Dave Hunt

A Vatikán árnyékában

„Én megmondom neked, ez asszonynak titkát és a fenevadét” (Jelenések 17,7)

Budapest, 1995

TARTALOMJEGYZÉK

A REFORMÁCIÓ VISSZAFORDÍTÁSA 4
1. A FENEVADON EGY ASSZONY ÜL 12
2. MIÉRT HIGGYÜNK? 16
3. HÚSVÉTI ÖSSZEESKÜVÉS? 25
4. A KIJELENTÉS 33
5. A TITOK: A NAGY BABILON 44
6. A HÉT HEGYRE ÉPÜLT VÁROS 60
7. MEGHAMISÍTOTT TÖRTÉNELEM 80
8. TÖRETLEN APOSTOLI VONAL? 92
9. TÉVEDHETETLEN ERETNEKEK? 101
10. Tévedhetetlenség és zsarnokság 111
11. EZEN A KŐSZIKLÁN? 134
12. PARÁZNÁKNAK ANYJA 150
13. LELKEK MEGRONTÓJA 166
14. HIHETETLEN METAMORFÓZIS 186
15. ELVTELEN SZÖVETSÉGEK 201
16. URALKODÁS A FÖLD KIRÁLYAIN 214
17. A SZENTEK VÉRE 228
18. A HOLOCAUST HÁTTERE 249
19. A VATIKÁN, A NÁCIK ÉS A ZSIDÓK 262
20. A SZERBEK LEMÉSZÁRLÁSA 279
21. VATIKÁNI EGÉRUTAK 290
22. SOLA SCRIPTURA? EGYEDÜL A SZENTÍRÁS? 310
23. AZ ÜDVÖSSÉG KÉRDÉSE 327
24. A MISEÁLDOZAT 350
25. AZ ELÁRULT REFORMÁCIÓ 370
26. APOSZTÁZIA ÉS ÖKUMENIZMUS 393
27. ÉS MI A HELYZET MÁRIÁVAL? 414

28. AZ ELJÖVENDŐ ÚJ VILÁGREND 430
FÜGGELÉK 451
FÜGGELÉK A) 451
FÜGGELÉK B) 460
FÜGGELÉK C) 467
FÜGGELÉK D) 472
FÜGGELÉK E) 478
FÜGGELÉK F) 481
SZÓJEGYZET 489
Anatéma 489
Búcsú 489
Bulla, pápai 490
Dekretália 490
Egyházi törvénykönyv 490
Enciklika 491
Eucharisztia 491
Interdiktum 491
Konkordátum 492
Liberációs teológia 492
Mise 492
Purgatórium 493
Skapuláré 493
Szentszék 493
Te Deum 494
UTÓSZÓ 494

A REFORMÁCIÓ VISSZAFORDÍTÁSA

1994. március 29-én olyan eseményt hoztak nyilvánosságra, ami méltán tekinthető az elmúlt közel 500 év egyháztörténetének legnagyobb jelentőségű eseményének. Ezen a napon amerikai teljes evangéliumi és katolikus vezetők aláírtak egy közös nyilatkozatot a „TELJES EVANGÉLIUMIAK ÉS KATOLIKUSOK EGYÜTT: A KERESZTÉNY KÜLDETÉS A HARMADIK ÉVEZREDBEN" címmel.

Az azonnal életbe lépő nyilatkozat visszafordította a reformációt, és kétségtelenül óriási hatással lesz majd az egész keresztény világra az elkövetkezendő években.

Ez a meghökkentő nyilatkozat az elmúlt két év során folytatott tárgyalások és gondos tervezések eredményeképpen született meg. A Vatikán minden egyes lépést folyamatosan ellenőrzött és jóváhagyott.

A New York Times és más országos napilapok is közölték magát a nyilatkozatot március 30-án. így hangzik egy részlete: Fej-fej mellett küzdöttek az abortusz és a pornográfia ellen; és most katolikus és teljes evangéliumi vezetők egy jelentős hitbeli lépés megtételére kérik a híveket: fogadják el egymást keresztménynek." Ebben a történelmi jelentőségű nyilatkozatban teljes evangéliumiak, Pat Robertson és Charles Colson (ők ketten voltak a fő kezdeményezők) a mai nap folyamán konzervatív római katolikus vezetőkhöz csatlakoztak, hogy erősítsék azt a hitet, amely összeköti az ország legnagyobb és politikailag legaktívabb vallásos csoportjait. Arra szólították fel a katolikusokat és a teljes evangéliumi keresztényeket, hogy hagyjanak fel az egymás felé való erőszakos evangelizálással.

John White, a Geneva College elnöke, a National Assotiation of Evangelicals (Teljes Evangéliumi Keresztények Országos Egyesülete) korábbi elnöke kijelentette, hogy ez a nyilatkozat „győztes pillanatot" jelent az

amerikai vallási életben a több évszázados kölcsönös bizalmatlanság után.

További támogatók között szerepel a Home Mission Board (Hazai Miszsziós Tanács) és a Christian Life Commission of the Southern Baptist Convention (A Déli Baptista Gyülekezet Keresztény Élet Bizottsága) vezetői, akik független minőségben vettek részt az eseményeken, az ország legnagyobb protestáns felekezete, valamint Bili Bright, a Campus Crusade Christ megalapítója, Mark Noll, a Wheaton Universityről. Os Guinnes, Jesse Miranda (Assemblies of God - Isten Gyülekezetei), Richárd Mouw, a Fuller Teológiai Szeminárium elnöke és J. I. Packer és Herbert Schlosberg.

Róbert Simonds, a National Assotiation of Evangelicals (A Teljes Evangéliumiak Országos Egyesülete) dél-kaliforniai elnöke „üdvözölte a nyilatkozatot", és kifejezte reményét, hogy „a teljes evangéliumiak és a katolikusok közötti együttműködés növekedését fogja eredményezni" Azóta más teljes evangéliumi vezetők is aláírták a nyilatkozatot, míg mások a reformáció árulásának nevezték. A sors iróniája, hogy ez a lépés, vagyis a „katolikusok és a teljes evangéliumi keresztények egyesítése", sokkal nagyobb megosztást fog hozni a teljes evangéliumiak között, mint bármi más és erre a nyilatkozat támogatói már bizonyára rájöttek.

A 25 oldalas dokumentum nyíltan beismeri a katolikusok és a teljes evangéliumi keresztények közötti néhány kulcsfontosságú különbséget (mint például a keresztség fontossága és az Igének a tekintélye). Sajnálatos módon azonban a legfontosabb különbséget - hogy mitől lesz az ember keresztény - még csak nem is említi. Valójában tagadja, hogy ilyen különbség egyáltalán létezik. Ez az evangéliummal szembeni megalkuvás képezi a nyilatkozat alapját.

Ennek a történelmi jelentőségű közös nyilatkozatnak egyik fontos eleme, hogy ha valaki gyakorló hívő a katolikus egyházban, akkor már kereszténynek kell tekinteni. Korábban elképzelhetetlen volt, hogy teljes evangéliumi keresztény vezetők elfogadjanak egy ilyen állítást. Ha ez valóban így van, akkor a reformáció egy tragikus tévedés volt. Azok a milliók, akik mártírhalált haltak (a reformáció előtti ezer év során, ill. utána, egé-

szen napjainkig), mert a katolicizmust, mint hamis evangéliumot elutasították, mind hiába haltak meg. Ha viszont a reformátoroknak igazuk volt, akkor ez az új nyilatkozat a katolikusok és a teljes evangéliumiak között az egész egyháztörténelemben a legügyesebb és a legvégzetesebb csapást jelenti az evangélium szempontjából. Bárhogy is van, a következmények rendkívül súlyosak.

A közös egyezményt méltatva az egyik evangéliumi vezető kijelentette:

Ez a dokumentum lehetővé teszi, hogy új alapokra kerüljenek az évek óta zajló ökumenikus tárgyalások Ez egy új kezdetnek a napja. Mint evangéliumi keresztényeknek a kulturális és az alapvető teológiai feladatok elvégzésében a leg-közvetlenebb barátaink a római katolikusok.

A katolikusok és a protestánsok közötti teológiai különbségek olyan nagyok voltak, hogy milliók inkább mártírhalált haltak, minthogy szemet hunyjanak fölötte, és katolikus kivégzőik is ugyanúgy meg voltak győződve ezeknek a különbségeknek a fontosságáról. Hogyan oldódtak fel ezek az ellentétek? Mi késztetett teljes evangéliumi vezetőket arra, hogy bibliainak ismerjék el a katolicizmus evangéliumát, azt, amit a reformerek elítéltek, mint eretnekséget? Az ő evangéliumuk nem változott. Vagy talán azért került sor ennek a meggyőződésnek a feladására, hogy kialakuljon egy szövetség a konzervatívok között társadalmi és politikai lépések megtételére?

A teljes evangéliumi keresztények eddig soha nem fogadták el azt az önelégült magatartást, mi szerint attól lesz valaki keresztény, hogy aktív tagja a protestáns egyháznak. Akkor most hogyan tehették magukévá azt a nézetet, hogy az összes aktív katolikus automatikusan keresztény, és nincs szükség arra, hogy evangelizáljanak feléjük?

A dokumentum kifejti, hogy mind a katolikusok, mind a teljes evangéliumi keresztények elfogadják az apostoli megvallást: Krisztus „szenvedett Pontius Pilátus alatt, megfeszítették, meghalt és eltemették." Ez a hitvallás azonban - hasonlóan a niceai és a többi hitvallásokhoz - nem tartalmazza azt az evangéliumot, amitől az ember üdvösséget nyer *(Róma 1,16)*, vagyis, hogy „Krisztus meghalt a mi bűneinkért „ *(l Korintus 15,1-4).*

A mormonok is elfogadják az apostoli hitvallást, és mégsem bibliai keresztények. A katolikusokat sem (és a protestánsokat sem) teszi kereszténnyé az, hogy elfogadják a hitvallást. Ezenkívül a katolikusok teljesen mást értenek azon, hogy Krisztus meghalt a bűneikért, mint a teljes evangéliumi hí-vők.

Jóllehet valamikor a római katolicizmus volt a hivatalos államvallás, és bármilyen más vallás gyakorlását megtiltották egész Latin-Amerikában és Európa legnagyobb részén, ez ma már nem így van. Róma más stratégiát választott. Vannak országok, pl. Franciaország, ahol a katolikus egyház nyomást gyakorol a kormányra, hogy „kormányellenesnek" ítéljék a térítést - pontosan úgy, ahogy ennek a közös nyilatkozatnak a támogatói is megegyeztek. Más helyeken a katolikus egyház azt követeli, hogy a teljes evangéliumiak írjanak alá egy ahhoz hasonló egyezményt, mint ami most itt az Egyesült Államokban megszületett. Egy nemrégen napvilágot látott beszámoló kijelenti:

A Brazíliában található teljes evangéliumi „szekták" hihetetlen növekedése miatt a római katolikus egyház vezetői azzal fenyegetőznek, hogy „szent háborút" indítanak a protestánsok ellen, hacsak nem hagyják abba a katolikus nyájhoz tartozó emberek kiszakítását. A brazíliai püspökök XXXI. országos konferenciáján. Sinesio Bohn püspök véleménye az volt, hogy a teljes evangéliumiak komolyan fenyegetik a Vatikánnak országára gyakorolt befolyását.

„Szent háborút fogok indítani, efelől nincs semmi kétség" - jelentette ki. „A katolikus egyháznak olyan erőteljes a felépítése, hogy ha egyszer megmozdul, akkor mindenkit összezúz a lába alatt." Bohn szerint elkerülhetetlen egy totális szent háború, hacsak a tizenhárom legnagyobb protestáns egyház és felekezet nem ír alá egy megállapodást, ami azt követelné a protestánsoktól, hogy hagyjanak fel mindenféle evangelizációs kísérlettel Brazíliában. Viszonzásképpen a katolikusok beleegyeznének abba, hogy feladnak mindenféle üldözést, amely a protestánsok ellen irányul.

A püspök elismeri, hogy a protestánsok üldözése még mindig a katolikus egyház hivatalos politikájának részét képezi. Az, hogy ez az üldöztetés milyen óriási volt a történelem során (ezt dokumentumokkal is alá fogjuk

támasztani), nagyon meglepné mind a katolikusokat, mind a protestánsokat.

Fontos megjegyezni, hogy a püspökök konferenciáján nem az evangélium igazsága, vagy a lelkek megmentése volt napirendi ponton, hanem az, hogy hogyan tartható fenn továbbra is a Vatikán befolyása, illetve, hogyan lehet az embereket a katolikus egyházban tartani.

Érdemes felfigyelni arra is, hogy a Bohn püspök által Brazíliában követelt egyezmény az Egyesült Államokban Colson, Packer, Bright, Robertson és a többiek jóvoltából már megszületett. Az, hogy Bohn fenyegetései befolyásolták az amerikai teljes evangéliumi vezetőket nyilvánvaló Colsonnak egy interjú során adott nyilatkozatából: őt és a dokumentum többi aláíróit „aggodalommal töltötték el azok az összeütközések, melyek a tradicionálisan katolikus latin amerikai országokban következtek be a teljes evangéliumi protestantizmus növekedése miatt.

Míg a teljes evangéliumiak aláírják a fegyverszünetet, Róma hozzákezd ahhoz, hogy a protestánsokat beépítse a katolikus egyházba. Róma hat „Evangelizáció 2000" elnevezésű evangelizációs kampányt szándékozik indítani csak 1994-ben egész Amerikában, melyben olyan csoportok tervezik részvételüket, mint a Paulist Evangelization Training Institutes (Washington D. C.-ben június 26-30. között és július 24-26. között), vagy a The Association of Coordinators of Chatolic Schools of Evangelization (augusztus 3-6. között, szintén Washingtonban). Ezek komoly felkészítő tanfolyamok vezetők számára, és a katolikus evangelizálásra készítenek fel. Charles Colson kiemelt szónoka volt a John Paul II and the New Evangelization: Implementing the Vision (II. János Pál pápa és az újraevangelizáció: egy látás megvalósítása) elnevezésű konferenciának, melyet Ypsilantiban, Michigan államban tartottak május 11-14. között. Olyan katolikus vezetőkkel együtt lépett fel, mint Tom Forrest szerzetes, aki az Evangelizáció 2000 vatikáni irányítója.

Azok a teljes evangéliumi vezetők, akik aláírták a közös nyilatkozatot, nyilvánvalóan szellemi közösségre lépnek a katolikusokkal, hogy megnyerjék a világot Krisztus számára. Az evangelizálás a teljes evangéliumiak számára azt jelenti, hogy embereket megnyerünk Jézus Krisztusnak, viszont a katolikusoknak azt, hogy az embereket bevonjuk a római

katolikus egyházba - de erről a közös nyilatkozatban nem esik szó. Figyeljük meg Tom Forrest szerzetesnek a katolikusok evangelizálásával kapcsolatos magyarázatát:

A mi feladatunk az, hogy az embereket, amennyire csak lehet, kereszténnyé tegyük azáltal, hogy behozzuk őket a katolikus egyházba. Az evangelizáció csak akkor teljesen sikeres, ha a megtérteket Krisztus testének részévé tesszük azáltal, hogy evangelizálással bevonjuk őket a katolikus egyházba.

Hallgassuk meg újra IV. Pál pápa szavait. Ez a dokumentum mindannyiunk könyvespolcán megtalálható kellene, hogy legyen. Címe: „Evangelizáció egy modern korban."

A pápa a következőket mondja ebben a művében

„Az újonnan evangelizáltak elkötelezettsége nem maradhat azon a szinten, hogy „Oh, én keresztény vagyok", ugyanis ez túlságosan elvont. Konkrét és látható formát kell neki adni azáltal, hogy a keresztény belép a katolikus egyházba, és ez által részesül az üdvösség szentségében."

Szeretem kimondani ezeket a szavakat, ezért újra elismétlem őket: „Az üdvösség látható szentsége!" Igen, az egyház ez, és hogyha ez tényleg így van, akkor az egyházba kell evangelizálás által beszervezni az embereket!

Nem, ez nem olyan, hogy csak felszólítunk valakit, hogy keresztény legyen. Arra kell buzdítani, hogy katolikus legyen. Miért olyan fontos ez? Először is azért, mert hét szentség van, és a katolikus egyház birtokolja mind a hetet.

A mi oltárunkon van Krisztus teste; mi isszuk Krisztus vérét. Jézus a mi oltárainkon élő áldozat. Mi eggyé válunk Krisztussal az eucharisztiában (oltáriszentség).

Nekünk, katolikusoknak ott van Mária, a mi anyánk, aki a Paradicsom királynője, és szüntelen imádkozik értünk, amíg meg nem lát minket dicsőségben.

Nekünk, katolikusoknak ott van a pápa és a pápaság története Pétertől II. János Pálig.

Nekünk, katolikusoknak, ott van a szikla, amelyen Krisztus építette fel az ő egyházát.

Nekünk, katolikusoknak és ez csodálatos - ott van a purgatórium. Hála Istennek! Én egyike vagyok azoknak, akik soha nem látnák meg dicsőséges arcát e nélkül. Ez az egyedüli út.

Mint katolikusoknak a mi feladatunk, hogy felhasználjuk ezt a maradék évtizedet arra, hogy az evangélium által mindenkit beszervezzünk a katolikus egyházba:, Krisztus testébe és a katolikus történelem harmadik évezredébe.

A római katolikus „evangelizálás" ilyen egyértelmű magyarázata ellenére is részt vesznek a teljes evangéliumiak a katolikusok közös evangelizálási kísérletében. A katolikusok számára a megváltás nem azt jelenti, hogy az ember személyesen elfogadja Jézus Krisztust, mint Megváltóját, hanem egy hosszú folyamat, amely a keresztséggel kezdődik, és ezután attól függ, hogy az ember milyen kapcsolatot folytat az egyházzal. Az üdvösség szerintük azáltal adatik meg, hogy az ember részesedik a szentségekben, bűnbánatot tart, jó cselekedeteket végez, szenved saját és mások bűneiért itt és a purgatóriumban, vezekel azért, hogy csökkentse a purgatóriumban eltöltött időt, s azáltal, hogy az ember halála után is, majdhogynem vég nélkül mondják érte a miséket, és imádkozzák a rózsafüzért. A katolikusok „evangelizálása" azt jelenti, hogy az üdvösség cselekedetek által lesz, és ez nem az, amiről az Apostolok cselekedetei 20. részének 24. versében olvashatunk; ez nem „Isten kegyelmének evangéliuma."

Sok katolikus, amikor meghallja Isten kegyelmének igazi evangéliumát, elfogadja Jézus Krisztust, mint személyes Megváltóját. Az ilyen katolikus keresztények azonban előbb-utóbb szembesülnek a római katolicizmus

és a Biblia tanításai között fennálló ellentéttel és ez az ellentét olyan jelentős, hogy legtöbbjük számára lehetetlen, hogy a katolikus egyházban maradjon.

Sok protestáns sincs tisztában azzal, hogy milyen legyen a katolikusokhoz való hozzáállása.

Jelenleg zavarodottság tapasztalható azokkal a kérdésekkel kapcsolatban, amelyeket a reformáció is felvetett. Ennek a könyvnek az a célja, hogy fontos, tényszerű információkat közöljön, amelyek megvilágítják a katolikus-protestáns kapcsolat kérdéskörének egészét. Sem a katolikusok, sem a protestánsok nagy többsége nincs tisztában a tényekkel. Az a legfőbb reménységünk, s azért imádkozunk, hogy a következő sorok segítsenek tisztázni a kérdéseket és eloszlatni a kétségeket.

1. A FENEVADON EGY ASSZONY ÜL

„És lélekben elvitt engem egy pusztába, és láték egy asszonyt ülni egy veres fenevadon, amely teljes vala káromlásnak neveivel, amelynek hét feje és tíz szarva vala. (Jelenések könyve 17,3)

A legmegdöbbentőbb próféciák a Biblia utolsó könyvében találhatók, és ez a könyv a Jelenések vagy az Apokalipszis elnevezést kapta. János apostol jegyezte le i. sz. 95 körül, és azt állítja, hogy az emberiség történelmét lezáró, Isten végső ítéletéről szóló látások sorozatát magától a feltámadott Krisztustól kapta. Ez a Biblia utolsó, panorámaszerű betekintése a jövőbe kulcsfontosságú eseményekről ad kijelentéseket. Ezek közül néhány már beteljesedett, legtöbbjük azonban a jövőben fog csak bekövetkezni.

Azok közül a kijelentések közül, amiket János apostol lejegyzett, „amiknek meg kell lenniük hamar" (Jelenések 1,1), egyik sem olyan érdekes és meghökkentő, mint a 17. fejezetben leírt látás.

Itt egy félelmetes, vörös színű fenevadat látunk, melynek hét feje van és tíz szarva. Nem először jelenik meg prófétáknak. A leírás alapján nyilvánvaló, hogy ez ugyanaz a félelmetes teremtmény, akinek a leírásával már háromszor találkoztunk. János korábban már kétszer látta. Dániel előtt is megjelent hatszáz évvel korábban. Ebben az utolsó jelenetben azonban az előzőekhez képest valami változás történt. Amikor korábban tűnik fel a fenevad a Bibliában, mindig a középpontban áll, és mindig önmagában jelenik meg. Most azonban már valaki ül rajta. Elképzelhetetlennek tűnik, hogy bárki is rá merne ülni, vagy egyáltalán képes lenne egy ilyen rettenetes fenevad hátán lovagolni. Mégis van valaki, aki könnyedén és magabiztosan üli meg a minden képzeletet felülmúló és a világot elnyelő lényt.

Ki is ez a személy?

Egy asszony, aki a fenevad hátán ül! A próféciák tanulmányozásának középpontjában 1900 éven keresztül maga a fenevad állt. Évszázadokon át próbálták azonosítani, viták folytak az utolsó napokban betöltött szerepéről, és az is az érdeklődés középpontjában állt, hogy hogyan éri majd utol a végzet. Az utolsó kétszáz évben azonban a legtöbb bibliai keresztény egy meglehetősen világos magyarázatot fogadott el: a fenevad jelképezi az újjáéledt római birodalmat (Isten királyságának világméretű sátáni utánzatát) és a sátáni erőkkel felruházott Antikrisztust, aki ezt a birodalmat fogja vezetni. Hogy ez az értelmezés helytálló-e vagy sem, az a következő oldalakon fog kiderülni.

Az asszony, akit nem lehet figyelmen kívül hagyni

Az asszony egy rendkívül titokzatos személy. A reformáció vezetői meg voltak győződve arról, hogy általánosságban a római katolikus egyházat jelképezi, illetve konkrétan a pápát. Mostanra azonban a legtöbb protestáns ezt a nézetet elutasítja, mert provokatívnak és lealacsonyítónak tartják egy olyan keresztény egyházzal kapcsolatosan, amelyikkel a bibliai keresztények együttműködést terveznek annak érdekében, hogy még 2000 előtt megnyerjék a világ legnagyobb részét Krisztusnak. Az az igazság, hogy mostanában nemigen beszélnek az asszonyról, mert úgy gondolják, hogy mindez a megosztást erősíti.

Az asszonyt azonban, akit János annyira elevenen fest le, nem lehet ilyen könnyen figyelmen kívül hagyni, hiszen mégiscsak ott van. A Jelenések könyvéből két fejezet teljesen róla szól. Nem volna tehát becsületes figyelmen kívül hagyni egy ilyen profetikus személyt. Az egész Biblia Istennek az Igéje. Nem tehetjük meg, hogy válogatunk az igék között, és nem mondhatjuk, hogy fontosabb számunkra a János 3,16, mint a Jelenések 17. és 18. fejezete.

Kétségkívül az asszony központi szerepet játszik ebben a két fejezetben, és az utolsó napok drámájának egyik kulcsszereplője is egyben. János sokkal nagyobb figyelmet szentel neki, mint a fenevadnak, amelyen ül.

Az asszony a fenevadon ül, és hogy szó szerint központi helyet foglal el a bibliai próféciákban, nem kerülheti el a figyelmünket. Teljesen világos, hogy az asszony személyének a titka és az általa betöltött szerep lesz az alapja annak, hogy az Antikrisztus uralmára és Jézus Krisztus második eljöveteléhez vezető eseményekre vonatkozó bibliai próféciákat megértsük.

A Biblia legmeghökkentőbb próféciája

A következőkben látni fogjuk, hogy maga János apostol határozza meg, minden kétséget kizáróan, hogy ki is az asszony valójában. Az is ki fog derülni, hogy az asszonyról kapott látás az egyik legnagyobb jelentőséggel bíró és legfigyelemreméltóbb prófécia a Bibliában. Az a látás, amit a Szent Lélek Jánosnak adott az asszonyra vonatkozóan, nagyon megdöbbentette, és ez a látás ma is éppen olyan lélegzetelállító, mint akkor volt. A János apostolnak adott látások nagy része már beteljesedett és igaznak bizonyult a történelem során. Az asszony személyazonosságát János apostol látásának alapján, gondos elemzés után fogjuk minden kétséget kizáróan meghatározni. Lehet, hogy az olvasók közül többen nem értenek majd egyet végkövetkeztetésünkkel, megcáfolni azonban senki sem fogja tudni.

A fenevadon ülő asszonynak a titka az egyik legmeghökkentőbb prófécia az írásokban. Azért használtuk az „írások” szót, mert azok a próféciák, amelyek évszázadokkal korábban íródtak és csak később teljesedtek be, különös jelentőséggel bírnak a Bibliában. Ezek nem egyszerű találgatások, hanem olyan, a világ sorsát érintő eseményeket írnak le, amelyek rendkívül nagy horderejűek, és pontosságukat a történelem már bebizonyította. A látás a fenevadon ülő asszonyról segíteni fog abban, hogy megértsük azokat az eseményeket, melyek a múltban a világtörténelmet alakították, és amelyek a jövőben komolyan meg fogják határozni az egész emberiség sorsát. Ahogy egyre közeledünk a történelem lezárásához, fontos figyelni arra, hogy az asszony nemcsak ül a fenevadon, hanem irányítja is azt.

A hitelesség kérdése

Talán túl nagy szenzációt csinálunk János apostol látásából? Miért is kellene bárkinek ma ezzel a témával foglalkozni? Ezt könnyűszerrel meg lehet indokolni. A Bibliában szereplő legtöbb prófécia már beteljesedett, ezért a legkézenfekvőbb dolog, hogy megvizsgáljuk ezeket. A kételkedők kedvéért, illetve azért, hogy megerősítsük azoknak a hitét, akik már hisznek, egy rövid kitérőt fogunk tenni a bibliai próféciák lélegzetelállító birodalmában. Be fogjuk bizonyítani, hogy a múltra vonatkozó próféciák egytől egyig tökéletesen pontosak voltak, és bekövetkezésüket nem lehet a puszta véletlennek tulajdonítani. Meg fogunk győződni arról, hogy nem időpazarlás a jövőre vonatkozó próféciák tanulmányozása. A fenevadon ülő asszonynak valóban meghatározó jelentőségű szerepe lesz a jövőre nézve.

Ezután figyelmünket a Jelenések könyve 17. és 18. fejezetére fogjuk fordítani, és megvizsgáljuk a fenevadon ülő asszony kilétét és jövőbeli szerepét. Meg vagyunk győződve arról, hogy ez a prófécia is pontosan ugyanúgy fog bekövetkezni, mint ahogyan azt a Biblia leírja.

Azt nem ígérhetem, hogy ez a könyv könnyű olvasmány lesz. Az itt közölt információk nyugtalanítóak, sokszor hihetetlennek tűnnek, és bár sokszor tagadják őket, mégis tényekkel bizonyított és dokumentált igazságok. Ráadásul rendkívül fontos lenne, hogy mindezeket minden olyan ember megértse, aki magát kereszténynek tekinti - de legfőképpen a római katolikusok.

Különösen együtt érzünk azokkal az őszinte katolikusokkal, akik annyira megbíznak egyházukban, hogy teljesen elfogadják mindazt, amit a papi hierarchia mond nekik anélkül, hogy a teljes igazság kutatása céljából tanulmányozták volna a történelmet. Az a reménységünk és azért imádkozunk, hogy az itt feltárt történelmi tényeket majd alaposan megvizsgálják, és ezáltal Róma számos lelkes követője fogja megismerni a teljes igazságot.

Emlékezzetek meg a messze régi dolgokról, hogy én vagyok Isten és nincsen több; Isten vagyok; és nincs hozzám hasonlatos.

Ki megjelentem kezdettől fogva a véget, és előre azokat, amik még meg nem történtek, mondván: tanácsom megáll és véghezviszem minden akaratomat;

2. MIÉRT HIGGYÜNK?

„Emlékezzetek meg a messze régi dolgokról, hogy én vagyok Isten és nincsen több; Isten vagyok, és nincs hozzám hasonlatos. 10 Ki megjelentem kezdettől fogva a véget, és előre azokat, amik még meg nem történtek, mondván: tanácsom megáll, és véghez viszem minden akaratomat;" (Ésaiás 46,9-10)

A bibliai próféciák fényében lehet megérteni mind a múltat, mind a jövőt. A szkeptikusok számára ez az állítás tarthatatlannak tűnik, azonban mégis könnyen bizonyítható. Mivel a Bibliában szereplő legtöbb prófécia már beteljesedett, ezért könnyen megállapítható, hogy a benne szereplő próféciák megbízhatók-e.

A próféciáknak két fő témája van:

1. Izrael;
2. a Messiás, aki eljön Izraelhez, és Izraelen keresztül a világhoz, mint az emberiség Megváltója.

A Bibliában található többi prófécia is e két téma köré csoportosul, akár az egyház elragadtatásáról, akár az Antikrisztusról, akár az eljövendő világvallásról, világkormányról, akár Jézus Krisztus második eljöveteléről, akár bármelyik más prófétai eseményről van is szó. A Biblia teljesen egyedülálló abból a szempontból, hogy ezeket a próféciákat rendkívüli részletességgel írja le, és hogy ezeknek a feljegyzése több mint 3000 évvel ezelőtt kezdődött el.

A teljes Bibliának kb. 30 százalékát foglalják el a próféciák. Ez azt jelenti, hogy ezek rendkívül fontosak, mégsem fordítottak kellő figyelmet rájuk sokáig.

A Bibliával ellentétben teljesen hiányoznak a próféciák a Koránból, a hindu Védákból, a Bhagavad Gítából, a Ramayanából, Buddha, valamint Konfucius bölcselkedéseiből, a mormonok könyvéből vagy a világ többi vallásos művéből. Már maga ez a tény is tagadhatatlan bizonyítéka annak, hogy a zsidó-keresztény hitet Isten elismeri, ugyanakkor ez nem

mondható el a többi vallással kapcsolatban. A bibliai próféciák maradéktalan beteljesedése elegendően bizonyítja, hogy a Biblia, Isten Igéje - ellentétben minden más írással - egyedülálló, hiteles és tévedhetetlen.

Prófécia - a döntő bizonyíték

A bibliai próféciák fontos szerepet töltenek be. Először is a beteljesedett prófécia cáfolhatatlan bizonyítékot szolgáltat annak az Istennek a létezésére, aki a kijelentéseket adta a prófétáknak. Azáltal, hogy a világtörténelemnek az eseményeiről évszázadokkal, sőt évezredekkel bekövetkezésük előtt tudósít a Biblia Istene, bizonyítékot szolgáltat arra nézve, hogy Ő az egyedüli Isten, a világmindenség és az emberiség teremtője, a történelem Ura és hogy a Biblia az ő tévedhetetlen Igéje, amit azért adott, hogy kijelentse saját céljait és az üdvösség útját azok számára, akik hisznek Benne. Ez a bizonyíték egyrészt magától értetődő, másrészt viszont annyira mély, hogy megcáfolhatatlan.

A próféciák rendkívül jelentős szerepet játszanak abban, hogy kijelentsék Istennek az emberiségre vonatkozó célját. Ugyanakkor teljesen egyértelműen meghatározzák azt, hogy ki az igazi Messiás, vagyis a Krisztus, és leleplezik a Sátán szolgáját, az Antikrisztust, azért, hogy senkit ne tudjon becsapni, aki hallgat Isten Igéjére.

A próféciák rendkívül jelentősek a Bibliában, és fontos szerepet töltenek be Krisztus személyének meghatározásában. Egyetlenegy prófécia sem létezik, amely előre megmondta volna Buddha, Mohamed, Zoroaszter, Konfucius, Joseph Smith, Mary Baker Eddy vagy a Nyugatot elárasztó, újabban nagy népszerűségnek örvendő guruk, vagy bármely más vallási vezető eljövetelét, akik közül egyik sem rendelkezik azokkal a személyére vonatkozó bizonyítékokkal, amelyek Jézus Krisztust megkülönböztetik tőlük. Viszont több, mint 300 ószövetségi prófécia van, amelyek kijelentik Izrael Megváltóját. Már évszázadokkal eljövetele előtt a zsidó próféták számos különböző követelményt támasztottak az igazi Messiás személyével kapcsolatban. A Názáreti Jézus életére, halálára és feltámadására vonatkozó, rendkívüli pontosságú próféciák beteljesülése egyértelműen bizonyítja, hogy Ő a megígért Messiás, az egyedüli és igaz Megváltó.

Mivel a bibliai próféciák két nagy témakörével, melyek Izraelre, illetve a Messiásra vonatkoznak, már korábbi könyveimben foglalkoztam, különösen a Milyen közel vagyunk? (How Close Are We?) című kötetben, ezért most erről csak röviden fogok írni. Az Ésaiás 43,10-ben Izrael Istene kijelenti, hogy a zsidó nép tanúbizonyság a világ számára arról, hogy az Ur az egyedüli Isten. Ez így van annak ellenére, hogy a mai izraeliek 30 százaléka magát ateistának vallja, és a világon élő zsidók nem is gondolnak arra, hogy Isten létezéséről beszéljenek az embereknek. Mégis ők tanúbizonyságok a maguk és a világ számára is Isten létezéséről, mert a történelem során csodálatosan beteljesedett az Ő népéről mondott minden prófécia.

A választott nép - földjük és sorsuk

Bár az Izrael sorsára vonatkozó próféciák egy része a jövőben fog bekövetkezni, kilenc fő prófécia olyan rendkívül sajátos és történelmileg igazolható részleteket tartalmaz, melyek pontosan úgy következtek be, ahogy Isten kijelentette őket évszázadokkal ezelőtt.
(De Isten egy pontosan meghatározott földterületet ígért (l Mózes 15,18-21) Ábrahámnak (l Mózes 12,1; 13,15; 15,7 stb.).
Isten megújította ezt a szövetséget Ábrahám fiával, Izsákkal (l Mózes 26,3-5), majd Ábrahám unokájával, Jákobbal (l Mózes 28,13) és az ő leszármazottaikkal örökre (3Mózes 25,48; Józsué 14,9 stb.).
Az történelmi tény, hogy Isten ezt a „választott népet" (2Mózes 7,7-8; 5Mózes 7,6; 14,2 stb.) bevitte az „ígéret földjére", ami önmagában is csodák lélegzetelállító története.

Amikor a zsidó nép belépett erre a földre, Isten figyelmeztette őket, hogy ne kövessék az előttük ott lakó népek bálványimádását és erkölcstelenségét, mert Isten azokat az ő istentelenségükért űzte ki (5Mózes 9,4), és ha ezeket cselekszik, akkor Isten ezt fogja velük is tenni (5Mózes 28,63; l Királyok 9,7; 2Krónika 7,20 stb.). Hogy ez valóban megtörtént, ismét cáfolhatatlan történelmi tény.

A történet eddig egyáltalán nem rendkívüli. Más népek is hitték azt, hogy bizonyos földrajzi hely az ő „ígéret földjük", s miután elfoglalták azt, ellenségeik később kiűzték őket onnan. A következő hat prófécia s azok beteljesedése azonban teljes mértékben és egyedülálló módon a zsidókra

vonatkozik. Ezek az események pontosan a korábbi próféciák szerint történtek, és mindez egyáltalán nem tulajdonítható a véletlennek. Isten kijelentette, hogy szét fogja őket szórni „minden nép közé, a földnek egyik végétől a földnek másik végéig" (5Mózes 28,64; l Királyok 9,7; Nehémiás 1,8; Ámos 9,9; Zakariás 7,14 stb.). A „vándorló zsidók" az egész világon megtalálhatók.

A próféciák pontosan ráillenek a zsidó népre, és a bekövetkező események egyre nyilvánvalóbbá teszik Isten létezését. Isten figyelmeztette népét, hogy bárhova mennek, „iszonyattá, példabeszéddé és gúnnyá lesznek átokká és csodává és szörnyűséggé" (5Mózes 28,37; 2Krónika 7,20; Jeremiás 29,18; 44,8 stb.). Csodálatos módon mindez végigkísérte a zsidókat az egész történelem során, ahogy ezt a ma élő generáció is megtapasztalhatta: a rosszindulat, a gáncsoskodás és a viccek az antiszemitizmusként ismert izzó gyűlölet, ami nemcsak a muzulmánok között fordul elő, hanem olyan emberek között is, akik magukat keresztényeknek nevezik.
Mindez egyedülálló és az egész történelmen végighúzódó jelenség, amely egyedül a zsidó nép sajátja. Még ma is, amikor Hitler holocaustjának nyomasztó emléke már megdöbbentette és szégyennel töltötte el a világot, minden logikai, lelkiismereti érv dacára az antiszemitizmus jelen van, és egyre inkább kezd mozgásba jönni az egész világon.

Az üldöztetés története

A próféták azt is kinyilatkoztatták, hogy ezt a szétszórt népet nemcsak, hogy rágalmazni, befeketíteni és kirekeszteni fogják, hanem úgy fogják őket üldözni és lemészárolni, ahogy semmilyen más népet. A történelem „ékes" bizonyítékul szolgál arra, hogy évszázadokon keresztül pontosan ez történt a zsidókkal, bárhol is éltek. Semmilyen más etnikum vagy nemzetiségi csoport történelme még csak közelébe sem jöhet annak a rémálomnak, megaláztatásnak és pusztításnak, amelyet a zsidóknak el kellett szenvedniük történelmük során a körülöttük élő emberektől.
Elég nagy szégyen az, hogy akik magukat kereszténynek, és ezáltal Krisztus követőinek nevezik, (aki egyébként maga is zsidó volt), vezető szerepet töltöttek be a zsidók üldözésében és lemészárlásában. Amikor a zsidók i. sz. 212-ben Caracalla rendelete nyomán elnyerték a római polgárjogot, másodrangú állampolgárok lettek, és növekvő üldöztetésnek

voltak kitéve, miután a császár, Konstantin, úgymond keresztténnyé vált. Ezek után a „keresztények" sokkal kegyetlenebbül bántak a zsidókkal, mint a pogányok valaha is.

A római katolikus pápák voltak az elsők, akik az antiszemitizmust tudománnyá fejlesztették. Hitler, aki katolikus maradt egészen élete végéig, azt állította, hogy csak a katolikusok és a lutheránusok példáját követi és fejezi be, azt, amit az egyház már korábban elkezdett. Az antiszemitizmus a katolicizmus része volt, amelytől Luther Márton sem szabadult meg soha. Luther támogatta a zsidó otthonok felégetését, és választás elé állította az ott élőket: vagy áttérnek, vagy kitépeti a nyelvüket. Amikor 1870-ben a hadsereg felszabadította Rómában a zsidó gettókat, ezzel a zsidók 1500 éves hihetetlen megaláztatásának és lealacsonyításának vetett véget és ezt olyan emberek követték el, akik önmagukat Krisztus helytartóinak nevezték.

Egyetlenegy pápa sem gyűlölte úgy a zsidókat, mint IV. Pál (1555-59), akinek kegyetlenkedései minden képzeletet felülmúltak. Peter de Rosa, a katolikus történész beismeri, hogy a „pápák hosszú sora tovább erősítette a zsidók iránti régi előítéletet; úgy kezelték őket, mint a leprásokat, akik nem méltók a törvényes védelemre. VII. Pius után XII. Leó, majd VIII. Pius, XVI. Gergely és IX. Pius következett (1846-78) - valamennyien IV. Pál jó tanítványainak bizonyultak." Will Durant, a történész is rámutat arra, hogy a zsidók üldözésére számos példa állt Hitler előtt:
A római katolikus bécsi zsinat (1311) a keresztények és a zsidók között minden kapcsolatot megtiltott. A zamorai zsinat (1313) úgy rendelkezett, hogy a zsidókat szigorú elnyomás és szolgaság állapotában kell tartani.

A bázeli zsinat (1431- 33) felújította azokat a kánoni rendeleteket, melyek megtiltották a keresztényeknek, hogy zsidókkal érintkezzenek és utasította a világi hatóságokat (ahogy az egyház Rómában és a pápai államokban ezt már korábban tette), hogy elkülönült negyedekbe gettókba zárják a zsidókat, és kötelezzék őket arra, hogy megkülönböztetett jelvényeket viseljenek korábban ez egy sárga kalap volt, illetve hogy olyan miséken vegyenek részt, amelyek célja a zsidók áttérítése volt.

Megtartatás és újjászületés

Isten kijelentette, hogy az üldöztetések és az időszakonként bekövetkezett tömegmészárlások ellenére nem fogja engedni, hogy választott népe elpusztuljon, hanem megtartja őket, mint meghatározható etnikai, nemzeti csoportot (Jeremiás 30,11; 31,35-37 stb.). A zsidóknak minden okuk megvolt rá, hogy asszimilálódjanak, megváltoztassák a nevüket, és minden lehetséges eszközzel eltitkolják a hovatartozásukat annak érdekében, hogy megmeneküljenek az üldöztetésektől. Miért is kellene megőrizniük zsidó identitásukat, amikor nem volt saját földjük, a legtöbbjük nem vette szó szerint a Bibliát, és zsidó származásuk következtében csak hátrányos helyzetbe kerültek?

Nem volt sok értelme annak, hogy csak egymás között házasodjanak. Az asszimiláció a környező etnikumokkal teljesen természetesnek tűnt volna, tehát nem sok esélye volt annak, hogy a zsidók, mint különálló etnikum mind a mai napig fennmaradjanak. Végtére is ezek a számkivetettek már 2500 éve az egész világon szétszóródva élnek, amióta Nabukodonozor i. e. 586-ban lerombolta Jeruzsálemet. Ennyire erős lehet egy „tradíció" Istenbe vetett igaz hit nélkül?

Mindezek ellenére a zsidók meghatározható etnikumot alkotnak két és fél évezred elteltével is. Ez a megdöbbentő és a történelemben teljesen egyedülálló jelenség kizárólag csak a zsidókra igaz. A legtöbb Európában élő zsidó számára az egyházi törvények nem tették lehetővé a házasságkötést anélkül, hogy át ne tértek volna a római katolikus vallásra, és ebben a római katolikus egyház szégyenteljes szerepet játszott. A pápaság alatt évszázadokon keresztül halálos bűnnek számított, ha egy zsidó és egy keresztény házasságot kötött, és ezt még azok számára sem tették lehetővé, akik ezt kifejezetten akarták.

A Biblia kijelenti: Isten elhatározta, hogy az ő választott népét megtartja önmaga számára (2Mózes 33,16; 3Mózes 20,26 stb.), mert az utolsó időben Isten vissza fogja őket hozni földjükre (Jeremiás 30,10; 31,8-12; Ezékiel 36,24 és 35-38 stb.) még a Messiás második eljövetele előtt. Ez a prófécia és ígéret, amire olyan sokáig vártak, Izraelnek az ígéret földjén való állammá alakulásával teljesedett be 1948-ban, közel 1900 évvel az utolsó szétszóratás után, amikor Titus római hadserege i. sz. 70-ben lerombolta Jeruzsálemet. Döbbenetes dolog az, ha egy nemzet helyreállítása két és

fél évezreddel később bekövetkezik. Ez teljesen egyedülálló a történelemben, nem lehet rá természetes magyarázatot találni, és még kevésbé lehet a véletlennel magyarázni.

Még bámulatra méltóbb az, hogy (De Isten kijelentette, hogy az utolsó napokban, a Messiás második eljövetele előtt „részegítő pohárrá teszem Jeruzsálemet minden népnek, nyomtatókővé, aki emelni akarja, az mind szakadva szakad meg" (Zakariás 12,2-3).
Akkor, amikor Zakariás 2500 évvel ezelőtt kimondta ezt a próféciát, Jeruzsálem romokban hevert, körülötte pusztaság volt, és ez évszázadokon keresztül így volt. Zakariás próféciája őrültségnek tűnt még 1948 után is, amikor Izrael, mint állam újjászületett. Ma viszont - pontosan úgy, ahogy a próféciák előre megjövendölték - az egész világ, közel hat milliárd ember, Jeruzsálemre tekint. Micsoda hihetetlen beteljesedése ez a próféciának!

Amire nincs természetes magyarázat

Izrael az arabok által birtokolt földterületek 1 % -ának kb. egyhatodát foglalja el. Az araboknál van az olaj, a gazdagság és az a világméretű befolyás, ami az ilyen látszólag kimeríthetetlen természeti erőforrásokkal együtt jár. Izrael parányi terület, alig észrevehető egy világtérképen, és híján van mindazoknak, amiért a világ figyelme ráirányul egy országra. Ennek ellenére Izrael a világ figyelmének a középpontjában áll, pontosan úgy, ahogy a próféciák ezt előre megjövendölték.

Jeruzsálem kis város, amely sem kereskedelmi, sem stratégiai szempontból nem számottevő, mégis a világ figyelme jobban ráirányul, mint bármely más városra. Valóban egy „nyomtatókő" a világ összes nemzete számára, és korunk legnyugtalanítóbb problémája az Egyesült Nemzetek számára. Minderre nincs természetes magyarázat. Amit a héber próféták több ezer évvel ezelőtt kijelentettek, és ami akkor teljesen hihetetlennek tűnt, az ma beteljesedik. Ez csak egyetlen bizonyíték a sok közül - ahogy ezt majd a későbbiekben látni fogjuk - arra, hogy a prófétákon keresztül kijelentett „utolsó napok" már nagyon közel vannak, és minden valószínűség szerint a mi generációnk életében a többi bibliai prófécia is be fog teljesülni.

A fent vázolt próféciákról (hogy a többit ne is említsük) a Biblia számol be, és évszázadokon át volt lehetőség tanulmányozásukra. Nem a puszta véletlen műve az, hogy ezek a próféciák a legapróbb részletekig beteljesedtek, hanem kézzelfogható bizonyítékként szolgálnak a Biblia szerzőjének, Istennek a létezésére, és a próféciák beteljesedése egyben bizonyítja ennek a könyvnek a hitelességét és tévedhetetlenségét. Ilyen világos és egyértelmű bizonyítékok fényében az ember joggal feltételezi, hogy egyetlen agnosztikus és ateista sem vette a fáradságot, hogy elolvassa a bibliai próféciákat, és személyesen ellenőrizze azok hitelességét a történelem és a jelenkori események fényében.

Vannak még további Izraellel és Jeruzsálemmel kapcsolatos próféciák. Ezek az utolsó időkre vonatkoznak, és a jövőben fognak beteljesedni. Tekintettel arra, hogy a próféciák többsége már beteljesedett, biztosak lehetünk abban, hogy a többi is meg fog valósulni és már nem sokára. A legviharosabb kor még a zsidó nép és a világ többi népe előtt áll, és ez az, amire a Biblia úgy utal, hogy a „háborúság ideje az Jákobon" (Jeremiás 30,7).

Döbbenetes pontossággal a Biblia nem Damaszkuszt, Kairót, Londont vagy Párizst nevezi meg, mint az utolsó napok eseményeinek központját, hanem két más várost: Jeruzsálemet és Rómát. Két város, amelyik a cézárok kora óta egymás ellensége, és meglepő módon még ma is egymás riválisai a szellemi elsőbbség kérdésében. A katolikus Róma azt állítja magáról, hogy ő az „Örök Város", a „Szent Város", és azokat a címeket használja, amelyek a Biblia szerint Jeruzsálemet illetik meg. Azt is állítja, hogy ő az „Új Jeruzsálem", és így nyíltan szembehelyezkedik Isten ígéreteivel, melyek Dávid igazi városára vonatkoznak.

Kétezer éve feszültség és kibékíthetetlen ellentét van Róma és Jeruzsálem között. Közel 46 évvel Izrael 1948-ban történt állammá alakulása után a Vatikán még most 1993 - a ford. sem ismeri el Izraelt. Ez az ellenséges magatartás annak ellenére sem szűnt meg, hogy a Vatikán nemrégiben úgy döntött, hogy nyitni fog Izrael felé. Róma befolyásolni akarja Jeruzsálem jövőjét, mert még mindig ragaszkodik ahhoz, hogy a város nemzetközi státuszú legyen, és ez azt is jelentené, hogy Izraelnek nem lenne több beleszólása Jeruzsálem sorsába.

A Biblia meghökkentő pontossággal Jeruzsálemet és Rómát, mint a megprófétált utolsó idők gócpontjait határozza meg. Mindkét városon beteljesedik Isten ítélete. Elég, ha az ember figyelemmel kíséri a napi híreket, máris felismeri ennek a próféciának a pontosságát. Amit a Biblia Rómáról és a Vatikánról mond, további bizonyíték arra, hogy ez a könyv Isten Igéje, és a továbbiakban mi ezt a bizonyítékot fogjuk részleteiben megvizsgálni.

„Izraelita férfiak, halljátok meg e beszédeket: a Názáreti Jézust azt, aki Istennek elvégzett tanácsából és rendeléséből adatott halálra, megragadván gonosz kezeitekkel keresztfára feszítve megölétek." (Péter első prédikációja Apostolok cselekedetei 2,22-23)

„Pál pedig; amint szokása volt, beméne hozzájuk a zsidók zsinagógájába, és három szombaton át vetekedék velük az ószövetségi írásokból megmagyarázva és kimutatva, hogy a Krisztusnak szükség volt szenvedni és feltámadni a halálból, és hogy ez a Jézus a Krisztus a Messiás, akit én hirdetek néktek" (Pál prédikációja Apostolok cselekedetei 17,2-3)

3. HÚSVÉTI ÖSSZEESKÜVÉS?

Izraelita férfiak, halljátok meg a beszédeket: a Názáreti Jézust… azt, aki Istennek elvégzett tanácsából és rendeléséből adatott halálra, megragadván gonosz kezeikkel keresztfára feszítve megölétek. (Péter első prédikációja – Apostolok cselekedetei 2,22-23)

Pál pedig, amint szokása volt, beméne hozzájok [a zsidók zsinagógájába] és három szombaton át vetekedék velük [az ószövetségi] írásokból, megmagyarázva és kimutatva, hogy a Krisztusnak szükség volt szenvedni és feltámadni a halálból, és hogy ez a Jézus a Krisztus [a Messiás], akit én hirdetek néktek. (Pál prédikációja – Apostolok cselekedetei 17,2-3)

A Bibliában a Messiás eljövetelére vonatkozó próféciák részletesebbek, és nagyobb számban fordulnak elő, mint azok, amelyek Izraelre vonatkoznak. Korábbi könyveimben ezeket a próféciákat is részletesen tárgyaltam, tehát most csak néhányat fogok röviden megemlíteni. Még a leg keresztényellenesebb kritikusok is - akik kategorikusan tagadják, hogy a Názáreti Jézus a világ Megváltója - beismerik, hogy a konkrét messianisztikus próféciák többsége beteljesedett Jézus életében és keresztre feszítésekor. Felállítottak azonban néhány bizarr elméletet annak érdekében, hogy ennek a ténynek a jelentőségét elkendőzzék.

Az egyik ilyen tipikus kísérlet A húsvéti összeesküvés (The Passover Plot) c. könyv és film (egyik sem volt valami sikeres). Mindkettő azt feltételezi, hogy Jézus, aki ismerte az ószövetségi messianisztikus próféciák egy részét, összeesküvést szőtt Júdással, hogy mindazokat betöltse, és hogy úgy állítsa be magát, mintha Ő lenne a megígért Messiás.

Kibékíthetetlen ellentmondás?

Minden bizonnyal nevetséges lett volna Jézusnak megfeszíttetnie magát azért, hogy meggyőzze egy-szerű és műveletlen követőinek kis csoporját arról, hogy Ő a Krisztus. Valójában egyetlen tanítványa sem tudta elképzelni, ahogyan a többi zsidó sem, beleértve Keresztelő Jánost is, hogy a Messiást meg fogják feszíteni (bár a próféciák pontosan ezt mondják, ahogy Jézus is gyakran utalt ezekre). Úgy tűnt, hogy halála inkább azt

bizonyítja, hogy nem O volt a Messiás, tehát ez nem a megfelelő módszer lett volna arra, hogy követőkre tegyen szert. Krisztus halálával azért teljesítette be az írásokat, hogy kifizesse bűneinkért a váltságdíjat.

A Krisztus halálára vonatkozó próféciákról (22. Zsoltár 16; Ésaiás 53,5; 8-10 és 12; Zakariás 12,10 stb.) a zsidók nem beszéltek, mert titoknak és megmagyarázhatatlannak tűnt más próféciákkal szemben, amelyek világosan kijelentik, hogy a Messiás Dávid magvából fog származni, és egy csodálatos királyság fölött fog uralkodni. Hogyan lehetséges az, hogy a Messiás egy olyan királyságot és békét fog létrehozni, amelynek soha nem lesz vége (Ésaiás 9,7), és ugyanakkor a saját népe elutasítja és megfeszíti Őt? Lehetetlennek tűnt, hogy egyszerre mindkettő beteljesedik, tehát a zsidó írásmagyarázók egyszerűen figyelmen kívül hagyták azt, ami számukra érthetetlennek tűnt.

Az, hogy a zsidók meg tudták feszíteni Jézust, végső és győzedelmes bizonyítéknak tűnt a farizeusok számára. Zsidók tömegei és a lelkes tanítványok többsége is kiábrándult, de tagadhatatlan bizonyítéknak látszott arra nézve, hogy a Názáreti Jézus nem lehetett a Messiás. Nem alapította meg a megjövendölt messiási királyságot, és nem hozott békét Izrael számára azáltal, hogy megszabadította volna ellenségeitől. Legjobb esetben is tehát csak egy jó szándékú bajkeverő, vagy egy közönséges csaló volt. A legtöbb zsidó még ma is így gondolkodik Jézusról.

Mégis, van valami, ami a látszólagos ellentmondást feloldja: a Messiásnak kétszer kell eljönnie: egyszer azért, hogy meghaljon az emberek bűneiért, és másodszor azért, hogy uralkodjon a dávidi trónon. Amikor Jézus erről beszélt, senki sem értette meg. Feltámadása nyitotta fel a szemeket.

Több, mint ember

Igen, van néhány prófécia, aminek a betöltésére Jézus összeesküdhetett volna Júdással vagy másokkal, de a legtöbb prófécia beteljesítése az emberi akarattól teljesen független, például az, hogy a Messiásnak Betlehemben és a Dávid magvából kellett megszületnie. A Messiás születésének az időpontja is teljesen nyilvánvalóan független volt minden emberi akarattól. Az előtt kellett megszületnie, mielőtt elvétetik a fejedelmi bot Júdától (1 Mózes 49,10), amíg a templom még áll (Malakiás 3,1), amíg

még használatban voltak a nemzetség-táblázatok, hogy bizonyítsák származását (2Sámuel 7,12; 89. Zsoltár stb.), és nem sokkal a templom és Jeruzsálem pusztulása előtt (Dániel 9,26).

Nagyon rövid idő állt rendelkezésre ahhoz, hogy a Messiás eljöjjön - de eljött. Ahogy Pál apostol, aki korábban farizeus volt, mondja: „mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az O Fiát, aki asszonytól lett (vagyis szűztől született)" (Galata 4,4). Most már túl késő lenne a Messiás első eljövetele. Most már csak a második eljövetele következhet be, ahogy a Biblia ezt ki is jelenti. A zsidók mégis még mindig az ő Messiásuk első eljövetelét várják, de aki helyette eljön majd, az Antikrisztus lesz.

A fejedelmi bot kb. i. sz. 7-ben távozott el Júdától, amikor a farizeusok elvesztették azt a jogukat, hogy valakire halálos ítéletet mondjanak ki. Ez egy alapvető joguk volt, ugyanis bizonyos törvények áthágása halálbüntetést vont maga után. Amikor Pilátus azt mondta a rabbiknak, hogy ő nem akarja Jézust megbüntetni, és hogy ők maguk ítéljék meg Őt saját törvényeik szerint, akkor ezt válaszolták: Nekünk senkit sem szabad megölnünk (a törvények alapján - az angol fordítás szerint) (János 18,31).

A Messiásnak akkor kellett megszületnie, amikor ez a hatalmi jog még érvényben volt, és annak megszűnése után kellett meghalnia, mégpedig nem a zsidóknál szokásos megkövezéssel, hanem a római keresztre feszítéssel Csodálatos módon a Messiás megfeszítését már évszázadokkal azelőtt megprófétálták, mielőtt ez a fajta kivégzési forma ismertté vált volna: „Átlyukasztották kezeimet és lábaimat" (Zsoltár 22,17).

Az is nyilvánvaló, hogy a Messiásnak akkor kellett megszületnie, amikor még vezették a nemzetség- táblázatokat, mert különben nem lett volna arra bizonyíték, hogy Ő Dávid magja. A nemzetség-táblázatok i. sz. 70-ben, Jeruzsálem és a templom lerombolásakor elvesztek, amit mind Dániel (Dániel 9,26), mind Jézus Krisztus (Máté 24,2) előre megjövendölt. Azután már túl késő lett volna, bár a zsidók többsége még mindig várja első eljövetelét. A keresztények azonban a második eljövetelét várják, amiről ugyancsak szólnak a zsidó próféták.

Csodálatos beteljesedések

Ha Jézus összeesküvést szőtt volna azért, hogy beteljesedjenek rajta a próféciák, akkor le kellett volna fizetnie Pilátust, hogy elítélje, és vele együtt feszítse keresztre a két gonosztevőt az Ésaiás 53,9 miatt.

Azt is tudnia kellett, hogy a katonák közül kik lesznek szolgálatban azon a napon azért,

- hogy megvesztegesse őket is, hogy megosztozzanak ruháin és sorsot vessenek köntösére (Zsoltár 22,18),
- hogy epével kevert ecetet adjanak neki inni (Zsoltár 22,69),
- hogy dárdával átdöfjék az oldalát (Zakariás 12,10),
- hogy ne törjék meg a lábszárcsontjait, mint ahogy szokás volt akkoriban, de mégsem történhetett meg a Messiással (2Mózes 12,46; Zsoltár 34,21).

Vajon a farizeusok is részt vettek az összeesküvésben?
Ezért adtak pontosan harminc ezüstpénzt Júdásnak, hogy elárulja Őt, mint ahogy a Zakariás 11,12-ben előre megmondta a próféta?
Ezért használták fel azt a pénzt arra, hogy megvegyék a „fazekas mezejét" idegenek temetkezési helyéül (Zakariás 11,13), miután Júdás a templomban a lábaik elé dobta az ezüstpénzt? Ezért történt, hogy pont akkor feszítették keresztre, amikor egész Izraelben a páska bárányok feláldozásának ideje volt a 2Mózes 12,6 alapján?

A „húsvéti összeesküvés" elmélete annál inkább tarthatatlanná válik, minél jobban megismeri az ember a tényeket.
Honnan volt Jézusnak annyi pénze, hogy megfizesse a tömeget, hogy összegyűljenek a Jeruzsálembe vezető út mentén, és Messiásként üdvözöljék őt, amikor szamárháton ment - egy olyan állaton, amiről az ember azt gondolná, hogy legkevésbé illik egy királyhoz - pontosan úgy, ahogy a Zakariás 9,9 előre megmondta? Ez i. sz. 32-ben, Nisszán hónap 10-én (április 6-án) történt, pontosan azon a napon, amit a próféták ennek a csodálatos eseménynek a bekövetkezésére megjelöltek.

A test eltűnt, a sír üres

Ezen kívül, ha Jézusnak sikerült volna is „megszerveznie" a keresztre feszítését úgy, hogy pontosan azon a napon és akkor történjék meg, amikorra ezt előre megprófétálták - bár a farizeusok mindent megtettek, hogy ez ne az ünnepen történjen meg (Máté 26,5; Márk 14,2) - fel is kellett támadnia a halálból. Nincs olyan „húsvéti összeesküvés", ami ezt meg tudta volna valósítani. Ha a feltámadást csak színlelték volna, akkor mindez nem lett volna elég ahhoz, hogy a tanítványok folytassák keresztény életüket. Csak az adhatott nekik indíttatást és bátorítást, hogy az üldöztetések és a mártíromság árán is hirdessék az evangéliumot, hogy Jézus valóban meghalt és feltámadott.

A római katonák soha nem aludtak szolgálat közben. Ha ezt tették volna, és a tanítványok ellopták volna a testet, akkor a következő nap ugyanúgy kereszten találták volna magukat, akárcsak a tanítványok. Es ha a tanítványok lopták volna el a testet, és ezt valahogy titokban tudták volna tartani, akkor miért haltak volna meg egy hazugságért? Annyira gyávák voltak, hogy egyikük sem volt hajlandó meghalni egyetlen olyan dologért sem, amit valaha igaznak hittek. Mégis majdnem mindegyikük mártírhalált halt, és végig kitartottak amellett, hogy szemtanúi voltak Jézus halálból való feltámadásának. Egyikük sem próbálta menteni az életét azzal, hogy elárulta volna, hova rejtették a testet. Egyszerűen nem lehet másként megmagyarázni azt a tagadhatatlan tényt, hogy a sír üres, csak azzal, hogy Jézus valóban feltámadott!

Sem a hinduizmus, sem a buddhizmus, sem az iszlám, sem a világ egyetlen más vallása sem meri azt állítani, hogy az alapítója még mindig él. A kereszténység esetében azonban a feltámadás jelenti az evangélium lényegét. Ha Jézus Krisztus nem támadott fel a halálból, akkor az egész evangélium nem igaz. Jézus nem azt mondta az apostoloknak, hogy Szibériába vagy Dél-Afrikába menjenek, ahol a feltámadást senki nem tudja megcáfolni, hanem azt, hogy Jeruzsálembe, és ha tényleg nem támadott fel, akkor a városfalon kívül lévő temetőhöz tett rövid séta során bebizonyosodott volna, hogy Ő még mindig halott. Mennyire szerették volna a farizeusok és a római vezetők, ha a kereszténység hitelét veszítette volna, és nem tudott volna megerősödni! Ennek a legbiztosabb módja az lett

volna, ha Jézus testét közszemlére teszik, ezt azonban soha nem tehették. A szigorúan őrzött sír egyszer csak üres volt!

A tárzusi Saul megjelenik

Számos megcáfolhatatlan bizonyíték áll rendelkezésre a feltámadással kapcsolatban, de mivel ezeket már más helyütt tárgyaltuk, ezért most csak egyet említünk meg, ugyanis ez egy olyan bizonyíték, amit gyakran figyelmen kívül szoktak hagyni. Az, hogy a tárzusi Saulból, a kereszténység legfőbb ellenségéből a legnagyobb apostol lett, jól bizonyítja, hogy Jézus Krisztus valóban feltámadott. Egy népszerű, fiatal farizeus, Saul, egyre több elismerést szerzett azzal, hogy ezt a veszedelmes szektát üldözte, a keresztényeket letartóztatta, bebörtönözte és kivégeztette. Egyszer csak ő maga is megvetett és üldözött kereszténnyé vált, és ezért folyamatosan el kellett szenvednie, hogy letartóztatják, bántalmazzák és börtönbe zárják. Egy alkalommal még meg is kövezték, és azt hitték, hogy meghalt. Végül lefejezték. Ennek a hihetetlen fordulatnak semmi értelme nem lett volna, hacsak.

Miért cserélné fel valaki önként a népszerűséget a szenvedésre és a mártírhalálra? Pál elmondja, hogy találkozott a feltámadott Jézus Krisztussal, és hogy Ő, aki meghalt a világ bűneiért ma is él, és megmutatta magát neki. Ez a bizonyság azonban önmagában nem elegendő bizonyíték arra nézve, hogy Jézus Krisztus valóban él. Ennél valami több kellett.

Senki nem vonhatta kétségbe Pál őszinteségét. Erről azzal is bizonyságot tett, hogy hajlandó volt szenvedni, sőt meg is halni Jézus Krisztusért. Ehhez egy őszinte hit Krisztus feltámadásában nem volt elegendő bizonyíték. Az is lehet, hogy Pál csak hallucinált, és egyszerűen elképzelte, hogy Jézus Krisztus megjelent előtte, beszélt vele, és hogy él.

Félix és Festus római kormányzó, valamint Agrippa király is hallották Pálnak a beszámolóját erről a természetfeletti találkozásról, s meg voltak győződve arról, hogy Pál őszinte, de egy becsapott ember (Apostolok cselekedetei 24-26). Ez a magyarázat viszont nem felel meg a valóságnak. A feltámadást az bizonyítja, hogy Pál egyik pillanatról a másikra megértette Jézus Krisztus tanításait, és ezt semmiképpen nem lehet mással magyarázni.

Döntő bizonyíték

Pál, aki nem ismerte Jézus Krisztust megfeszíttetése előtt, egyik napról a másikra a legfőbb tekintéllyé vált azokkal a tanításokkal, amiket Jézus személyesen osztott meg tanítványaival. Pálnak mindenképpen találkoznia kellett Jézussal! Az apostoloknak, akiket Jézus személyesen tanított éveken keresztül, el kellett ismerniük, hogy egykori ellenségük, Pál, anélkül, hogy beszélt volna velük, mindent tudott Jézus Krisztus tanításairól, sőt sokkal mélyebben ismerte azokat, mint ők. Amikor Pál megfeddte Pétert, akkor Péter elfogadta ezt (Galata 2,11-14).

„Mert én az Úrtól vettem, amit néktek előtökbe is adtam" (l Korintus 11,23). így kezdte Pál a korinthusi egyháznak adott magyarázatot arról, hogy mi történt az utolsó vacsorán, és hogy Krisztus mit tanított erről a tanítványoknak. Pál itt nem voltjelen, és nem is beszélt azokkal sem, akik ott voltak.

„Azonnal nem tanácskoztam testtel és vérrel, sem nem mentem Jeruzsálembe az előttem levő apostolokhoz, hanem elmentem Arábiába" (Galata 1,16- 17); mindez Pál hiteles bizonysága. Csak azzal magyarázható, hogy ilyen hirtelen fő apostollá vált, és ilyen nagy tekintéllyel rendelkezett Krisztus tanításait illetően, hogy maga a feltámadott Jézus Krisztus jelentette ki neki ezeket, ahogy ezt Pál maga is állítja.

Anélkül, hogy bárkivel is tanácskozott volna Krisztus tanítványai közül, Pál lett a legfőbb tekintély a keresztény tanításokban, és ezt az egész egyháznak el kellett ismernie. Ő írta a legtöbb levelet az Újszövetségben. „Tudtotokra adom pedig atyám-fiai, hogy ez az evangélium, amelyet én hirdettem, nem ember szerint való. Mert én sem embertől vettem azt, se nem tanítottak arra, hanem a Jézus Krisztus kijelentése által" (Galata 1,11-12) - ez szintén Pál őszinte bizonysága. Mindezt nem lehet másként megmagyarázni, csak úgy, hogy Krisztus valóban feltámadott, és személyesen jelentette ki magát Pálnak.

Ami mellett nem lehet elmenni

A Jézus Krisztus életére, halálára és feltámadására vonatkozó számtalan prófécia beteljesedése - amelyek közül néhánnyal mi is foglalkoztunk - minden kétséget kizáróan azt mutatja, hogy O Izrael Messiása és a világ Megváltója. Nincs olyan ember, aki a tényekkel való őszinte szembenézés után továbbra is kételkedik ebben. Azok számára, akik ilyen döntő bizonyítékok ellenére is úgy döntenek, hogy nem hisznek ebben, nincs sok mentség.

Mindezeket azért írtuk le, hogy bebizonyítsuk a bibliai próféciák hitelességét egy konkrét cél érdekében. Miután láttuk, hogy a múltra vonatkozó bibliai próféciák száz százalékos pontossággal beteljesedtek, minden okunk megvan azt hinni, hogy a jövőre vonatkozó próféciák ugyancsak be fognak teljesedni.

Ezután bátran megvizsgálhatjuk a Jelenések 17. és 18. fejezetében a jövőre vonatkozó próféciákat, és megpróbálhatunk választ adni arra a rendkívül fontos kérdésre, hogy kicsoda is valójában a fenevadon ülő asszony. Először azonban figyelmünket a fenevad személyére kell irányítanunk.

És négy nagy állat jöve fel a tengerből:

- Az első olyan, mint az oroszlán;
- a második hasonló a medvéhez;
- és íme, egy másik, olyan, mint a párduc;
- és íme, a negyedik állat rettenetes és iszonyú és rendkívül erős, tíz szarva volt neki a tíz szarv pedig ez: ebből az országból tíz király támad. (Dániel 7,3-7 és 24)

4. A KIJELENTÉS

„Annak az állóképnek feje tiszta aranyból, melle és karjai ezüstből, hasa és oldalai rézből, Lábszárai vasból, lábai pedig részint vasból, részint cserépből valának." (Dániel 2, 32-33)

Az a látás, amit János apostol a Jelenések 17. fejezetében leír a fenevadon ülő asszonyról, nem először fordul elő a Bibliában. Valójában ez azoknak a kijelentéseknek a betetőzése, amelyek 600 évvel korábban kezdődtek. Az első látomást Nabukodonozor király kapta álmában, amikor egy állóképet (szobrot) látott, aminek a „feje tiszta aranyból, melle és karjai ezüstből, hasa és oldalai rézből, lábszárai vasból, lábai pedig részint vasból, részint cserépből voltak" (Dániel 2,32-33).

Isten megadta Dánielnek a magyarázatot, és ebből megtudhatjuk, hogy a négy különböző fémből való állókép négy világbirodalmat jelent: a babilonit, a méd-perzsát, a görögöt és a római birodalmat. A babiloni birodalom akkor már létezett, és azt, hogy utána ebben a sorrendben a másik három is, a történelem bizonyítja.

Miért csak ezt a négy birodalmat látta Nabukodonozor?
Mi van a többi birodalommal, melyekről a történelemből tudunk, és amelyek legalább akkora kiterjedésűek voltak, mint e négy közül bármelyik?

A Biblia egyáltalán nem szentel nekik figyelmet.
Miért?

Az idő mindegyiket eltüntette. Nem fognak újra létrejönni. Csak Róma fog feléledni, és „halálos sebe" is meggyógyul majd (Jelenések 13,3).
Évszázadokon keresztül a világhatalom középpontja Egyiptom volt. Nagy dinasztiák váltották egymást Kínában, Dzsingisz kánnak hatalmas birodalma volt, és ott volt a Középés Dél-Amerikában lévő maja és azték birodalom is. Egykor az arabok uralma alatt volt Észak-Afrika legnagyobb része, a Közel-Kelet és Európának egy része is. Ezekben a birodalmakban egyetlen vonás a közös: egyik sem fog újjáéledni. Csak egyedül

Róma fogja visszanyerni egykori nagyságát. Ahogy uralma alá hajtotta az ókori világot, ugyanúgy ő lesz az Új Világrendnek, az ENSZ álmának központi irányítója.
Az Egyesült Államok az utóbbi ötven évben jelentős ipari és katonai nagyhatalmi szerepet töltött be. Ez a dominancia azonban csökkenő tendenciát mutat, és végül meg fog szűnni. A próféciák világosak: a világvallás főhadiszállása Róma lesz, ahogyan ezt majd látni fogjuk. Legalábbis ezt mondja a Biblia, az 1900 évvel ezelőtt íródott Újszövetségben, és az évszázadokkal korábbi Ószövetségben.

A megosztott birodalom

Az állókép két lába előre jelezte, hogy a negyedik birodalom, a római, két részre fog szakadni: a keletire és a nyugatira, és ez meg is történt. I. sz. 330-ban Konstantinusz megalapította Konstantinápolyt (a mai Isztanbult), és ezt tette birodalma kormányzati székhelyévé. Róma püspökére hagyta a nyugati területeket, és ezáltal megalapozta a birodalom későbbi politikai és vallási megosztottságát. A szakadás végső fázisa a vallás területén következett be, amikor 1054-ben a keleti ortodox egyház elszakadt a nyugati római katolikus egyháztól, és IX. Leó pápa kiátkozta Kerularios Mihályt, a konstantinápolyi pátriárkát. A római katolicizmus és a keleti ortodox egyház közötti szakadás mind a mai napig fennáll, és ez a gyökere a Horvátország, Szarajevó, Bosznia- Hercegovina területén zajló vérontásnak is, ahogy ezt később látni fogjuk.

A Római Birodalom politikai értelemben többször újjáéledt a nyugati területeken - pl. i. sz. 800-ban Nagy Károly alatt azonban a keleti és nyugati birodalom egyesítése nem történt meg. A Római Birodalom, mint politikai egység teljesen megszűnt, viszont vallási tekintetben egyre növekedett egészen odáig, hogy elérte az egész világot. Ma a római katolikus egyháznak 980 millió tagja van világszerte. A keleti ortodox egyháznak pedig valamivel kevesebb, mint ennek a fele.

A különböző felekezetekhez tartozó protestánsok alkotják a kereszténységként definiált csoport maradék részét, ami velük együtt kb. 1,7 milliárd embert tesz ki, a világ népességének 30%-át. A Jelenések 13,8 szerint „imádják őt, a fenevadat a földnek minden lakosai, vagyis ez azt jelenti, hogy nemcsak a római katolicizmus vagy a keleti ortodox egyház fog

egyesülni, hanem a protestánsok is csatlakozni fognak hozzájuk a világ más vallásaival egyetemben - beleértve még a muzulmánokat is - annak érdekében, hogy megalakítsanak egy új világvallást. Ennek a vallásnak része lesz az uralkodónak az imádása is, akárcsak a cézárok korában, és akik erre nem lesznek hajlandók, azokat megölik (Jelenések 13,14-15).
A római vallásnak ez az újjáéledése kétségtelenül a kereszténység és a pogányság keveredése lesz, ugyanúgy, ahogy ez Konstantinus alatt is megtörtént, és utána folytatódott. A kereszténységnek ez a torz és pogány formája római katolicizmusként vált ismertté. A római katolikus egyház, amely azt állítja, hogy tévedhetetlen és változhatatlan (semper eadem, „mindig ugyanaz"), most a vallások egyesítésének végső ökumenikus eszközeként jelentkezik.

Egy jelentőségteljes prófécia

A tíz lábujj Nabukodonozor király állóképén tíz, a jövőben hatalomra lépő királyt jelent, akikkel kapcsolatban a Dániel 2,44 a lehető legvilágosabb és leg egyértelműbb módon kijelenti: „és azoknak a királyoknak idejében támaszt az egek Istene birodalmat, amely soha örökké meg nem romol."

A Bibliának ez az egy verse megmutatta Jézus Krisztus tanítványainak (akárcsak Keresztelő Jánosnak és a farizeusoknak is), hogy még nem jött el Jézus Krisztus számára az idő, hogy elfoglalja Dávidnak a trónszékét. Ennek a próféciának a meg nem értése vezetett ahhoz a csalódáshoz, hogy Jézus nem alapította meg földi királyságát, amikor itt járt. Ismét láthatjuk, hogy mennyire fontos egy próféciának a pontos értelmezése.

Nabukodonozor a látomásban azt látta, hogy „egy kő leszakada kéz érintése nélkül, és letöré az állóképet vas és cserép lábairól, és darabokra zúzá azokat és felkapá azokat a szél az a kő pedig, ami leüté az állóképet, nagy heggyé lőn és betölté az egész földet" (Dániel 2,34-35). Ennek a magyarázata világos: az igazi egyház nem fokozatosan fogja legyőzni a világot, hanem Isten királysága hirtelen fog megvalósulni, egy mennyből jövő drámai beavatkozás következtében. Jézus Krisztus vissza fog jönni.

Ezt az értelmezést más igehelyek is alátámasztják, pl. a 2 Tesszalonika 2,8, amely világosan leírja, hogy Krisztus az Ő „eljövetelekor" fogja megsemmisíteni az Antikrisztust.

Előre megírt történelem

Nabukodonozor után Dániel is kapott Istentől egy látomást, amely az Antikrisztus eljövendő világuralmának további titkait tárja elénk. Dániel itt ismét a négy világbirodalmat látja, de ezúttal vadállatok képében. A negyedik állatnak, amely a római birodalmat jelképezi, tíz szarva van, és akárcsak az állókép tíz ujja, ez is tíz királyt vagy területi uralkodót jelent, akik a jövőben fognak hatalomra kerülni (Dániel 7,24).

Dániel látása megdöbbentő részleteket tartalmaz a méd-perzsa és a görög birodalmakkal kapcsolatban, és ezek olyan hihetetlenül pontosak, hogy a kételkedők mindent megtettek azért, hogy bebizonyítsák - persze sikertelenül -, hogy mindent az események bekövetkezése után írtak, különben el kellett volna ismerniük a próféták hitelességét. Az tény, hogy a Biblia tele van olyan hiteles próféciákkal, melyeket évszázadokkal azok bekövetkezése e- lőtt írtak, és az is kétségtelen, hogy az Izraelre és a Messiásra vonatkozó próféciák, amelyeket már az előző fejezetben röviden tárgyaltunk, több száz évvel megvalósulásuk előtt íródtak.

Ami Dánielt illeti, ő világosan előre megmondta a Nagy Sándori birodalom négy részre szakadását (Dániel 8,20-22; 11,4). A következő 16 vers meghökkentő részletességgel tudósít a Ptolemaiosz vezette háborúkról (az a görög hadvezér, aki megszerezte Egyiptomot Nagy Sándor halála után) és az ő utódainak háborúiról is a szíriai szeleukidák ellen. Ezek miatt a Bibliában előre kinyilatkoztatott történelmi tények miatt a kritikusok mindent megtettek azért, hogy bebizonyítsák, hogy ezek a próféciák a tényleges események bekövetkezése után íródtak.

Az, hogy Dániel könyve ténylegesen a babiloni fogság idején íródott - vagyis jóval azelőtt, hogy ezek az események bekövetkeztek volna -, bizonyított tény. Ezen túl a Dániel 9,25 pontosan meghatározza azt az időpontot is, amikor a Messiás Jeruzsálembe fog menni szamárháton, és a

tömeg Messiásként fogja Őt ünnepelni. Még a legkételkedőbb kritikusoknak is el kell ismerniük, hogy Dániel könyvét jóval azelőtt írták, mielőtt ez az esemény valóban bekövetkezett.

Az Ószövetség és az Újszövetség között négy évszázad telt el, és akkor Isten ismét szólt az Ő prófétái által. A Dániel látásában szereplő negyedik vadállatot csak a Jelenések 12,3-ban látjuk újra, de ezúttal anélkül, hogy bármilyen más utalás lenne a másik három vadállatra. Ezekkel többé nem találkozunk. Ettől kezdve a negyedik vadállatot csak abban az újjáéledt formájában látjuk viszont, ahogy ez majd a jövőben fog megvalósulni.

A sárkány színre lép

A negyedik állat, amit Dániel látott, Jánosnak úgy jelenik meg, mint „egy nagy veres sárkány, akinek hét feje volt és tíz szarva és az ő fejében hét korona" (Jelenések 12,3). Ez maga a Sátán, mert néhány verssel később a következőket látjuk: „és lőn az égben viaskodás: Mihály (arkangyal) és az ő angyalai viaskodnak vala a sárkánnyal; és vetteték a nagy sárkány, ama régi kígyó, aki neveztetik ördögnek és a Sátánnak, ki mind az egész föld kerekségét elhiteti, vetteték a földre" (Jelenések 12,7 és 9).

Ennek értelmezése egyértelmű: a negyedik birodalom annyira gonosz lesz, hogy az Ige úgy mutatja be azt, hogy ez maga a Sátán. Micsoda borzalom vár erre a világra, mielőtt Krisztus felviszi az övéit az Atyának házába!

A 13,l-ben ugyanezt a negyedik vadállatot látjuk, amint „feljön a tengerből", akárcsak a Dániel látomásában szereplő négy vadállat is (Dániel 7,3). Ennek a fenevadnak is „hét feje és tíz szarva" volt, de „az ő szarvain tíz korona, és az ő fejein a káromlásnak neve." A következő versek úgy írják le a fenevadat, mint ami hasonló „a párduchoz, a medvéhez és az oroszlánhoz ." Bár a Dániel könyvében szereplő másik három vadállat nem jelenik meg, mégis a Jelenések könyve arra a folytonosságra hívja fel a figyelmet, amely az újjáéledt Római Birodalom és a között a három világbirodalom között áll fenn, amik Róma elődei voltak a babiloni birodalom után. Ne feledjük, hogy a Dániel könyvében szereplő vadállatok, melyek az előző három birodalmat szimbolizálják, a leopárd, az oroszlán és a medve (Dániel 7,4-6).

A Jelenések könyvének 13. fejezetében található negyedik vadállat egyértelműen jelenti mind a vallásos köntösben újjáéledt római birodalmat, akit imádnak „a földnek minden lakosai" (8. vers). Ez a hatalmas látás a jövőről a következő: „imádják a sárkányt, aki a hatalmat adta a fenevadnak" (4. vers), vagyis a sárkány ismét úgy szerepel, mint az Antikrisztus és az ő birodalma mögött lévő erők: „és a sárkány (Sátán) adá az ő erejét annak, és az ő királyi székét és nagy hatalmat" (2. vers).

Jézusnak a pusztában való megkísértése során a Sátán megmutatta „a világ minden országát és azok dicsőségét" (Máté 4,8). Az ördög mindezt felajánlotta Jézusnak, amikor ezt mondta neki: „mindezeket néked adom, ha leborulva imádsz engem" (9. vers). A világ szeretete és a hatalomvágy végső soron a Sátánnal való együttműködéshez és az ő imádásához vezet. Természetesen Jézus visszautasította Sátánt. Tragikus módon az üldöztetésekbe belefáradt egyház ugyanennek az ajánlatnak a csapdájába esett, és ez Konstantinuson keresztül valósult meg.

Jézus nem vitatta el Sátánnak a világ uralma fölött lévő jogát: „néked adom mindezt a hatalmat és ezeknek dicsőségét; mert nékem adatott, és annak adom, akinek akarom" (Lukács 4,6). Ahogy János mondja: „az egész világ a gonoszságban a gonoszság kezeiben vesztegel" - lásd a 2Tesszalonika 2,8 és Lukács 4,18-ban - (l János 5,19). Itt a Sátánról van szó, akinek imádására Jézus nem volt hajlandó.

Az eljövendő új világvallás

A 17. fejezetben szereplő fenevadon ülő asszony kétségtelenül ezt a világvallást képviseli, ahogyan ezt majd fogjuk is látni.

Az ókori világbirodalmak mindegyikében fontos szerepet játszott a vallás, beleértve azt a négy birodalmat is, melyek Nabukodonozor állóképének formájában, illetve Dániel látomásában jelentek meg. A papok, jövendőmondók és varázslók voltak évezredeken keresztül az uralkodóknak a legközvetlenebb tanácsadói, és a legtöbb esetben ők gyakoroltak igazi befolyást a színfalak mögött varázslással és csalárd tanácsokkal. Magának a tudománynak a gyökere is az okkultizmushoz nyúlik vissza,

mivel az asztrológia és az alkímia jelentette annak kezdetét. A materializmus, a szkepticizmus és az ateizmus nem olyan régi jelenségek, és teljesen el fogják veszíteni jelentőségüket a természetfölötti iránt való egyre növekvő érdeklődés következtében. Ez a fajta spiritualizmus egyre inkább kezd elterjedni, pontosan úgy, ahogy ezt Jézus előre megmondta, amikor az utolsó időkről beszélt (Máté 24,4-5,11 és 24).

A Sátán nem az ateizmust használja, mint legfontosabb fegyvert hadviselése során, amelynek célja, hogy becsapja az embereket, és azok őt kövessék. Ő maga sem ateista, mivel legnagyobb vágya ez volt: „hasonló leszek a Magasságoshoz, vagyis Istenhez" (Ésaiás 14,14), és ez már magában elismeri Isten létezését. Sátánnak az az akarata, hogy istenként imádják, de mivel nincs fizikai teste, ezt a fajta imádást azon az emberen keresztül fogja elérni, aki őt képviseli.

Sátánnak, „az e világ istenének" legnagyobb fegyvere a hamis vallások és az általuk nyújtott hamis ígéretek, amelyek megakadályozzák azt, hogy az ezekben hívő emberek megismerjék Isten igazságát. Az a tény, hogy a vallás jelentős szerepet fog betölteni az újjáéledt "Római Birodalomban", vagyis az ezt követő egyházi Rómában, akárcsak az ókorban is, világosan kitűnik abból, hogy az asszony, aki az új világvallást képviseli, a fenevadon ül, és kezében tartja a gyeplőt.

Sátáni feltámadás?

A negyedik fenevaddal kapcsolatban János apostol látása a következő volt: „egy az ő fejei közül mintegy halálos sebbel megsebesíttetett; de az ő halálos sebe meggyógyíttaték; és csodálván az egész föld követé a fenevadat" (Jelenések 13,3).

Mások úgy gondolják, hogy egy antikrisztusi személy a múltból, mint pl. Hitler vagy Néró, vissza fog jönni ebbe a világba, és igazgatni fogja az új világrendet. Egy azonban biztos: sem egy valamikori gonosz diktátor nem fog feltámadni, mert Sátán nem képes életet teremteni. (Ez nem zárja ki azt a lehetőséget, hogy a világgal el fogja majd hitetni, hogy megtörtént egy bizonyos feltámadás, azonban a Jelenések 13,3 ezt nem támasztja alá.)

Az, hogy „egy az ő fejei közül mintegy halálos sebbel megsebesíttetett", nem jelenti azt, hogy a fenevad teljes egészében halott lenne, hanem inkább azt, hogy lényének egy bizonyos része sebesíttetett meg halálosan. Bár fejei királyokat képviselnek, ez mégsem lehet egy valóságos király, akit megölnek, és aki ismét megelevenedik, a fent említett okok miatt.

Az első és az eljövendő Antikrisztus

Az „anti" előtag a görögből származik, és két jelentése van: (D valami ellen vagy valamivel szemben, valaminek vagy valakinek a helyettesítése. Az Antikrisztusra ennek a szónak mind a két jelentése vonatkozik. Valójában Krisztus ellen lesz, de a lehető legördögibb ravaszsággal: Krisztusnak fogja beállítani magát, és ezáltal belülről fogja eltorzítani a „kereszténységet." Valójában az Antikrisztus „maga ül be, mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát" (2Tesszalonika 2,4).
Ha az Antikrisztus Krisztusnak fogja magát beállítani, és az egész világ imádni fogja (Jelenések 13,8), akkor az ő követőit természetesen „keresztényeknek" fogják hívni. Nem a kommunizmus, hanem a kereszténység fogja meghódítani a világot, de nem a valódi kereszténység, hanem annak egy antikrisztusi utánzata. A nagy aposztázia meg fogja előzni az Antikrisztus megjelenését (2Tesszalonika 2,3). Az aposztázia (részét képezi az ökumenikus mozgalom, amely szó szerint előkészíti a világ vallásainak az egyesítését, és még a teljes evangéliumi keresztényekre is hatással van. Egy antikrisztusi „kereszténységének kell létrejönnie, mely magában foglalja az összes vallást, és amit a világ összes vallása elfogad - pontosan ez történik ma is meglepő gyorsasággal.

A görög „anti" szó latin megfelelője a „vicarius", amelyből származik a „vicar" (helytartó) szó. Tehát „Krisztus helytartója" szó szerint azt jelenti, hogy antikrisztus. A római katolikus pápák évszázadokon keresztül Krisztus földi helytartóinak nevezték magukat.

Ahogy már korábban megjegyeztük, az ókori Római Birodalomban a császárt istenként tisztelték. Ő volt a pogány papságnak a vezetője és a birodalom hivatalos, államilag támogatott pogány vallásának a feje. A cézároknak szobrot emeltek, amelyek előtt a római polgároknak meg kellett

hajolniuk, és imádniuk kellett őket. Azokat, akik nem ismerték el a cézárok isteni mivoltát, megölték. Ez világosan kitűnik abból a látásból, melyet Jézus Krisztus adott Jánosnak:

- és azt is cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat;
- azt mondván a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevad képét;
- és mindazok, akik nem imádják a fenevad képét, megölessenek. (Jelenések 13,12-15)

A kereszténység elvilágiasodása

Miután Konstantin császár állítólag keresztény lett (ami valójában egy ügyes politikai lépés volt), i. sz. 313-ban engedélyezte a keresztény vallás szabad gyakorlását, és ezzel egy időben szabad utat nyitott ahhoz, hogy a pogányság a kereszténységbe beolvadhasson. Mivel az egyház már a birodalom elismert vallása volt, ezért Konstantint, a császárt, az egyház fejének kellett elismernie. Ő hívta össze az első ökumenikus zsinatot Niceában i. sz. 325-ben, ő határozta meg a témáját, ő tartotta a megnyitóbeszédet és ő is elnökölt, ugyanúgy, ahogyan 500 évvel később Nagy Károly is tette a chalcedoni zsinaton. Konstantint nem az evangélium igazsága, hanem a birodalom egységesítése érdekelte, és ő volt egyben az első ökumenista is.

Miközben a keresztény egyháznak a feje volt, Konstantin továbbra is a pogány papság vezetője maradt, pogány szertartásokon vett részt és pogány templomokat alapított, még azután is, hogy elkezdett keresztény templomokat építeni. Mint a pogány papságnak a feje, ő volt a Pontifex Maximus (legnagyobb pap, főpap, a papi testület feje –a ford.) és a keresztény egyház fejeként is hasonló címre tett szert. A keresztények „a Püspökök Püspöke” címet adományozták neki, míg Konstantin magát Vicarius Christi-nek nevezte, vagyis Krisztus helytartójának, és ezen azt értette, hogy ő egy „másik Krisztus”, aki Krisztus helyett cselekszik.

A középkorban a római püspökök azt kezdték állítani magukról, hogy ők Jézus Krisztus egyedüli képviselői a földön. Azt követelték, hogy az egész egyház vesse alá magát az ő tekintélyüknek, és megtiltották, hogy

bármilyen más püspököt „pápá”-nak hívjanak. Magukra vették Konstantin három címét - Pontifex Maximus, Krisztus földi helytartója és a Püspökök Püspöke -, amelyet mind a mai napig viselnek.

Miután megvalósult a pápák abszolút hatalma a birodalmak, az emberek és a vagyon fölött, hihetetlen mértékű korrupció ütötte fel a fejét a római katolikus egyházon belül. A reformerek teljesen egyetértettek abban, hogy a pápa az Antikrisztussal azonos.

Egy meghökkentően új látás

Az utolsó kép, amit Isten János apostolnak a fenevadról ad, a Jelenések 17. fejezetében található. Ezúttal egy meghökkentő képet látunk: ezen a szörnyű fenevadon egy asszony ül! Teljesen nyilvánvaló, hogy ez a fenevad megegyezik azzal a vadállattal, amelyet Dániel látott, illetve a Jelenések 12. és 13. fejezetében szereplővel, mert ennek is a már ismert „hét feje és tíz szarva” van (3. verssor). Egy másik jellemző tulajdonsága is le van írva: „teljes volt káromlásnak neveivel”, ami egyértelmű megerősítése annak, amit a 13. fejezetben láttunk, vagyis „az ő fején a káromlásnak neve” volt.

Egy figyelemre méltó változás történt a fenevadnak ebben az utolsó megjelenésében. A figyelem középpontjába most nem is annyira a fenevad, mint maga az asszony került. A fenevadról szóló leírás meglehetősen rövid, épp csak annyira elegendő, hogy megtudjuk: ez azonos azzal a fenevaddal, amelyet már korábban láttunk. Egy új szereplő került a figyelem középpontjába, és a Jelenések 17. és 18. fejezete teljes egészében az asszonyról ad részletes leírást. Terjedelmét tekintve ez sokkal hosszabb, mint a fenevadról szóló korábbi leírások.

János háromszor látta ezt a félelmetes teremtményt, de egyszer sem írta azt, hogy megdöbbent, vagy, hogy csodálkozott volna rajta. Most azonban nagy csodálkozásnak ad hangot - ezúttal azonban nem a fenevadon csodálkozik, hanem az asszonyon. Maga az asszony döbbenti meg Jánost.

Hogyan ült fel ez az asszony ennek a félelmetes fenevadnak a hátára? Miért engedi meg a fenevad, hogy a hátán lovagoljon, és hogy irányítsa,

és uralma alatt tartsa őt? Nyilvánvalóan az asszony kulcsszerepet fog játszani a Római Birodalom újjáéledésében, az Antikrisztus uralmában és azokban a jövőben bekövetkező, az egész világot érintő eseményekben, melyek Krisztus második eljöveteléhez vezetnek.
Milyen lesz ez a szerep? Mikor fog erre fény derülni? Kicsoda ez az asszony? Ennek a könyvnek az a célja, hogy ezekre és az ehhez kapcsolódó kérdésekre adjon választ.

„És az ő homlokára egy név volt írva: TITOK; A NAGY BABILON," Jelenések könyve 17,5

5. A TITOK: A NAGY BABILON

„Így tehát, ahogy a hold a naptól kapja az ő fényét, így a királyi hatalom állam méltóságának fényét a pápai hatalomtól nyeri. A világi állam a mi szorgalmunk és törődésünk következtében fog helyreállni, mivel a pápai tekintély és a királyi hatalom teljesen elegendő ennek a célnak a megvalósítására." III. Ince pápa (1198-1216)

Miért „titok"? Tényleg rejtélyesnek tűnik az, hogy az utolsó időkre vonatkozó próféciák annyit foglalkoznak Babilonnal, egy ókori várossal, aminek romjait a sivatag homokja fedi legalább 2300 éve. Igen elterjedt tanítás, hogy az asszony az újjáéledt ókori Babilont szimbolizálja. Az a tény, hogy Irak vezetője, Szaddám Husszein, néhány évvel ezelőtt elkezdte Babilon újjáépítését, sokak számára ennek a látásnak a beteljesedését jelenti.

Azonban az ókori Babilon, hogyha ismét benépesülne és ismét működőképes város lenne, akkor sem lehetne az a Babilon, amire az asszony fején lévő írás utal. Szaddám újjáépített Babilonja egyszerűen nem felelne meg azoknak a kritériumoknak, amelyeket János állít fel vele szemben. Ezek azok a megkülönböztető jegyek, amik meghatározzák az asszony identitását és látni fogjuk, ő nem egyenlő az ókori Babilonnal. A következőkben majd ezekkel a kérdésekkel fogunk részletesen foglalkozni.

Szaddám azt képzeli magáról, hogy ő az újkori Nabukodonozor, és talán azt is elhiszi, hogy ő maga ennek az ókori babiloni uralkodónak a reinkarnációja. Szaddám leginkább azt csodálja Nabukodonozorban, hogy lerombolta Jeruzsálemet, és hogy Izrael lakosságát megölte és a babiloni fogságba vetette, lakatlanul hagyva ez által Izrael földjét. Mint újkori Nabukodonozornak, az az álma, hogy a mai Izraelre is, akit legfőbb ellenségének tart, ugyanezt a pusztítást hozza. De azt is tudjuk, hogy később Babilont is meghódították a médek és a perzsák. Ezért Szaddám úgy tekint Iránra (az ókori Perzsia utódjára), mint egyik fő ellenségére, és ezért vívott ellene nyolc évig tartó háborút.

Szaddám Húszéin beleíratta nevét minden egyes táblába, amit felhasználtak az ókori Babilon újjáépítésében. Amennyire gyűlöli saját népe, annyira fél is tőle. De egyszer véget fognak vetni uralmának, ahogyan ez minden zsarnok életében be szokott következni. Nem volna meglepő, ha az iraki emberek - hogy eltöröljék Szaddám gyűlöletes emlékének utolsó maradványát - lerombolnák azokat az épületeket, amiket az ókori Babilon területén emelt. Akár megtörténik ez, akár nem, ez a város, ami kétezer évig romokban hevert, és csak nemrégen épült újjá – részeiben - semmiképpen sem tévesztendő össze azzal a Babilonnal, ami a Jelenések könyve 17. és 18. fejezetének fő témája.

Bábeli összefonódás

Természetesen az ókori Babilont nem lehet figyelmen kívül hagyni, és ezt támasztja alá az asszony homlokán lévő felirat is. Mit jelenthet ez a név az utolsó napokban, Krisztus második eljövetele előtt? Nyilvánvalóan egy olyan jellemző tulajdonságra utal, amely mind a négy világbirodalomnak a sajátja: az első birodalomnak, Babilonnak egyik fő jellemzője, és domináns a negyedik birodalomban, a rómaiban is.

Mindegyik birodalmat legfőképpen az jellemezte, hogy a trón és az oltár, az uralkodó és a pap között szoros kapcsolat volt. „Az állam és az egyház szétválasztása" akkor még ismeretlen fogalom volt; valójában ennek az ellentéte valósult meg. A pogány papok - asztrológusok, mágusok, varázslók, jövendőmondók - voltak a császár legfőbb tanácsadói, s gyakran az ő befolyásuk érvényesült a birodalom kormányzásában. Így a legfőbb jellemzője ennek az asszonynak - aki egyszerre szimbolizál várost és egy szellemi valóságot is - az lesz, hogy házasságtörő kapcsolatban áll majd a világ kormányaival.

Az egyház és az állam egysége Babilon napjaitól egészen Róma felemelkedéséig tartott, amely Dániel látomásában a negyedik birodalom. Ahogy már korábban láttuk, a római császárok, akárcsak a többi keleti uralkodó, a pogány papság vezetői voltak, és istenként imádták őket. Ennek következtében a vallás minden egyes birodalomban domináns szerepet játszott. Ezért fontos, hogy közelebbről megvizsgáljuk a babiloni vallást.

Bábel tornya

Nabukodonozor Babilonja a bábeli torony romjai köré épült, amit nem sokkal az özönvíz után építettek Noé leszármazottjai Nimród vezetésével (l Mózes 8-10, Mikeás 5,6). Ennek eredeti célját pontosan meghatározták az építők: „Gyertek, építsünk magunknak várost és tornyot, amelynek a teteje az eget érje és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földnek színén" (l Mózes 11,4).

A város jelentette a föld lakosai számára a társadalmi és politikai egységet. A tornyot egyértelműen vallási célokból építették, azért, hogy feljussanak az egekbe. Bábel tehát az egyház és az állam egységének a szimbóluma, amely az egész világot egyesíteni akarja abból a célból, hogy az embert isteni rangra emelje. Mindezt egy torony megépítése által akarták megvalósítani, felhasználva az emberi zsenialitást és erőfeszítést, vagyis Bábel tornya az emberi önmegváltás vallását szimbolizálja. Az egész világot egyesítették e cél érdekében, és itt láthatjuk az első példát arra, hogy egy világkormány és egy világvallás teljesen összefonódik, és egyként funkcionál. Ezt a fajta egységet ember kezdeményezte, és neki is kell befejeznie; ez az asszony fején található felirat világos üzenete.

A város lakói számára a legfontosabb dolog a torony volt. Ez volt életük célja, amely az egységet jelentette a számukra, ugyanakkor rabszolgává is tette őket. Az egyház és az állam közötti viszonyban a vallásé az irányító szerep. Ugyanígy lesz ez majd az antikrisztusi világrend alatt is - legalábbis egy darabig. Erre utal az, hogy az asszony lovagol a fenevadon.

A bábeli torony éles ellentétben áll azzal az üdvösséghez vezető úttal, amit Isten egyértelműen kijelentett korábban Ábelnek és az utána jövő nemzedéknek. Ádám és Éva lázadása következtében a bűn elválasztotta az embert Istentől. Az Istennel való megbékélés és a mennybe jutás nem volt lehetséges anélkül, hogy ki ne fizessék bűnük következményének az árát. Az ember, aki egy erőtlen lény, az isteni igazságosság által követelt megváltást képtelen volt megvalósítani. Egy napon kegyelemből és irgalomból maga Isten jött el hozzá, hogy bűntelen, tökéletes emberként meghaljon a világ bűneiért, és kifizesse az isteni igazságosság által követelt

teljes árat. Ő lett az „Isten Báránya" (János 1,29 és 36), az egyetlen elfogadható áldozat. Az eljövendő Messiás előképeként állatokat áldoztak föl, később azonban maga a SZENT áldozta fel önmagát, hogy eltörölje a bűnt (Zsidókhoz írt levél 9,26).

Az egyedül elfogadható ideiglenes közeledési módot Isten felé világosan leírja a 2Mózes 20. fejezetének 24-26. verse. Az áldozati állatot földből készült oltáron kellett felajánlani. Ha a talaj túlságosan köves volt, és nem volt elegendő mennyiségű föld, akkor az oltárt egymásra tett kövekből kellett felépíteni, de nem lehetett az oltár köveire vésni vagy faragni semmilyen szerszámmal. Nem volt szabad emelvényre sem rakni, nehogy valaki lépcsőkön menjen fel az oltárhoz.

Az ember nem tudja megváltani önmagát. A megváltás Istennek az ajándéka, amit nem lehet kiérdemelni. Az emberi kevélység azonban mindig útjában áll Isten kegyelmének. Isten Igéjének nyílt tagadását lehet ma is tapasztalni a díszes katedrálisokban és az emelvényre helyezett, feldíszített oltárok előtt. A tagadás a célja azoknak a rituáléknak és jó cselekedeteknek, amelyeken keresztül az ember ostobán azt hiszi, hogy elfogadhatóvá tudja magát tenni Isten előtt. Mindez Bábellel kezdődött.
Róma útja

Bábel városa és a bábeli torony jelképezi a világi kormány és az önmegváltás vallásának szentségtelen, évezredeken keresztül folytatódó kapcsolatát, amit jól példáz a Konstantin „megtérése utáni pogány, illetve „keresztény" Róma. Az „állam és egyház szétválasztásának" fogalma új keletű, nagyjából a reformáció korára tehető, és a római katolikus egyház, mint a Római Birodalom vallásának folytatója, ennek folyamatosan, sőt erőszakkal is ellenáll. Dr. Brownson, egy nagy tiszteletnek örvendő XIX. századi katolikus újságíró a katolikus álláspontot a Brownson Quarterlyben fejtette ki: "Nincs olyan világi kormány, legyen az monarchia, arisztokrácia vagy demokrácia, amelyik elég bölcs, igazságos, hatékony, tartósan vezető pozícióban levő és az embereknek a javát szolgáló tudna lenni a katolikus egyház nélkül; a pápaság nélkül viszont nincs, és nem is lehet katolikus egyház."

A Vatikán következetesen felvette a harcot mindenféle demokratikus változással szemben, melyek az abszolutista államberendezkedéseket

demokratikusabbá akarták tenni, beleértve az angliai Magna Chartát (1215. június 15.), az „I. Európai Alkotmányt" is. Ezt a nagy jelentőséggel bíró dokumentumot III. Ince pápa (1198-1216) azonnal elítélte, „érvénytelennek és semmisnek nyilvánította, és kiközösítette azokat az angol bárókat, akik elfogadták", valamint feloldozta a királyt a bárónak tett esküje alól. A pápa bátorítására János király külföldi zsoldosokat fogadott, hogy harcoljanak a bárók ellen, és ez nagy pusztítást jelentett országa számára. Az utána következő pápák minden tőlük telhetőt megtettek, hogy segítsék János utódját, III. Henriket a Magna Charta vívmányainak a megsemmisítésében. A pápai adók következtében az ország teljesen elszegényedett. (A sok, Itáliából jött pap fizetése az ország éves bevételének háromszorosát tette ki.) Végül mégis a bárók kerekedtek felül.
XII. Leó pápa megrótta XVIII. Lajost a „liberális" francia alkotmány kibocsátásáért, XVI. Gergely pápa pedig elítélően nyilatkozott az 1832-ben kiadott belga alkotmányról. Az 1832. augusztus 15-én kiadott Mirari vosban, felháborító enciklikájában (amit később IX. Pius pápa az 1864-ben kiadott Sillabus Errorum-ban megerősített) a lelkiismeret szabadságát, mint „ostoba őrültséget" ítélte el, a sajtószabadságot pedig, mint „veszedelmes ballépést, amelytől nem lehet eléggé iszonyodni." Megerősítette az egyháznak azt a jogát, hogy erőszakot alkalmazzon, és akárcsak elődei, ő is azt követelte, hogy az állami végrehajtó szervek azonnal börtönözzenek be minden olyan nem katolikust, aki prédikálni és gyakorolni meri hitét. A XIX. század egyik kiváló történésze a következőképpen fogalmazta meg véleményét a Vatikánnak a bajor és az osztrák alkotmánynyal szemben tanúsított ellenséges hozzáállásáról: „A mi abszolutista rendszerünk, melyet támogat az inkvizíció, a legszigorúbb cenzúra, az irodalomellenesség, a papság kiváltságos helyzete, a püspökök önkényuralma nem tud mást elviselni, csak az abszolutista kormányt."

Latin-Amerika történelme pontosan tükrözi ennek az állításnak a helyességét. Azt, hogy a pápák gyűlölik a szabadságot a katolikus országokban, és az elnyomókkal együttműködnek, akiket gyakran manipulálnak is saját céljaik érdekében, jól bizonyítja a történelem. Lehet, hogy nem ez volt a szándéka, de a történelem azt is igazolja, hogy a római katolikus egyház elfojtotta és nyíltan elítélte az olyan alapvető emberi jogokat, amilyen a sajtószabadság, a szólásszabadság, a vallásszabadság, sőt még a gondolkodás szabadságát is, amikor csak tudta.

Az 1861-es Benito Juarez vezette forradalom előtt a római katolikus egyház domináns szerepet játszott a mexikói emberek életében, és 350 éven keresztül tartotta kezében a politikai hatalmat. A római katolicizmus volt az államvallás, nem engedélyeztek más vallást. A történelmi tények alapos vizsgálata után egy szerző a következőket állítja:
A spanyol állam és a római katolikus egyház elnyomása annyira összefonódott, hogy az emberek nem is tudták a kettőt egymástól megkülönböztetni. A római katolikus hierarchia támogatta a spanyol rezsimet, és bárkit, aki az állam hatalmának ellenállt, azt kiközösítette az inkvizíció segítségével. A kormány ennek fejében teljes tekintélyével támogatta a katolikus egyház tanításait, és mint valami „világi kéz", fegyelmező erőként, sőt végrehajtóként is funkcionált az egyház érdekében.

Egy államvallás következményei

Miután III. Napóleon hadserege legyőzte Juarezt, és Miksa Habsburg-főherceg lett az uralkodó, a főherceg látta, hogy a régi totalitárius módszereket nem lehet visszaállítani. IX. Pius pápa rendkívül dühös lett, és méltatlankodó levélben követelte Miksától, hogy „továbbra is a katolikus vallás legyen a mexikói nemzet dicsősége és fő erőssége, és az istentiszteletnek minden más szakadár formáját szüntesse be", hogy „az intézkedések végrehajtását nyíltan vagy rejtett formában, de a római katolikus egyházi hatalom irányítsa és felügyelje", és kijelentette, hogy az egyház nem lehet „az állam önkényes uralmának alárendelve."

A Latin-Amerikát sújtó szegénység és instabilitás az állam és az egyház közötti szoros kapcsolatból ered, továbbá Rómának az Európában évszázadokon keresztül élvezett, kormányok fölötti uralmából, amit Krisztus nevében hozott be az új világba. Római katolikus papok - akik olyanok voltak, mint valami kis istenek - is uralkodtak az őslakosok felett, és azokat szolgáikká tették. A latin-amerikai országokban bekövetkezett forradalmaknak jórészt az az óriási különbség volt a kiváltó oka, amely az emberek szegénysége és a gonosz diktátorok által támogatott római katolikus egyház gazdagsága között állt fenn. A latin-amerikai felszabadítási teológia olyan radikális katolikus papoktól és apácáktól ered, akiknek lelkiismerete nem bírta tovább elviselni azt az elnyomást, amelyet az egyház és az állam helyezett a tömegekre.

Sok más példát lehetne még mondani, de ezeket majd később tárgyaljuk. A lényeg az, hogy az állam és az egyház közötti szentségtelen szövetségnek a jogereje, amelyben az egyház játssza a domináns szerepet, Bábelig nyúlik vissza. Nimród alapította az első világbirodalmat; az egyház és az állam egy volt. Ez az az „ideális" birodalom, amelyre a római katolicizmus mindig is törekedett, és minden erejét latba vetette, hogy ezt megalapítsa és fenntartsa, ahol csak lehetséges volt. Ahogy a Katolikus Világ c. magazin az I. vatikáni zsinat idején mondta:
Bár az államnak vannak jogai, ez csak erkölcsi alapon jár neki, és egy felsőbb hatalom, az egyház engedélyével.

A római katolicizmusnak az alapvető emberi jogokkal szembeni ellenállása később olyan szövetségekhez vezetett, mint pl. a Hitler és Mussolini totalitárius rendszerével kötött szövetség; őket a pápa és más egyházi vezetők Isten által választott emberekként dicsőítették. A katolikusoknak megtiltották, hogy fellépjenek Mussolini ellen, és arra buzdították őket, hogy teljes odaadással támogassák őt.

Valójában az egyház helyezte hivatalba a fasiszta diktátort (ahogyan ezt Hitlerrel is tették néhány évvel később). Ennek fejében Mussolini (az 1929-es, Vatikánnal kötött konkordátumában) a római katolicizmust tette ismét a hivatalos államvallássá, és a katolicizmussal szembeni bármilyen kritika büntetendő volt. Az egyháznak más kedvezményeket is adtak, beleértve a hatalmas pénzösszegeket készpénz és kötvény formájában.

Egy újkori megcsalattatás gyökerei

Sátán Évának adott ígérete - vagyis hogy olyan lesz, mint Isten - a pogány vallások alapköve lett világ-szerte, és az önmegváltás vallásához vezetett. A cselekedetek általi megigazulás - a kegyelem helyett - is egyfajta vallás, példa erre a római katolicizmus. Az ég felé törő bábeli torony úgy tűnik, hogy megerősítette azt az óriási tévedést, miszerint az ember saját erőfeszítéseinek következtében feljuthat a mennybe. Minden bizonnyal Nimród volt az első olyan uralkodó, akit isteni rangra emeltek, és aki így az Antikrisztus előfutára is volt egyben.

Babilonban (és Bábel városában, melyet később romjai köré építettek) született meg az a nézet, hogy az emberek között vannak magasabb, és

vannak alacsonyabb rendűek. Később ezt az elképzelést csak bizonyos fajokra vonatkoztatták, pl. az árjákra vagy az indo-európaiakra. Ennek az elméletnek a következtében a hitleri nácizmus hatmillió zsidót pusztított el. A kígyó hazugságát visszhangozva Hitler azt mondta „Az ember istenné lesz szabad emberekre van szükségünk, akik érzik és tudják, hogy Isten bennük van." A zsidók azonban Hitler értékrendje szerint egyáltalán nem tartoztak az ember kategóriába, hanem ún. Untermenschek (alacsonyabb rendű emberek) voltak, és elhatározta, hogy kiirtja őket az indoeurópai faj védelmében.

Hitler fajelmélete (a vérvonal tisztaságának megőrzése), amit ő a zsidók kiirtása által akart megvalósítani (és ez ellen a Vatikán sem lépett fel) az ősi okkultizmusban gyökerezik, miszerint létezett egy Édenkert messze északon, amelynek a neve Hyperborea volt. Ott éltek az árja istenemberek, akik állítólag a földet meglátogató istenektől származtak. Nietzsche (akinek az írásai erősen befolyásolták Hitlert) főművének, „Az Antikrisztusnak" első mondata így hangzik: „Úgy tekintsünk magunkra, hogy mi mindannyian hyperboreánusok (északi istenek) vagyunk." Ez ugyanaz a hazugság, amit az ördög mondott az Édenkertben.

A Pulitzer-díjas történész, Peter Viereck a világ fölött uralkodó istenemberről, mint felsőbbrendű fajról szóló náci ideológia gyökereit nemcsak Hegel és Nietzsche, hanem Wagner és egy sereg más romantikus író műveiben is megtalálja, akik mindannyian azt a hazugságot visszhangozzák, amit a kígyó Évának mondott. A következő idézet Viereck kiváló könyvéből, a Meta-Politics: The Roots ofthe Nazi Mind (Metapolitika: A náci gondolkodás gyökerei) c. művéből való. Részlet az 1941-es kiadás utószavából, melynek kinyomtatását az eredeti kiadó megtagadta mondván, hogy túlságosan szélsőséges véleményeket képvisel. Viereck meglátása viszont rendkívüli pontossággal beigazolódott:

A Mein Kampf már jóval azelőtt bestseller volt, mielőtt a német nép az 1930 szeptemberében tartott reichstagi szabad választásokon 12-ről 107-re emelte a náci képviselők számát, és Németország legnagyobb pártjává tette őket. Hitler már ezelőtt így ír a Mein Kampjban (hogy találomra kiválasszunk egy tipikus fenyegetőzést): „Ha az (első világháború) elején elgázosítottunk volna 10-15 ezret népünk zsidó felforgatói közül, akkor

az a nagy áldozat, vagyis a frontokon meghalt egymillió német halála nem lett volna hiába Már időszerű tizenkétezer csavargó likvidálása."

A német talány a következő: mit várt az a több millió Hitlerre szavazó ember az 1930 utáni években attól az őrült elmétől, amelyben az elgázosításhoz hasonló fenyegetések képesek megszületni? Hitler könyve nem minősíthető titkosnak. Németek millióinak otthonában volt meg. Néhányan biztosan bele is néztek. Az ujjongó tömegben is volt közülük néhány, és az olyan befolyásos emberek között is, akiknek lehetősége nyílt volna a sajtón, a rádión és más eszközökön keresztül figyelmeztetni a lakosságot.
Egy napon ugyanezek a németek, akik most ünneplik Hitler párizsi bevonulását, ezt fogják mondani: „Nem tudtuk, hogy mi folyik" És amikor eljön ez a nap, a pokolból kacagás fog hallatszani.

Adolf Hitler Isten választottja?

A Németországban élő 30 millió római katolikus közül bizonyára sokan ismerték a Mein Kampfot, beleértve a római katolikus egyház vezetőit is. Ennek ellenére az egyházi vezetés dicsőítette Hitlert, néha még a legszélsőségesebb formákban is. XIV. Pius pápa azt mondta Franz von Papén alkancellárnak, aki maga is buzgó katolikus volt, hogy „nagyon örül, hogy most a német kormánynak olyan vezetője van, aki kompromisszum nélkül ellenzi a kommunizmust. Egyetlenegy szót sem ejtett arról a gonoszságról, ami Németországban szabadult el.

Berning püspök kiadott egy könyvet, amiben a katolicizmus és a patriotizmus (hazaszeretet) közötti összefüggést hangsúlyozza, és „rajongása jelképe- ként" elküldte a könyv egyik példányát Hitlernek. Monsignore Hartezi azért dicsérte Hitlert, mert megmentette Németországot „a liberalizmus mérgétől (és) a kommunizmus pestisétől." A katolikus publicista, Franz Taschneer is méltatta a „Führert, aki rendkívüli zsenialitással van megáldva", és kijelentette, hogy őt a „Gondviselés küldte a katolikus társadalmi eszmék megvalósítása végett."

A legtöbb németországi katolikus sugárzott a boldogságtól, miután Hitler és a Vatikán között aláírták az 1933-as konkordátumot. Katolikus fiatal-emberek azt az utasítást kapták, hogy „jobb kezüket tisztelgésképpen

lendítsék előre, és hogy tegyék ki a horogkeresztes zászlót. A katolikus ifjúsági szervezet, a Neudeutsche Jugend teljes mértékű és szoros együttműködésre hívott fel a totalitárius állam és az egyház között." A német püspökök együttesen biztosították szolidaritásukról a nemzetiszocializmust. Borne Wasser püspök a trieri katedrálisban katolikus fiataloknak mondott beszédében kijelentette: „emelt fővel és szilárd lépésekkel léptünk be az új birodalomba, és készek vagyunk azt szolgálni teljes szívünkből és minden erőnkből."

Vogt aacheni püspök egyik üdvözlő táviratában megígérte Hitlernek, hogy „az egyházmegye és a püspök boldogan fog részt venni az új, harmadik birodalom felépítésében." Faulhaber érsek kézzel írott levelében fejezte ki Hitlernek e kívánságát: „szívünk legmélyéről kívánjuk, hogy Isten őrizze meg a birodalmi kancellárt a népért." Megjelent egy kép egy német-amerikai újságban, amint egy díszfelvonulás alkalmával a Steinmann tábornok vezette katolikus ifjúsági szervezetek elhaladnak Hitler előtt, és levegőbe emelt karral viszonozzák a Führer köszöntését. A felháborodott amerikai katolikusok kritikájára válaszolva Steinmann kijelentette, hogy „a németországi katolikusok Adolf Hitler kormányát Isten által adott hatalomnak tekintik", és egy nap a világ „hálásan fogja elismerni, hogy Németország védőbástyát emelt a bolsevizmus ellen." És mi van a Mein Kampf és a nácizmus gonoszságával?

Guenter Lewy, a Massachusetts Egyetem államigazgatást oktató docense 15 éves korában, 1939-ben menekült el szülőföldjéről, Németországból, és 1960-ban tért vissza, hogy éveken át tartó kutató-munkát végezzen hivatalos dokumentumok fel-használásával. Lewy a következőket írja A katolikus egyház és a náci Németország (The Catholic Church and Nazi Germany) c. művében:

1933-ban XI. Pius a Német Birodalom kancellárját (Hitlert) az első olyan államférfinek nevezte, aki a pápával együtt világosan elismerte a bolsevik veszélyt Landerstorfer püspök dicsérte „az állam és az egyház harmonikus együttműködését" bár a nácik már sok papot és apácát bebörtönöztek „politikai" okok miatt.

1936 Március 29-én 45453691 német, vagyis a szavazásra jogosultak 99%-a járult az urnákhoz. Ezek közül 44 465 278, vagyis 98,8% adott hangot

egyetértésének a hitleri vezetéssel kapcsolatban. A Hitlert támogató katolikus szavazatok gyakorlatilag egyhangúak voltak.

1937. január 3-án felolvasták a német püspöki kar levelének egy részletét, mely a következő volt: „a német püspökök kötelességüknek érzik, hogy a német birodalom vezetőjét az egyház rendelkezésére álló minden eszközzel támogassák. Mozgósítani kell az egyház szellemi és erkölcsi erejét egyaránt annak érdekében, hogy megerősödjön az embereknek a Führerbe vetett bizalma."

Ekkor már mindenki előtt világos volt Hitler kegyetlensége és valódi céljai. Mégis a németországi katolikus vezetők (akárcsak a protestáns klérus nagy része) továbbra is dicshimnuszt zengtek róla a katolikus tömegeknek. Hét, a Birodalom és Egyház (Reich und Kirche) kapcsolatáról szóló, egyházi engedéllyel kiadott könyv a „német katolikusok legnagyobb szellemi feladatának" nevezte a „német újjáéledésnek egyre mélyebb megismerését, amelyre a Führer elhívott minket." Karn Adam világhírű katolikus teológus azt állította, hogy a nemzetiszocializmus és a katolicizmus egyáltalán nem ellentétes egymással, hanem „egymáshoz tartoznak, mint a természet és a kegyelem", és hogy Adolf Hitler Németországa végre megtalálta „az igaz emberek kancellárját."

Egy bátor emberekből álló kisebbség (katolikusok és protestánsok) azonban fellépett Hitler ellen, közülük néhányan nyíltan, megint mások titokban. Voltak, akik a közvélemény előtt is tiltakoztak. Egyikük egy pap volt, Muckermann szerzetes, aki csodálkozásának és megdöbbenésének adott hangot a történtek miatt: „a koncentrációs táborokban elkövetett embertelen brutalitásokés az egyház kiemelkedő személyiségei, a Szentatya és az egész egyház ellen elkövetett személyes sértések ellenérea püspökök elismerésüket fejezik ki az iránt, ami (a bolsevizmus mellett) legfőbb ellenségük"

Egy rejtélyre adott válasz

Németország rejtélye Oroszország, Kína, Vietnam, Kuba, Haiti, Jugoszlávia, Dél-Afrika, az egész mai kor világának a rejtélye marad. Más részről ezek az események egyáltalán nem megmagyarázhatatlanok akkor, ha az ember elfogadja a Biblia magyarázatát. A válasz a bábeli toronyban rejlik

- aminek építése még ma is folyik. Csak a helyszín és a külső változik időről időre, de a torz vágy, akármennyire lehetetlen is a beteljesülése, állandó marad.

Ennek végső eredményét - Istennek az emberiségre jövő ítéletét - világosan kijelentik a bibliai próféciák. Ne engedjük magunkat becsapni: ez a nap vészesen közeleg. De addig az az asszony, aki a fenevadon ül, akinek a neve TITOK, BABILON, kulcsszerepet fog játszani, és Isten ítélete az előtt fog bekövetkezni rajta, mielőtt a világ megismerné hatalmas és félelmetes erejét.

1940-ben kiadott, rendkívül fontos tanulmányában Viereck arra figyelmeztetett, hogy a nácizmus egy olyan vallás, amely megfertőzte a németországi fiatalokat. Természete szerint pogány kultusz, mégis azt állította magáról, hogy „keresztény", és ez milliókat tévesztett meg (ahogy ez az Egyesült Államokban történik ma is ugyanezekkel az eszközökkel). Ugyanez a torz felfogás jellemezte a náci propagandaminiszter, Joseph Göbbels fonák gondolkodásmódját is, aki Jézus Krisztust mint „az árja hősök egyikét tisztelte, és Wotannal, Siegfrieddel, Wagnerrel és Hitlerrel egyenrangúként emlegette." Ezzel kábította a tömegeket Dr. Ley, a náci munkafront vezetője: a mi hitünk a nemzetiszocializmus!." Hans Kerrl, az egyházi ügyek náci minisztere továbbvitte azt a hazugságot, amit mind a katolikusok, mind a protestánsok többsége elfogadott: „Az igazi kereszténységet a párt képviseli, ésaz új kijelentések szócsöve a Führer." Vierech a nácizmust „új pogányságnak" nevezte. Valójában csak a máz volt új, de alatta még mindig Bábel maradt. János apostolnak a fenevadon ülő asszonyról kapott látomása ezt a tény teljesen világossá teszi.

Az önmegváltás vallása

Isten összekeverte a bábeli torony építőinek a nyelvét, hogy ne érthessék meg egymást, és szétszórta őket. Az önmegváltás vallása azonban, amely egy felsőbbrendű faj istenítéséhez vezetett, tovább élt. Bizonyítja ezt hasonló tornyok, lépcsős templomok, piramisok romjainak fennmaradása a világ minden részén.

Azonban ezek a tornyok nem épülhettek túlságosan magasra a kor kezdetleges technológiája miatt. Az egek elérése még mindig távol állt az

embertől. Így tehát a lépcsős templomok, piramisok a legkülönbözőbb bálványimádások okkult oltárává váltak. A templomok obeliszkjeit asztrológiára használták, és elkezdték imádni az égitesteket; titokzatos erőt tulajdonítottak nekik, mert azt hitték, befolyásolják az emberek sorsát.
A bábeli önmegváltás vallása nemhogy nem szűnt meg, hanem intézményesített formát öltött Babilonban és az egész hatalmas birodalomban. Ez a pogány kultusz, az örök világvallás, és ez a mai napig is fennáll. Ez nemcsak primitív népek között található meg, akik a természet szellemeit imádják, hanem egyetemi professzorok között is dívik, akik hasonló intelligenciát tulajdonítanak a természet „erőinek."

A pogány kultuszokat évszázadokon keresztül misztikus rituálék jellemezték, és ezeket olyan díszesen kifaragott és feldíszített emelvényen álló oltárok körül végezték, mint amilyenek az Egyiptomtól egészen Dél-Amerikáig megtalálható piramisok is voltak. Bár Izraelt figyelmeztette Isten a prófétákon keresztül erre a gonoszságra, ők mégis beleestek a pogány bálványimádásba. Ennek az Isten által tanított igazságnak az áthágása végül Isten ítéletét váltotta ki.

Az Ószövetség sok utalást tartalmaz Izraelben emelt „magas helyekre." Megszegve Isten törvényét, miszerint nem lehetett lépcsőkön felmenni Isten oltárához, ezek a helyek váltak a zsidó bálványimádás központjaivá (3Mózes 26,30; 4Mózes 22,41 stb). A bűnbánat és a megújulás idején ezeket a „magas helyeket" az istenfélő királyok és papok a bálványokkal együtt elpusztították. Izrael azonban sohasem szabadult meg végleg ettől a bűntől. Mind az ortodox, mind a katolikus egyház, de még néhány protestáns egyház is magáévá tette ugyanezt a gyakorlatot azáltal, hogy díszes épületeket, emelvényen lévő felékesített oltárokat emel, papjai díszes mise-ruhákat hordanak, illetve azzal, hogy bonyolult liturgiákat mutatnak be, ami állítólag kedves Isten előtt, és segít megnyitni a menny kapuját.

Az építkezéshez használt tégla és szurok nemcsak arra enged következtetni, hogy a bábeli torony vallási és politikai céllal készült építmény volt, hanem arra is, hogy a kor legelőrehaladottabb technológiáját és tudományát is magában egyesíti. A mai kor tudományának is megvan az a sajátsága, hogy megpróbálja isteni rangra emelni az embert, aki szerinte képes

meghódítani a világűrt, irányítani az atomokat, és talán végső soron a betegségeket és a halált is le tudja győzni.

Bábel / Babilon él és jól van

Bábelnél Isten szétszórta az embereket és összezavarta a nyelvüket, hogy ne tudják egymással megosztani gonosz terveiket. Athénban Pál kijelentette, hogy Isten elválasztotta a fajokat és nemzeteket, hogy Őrá figyeljenek és Őt keressék (Apostolok cselekedetei 17,26-27). A mai kor gondolkodásának a lényege ennek pont az ellentéte: az emberiség problémáira a megoldást abban keresik, hogy a nyelvek különbözőségéből származó akadályt le kell rombolni, a világ összes nemzetét egyesíteni kell tudományos célok elérésére, minek következtében a Föld nevű bolygón ismét paradicsomi állapot fog uralkodni.

Ugyanezt hirdette a Scientific American-ben nemrég megjelent Lockheed Corporation-hirdetés, ami az ősi bábeli tornyot ábrázolta. A Lockheed technológiai eredményeit reklámozva a hirdetés azzal büszkélkedik, hogy tudományos fejlesztései egyesítik az embereket, és lehetővé teszik, hogy mindenki egy nyelvet beszéljen, és ezáltal „megszűnik a Bábel-effektus." Más szavakkal, a Lockheed szembehelyezkedik Istennel, aki az ún. „Bábel-effektus" felelőse.

A 12 nemzetet magában foglaló egyesült Európa hivatalos plakátján is a bábeli torony szerepel (és új bankjegyein egy fenevadon ülő asszony látható). Félkörívben a befejezetlen torony fölött 12 csillag helyezkedik el. Az amerikai zászlóval ellentétben ezek a csillagok fejjel lefelé állnak, akárcsak a klasszikus okkultizmus jele, a pentagramma (tetejére fordított ötágú csillag, más néven boszorkányszög, mely gyakori jelképe volt az ókori vallási szimbolikának, varázslásnak – a ford.). A pentagramma, amelynek két „szarva" felfelé, „szakálla" pedig lefelé mutat, Mendes-i kecske vagy más néven bafomet néven is ismert, ami Sátán szimbóluma. Az International Business Machines is alkalmazta néhány hirdetésében a bábeli torony művészi illusztrációját: a félig befejezett építményből modern, égbe törő épületek emelkedtek ki. Honnan ered ez a nosztalgikus visszatérés valami olyanhoz, ami a legtöbb ember számára csupán mitológia? Úgy tűnik: az emberek ösztönszerűen vonzódnak Bábelhez, és a

mai kor embere ott folytatja, ahol az Bábelnél abbamaradt és a cél ma is ugyanaz: a halhatatlanság elérése puszta emberi erőfeszítés által.

Isten szétszórta Bábel építőit, de ma az emberek pontosan ennek ellenkezőjére törekszenek: egyesíteni az egész világot egy Új Világrendben. Isten összezavarta a nyelveket, a mai kor technológiájának egyik célja viszont éppen az, hogy ledöntsön minden nyelvi akadályt. Hamarosan kaphatóak lesznek olyan telefonok, amelyek lehetővé teszik, hogy ha valaki a vonal egyik végén angolul beszél Los Angelesben, akkor Tokióban, a vonal másik végén ugyanaz már japánul legyen hallható.

Merjük azt állítani, hogy valami nincs rendben? Miért is ne támogassuk és élvezzük azokat a dolgokat, amit az intellektus és a tehetség el tud érni? Még Isten is elismerte, hogy az emberi képesség milyen határtalan, amikor ezt mondta: „Bizony semmi sem gátolja, hogy véghez ne vigyenek mindent, amit elgondolnak magukban."

Isten azonban már ez előtt kijelentette, hogy „az ember szívének gondolatja gonosz az ő ifjúságától fogva" (l Mózes 8,21). Tehát az emberi találékonyság, ahogy azt Isten előre látta, egyre nagyobb gonoszságot eredményez egészen addig a pontig, amikor már az emberiség fennmaradása forog majd kockán. Azok a dolgok, amelyek korunkban leginkább veszélyeztetik az emberiség jövőjét, zseniális tudósoktól származnak. Ha tisztességesek akarunk lenni, el kell ismernünk, hogy a növekvő urbanizáció már az ókorban is hozzájárult a gonoszság megsokasulásához, és ma fennáll az a veszély, hogy elborítja az egész világot.

János apostol látása azt mutatja, hogy Bábel/Babilon nagyon is életre kel majd az utolsó időkben. A fenevadon ülő asszony homlokára a következő szavak vannak írva: „TITOK, A NAGY BABILON." Teljesen egyértelmű, hogy az asszony az újjáéledt pogányságot jelképezi.
A legérdekesebb azonban az, hogy az asszony a pogánysággal keveredett kereszténységet testesíti meg. Az asszony egy olyan világméretű vallási rendszert képvisel, amelynek a központja Róma, és amely azt állítja magáról, hogy keresztény, viszont gyökerei Bábelben és Babilonban vannak. Ez az állítás megcáfolhatatlannak fog bizonyulni, ahogy tovább vizsgáljuk azt a látást, amit János apostol kapott. A FENEVADON EGY ASSZONY ÜL!

6. A HÉT HEGYRE ÉPÜLT VÁROS

„És az asszony, amelyet láttál, ama nagy város, amelynek királysága van a földnek királyain; Itt az elme, amelyben van bölcsesség. A hét fő a hét hegy, amelyen az asszony ül." (Jelenések könyve 17,18 és 9)

Egy asszony lovagol a fenevadon, és ez az asszony az a város, amely hét hegyre épült, és uralkodik a föld királyain! Elhangzott-e valaha is ilyen kijelentés a történelem során? János apostol szerint az előző állítás elfogadásának feltétele a „bölcs elme." Mi nem akarunk könnyedén átlépni ezen a kijelentésen. Ez a kinyilatkoztatás megérdemli, hogy odafigyeljünk rá, és akár imádkozzunk is ezzel kapcsolatban.

Az Ige nem használ homályos, sem allegorikus nyelvet, hanem teljesen egyértelműen és világosan jelenti ki, hogy: „Az asszony ama nagy város." Semmi nem indokolja azt, hogy az állítás mögött valami más, rejtett értelmet próbáljunk találni. Mégis megjelentek olyan könyvek, és elhangzottak olyan prédikációk, amelyek azt állították, hogy a „titokzatos nagy Babilon" egyenlő az Egyesült Államokkal. Ez nem lehet így, ugyanis az Egyesült Államok egy ország, és nem egy város. Az ember joggal utalhat úgy az Egyesült Államokra, mint Szodomára, ha figyelembe vesszük azt a tisztességet, amellyel mostanában a homoszexuálisokat illetik, de az teljesen egyértelmű, hogy az Egyesült Államok nem azonos azzal a Babilonnal, amit János apostol látott ebben a jelenésben. Az asszony egy város.

Ráadásul egy hét hegyen (vagy dombon) épített város. Ez a meghatározás kizárja, hogy az ókori Babilonról lenne szó. Csak egyetlen olyan város van, amelyet több mint 2000 éve úgy ismernek, mint a hét dombra épített várost és ez Róma. A Thomas Nelson-féle Katolikus Enciklopédia ezt írja: „Róma városán belül, melyet a hét dombra épített városnak is neveznek, található Vatikán állam egész területe."

Természetesen vannak más városok is, mint pl. Rio de Janeiro, amit szintén hét dombra építettek. Ezért János apostol megad még legalább hét

más jellemző vonást, amik viszont egyedül csak Rómára igazak. A következő fejezetekben mindegyiket részletesen meg fogjuk vizsgálni, de most fontos, hogy felsoroljuk és röviden áttekintsük őket. Amint látni fogjuk, a világon csak egyetlen olyan város van, amely a történelem és a jelen kor eseményeinek fényében megfelel a János apostol által leírt követelményeknek, beleértve a „Babilon, a titok" meghatározást is. Ez a város tehát Róma, pontosabban Vatikán városa.

Még a katolikus apologéta, Kari Keating is beismeri, hogy Róma hosszú ideig Babilonként volt ismert. Keating az állítja, hogy Péter apostolnak ez a mondata: „Köszönt titeketa babiloni gyülekezet" (l Péter 5,13) bizonyítja, hogy Péter Rómából írt. Ehhez a következő magyarázatot fűzi: Babilon Rómának titkos neve. A Biblia utolsó könyve hatszor használja ilyen értelemben (a hat közül négy a 17. és 18. fejezetben található), és ugyanígy megtalálható olyan nem bibliai művekben is, mint amilyen pl. a Szibilla-könyvek (5,159f.), Baruch Apokalipszise (11,1) és négy Ezsdrás (3,1).

Eusebius Pamphilius, aki 303 körül írt, megjegyezte, hogy „azt mondják, Péter I. levelét Rómában írta; és hogy ezt ő maga is jelzi azáltal, hogy a városra képletesen, mint Babilonra utal."

Ami az asszony homlokára írt „TITOK" szót illeti, ez tökéletesen illik Vatikán városára. A titok vagy misztérium a római katolicizmus lényegét képezi, kezdve a „Mysterium Fidei" szavaktól (amit akkor mondanak, amikor állítólag a kenyér és a bor Krisztus valóságos testévé és vérévé változik) egészen az egész világon elterjedt, titokzatos Mária-jelenésekig. Minden egyes „szentség" a keresztségtől a betegek szentségéig (utolsó kenet) magán viseli azt a misztikus hatalmat, amit a hívők a papnak kell, hogy tulajdonítsanak. Róma új katekizmusa kijelenti: „a liturgiának célja az, hogy beavassa a hívőket Krisztus misztériumába ez misztagógia (az ókori misztériumokba való beavatás – a ford.)", továbbá, hogy az egyház liturgiájának egésze maga is „misztérium."

Kicsoda a nagy parázna?

Az első dolog, amit az Ige az asszonnyal kapcsolatban kijelent, az, hogy egy „nagy parázna" (Jelenések 17,1), „akivel paráználkodtak a föld királyai,/ (2. vers), „és az ő paráznaságának borával megrészegedtek a föld lakosai." Miért hívnak egy várost nagy paráznának, és miért állítják róla, hogy a föld királyaival paráználkodott? Ilyen vádat soha nem lehetne megfogalmazni Londonnal, Moszkvával, Párizzsal vagy bármelyik más várossal szemben, hiszen ez teljesen érthetetlen lenne.

A paráznaságot és a házasságtörést a Biblia mind fizikai, mind szellemi értelemben használja.

Jeruzsálemről Isten ezt mondta: „Mint lett paráznává a hű város!" (Ésaiás 1,21). Izrael népe, akit Isten minden más néptől elválasztott, hogy szent maradjon az Ő céljai számára, szentségtelen és Istent eláruló szövetségre lépett a körülötte élő bálványimádó népekkel. Izrael „kővel és fával, bálványokkal paráználkodott" (Jeremiás 3,9); és bálványaikkal törtek házasságot (Ezékiel 23,37). Ezékiel könyvének 16. fejezete teljes egészében Izrael szellemi paráznaságáról szól, amelyet pogány népekkel és azok hamis isteneivel követett el. Ezt több más bibliai idézet is alátámasztja.

Egy város képtelen lenne fizikai módon paráznaságot elkövetni. Mindebből az következik, hogy János apostol, akárcsak az ószövetségi próféták, ezt a fogalmat szellemi értelemben használja. Ebből következően a városnak kell, hogy Istennel való szellemi kapcsolatot tulajdonítsanak, különben értelmetlen volna az ilyen állítás.

Bár Rio de Janeiro is hét dombra épült, mégsem tudunk olyan bizonyítékot találni, ami alátámasztaná, hogy szellemi paráznaságot követett el. Nem állítja, hogy különleges kapcsolata lenne Istennel. Bár Jeruzsálemnek megvan ez a kapcsolata, mégsem lehet a fenevadon ülő asszony, mert nem hét dombra épült. Ezen kívül azoknak a kritériumoknak sem felel meg, melyek döntően meghatározzák az asszony személyazonosságát.

Csak egyetlen olyan város van, amelyet a történelem során paráznasággal lehet vádolni, és ez a város Róma, pontosabban Vatikán városa. Ez a város megalakulása óta a kereszténység világméretű központjának tartja magát, és ezt az állítását mind a mai napig fenntartja. A Rómában székelő pápa azt állítja magáról, hogy ő Krisztus földi helytartója, Istennek kizárólagos képviselője. Róma a római katolikus egyház központja, és e tekintetben is egyedülálló.

Természetesen számos egyháznak a központja található városban, de csak egyetlen olyan város van, amely egy egyház kizárólagos központja. Például a mormon egyház központja Salt Lake City-ben található, de ez a város sokkal több, mint maga a mormon egyház. A Vatikánnal egész más a helyzet. Ez a római katolikus egyház legfőbb központja, és csakis az. Ez a város egy olyan szellemi valóság, amelyet könnyen lehetne szellemi paráznasággal vádolni, ha bebizonyosodna róla, hogy nem maradt hű Jézus Krisztushoz.

Aki a föld királyaival paráználkodott

Mindamellett, hogy a római pápa önmagát Krisztus földi helytartójának nevezi, ez az egyház azt is állítja magáról, hogy ő az egyedüli igaz egyház és ő Krisztus menyasszonya. Krisztus igazi menyasszonyának, akinek az a reménysége, hogy a Vőlegénnyel találkozni fog a mennyben, nincsen semmiféle világi becsvágya. A Vatikán azonban világi törekvésekkel van elfoglalva, ahogyan ezt a történelem is bizonyítja, és e célok elérése érdekében - pontosan úgy, ahogy János apostol a Jelenések könyvében előre látta - parázna kapcsolatba került a föld királyaival. Ezt a tényt még katolikus történészek is elismerik.

Jézus Krisztus ezt mondta tanítványainak: „Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ” (János 15,19). A katolikus egyház azonban nagyon is e világból való. A pápák olyan világbirodalmat építettek ki, amelyet páratlan gazdagság, befolyás és vagyon jellemez. Ez a hatalomépítési törekvés nem csak a múltnak a sajátja. Már korábban láthattuk: a II. vatikáni zsinat világosan kijelenti, hogy a római katolikus egyháznak ma is törekvése az, hogy uralma alá vonja az egész emberiséget és annak javait.

A pápák már hosszú ideje igényt tartanak a világ és az emberek fölötti uralomra. XI. Gergely pápa 1372-ben kiadott pápai bullájában (In Coena Domini) magának követeli az egész keresztény világ fölötti uralmat, beleértve a világiakat és a keresztényeket is, és mindenkit kiközösített, aki nem engedelmeskedett a pápának vagy nem fizetett neki adót. Az In Coena-t megerősítették az utána következő pápák is, és 1568-ban V. Pius esküvel fogadta, hogy ezután ez a törvény marad érvényben mindenkire vonatkozóan.

VI. Sándor pápa (1492-1503) kijelentette, hogy az összes addig még fel nem fedezett földterület a római pápa tulajdona, és hogy úgy rendelkezik azokkal, ahogy neki tetszik, Jézus Krisztus nevében, az Ő földi helytartójaként. II. János portugál király meg volt győződve arról, hogy a pápa Romanus Pontifex bullájában kizárólag neki és az ő országának adta a Kolumbusz által felfedezett földterületeket. A spanyol király, Ferdinánd és felesége, Izabella azonban úgy gondolták, hogy ezeket a területeket a pápa nekik ajándékozta. 1493 májusában a spanyol születésű VI. Sándor három bullát adott ki, hogy elsimítsa a vitát.

Annak a Jézus Krisztusnak a nevében, aki ezen a földön semmilyen területet sem vallott magáénak, ez a Borgia családból származó hihetetlenül gonosz pápa, miután azt állította, hogy az egész világ az övé, húzott egy vonalat a világ akkori térképén Észak-Dél irányban, és az ettől keletre eső területek egészét a portugáloknak, a nyugati területeket pedig a spanyoloknak adta. Így tehát pápai adományként „az apostoli hatalom teljességéből Afrika a portugáloké, Amerika a spanyoloké lett. Amikor Portugáliának „sikerült elérnie Indiát és a Malájföldet, az új földterületek tulajdonjogának megerősítését a pápától eszközölték ki.” Ennek természetesen volt egy feltétele: „a lakosságot katolikus hitre kellett téríteni.” Jórészt ennek köszönhető, hogy Közép és Dél-Amerikára az állam és az egyház közötti becstelen szövetség következtében a római katolicizmust erőszakkal rákényszerítették, és az emberek mind a mai napig katolikusok maradtak. Az Amerikai Egyesült Államokban (Quebec és Louisiana kivételével) nem érvényesült a római katolicizmus befolyása, mivel ezekre a területekre nagyrészt protestánsok telepedtek le.

Az aztékok, inkák és maják leszármazottai sem felejtették el, hogy a római katolikus papok a világi fegyvereket igénybe véve őseiknek két lehetőséget adtak: vagy áttérnek a római katolikus hitre (ami gyakran azt is jelentette, hogy ezután rabszolgaként kellett élniük), vagy a halált választják. Olyan nagy volt a felháborodás, amikor II. János Pál pápa egy nemrégiben Latin-Amerikában tett látogatása során javasolta Junipero Serra (aki a katolikus hitet erőszakos eszközökkel terjesztette az indiánok között a XVIII. században) szentté avatását, hogy a pápa kénytelen volt a szertartást titokban lebonyolítani.

Jézus a következőket mondta: „Az én országom nem e világból való. Ha e világból való volna az én országom, az én szolgáim vitézkednének../ Viszont a pápák Jézus Krisztus nevében hadseregekkel és hajóhadakkal harcoltak egy olyan hatalmas királyság felépítéséért, ami nagyon is e világból való. Ennek a világi birodalomnak a létrehozásáért rendszeresen szellemi paráznaságba keveredtek császárokkal, királyokkal és uralkodókkal. Annak ellenére, hogy Krisztus menyasszonyának hívja magát, a római katolikus egyház istentelen uralkodókkal létesített házasságtörő kapcsolatot a történelem során, és ez mind a mai napig így van. Ezt a szellemi paráznaságot a későbbiek során részletesen dokumentálni fogjuk.

Róma = Vatikán

Néhányunkban talán felvetődik, hogy Róma épült hét dombra és nem a Vatikán, ami annak csak egy része, és hogy a Vatikán aligha nevezhető „nagy városnak." Bár mindkét észrevétel igaz, a „Vatikán" és „Róma" szavakat az egész világon egymás szinonimájaként használják. Ahogy az ember Washingtont mond és ezen az Egyesült Államok kormányát érti, ugyanúgy Rómán a római katolikus egyház vezetését kell érteni.
Vegyük pl. azt a plakátot, amelyet az egyik felvonuló vitt a katolikus püspökök országos konferenciáján, melyet Washington D. C.-ben rendeztek 1993. november 15-18. között. A pápai vonaltól való bármiféle eltérés ellen tiltakozva a következőket hirdette: „RÓMA ÚTJA AZ IGAZI ÚT."5 Nyilvánvalóan „Rómá"-n a Vatikánt értették. Rómát mindenki ilyen értelemben használja. A katolicizmus és Róma olyan szorosan összekapcsolódik, hogy a katolikus egy-házat római katolikus egyházként ismerik, vagy egy-szerűen csak a római egyházként.

Ráadásul több mint ezer éven át a római katolikus egyház mind vallási, mind társadalmi szem-pontból komoly befolyást gyakorolt Róma egészére és annak környékére. III. Ince pápa (1198-1216) eltörölte a világi római szenátust, és a római közigazgatást teljes egészében saját uralma alá helyezte. A cézárok uralma alatt a várost igazgató római szenátus neve Curia Romana (Római Kúria) volt. A Pocket Catholic Dictionary (Katolikus Zsebszótár) szerint ez az elnevezés most azt a „közigazgatási és bírói hivatalt jelenti, amelyen keresztül a pápa az egész katolikus egyházat irányítja."

A pápa hatalma kiterjed azokra a hatalmas területekre is, amiket Róma a VIII. században szerzett. Ekkor egy szándékosan meghamisított dokumentum segítségével, amit Konstantin ajándékozási okiratának neveznek, III. István pápa meggyőzte Pipint, a frankok királyát és Nagy Károly apját, hogy azokat a területeket, amelyeket nem sokkal korábban a lombardok elvettek Bizánctól, előzőleg már Konstantin császár a pápáknak adta. Pipin megfutamította a lombardokat, és kb. húsz városnak a kulcsát adta át a pápának (Ravenna, Ancona, Bologna, Ferrara, Iesi, Gubbio stb.), amikkel az a hatalmas földterület is együtt járt, ami ezeket a városokat összekapcsolta az Adria partján.

Az adományozó levélen a dátum 315. március 30., és az okirat szerint Konstantin ezeket a földterületeket Rómával és a lateráni palotával együtt a pá-páknak és utódaiknak adta. 1440-ben Lorenzo Valla, a pápa titkára bebizonyította, hogy a dokumentum hamis, és ezt a mai kor történészei is igazolhatják. Az állítólag tévedhetetlen pápák évszázadokon keresztül azt hangoztatták, hogy az adományozó levél eredeti, és ez szolgáltatott alapot fényűzésük, hatalmuk és vagyonuk igazolására. Lateráni Szent János

Rómában található keresztelő kápolnájában egy felirat örökíti meg ezt a mai napig sem korrigált csalást. Így tehát a pápák a szó szoros értelmében ellopták a pápai államot jogos tulajdonosaiktól. Ezek a területek egészen 1848-ig a pápaság uralma alatt voltak, és a beszedett adók hatalmas bevételi forrást jelentettek. Ekkor a pápa a megosztott Olaszország többi uralkodójával együtt arra kényszerült, hogy a fellázadt alattvalók számára alkotmányt adjon ki. 1860 szeptemberében IX. Pius dühös tiltako-

zásai el-lenére elvesztette a pápai államot, ugyanis az újonnan megalakult Olasz Királyság részévé váltak. Olaszország az 1870-ben tartott I. vatikáni zsinat ideje alatt a pápának biztosította a Róma és annak környéke feletti fennhatóságot.

A lényeg az, hogy pontosan úgy, ahogy ezt János apostol a látomásában látta, az a szellemi valóság, amelyik a Jézus Krisztussal és Istennel való kapcsolat letéteményeseként lép fel, a Biblia szerint egy hét dombra épült várossal azonos. Ez az „asszony" földi királyokkal paráználkodott, és uralkodott fölöttük. A római katolicizmust már hosszú idő óta ezzel a várossal azonosítják. A Katolikus Enciklopédia ezzel kapcsolatban így nyilatkozik: Mindenki számára érthető, hogy miért játszik Róma központi szerepet a mai Egyház életében: A Római Katolikus Egyház egyetemes, mégis teljes mértékben Róma püspökének szolgálatára épül. Róma mindig is a kereszténység központja volt, amióta Szent Péter megalapította ott az egyházat.

Tisztességtelen módon szerzett vagyonok

János apostol ezután arra a hihetetlen gazdagságra lett figyelmes, ami ezt az asszonyt jellemezte: „öltözött vala pedig az asszony bíborba és skarlátba, és megékesíttetett vala arannyal és drágakővel és gyöngyökkel, kezében egy aranypohár volt tele utálatosságokkal és az ő paráznaságának tisztátalanságával" (Jelenések 17,4). A bíbor és a skarlát is a pogány és keresztény Rómával hozza kapcsolatba az asszonyt. A római császárok is ilyen színekbe öltöztek, és ilyen színű volt az a köntös is, amellyel a katonák gúnyból „királlyá,, tették Jézus Krisztust (lásd Máté 27,28 és János 19,2 és 5). Ezeket a színeket a Vatikán is átvette. Az asszony által viselt színárnyalatok pontosan megegyeznek a római katolikus klérus ruházatának színeivel!

Az asszony kezében tartott arany pohár (serleg) szintén a római katolicizmusra emlékeztet. A Katolikus Enciklopédia Broderick kiadása a következőket mondja a kehelyről: „A szent edények közül ez a legfontosabbLehet aranyból vagy ezüstből, de hogyha ezüstből van, akkor a belsejét arannyal kell borítani.

A római katolikus egyház birtokában több ezer tömör aranyból készült kehely van, és ezek az egész világon megtalálhatók a templomokban. Itt még Jézus véres keresztjét is aranyból készítik, és Róma hatalmas gazdagságát tükrözi az is, hogy ezeket az aranykereszteket drágakövekkel díszítették. A Katolikus Enciklopédia a következőket mondja: „A keresztnek, amit az abbék, püspökök, érsekek, bíborosok és a pápa nyakukba akasztva hordanak, aranyból kell készülnie, és drágakövekkel kell, hogy ékesítsék.

Róma gonoszságok árán tett szert a gazdagságra, mivel az „aranypohár" telve van „utálatossággal és az ő paráznaságának tisztátalanságával."
A római katolikus egyház vagyonának nagy részét az inkvizíció szerencsétlen áldozatai vagyonának elkobzásával szerezte. Még a halottakat is kiásták, hogy bíróság elé állítsák őket, és a vagyonukat elvette az egyház az örökösöktől. Egy történész így ír erről: Az inkvizíció büntetése nem ért véget az áldozat elégetésével, vagy azzal, hogy valaki az inkvizíció várbörtönének a foglya lett élete végéig. Azzal, hogy minden vagyonát elkobozták, családját arra kényszerítették, hogy koldulásból éljen. Ez a rendszer féktelen rabláshoz vezetett.

A vagyonszerzés egyik legnagyobb forrása az ún. „halott perek" visszataszító gyakorlata volt; az elítélt eretnekek vagyonának elkobzása nagyon sok kínzáshoz, óriási kapzsisághoz és korrupcióhoz vezetett, ami mindenki előtt jól ismert, aki egy kicsit is tisztában van az emberi természettel vagy a történelmi dokumentumokkal Senki nem volt biztonságban, akinek a vagyona irigységet váltott ki, vagy akinek a függetlensége bosszúért kiáltott.

Róma vagyonának másik fontos forrása az üdvösség áruba bocsátása volt. Nyilvánosságra nem hozott dollár milliárdokat fizettek ki azok, akik úgy gondolták, hogy a mennybe való bejutás megvásárolható önmaguk vagy szeretteik számára. Ez a gyakorlat még ma is folytatódik - ott nyíltan, ahol a katolicizmusnak nagy a befolyása, itt az Egyesült Államokban pedig burkoltabb formában. Nincs ennél nagyobb csalás és megtévesztés. Amikor Cajetan bíboros, egy XVI. században élt dominikánus tudós a feloldozás és a bűnbocsánat áruba bocsátása ellen tiltakozott, a klérus felháborodott ezen, és azzal vádolta, hogy „Rómát lakatlan sivataggá akarja változtatni, meg akarja semmisíteni a pápaság befolyását, meg akarja

fosztani a pápát azoktól az anyagi forrásoktól, amelyek nélkülözhetetlenek hivatalának fenntartásához.

Az evangélium ilyen elferdítése mellett, minek következtében milliók kerültek tévútra, a korrupt bankügyletek, a kábítószer-kereskedelemből származó pénzmosás, hamis értékpapírokkal való kereskedelem és a maffia-ügyletek is megtalálhatók (amit a rendőrségi és bírósági jegyzőkönyvek teljes egészében bizonyítanak) azok között a tevékenységek között, amit a Vatikán és annak képviselői hosszú ideje gyakorolnak az egész világon. Nino Lo Bello, aki korábban a Business Week római tudósítója volt, továbbá a New York Journal ofCommerce római irodájának vezetője, azt írja, hogy a Vatikán olyan szoros szövetségben van a maffiával Olaszországban, hogy „nagyon sokan azt hiszik, hogy Szicília a Vatikánhoz tartozó terület."

A római katolikus egyház messze a leggazdagabb intézmény a világon. Igen, az ember hallja időnként, hogy Róma pénzt kér - ezek eredményes rábeszélő akciók, amelyek szerint a Vatikán képtelen fenntartani magát szűkös anyagi forrásaiból, és szüksége van a pénzügyi támogatásra. Az ilyen kérések csak olcsó trükkök. Az a rengeteg szobor, amit Michelangelo és a hozzá hasonló mesterek készítettek, a világ legnagyobb művészeinek festményei, a számtalan műkincs és történelmi jelentőségű dokumentum, amelynek Róma birtokában van (és ezek nemcsak a Vatikánban, hanem az egész világon megtalálhatók a katedrálisokban) felbecsülhetetlen értéket képviselnek. A püspökök egyetemes szinódusán Rómában az angol Heenan bíboros azt a javaslatot tette, hogy az egyház adjon el néhányat ezekből a felesleges kincsekből, és az ebből befolyó összeget adják a szegényeknek. Javaslata nem talált egyetértésre.

Jézus és tanítványai szegények voltak. Jézus azt mondta követőinek, hogy ne a földön gyűjtsenek kincseket, hanem a mennyben. A római katolikus egyház nem engedelmeskedett ennek a parancsnak, és hihetetlen mennyiségű kincset halmozott fel, amelynek „a legfőbb sáfára és gondviselője a római pápa.. Egyetlen egyház, város, múltbeli vagy jelenkori vallásos intézmény vagyona sem jöhet még csak közelébe sem annak a vagyonnak, ami a római katolikus egyház birtokában van.

Egy nemrég megjelent újságcikk egy konkrét helyen található kincsnek csak egy részét írja le: Napvilágra került Lourdes Franciaország mesés kincse, amit a katolikus egyház 120 éven át titokban tartott Hírek keringtek évtizedeken keresztül arról a felbecsülhetetlen értékű műkincs-gyűjteményről, ami arany serlegekből, gyémánt-veretes feszületekből ezek igen távol vannak attól a véráztatta kereszttől, amelyen Jézus meghalt és olyan ezüstökből és drágakövekből áll, amit a hálás zarándokok adományoztak az egyháznak.

Miután a héten az egyház sajtószóvivője elszólta magát, az egyházi vezetők beleegyeztek, hogy nyilvánosságra hozzák a gyűjtemény egy részét Kinyitottak néhány a padlótól a mennyezetig érő szekrényt, amelyekben 59 db tömör aranyból készült kehely, gyűrűk, feszületek, szobrok, súlyos arany brossok voltak láthatók, és ezek közül nagyon sokat drágakövek díszítettek.

A többi kincs között szinte jelentéktelennek tűnik az a gyémántokkal ékesített Notre Dame de Lourdes-i „korona", amit egy párizsi aranyműves készített 1876-ban. Az egyház elöljárói azt mondják, hogy a gyűjtemény értéke felbecsülhetetlen. „Fogalmam sincs, hogy mekkora lehet az értéke - mondja Pierre-Marie Charriez atya, a szentély vagyonának kezelője, majd hozzáteszi: - de minden bizonnyal felbecsülhetetlen."

Az út másik oldalán egy épület áll, amelyben több száz antik egyházi ruha, palást, püspöksüveg és vállöv található „ezek közül sokat vastag aranyfonálból szőttek." „Maga az egyház szegény" - állítja Charriez atya „és maga a Vatikán is." Az itt talált kincsek csak egy részét képezik annak, amit egyetlen helyen, egy franciaországi kisvárosban, Lour- des-ban őriznek!

Paráznáknak és a föld utálatosságainak anyja

Minél inkább belemélyed valaki a római katolikus egyház történetébe és jelenlegi gyakorlatába, annál inkább elcsodálkozik annak a látásnak a meghökkentő pontosságán, amelyet János apostol évszázadokkal azelőtt kapott, hogy ez az egész szomorú valósággá vált volna. Az apostol figyelme az asszony homlokára írt névre terelődött: „TITOK, A NAGY BABILON, A PARÁZNÁKNAK ÉS A FÖLD UTÁLATOSSÁGAINAK

ANYJA" (Jelenések 17,5). Sajnálatos módon a római katolikus egyházra ugyanolyan pontosan ráillik az a név, hogy „a paráznáknak és a föld utálatosságainak anyja", mint ahogy a többi meghatározás is. Ennek legfőbb oka arra a nem bibliai követelményre vezethető vissza, miszerint a papoknak cölibátusban kell élniük.

Pál apostol cölibátusban élt, és ezt az életformát javasolta azoknak, akik teljesen Jézus Krisztus szolgálatára szentelték az életüket, Ezt azonban nem tette kötelezővé az egyház vezetése számára, ahogy később a katolikus egyház. Ezt csak nagyon kevesen tudják elviselni. Ellenkezőleg, Pál azt írja, hogy a püspök „egy feleségű férfiú legyen" (I Timóteus 3,2), és ugyanezt hagyta meg a presbitereknek is (Titus 1,5-6).

Péter, akit a katolikusok tévesen az első pápának tartanak, házas volt, akárcsak az apostolok közül még jó néhányan, és sokuk azután kötött házasságot, miután Krisztus elhívta. Pál maga is úgy érvelt, hogy joga lenne megházasodni, akárcsak a többi embernek: „Nincsen é arra jogunk (görögül exonsia = jog, előjog vagy hatalom), hogy keresztyén feleségünket magunkkal hordozzuk, mint a többi apostolok is és az Úrnak atyjafiai (Jézus testvérei, Mária és József fiai) és Kéfás (Péter)?" (I. Korintus 9,5)

A római katolikus egyház azonban ragaszkodott a cölibátushoz még annak ellenére is, hogy számos pápa, köztük III. Sergius (904-11), X. János (914-28), XII. János (955-63), V. Benedek (964), VIII. Ince (1484-92), VIII. Orbán (1623-44) és X. Ince (1644-55), illetve a történelem során több millió bíboros, püspök, érsek, szerzetes és pap folyamatosan megszegték ezt a parancsot. A cölibátus nemcsak azokat a papokat tette bűnösökké, akik elestek paráznaságban, hanem azokat is paráznává tették, akikkel ezt a kapcsolatot titokban folytatták. Róma valóban „a paráznáknak anyja"! Ez a meghatározás teljesen egyértelműen illik rá. Egyetlen város, egy-ház vagy intézmény sem vetekedhet vele ezt az utálatosságot illetően.

A történelem során rengetegen rávilágítottak már arra, hogy teljesen valótlan az egyháznak az az állítása, hogy cölibátusban él, és sokan fel is tárták az igazságot: „még a legszentebb remetének is van szeretője", és „Rómában sokkal több prostituált van, mint bármely más városban, ugyanis ott található a legtöbb cölibátust fogadott ember" - hogy csak néhány példát említsünk. II. Pius kijelentette, hogy Róma „az egyetlen

olyan város, amelyet hattyúk irányítanak" (a pápák és a bíborosok gyerekei).

A katolikus történész, Peter de Rosa, egy korábbi jezsuita, a következőt írja: A pápáknak 15 éves szeretőik voltak, akikkel vérfertőzést és mindenfajta szexuális perverziót követtek el; számtalan gyermekük volt; néhányat a házasságtörés pillanatában gyilkoltak meg azok a féltékeny férjek, akik ágyban találták őket a saját feleségükkel, hogy egy régi katolikus mondást idézzünk: Miért kellene szentebbnek lenni a pápánál?

Ami az utálatosságokat illeti, még a katolikus történészek is beismerik, hogy az emberiség történelmében a legtorzabb és legkegyetlenebb szörnyetegek a pápák közül kerültek ki. Sok történész beszámolt már azokról a nagy számban előforduló bűntettekről, amiket pápák követtek el, és ezek közül jó néhány minden képzeletet felülmúl. A fennmaradt történelmi dokumentumok bemutatják, hogy a pápák gonoszsága milyen mélységig jutott el - ezek közül néhányat e könyv későbbi fejezeteiben fogunk tárgyalni. Ha ezeknek az embereknek bármelyikét „őszentsége, Krisztus földi helytartójáénak hívjuk, az a szentségnek és Jézus Krisztusnak a megcsúfolásával egyenlő. Mégis, ezeknek a hihetetlenül gonosz pápáknak a nevét, „akik tömeggyilkosok, paráznák, rablók, háborúk megszállottjai voltak, és jó néhányan ezrek legyilkolásáért felelősek", elismerése jeleként egyházuk a hivatalos pápai listára teszi. Azok az utálatosságok, amiket János apostol előre látott, nemcsak a múltban történhettek meg, hanem mind a mai napig folytatódnak, ahogy ezt majd látni is fogjuk.

Megrészegülve a szentek vérétől

Ezután János apostol arra figyelt fel, hogy az asszony részeg, de nem alkoholtól, hanem „a szentek és a Jézus bizonyságtevőinek vérétől. (Jelenések 17,6).
Szörnyű kép!
Nemcsak a keze véres, hanem részeg is volt a vértől! Azoknak az ártatlanoknak a legyilkolása, akik lelkiismereti okokból nem voltak hajlandók behódolni zsarnoki uralmának, annyira magával ragadta, hogy extatikus állapotba került tőle.

Az ember egyből az inkvizícióra (római, középkori és spanyol) gondol, amely évszázadokon keresztül tartotta szörnyű uralma alatt Európát. Canon Llorente, aki az inkvizíció madridi titkára volt 1790- 92 között, hozzájutott a perek dokumentumaihoz, és Az inkvizíció története című művében az elítéltek számát egyedül Spanyolországban több mint 3 millióra becsüli, akik közül mintegy 300 000 embert égettek el máglyán. Egy katolikus történész a következőképpen kommentálja azokat az eseményeket, amelyek a spanyol inkvizíció 1809-ben történt megszüntetéséhez vezettek: Amikor Napóleon 1808-ban elfoglalta Spanyolországot, egy lengyel tisztje, Lemanowski ezredes jelentette, hogy a domonkosok akik az inkvizícióval voltak megbízva madridi kolostorukban elbarikádozták magukat. Amikor Lemanowski katonái erőszakkal behatoltak a kolostorba, az inkvizítorok tagadták, hogy kínzókamrák is vannak ott.

A katonák átkutatták a kolostort, és a padló alatt találtak rá a kamrákra. Tele voltak foglyokkal, mindnyájan ruhátlanok voltak, és sokan közülük már megőrültek. A francia csapatok hozzá voltak szokva a kegyetlenkedéshez és a vér látványához, de az, amit ott láttak, még nekik is sok volt. A kínzókamrákat kiürítették, puskaport helyeztek el a kolostorban, és az egészet a levegőbe röpítették.

Hogy a szerencsétlenekből vallomásokat csikarjanak ki, a római katolikus egyház a legkülönfélébb kínzási módszereket eszelte ki. Ezek olyan gyötrelmesek és kegyetlenek voltak, hogy az ember még a felsorolásuktól is elborzad. Az egyháztörténész William Shaw Kerr püspök a következőket írja: Az egészben a legborzalmasabb dolog a kínzás alkalmazása volt. A hidegvérrel elkövetett módszerekről szóló különböző beszámolók borzadállyal töltik el az olvasót, és megdöbben azon, hogy micsoda kegyetlenségre képes az ember. Mindezt azok a pápák rendelték el és szabályozták, akik azt állítják magukról, hogy Jézus Krisztust képviselik a földön.

Gondosan lejegyezték nemcsak az áldozat vallomását, hanem a sikoltásait, kiáltásait, siránkozásait, megtört mondatait és kegyelemért való esedezéseit is. Az inkvizíció dokumentumaiban a legszomorúbb tények nem az áldozatok szenvedéseiről fennmaradt beszámolók, hanem a perek hi-

vatalnokainak rideg feljegyzései. Az tölt el szomorúsággal és borzadálylyal, hogy ezek a beszámolók egyáltalán nem azzal a céllal íródtak, hogy az emberre sokkoló hatással legyenek.

A „borzalmak kamráinak" maradványai közül néhány ma is megtalálható Európában. Még ma is érvényben lévő római katolikus dogmák érvényre juttatásának emlékműveként állnak, és egy olyan egy-házról tesznek bizonyságot, amely azt állítja magáról, hogy tévedhetetlen, és amelyik ezt a kegyetlenséget mind a mai napig igazoltnak véli. János apostolnak a Jelenések könyve 17. fejezetében leírt látomásához is megdöbbentő bizonyítékul szolgálnak. Egy 1909-ben Spanyolországban kiadott könyvben Emelio Martinez a következőket írja: Ehhez a 3 millió áldozathoz amelyről Llorente számolt be, hozzá kell adni a szülőföldjükről deportált zsidók és mórok ezreit is csak egyetlen évben, 1481-ben, és csak egyedül Sevillában az inkvizíció Szent Hivatala 2000 embert küldött máglyára, és másik 2000 embernek a földi maradványait, illetve azok képmásait égette el, és még más 16 000 embert ítéltek el egyéb módon.

Peter de Rosa elismeri, hogy saját katolikus egyháza „felelős volt a zsidóüldözésért, az inkvizícióért, az eretnekek ezreinek elpusztításáért és a kínzásnak - mint a bírói igazság felderítése eszközének - Európában történt bevezetéséért." A római katolikus egyház azonban hivatalosan soha nem ismerte el, hogy ezek a cselekedetek gonoszak voltak, és soha nem kért bocsánatot sem a világtól, sem az áldozatoktól, sem azok leszármazottjaitól. II. János Pál pápa sem kérhet bocsánatot, „ugyanis azok a tanok, amelyek e szörnyűségekért felelősek, még ma is a pápaság alappilléreit képezik."21 Róma - lényegét tekintve - nem változott, akármilyen kedves hangot is üssön meg, amikor érdekei úgy kívánják.

Több vért ontottak, mint a pogányok

A pogány Róma sportot űzött abból, hogy több ezer keresztényt és zsidót dobott az oroszlánok elé, égetett meg vagy ölt meg más módszerekkel. Mégis, a „keresztény" Róma ennél sokkal több keresztényt és zsidót mészárolt le. Az inkvizíció áldozatai mellett ott voltak a hugenották, az albigensek, a valdensek és más keresztények, akiket meggyilkoltak, megkínoztak. Százezrével küldtek a máglyára, egyszerűen csak azért, mert nem voltak hajlandók alávetni magukat a római katolikus egyháznak,

ROMLOTTSÁGÁNAK, eretnek dogmáinak és gyakorlatának, hanem lelkiismeretükre hagyatkozva, Romától függetlenül próbálták követni Jézus és az apostolok tanításait. Ezért a „bűnükért" megrágalmazták, üldözték, bebörtönözték, megkínozták és lemészárolták őket.

Miért is kellene Rómának bocsánatot kérnie ezért a holocaustért, vagy miért is ismerné el azt, hogy ezért ő maga a felelős? Senki nem szólítja fel arra, hogy ezt megtegye. A protestánsok mára már elfelejtették azt a többszázezer embert, akiket máglyán megégettek, mert elfogadták Jézus egyszerű evangéliumának üzenetét, és nem voltak hajlandók elismerni a pápa fennhatóságát. Furcsa módon a protestánsok ma már Rómát kereszténynek tekintik, miközben Róma ahhoz ragaszkodik, hogy a „kiszakadt testvérek" őhozzá térjenek meg!

Sok teljes evangéliumi vezető feltett szándéka, hogy együttműködjön a római katolikusokkal abban, hogy az egész világ 2000-re meghallja az evangéliumot. Nem akarnak hallani semmilyen „negatívumról", azokról az embermilliókról, akiket a katolikus egyház megkínoztatott és megölete - jóllehet ma irántuk tiszteletüket fejezik ki és nem vesznek tudomást arról a tényről sem, hogy Róma a szent cselekedetek által való üdvösség hamis evangéliumát hirdeti.

A „keresztény" Róma zsidók ezreit gyilkolta le - szám szerint sokkal többet, mint amennyit a pogány Róma. Izrael földjére úgy tekintettek, mintha az a római katolikus egyház és nem a zsidók tulajdona lenne. 1096-ban II. Orbán pápa kezdeményezésére indult el az első keresztes hadjárat azzal a céllal, hogy Jeruzsálemet visszaszerezzék a muzulmánoktól A keresztesek, akiknek pajzsát és páncélját kereszt díszítette, a Szentföld felé tartó útjuk során zsidókat mészároltak le Európa szerte. Miután elfoglalták Jeruzsálemet az „anyaszentegyház számára", az összes zsidót beterelték a zsinagógába, és rájuk gyújtották. Ezeket a történelmi tényeket nem lehet az ökumenikus összefogás szőnyege alá söpörni, és azt állítani, hogy soha nem is történtek meg.

A Vatikán nem bújhat ki a komoly felelősség alól, ami a náci holocaust miatt terheli, mivel XII. Pius tökéletesen tisztában volt azzal, ami történt, és az egész háború során teljes némaságba burkolózott ezzel a rendkívüli

jelentőségű problémával kapcsolatosan. A katolikus egyháznak a holocaustban játszott szerepét a későbbiekben fogjuk megvizsgálni. Ha a pápa tiltakozott volna, ahogy erre a zsidó szervezetek képviselői és a szövetségesek felkérték, akkor saját egyházát ítélte volna el. A tények önmagukért beszélnek: Berning, osnabrücki püspök 1936-ban találkozott a Führerrel. Hitler biztosította arról, hogy nincs lényeges különbség a nemzetiszocializmus és a katolikus egyház között. Hitler így érvelt: Az egyház talán nem tartotta élősködőknek a zsidókat, és nem zárta gettókba őket? „Én csak azt teszem, amit az egyház immár 1500 esztendeje, csak én alaposabb vagyok" - hencegett. Ő maga is - mondta Berning püspöknek - jó katolikus, „a kereszténység csodálója és annak jóakarója."

Természetesen vannak más okai is annak, hogy a római katolikus egyház nem kért bocsánatot ezekért a bűnökért, és nem is bánta meg azokat. Miért is tenné? Az eretnekek kivégzése (beleértve a zsidókat is) a „csalhatatlan" pápák parancsára történt. Maga a katolikus egyház is azt állítja magáról, hogy tévedhetetlen, és így doktrínái sem lehetnek tévesek.

Aki uralkodik a föld királyain

Végül az angyal kijelenti János apostolnak, hogy az asszony „ama nagy város, amelynek királysága van a földnek királyain" (Jelenések 17,18).

Vajon létezik ilyen város?
Igen, és csak egy: a Vatikán!

A pápák királyokat és császárokat koronáztak meg vagy fosztottak meg trónjuktól, és sok esetben kiátkozással fenyegetőzve kényszerítették őket engedelmességre. 1869-ben az I. vatikáni zsinat ideje alatt J. H. Ignaz von Döllinger, müncheni egyháztörténet-professzor arra figyelmeztetett, hogy IX. Pius pápa kényszeríteni fogja a zsinatot: dogmaként jelentsék ki, hogy „a pápák a kiátkozás és annak következményei által kényszerít-hetik a királyokat és a hatalmasságokat arra, hogy végrehajtsák a vagyonelkobzást, a bebörtönzést vagy a halálbüntetést.." Emlékeztette a többi római katolikust arra, hogy milyen szörnyű következményekkel járt, amikor a pápák kézben tartották a politikai hatalmat: Amikor pl. IV. Márton pápa kiközösítette és kiátkozta Aragónia királyát, Pedrót, azoknak, akik hadba vonultak vele és (I.) Károly nápolyi uralkodóval Pedro

ellen, teljes bűnbocsánatot ígért, és végül elkobozta Pedro királyságának földterületeit; mindez Franciaország és Aragónia királyainak az életébe került, és egyúttal a franciák egy hadsereget veszítettek el.

1265-ben IV. Kelemen pápa több millió dél-itáliait adott el Anjou Károlynak évi 800 uncia arany fizetése ellenében, és azzal fenyegette az uralkodót, hogy ki fogja közösíteni, ha nem fizet megfelelő időben, és ha ez netalán másodszorra is bekövetkezne, akkor az egész országot ki fogja átkozni

Bár II. János Pálnak már nincs meg az a hatalma, hogy ilyen brutális eszközökhöz folyamodjon, egyházában még mindig érvényben van az a dogma, ami feljogosíthatná őt arra, hogy ilyet tegyen. Befolyása ma sem kisebb, mint elődeié, bár ezt csendesen, a színfalak mögött gyakorolja. A Vatikán az egyetlen olyan város, amely nagyköveteket fogad és küld ki, és amelyik a világ minden jelentősebb országában képviselteti magát. Minden fontos ország küld nagykövetet a Vatikánba, beleértve az Egyesült Államokat is, nem pusztán udvariasságból, hanem azért, mert a pápa ma a legbefolyásosabb személy a világon. Még Clinton elnök is elutazott Denverbe 1993 augusztusában, hogy a pápát üdvözölje, és „Szent Atyának" és „Őszentségének" szólította.

Igen, az országok nagyköveteket küldenek Washington D. C.-be, Párizsba vagy Londonba, de csak azért, mert ezek a városok egy-egy ország fővárosai. Washington, Párizs, London viszont nem küld nagyköveteket más országokba. Ezt csak a Vatikán teszi. A világ bármely más városával ellentétben, a Vatikánt a maga nemében önálló államnak ismerik el, amely különálló és független az őt körülvevő olasz néptől. Nincs a világon egyetlenegy olyan más város sem, amelyre ez igaz lenne, és ez mind a mai napig érvényes.

Csak a Vatikánról lehet elmondani, hogy mint város uralkodik a föld királyain. Az a megfogalmazás, hogy „Washingtonnak világméretű befolyása van" nem egy városnak, hanem az Egyesült Államoknak a befolyását jelenti, aminek történetesen Washington a fővárosa. Amikor viszont a Vatikánnak a világra gyakorolt befolyásáról beszélünk, akkor ezen a város és a római katolicizmus világméretű hatalmát és vezetőjének, a pápának befolyását értjük. Vatikán városa teljesen egyedi jelenség.

Nem az újjáépített Babilonról van szó

Néhányan úgy gondolják, hogy a Vatikán az iraki Babilonba fog költözni, amikor befejeződik annak újjáépítése. De miért tenné ezt? A Vatikán az elmúlt 1500 évben betöltötte János apostol prófétai látását, miszerint annak helye Rómában lesz. Ezenkívül rámutattunk azokra a kapcsolódási pontokra is, amelyek a Vatikánt az ősi Babilonhoz fűzik. A Vatikán legfőbb jellemzője az elvilágiasodott kereszténység volt az egész történelem során. Ami az ókori Babilont illeti, az utóbbi 2300 évben még csak nem is létezett, így nem is „uralkodhatott a föld királyain." Az ókori Babilon romokban hevert, míg a pogány Róma és később a katolikus Róma, az új Babilon, ténylegesen uralkodott a föld királyain.

Egy XVIII. századi történész 95 pápát számolt össze, akik kijelentették, hogy rendelkeznek azzal az isteni tekintéllyel, hogy királyokat és uralkodókat fosszanak meg trónjuktól. Walter James hittörténész azt írta, hogy III. Ince pápa (1198-1216) „egész Európát hálójában tartotta"25, IX. Gergely (1227-41) pedig ellentmondást nem tűrő hangon kijelentette, hogy a pápa úr, mindenkinek és mindeneknek az ura. R. W. Southern történész ezt írja: „Az egész középkorban Rómában volt az egyetlen szellemi és világi hatalom (a pápaság), ami messze túlmutatott azon, aminek a római császárok valaha is a birtokában voltak."

Vitathatatlan történelmi tény, hogy a pápák királyok fölött uralkodtak, és ezt az állítást később történelmi dokumentumokkal is alá fogjuk támasz-tani. Az is kétségtelen, hogy szörnyű és utálatos bűnöket követtek el, ahogy János apostol ezt előre látta. I. Miklós pápa (858-67) kijelentette: „Nekünk (pápáknak) van egyedül hatalmunk arra, hogy kössünk és oldjunk, hogy feloldozzuk Nérót vagy, hogy elítéljük őt. A keresztények kiátkozás terhe mellett nem lehetnek más véleményen, mint mi, mert egyedül a mi ítéletünk csalatkozhatatlan." Miklós pápa a következőket írta, amikor az egyik királynak megparancsolta, hogy pusztítsa el a másikat: Vallásunk nevében elrendeljük, hogy támadd meg országát, égesd fel városait és mészárold le alattvalóit.

Az az információ, amit János apostol a Szentlélek ihletésére ad egy konkrét várost jelképező asszonyról, meggyőző és tagadhatatlan. Nincs még

egy olyan múltbéli vagy jelenkori város ezen a földön, amelyikre ezek a meghatározások pontosan ráillenének, csak a katolikus Róma, vagy mai nevén a Vatikán. Ez a végkövetkeztetés egyre inkább nyilvánvalóvá válik, ahogy folytatjuk a tények feltárását. A FENEVADON EGY ASSZONY ÜL!

7. MEGHAMISÍTOTT TÖRTÉNELEM

Minden egyházi személy köteles engedelmeskedni a pápának, még akkor is, ha az, amit parancsol bűn; mert senki sem ítélheti meg a pápát. III. Ince pápa (1198-1216)

A Szentszéket Rómát vagy a pápaságot senki nem ítélheti meg. Csak magának a római pá-pának van joga megítélni azokat, akik az állam legmagasabb hivatalát foglalják el.

Nem lehet sem fellebbezni sem megkérdőjelezni a római pápa döntését, illetve határozatát.

(Részlet az Egyházi törvénykönyvből)

Nagyon gyakran a római pápa volt a világ legbefolyásosabb vallási és politikai szereplője. Ez még ma is igaz, bár már nem állnak többé rendelkezésére a korábbi pápák hadseregei és hadiflottái. A római katolicizmusnak szerves részét képezi a pápaság, amely rendkívül fontos szerepet fog betölteni a Jézus második eljövetelét megelőző utolsó időkben. Ezért időt kell szakítanunk arra, hogy megértsük a pápaságnak mind az egyházhoz, mind a világhoz fűződő viszonyát. Hogyan jött létre a pápai hivatal? Milyen jelentőséggel bír a mai korban?

A Vatikánt támogató 980 millió hívő legalább háromszor annyit tesz ki, mint bármely nyugati demokrácia állampolgárainak a száma, és ennél csak Kína népessége több. Ami ennél is fontosabb, hogy ez a 980 millió hívő a világ minden részén megtalálható és közülük sokan magas politikai, katonai és gazdasági pozíciókkal rendelkeznek a nem katolikus országokban is. Ezenkívül több ezer titkos ügynök dolgozik a pápának világszerte, Idetartoznak a jezsuiták, a Kolumbusz Lovagrend, a Máltai Lovagrend, az Opus Dei és mások. A Vatikán titkosszolgálata és háttérszervezetei a legjobbak a világon.

A pápa politikai hatalmát legtöbbször a színfalak mögött gyakorolja, néha együttműködik a CIA-val, a brit titkosszolgálattal, az izraeli Moszaddal és más titkosszolgálatokkal, gyakran azonban ezek tevékenységével pontosan ellentétesen működik. Ne felejtsük el, hogy a pápa 980

millió híve vallási kötelékekkel kötődik hozzá, amelyek sokkal erősebbek, mint bármilyen politikai kötődés. Egyetlenegy világi kormány sem tudja felvenni a versenyt a vallásos hit motiváló erejével.
Egy átlagos római katolikus, bár lehet, hogy nem ért egyet az egyházával olyan kérdésekben, mint a homoszexualitás, az abortusz, a házasságon kívüli szexuális kapcsolat, a fogamzásgátlás és a gyónás, hisz abban, hogy amikor meg kell halnia, akkor az egyedüli reménységet Róma jelenti számára. A pápa - mint Krisztus földi helytartója - látható és gyakorlati módon táplálja ezt a reménységet. Annak a tömör megfogalmazását, hogy mit jelent az egyháztagok számára a pápa személye és hivatala, egy XIX. század közepéről származó pápai okiratban olvashatjuk, amit a La Civilta Cattolica, az „Egyház doktrínájának legtisztább sajtóorgánuma."

A következőképpen kommentál: Az nem elég, hogy az emberek csak azt tudják, hogy a pápa az egyház feje.

Azt is meg kell érteniük, hogy
- hitük és vallási életük is belőle fakad;
- hogy benne található az a kötelék, amely egymáshoz köti a katolikusokat;
- az az erő, amely megerősíti, az a fény, amely vezeti őket;
- ő az isteni kegyelem sáfára, hitünk áldásainak közvetítője, az igazság fenntartója, az elnyomottak védelmezője.

Hasonló szavakkal jellemezték követői Joseph Smitht, Sun Myung Moont és más kultuszok vezetőit is. A pápa a hívők számára egy „másik Krisztus", „Isten földi képviselője", és ahogy a II. vatikáni zsinat mondja: „döntései nem szorulnak mások jóváhagyására, és nem tűrnek fellebbezést bármi más ítélő- székhez."

Feltétel nélküli engedelmesség

A katolikus egyház és annak feje, a pápa tévedhetetlennek tartja magát. Egy hétköznapi hívő nem kérdőjelezheti meg, amit egyháza mond a hit és erkölcs kérdéseivel kapcsolatban. A különböző zsinatok és katekizmusok évszázadok óta kinyilvánították az ilyen jellegű alávetés szükséges-

ségét, és ehhez mind a mai napig ragaszkodnak. Az I. vatikáni zsinat idején a The Cathoíic World minden, az Egyesült Államokban élő római katolikust emlékeztetett az alábbiakra: A hitet és a törvényt mindenkinek az egyháztól kell nyernie, amely feltétlen engedelmességben, az értelem és az akarat alávetésében nyilvánul meg. Nincs jogunk kérdőre vonni az egyházat, ugyanúgy, ahogy a mindenható Istent sem. Feltétlen alázatossággal kell elfogadnunk minden olyan tanítást, amit az egyház ad számunkra.

Itt az egyén erkölcsi felelősségének tagadásáról van szó, ahogyan a legtöbb kultusz esetében is. A II. vatikáni zsinat is ugyanez a feltétlen engedelmességet követeli. Az egyházi törvénykönyv is megerősíti:
a hűséges keresztény tudatában van saját felelősségének, keresztény engedelmességgel tartozik követni a szent lelkipásztorokat, mint Krisztus képviselőit, akiket a hit tanítóinak kell tartania, és úgy kell rájuk tekintenie, mint az egyház vezetőire.

Amikor hitről, erkölcsről vagy az üdvösség útjáról van szó, a katolikusoknak alá kell vetni magukat az egyház tekintélyének, és azt kell elfogadniuk, amit az egyház mond. Még a Bibliát sem tanulmányozhatják szabad belátásuk szerint, mert csak az egyház Tanítóhivatala értelmezheti azt. Az ember lelkiismereti szabadságának ilyen jellegű megreguláza nyilvánvalóan az alapvető emberi jogok sárba tiprásával egyenlő, ami mindig is célja volt a római katolicizmusnak.

Ahhoz, hogy megértsük a római katolicizmust, figyelmen kívül kell hagynunk azt a pózolást és azt a közvélemény megnyerését szolgáló arculatot, amelyet a katolikus egyház felvett magára. Rómának a világ felé mutatott arca minden országban más és más attól függően, hogy az adott országban milyen hatalma van, illetve milyen befolyással rendelkezik. Ehelyett inkább a katolicizmus hivatalos doktrínáit kell megvizsgálnunk, amelyek soha nem változnak. A legtöbb katolikus és nem katolikus egyaránt úgy gondolja, hogy a II. vatikáni zsinat liberalizálta a katolicizmust. Valójában azonban megerősítette az előző kulcsfontosságú zsinatok, a II. niceai zsinat, a firenzei zsinat és a tridenti zsinat határozatait.

A tridenti zsinat elítélte a reformációt, és több mint 100 anatémát (kiközösítést, átkot – a ford.) mondott ki az evangéliumi hitre. Isten kegyelmi

evangéliumának elutasítását a II. vatikáni zsinat elfogadta és megerősítette. Ami a pápát illeti, a II. vatikáni zsinat világosan kimondja:
Ez a csalatkozhatatlanság megvan a római pá-pában, a püspöki kollégium fejében tisztsége és nem szent élete folytán, valahányszor végérvényesen meghatároz és kihirdet egy hittani vagy erkölcstani igazságot, mint az összes keresztények legfőbb pásztora és tanítója. Döntéseiről tehát méltán mondhatjuk, hogy megmásíthatatlanok, nem szorulnak mások jóváhagyására és nem tűrnek fellebbezést bármi más ítélőszékhez;
a hívőknek pedig egyet kell érteniük azzal a nyilatkozattal, amelyet hit és erkölcs dolgában püspökük Krisztus nevében terjeszt elő és vallásos odaadó lelkülettel kell ragaszkodniuk ahhoz.

Ezt az akarati és értelmi engedelmességet különösképp meg kell adni a római püspök hivatalos tanítói tisztének még akkor is, ha nem „ex cathedra" beszél. Vagyis tisztelettel el kell ismerni legfőbb tanítói tisztét, és őszintén ragaszkodni kell az általa előterjesztett állásfoglalásokhoz, kifejtett elgondolásának és akaratának megfelelően.

A hívőknek pedig egyet kell érteniük azzal a nyilatkozattal, amelyet hit és erkölcs dolgában püspökük Krisztus nevében terjeszt elő az akarati és értelmi engedelmességet különösképp meg kell adni. Ez óriási hatalmat ad Rómának a hithű katolikusok fölött. Nem az a lényeg, hogy nem minden katolikus engedelmeskedik Rómának, hanem az, hogy ez az egyház változhatatlan tanítása és célja nemcsak a tagjai, hanem az egész emberiség számára.

Sok katolikus az egyház bizonyos doktrínáit nem fogadja el, de névlegesen mégis az egyházhoz tartozó marad annak ellenére, hogy talán csak karácsonykor vagy húsvétkor megy el misére. Amikor viszont arról a reménységről van szó, hogy egy nap majd elhagyják a „purgatóriumot", és bejutnak a mennybe, egyetlenegy katolikus sem kérdőjelezheti meg egyháza szerepét, mert különben kikerül annak védelme alól, és ezért elkárhozik. A II. vatikáni zsinat világosan kijelenti: A zsinat azt tanítja, hogy az egyház szükséges az üdvösségre. Nem üdvözülhetnek tehát azok, akik nem akarnak belépni az egyházba, vagy nem akarnak megmaradni benne, noha jól tudják, hogy Isten, Jézus Krisztus által, az üdvösség szükséges intézményének alapította meg a katolikus egyházat.

Ne felejtsük el, hogy Hitler és Mussolini mindvégig megmaradtak katolikusnak, és az egyház sohasem közösítette ki őket. Ugyanez a helyzet a náci háborús bűnösök ezreivel is, akiket a Vatikán kicsempészett Európából Dél-Amerika biztonságos rejtekhelyeire. Ezeket a bűnözőket, akárcsak a maffia tagjait, katolikus szertartással temetik el. Azzal a biztos tudattal halnak meg, hogy egyházuk miséket fog mondani értük, hogy kikerülhessenek a „purgatóriumból", és aztán a mennybe jussanak. Ez egy olyan biztosítási rendszer, amit csak nagyon kevesen törölnek ki emlékezetükből.

„Feddhetetlenség", illetve „tévedhetetlenség"

A pápák és a papság kijelentéseibe vetett vak hit megkövetelését jogosnak tüntetik fel azon az alapon, hogy a római katolikus egyház a legnagyobb és a legrégibb. Az nem lehet, hogy az elmúlt 1500 évben élt több milliárd vallásos ember mind tévedett! Ezt a hitet azzal is alátámasztják, hogy a római katolikus egyház az egyedül igaz egyház, az egyetlen, amelyik az apostolokig vezethető vissza, és amely a pápai hatalmat Péteren keresztül egyenesen Krisztustól eredezteti.

Ennek bizonyítékaként az egyház a pápák listáját hozza fel (eddig 263 volt), melyet egészen Péter apostolig vezetnek vissza. Kevés katolikus tudja, hogy a pápák egymással vitatkoztak és harcoltak, kiátkozták és néha még meg is ölték egymást. Az V. század után élt pápák között csak elvétve lehet olyat találni, aki fel tudta mutatni az alapvető keresztény értékeket. A Katolikus Enciklopédiában leírt életük olyan, mintha az ember egy hihetetlen folytatásos regényt olvasna, amely kéjvággyal, őrültséggel, pusztítással és gyilkossággal van tele. Mégis ezeket a bűnözőket, méregkeverőket, házasságtörőket és tömeggyilkosokat csalatkozhatatlannak tartották, a mikor „ex cathedra" szóltak - vagyis, amikor hitbéli dogmákat nyilatkoztattak ki az egész egyház számára.

A katolicizmus védelmezői úgy érvelnek, hogy különbség van a jellembeli és magatartásbeli feddhetetlenség, amivel a pápák kétségtelenül nem rendelkeztek, illetve a hit és erkölcs kérdéseiben való csalatkozhatatlanság között, és minden katolikusnak hinnie kell, hogy a pápák rendelkez-

nek az utóbbival. Óriási tévedés azt hinni, hogy egy ember, aki az életvitelével tagadja a hitet, cselekedeteiben pedig erkölcstelen, csalatkozhatatlan, amikor a hittel és az erkölccsel kapcsolatban nyilatkozik!

A tájékozott katolikusok készséggel beismerik, hogy nagyon sok pápa hihetetlenül gonosz volt. Azonban ez a tény - érvelésük szerint - egyszerűen csak azt bizonyítja, hogy emberek voltak, és ebből kifolyólag csináltak olyan dolgokat, amikkel nem kell feltétlenül egyetértenünk. Egy katolikus számára a klérus tagadhatatlan gonoszsága ellenére teljesen egyértelmű, hogy az emberiség egyedüli reménysége nem lehet más, csak a római katolikus egyház. Végtére is, maga Jézus Krisztus alapította, aki Pétert tette az első pápává. Ezt a következő bibliai idézettel akarják bizonyítani: „te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én anya-szentegyházamat" (Máté 16,18). Ezt az igerészt részletesen is meg fogjuk vizsgálni.

Az ismeretlen dogma

Ellentétben azzal, amit a római katolikusoknak tanítanak, a pápai hivatal nem Péterrel kezdődött. Több évszázad telt már el, amikor Róma püspöke megpróbált az egyház fölötti hatalomra is szert tenni, és csak jóval ezután fogadták el ezt az elsőbbséget. Nagy Leó pápának 449-ben Flavianushoz írt levelét nem fogadták el mindaddig, amíg a chalcedoni zsinat azt jóvá nem hagyta. „(I.) Leó pápa maga is elismerte, hogy tanulmánya nem fog hittétellé válni, amíg a püspökök meg nem erősítik azt."

Az egyház nyolc zsinatot tartott az 1054-es skizma (szakadás) előtt, ami az egyházat római katolikus, illetve keleti ortodox egyházra osztotta. Róma püspöke és a konstantinápolyi pátriárka kölcsönösen kiátkozták egymást. Ebből a nyolc zsinatból egyet sem Róma püspöke hívott össze, hanem a császár, aki egyetértésének jeleként pecsétjével látta el a határozatokat. Ami a pápai hatalmat illeti, egy katolikus történész a következőkre hívja fel a figyelmet: Pelagius pápa (556-560) olyan eretnekekről beszél, akik szakítottak az apostoli székekkel, azaz Rómával, Jeruzsálemmel, Alexandriával, még Konstantinápollyal is. A hierarchia legősibb irataiban nincs külön említés a római püspökök szerepéről, különösen nem a „pápa" sajátos elnevezésről Az első hat évszázad kereken nyolcvan

eretneksége kapcsán egyetlenegyszer sem történik említés a római püspök tekintélyéről, és egyetlenegy esetben sem döntött a római püspök-Senki sem támadta meg a római püspököt (illetve a fennhatóságát), ugyanis senki sem hallott róla.

A 680-ban Agatho pápa által összehívott húsvéti szinódus volt az első egyházi testület, amely kijelentette, hogy Róma az egész egyház felett elsőbbséget élvez, azonban ez nem az egész egyház egyetemes zsinata volt, tehát határozata nem volt általános érvényű. Ahogy a katolikus történész, Peter de Rosa rámutat: Az egyházatyák közül egyetlenegy sem talált a Bibliában semmilyen utalást a pápának az egész egyház feletti fennhatóságára. Ellenkezőleg, természetesnek tartották, hogy a püspökök, különösképpen a metropoliták, teljes joggal kormányozzák és igazgatják saját területüket minden külső beavatkozás nélkül. A keleti egyház sohasem ismerte el a pápa fennhatóságát: Róma erre irányuló törekvése szakadáshoz vezetett.

Hiába keresünk az első évezredben egyetlen olyan tanítást vagy jogi előírást is, amely Róma kizárólagos hatalmát az egyház többi részére rákényszerítette volna. Az egyetemes törvényeket kizárólag a zsinatok - mint pl. a niceai - alkották. És egyáltalán hogyan gyakorolhatta volna a római püspök a korai évszázadokban az egyetemes joghatóságot, amikor nem létezett a kúria; amikor a többi püspök senkitől sem tűrt el egyházmegyéje ügyeibe történő beavatkozást; amikor Róma nem adhatott felmentést, és nem követelhetett sem hűbért, sem adót; amikor minden püspöknek, nemcsak a rómainak, hatalmában állt kötni és oldani; amikor egyetlen püspök vagy egyetlen személy felett sem ítélkezhetett Róma? Ezenkívül a római püspököt évszázadokon át a helyi polgárok választották - a klérus és a világiak. Ha lett volna a római püspöknek joghatósága az egész egyház felett, nem akart volna-e a világ többi része is beleszólni a választásba? Amikor már valóban azt hitték, hogy (egyetemes) fensőbbsége van, akkor már az egyház többi része igenis beleszólást követelt a megválasztásába. Ez azonban csak a középkorban következett be.

A Golgotától a királyi főpapi trónusig

Nagy fantázia szükséges ahhoz, hogy ebből az egyszerű állításból: „ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat", eredeztessük a „péteri hivatalt", az apostoli utódlást, a pápai csalatkozhatatlanságot és mindazt a pompát, ceremóniát és hatalmat, ami ma a pápát körülveszi. Ahogy egy katolikus író kellő iróniával megjegyzi: „nagyon nagy ügyesség kellett ahhoz, hogy egy szegény ácsnak egy éppoly szegény halásznak mondott szavait egy királyi főpapra vonatkoztassák, akit nem sokkal ezután a világ urának neveztek."
Mégis ez az egyedüli bibliai alap, amelyre a római katolikus egyház egész felépítménye épül.

Ez magába foglalja

- a pápaság tévedhetetlenségét,
- az apostoli szukcessziót (a szentelésről szentelésre tovább adott kegy elemközvetítési örökséget),
- a papok, püspökök, érsekek, bíborosok bonyolult hierarchiáját,
- a püspökök magisztériumát (tanítóhivatalát), aminek kizárólagos joga van a Biblia értelmezésére, valamint azt a feltételezést, hogy ha a pápa a hit és erkölcs kérdéseivel kapcsolatban „ex cathedra" szól az egész egyháznak, akkor érvényesül állítólagos tévedhetetlensége stb.

Sem a Máté 16,18, sem más bibliai idézetek még csak megközelítőleg sem támasztják alá, nemhogy kifejezetten állítanák a fent említett gyakorlatokat. A katolicizmus védelmezői mindezzel nem törődnek, és a tradícióban keresnek támogatást. Ezáltal azonban a hitetés és a megcsalattatás útvesztőjébe kerülnek.

Találékony magyarázatokat kellett kifejleszteni az évszázadok során, hogy végül eljussanak ahhoz az elmélethez, miszerint azt a Krisztust, akinek „nem volt hova lehajtania a fejét (Máté 8,20), aki szegényen élt és mezítelenül halt meg a kereszten, egy olyan királyi főpap képviseli, aki 1100 szobás palotával rendelkezik, akit éjjel és nappal szolgák hada vesz

körül, és aki a legfinomabb aranyhímzésű selyemruhákat hordja! Egyszerre nevetséges és egyben istenkáromlással felérő, hogy Jézus ilyen pompát és luxust hagyott volna Péterre.

A pápák dicsősége és hatalma még csak távolról sem hasonlít Péter apostol egyszerű és szegény életvezetésére. Ez a halászemberből lett apostol azt mondta: „Aranyom és ezüstöm nincs" (Apostolok cselekedetei 3,6). A korai egyházban nem ismerték a pápai fényűzést és a királyok feletti hatalom dölyfös követelését, csak évszázadokkal később terjedt el, ahogy az ambiciózus pápák fokozatosan kiterjesztették és megszilárdították hatalmukat és a világi uralkodók fölötti befolyásukat. A pápák olyan címeket kezdtek felvenni, mint „a világ legfőbb ura" és a „királyok királya." Mások azt állították magukról, hogy „földre szállt istenek", sokuk még „megváltónak" is nevezte magát, aki „úgy függött a kereszten, mint Krisztus", és továbbra is ragaszkodott ahhoz, hogy „Jézus Istennel egy szintre emelte a pápákat." Péter apostol az ilyen nagyzási hóborttal összefüggő csalást, mint istenkáromlást utasította volna el.

Az egész birodalom fővárosa Róma volt, mielőtt Konstantin északra helyezte székhelyét, majd ezután a nyugati birodalom fővárosának tekintették Rómát. Míg Konstantin császár Konstantinápolyban (a mai Isztambulban) építette ki hatalmát, a pápa, nemcsak mint az egyház feje, hanem mint a nyugati területek császára is majdhogynem abszolút hatalomra tett szert. Amikor a birodalom később elbukott, a pápaság volt az, amely a megmaradt területek folytonosságát megadta. Thomas Hobbes szerint: „A pápaság nem más, mint az elpusztult Római Birodalom szelleme, ami megkoronázva ül annak sírján."

W. H. C. Frend, az egyháztörténet nyugalmazott professzora klasszikusnak számító A kereszténység felemelkedése (The Rise of Christianity) című művében kiemeli, hogy az V. század közepére az egyház „a legfontosabb tényezővé vált a birodalomban élő emberek életében. A szűz és a szentek helyettesítették a (pogány) isteneket, és ők voltak a városok védőszentjei." I. Leó pápa (440-61) azzal dicsekedett, hogy Szent Péter és Szent Pál „Romulus és Remus helyére léptek mint a város (Róma) védőszentjei." Frend a következőt írja: „A keresztény Róma törvényes örököse volt a pogány Romának-Krisztus győzött, Róma kész volt, hogy hatalmát egészen az egekig terjessze."

A történelem gátlástalan meghamisítása

Ez volt a törekvése a legtöbb embernek, akik Péter apostol állítólagos trónszékéért küzdöttek, és néha még egymás ellen is háborút indítottak. Jézus Krisztus nevében és kegyes keresztvetések közepette teljes erővel munkálkodtak a hatalom, élvezetek és vagyon iránti vágyuk kielégítésén. Az egyházatyák korai írásaiban - nem is szólva a Bibliáról - semmi olyat nem találunk, ami azt igazolná, hogy magukat az egész egyház, még kevésbé a világ abszolút és tévedhetetlen uraivá tették. Ezért a pápáknak más igazolás után kellett nézniük. Ok a történelem átírásának eszközéhez nyúltak, és egymás után állították elő az állítólagos történelmi dokumentumokat. Az első ilyen merész hamisítvány a Konstantin-féle ajándékozási okirat volt, amelyről már korábban említést tettünk. Ezt követte a korai pápai határozatokat tartalmazó ún. Isidorus Dekrétuma elnevezésű hamisítvány; ezeket állítólag Izidor püspök (560-636) állította össze, de valójában a IX. században íródtak. Ezek a csalások képezik alapját a még ma is érvényben lévő legtöbb „ tradíció”-nak.

A katolikus történész, J. H. Ignaz von Döllinger a következőket írja: „Az Isidorus Dekrétuma megszületése előtt sehol nem történt komoly kísérlet a tévedhetetlenség neo-római elméletének bevezetésére. A pápák még csak nem is álmodtak arról, hogy ilyen kiváltságra tartsanak igényt.” Így folytatja:
Ez a hamis Dekrétum fokozatosan, de biztosan megváltoztatta az egyház teljes berendezkedését és vezetését. Az egész történelemben nehéz lenne még egy példát találni az ennyire sikeres, de mégis esetlen csalásra.
Már három évszázad elmúlt azóta 1869-ben írta ezt – a ford., hogy fény derült a csalásra, mégis az itt lefektetett és gyakorlatba átültetett elvek olyan mély gyökeret vertek az egyházban, és annyira átszőtték annak életét, hogy a csalás le-leplezése egyáltalán nem rázta meg a fennálló rendszert.

Az Isidorus Dekrétuma kb. 100 kitalált rendeletet foglal magába; ezeket állítólag a korábbi pápák hirdették ki. Ezenkívül tartalmazza feltételezett egyházi tekintélyek és szinódusok hamisított írásait is. I. Miklós pápának (858-67) pontosan ilyen koholmányokra volt szüksége annak az állításnak az igazolására, miszerint a pápák „Isten helyét töltik be a földön„

abszolút hatalmuk van a királyok felett, beleértve azt a jogot is, hogy parancsot adhatnak azok lemészárlására, akik fellépnek ellenük és mindez Jézus Krisztus nevében történt.

Az utána következő pápák készségesen követték Miklós pápa nyomdokait, és mindegyik az elődje tetteit használta fel arra, hogy saját cselekedeteit igazolja. így egyre inkább nőtt az igény a csalatkozhatatlanság megfogalmazására, amit aztán nagyon ingatag alapokra helyeztek. Egy XIX. századi egyháztörténész, R.W. Thompson, aki maga is katolikus, a következőket írja:

Mindehhez hozzátették a csalás és fondorlat különböző formáit is, amit a pápák és a klérus szükségesnek tartottak a pápaság hatalmának megerősítéséhezIII. Incét személyes érdeke és törekvése arra késztette, hogy gondoskodjon ezeknek a hamisítványoknak a fennmaradásáról, hogy „a kegyes csalást az idő szentelje meg” Az általa várt és remélt eredmény bekövetkezett.

Ezek a hamis Dekrétumok, amiket merész és arcátlan hamisítványoknak tartanak már mindenütt; a pápaság által azóta elkövetett hibák és igazságtalanságok rendszerének sarkkövét jelentik, és alapot szolgáltatnak annak, amit IX. Pius pápa Enciklikájában és a Tévedések Listájában irányoz elő

Az elkötelezett katolikusok megdöbbennének, ha megtudnák, hogy a római katolicizmust alátámasztó „apostoli tradíció” legnagyobb része (amire ugyanúgy kell tekinteniük, mint a Bibliára) valójában szándékosan kitervelt csalás. Az ezekre a hamisítványokra épült doktrínák annyira átszövik a katolicizmust, hogy még a csalás leleplezése után is vonakodtak a pápák attól, hogy megtegyék a szükséges helyreigazítást. A hamisításokat az egyik tévedhetetlen pápa a másik után erősítette meg. Az évszázadok során felhalmozódott hazugságoktól való teljes elszakadás alapjaiban rázná meg a római katolicizmus építményét.

IX. Piusz pápa is hamisítványra támaszkodott, amikor nyomást gyakorolt a püspökökre, hogy a pápai csalatkozhatatlanságot hivatalos dogmaként fogadják el az I. vatikáni zsinaton.

A történelem tanúsága azonban minden kétséget kizáróan cáfolja mind az apostoli szukcessziót, mind a pápai csalatkozhatatlanságot. A FENEVADON EGY ASSZONY ÜL

8. TÖRETLEN APOSTOLI VONAL?

Ez Krisztusnak egyetlen egyháza. Egynek; szentnek, katolikusnak és apostolinak valljuk a Hiszekegyben. Üdvözítőnk, feltámadás után, Péternek adta át, hogy pásztora legyen (vö. János 21,17) és őrá meg a többi apostolra bízta, hogy terjesszék és kormányozzák azt (vö. Máté 28,18) A római püspök, mint Péter utóda örök és látható őselve és alapja az egységnek mind a püspökök, mind a hívők sokaságában.
(Részlet a II. vatikáni zsinat egyik határozatából.)

Az az állítás, hogy a pápák Péter apostol utódai, a római katolicizmus alapkövét képezi. E nélkül ez az egyház elvesztené egyedülállóságát, és képtelen lenne funkcionálni. Ezért időt kell szakítanunk arra, hogy alaposan megvizsgáljuk ezt az állítást. Valóban beszélhetünk egy Péter apostoltól kiinduló, töretlen apostoli vonalról? Valóban 262 utódja lenne? Az apostoli folytonosság megvalósulásához azt kellene bebizonyítani, hogy minden egyes pápa maga jelölte ki saját utódját, és személyesen, kézrátevéssel szentelte fel azt. Ugyanígy küldte ki az antiókhiai gyülekezet Pált és Barnabást első missziós útjukra (Apostolok cselekedetei 13,3). Timóteus szolgálatba való beállítása is a presbiterek kézrátevése által történt (lTimóteus 4,14), de így tett Pál is, amikor kegyelmi ajándékokat közvetített Timóteus számára (2Timóteus 1,6). Ezt a bibliai gyakorlatot azonban soha nem gyakorolták sem Róma püspökei, sem a pápák. Nem a pápa választotta meg saját utódját, hanem mások, a halála után; és ez legtöbbször nagyon is istentelen módon történt, ahogy ezt később majd látni fogjuk.

Ezenkívül arról sincs feljegyzés, hogy Péter valaha is Róma püspöke lett volna, ezért egyetlen római püspök sem lehetett az utódja. Ireneaus, Lyon püspöke (178-200) jegyezte le Róma első 12 püspökének nevét. Az első Linus volt, vagyis Péter apostol neve nincs is megemlítve. A cezáreai Eusebios, az egyháztörténet atyja, sohasem utal úgy Péterre, mint Róma püspökére. Csupán annyit említ meg, hogy Péter Rómába jött „életének utolsó napjaiban”, és ott feszítették meg. Pál apostol a rómaiakhoz írt levelében nagyon sok embert név szerint említ, Péter apostol azonban nem

szerepel közöttük. Furcsa lenne, hogy kihagyja, ha Péter valóban Rómában él, és különösen, ha annak püspöke!

A „töretlen vonal" hiányzó láncszemei

A Vatikán kiadta a pápák hivatalos listáját, és az első helyen önkényesen Pétert említi. Őt követi a többi pápa egészen napjainkig. Számos lista létezett, amelyeket valamikor pontosnak tartottak, de később mégis módosítani kellett - sok esetben éles ellentétben állnak egymással. A legkorábbi lista a Liber Pontificalis (A pápák könyve) c. műből származik. Valószínűleg Hormisdas pápa (514-23) uralkodása alatt állították össze, viszont még a Katolikus Enciklopédia is kétségbe vonja hitelességét, és a ma élő legtöbb tudós egyetért azzal, hogy a könyv a valóság és a képzelet keveredése. Ilyen messzi távlatból nem lehet teljes bizonyossággal megállapítani, hogy valójában kik is voltak Róma püspökei; még az Amerikai Katolikus Egyetem (Catholic University of America) által kiadott Új Katolikus Enciklopédia (New Catholic Encyclopedia) is elismeri ezt: Őszintén be kell vallani, hogy a forrásokban található eltérések, illetve azok hiányossága következtében bizonyos esetekben lehetetlen meghatározni, hogy a Róma püspöke címet magának követelő személy pápa vagy ellenpápa volt.

Az az igazság, hogy még maga a római katolikus egyház sem tudja felállítani a pápák pontos és teljes listáját a rendelkezésére álló archívumok segítségével. Az állítólagos Péterig visszavezethető folytonosság „töretlen vonala" tehát puszta fikció. Ha valaki rászánja az időt, hogy ellenőrizze a pápák hivatalos listájának pontosságát, arra a következtetésre fog jutni, hogy azt az egyház állította össze a pápaság intézményének igazolására. Pünkösd után kb. 1000 év telt el addig, míg Róma püspökét az egyház fejének tekintették!

Péter utódai?

Évszázadokon keresztül Róma polgárai saját joguknak tartották Róma püspökének megválasztását. Ez azt bizonyítja, hogy Róma püspökének fennhatósága kizárólag Róma területére korlátozódott. Ha ez az egész

egyházra vonatkozott volna, akkor az egy-háznak kellett volna őt megválasztania, ahogy ma is ez a gyakorlat. Amikor megtagadták Róma polgáraitól saját püspökük megválasztásának jogát, rendszerint fellázadtak, és akaratukat rákényszerítették a társadalmi és egyházi vezetésre is. Lehet a tömegnek ezt az erőszakos nyomását a Szentlélek vezetése általi apostoli folytonosságnak nevezni?

Háborúk törtek ki befolyásos családok között (Colonna, Orsini, Annibaldi, Conti, Caetani stb.), akik évszázadokon keresztül harcoltak a pápai trónért. VIII. Bonifácnak például, aki Caetani volt, meg kellett küzdenie a Colonnákkal ahhoz, hogy hatalmon maradhasson. Sikerének csúcsán az egész nyugati világ kereszténysége Rómába ment az 1300. év századfordulójának megünneplésére. Azonban 1303-ban Franciaország királyának, IV. (Szép) Fülöpnek fegyveresei titokban elfogták, és Róma francia uralom alá került. Ennek következtében a pápaság átköltözött Franciaországba, és 1309-77 között franciák ültek a pápai trónon, és székhelyük Avignon volt. Az apostoli folytonosságnak aligha képezhetik részét az ilyen politikai manőverek!

A pápákat vagy világi hadseregek, vagy a római tömegek emelték trónra, illetve fosztották meg trónjuktól. Néhányukat meggyilkolták. Voltak olyan pápák is, akiket féltékeny férjek öltek meg, mert ágyban találták őket feleségükkel - ez sem igazán nevezhető apostoli folytonosságnak. Nagyon gyakran a pénz vagy az erőszak, esetleg egyszerre mindkettő döntötte el, hogy ki lesz „Péter utódja." Nem csoda, hogy a wormsi konkordátumban (ami II. Callixtus pápa és V. Henrik császár között köttetett 1122. szeptember 23-án) a pápát megeskették, hogy a püspökök és az apátok megválasztása „simónia és erőszak nélkül" fog lezajlani, ugyanis gyakran ezek döntötték el a vitás egyházi ügyeket.

Voltak olyan időszakok, amikor több rivális pápa is igényt tartott a pápai trónra, mivel mindegyik azt állította, hogy egy törvényes tanács választotta meg legális úton. A kettős pápai uralom egy korai példáját láthatjuk Ursinus és Damasus pápáknál, akiket egy időben választott meg két egymással rivalizáló csoport. Ursinus híveinek komoly erőszak árán sikerült őt pápaként beiktatniuk, később azonban Damasusnak három napig tartó véres csata után a császár segítségével sikerült felülkerekednie, és így 18 éven keresztül ő volt „Krisztus helytartója" (366- 384). Az „apostoli

utódlás Péterig visszavezethető töretlen vonala" a fegyverek ereje által működne?

A sors iróniája, hogy Damasus volt az első, aki 382-ben a következő igerészt használta legfőbb szellemi tekintélyének igazolására: „te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat." A véres kezű, gazdag, nagy hatalommal rendelkező és rendkívül korrupt Damasus olyan fényűzéssel vette magát körül, amely még egy császárnak is szégyenére válhatott volna. Semmilyen módon nem lehet Jézus Krisztussal kapcsolatba hozni, mégis ő képezi az egyik láncszemét annak az állítólagos töretlen vonalnak, amely visszavezethető egészen Péterig.

Erőszak, intrika és simónia

VI. Istvánt (896-7), aki kiásatta Formosus pápa testét a sírból, és törvényszék elé állította eretnekségért, nem sokkal ezután fanatikus ellenségei megfojtották. Pártja azonnal pápának választotta Sergius bíborost, akit azonban a rivális párt kiűzött Rómából, mert ők Romanust választották „Krisztus helytartójává." Egy történész a „Péterig visszavezethető apostoli folytonosság töretlen vonaláról" a következőket írja: Az elkövetkező 12 hónapban négy pápa tusakodott a véres pápai trón körül; néhány hétre - vagy napra - megválasztatták magukat, mielőtt belekerültek volna saját megásott sírjukba.

Valamivel több, mint hat év alatt hét pápa és egy ellenpápa követte egymást, majd Sergius bíboros újra megjelent hétéves száműzetése után, és egy feudális nagyúr fegyvereseinek segítségével jutott be Rómába. Az uralmon lévő pápát V. Leó, 903 sírba tették. A városban dúló mészárlás a tetőfokára hágott. Ekkor Sergius bíboros elfoglalta a pápai trónt, és III. Sergius néven 904-11 a trónkövetelők egyedüli túlélőjeként, mint főpap uralkodott.

1059-ben II. Miklós (1059-61) megkísérelte a pápák megválasztásának stabilitását létrehozni, és „meghatározta a bíborosoknak a pápaválasztásban betöltött szerepét. 1179-ben, a III. lateráni zsinat alatt III. Sándor (1159-81) a pápák megválasztását a bíborosok hatáskörébe helyezte." Ez aligha volt e- lőrelépés. Ahogy egy XIX. századi történész rámutatott, „kevés pápaválasztás volt mentes - de lehet, hogy egy sem - a simóniától

(pénzért való árusítás) A (bíborosi) Szent Kollégium létrehozása talán a legtermékenyebb területe az egyházi korrupciónak. Sok bíboros bankáraival együtt utazott Rómába, hogy részt vegyen a konklávéfran."
John Burchard naplóiból sokat megtudhatunk hasonló korrupciókról. Burchard, aki annak a konklávénak volt a ceremóniamestere, amely Rodrigo Borgiát (VI. Sándor pápát, 1492-1503) választotta meg, arról tudósít, hogy csak öt olyan szavazat volt, amit nem vásároltak meg. „A fiatal Giovanni de Medici bíboros, aki nem volt hajlandó eladni a szavazatát, jobbnak látta azonnal elhagyni Rómát Akkoriban egy bíborosi kalapot mesés kincsekért árultak, tehát igazi vagyon kellett ahhoz, hogy valaki beléphessen az „apostoli utódlás" szennyes áramlatába. Egész Európából áradt a pénz a kedvenc jelöltek támogatására. Borgia a pápaságot „palotákért, városokért és apátságokért vásárolta meg és legfőbb riválisának, Sforza bíborosnak négy ezüsttel megrakott öszvért adott azért, hogy viszszakozzon." Peter de Rosa cinikusan megjegyzi: Nagyon tanulságos látni Burchard naplói nyomán, hogy hogyan működik a Szentlélek Szent Péter utódjának megválasztásában.

Nemiség és utódlás

Voltak pápák, akiket szeretőik juttattak trónra. Két prostituált - anya és lánya - összesen hat pápát. A római Theodora (egy befolyásos római szenátor felesége) volt a legsikeresebb ezen a téren. Kihasználva, hogy lánya, Marozia, III. Sergius pápa szeretője volt, elkezdte befolyásolni Róma politikáját. A „Róma szeretője"-ként ismert Marozia még a gyilkosságtól sem riadt vissza törekvéseinek megvalósítása érdekében. Maga Theodora két egyházi személyiségnek is a szeretője volt, akiket Sergius pápa halála után gyors egymásutánban „Péter trónusára" emelt -III. Anastasius (911-13) és Lando (913-14) pápákat. Beleszeretett egy ravennai papba, így aztán őt is a pápai trónra emeltette.

Aligha lehetne „apostoli utódlásnak" nevezni azt, hogy prostituáltak határozták meg, hogy ki legyen a pápa! Erről a híres asszonyról és lányáról Edward Gibbon A Római Birodalom hanyatlása és bukása (The Decline and Fali of the Román Empire) című könyvében a következőket írja:
A két prostituáltnak, Maroziának és Theodorának a befolyása gazdagságukra és szépségükre, politikai és szerelmi intrikáikra épült. Legkitartóbb szeretőiket a római püspökséggel jutalmazták. Egy törvénytelen

gyereket, egy unokát és Marozia dédunokáját ültették Szent Péter székébe. Nem mindennapi családfa!
Marozia egyik fia, Alberic fegyveres csapataival szó szerint uralma alatt tartotta Rómát. Megeskette Róma vezetőjét, hogy fiát, Octavianust (Marozia unokáját) nemcsak hogy utódjául fogják választani, hanem a pápa halála után a legfőbb egyházi tisztséget is ő fogja betölteni. Valóban az történt, hogy Octavianus pápaként felvette a XII. János nevet, míg hercegként továbbra is Octavianus maradt. Így mind a világi, mind az egyházi hatalom egy ember kezében összpontosult.

XII. János (955-63) a törvénytelen szexuális kapcsolatoknak még inkább megszállottja volt, mint a hatalomnak. Sok állandó szeretőt tartott, de ez nem volt elég. Egyetlenegy nő számára sem volt többé biztonságos a Szent Péter székesegyházba való belépés! Cremonai Liudprand püspök, akkori pápai megfigyelő és krónikás elmondja, hogy a pápa „annyira elvakultan szerelmes volt (egyik szeretőjébe), hogy több város kormányzójává tette, és még a Szent Péter székesegyház aranykeresztjeit és serlegeit is neki adta." Az őt támogató római tömegek, akik egyáltalán nem törődtek szerelmi ügyeivel, az egyházi javak elvesztése miatt gerjedtek haragra, ugyanis ezt a rómaiak örökségük részének tartották.

A tömeg körülvette palotáját, követelte, hogy mondjon le a trónról, és Itália új királya csapataival ostrom alá vette a várost. Octavianus lemondott ugyan világi pozíciójáról, de nem volt hajlandó feladni a még nagyobb haszonnal járó és még ennél is nagyobb befolyást jelentő pápaságot, bár semmilyen erőfeszítést nem tett annak érdekében, hogy vallásos embernek tűnjön, még kevésbé, hogy igaz kereszténynek. A pápaság még mindig rendelkezett azzal a hatalommal, hogy királyokat császárrá koronázzon, így a pápa Ottót, Németország királyát és Európa leghatalmasabb uralkodóját Rómába hívatta, hogy a Szent Római Birodalom császárává koronázza. Ottó hadseregével sietett az ostromlott városban tartózkodó főpap segítségére.

Miután XII. János megkoronázta, Ottó megpróbálta jobb belátásra bírni a fiatal pápát feslett életével kapcsolatban. A pápa úgy tett, mintha megfogadta volna a tanácsot, de miután Ottó és serege eltávozott, továbbra sem

volt hajlandó feladni szexuális kicsapongásait. A királyi koronát Berengárnak ajánlotta fel, annak az ellenségének, akinek seregei Dél-Itáliát fosztogatták, és akinek fenyegetései miatt annakidején Ottóhoz fordult. Bár csábító volt az ajánlat, Berengár nem fogadta el, mert tudta, hogy csapatai közelébe sem jöhetnek Ottó hadseregének. A kétségbeesett pápa ezután a szaracénoktól a hunokig mindenkit felkért, hogy mentsék meg attól az embertől, akit most koronázott a Szent Római Birodalom császárává, és akivel megegyezett, hogy feleleveníttik a császárság és a pápaság közötti régi partneri viszonyt, ami egykor olyan jól működött III. Leó és Nagy Károly között.

Pápai „kidobósdi"

Amikor Ottó visszatért hadseregével, hogy elrendezze a nézeteltérést, XII. János Rómából Tivoliba menekült, és annyi kincset vitt magával a Vatikánból, amennyit csak elbírt. Ottó zsinatot hívott össze, hogy eldöntse, mi legyen János sorsa. Liudprand püspök elnökölt a császár nevében, és jegyzőkönyvbe vette a történteket. Tanúkat idéztek be, és felállították a pápa bűnlajstromát: számos nővel paráználkodott, akiket meg is neveztek, lelkigondozóját, Benedeket megvakíttatta, megölte János bíborost, és pohárköszöntőt mondott Szent Péter oltáránál az ördög egészségére. Azonban mielőtt Ottó igazságot szolgáltathatott volna, XII. János pápát egy férj megölte, ugyanis a megátalkodott pápát ágyban találta feleségével. XII. János neve ott található a római katolikus pápák hivatalos listáján, és úgy tekintenek rá, mint „Őszentségére, Krisztus helytartójára. Ottó röviddel ezután Németországban meghalt, és a pápaság az albai hegyek között élő, egyik befolyásos családnak uralma alá került. Az oligarchia vezetője, tusculumi Gergely a vagyon és a kard erejével három fia közül kettőt és egy unokáját (egyiket a másik után) helyeztetett Szent Péter feltételezett trónusára. A tusculumi Alberichek összesen 40 bíborossal, 3 ellenpápával és 13 pápával dicsekedhetnek, akik közül mindegyik ebből az egy családból származott. Nevetséges lenne azt állítani, hogy a hatalomnak és vagyonnak, aminek következtében ez a figyelemre méltó családi vállalkozás pápák egész sorát adta, bármi köze is van az apostoli utódláshoz. Az egyháztörténész, Döllinger, aki maga is buzgó katolikus volt, a következőket írja erről az időszakról: A római egyházat leigázták és lealacsonyították, miközben a Szentszék egymással versengő főúri frakciók és nagyravágyó, erkölcstelen nők zsákmányává és játékszerévé

vált. Csak egy rövid időszakra (997-1003) újult meg V. Gergely és II. Szilveszter pápa idején, a szász császár befolyásának hatására.

Ezután a pápaság mély zavarodottságba és erkölcsi tehetetlenségbe süllyedt. Ez a toscanai grófok családján belül tovább öröklődött: a kicsapongó életet élő fiúk, mint XII. János (16 éves volt, amikor pápa lett) és IX. Benedek (aki 11 éves korában került a pápai trónra), újra és újra elfoglalták és meggyalázták az apostoli trónt, amit akkorra már árucikként adtak és vettek. Végül már három pápa harcolt a tiaráért, amikor III. Henrik császár úgy vetett véget a botránynak, hogy egy német püspököt emelt a pápai trónra.

Miután 1045-ben a római tömegek elűzték, IX. Benedek pápa (1032-4; 1045; 1047-8) nagybátyja, Gergely gróf védelme alá menekült, akinek csapatai uralmuk alatt tartották Tusculum hegyvidékét. Távollétében János, a szabin hegyvidékről származó püspök elment Rómába, és kinevezte magát pápának III. Szilveszter néven (1045). Mindössze három hónapig foglalta el „Péter trónusát", ugyanis Benedek sokkal több katonával tért vissza, mint amennyit Szilveszter fel tudott vonultatni, így Benedek ismét uralomra került mint pápa. A Vatikán hivatalos listáján mindketten szerepelnek, hisz méltónak tartják őket az „Őszentsége" és „Krisztus helytartója"címekre.

Benedek, aki belefáradt hivatalának terheibe, és teljes egészében kedvenc szeretőjének szerette volna magát szentelni, 500 kg aranyért adta el a pápaságot keresztapjának, Giovanni Gratianonak, aki a Latin kapunál található Szent János templom főpapja volt. Giovanni 1045 májusában vette át a pápaságot VI. Gergely néven (1045-6). Benedek 1047-ben azzal az elhatározással tért vissza Rómába, hogy ismét pápává kiáltja ki magát. Ugyanezt tette III. Szilveszter is. így egyszerre három pápa volt, mindegyik Rómának azon a részén uralkodott, ami saját hadserege befolyása alatt állt, és mindegyik azt állította, hogy ő Krisztus helytartója és az apostoli öröklődés folytán a menny kulcsainak birtokosa.

A kiábrándult és idős római polgárok egyre inkább belefáradtak ebbe a társasjátékba, és III. Henrik német-római császár segítségét kérték. Henrik csapataival bevonult Rómába és összehívott egy zsinatot, amelyik mind a három „pápát" lemondatta, és beiktatta a császár választottját, aki

a II. Kelemen nevet vette fel (1046-7). Benedekkel azonban nem lehetett ilyen könnyen elbánni. Amint a császár hadserege elvonult, visszatért Rómába, és hadserege segítségével ismét sikerült trónra kerülnie. Még nyolc hónapig uralkodott, mint pápa (1047-8), egészen addig, amíg Henrik vissza nem tért, és végleg el nem űzte őt az albai hegyekbe.

Az ember azt gondolná, hogy a római katolikus egyház szégyelli az ilyen kudarcokat, és igyekszik kitörölni emlékezetéből gonosz pápái sorát, illetve azokat a csalárd és gyakran erőszakos eszközöket, aminek segítségével megszerezték, elveszítették, majd újra birtokba vették a pápai trónt. Az istentelen versengések ellenére a Péter trónszékét követelő pápák mindegyike ott szerepel a Vatikán hivatalos pápai listáján. A FENEVADON EGY ASSZONY ÜL!

9. TÉVEDHETETLEN ERETNEKEK?

Kétségtelen, hogy a pápa még hitbeli kérdésekben is tévedhet; akkor, ha saját véleményére vagy döntésére támaszkodva eretnekséget tanít. Az igazság az, hogy sok római pápa eretnek volt.
(VI. Hadrián pápa, 15231)

A pápaság olyan nagy jelentőséggel bír, hogy érdemes legitimitását alaposabban is megvizsgálni. Rendkívüli jelentőségű az az állítás, hogy a pápák tévedhetetlenek, amikor erkölcsi vagy dogmatikai kérdésekben szólnak az egész egyházhoz. Ha a pá-pák mégsem tévedhetetlenek, akkor a római katolikus egyház elvesztette egyedülálló vezető szerepét és apostoli tekintélyét. Maguk a pápák is (pl. VI. Hadrián, akitől az előző idézet való) tagadták, hogy ők vagy bármelyik más pápa tévedhetetlen lenne. Miért is ne higgyünk nekik?

VI. Hadrián pápa kijelentése még ennél is tovább megy. Ha sok pápa eretnek volt, akkor az eggyel több ok arra, hogy miért nem lehet szó a „Péterig visszavezethető apostoli folytonosság" töretlen vonaláról. Nem csak arról van szó, hogy kiderül egy emberről, hogy nem tévedhetetlen, hanem arról, hogy az eretnekség a római katolikus teológiában halálos bűnnek számít. A hivatalos római katolikus Egyházi törvénykönyv (az egyházi zsinatok kánonjainak és határozatainak törvénybe foglalt formája) kimondja, hogy az eretnekség következménye az azonnali és automatikus kiközösítés. Egy eretnek megtagadja a hitet, és kizárja magát az egyházból.

Ezért egy eretnek pápa még az egyház tagja sem lehet, nemhogy a feje. Következésképpen egy eretnek, még ha pápa is, nem adhatta át az apostoli tekintélyt utódjának. A pápák listáján számos eretnek is van, akiket mind a zsinatok, mind a többi pápák eretneknek nyilvánítottak.

Nem csoda, hogy az apostoli utódlás és a pápai tévedhetetlenség dogmáit csak több száz évvel Péter halála után mondták ki! Az történt, hogy a pápák még nagyobb hatalomra akartak szert tenni, így uralkodóknak és egész nemzeteknek kezdtek parancsolni. Szükség volt tehát arra, hogy

igazolják arrogáns és elnyomó önkényuralmukat. Már korábban kijelentették, hogy ők „Isten képviselői" és Krisztus helytartói, de ez nem volt elég. Szükségszerűen tévedhetetlenségüket is elkezdték hangsúlyozni.

A tévedhetetlenség gyökerei

Valamikor királyok és császárok isteneknek tartották magukat, de tündöklésük megkopott az egymással való szüntelen háborúzás és alattvalóik egyre inkább erősödő szabadságvágya miatt. Felmerült az igény az istenségnek egy olyan tévedhetetlen földi képviselőjére, akihez a világi uralkodók fordulhattak vitás ügyeik rendezése végett. A pápák kezdték betölteni ezt az igényt, és a XIII. századra ők jelentették a legfőbb tekintélyt egész Európában. Egy híres XIX. századi katolikus történész azt írja, hogy ez az önkényuralmi rendszer nagyban elősegítette a despotizmust: a katolikus egyház ellenséges és gyanakvó magatartást alakított ki a politikai, az intellektuális, a vallásszabadság alapelveivel és a szabad véleményalkotással szembenazért, hogyaz egyház az erőszak és elnyomás egyetemes hatalmává váljon, ahol a szellemi tekintélyt világi hatalom segíti abban, hogy azonnal elfojtson min-den, számára ellenszenves mozgalmat. Ezért bárhogyan is akarnánk, nem kendőzhetjük ela pápaság történetének sötét árnyoldalait.

A pápaság történetének árnyoldala elsősorban „az erőszak és elnyomás hatalmát" jelenti, és a pápai tévedhetetlenség igénye leginkább ezzel van össze-függésben. Az emberek a pápák gonoszságai ellené-re is könnyen magukévá tették ezt a nézetet. Végtére is, ha a pogány istenek is elrabolták egymás feleségeit, és ha ők is kicsapongó életet éltek, akkor a pápák miért ne tehetnék ugyanazt? De azért az mégiscsak furcsa volt, hogy a pápákat tévedhetetlennek kell tartani még akkor is, amikor saját maga egymásnak teljesen ellentmondó határozatokat hoz. A hitetés azonban tovább élt.

XI. Kelemen pápa (1700-21) elismerte V. Fülöp spanyol királyt, majd nem sokkal ezután III. Károly német királyt is, és mindketten ugyanazokat a címeket és privilégiumokat élvezték. Ennek az lett az eredménye, hogy Károly háborút indított Fülöp ellen, hogy megszerezze azt a koronát, amit a pápa látszólag neki adott. Kelemen még azt is megtette, hogy

ugyanabba a püspökségbe két különböző jelöltet helyezett, mert mindkettőt más-más uralkodó javasolta.

Az ember azt gondolhatná, hogy az ilyen egyértelmű ellentmondások elegendő bizonyítékul szolgálhatnak arra, hogy a pápák nem tévedhetetlenek. A püspökök azonban, akik Hl. Károly védelmében foglaltak állást, egy kortárs megfigyelő szerint „a pápa tévedhetetlenségére hivatkoztak, és azt mondták, hogy minden kereszténynek lelkiismereti kötelessége a pápa utolsó kijelentését követni, annak vakon engedelmeskedni anélkül, hogy megpróbálnának rájönni a kijelentés mögötti indítékokra." Így néz ki az az illogikus és egyáltalán nem bibliai, mindenesetre abszolút és tévedhetetlen pápai tekintély, amire hosszú idő óta igényt tartanak a pápák, és amit hivatalos római katolikus dogmaként fogadtak el az I. vatikáni zsinaton. A zsinatot IX. Piusz (1846-78) hívta össze, és az üdvösség feltételeként a pápának való engedelmességet határozta meg.

Majdnem háromszáz évvel korábban, 1591-ben Róbert Bellarmine jezsuita bíboros, bizonyítva a pápa iránti feltétlen lojalitását, kijelentette, hogy bármit, amit a római pápa parancsol, el kell hinni, és engedelmeskedni kell neki függetlenül attól, hogy az gonosz vagy nevetséges. Természetesen se bibliai, se logikai, se a hagyományra támaszkodó érveket nem tudott felvonultatni egy ilyen szélsőséges nézet alátámasztására. Ez a felfogás teljes egészében felszámolja az egyén Isten iránti erkölcsi felelősségét, bár a Biblia ezt világosan tanítja, és az emberi lelkiismeret is erről tanúskodik.

Peter Olivi, egy ferences pap tette meg az első kísérletet a pápai tévedhetetlenség felállítására, bár indítéka önző volt. III. Miklós pápa (1277-80) kedvezett a ferenceseknek azzal, hogy kijelentette: „ha valaki lemond a vagyonról a közösség javára, az üdvösség egy lehetséges útjára lép." (A római katolicizmus, ahogy mindig, ma is a cselekedetek általi üdvözülést tanítja.)
Olivi hasznot akart húzni a pápai kijelentésből, és azt akarta elérni, hogy ferences rendtársai megtámadhatatlanok legyenek, ezért az állította, hogy az ilyen pápai kijelentések tévedhetetlenek. Egy pápa a legistentelenebb életet élheti, megölheti riválisait, kifoszthat városokat, lemészárolhatja azok lakosságát (ahogy nagyon sok pápa ezt meg is tette), és gonosz tetteivel naponta megtagadhatja Jézust. Mégis, ha hitbeli és erkölcsi

kérdésekben nyilatkozik az egyháznak, akkor annyira a Szentlélek vezetése alatt áll, hogy csalatkozhatatlan - bármit is mond.
Olivi meghökkentő állítása radikális elszakadás volt az egyházi tradíciótól. Addig csak kevés pápa merte önmagát tévedhetetlennek tartani, bár különösen nagy kísértést jelent az ilyen ostobaság az olyan emberi egók számára, akiket tisztelnek és felmagasztalnak. A katolikus teológus,

Hans Küng ezt írja: Ami a tévedhetetlenséget, mint a római katolikus egyház doktrínájának eredetét illeti, nem lassan „alakult ki" vagy „jött létre", hanem egy csapásra teremtette meg a XIII. század végén egy szélsőséges ferencesrendi szerzetes, Peter Olivi (1298-ban halt meg), akit rendszeresen eretnekséggel vádoltak. Először senki nem vette komolyan Olivi gondolatát. A középkori kanonisták (az egyházjog tanárai)soha nem állították azt, hogy az egyháznak szüksége van egy tévedhetetlen vezetőre ahhoz, hogy a hit megőrzője legyen A tévedhetetlenséget érintő újkori kritika támadásai a Bibliával is és a katolikus hagyományokkal is alátámaszthatók.

„Az ördög munkája"

Olivi teóriáját azonban hamar megkritizálta egy pápa, aki szörnyű boszszút akart állni a ferenceseken. XXII. János pápának (1316-34) megvoltak a maga önző indokai, amiért tagadta a pápai tévedhetetlenséget. Ha nem a ferencesek lettek volna a legfőbb szószólói, János pápa lehet, hogy elfogadta volna, és felhasználta volna saját céljaira is. Ő viszont gyűlölte a ferenceseket szegénységi fogadalmukért, ugyanis saját kicsapongó életére kimondott ítéletként értelmezte. Hatalmas vagyont harácsolt össze azzal, hogy „a szegényeket becsapta, a papi javadalmakat, a bűnbocsánatot és a felmentéseket kiárusította." XXII. János dühösen eretnekségnek bélyegezte a ferencesek életmódját, valamint III. Miklós pápa fent említett kijelentését is.

Az ellentétek feloldása érdekében XXII. János pápa kiadta Qui quorundam bulláját (1324), ami az egyházra vonatkozó doktrínák dogmatikus megerősítése volt, és amit a ma érvényben lévő szabályok alapján csalatkozhatatlannak kell tekinteni. Ebben XXII. János a pápai csalatkozhatatlanság doktrínáját elítélte, és azt mondta róla, hogy az „ördög munkája."

XXII. János, akit gyakran a tökéletes eretnek példájaként említenek, 18 évet töltött a „szent hivatalban", és neve a mai napig arcátlanul ott található Krisztus helytartóinak vatikáni hivatalos listáján. Az egyik katolikus történész szerint „telve volt kapzsisággal, világibb volt, mint egy kerítő, akinek még a nevetése is javíthatatlan gonoszságról árulkodik." Ennek ellenére XXII. János pápa fontos láncszeme annak az állítólag Péter apostolig visszavezethető apostoli folytonosságnak, amire ma II. János Pál legitimitása is támaszkodik.

A legeretnekebb pápa

XXII. János elődje, V. Kelemen az egyház teljes vagyonát elajándékozta rokonainak, és üres kincstárat hagyott maga után. Az új pápa mindent megtett, hogy orvosolja a helyzetet. Mindent pénzért árusított, beleértve a bűnök bocsánatát és az örök üdvösséget is. így tehát a fenevadon ülő asszony kezében lévő aranykehely tele volt utálatos eszközökkel szerzett mocskos nyerészkedéssel, pontosan úgy, ahogy János apostol ezt látomásában előre látta.

XXII. János kiadta a vétkeknek és a halálos bűnöknek a listáját, és egy árlistát is mellékelt hozzá, amiben közzétette, hogy ő, mint Krisztus helytartója, az egyedül igaz egyház feje, mennyiért oldozza fel a különböző bűnök elkövetőit. A listából nem maradt ki a gyilkosság, a vérfertőzés, a házasságtörés és a szodómia sem. Minél gazdagabb volt valaki, annál több bűnt követhetett el; minél több katolikus követett el bűnt, annál gazdagabb lett az egyház.

Az így megszerzett vagyon legnagyobb részét XXII. János háborús szenvedélyeire költötte. Egyik kortársa így ír: „Az általa kiontott vér a Bodeni tavat vörösre festette volna, és az elesettek holttesteiből hidat lehetett volna építeni a két part között."

XXII. János kedvenc doktrínája sokban hasonlított a ma népszerű keresztény rádióés tévéműsorokban fellépőkéhez: Jézus és apostolai gazdag emberek voltak. János pápa ezt közzé is tette Cum inter nonnullos bullájában (1323). Ennek a dogmának a tagadása eretnekségnek számított, és halálbüntetés járt érte. János pápa azt követelte világi uralkodóktól, hogy máglyán égessék el azokat a ferenceseket, akik szegénységi fogadalmat

tettek, és kiközösítette azokat az uralkodókat, akik erre nem voltak hajlandóak. Pápasága idején 114 ferences szerzetest adott át az inkvizíciónak, hogy máglyán égessék el őket eretnekségükért, vagyis hogy szándékosan olyan szegénységben élnek, mint ahogy Jézus is élt. Tehát hivatalos római katolikus dogmává vált, hogy Jézus is és tanítványai is jelentős vagyonnal rendelkeztek, és hogy minden igaz keresztény is hozzájuk hasonló kell, hogy legyen. Ezt a dogmát más pápák elítélték.

Az ehhez hasonló pápai eretnekségek szerves részei a pápák történetének, és ezzel a katolikusoknak becsületesen szembe kell nézniük. Azoknak a protestánsoknak pedig, akik csodálattal adóznak II. János Pál személyének, fel kell ismerniük, hogy ahhoz a pozícióhoz és különleges tekintélyhez, aminek birtokában van, és amire igényt tart, bűnözőkön és eretnekeken keresztül jutott hozzá. Ezeket ő és egyháza még mindig Krisztus egykori földi helytartójaként tiszteli.

A szent eretnek

Katolikusok milliói, akik elől elrejtették a történelmi igazságot, tartják XXII. Jánost különlegesen szent embernek. Hát nem őt tisztelte meg a sok pápa közül a „Kármel-hegyi Miasszonyunk" ritkaságszámba menő személyes megjelenésével? János pápa megesküdött, hogy „Szűz Mária" jelent meg neki, hogy közölje vele a Nagy ígéretet: a halálukat követő szombaton személyesen fog lemenni a purgatóriumba, és viszi föl a mennybe mindazokat, akik nemcsak hogy megfelelnek bizonyos egyéb feltételeknek, de úgy haltak meg, hogy Szűz Mária barna skapuláréja volt rajtuk. Erre a különleges szombati kiváltságra támaszkodva, amit más pápák is megerősítettek, római katolikusok milliói hordták (és még ma is hordják) a Kármel-hegyi Miasszonyunk „barna skapuláréját", mint a mennybe való bejutásuk biztosítékát.

Végül XXII. Jánost IV. Lajos német-római császár eretnekként elítélte, megfosztotta a tróntól, és egy másik pápát nevezett ki helyette. A pápaság megtisztítása azonban sok kellemetlenséget vont maga után, ugyanis nem sokkal azután, hogy az új pápa elfoglalta hivatalát, megjelent a színen a felesége. A császár gyorsan arra a meggyőződésre jutott, hogy XXII. János nem is volt azért olyan rossz, hiszen - ahogy Peter de Rosa ciniku-

san megjegyzi - Jánosnak, mint a legtöbb pápának, voltak ugyan törvénytelen gyerekei, de legalább a „házasság bűnét nem követte el." Az ilyen szarkasztikus megjegyzés - bár katolikus történésztől ered - először igazságtalannak tűnik, de sajnos megvan az alapja. A mai Egyházi törvénykönyv „botrányosnak" tartja, ha egy pap házas, ugyanakkor elnézőbb az olyan a bűnökkel szemben, amilyen például a kiskorúak szexuális zaklatása, a paráznaság vagy a homoszexualitás stb. Talán nem véletlen, hogy olyan sok pap ma is elesik ezekben.

Miután XXII. Jánost visszahelyezték hivatalába, olyan felháborító eretnek kijelentéseket tett, hogy csak halála mentette meg attól, hogy ismét el ne mozdítsák a pápaságból. Neve mégis ott szerepel Péter apostol állítólagos leszármazottainak hosszú listáján.

896-ban VI. István (896-7) kiásatta az előző pápa, Formosus (891-6) holttestét nyolc hónappal annak eltemetése után. A tetemre feladták egykori pápai öltözékét, felültették a tanácsteremben levő trónszékre, bírósági pert folytattak ellene és bűnösnek találták abban, hogy császárrá koronázta Nagy Károly számos törvénytelen leszármazottainak egyikét. Pedig több olyan pápa is volt, aki maga is az előző pápa törvénytelen fiaként került trónra. így tehát jogtalanul formáltak igényt Péter apostol állítólagos trónszékére, tehát az apostoli tekintélyt aligha adhatták tovább utódaiknak.

Miután VI. István pápa elítélte Formosust, vagyis a tetemét, a pápa holttestét levetkőztették, jobb kezének három ujját, amivel az áldást osztotta, le-vágták, és ami megmaradt belőle, a kint lévő tömegnek dobták. A csőcselék aztán végigvonszolta azt az utcákon, és végül bedobta a Tiberisbe. Halászok temették el tisztességes módon. VI. István ezután Formosus összes rendelkezését érvénytelennek minősítette, és ezzel - még a mai napig is fennálló - komoly problémát okozott a római katolikus egyháznak. Formosus sok papot és püspököt szentelt fel, akik aztán ugyanígy szenteltek fel másokat, és így tovább. Tehát létezik egy nyitott és megoldatlan kérdés: ma melyik pap, püspök stb. tartozik ahhoz a vonalhoz, akiket Formosus szentelt fel hiteles apostoli hatalom nélkül? És mi van azokkal, akiket a többi eretnek pápa szentelt fel? Mit lehet kezdeni azzal a ténnyel, hogy Formosus is ott szerepel Krisztus helytartóinak hivatalos vatikáni

listáján, akár-csak az a pápa, aki kiásatta Formosus holttestét, és halála után elítélte?
III. Sergius pápa egyetértett VI. Istvánnal abban, hogy az eretnek pápák összes intézkedését ér-vénytelennek kell tekinteni - ami természetesen csak annak fényében logikus, hogy az eretnekség következménye az automatikus exkommunikáció, mint ahogy ezt már korábban megállapítottuk. IV. Pál pápa enciklikájában, a Cum ex Apostolatus officio-ban „a pápai hatalommal élve" kijelentette, hogy az eretnek pápák minden cselekedetét semmisnek kell tekinteni. Ez a tévedhetetlen kijelentés teljesen romba dönti az „apostoli utódlás" kérdését.

A zsinat tekintélye nagyobb

Az egykori gátlástalan római hivatalnok, Vigilius (537-55) pápaként még tragikusabb alak volt. Min-den egyes alkalommal megváltoztatta a doktrínákat, amikor a császár ezt követelte. Vigiliust végül eretneknek ítélte és kiközösítette az V. Egyetemes zsinat (553), amit Justinianus császár hívott össze Konstantinápolyban. (Senki nem vonta kétségbe, hogy a zsinat tekintélye nagyobb, mint a pápa tekintélye.)

Miután száműzte a császár, Vigilius beismerte hibáit, és mentségül azt hozta fel, hogy becsapta az ördög. Mégis ő uralkodott legtovább a pápák közül Péter apostol állítólagos trónszékén. Nem csak egy pápa van, amelyiket az egyházi zsinat eretneknek ítélt. A konstanzi zsinat (1414-18) három pápát fosztott meg trónjától, akik közül mindegyik azt állította, hogy Krisztus igazi helytartója, és mindegyikük kiátkozta a másik kettőt.

A VI. egyetemes zsinat (678-87) Honorius pápát (625-38) eretnekként elítélte. Évszázadokon keresztül minden egyes új, hivatalát elfoglaló pápának esküvel kellett megerősítenie, hogy Honorius eretnek volt, és hogy a zsinat helyesen járt el, amikor elítélte őt. Természetesen Honorius is megtalálható Péter apostol leszármazottainak hivatalos listáján!
A VI. egyetemes zsinat intézkedése, amit az utána következő pápák is megerősítettek, évszázadokon keresztül bizonyítékként szolgált arra, hogy a pápák nem tévedhetetlenek. Egy erős akaratú despota, IX. Piusz pápa azonban fenyegetések és manipulációk által mégis kieszközölte a pápai csalatkozhatatlanság megerősítését az I. vatikáni zsinaton, 1870-ben.

Ellentmondások sorozata

Két eltérő véleményen lévő embernek nem lehet egyszerre igaza. A pápák azonban szinte állandóan egymást cáfolják kulcsfontosságú kérdésekben. Agapetus (535-6) elégette azt az anatémát, amit II. Bonifác (530-2) hirdetett ki ünnepélyesen Dioscoros ellen (530). Az utóbbit ellenpápának tekintik, de Agapetust, aki az ő oldalán állt, pápaként tüntetik fel. II. Hadrián (867-72) az mondta, hogy a polgári házasságok érvényesek, VII. Piusz (1800-23) viszont érvénytelennek nyilvánította őket. Mindkét pápát legitim pápaként tartják számon. V. Miklós (1447- 55) semmisnek nyilvánította IV. Jenő (1431-47) összes „okiratát, döntését, rendelését és a bázeli zsinat elleni cenzúráját, és úgy kell tekinteni ezeket, mintha soha nem is léteztek volna." Mégis, mindkét pápa neve ott van a pápák hivatalos listáján.
1773. július 21-én XIV. Kelemen pápa kiadott egy dektrétumot, amelyben elítéli a jezsuitákat, ugyanakkor az 1814. augusztus 7-én VII. Piusz pápa által kiadott dekrétum rehabilitálja őket. IV. Jenő máglyahalálra ítélte Jeanne d Arcot (1412-31) mint boszorkányt és eretneket, de X. Piusz (1903-14) boldoggá avatta 1909-ben, XV. Benedek (1914-22) pedig szentté avatta 1920-ban. Ma a párizsi Notre Dame katedrális leghíresebb szobra „Franciaország nemzeti hősnőjét", a szent Jeanne dArc-ot ábrázolja, és a szobor előtt állandóan megszámlálhatatlan gyertya ég. Hogyan tudott egy „tévedhetetlen pápa" boszorkányként és eretnekként halálra ítélni egy szentet? Ennek ellenére IV. Jenő neve „Péter apostol tévedhetetlen utódainak" listáján szerepel.
A történelem egyértelműen cáfolja mind az apostoli utódlást, mind a pápai tévedhetetlenséget. Az utóbbit számos pápa is tagadta, közöttük Vigilius (537-55), IV. Kelemen (1265-8), XI. Gergely (1370-8),
VI. Hadrián (1522-3), IV. Pál (1555-9), még III. Ince is (1198-1216), aki vaskézzel uralkodott Európában. Miért volt IX. Piusz pápa annyira elszánt, hogy hivatalos dogmaként tegye halhatatlanná ezt a nyilvánvaló csalást? Volt ennek egy különleges oka: a tévedhetetlenség volt az utolsó támasz, amellyel IX. Piusz elkeseredetten próbálta megtámasztani a világ állampolgárai és kormányai fölötti római katolikus uralom roskatag épületét. Hogy egyszer s mindenkorra megerősítse ezt a dogmát, 1869. december 8-án összehívta az I. vatikáni zsinatot. A FENEVADON EGY ASSZONY ÜL!

10. TÉVEDHETETLENSÉG ÉS ZSARNOKSÁG

A demokráciáról és az egyén szabadságáról alkotott nézetek nagyon is utálatosak, ugyanis akadályozzák a katolikus egyház rendkívül üdvös befolyását. Hatalmát az Isteni Szerző által felállított intézmény által és az ő parancsolata alapján, szabadon gyakorolhatja egészen a világ végezetéig; és nemcsak az egyén fölött, hanem nemzetek, népek és uralkodók fölött is.
(IX. Pius pápa, Quanta Cura, 1864. december 8.)

Azért jöttem, hogy hirdessemaz emberi méltóság üzenetét annak elidegeníthetetlen emberi jogaival (mint) az igazság és a béke ügyének zarándoka, mint a szegények barátja, akik az élet, a szabadság és a boldogság mély értelmétkeresik.
(II. János Pál pápa 1987. szeptember 10-én Miamiban, az Egyesült Államokba való „II. pásztori látogatása" során elmondott bevezető beszédéből.)

Az előző, két egymásnak ellentmondó pápai kijelentés közül melyiknek higgyünk? IX. Piusz csak megerősíti az alapvető emberi jogok elnyomását, amit elődei következetesen érvényesítettek annak érdekében, hogy az egész emberiséget a római katolikus egyház abszolút tekintélye alá helyezzék. II. János Pál pápa azt akarja elhitetni, hogy egyháza mindig is kiállt az alapvető szabadságjogok mellett, és ma is ezt teszi. Annyira őszintének hangzik, és mégis ellentmond a pápaság nyilatkozatainak és az egyház évszázados, ma is érvényben lévő dogmáinak is.

Az amerikai államberendezkedést, amit II. János Pál pápa amerikai útja során gyakran méltatott, a korábbi pápák többször elítélték. Megváltozott Róma? Pedig azzal dicsekszik, hogy soha nem változik. II. János Pál, miközben a szabadságot méltatta, azt is elmondta, hogy ahhoz, hogy valaki jó katolikus legyen, szükséges az egyházon keresztül kijelentett „ tanítást is követni" (kiemelés a szerzőtől). Az igazi katolikus nem tanulhat egyenesen Jézus Krisztus saját szavaiból, hanem annak egyházi magyarázatát kell elfogadnia. Ez ugyanúgy a lelkiismereti szabadság és az egyén Isten felé való személyes felelősségének a tagadása, mint amit Róma a történelem során eddig is következetesen gyakorolt.

II. János Pál el akarja hitetni velünk, hogy ő és egyháza a szabadság bajnoka. Ennek ellenére mi már több olyan példát idéztünk, amelyek alapján nyilvánvaló, hogy Róma következetesen az emberi jogok ellen volt. Ha változás történt e téren, akkor egyértelmű bocsánatkérésre is szükség van, amiért a korábbi pápák és egyházuk az alapvető emberi jogokat évszázadokon keresztül eltiporták. Hogy tud a jelenlegi pápa az elnyomottak barátjaként fellépni anélkül, hogy elítélné azt a súlyos tévedést, hogy emberek millióit mészárolták le egyszerűen csak azért, mert el fogadták Isten kegyelmének evangéliumát, és ezért az „eretnekségért" kiközösítették őket?

Az elnyomásra vonatkozó bizonyítékok

Míg Észak-Amerikában méltatta az alapvető emberi jogokat, II. János Pál Latin-Amerikában túlnyomó-részt katolikus hallgatósága előtt elítélte a protestánsokat, és azt a nézetet, miszerint az embernek joga van szabadon megválasztania vallását. Azoknak, akik nem voltak hajlandók Rómát elfogadni, az elnyomással, az üldöztetéssel, sőt a kivégzéssel kellett szembenézniük. Például a IX. Piusz és Equador közötti 1862. szeptember 26-i konkordátum a római katolicizmust államvallássá tette, és egyben megtiltotta minden más vallás gyakorlását. Az egész oktatást „az egyház szigorú kontrollja" alá helyezték. Egy későbbi törvény kimondta, hogy „csak katolikusok tekinthetők Equador állampolgárainak."

A következő évben a szomszédos Kolumbia viszont törvénybe iktatta a vallásszabadságot, megnyirbálta a római katolikus egyház oktatási területen lévő monopóliumát, és nem nézte jó szemmel a katolikus egyház oly régóta élvezett kiváltságos helyzetét. IX. Piusz pápa mérgesen reagált. 1863. szeptember 17-én az Incredibili Afflictamur elnevezésű enciklikájában ostorozta a Kolumbiában bevezetett „gyalázatos és gonosz" törvényeket, különösen a „nem katolikus szekták istentiszteleteinek" engedélyezését helytelenítette. A pápai írás megerősítette saját hatalmát az egész nemzet fölött, megadva magának azt a jogot is, hogy hatálytalanítsa Kolumbia törvényeit: Az apostoli hatalom által elítélünk minden ilyen törvényt és rendelkezést, és ugyanezzel a hatalommal élve eltöröljük és semmisnek nyilvánítjuk ezeket.

Kolumbia ekkor nem sok figyelmet szentelt a pápának. Azonban 1948-ban egy új, a katolicizmust támogató kormány került hatalomra. Megkötött a Vatikánnal egy konkordátumot, és ezáltal intézményesítette azt az elnyomást, amit IX. Piusz korábban követelt. Tíz év alatt sok keresztényt megöltek a hitéért, számos protestáns templomot gyújtottak fel, kb. 200 protestáns iskolát zárattak be és a protestánsok evangelizációs munkáját az ország legnagyobb részén betiltották.5 Ma is megölik a hitükért a protestánsokat Mexikóban és Latin-Amerika más részein. Otthonokat és templomokat rombolnak le, és a mexikói Chiapas területen tízezer indián hívőt kergettek el falvaikból és földjeikről. Róma nem változott, bár korlátozódott lehetősége az elnyomásra.

II. János Pál nem volt őszinte. Történelmi bizonyítékok (és nemcsak a távoli múltból) nagy számban bizonyítják, hogy a római katolicizmus elnyomja az alapvető emberi jogokat, amikor, ahol, és ahogyan csak tudja. A pápai tévedhetetlenség igazolja azt az elnyomást, amit a római pápák, mint Krisztus állítólagos helytartói Jézus nevében rendszeresen érvényre juttattak. Döllinger, aki maga is odaszánt katolikus, a következőkre mutatott rá: Egy ilyen embernek, a pápának az egész élete hízelgések sorozata attól a pillanattól fogva, hogy az oltárhoz lép, hogy lábat csókolhassanak neki hívei.

Teljesen nyilvánvaló: minden arra irányul, hogy megerősítse abban a hitben, hogy közötte és egy másik földi halandó között áthidalhatatlan szakadék tátong. Amikor a tömjén felhője és füstje körülveszi, nincs az az erőteljes emberi jellem, amelyik ne engedne annak a csábító erőnek, ami minden emberi ellenálló képességet felülmúl.

XVI. Gergely pápa (1831-46) írása, A Szentszék és az egyház győzelme az újítók támadásai fölött (The Triumph ofthe Holy See and the Church over the Attacks ofthe Innovators) csak egy a sok példa közül. Legfőbb mondanivalója, hogy a pápáknak szükségszerűen tévedhetetlennek kell lenniük ahhoz, hogy képesek legyenek betölteni egy igazi uralkodó hivatalát. Mint az állam és az egyház fölötti teljhatalmú uralkodó, Gergely nemcsak az egyházon belül vetette el a lelkiismereti szabadságot, de a társadalomban is, azt állítván, hogy „ez valami hamis és abszurd nézet." A sajtószabadság is hasonló őrültségnek tűnt. Gergely utódja IX. Piusz volt,

aki összehívta az I. vatikáni zsinatot. O is elődjéhez hasonló módon gondolkodott a legalapvetőbb emberi szabadságjogokról. A pápák teljesen nyíltan kinyilvánították, hogy Róma nem rokonszenvezik az Egyesült Államokkal és szabadságjogokat nyújtó alkotmányával már a nemzet megszületése pillanatától fogva. Ezen a politikán IX. Piusz sem változtatott. A Catholic World (Katolikus világ) nyíltan fejezte ki a római katolikus egyház véleményét az amerikai államformáról: Nem fogadjuk el, és nem tekintjük egyáltalán államformánakHa az Amerikai Egyesült Államok fenn akar maradni, akkor az csak a reformáció elveinek elutasítása és a katolikus irányvonal elfogadása árán lehetséges…

Az emberi élet megvetése

Vitathatatlan történelmi feljegyzések bizonyítják, hogy a pápák többsége pontosan annyira megvetette az emberi életet, mint amennyire az emberi szabadságot. IX. Gergely (1227-41) kijelentette, hogy minden katolikusnak kötelessége „az eretnekeket üldözni." Az számított eretneknek, aki nem hódolt be tökéletesen a római katolikus egyháznak. Az ilyeneket meg kellett kínozni és le kellett mészárolni. Az állam és az egyház annyira szorosan összefonódott, hogy a pápa iránti hűtlenség hazaárulásnak minősült. „A XIII. századtól kezdve az egymást követő nyolcvan pápa között egy sem akadt, aki az inkvizíció teológiáját és szervezetét elítélte volna. Ellenkezőleg: egyik a másik után tette hozzá saját szörnyűségeit ehhez a halálos gépezethez" - írja, de Rosa.

Nem az inkvizíció volt az egyetlen intézmény, amelyik az emberi jogokat és életet lábbal taposta. De Rosa felhívja a figyelmet arra, hogy már az inkvizíció előtt „megszakítás nélkül, mintegy hat évszázadon át, a pápaság az alapvető igazság esküdt ellensége volt." Közel 400 évvel azelőtt, hogy IX. Gergely felállította az inkvizíciót, I. Miklós pápa (858-67) már arra buzdította a bolgár királyt, hogy kényszerítse rá alattvalóira a római vallást: Elismerésemet fejezem ki azért, hogy fenntartottad tekintélyed azáltal, hogy megöletted a nyájtól eltévelyedő juhokat, és megnyitottad a menny ajtaját azok előtt az emberek előtt, akik alávetik magukat tekintélyednek és akaratodnak.

Egy királynak nem kell félnie attól, hogy elrendelje emberek megöletését, ugyanis ez teszi alattvalóit saját maga iránt és Krisztus hite iránt engedelmessé, és Isten is meg fogja jutalmazni ebben az életben is és majd az örökkévalóságban is ezekért a gyilkosságokért.

A sötét középkorból származó ilyen kijelentések hihetetlennek tűnnek, mégis, sok hasonlót lehetne még idézni más pápáktól is. Ne felejtsük el, hogy a pápák - akik szemet hunytak, sőt áldásukat adták az üldöztetésre, kínzásra és mindazoknak lemészárlására, akik nem voltak hajlandók nekik vakon engedelmeskedni - Péternek állítólagos követői voltak, korunk pápájának, II. János Pálnak elődei. Innen származtatják a pápák saját tekintélyüket és hatalmukat. Jó, ha azt is észben tartjuk, hogy a Vatikán eddig még soha nem ismerte el a letűnt idők pápáinak gonoszságát, és soha nem kért bocsánatot ezért.

IX. Piusz idejére a közvélemény a könyörtelen pápák ellen fordult zsarnoki uralmuk miatt. A sajtó-, a vallás és a lelkiismereti szabadság forradalmi ideológiája, valamint az, hogy az embereknek joguk van megválasztani, hogy ki legyen hatalmon, illetve az állam és az egyház szétválasztásának igénye, melyeket az Egyesült Államok alkotmánya garantált, kezdett egyre inkább tért hódítani Európában is. Rómát megfélemlítette a szabadság első szellője, és ezért kellett elfojtania Jézus Krisztus nevében. IX. Piusz továbbra is ragaszkodott ahhoz, hogy Róma fenntartsa zsarnoki uralmát karöltve a hasonló berendezkedésű államhatalmakkal. A pápai tévedhetetlenség, mint hivatalos és egyetemes doktrína felállítása nélkülözhetetlen volt ahhoz, hogy Róma megvédelmezze diktatórikus hatalmát.

Az igazság és a szabadság megvetése

Művében, a La Inquisición Española (A Spanyol inkvizíciódban Gerard Dufour felhívja a figyelmet arra, hogy „a spanyol alkotmány szerint a római katolikus apostoli vallás lesz a király és a nemzet vallása mind Spanyolországban, mind a spanyol tartományokon, és semmilyen egyéb vallás nem tekintendő hivatalosnak és engedélyezettnek”10. Latin-Amerikában ez meg is valósult. Comte Le Maistre, védelmére kelve a spanyol inkvizíciónak, azt írja, hogy „egy katolikus országban bármilyen vallásos vagy materialista ideológiákat és nézeteket vallhat valaki mindaddig,

amíg ezeket megtartja magának, és nem vallja meg nyíltan, máskülönben a Bíróság inkvizíció elé idézik."

Az Egyesült Államok alkotmányát azért ítéli el a pápaság, mert az elválasztja az államot és az egyházat, és tiltja az államnak bármilyen vallás megalapítását. A pápák viszont régóta keresik azokat a kormányokat, amelyek a római katolicizmust hajlandóak a hivatalos államvallás státuszába helyezni, és más vallások gyakorlását tiltják. Az 1864-es Tévedések jegyzékében (Syllabus of Errors) IX. Piusz egyértelműen elítéli azt a nézetet, hogy „minden ember azt a vallást gyakorolja, amelyiket igaznak tart.." . A Jegyzékben elrendeli az állam és az egyház egységét, a római katolicizmust mindenhol hivatalos vallássá teszi, engedélyezi az egyháznak az erőszak alkalmazását, ha az az engedetlenség felszámolására irányul, és kijelenti, hogy a római katolikus egyházon kívül nem lehet üdvözülni. Ezt a Jegyzéket eddig még soha nem érvénytelenítették, soha nem módosították, és a mai napig is ezt fogadja el a katolikus egyház - bár nem minden országban tudja érvényesíteni a benne foglaltakat.

Nézzük meg egy tipikus példáját annak, hogy hogyan érvényesítették a katolikus ihletésű spanyol alkotmányt! 1863 áprilisában elfogtak és bíróság elé állítottak három spanyolt, Matamorast, Trigót és Alhamát, mert vétkesnek találták őket abban, hogy protestáns istentiszteleteket látogattak. Az ítélet: kilenc, illetve hét évig tartó gályarabság. Ez csak egy a sok ezer példa közül, amikor az egyház „világi karját" használta rendelkezései érvényesítésére, és eltiporta az egyénnek azt a szabadságát, hogy lelkiismerete szerint gyakorolja vallását. Róma ma is mindenütt érvényre juttatná az emberi jogok tagadását, hogy hűséges tudjon maradni alapvető és megkövült dogmáihoz, ha ehhez meg lenne a megfelelő hatalma. A gályarabság esetén még van egy halvány reménysugár: túl lehet élni. A pápák azonban már régóta halálbüntetést szabtak ki azokra, akik eltértek „a hittől", és ezt nemcsak az inkvizíció lehetőségei nyújtotta vallási eszközökkel tették, hanem a világi hatalom segítségével is a pápai állam néven ismert területeken. XII. Kelemen (1730-40) például halálbüntetést szabott ki azokra, akik a szabadkő-művesekhez csatlakoztak, vagy „akik segítséget nyújtottak nekik, illetve tanáccsal látták el őket.

A mindenhatóság álcája

A római katolikus egyház nem csak vallási okokból kifolyólag harcolt a protestáns egyház ellen. A reformációnak azok a gondolatai, amelyeket több mint egy évezreden át sikerült elfojtani, most már rendkívül gyorsan terjedtek: felmerült a lelkiismereti szabadság, a vallásszabadság, valamint az alapvető emberi jogok igénye. A szabadság vágya az egyszerű emberek körében is egyre jobban terjedt. Semmi sem volt ennyire utálatos a Vatikán szemében, ugyanis ez alapjait rengette meg. Egy XIX. századi történész így ír XII. Kelemennel (1730-40) kapcsolatban: Ahogy az apostoli trónra került, elődjéhez XIII. Benedekhez (1724-30) hasonlóan, a demokratikus nézetek ellenségének vallotta magát - jóllehet azok már a társadalom minden rétegébe beszivárogtak-, és kijelentette, hogy mindenható, és hogy ő a középkor főpapja.

Ötven évvel később Thomas Jefferson elismerését fejezte ki, hogy az Egyesült Államok polgárainak sikerült felszámolniuk „azt a vallási intoleranciát, amely alatt az emberiség olyan sokáig vérzett és szenvedett", és szorgalmazta „a közvélemény józanságának, a vallásszabadságnak és a sajtószabadságnak" megőrzését. Ez a szabadság a reformáció gyümölcse volt. Jefferson után 100 évvel IX. Piusz még mindig ennek pontosan az ellenkezőjét remélte: a római katolicizmus ottani megerősödését, amely végül majd az Egyesült Államokat is katolikus nemzetté teszi, és így annak minden polgára élvezheti majd a római uralom áldásait.

Az Egyesült Államok római katolikus hierarchiájának II. országos zsinatját 1866-ban tartották Baltimore-ban. A zsinaton a pápa képviselője, Spalding, baltimore-i érsek, mint „apostoli küldött" elnökölt, és a zsinat rámutatott a protestáns és a katolikus államforma különbségeire, ahogyan ez az Egyesült Államok, illetve a latin-amerikai országok területén megvalósult. Ezzel kapcsolatban megjegyezték, hogy míg az első irányvonala és hatalma az emberek szavazataiból származik, az utóbbi teljes mértékben a pápára, mint legfőbb tekintélyre tekint, és az ő utasításának engedelmeskedik. Az egyik kommentátor megjegyezte: A két rendszer tökéletes ellentmondásban áll egymással. A protestánsok elválasztották az államot az egyháztól, a pápai törekvések viszont ennek a kettőnek az újraegyesítésére irányulnak. A protestánsok intézményeiket az emberek

akaratára alapozták, míg a pápai irányvonal az, hogy ezek a pápa akaratával összhangban épüljenek. A protestánsok biztosítják a vallásszabadságot, a pápa viszont megköveteli, hogy minden ember adja fel lelkiismereti meggyőződését, és az egyházi méltóságban levőket fogadja el.

A nemzeti zsinat, amelynek tagjai minden valószínűség szerint hűséges amerikai polgárok voltak, egyhangúan annak a nézetnek adott hangot, hogy örömmel fogadnának egy katolikus államberendezkedést, és kifejezték, hogy teljes mértékben alávetik magukat a pápai tekintélynek. IX. Piusznak pedig „hosszú életet" kívántak, és „a Szentszék ősi és szent jogainak megőrzésére" buzdították. A pápa tetszését annyira elnyerte ennek a néhány amerikainak a lojalitása, hogy követendő példaként állította saját lázadó alattvalói elé. IX. Piusz úgy tervezte, hogy az I. vatikáni zsinat kimondja majd a pápa tévedhetetlenségét, az itáliai pápai birodalom azonban omladozott.

A szabadság szele

Az 1861-ben újonnan megalakult Olasz Királyság, élén II. Viktor Emmánuel, Rómát fővárossá tette, bár azt még mindig a pápa és hadserege tartotta uralma alatt. Ez volt az első alkalom, hogy Olaszország, élén egy olasz államfővel, egyesült. A Corson összegyűlt tömeg kiabálva éljenzett: „Éljen Olaszország! Éljen Vittorio Emanuele!" A pápai rendőrség azonnal tüzet nyitott rájuk.

A teljhatalom korrupttá tette a pápaságot, és Olaszország népe elhatározta, hogy lerázza magáról ezt az igát. Egy akkori neves olasz író azt írta, hogy a Szent Inkvizíció Bírósága még mindig nagyon is aktív, és „titkos hatalma nemcsak vallási kérdésekben, hanem minden más területen is érezhetőEgy ilyen rendszer alatt nincs mit tartania egy olyan embernek a pápai igazságszolgáltatástól, aki gyilkolt és rabolt", ha nem támogatója az alapvető emberi szabadságjogoknak, és „ha buzgó elkötelezettje a mindenkori pápai hatalomnak"18. 1864-ben a Quanta Curia-ban IX. Piusz elítélte

Azt a téves nézetet, amelyik a legkártékonyabb a katolikus egyházra és a lelkek üdvösségére nézve, melyet elődünk, XIV. Gergely őrültségnek

(deliramentum) nevezett, nevezetesen azt, hogy „a lelki-ismereti és vallásszabadság elidegeníthetetlen joga minden embernek, és ezt a törvénynek is ki kell mondania, valamint, hogy a polgároknak joguk van véleményük kinyilvánításához, akár élőszóban, akár a sajtóban, akár más módon teszik is ezt."

Most újra felteheti a kérdést valaki: hogyan egyeztethető össze ez a pápai elődtől származó nyilatkozat II. János Pálnak azzal a kijelentésével, hogy Róma mindig is az emberi szabadság bajnoka volt, és az is marad? Elméjüknek melyik fekete lyukába kellett elzárniuk az embereknek a nyilvánvaló tényeket ahhoz, hogy elhiggyék: a katolikus egyház nem támogatja az alapvető emberi jogokat? Hány őszinte katolikust csapnak be az egyházi hatóságok meggyőzően hangzó nyilatkozatai? Amikor a Katolikus Világ (Catholic World) egyik cikkében azt állította, hogy a katolikus egyház adományozta Angliának az emberi jogok nagy okiratát, a Magna Chartát, vajon hányan tudták az olvasók közül, hogy Róma minden tőle telhetőt megtett azért, hogy megsemmisítse?

A diktatúra ellenhatása

A múlt század amerikai és francia forradalmai izzásba hozták az autokrata uralkodók iránt érzett neheztelés szikráját, és ez a szikra Európaszerte lángra lobbant. Egyetlen uralkodó sem volt olyan zsarnoki, mint maga a pápa. IX. Piusz mint „Róma és a környező települések királya" uralkodott, csakúgy, ahogy elődei is évszázadokon át a pápai államok egész területén. A demokratizmus iránti egyre nagyobb érzékenység fenyegette a pápai tekintélyt, de az I. vatikáni zsinat ezt nagymértékben lecsökkentette azáltal, hogy kinyilvánította a pápai tévedhetetlenséget. Ez majd - remélte a pápa - megteszi a kellő hatást.

Egy évvel IX. Piusz pápai enciklikája (az I. vatikáni zsinat előkészítése) előtt, amiből a fenti idézet is való, Abraham Lincoln is nyilatkozott ugyanezzel kapcsolatban Gettysburgben. Nem állhatna két ember ennél jobban szemben egymással. Lincoln az akkori válság idején a nemzeti összefogásra buzdított, ugyanakkor - valószínűleg nem szándékosan - nagyon nyilvánvalóan elítélte a római katolicizmus és a pápa zsarnoki uralmának alapját képező dogmákat. A következőkben a híres getty-

sburg-i beszéd egy részletét olvashatjuk: Ahogyan ezek a tiszteletet érdemlő holtak tették, mi is egyre inkább odaszánjuk magunkat arra, amiért ők az életüket adták; ezek az emberek nem haltak meg hiába ez a nemzet Isten segítségével egy új szabadságnak fog életet adni; és az emberek által választott, az emberek érdekeit szolgáló kormány soha nem fog eltűnni a föld színéről.

A Lincoln-féle eszmény a római katolicizmus szöges ellentéte. A pápák már régóta próbálták elejét venni az ilyen szabadságnak, de Amerikában és még sok más helyen - sehogy se tudták megakadályozni ennek megvalósulását. Az olasz nép, amelyik olyan sokáig volt játékszere a francia, német és osztrák zsarnoki uralkodóknak, saját függetlenségéért vívta a küzdelmet. A szabadság legnagyobb ellenfele a vallási hév volt. Egyik katona a függetlenségért vívott harc közepette így szólt honfitársaihoz: Mielőtt a külső ellenséggel a franciákkal és az osztrákokkal kezdenénk harcolni, le kell vernünk a belső ellenséget és szeretném, ha tudnátok, hogy ezek közül a legnagyobb ellenség a pápa.

Én is olyan keresztény vagyok, mint te; igen, az én vallásom is olyan, amelyik elszakítja a szolgaság láncait, és az emberek szabadságát hirdeti. A pápa, aki elnyomja alattvalóit, ellensége az olasz függetlenségnek, és egyáltalán nem keresztény; a kereszténység lényegét tagadja egy Antikrisztus.

A római provinciában, ahol a pápa még mindig hatalmon volt, az emberek többsége az idegen befolyástól és a pápai ellenőrzéstől mentes, független olasz államot óhajtotta. IX. Piusz kegyetlenül megtorolta: olaszok százait végeztette ki, akik azt az eretnek nézetet vallották, hogy az államhatalomnak az egyház uralmától mentesnek kell lennie. Hozzávetőlegesen 8000 embert záratott be a pápai börtönökbe embertelen körülmények közé, „sokukat a falhoz láncoltatott, és semmilyen testmozgást nem engedélyezett számukra, még szükségüket is ott kellett elvégezniük. IX. Piusz börtöneit az angol nagykövet Európa szégyenének nevezte.

Egy szemtanú a következődképpen írja le a pápai tévedhetetlenségnek ezt az emlékművét: Ezek a nyomorult foglyok hajnaltól éjszakáig csüngtek szörnyűséges lakhelyük vaskorlátjaihoz láncolva, és állandóan alamizsnáért könyörögtek az arra járóhoz Isten nevében. Ilyen egy pápai

börtön! Még amikor ezeket írom, akkor is elkezdek remegni; emberi lények voltak egymás hegyén-hátán rongyokban, és a férgek teljesen ellepték őket.

Az Inkvizíció palotája Rómában még mindig áll a Vatikán szomszédságában, és jóllehet ugyanannak a hírhedt intézménynek a főhadiszállása, ma már a Hit Doktrínájának Kongregációja névvel illetik. Ezt a gyűlöletes épületet a csőcselék már porig leégette volna, amikor IX. Piuszt Róma trónjától megfosztotta, ha az új kormány rá nem veszi az embereket, hogy mégse tegyék. így maradt fenn az épület „jótékonysági célokra." A nyilvánosság előtt is megnyitották, hogy az oda látogatók „bepillantást nyerhessenek saját szemükkel a pápai rendszer titkos működésébe." Egy szemtanú a látogatók elszörnyedéséről számol be a következő részben:
Nem volt szükség semmi bizonyítékra ahhoz, hogy tudják: az egyház államaiban az egyetlen bűn a vallási és politikai téren való liberális gondolkodás az alapvető emberi szabadság pártfogolása volt. Azt is nagyon jól tudták, hogy barátaikat és rokonaikat eltüntették és börtönökbe zárták. Amikor ezek a börtönajtók megnyíltak, a csontig lesoványodott eretnekek látványa a kegyetlen szenvedés és kínzás szomorú történeteit mesélte el.

Hazugságépítés a történelmi tények tagadása árán is!

A pápai Róma bukása még egy évet váratott magára, miután IX. Piusz hivatalosan megnyitotta az I. vatikáni zsinatot 1869. december 8-án. Még ezt a nagyszabású eseményt megelőzően, a pápai tévedhetetlenséggel szembeni ellenállás (minden jelenlévő tudta, hogy ezt szándékozik a pápa keresztülvinni a zsinaton) a püspökök és a laikusok körében is már elképesztő méreteket öltött. A püspökök jól tudták, hogy a pápa tévedhetetlenségét soha nem fogadta el az egyház, ezért ez teljesen ellentétben állna az évszázados egyházi hagyománnyal és a Szentírással is.

A zsinat megkezdésekor a tévedhetetlenség pártfogói vitathatatlan kisebbségben voltak. Mind-amellett konkrét terveik voltak azzal kapcsolatosan, hogy hogyan szerzik meg a zsinat gépezetében és az egyházi médiákban a kulcspozíciókat. Tervük meg-valósításához segítséget kaptak „a pápától, a Kúria többségétől és a jezsuitáktól." Ez a nyomást gyakorló

érdekszövetség „nem riadt vissza cselszövésektől, ígéretektől és a megfélemlítésektől sem" annak érdekében, hogy szavazatokat szerezzen.

„Minden készen áll arra, hogy bejelentsük a pápai tévedhetetlenséget" - írta Lord Acton Nagy- Britannia miniszterelnökének, William E. Gladstone-nak 1869. november 24-én, két héttel a zsinat hivatalos összeülése előtt. Az angol diplomáciai ügyvivő elmondta a Szentszéknek, hogy a tévedhetetlenség keresztülvitelének előkészületei olyan jól szervezettek voltak, hogy az idegen püspökök szinte lehetetlennek találták, hogy véleményüknek nyílt hangot adjanak. Nagyon kellemetlen meglepetésként fogja érni majd őket, hogy arra kényszerülnek, hogy olyat szentesítsenek, amit valójában el akarnak vetni.

A színfalak mögött lejátszódó intrikák és az I. vatikáni zsinat tisztességtelen végkifejletének nagy részéről a svájci történész és tudós, August Bernhard Hasler munkájának jóvoltából tudunk. Öt éven át a keresztény egység vatikáni titkára volt, és így rendelkezésére álltak mindazok a dokumentumok, amelyeket a Vatikán titkos levéltárai őriznek. Annyira felkavarta, amit kutatásai során megtudott az I. vatikáni zsinatról („Az egész nyilvánvaló manipuláció volt"), hogy úgy érezte, meg kell írnia a Hogyan lett a pápa tévedhetetlen (How the Pope Became Infallible) c. művét. Hasler „idő előtt" halt meg, nem sokkal azután, hogy a kéziratot befejezte. A katolikus teológust, Hans Küng-öt „megfosztották egyházi tanítói privilégiumátór a könyv előszavának megírása miatt.
Vita kizárva

Odaszánt katolikus hívők annak a saját egyházuk által koholt hitetésnek az áldozatai, hogy az I. vatikáni zsinatnak a pápai tévedhetetlenségről hozott rendelkezése a jelenlévő püspökök egyhangú akaratát és szándékát tükrözi. Sőt, ennek ellenkezője az igaz, ugyanis sok püspök erősen ellenezte a tévedhetetlenséget egyrészt a Szentírás, másrészt pedig a hagyomány alapján. Voltak, akik tiltakozva hagyták el a termet, és csak később kényszerítette őket a Vatikán arra, hogy ők is egyetértésüket adják az egyház egysége kedvéért. Lecourtier püspök annyira kiábrándult a csalás miatt, hogy „a zsinati dokumentumokat bedobta a közeli folyóba, és elhagyta Rómát" Ezért később el kellett hagynia egyházi hivatalát.
A jelenlévő püspökök valójában foglyok voltak. A kijárási vízumokat szándékosan visszatartották, nehogy valaki közülük megszökjön. Azok

között, akiknek mégis sikerült elszökniük Rómából, volt két örmény püspök, egyikük Piacidus Casangian, az örmény szerzetesek főabbéja. Miután már túljutott Róma határán, és a pápai igazságszolgáltatás sem érhette utol, a pápának és a zsinatnak megírta, hogy „bebörtönzése miatti állandó félelme és súlyos betegsége miatt arra kényszerült, hogy elmeneküljön, és csak így érzi biztonságban magát."

Olyan elnyomó intézkedéseket hoztak, amik már csírájában elfojtottak minden ellenállást, és le-hetetlenné tették a szabad vitát. „Nem volt szabad kisebb csoportokban beszélni, és a zsinaton elhangzottakat tilos volt írott formában kinyomtatni; ez lehetetlenné tette a viták tanulmányozását, illetve az azokra adott válaszok átgondolását; a püspökökre nézve halálos bűnnek számított, ha bármit is elmondtak valakinek a zsinat nagytermében történtekről." Ilyen ellenőrzés alatt tartotta tehát a zsinat a jelenlévőket. Az üléseken azonnal félbeszakították azokat, akik bármilyen ellenállásnak adtak hangot, „gyakran azzal a magyarázattal indokolva, hogy senkinek nincs joga, hogy ilyen negatív módon be-széljen a Szentszékről."

Jóhiszemű katolikusok elhiszik, hogy a pápai tévedhetetlenséget Péter apostol hagyta örökül utódainak. A tények azonban minden kétséget kizáróan azt mutatják, hogy ezt a Vatikán belső embereinek egyike varrta az egyház nyakába, aki összeesküvést szőtt, hogy a vitákat elfojtsa, tisztességtelenül befolyásolta a választásokat, és a szó szoros értelmében megfélemlítette a püspököket, hogy arra szavazzanak, amivel nem értettek egyet. „A szavazások tisztességtelenek" - ezt írta naplójába 1869. december 20-án Georges Darboy érsek. Egy másik püspök arról panaszkodott, hogy a szavazások „teljesen értelmetlenek."

A diktatórikus hatalom engedélyezése

„Különösen azok a püspökök érezték a nyomást, akik pénzügyiig is a Vatikántól függtek" - panaszolta komoran több tagja a zsinatnak. Sokan úgy érezték, hogy „nyakukon a kés", és arra kényszerítik őket, hogy helyeseljenek valami olyat, amivel a többség egyáltalán nem értett egyet.
Amikor az amerikai püspökök - a fenyegetések ellenére - továbbra is kitartottak amellett, hogy nem fogadják el a pápai tévedhetetlenséget, a

pápa megparancsolta vezetőiknek, hogy „kötelező lelkigyakorlatban részesítse őket egy kolostorban." Amikor John Stephanian nem volt hajlandó ennek a parancsnak eleget tenni, a pápai rendőrség az utcán letartóztatta. Ellenállása a csőcselék lázadását váltotta ki, és Stephaniant kiszabadították a rendőrök kezéből.

A jelenlévő püspökök megfélemlítésre irányuló intézkedéseket támogatva a pápai rendőrség rajtaütés-szerű házkutatásokat tartott. Lorenzo Randi, a rendőrség pápai minisztere és később bíboros, az újságíróknak minden levelét elkoboztatta a Vatikán postáján, és a legkeményebb hangvételű riportokat megsemmisítette.

J. H. Ignaz von Döllingernek, a kor egyik legki-emelkedőbb katolikus történészének és teológusának jutalma 47 évig tartó római katolikus teológusi és történészi munka után az volt, hogy egyháza kiközösítette. Bűne, hogy rámutatott: a pápa tévedhetetlenségre vonatkozó követelését egyáltalán nem lehet alátámasztani sem a Szentírással, sem az egyházi hagyományokkal. Minden valószínűség szerint ez volt az uralkodó nézet a katolikus történészek és a püspökök többsége körében, akik akkor Róma egyházához tartoztak. Von Döllinger monumentális írását, A pápa és a zsinat (The Popé and the Council) c. művét közvetlenül az I. vatikáni zsinat előtt adták ki, és azonnal indexre is került.

IX. Piusz nem nézte jó szemmel, ha a püspökök a következőhöz hasonló történelmi tényekről olvasnak: Tertullianusz vagy Küprianosz egyáltalán nem ismertek el semmilyen pápai előjogot vagy kiváltságot a doktrinális kérdések eldöntésében. A görögök, Euszebiosz, Szent Athanáziosz, Szent Basiliusz, a két Gergely és Szent Epiphaniusz sem ejtenek egyetlen szót sem arról, hogy a római püspök bármiféle kiváltságokat élvezne. A görög egyházatyák közül a legbőbeszédűbb, Szent Krüszosztomusz is hallgat ebben a kérdésben, és ezt teszik a latinok is, Hilariosz, Zeno és Szent Ambróziusz is.

Szent Ágoston többet írt az egyházról, annak egységéről és tekintélyéről, mint az összes többi egyházatya együttvéve; minden érvet felsorakoztat amellett, hogy a donatistáknak vissza kell térniük az egyházba, de a pápai székről, mint olyanról semmit sem tud.

A történelem nem nyújt segítő jobbot

Rottenburg püspöke, Joseph Hefele, az egyháztörténet egykori professzora, a következő szavakat intézte az I. vatikáni zsinathoz: „Bocsássanak meg, ha túl egyszerűen fejezném ki magam. Nagyon jól ismerem a történelem és az egyházi tanítások régi dokumentum-forrásait, az egyházatyák írásait, valamint a zsinatokat ahhoz, hogy azt mondhassam: éjjel és nappal a kezemben voltak, és tanulmányoztam ezeket. Azonban e dokumentumok egyikében sem találtam meg a doktrínát a pápai tévedhetetlenségről."

Hasler a következő bizonyítékokat bocsátja rendelkezésünkre: A halifaxi (Nova Scotia) érsek, Thomas Connolly mint a tévedhetetlenség pártfogója érkezett Rómába, és teljesen meg volt győződve véleménye megalapozottságáról. Hosszas tanulmányozás után azonban ennek ellenkezőjéről győződött meg: ismételten felszólította a zsinat tagjai közül azokat, akik a pápai tévedhetetlenség pártfogói voltak, hogy bocsássanak rendelkezésére konkrét, az első három évszázadból származó iratokat erre vonatkozó bizonyítékként-de hiába. Saját vagyonából felajánlott ezer fontot (ma ez kb. 30 ezer dollár, illetve 3 millió forint) annak, aki a megfelelő írott bizonyítékokat rendelkezésére tudja bocsátani. Csak koholmányokat kapott kézhez.

Von Döllinger, az egyháztörténelem egyik leg-nagyobb tekintélye, teljesen egyetértett Hefelével. Könyvében (amit Róma betiltott) figyelmeztetett arra, hogy IX. Piusz a tévedhetetlenség dogmáját akarja megszavaztatni, és felhívta a püspökök figyelmét arra, hogy fontolják meg ezt a rendkívül fontos döntést: Az ősi hitvallások, a katekizmusok, az egyházatyák tanító szándékkal megírt írásainak egyikében sem esik még csak említés sem a pápáról, vagy arról, hogy a hitbizonyosság és a doktrínák tőle függnek.

Az egyháztörténet első évezrede alatt egyetlen doktrinális kérdésben sem döntött a pápa. Még a Krisztussal kapcsolatos vitában - ami hosszú ideig foglalkoztatta a keleti egyházat, és ami miatt számos zsinatot kellett összehívni - sem vett részt a pápa egyáltalán.

E korai időszakban a római egyház három polémiában játszott aktív szerepet - a Húsvét, az eretnekkeresztség és a bűnbánati diszciplína kérdésében. A három vita közül egyik során sem tudták a pápák saját akaratukat, véleményüket vagy gyakorlatukat érvényesíteni, és a többi egyház is kitartott nézetének különbözősége mellett. Amikor Viktor pápa kísérletet tett arra, hogy Kis-Ázsia egyházaira rákényszerítse a római vallást, és kizárja őket az úrvacsorai közösségből, próbálkozásai kudarcot vallottak.

Teljesen elfogadott történelmi tény, hogy a Krisztus utáni évszázadokban az egyháznak fogalma sem volt arról, hogy a római püspököt illetné meg az a jog, hogy döntsön a vitás kérdésekben, de még csak azt sem tartották róla, hogy tévedhetetlen. Sőt, amikor a pápák kezdték hangsúlyozni állítólagos tévedhetetlenségüket, amint ezt az előzőekben már láttuk, azt gyakran gonosz eszközökhöz folyamodva tették. Egy 1987-es Time-köz véleménykutatás szerint ma a katolikusok 93%-a vélekedik úgy, hogy „lehetséges az, hogy valaki nem ért egyet a pápával, és mégis jó katolikus." Ennyit a tévedhetetlenség gyakorlati hatékonyságáról. Nem is csoda, hogy az egyház 1800 évig jól megvolt nélküle.

Tragikus komédia

Semmi kétség afelől, hogy a tévedhetetlenség követelése tovább erősíti azt a zsarnoki uralmat, ami már eddig is a pápaság szembetűnő jellegzetessége volt. A despotizmus ugyanakkor még inkább elősegíti az igazság semmibevételét, hiszen a zsarnoki uralkodó hatalmát mindenáron fenn kell tartani. IX. Piusz emberi jellemének eltorzulása sokak számára szembeötlő volt. Jóllehet személyesen engedélyezte, hogy megjelenjen az a cikk a La Civilita Cattolica-ban, amelyik a tévedhetetlenséget célzó kampány elindítója volt 1869 februárjában, mégis azt állította egy külföldi nagyköveteknek tartott audiencián, hogy erről egyáltalán nem tudott semmit. Bár a hazugság nagyon átlátszó volt, a pápa nem volt hajlandó tudo-másul venni, hogy minden józan gondolkodású ember átlát rajta. Még cikkeket is írt, természetesen álnéven, és azt állította, hogy ehhez semmi köze.

Clifford, Ramadie és Place püspökök az ellen tiltakoztak, hogy IX. Piusz rendkívül megalázó módon nyilatkozott velük kapcsolatban a nyilvánosság előtt, de a pápa most is „tagadta az egészet." Sokan fültanúi voltak,

hogy Henri Marét püspök, a párizsi Sorbonne dékánja IX. Piuszt „csalónak és hazugnak" nevezte.

IX. Piusz állandóan fenyegetést és megfélemlítést alkalmazott, színfalak mögötti cselszövéseket forralt, és azonnal leleplezte azokat, akik a tévedhetetlenséget nem nézték jó szemmel. Mégis, a végsőkig ragaszkodott ahhoz, hogy ő „egyáltalán nem kívánja befolyásolni a zsinatot." „Túlságosan nagy azoknak a tényeknek a száma, amelyek ennek ellenkezőjét bizonyítják, és ez túlságosan is nyilvánvaló" - írja Trauttmansdorff gróf Bécsnek 1870. június 22- én.

A fenti és még számos egyéb, a pápa becstelenségére vonatkozó bizonyíték fényében Gustav von Hohenlohe a következő megjegyzést teszi: „Nincs szükségem további érvekre a pápai tévedhetetlenség ellen azon kívül, hogy egész életemben még soha nem találkoztam olyan emberrel, aki annyira közömbös lett volna az igazság iránt, mint IX. Piusz.

Ilyen volt az az ember, aki despota hivatalának hatalmát használta fel arra, hogy a püspököket a többség által ellenzett dogma elfogadására kényszerítse. Dupanloup püspök 1870. április 15-én feljegyezte, hogy a püspökök közül sokan azt mondták, hogy „inkább meghalnak, csak ne kelljen ezt végignézniük." Voltak közöttük olyanok is, akik „megkeseredtek az állandó zaklatásoktól és a kétségbeeséstől, vagy megbetegedtek." Sokuk számára a zsinat nem volt egyéb, mint egy megalázó játszma vagy egy tragikus komédia. Georg Strossmayer püspök azt panaszolta, hogy az I. vatikáni zsinaton „nem volt meg az igazi zsinathoz illő szabad légkör, és így semmivel sem lehet igazolni a zsinat határozatait a katolikus világ előtt. Az erre vonatkozó bizonyítékok teljesen evidensek."

Tévedhetetlenség vagy ingatagság

Ahogyan erre már az előzőekben is utaltunk, a zsinaton jelenlévők közül sokan „undorral távoztak még azelőtt, hogy az bezárult volna." 1870. július 17-én, egy nappal azelőtt, hogy a szavazást megrendezték, a tévedhetetlenséget ellenző püspökök közül ötvenöten kijelentették, hogy „a Szentatya iránti tiszteletük miatt nem kívánnak részt venni a szavazáson", majd tiltakozva elhagyták Rómát.

1870. július 18-án mindössze 535 „igen" szavazat volt, vagyis a szavazásra jogosult 1084 személyből kevesebb, mint a fele szavazott így. A vatikáni újságok azonban ezt a résztvevők egyhangú szavazataként kommentálták. Hivataluktól való megfosztással és hasonlókkal fenyegetőzve, a pápának végül sikerült elérnie, hogy a tévedhetetlenség ellenzői alávessék magukat akaratának.

Ilyen botrányos és minden bibliai alapot nélkülöző módon lett a pápai tévedhetetlenség a katolikus egyház dogmájává. Sajnos, túlságosan kevés katolikus van ezzel tisztában.

Dupanloup püspök 1870. június 28-án a következőket írta naplójába: „Nem megyek el többet a zsinatra. Az erőszak, a szégyentelenség, de leginkább a hamisság, a hiábavalóság és az állandó hazudozás az, ami arra kényszerít, hogy távol maradjak." 1870. augusztus 26-án tizennégy német teológus a következő nyilatkozatot tette: „Az erkölcsi kény-szertől és egy magasabb hatalom beavatkozásától mentes szabadság sine qua non elengedhetetlen fel-tétel - a ford. minden ökumenikus zsinat számára. Ez a fajta szabadság hiányzik ezen a zsinaton.."

Nagyon is leleplező a következő, Haslernek a vatikáni levéltárban végzett kutatásai során napvilágra kerülő részlet IX. Piusz jellemével és magatartásával kapcsolatosan: A már-már beteges miszticizmus, a gyerekes hisztéria, a dolgok iránti sekély érzéketlenség, az időnkénti elmezavarok, a nem megfelelő hangnem használata még a szigorúan hivatalos beszédek alkalmával is, valamint a szenilis makacsság jól jelzi a realitás iránti érzékenység teljes hiányát

Ezen kívül, olyan nagyzási hóbortban szenvedett, amit nehéz elmondani is. 1866-banIX. Piusz teljes mértékben önmagára vonatkoztatta Jézus Krisztus szavait: „Én vagyok az út, az igazság és az élet." 1871. április 8-án Harry von Arnim-Suckow gróf a következőket írta a birodalmi kancellárnak, Ottó von Bismarcknak arról, hogy hogyan kísérelt meg IX. Piusz csodát tenni: „ahogy elhaladt a Trinita dei Monti templom előtt, a pápa egy ott fekvő nyomorékra rákiáltott: Kelj föl, és járj! A kísérlet azonban kudarcot vallott.

A történész Ferdinánd Gregorovius ezt meg-előzően, 1870. június 17-én ezt jegyezte fel naplójába: „A pápa az utóbbi időben nagyon felbuzdult, hogy kipróbálja tévedhetetlenségét. Egyik sétája alkalmával odaszólt egy bénának: Kelj fel, és járj! A szerencsétlen megpróbált felállni, de azonnal összecsuklott, mire Isten alkormányzója alaposan dühbe gurult. Most már tényleg azt gondolom, hogy ez az ember nem normális."

IX. Piusz más területen is nagyzási hóbortban szenvedett. Voltak olyanok, még a püspökök között is, akik őrültnek vélték, vagy legalábbis patologikus tünetekről beszéltek. A katolikus egyház történésze, Franz Xavér Kraus naplójában a következő feljegyzést találjuk: „IX. Piuszról jut eszembe és véleményemmel Du Camp is egyetért, hogy 1848 óta a pápa egyszerre elmebeteg és gonosz."

A pápai zsarnokság keserű gyümölcse

Amikor IX. Piusz, mindenhatóságáról kialakított álomvilágában élve, azt a hihetetlen nézetet próbálta az egyházra ráerőszakolni, hogy magának a hivatalnak olyan természetfölötti ereje van, hogy egy közönséges emberi lényt tévedhetetlenné tud tenni, az olaszok - feldühödve a pápa romlottsága és barbarizmusa miatt - meg akarták fosztani trónjától. Vádolva a pápaságot azzal, hogy „az elmúlt nemzedékek holttesteire építette fel bitorló hatalmának erődjét", az olasz hazafi, Giuseppe Mazzini IX. Piuszt és a pápa elődjeit a következő ékesszólással ítélte el. Az Evangélium az egyetemes szeretetet és a testvériséget sugallja, de a pápa csak viszályt és gyűlöletet szított; akinek a gyengét védelmeznie kellett volna az elnyomóval szemben, akinek a polgárok közötti békességet kellett volna szorgalmaznia, összehívta a bérgyilkosokat Spanyolországból, Franciaországból, Ausztriából és Nápolyból, hogy gyilkos tőreiket az oltár kövén élesítsék, és eközben arra figyelmeztette a polgárokat, hogy „ne merészeljenek felkelést szítani."

Az újonnan megalakult Olasz Királyság parlamentje 1861-ben Rómát fővárossá nyilvánította, annak ellenére, hogy még mindig a pápa volt zsarnoki uralkodója. Amikor elérkezett az idő, hogy ez a határozat törvényerőre emelkedjen, az olasz függetlenségért harcolóktól nem lehetett megtagadni ezt a követelést. Az összevont pápai, francia és osztrák haderő

nem tudott ellenállni az olasz szabadságért és egységért harcolók hadseregének. 1870. szeptember 20-án, két hónappal később, hogy az I. vatikáni zsinat megerősítette a pápai tévedhetetlenséget, a pápát, mint Róma provincia uralkodóját megfosztották trónjától. Cadorna tábornok csapatai legyőzték a pápai haderőt, és bevonultak a Róma falaihoz közel eső Porta Pia-ra. A népszavazás, amire már utaltunk, óriási többséggel megszavazta Rómának az Egyesült Olaszországhoz való csatolását.

IX. Piusz visszavonult a Vatikánba, és szentélyéből tüzelt szavaival ellenségeire. Több mint 130 szóból álló, Victor Emanuelre kimondott átka a következő volt: „bárhol is legyen, akár a házában, akár a szabad ég alatt, legyen átkozott; átkozott legyen a szája, a szíve, legyen ellene a menny minden hatalma; legyen átkozott!" Többi ellenségéhez - a szavazatok szerint az olasz lakosság 99 százalékához - a pápa a következő szidalomáradatot intézte „a mindenható Isten, valamint a szent apostolok, Péter és Pál tekintélyével": Mindazoknak, akik földterületeink provinciáinak vagy e nagyszerű város Róma inváziójának, bitorlásának és elfoglalásának bűnében vétkesek, kiátkozásban és más, az egyház által kiszabott büntetésekben lesz részük, amit a szent egyházi törvénykönyv, az apostoli iratok és az egyetemes zsinat, különösen a tridenti zsinat rendelkezései szentesítenek.

Természetesen a pápa kifakadásai ez alkalommal teljesen hiábavalók voltak. Az olaszokat nem hatotta meg a tévedhetetlenség új dogmája, és Rómát a mai napig is az olasz kormány irányítja. Ahogyan ezt már említettük, a Mussolini-vel kötött 1929- es konkordátum a pápának autonómiát biztosított egy városállam, a Vatikán fölött, amelyik ezentúl egyenlő státuszt élvez a világ többi országával.

A Vatikán nem semmisült meg, és a római katolikus egyház sem zsugorodott össze. A világon összesen közel egymilliárd tagja van. A pápának az egész világra kiterjedő befolyása - bár sokkal árnyaltabb és kifinomultabb - nagyobb, mint valaha. János apostol látása még mindig rendkívül pontos, bár még sok szempontból beteljesülésre vár.

Pompa és hízelgés

Péter szerint Jézus Krisztus meghagyta, hogy az Ő nyomdokait kövessük (l Péter 2,21). Azt is írta, hogy az egyház vezetőinek nem uralkodniuk kell a gyülekezeteken, hanem, mint Jézus Krisztusnak, példát kell mutatniuk a nyájnak (l Péter 5,1-3). Teljesen nyilvánvaló, hogy a pápák nem engedelmeskedtek sem Jézus Krisztusnak, sem Péternek, aki szerintük az első pápa volt. Hogyan tudná a nyájnak egy egyszerű tagja követni az arisztokrata és kiváltságos pápai luxus életmódot? A pápák - dacolva azzal, aki szerintük az első pápa volt - a szó szoros értelmében „uralkodnak alattvalóikon. Ez nyilvánult meg év-századokon keresztül zsarnoki magatartásukban, amit csak még visszataszítóbbá tesz az, hogy a tévedhetetlenség római katolikus dogmává lett.

A Konstantin-féle ajándékozási okirat - ami nem más, mint koholmány, és a pápák ezt tekintik hatalmuk és tekintélyük alapjának - sokat elárul arról, hogy a pápák hogy öltözködtek, éltek és uralkodtak a középkorban.

De Rosa így ír erről: Szemmel láthatóan a római püspök az úgynevezett „ajándékozás" óta mindenben alkalmazkodott Konstantinhoz: úgy élt, mint ő, úgy ruházkodott, mint ő, az ő palotáiban lakott, uralkodott birtokain, és ugyanazt a világképet képviselte. A pápa is uralkodni akart egyház és világ fölött egyaránt.

Mindössze hét évszázaddal Péter halála után a pápák a hatalom és a vagyon megszállottjai lettek. Péter állítólagos követői nem szolgákká, hanem a világ uraivá váltak. Bíborban jártak, mint Néró, és magukat Pontifex Maximusnak hívták.

A pápai hivatal minden bibliai alapot nélkülöz, mégis olyan hatalmat ad annak, aki elfoglalja, amely nagyobb bármilyen zsarnok politikai hatalmánál. A hatalommal való visszaélés kísértése és lehetősége rendkívüli módon megnő abban a pillanatban, ami-kor egy ilyen személy tévedhetetlennek is tartja ma-gát. Ezt ma egyetlen világi uralkodó vagy államfő sem merné állítani magáról. Ahhoz, hogy valaki lássa: milyen romboló hatása van annak, ha ilyen óriási tekintélyt tulajdonítanak egy egyszerű

földi halandónak, csak azokra a hajlongó, szolgalelkű emberekre kell néznie, akik rendkívül nagy kiváltságnak érzik, ha a pápával személyesen találkozhatnak, kezet foghatnak, vagy akár csak megérinthetik. Érdemes elgondolkodni azoknak a tízezreknek a lelkesedésén, akik a pápa feltűnésekor összegyűlnek. Hízelgésükkel elismerik tévedhetetlenségét, és ezáltal rendkívül egészségtelen módon a római katolikus hívek is azonosulnak a pápai hatalommal. Ez az azonosulás azt szüli, hogy még az átlag egyháztagok is beleesnek ugyanabba a hibába: büszkék lesznek arra, hogy olyan egyházhoz tartoznak, amelyik „a legrégebbi múlttal rendelkezik, amelyik a legnagyobb és az egyetlen igaz egyház a világon., és amelyiken kívül nem lehet senkinek üdvössége." Ez a hitetés a vakbuzgó katolikusokat teljesen érzéket-lenné teszi egyházuk egyébként teljesen nyilvánvaló hiányosságai iránt, és teljesen a katolikus egyház bűvkörében tartja őket.

Az egyház lett a megváltó Jézus Krisztus helyett, és ez ahhoz a csábító és rendkívül tetszetős nézethez vezet, hogy történjék bármi, ez az intézmény a pápai hivatallal, a szentekkel és különösen
Máriával az élén végül majd úgyis eljuttat mindenkit az üdvösségre, ha egyébként még élő rokonai elég misét mondatnak érte. Ez egy óriási hazugság, ami kisgyerekkortól kezdve egészen felnőttkorig a katekizmusokon keresztül fertőzi meg az embereket. Az ilyen romboló hitetésnek az a katolikus tanítás az alapja, hogy bár Jézus Krisztus kifizette az árat a kereszten bűneinkért, mégis az egyház a „kegyesség és az érdemek" kiosztója. Ehhez még tegyük hozzá azt a felfogást, amelyik olyan körmönfont módon csalja tőrbe az egyház tagjait, hogy ennek az egyháznak a feje „tévedhetetlen", és máris megvan minden, ami egy babonához, majd végül egy tragédiához szükséges.

A római katolikus egyház éppen elég sokszor változtatta már meg fontosabb kérdésekkel kapcsolatosan a felfogását ahhoz, hogy jól bebizonyítsa - még önmagának is hogy nem tévedhetetlen. Valamikor halálos bűnnek számított, ha valaki húst evett pénteken, de ez ma már nem így van. Régebben sok olyan medált és szobrot lehetett látni, amelyek Szent Kristófot, az „utazók védőszentjét" ábrázolták, ma azonban ez a népszerű katolikus szent csak mitikus alaknak tekintendő. Azok a milliók, akik hittek abban, hogy ez a szent védelmezte őket, most csalódottak.

Egy volt apáca, Patrícia Nolan Savas a következő véleményen van: Egy olyan szervezetnek, amelyik egy tollvonással eltörli az örök ítéletet, ha egy pénteki hot dogról van szó, és Szent Kristófot autók műszerfalainak millióiról tépeti le, minden bizonnyal be kell ismernie, hogy más dolgokban is tévedett. Legalábbis így gondolná az ember, eddig azonban Róma még soha nem vallotta be tévedését - még az inkvizíciót, zsidók tízezreinek lemészárlását, keresztények millióinak mártírhalálát, a II. világháborúban egymillió szerb lemészárlását és több tízezer náci háborús bűnösnek a biztonságba helyezését illetően sem. A FENEVADON EGY ASSZONY ÜL!

11. EZEN A KŐSZIKLÁN?

Simon Péter pedig felelvén, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek FiaDe én Jézus is mondom néked, hogy te Péter Petros vagy, és ezen a kősziklán petra építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.
(Máté 16,16-18)

Legeltesd az én bárányaimat! Őrizd az én juhaimat! Legeltesd az én juhaimat!
(János 21,15-17)

Jézus kiválasztotta közülük Pétert, és az ő hitvallás-tétele után kijelentette, hogy reá építi egyházát. Neki ígérte a mennyek országa kulcsait.
(II. vatikáni zsinat)

Egy tévedhetetlen pápa, mint Péter utódja, aki Krisztus földi helytartójaként kezében tartja a mennyek országának kulcsait? Egykor azzal dicsekedtek, hogy a pápai pompa és hatalom Konstantintól ered. Ma azt állítják, hogy a fejezet elején található idézet, ami Jézus Krisztus Péterhez intézett szavait tartalmazza, az alapja annak, hogy Péter az első pápa, vagyis az a kőszikla, amelyre az „egy igaz egyház" épül, és mindaz, aki ebben a hivatalban követi őt, bármilyen csalással vagy erőszakkal szerezte is meg azt, az ő utódjának tekintendő. Korunk pápai tekintélye és maga a katolikus vallás ezen az állításon áll vagy bukik.

A pápa maga a katolikus egyház. Nélküle nem működne és nem is létezne. Az nem sokat számít, hogy egy átlag katolikus mit gondol erről. A doktrínák és az egyházi hierarchia a fontos, mindenekelőtt a pápák tettei. A lényeg tehát az, hogy nem arra kell figyelni, hogy X. és Y. katolikus hívő felét sem hiszi el annak, amit egyháza tanít. (Egyébként ekkor nem is nevezhetné magát katolikusnak. Miért bízna valaki egy egyházban saját üdvösségét illetően, ha az sokkal jelentéktelenebb dolgokban sem megbízható?)

Most nézzük csak, mit mondott Jézus Krisztus Péternek: „ezen a kősziklán építem fel az én anya-szentegyházamat (Máté 16,18). A protestánsok szerint itt egy szójátékról van szó, ugyanis a görögben „Péter" petros,

ami azt jelenti „kicsi szikladarab”, míg a „szikla” petra, ami egy hatalmas kősziklára utal, mint amilyen a gibraltári. Ez a hatalmas petra csak maga Jézus Krisztus lehet, és az a megvallás, hogy Ő a Krisztus, ahogyan ezt Péter is kifejezte.

Kortárs katolikus apologéták erre azzal válaszolnak, hogy Jézus minden valószínűség szerint arám nyelven beszélt, és ez kizárja a szójáték lehetőségét, vagyis továbbra is Péter az a kőszikla, amelyre az egyház épül. Ha ezt mondják, akkor ezzel máris tagadják a római katolicizmus egyik alaptanítását, a tridenti hitvallást. Ez ugyanis az egész klérust arra kötelezi, hogy IV. Piusz pápától (1559-65) kezdve a Szentírást csak az egyházatyák nézetével összhangban értelmezhetik.

Az egyházatyák tanúságtétele

Hogyan is értelmeztek az úgynevezett egyházatyák - ők voltak az egyház vezetői Nagy (I.) Gergely pápa 604-ben bekövetkező haláláig - ezt a részét a Szent-írásnak? Nos, az igazság az, hogy ebben a kérdésben történetesen a protestánsokkal egyező a véleményük. Egyikük sem értelmezi úgy ezt a részt, ahogy ma a katolikusok tanítják.

Ahhoz, hogy az egyházatyák nézetével összhangban legyen, egy katolikusnak el kell utasítania azt a dogmát, hogy Péter volt az első pápa, hogy ő tévedhetetlen volt, és hogy ő adta tovább a pápai tekintélyt utódainak.

Egy odaszánt katolikus történész, von Döllinger emlékeztetni akar a tagadhatatlan tényekre: Azok közül az egyházatyák közül, akik az evangéliumnak ezeket a részeit (Máté 16,18; János 21,17) értelmezték, egyikük sem interpretálta úgy, hogy azok azt jelentenék, hogy Róma püspökei Péter apostol követői lennének.

Nagyon sok egyházatya foglalkozott ezzel a résszel, mégis azok közül, akiknek a kommentárjai ránk maradtak - pedig jó néhány írás fennmaradt Origenestől, Augustinustól, Hilariosztól, Kürelliosztól és Theodortól egyikben sem találunk még csak utalást sem arra, hogy Róma vezető szerepe a Péternek tett ígéret következménye.

Nem értelmezték úgy, hogy az a kőszikla, amelyre Jézus Krisztus az Ő egyházát építi az nem más, mint egy Péternek adott hivatal, amit majd ő tovább fog örökíteni, hanem ezt az igerészt úgy magyarázták, hogy itt a kőszikla jelentése maga Jézus Krisztus, vagy a Jézus Krisztusban való hit megvallása, de gyakran mindkettő egyszerre.

Más szavakkal azt is lehetne mondani, hogy az, amit ma az átlag katolikus hívőnek tanítanak és mondanak, gyökeres ellentétben áll azzal, amit a római katolikus egyház egyházatyái egyhangúan állítanak, és erre az igazságra egy buzgó római katolikus egyháztörténeti szaktekintély világít rá. Több katolikus történész is egyetért ezzel a nézettel.

Peter de Rosa, aki szintén katolikusnak vallja magát, ugyancsak szétoszlatja azt az illúziót, miszerint a pá-pa a legfelsőbb hatalom, illetve hogy ezt egészen Péter apostolig lehet visszavezetni: Megdöbbentő lehet számukra a katolikusok számára azt hallani, hogy a nagy egyházatyák nem láttak semmi összefüggést e híres igék és a pápaság között. Közülük egyetlen egy sem értette senki másra, mint Péterre vonatkozónak a „Te vagy Péter" szavakat. A nagy egyházatyák egymás után elemezték ezeket az igéket: Küprianosz, Origenész, Kürelliosz, Hilariosz, Jeromos, Ambrosius, Augustinus. Nem lehet mondani, hogy ők protestánsok voltak. Ámde közülük egyik sem nevezi a római püspököt kősziklának, sem nem vonatkoztatja a kulcsokkal kapcsolatos igéket őrá. Ez éppoly érthetetlen a katolikusok számára, mintha valaki azt állítaná, hogy az egyházatyák nem hittek a Szentlélekben vagy a feltámadásban.

Az egyházatyák számára Péter apostol hite, illetve maga az Ur Jézus, akiben Péter hitt a kőszikla, és nem maga Péter. Valamennyi nagy zsinat, a IV. századi niceaitól a XV. században tartott kostanzi zsinatig mind egyetértett abban, hogy Jézus Krisztus az egyháznak egyetlen fundamentuma, azaz, Ő a kőszikla, amelyre az egyház épül.

Egyetlen egyházatya sem szól Péter hatalmának az utódaira való átörökítéséről, még csak utalást sem találni náluk az állandó „péteri hivatalra." így tehát az ősegyház Péterben nem a római püspököt látta, következésképpen a római püspökben nem Péter utódjátAz evangéliumok nem támasztják alá a pápaságot; mihelyt azonban a pápaság kialakult, az evangéliumokban keresett igazolást amit természetesen nem talált.

Az, hogy a pápák évszázadokig meghamisított dokumentumokkal (Konstantinusi ajándékozási okirat és a Hamis Dekretáliák) igazolták hatalmukat és pompájukat még azután is, hogy lelepleződtek ezek a szándékos csalások, elárulja, hogy „Krisztus helytartói" milyen keveset törődnek az igazsággal. Arról is árulkodik, hogy abban az időben a pápák hatalmukra és a Pétertől kiinduló apostoli folytonosságra nem a Máté 16,18-ban kerestek igazolást, hanem hamis dokumentumokkal hitelesítették pozíciójukat. A „Te Péter vagy" ilyen értelmezését csak később találták ki.

Ki a kőszikla?

A kérdést nem néhány igeversnek a vitás értelmezése dönti el, hanem a Szentírás teljes egészét kell figyelembe venni. Az Úr maga, mint üdvösségünk rendíthetetlen „Kősziklája" van jelen az egész Ószövetségben (5Mózes 32,3-4; Zsoltárok 62,2-3), sőt, az Ige írja is, hogy Isten az egyetlen Kőszikla: „Mert kicsoda Isten az Úron kívül? És kicsoda kőszikla a mi Istenünkön kívül?" (Zsoltárok 18,32). Az Újszövetségben is teljesen egyértelmű, hogy Jézus Krisztus az a Kőszikla, amelyre az egyház épül, és hogy Ő, egy lévén az Atyával, az egyedüli Kőszikla. A kőszikla, amelyre a „bölcs ember építi az ő házát", nem Péter, hanem Jézus Krisztus és az O beszéde (Máté 7,24-29). Péter maga mutat rá arra, hogy Jézus Krisztus a szegletkő, amelyre az egyház épül (l Péter 2,6 8), és egy igét is idéz az Ószövetségből.

Pál is az egyház szegletkövének hívja Jézus Krisztust, és kijelenti, hogy az egyház „az apostoloknak és prófétáknak alapkövén" épül fel (Efézus 2,20). Mindezek alapján Péternek semmilyen kiváltságos szerepe nincs az egyházalapításban.

Péternek nem adatott különleges ígéret

Amikor Jézus Krisztus Péternek adta „a mennyek országának kulcsait" (Máté 16,19), akkor el is magyarázta, hogy mit jelent mindez: „amit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lészen; és amit megoldasz a föl-

dön, a mennyekben is oldva lészen." Ezt az ígéretet még egyszer elmondta az összes apostolnak a Máté 18,18-ban, csakúgy, mint a János 20,23-ban, ahol a bűnök megbocsátására vonatkozik.

Világosan kitűnik, hogy az oldás és kötés, illetve a bűnök megbocsátásának vagy elengedésének kulcsa minden apostolnak megadatott, és nem csak Péternek. Ennek alapján teljesen alaptalan azt állítani, hogy Péternek valami különleges hatalom és tekintély adatott a többi apostolhoz képest. Az Újszövetségben sehol sem találunk példát erre vonatkozóan, és még a katolikus egyházban is ismeretlen volt ez a felfogás az első néhány évszázadban. Péternek az a különleges kiváltság adatott, hogy elsőként vihette a zsidókhoz az evangéliumot (Apostolok cselekedetei 2,14-41), majd később a pogányokhoz (Apostolok cselekedetei 10,34-48), de különleges tekintéllyel nem volt felruházva.

Katolikus apologéták szerint Jézus Krisztusnak a János evangélium 21,15-17-ben Péterhez intézett szavai („Legeltesd az én bárányaimat!") Pétert egyedülálló tekintéllyel ruházták fel. Sőt ellenkezőleg, Péter maga tekintette ezt a parancsot minden vénre vonatkozónak (l Péter 5,2), ahogyan Pál is (Apostolok cselekedetei 20,28).

Nézzük meg, hogy miként vélekedik erről von Döllinger: Az ősi hitvallások, katekizmusok vagy a pátriárkák tanító szándékkal írt művei közül egy sem tesz említést a pápáról, sem arról, hogy a hitbizonyosság és a doktrínák tőle függenének.

Az egyházatyák még kevésbé ismerték fel a kulcsok, illetve az oldás és kötés hatalmában a római püspök bármiféle előjogát. Mindenki számára első látásra nyilvánvaló, hogy ezzel a hatalommal Jézus elsőként Pétert ruházta fel, de később a többi apostolt is. Péternek nem tulajdonítottak semmiféle különleges hatalmat, és a kulcsokat képes értelemben interpretálták, csakúgy, ahogyan az oldást és kötést is.

A kulcsok, illetve az oldás és kötés hatalmát egyetemesen a többi püspöknek is tulajdonították, és nem kizárólag Róma püspökének.
Péternek nem adatott különleges hatalom.

Azt a különleges hatalmat és tekintélyt, amit a római katolikus pápák Péter állítólagos utódaiként maguknak követelnek, Péter soha nem gyakorolta. Leveleiben az egyenlőségre buzdít, és nem parancsol senkinek, mint neki alárendeltnek: „A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbitertárs" (l Péter 5,1). írásaiból nem tűnik ki, hogy bármilyen magasztos egy-házi méltóság vagy hatalom birtokában lett volna. Önmagát egyszerűen „a Krisztus szenvedésének tanúja"- ként nevezi meg (l Péter 5,1) a többi apostollal együtt, akik mind „szemlélői voltunk az ő nagyságának" (2Péter 1,16). Semmilyen különleges tekintélyre nem tart igényt, egyszerűen a többi apostol között foglalja el helyét.

Az „apostoloknak és a véneknek" az összejövetele Jeruzsálemben i. sz. 45-50-ben, amiről az Apostolok cselekedetei 15. részének 4-29. verseiben olvashatunk, Pál és nem Péter kezdeményezése volt. (Ez nem az „első egyházi zsinat", ahogyan ezt ma sokan állítják. Akkor nem volt hierarchia az egyházban, nem voltak messziről érkezett küldöttek, a jelenlevők mindegyike Jeruzsálemben tartózkodott.) Sőt, Jakab és nem Péter volt a vezető. Péter elsősorban tapasztalatát összegezte azzal kapcsolatosan, hogy először vitte az evangéliumot a pogányokhoz, azonban Jakab nyilatkozata volt az, ami végül is az Antiókhiába küldött levélnek végül az alapja lett.

Később Péter visszatért a pogányoktól való hagyományos zsidó elkülönülésre. Ennek lett a következménye az, hogy Pál, akinek sokkal inkább köszönhető az Újszövetség nagy része, mint Péternek, és akinek a szolgálata is sokkal kiterjedtebb volt Péter szolgálatánál, nyilvánosan megfeddte Pétert az általa elkövetett hibákért (Galata 2,11-14). Az tehát nyilvánvaló, hogy Péter nem úgy cselekedett, mint egy pápa, és az is, hogy mások sem tekintették őt annak.

Az apostolok igazi követői

Krisztus azt mondta az apostoloknak, hogy az evangélium prédikálásával tegyenek tanítványokká embereket. Hozzátette azt is, hogy aki hisz az evangéliumban, annak meg kell tartania mindazt, amire Ő tanította követőit: „Tanítván őket (azokat, akik az evangélium hirdetése által váltak tanítványokká), hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek" (Máté 28,20). Ez a kijelentés nem kizárólag a vezetői hierarchiára

vonatkozik. Mindenkinek:, aki Krisztus tanítványa lesz az első tanítványok által is hirdetett evangélium erejéből, meg kell tartania azokat a parancsokat, amit Jézus Krisztus a tizenkét tanítványnak adott. És ahhoz, hogy megtartsák mindazt, amit a tizenkettőnek parancsolt Jézus, minden más tanítványnak is ugyanarra a hatalomra és erőre van szüksége Jézus Krisztustól, mint az apostoloknak.

Minden parancs és hatalom, amit a tanítványok Jézus Krisztustól kaptak, érvényes azokra is, akik (majd) hisznek az evangéliumban - egészen napjainkig. Nyilvánvaló tehát, hogy nem csak egy kiváltságos püspöki, érseki vagy bíborosi réteg, hanem minden keresztény az apostolok igazi követője.
A korai Egyház története, amiről az Újszövetségben olvasunk, nagyon jó példája ennek. Az apostolok azt tették, amit Jézus Krisztus parancsolt nekik: ezreket tettek tanítványokká, és továbbadták nekik Jézus Krisztus parancsait; maga Krisztus a mennyből hatalmat adott ezeknek az új tanítványoknak, hogy tovább vigyék ezt a nagy küldetést. A keresztények száma megsokszorozódott, újabb és újabb gyülekezetek jöttek létre a római birodalom egész területén.

Nem voltak bazilikák, a helyi gyülekezetek házaknál tartották összejöveteleiket. A vezetők már régóta hitben járó, istenfélő és példás életet élő vének és érett keresztények voltak. Nem volt hierarchia, és nem kellett címeknek vagy pozícióknak engedelmeskedni. A papoknak sem létezett egy olyan kiváltságos csoportja, amelyik arra lett volna felhatalmazva, hogy közvetítő szerepet töltsön be Isten és az emberek között. A zsidó papság, mint „az elkövetkezőknek csak árnyéka" ilyen volt (Zsidó 7,11-28; 10,1-22), de később rendkívül romlottá lett.

Az egyház összejövetelein minden hívőt bátorítottak, hogy imádkozzon és prófétáljon. Pál ezt nagyon világossá tette:

- Hogy van hát atyámfiai? Mikor egybegyűltök, mindeniteknek van zsoltára, tanítása, nyelve, kijelentése, magyarázata. Mindenek épülésre legyenek.
- Ha valaki nyelveken szól, kettő vagy legfeljebb három legyen, mégpedig egymás után; és egy magyarázza meg:
- Ha pedig nincsen magyarázó, hallgasson a gyülekezetben; hanem magának szóljon és az Istennek.

- A próféták pedig ketten vagy hárman beszéljenek; és a többiek ítéljék meg.
- De ha egy másik ott ülő vesz kijelentést, az első hallgasson.
- Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon, és mindenki vígasztalást vegyen;
- És a prófétalelkek engednek a prófétáknak;
- Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek Istene; miként a szentek minden gyülekezetében.
- A ti asszonyaitok hallgassanak a gyülekezetekben, mert nincsen megengedve nékik, hogy szóljanak; hanem engedelmesek legyenek, amint a törvény is mondja.
- Hogyha pedig tanulni akarnak valamit, kérdezzék meg otthon az ő férjüket; mert éktelen dolog asszonynak szólni a gyülekezetben.
- Avagy ti tőletek származott-é az Isten beszéde, avagy csak hozzátok jutott el?
- Ha valaki azt hiszi, hogy ő próféta, vagy lelki ajándék részese, vegye eszébe, hogy amiket néktek írok, az Úr rendeletei azok.
- Aki pedig tudatlan, legyen tudatlan.
- Azért atyámfiai törekedjetek prófétálásra, és a nyelveken szólást se tiltsátok.
- Mindenek ékesen és jó renddel legyenek. (1 Korintus 14,26-40)

Nincs elit

Jézus Krisztus ígéretei közül nincs egy sem, amely csak az apostoloknak vagy csak egy kiváltságos rétegnek adatott volna.

Például:

- „Ismét mondom néktek, hogy ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám” (Máté 18,19);
- „És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt” (János 14,13); vagy
- „amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek” (János 16,23).

Minden keresztény Jézus Krisztus nevében imádkozik, jóllehet ez az ígéret eredetileg csak az Ő tizenkét apostolának adatott. Minden katolikus

veszi a kenyeret a misén, jóllehet csak a tizenkettőnek mondta Jézus, hogy „ezt cselekedjétek az én emlékezetemre” (Lukács 22,19).

Világos, hogy mindaz, amit Krisztus az Ő tizenkét tanítványának mondott, vonatkozik azokra is, akik őáltaluk tértek meg, és mindenkire, aki ma igazi keresztény. Akkor ez azt jelentené, hogy ha két egyszerű keresztény megegyezik valami felől, akkor az megadatik neki, vagy, hogy bármit kér egy keresztény az Atyától Krisztus nevében, az meglesz neki? Igen, pontosan így van. De akkor miért nem jön minden imára válasz? Mindegyikre van válasz, de van, amelyikre az, hogy „Nem”, és van, amelyikre az, hogy „Majd később.” Jézus Krisztus „neve” nem egy varázsszó, hogy ha azt egy imához hozzátesszük, akkor arra automatikusan jön az igenlő válasz. Az Ő nevében kérni azt jelenti, hogy úgy kérni és azt, ahogyan és amit Ő kérne, az Ő céljainak megfelelően és az Ő dicsőségére, és nem a saját érdekünket szem előtt tartva.

Ez az a pont, ahol a katolikus egyház csúnyán becsapta az őszinte katolikusokat. Az nyilvánvaló, hogy egy katolikus pap imájára nem jön automatikusan a válasz, csakúgy, ahogy egy egyszerű katolikus hívő imájára sem, vagy protestáns szolgálók, illetve laikusok imájára sem. Mégis azt állítják, hogy a katolikus klérusnak különleges hatalom adatott arra, hogy bármit kimondanak Krisztus nevében - akár kötést vagy oldást, akár a bűnök bocsánatát - az automatikusan meg is lesz. Pedig ez nem igaz. Becstelen dolog azt állítani, hogy valóban megtörténik a bűn alól a feloldozás (amit semmi nem igazol), ha ezt egy katolikus pap kimondja. Ritkán következik be betegségből gyógyulás vagy adósságból való kimenekülés is egy katolikus pap szavára.

A lényeg tehát világos: akár arról van szó, hogy kapunk-e választ Jézus nevében elmondott imánkra az Atyától vagy sem, akár arról, hogy jön-e az az áldás, ami felől két vagy több keresztény megegyezett, akár kötésről, oldásról, vagy a bűn alól való feloldozásról, ez nem történik meg automatikusan csak azért, mert kiejtünk egy szót. Mindez Jézus Krisztus által történik, Aki választott edényeken keresztül cselekszik akkor, ott, és ahogyan Ő akarja.

Ezek közül az ígéretek közül egyik sem működött Péter vagy bármelyik más apostol tetszése szerint, és nem kapcsolódnak automatikusan a római katolikus egyház vagy bármely más vallási hierarchia egyetlen tagjához sem. Az ehhez hasonló hamis dogmák Róma uralma alá helyezik azokat, akik hisznek bennük, és ezáltal azt várják el egy paptól, ami Krisztus minden igazi apostolának az öröksége.

A letűnt zsarnokság és a tanítói hivatal ma

Pál apostol szerint, amennyiben a civil uralkodók nem parancsolnak olyat, ami ellentétes Isten akaratával, minden keresztségnek, beleértve magukat az apostolokat is, kötelessége, hogy a világi hatalmasságoknak engedelmeskedjenek (Róma 13,1-7). Imádkoznunk kell „királyokért és minden méltóságban levőért" (l Timóteus 2,1-3). Minden keresztségnek „a fejedelemségeknek és hatalmasságoknak engedelmeskednie kell" (Titus 3,1).

Péter a következőket írta a keresztényeknek: „Engedelmeskedjetek azért minden emberi rendelésnek az Úrért: akár királynak, mint feljebbvalónak; akár helytartóknak az angolban: kormányzóknak - a ford." (1 Péter 2,13-14). A pápák pontosan ennek az ellenkezőjét tanítják: ők a legfelsőbb hatalmasságok, és az ő törvényeiknek vannak alárendelve még a királyok is. A pápák közül nagyon sokan megfogalmazták, hogy Róma teljes engedelmességet vár el, de egyikük sem olyan egyértelműen, mint I. Miklós pápa (858-67):

A pápák nincsenek alávetve semmilyen földi hatalomnak, még (Péter) apostolnak sem, és még akkor sem, ha visszatérne a földre; mivel Nagy Konstantinusz elismerte, hogy a pápa Isten földi helytartója, ezért mint istenség nem ítélhető meg egyetlen földi lény által sem. Ez tehát azt jelenti, hogy mi tévedhetetlenek vagyunk, így bármit is teszünk, azért nem tartozunk beszámolással, csak magunknak.

Az, hogy I. Miklós nem egyszerűen a saját fanatizmusának adott hangot, hanem egy olyan nézetnek, amit a többi pápa is elfogadott, és végül római katolikus doktrínává lett, nyilvánvaló a történelem és a ma is érvényben lévő egyházi dogmák alapján. A II. vatikáni zsinat szerint senkinek sincs joga még csak megkérdőjelezni sem a tanítói hivatalt hitbeli vagy

erkölcsi kérdések tekintetében. Kizárólag a katolikus hierarchia csúcsán lévőknek adatott meg az, hogy a Bibliát interpretálják, a híveknek pedig ezt a magyarázatot úgy kell tekinteniük, mint ami közvetlenül Istentől származik. A pápának mindenki köteles engedelmeskedni, még olyan kérdésekben is, amit nem „ex cathedra" jelent ki. Ezek a vak hitet megkövetelő elvárások a pápák évszázados zsarnoki uralmának maradványai.

Az „első pápa" bukása

Ha Krisztusnak a Máté evangéliumában leírt szavai tették Pétert az első tévedhetetlen pápává, akkor rögtön szembetaláljuk magunkat egy másik súlyos problémával. A következő szavak ugyanis, amelyek Péter szájából hangzottak el, nem egyebet, mint az Evangélium lényegét tagadják, mivel arra utalnak, hogy Krisztusnak nem kell kereszthalált szenvednie: „Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez a kereszthalál meg teveled." (22. vers). Az Úr azonnal a következőt válaszolta: „Távozz tőlem, Sátán!" (23. vers). Ez volt tehát Péter első „ex chathedra" kijelentése az egész egyházhoz (a Biblia beszámol erről) hit és erkölcs kérdésében (az üdvösséggel foglalkozik) és nemhogy tévedhetetlen volt, hanem egyenesen eretnekség volt az, amit kimondott!

A következő részben Péter ismét súlyos hibát követ el, újabb téves kijelentést tesz. Krisztust Mózessel és Illéssel azonos szintre helyezi: „építsünk itt három hajlékot, neked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet" (Máté 17,4). Ez alkalommal maga a mennyei Atya az, aki megdorgálja az „újdonsült pápát": „Ez amaz én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm, őt hallgassátok!" (5. vers).

Később, mivel féltette az életét, letagadta, hogy ismeri Jézus Krisztust - ez ismét egy olyan kijelentése volt a hitről és az erkölcsről, amellyel magát Jézus Krisztust tagadta meg. Még ha a pápák az ő követői lennének is, Péter nehezen adhatta volna tovább nekik azt a tévedhetetlenséget, aminek ő maga sem volt birtokában.

A tévedhetetlenség bibliai alapja?

Egy kortárs vezető katolikus teológus, Hans Küng nemrégiben rámutatott, hogy „a pápai tévedhetetlenség legfőbb bizonyítékaként a II. vatikáni zsinat a Lukács 22,32-t hozta fel („De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited”), viszont ezt a középkori kanonisták (egyházi jogot tanítók) soha nem használják ennek a dogmának az alátámasztására, joggal. Ebben a részben egyébként Jézus Krisztus nem a tévedhetetlenséget ígéri, hanem azt a kegyelmet, hogy a végsőkig ki fog tartani a hitben.

Ezzel a nézettel van Döllinger is tökéletesen egyetértett: Mindenki ismeri a Szentírásból azt a részt, amire a pápai tévedhetetlenség épül: „De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed” (Lukács 22,32). Ezek a szavak azonban nyilvánvaló, hogy személyesen Péterre vonatkoznak, arra, hogy megtagadja majd az Urat, illetve a megtérésére.

A fejezet értelmével teljesen ellentétben állna az, ha ezt utódainak, a pápáknak a tévedhetetlenségére vonatkozó ígéretként értelmezné bárki A XVII. sz. végéig egyetlen író sem álmodott még csak ehhez hasonló interpretációról sem; és e rész kommentálói közül mind a tizennyolcan úgy magyarázzák, mint Jézus Krisztusnak apostoláért mondott imáját, hogy az ne veszítse el a hitét közelgő megpróbáltatásai során sem.
Nagyon sok katolikus történészt és teológust lehetne még idézni, akik hasonló nézeteket vallanak.

Peter de Rosa így ír erről: Az egyházatyák szerint Péternek nem volt utódja. Ok valamennyi püspököt az apostolok utódainak tekintették, és nem egyetlen püspököt egyetlen apostol utódának, vagyis ez esetben Péter utódjának. Ezért aligha fogadhatták el azt az igényt, hogy Péter utódja ül Róma püspöki székébe.

Azt is láttuk, hogy valamennyi hittétel, különösen a hitvallások, nem a pápáktól, hanem a zsinatoktól származtak. Az első évszázadokban a római püspökök soha nem gondoltak arra, hogy az egész egyház számára határozzák meg a hittételeket.

Ingatag kőszikla

Péter, miután megígérte Jézus Krisztusnak, hogy inkább meghal, semhogy Őt megtagadná, pontosan ennek ellenkezőjét tette: „Ekkor átkozódni és esküdözni kezdett, hogy: Nem ismerem ezt az embert/ (Máté 26,74.) Ez nem más, mint magának Jézus Krisztusnak és a kereszténységnek a tökéletes tagadása. Péter tehát nagyon ingatag „sziklának" bizonyult ahhoz, hogy Jézus Krisztus az Ő Egyházát ráépítse! Viszont állítólagos utódai nála sokkal nagyobb bűnöket követtek el.

Ezek közül már néhányat említettünk, de most nézzünk meg egy rövid példát: II. Gyula pápa (1503- 13), aki szifiliszes, hírhedt nőcsábász és számos törvénytelen gyermek apja volt, megvesztegetéssel kövezte ki a pápai trónhoz vezető utat. Nagyböjtkor, amikor minden jó katolikus szigorúan tartózkodik bizonyos ételektől, ő királyi lakomákon halálra ette magát. Gyakran parancsokat adott hadseregének, hogy városokat és országrészeket igázzanak le, és ha lehet, csatolják hozzá a pápai államhoz. Felmerül a kérdés, hogy hogyan lehetne ő annak a Jézus Krisztusnak a „földi helytartója" aki azt mondta, hogy az O országa nem ebből a világból való, ezért az ő szolgái nem harcolnak fegyverrel. Úgy is mondhatnánk, hogy nevetségessé tette Jézus Krisztust és az Ő tanítását.

A császárok utódai

Nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy a korai egyház napjaiban a tévedhetetlenséget nem Róma püspökének tulajdonították, hanem az ő feljebbvalójának, a császárnak. I. Leó pápa (440-61) például azt a tévedhetetlenséget tulajdonította az istentelen császárnak, amit IX. Piusznak a pápák kizárólagos jogaként sikerült elfogadtatnia az I. vatikáni zsinat tagjaival: „A Szentlélek inspirációja jóvoltából a császárnak nincs szüksége emberi utasításokra, és doktrinális kérdésekben is tévedhetetlen.

A következő dicshimnusz - ami nagyon hasonlít ahhoz, ami ma is kijár a pápának - Euszebiosznak a pogány Konstantin császárt méltató beszédéből való. Ez azután született, hogy a császár az egyház legfőbb tekintélye

lett: A mi császárunk méltó egyedül dicséretre, aki szabad a pénz szerelmétől, a szexuális vágyaktól, aki győzelmet aratott azok fölött a szenvedélyek fölött, amelyek leigázzák a többi embert; akinek a jelleme a legfelsőbb isteni uralkodóhoz hasonló, és akinek elméje az isteni erényeknek a tükre. Ezért a mi császárunk tökéletes bölcsességben, jóságban, igazságosságban, bátorságban, kegyességben és Istennek való odaszánásában Azzal, hogy ez a dicshimnusz kizárólagosan a császárnak szólt, Róma püspöke fölé került, a püspök pedig alárendeltje maradt. Ezért Konstantin magát a „püspökök püspökének" hívta. Korunk pápái, akik Konstantin címét és regáliáját viselik, az ő (Konstantin) követői, és nem Péteréi! Will Durant történész rámutatott arra, hogy „Konstantin egész uralkodása alatt politikai segítőinek tekintette a püspököket; ő hívta össze őket, ő elnökölte a tanácskozásaikat, és csak ő juttathatta érvényre a többség által hozott döntéseket."

Konstantin számára a doktrína nem jelentett semmit - a püspököknek kellett egyetérteniük a birodalmi egység érdekében. Peter de Rosa egy IV, századi püspököt idéz, aki beszámol arról, hogy „az egyház (abban az időben) az állam alárendeltje volt": Még a római püspök is - akit csak évszázadokkal később neveztek pápának - jelentéktelen volt hozzá képest. A római püspök ugyanis jogilag a császár vazullusa maradt, szellemi hatalma is - összehasonlítva Konstantinnal - egy másodrendű püspöké csupán.

Nem a pápát, hanem a császárt - mint később Nagy Károlyt is - tekintették az egyház fejének és egysége forrásának. A római püspöknek a császár lába elé kellett borulnia és hűséget fogadnia. Minden püspök egyetértett abban, hogy „a császár az ihletett orákulum, az egyház bölcsességének apostola."

Ezért Konstantin és nem a római püspök határozta meg a zsinatok helyét és idejét, valamint a választások eredményét is. Hozzájárulása nélkül a határozatok nem voltak jogerősek, mert „ő volt egyedül a birodalom törvényadója."

A pápaság intézménye, mint pogány örökség

Az egyházi tanács felállítása is Konstantintól ered, aki jóllehet azt állította magáról, hogy „megtért" Jézus Krisztushoz, továbbra is megmaradt pogánynak, és soha nem mondott le a sok pogány istenséghez való hűségéről. Nem rombolta le km a pogány Győzelmi oltárt, sem a Vesta-szüzek oltárát; a birodalmi pénzérmék továbbra is a Napisten, és nem Jézus Krisztus tiszteletéről tanúskodnak. Nem sokkal halála előtt keresztelte meg egy eretnek ariánus pap, Euszebiosz. Durant történész felhívja a figyelmet arra, hogy „keresztény" élete során Konstantin végig pogány és keresztény rítusokat használt, illetve „a pogány varázslást használta fel eszközül arra, hogy megvédje a termést, és hogy emberek meggyógyuljanak bizonyos betegségekből."

Az, hogy Konstantin meggyilkoltatta mindazokat, akik veszélyeztették trónját (saját fiát, Kriszpuszt, egy unokaöccsét, valamint sógorát) további bizonyítéka annak, hogy „megtérése" - ahogyan ezt a történészek is látják - egy ügyes politikai manővernek tekinthető csupán. Philip Hughes történész, aki maga is katolikus pap, a következőkre figyelmeztet: „Konstantin élete legvégéig megmaradt ugyanolyan pogánynak, mint amilyen fiatal korában volt. Rendkívül haragos természete, kegyetlensége, aminek saját felesége és fia is áldozata lett, jól bizonyítják megtérésének tökéletlenségét."

Konstantin három „keresztény" fia (II. Konstantin, II. Konstantius és Konstans) apjuk halála után egy könyörtelen családi mészárlás útján osztották szét maguk között a birodalmat. Ez volt a „kereszténység elterjesztésének" csúcsa. Ők (és nem Péter) voltak a mai pápák elődei.

Ahogyan erről már szó esett, Konstantin domináns szerepet játszott az első ökumenikus egy-házi zsinaton; a niceai zsinatot ő hívta össze, állította össze napirendi pontját, és mondta a megnyitó beszédet, de még számos későbbi zsinaton is, ahogyan Nagy Károly is 500 évvel később. Mivel a császárok hívták össze a zsinatokat, nem meglepő, hogy az első évezred során egyetlen zsinat sem ismerte el a római püspököt az egyház fejeként.

Jézus Krisztus az alázat és a mások felé való szolgálat tökéletes példája. O ezt mondta tanítványainak: „A pogányokon uralkodnak az ő királyaikDe ti nem úgy: hanem aki legnagyobb köztetek, olyan legyen, mint aki legkisebb; és aki fő, mint aki szolgál" (Lukács 22,25-26). Ezt az intést figyelmen kívül hagyva a pápák a pogány császárokat követték, és tőlük örökölték pozíciójukat és hatalmukat is.

Jézus Krisztus elítélte kora rabbijainak tekintélyelven alapuló pozícióját is. Az akkori zsidó vezetőkhöz intézett szavai ma is nagyon ráillenek a római katolikus hierarchiához tartozókra: És szeretik a lakomákon a főhelyet, és a gyülekezetekben az elöl ülést, és a piacokon való köszöntéseket, és hogy az emberek így hívják őket: Mester! Mester!

Ti pedig ne hívassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus; ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. Atyátoknak se hívjatok senkit e földön; mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van.

Jaj, néktek, képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlatosak vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépeknek tetszenek, belül pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal telik, belül tele vagytok képmutatással és törvénytelenséggel (Máté 23,6-9 és 27-28). A FENEVADON EGY ASSZONY ÜL!

12. PARÁZNÁKNAK ANYJA

És az ő homlokára egy név vala írva A PARÁZNÁKNAK ÉS A FÖLD UTÁLATOSSÁGAINAK ANYJA
(Jelenések 17,5)

A cölibátus története a legszörnyűbb olvasmány A legnagyobb része nők lealacsonyításának története Chartres-i Ivo (1040-1115) olyan apácák által lakott konventekről számolt be, akiknek csupán a nevük volt apáca, gyakorlatilag azonban prostituáltak voltak.
(Peter de Rosa)

A római katolikus klérus bizonyos tagjai által elkövetett, széles körben elterjedt szexuális tisztátalanság, ami az utóbbi időkben egyre inkább napvilágra kerül, nem ért meglepetés-ként minket, akik egykor magunk is papok és apácák voltunk.
(Patrícia Nolan Savas, volt apáca nyilatkozata a USA Today c. magazinban)

Nem szeretném, ha valaki félreértené a dolgokat: nem azt akarom állítani, hogy a katolikus pápáknak, papoknak és apácáknak alapvetően nagyobb hajlamuk lenne a tisztátalan szexuális életre, mint más embereknek. A szíve mindegyikünknek ugyanolyan. Ezek közül a tragikus sorsú egyének közül sokan nagyon magas erkölcsi normával és szellemi értékekkel indultak el azon az úton, amiről őszintén hitték, hogy a szentség és a Krisztusnak átadott élet útja lesz. A hierarchikus kiváltság, hatalom és a köznép felett gyakorolt tekintélyrendszer felelős azért, hogy ezek az emberek megromlottak, és ez tette tönkre az életüket.

Ez a rendszer, ahogy láttuk is, jó néhány bizonyítékot halmozott fel az évszázadok során a pápák mohóságára és kéjvágyára, amihez hivatali pozíciójuk szülte sok esetben az alkalmat. Hatalmuk növelése céljából egy sereg hamis dokumentumot adtak ki azt állítva, hogy ezek a korai egyházatyák írásai, illetve a korai zsinatok rendeletei.

Ezeknek a koholmányoknak az egyik állandóan visszatérő témája az, hogy a pápák „ártatlanságot és szentséget örököltek Pétertől”, tehát senki ember fia nem ítélkezhet fölöttük. Von Döllinger a következőket írja: Konstantinnak a niceai zsinaton elhangzott mondását, amit Rufinusz

jegyzett fel, addig módosítgatták, amíg magasröptű tettetések kimeríthetetlen tárházává nem lett. A lejegyzett legenda szerint, amikor Konstantin elé tették a püspökök ellen szóló vádiratokat, elégette azokat, mondván, hogy a püspökök istenek, és senki ember fia ne merészelje megítélni őket.

Ha valaki az istenek szintjére emeltetik, akkor milyen kiváltságjogokat ne követelne magának? Isten fölötte áll a törvénynek. Nem meglepő tehát, hogy a pápák azt kezdték el hirdetni, hogy hatalmuk van királyok, birodalmak és minden ember fölött, és akár zsarnokként is viselkedhetnek. A dolgokat csak még rosszabbá tette a tévedhetetlenség álcája.

Minden papban és apácában (bár kisebb mértékben) jelen van ez a romlott abszolutizmus és a köznép fölé való emelkedettség. Adjuk hozzá ehhez az isteni tekintélyhez a cölibátus természetellenes reguláját (egy elviselhetetlen teher, amit csak nagyon kevesek tudnak hordozni), és máris elő van készítve a terep a bűnre. Egy őszinte katolikus történész így ír:
Az tény, hogy a papi cölibátus szinte soha nem működött. Vannak történészek, akiknek az a véleménye, hogy több kárt okozott az erkölcs terén, mint a Nyugatnak bármely más intézménye, beleértve a prostitúciót is
A cölibátus okozta kárra vonatkozó bizonyítékok nem bigott, katolikusellenes forrásokból származnak, hanem épp ellenkezőleg: pápai dokumentumokból és szent érzésű reformerek leveleiből. Mind ugyanarról tanúskodik: nemcsak hogy sohasem volt világító gyertya a romlott világban - a papi cölibátus sokkal inkább szégyene volt mindig is a kereszténységnek.

A cölibátus gyökerei és gyümölcsei

Fontos megérteni azt, hogy a Biblia nem tanítja a cölibátust, és az apostolok sem éltek így. Ez a tanítás a pápai rendszer szerves részeként fejlődött ki, és fokozatosan annak egyik legfontosabb elemévé vált. Egyáltalán nem erkölcsi megfontolások állnak a hát-terében, hiszen a cölibátus intézménye mindig is a bűn valóságos tárházának bizonyult. Talán meglepő, de az igazság az, hogy a cölibátus nem a szexualitás, hanem a házasságkötés tilalma. II. Sándor pápa (1061-73) például nem intette meg azt a papot, aki a házasságtörés bűnét elkövette apja második feleségével, mivel nem követte el a házasságkötés bűnét. Ez utóbbi volt az a nagy

bűn, amitől a papokat távol kellett tartani ahhoz, hogy teljesen oda tudják szánni magukat az egyháznak.

A történelem során nemcsak papoknak és prelátusoknak, hanem a pápáknak is megvoltak a maguk szeretői, és gyakran igénybe vették prostituáltak szolgáltatásait is. Sokan közülük homoszexuálisok voltak. A klérus egyetlen tagját sem átkozták ki a szexuális élet gyakorlása miatt, viszont ezreknek kellett lemondaniuk a papi hivatalról amiatt, hogy megházasodtak. Miért ez a rendkívül nagy ragaszkodás a cölibátushoz a mai napig, ha ennek valójában nem a szexualitástól való tartózkodás a lényege? Nos, azért, mert a cölibátus rendkívül praktikus, és óriási hasznot hoz az egyháznak: nem teszi lehetővé, hogy püspökök és pápák családot alapítsanak, vagyis lehetetlenné válik a vagyon átörökítése, így aztán az egyháznak nem kell tartania az elszegényedéstől. A klérusnak nem lehetnek örökösei.

VII. Gergely pápa kifejezve sajnálatát amiatt, hogy nehéz a papokat megakadályozni a házasságkötésben, így nyilatkozott: „Az egyház nem törheti szét bilincseit, hacsak a papok szét nem törik először a feleségeik által rájuk rakott bilincseket." Még egy ok a cölibátusra: egy olyan papság létrejötte, aki mentes attól a tehertől (és szerető támogatástól), amit a feleség és a gyermekek jelentenek. Ezért aztán a paráznaság és a házasságtörés - jóllehet elméletileg tilos mégis kívánatosabb a házasságnál. Egy XIX. századi történész, R.W. Thompson a következő magyarázattal szolgál:
A pápai rendszer tökéletes működése érdekében szükségessé vált egy olyan eklézsia felállítása, amelynek tagjai mentesek a családi kötelékekből eredő általános együttérzéstől, azért, hogy alkalmasabbak legyenek elvégezni a pápa feladatait.

Jóllehet az első időkben házas emberek is lehettek papok, megkövetelték tőlük, hogy ne éljenek házaséletet. I. Leó pápa (440-61) azt a rendelkezést hozta, hogy a házas klérusnak úgy kell tekintenie a feleségét, mintha az „nővére" volna. Csak nagyon kevesen vannak tisztában a katolikusok közül azzal, hogy VII. Gergely (1073-85) idejében is még elfogadott volt, hogy papok megházasodhatnak, viszont nem élhettek házaséletet feleségükkel.

Ez a fajta törvény természetellenes, és nélkülöz minden realitást. Ki tartott volna be egy ilyen szabályt? Itália-szerte a klérus tagjai nagycsaládosok voltak, és ezért semmilyen hátrányt nem szenvedtek. Egyébként is, maguknak a pápáknak is népes családjuk volt, és ők sem rejtették ezt a tényt véka alá.

De Rosa erről így ír: Az erkölcsök általános romlása idején a teológiai tévelygés oda vezetett, hogy különösen az V. század Rómájában a „klérus" szó minden goromba és perverz dolog foglalatává lett.. Amikor III. Sixtus pápa (432-40) azért került törvényszék elé, mert elcsábított egy apácát, ott ügyesen védekezett Krisztus szavaival: Az vesse rám az első követ, akinek köztetek nincs bűne.

A vándorló szerzetesek fenyegetést jelentettek a társadalom számára; hosszú ideig a kolostorok voltak a legrosszabb hírű házak. Az 567-es II. tours-i zsinat nyíltan elismerte, hogy alig van olyan pap, akinek ne lenne felesége vagy szeretője.

A prostitúció intézményesítése

Évszázadokon keresztül a papság öröklődött. A legtöbb pap maga is papnak és püspöknek a fia volt. Nem egy olyan pápa volt, aki állítólagos cölibátusban élő elődjének volt vér szerinti utódja. Silverius pápa (536-7) Hormisdas pápa (514-23) utódja, vagy például XI. János (931-5) III. Sergiusnak kedvenc szeretőjétől, Maroziától született fia volt.

Az egyház élén álló törvénytelen utódok között voltak még: I. Bonifác (418-22), Gelasius (492-6), Agapetus (535-6) és Theodoros (642-9), de sorolhatnánk még jó néhányat. IV. Hadrián (1154-9) is egy pap fia volt. Nem véletlen, hogy II. Piusz (1458-64) egyszer azt mondta, hogy Róma „az egyetlen város, amit fattyak kormányoznak." Piusz egyébként maga is elismerte, hogy legalább két törvénytelen gyermek apja, és a két gyermek két különböző asszonytól született, és közülük az egyik házasságban élt. A cölibátus regulája a szó szoros értelmében tett embereket prostituáltakká, Rómát pedig a „Paráznák Anyjává", ahogyan ezt János apostol előre látta.

Tüzes prédikációiban a firenzei Savonarola (aki hamarosan mártírhalált szenvedett) Rómát prostituáltnak nevezte, aki „kész arra, hogy pénzért áruba bocsássa kegyeit”6, és megvádolta a papságot azzal, hogy „beletaszítanak mindenkit a szellemi halálba, és kegyességük abból áll, hogy prostituáltakkal töltik el az éjszakát.” Szerinte „kevés, ha csak azt mondjuk, hogy ezer, tízezer vagy tizennégyezer a prostituáltak száma Rómában, ugyanis abban a városban a férfiak és nők mind azzá lesznek.”

VI. Sándor pápa azzal fenyegette Firenzét, hogy „kiközösíti”, ha nem hallgattatja el Savonarolát. A város elöljárói, tartva attól, hogy a kiközösítés eredményeképpen „a firenzei kereskedőket Rómában bebörtönzik”, engedelmeskedtek a pápai parancsnak. A pápa azt akarta, hogy Savonarolát vigyék Rómába, és eretnekség vádjával állítsák bíróság elé, viszont a firenzeiek maguk akarták kivégezni. Miután aláíratták velük iszonyatos kínzások árán kicsikart vallomásukat, Savonarolát és két szerzetes társát felakasztották és elégették. Több mint különös, hogy azt a személyt, aki az egyházi vezetők erkölcstelenségét pellengérezte ki, és akit római katolikusok meggyilkoltak, ma a Vatikán „hite óriásaként” ünnepli, aki „1498. május 23-án mártírhalált szenvedett.” Hogy átértékelődik a történelem!

Amikor Szent Bonifác a VIII. században Német-országba látogatott, rá kellett ébrednie, hogy a klérusból senki nem tartotta meg cölibátusi fogadalmát. Zakariás pápának (741-52) így ír: „Olyan fiatalemberek jutottak felfelé a klérus ranglétráján, akik erőszakot és házasságtörést követnek el, az éjszakát egyszerre négy-öt nővel töltik, majd reggel felkelve misét mondanak” Rathurio püspök azt panaszolja, hogy ha kiközösítené azokat a papokat, akik már nem érintetlenek, „akkor nem maradna senki, aki kiszolgáltatja a szentségeket, kivéve kiskorú fiúkat. Viszont ha kizárná a törvénytelen gyerekeket is, ahogy ezt az egyházi törvénykönyv megköveteli, akkor még fiúk sem maradnának.”

Még idealistákból is fegyelmezetlen gazemberek lettek, ugyanis a papság volt a vagyonhoz és a hatalomhoz, illetve a legerkölcstelenebb örömökhöz vezető legbiztosabb és leggyorsabb út. A jelenlegi pápa, II. János Pál nemrégen kiadott enciklikájában, a Veritas Splendor-ban (Az igazság nagyszerűsége) egyértelműen elítéli a promiszkuitást, vagyis a törvény-

telen szexuális kapcsolatot. Még talán elismerően szólnánk az efféle értekezésekről, ha ebben a pápa beismerné, hogy elődei többsége a pápai hivatalban közönséges bűnöző volt; vagy, hogy a klérus, mivel tilos volt számára a házasságkötés, sokkal inkább hajlott arra, hogy meg nem engedett kapcsolatokba bocsátkozzon, mint a köznép; illetve, hogy a promiszkuitás még mindig széles körben elterjedt a római katolikus kléruson belül. Ha mindezt nem tartalmazza a Veritas Splendor, akkor nem más, mint üres beszéd.

Krisztus helytartói?

XII. János (955-64), akire már korábban is utaltunk, 16 éves korában lett pápa, háremet tartott a Laterani Palotában (lateráni palotában), és minden képzeletet felülmúlóan bűnös életet élt. Még az ördögöt is köszöntötte a Szent Péter oltár előtt. Bár az egyház szellemi vezetője volt nyolc évig, XII. János anyjával hált, illetve minden nővel, akire csak rátette a kezét. Az asszonyokat figyelmeztették, hogy ne merészkedjenek Szent János templomába.

Róla Liutprand így ír naplójában: János pápa minden dolognak az ellensége; a lateráni palota, ami egykor szenteknek adott ott-hont, most bordélyházzá változott. Ez a palota soha nem fogja elfelejteni, amikor a pápa együtt volt apja ágyasával, aki egy másik prostituáltnak, Stefániának volt a testvére.
Az asszonyok félnek a szent apostolok küszöbéhez jönni, imádkozni, mert hallottak róla, hogy nemrégiben János erőszakkal cipelt el zarándok asszonyokat egyenesen az ágyába, tekintet nélkül arra, hogy azok férjezettek, özvegyek vagy még érintetlenek voltak.

Damiani Szent Péter XI. századi feljegyzése a cölibátus intézményéhez tapadó gonoszságról olyan botrányos volt, hogy a pápa, akinek megmutatta az írást, elzárta saját pápai archívumába. „Ez bizonyíték arra, hogy az akkori klérus kicsapongása általános volt. Miután hat évszázadon keresztül próbálták ráerőszakolni a papságra a cölibátust, a klérus odáig jutott, hogy a papok a parókiákon fenyegetést jelentettek a férjezett és a hajadon asszonyok számára egyaránt.”

IV. Ince pápa, akit II. Frigyes Róma elhagyására kényszerített, kúriájával együtt a franciaországi Lyonban talált menedéket. Amikor a pápa Frigyes halála után visszatért Rómába, Hugó bíboros köszönőlevelet intézett a lyoni emberekhez.

A következő részlet bepillantást enged a pápai udvar minden szégyenérzetet nélkülöző atmoszférájába: Mialatt városotokban tartózkodtunk, mi (a római Kúria) nagy jóindulattal voltunk felétek. Odaérkezésünkkor alig találtunk két vagy három megvásárolható szeméremhölgyet, viszont távozásunkkor hátrahagytunk egy olyan bordélyházat, amely a nyugati kaputól a keleti kapuig terjed.

A cölibátus kényszere

A cölibátus alig volt ismert Angliában azelőtt, hogy IV. Ince 1250-ben törvényre emelte. Ott a papok többsége házasságban élt, és ezt a gyakorlatot az ottani egyház teljes mértékben elfogadta. Róma azonban elhatározta, hogy el kell vágni a papok és az apácák családi kötelékeit, és kizárólagos odaadást kell tanúsítaniuk az anyaszentegyház és a pápa iránt.

R. W. Thompson elmagyarázza, hogy miért kényszerítették rá Angliára is a cölibátust: A római klérus cölibátusa kezdettől fogva a pápai fennhatóság kiépítésének egyik leghatékonyabb eszköze volt; pontosan e célból kísérelték meg Angliában is bevezetni a normann hódítás után.

II. Honorius pápa (1124-30) elküldte a cremai János kardinálist, hogy megnézze, hogy a házasság ellen hozott rendeletnek van-e foganatja Angliában. A bíboros összegyűjtötte a fiatal klérustagokat, és keményen megszidta őket mondván, hogy „szörnyű bűn az, ha valaki egy utcanő mellől kikelve az ágyból nyúl Krisztus testéhez." A klérus, akinek szónokolt, később meglepte a bíboros urat este szobájában, és tetten érte egy helyi prostituálttal. De ő legalább nem volt nős.

A tizenharmadik században Szent Bonaventura, bíboros és a ferencesek rendfőnöke azt mondta, hogy Róma pontosan olyan, mint a Jelenésekben leírt parázna, ahogyan ezt már János apostol is és három századdal később Luther is előre látta. VIII. Bonifác pápa (1294-1303) sem csinált lelkiismereti kérdést abból, hogy a saját anyját és a lányát egyszerre vigye

ágyába. Luthernek Rómába tett látogatásakor kezdődött egyháza iránti egyre inkább növekvő kiábrándultsága.

A XIV. századra az egyház már teljesen elvesz-tette hitelességét, többé nem volt példája a krisztusi életnek. A cinizmus elburjánzott. Nem volt titok az sem, hogy XXII. János pápának (1316-34) volt egy fia, akit bíborosnak neveztek ki. Lutherhez hasonlóan az angol John Colét is megütközött a pápa és a bíborosok istentelenségén, amikor Rómába látogatott.

Pulpitusáról a londoni Szent Pál székesegyházban, ahol akkor esperes volt, Colét a következő módon fejezte ki rosszallását: Ó, azok az aljas, hitvány, nyomorult papok, akikből ez a föld olyan sokat hordoz a hátán! Van képük valami ágyasnak a kebléről egyenesen a templomba menni, Krisztus oltárához, Isten felséges titkaihoz!

Élet a pápai udvarban

Éveken át szinte szállóigévé vált az a mondás, hogy „Rómában van a legtöbb prostituált, mivel Rómában élnek a legtöbben cölibátusban." IV. Sixtus pápa (1471-84) megkísérelte ezt a tényt jelentős jövedelemforrássá változtatni, így aztán egyházadót szedett a római bordélyházaktól. Később még nagyobb vagyonra tett szert azáltal, hogy megadóztatta a papok prostituáltjait is.

Will Durant így számol be erről: 1490-ben mintegy 6800 prostituáltat tartottak nyilván - nem számítva a titokban praktizálókat - a 90 ezerre tehető összlakosságból. Velencében az 1509-ben tartott népszámláláskor a 300 ezer fős lakosságból 11654 volt prostituált. Egy nyomdai vállalkozó kiadta „Velence legfontosabb és a legnagyobb köztiszteletnek örvendő kurtizánjainak nevét, címét és tarifáját."

Amikor VI. Sándor (1492-1503) pápa lett, Rodrigo Borgia, aki élete első gyilkosságát 12 éves korában követte el, diadalittasan a következőket kiáltotta: „Pápa vagyok, főpap és Krisztus helytartója!" Gibbon csak „a keresztény Róma Tiberiusának" hívja. Bár csak ritkán próbálta azt a látszatot kelteni, hogy keresztény, mégis, ahogy minden pápa, mélységesen tisztelte Máriát, és teljes odaszánást tanúsított iránta. Egy kiemelkedő firenzei tudós így ír róla.

Romlott, kicsapongó életet élt. Nem ismert sem szégyent, sem őszinteséget, sem hitet, sem vallást. Kielégíthetetlenül kapzsi ember volt, tele ambíciókkal, és égett a vágytól, hogy minden gyerekének magas hivatalt biztosítson azért, hogy végre tudja hajtatni istentelen rendeleteit. Nem riadt vissza a legaljasabb és legkegyetlenebb mód-szerektől sem.

Elődjéhez, VIII. Ince pápához (1484-92) hasonlóan, Borgia szerető apaként beismerte, hogy voltak gyerekei, meg is nevezte őket, személyesen megkeresztelte azokat, biztosította számukra a legjobb oktatást, és büszkén eskette meg őket a Vatikánban rendezett szertartásokon, melyeken Róma leghíresebb családjai is részt vettek. VI. Sándornak 10 törvénytelen gyerekéről tudnak, közülük négy (a hírhedt Cesare és Lucrezia is) Vannozza Cataneitől, kedvenc ágyasától született. Amikor Vannozza már kiöregedett, az akkor 58 éves Borgia magához vette az akkor fiatal házas, 15 éves Giulia Farnesét. Megszerezte testvére számára a bíborosi kalapot (akit ezért csak „szoknya kardinális”-ként emlegetnek), akiből később III. Pál pápa (1534-49) lett, és aki összehívta a tridenti zsinatot, hogy szembeszegüljön a reformációval.

A művészet és az építészet feljegyzései

A pápák promiszkuitását a Vatikán, a Szent Péter bazilika és más híres római templomok és bazilikák szerkezete és szobrai is megörökítették. A pompás Sixtus-kápolnát például IV. Sixtusról nevezték el, aki megadóztatta mindazokat, akiknek szeretőjük volt, jóllehet ő maga nem fizetett semmit. Ezen a helyen találkoztak a bíborosok, hogy megválasszák a következő pápát. Mintegy 20 méter magasságban látható Michelangelo nagyszerű mesterműve.

Az ámuló látogatók nincsenek tisztában azzal, hogy a világ egyik legnagyobb műalkotására II. Gyula (1503-13) adott megbízást, és ő maga is hatalmas vagyon árán szerezte meg a pápaságot, és még csak nem is színlelte a vallásosságot, még kevésbé azt, hogy keresztény. Hírhedt szoknyavadász volt, számos törvénytelen gyermek apja, és a teste már annyira elrothadt a szifilisztől, hogy még csókra sem volt képes kinyújtani a lábát. A Sixtus-kápolna tehát - számos római műemlékhez hasonlóan - jól illusztrálja, hogy a vele büszkélkedő egyház, ahogyan ezt János apostol is előre látta, nem más, mint „Paráznáknak Anyja.”

Amit a „nyugati kereszténység legjelentősebb, Máriának szentelt templomaként" ismernek világszerte, a Santa Maria Maggiore sok szentségtelen életet élő pápa közös összefogásának az eredményeként született, III. Sixtus (432-40), aki szintén nagy szoknyavadász hírében állt, építtette az épület fő szerkezetét. „A főhajó fölötti aranyozott fa mennyezetre VI. Sándor (Borgia) pápa (1492-1503) adott megbízást"20, és azzal az Amerikából származó arannyal fizetett érte, amit a spanyol uralkodóktól, Ferdinándtól és Izabellától kapott annak fejében, hogy nekik adta az Újvilágot. Borgia hihetetlen gonoszságáról, a kínzások iránt tanúsított előszeretetéről, szeretőiről, rengeteg törvénytelen gyerekéről csak nagyon kevés forrás számol be. Általában csak azt említik meg róla, hogy övé volt a nyomtatott könyvek cenzúrájának első joga, az ún. Index, ami több mint 400 évig volt érvényben."

A Szent Péter bazilika belsejében található III. pál pápa (1534-49) sírmléke, amit fekvő nőalakok szobrai díszítenek. Az Igazságot szimbolizáló egyik nőalak mintegy 300 évig teljesen mezítelen volt, egészen addig, amíg IX. Piusz pápa ruhát festetett rá. A nőalakot III. Pál lánytestvéréről, Giuliáról mintázták, aki VI. Sándornak volt ágyasa. így tette halhatatlanná a művészet a „cölibátusban élő" pápák promiszkuitását.

Korunk minden bibliai alapot nélkülöző toleranciája

A római katolikus klérus erkölcstelensége nem korlátozódik csupán a múltra, hanem napjainkban is jelen van. Az apostolok idejében az ehhez hasonló bűnök nem voltak olyan gyakoriak, és az illető személynek az egyházból való kiközösítését vonták maguk után. A hívőknek nem volt szabad semmilyen kapcsolatban állniuk a paráznákkal (l Korintus 5,8- 9), ha valóban keresztények voltak, így tehát a világ számára nyilvánvaló volt, hogy az efféle magatartást az egyház és Krisztusnak minden követője elítéli. Pál a Korintusiaknak a következőket írja a feslett, erkölcstelen emberekkel kapcsolatban: „Vessétek ki - közösítsétek ki azért a gonoszt - a bűnben élő személyt magatok közül" (13. vers).

Számtalan pápa, érsek, püspök és pap tartozott a paráznák, házasságtörők, homoszexuálisok és tömeggyilkosok sorába; olyan könyörtelen és romlott gazemberek voltak, akik minden intésre érzéketlen, perverz éle-

tet éltek. Ezeket a személyeket, nemcsak hogy nem közösítették ki, hanem neveik „Krisztus helytartóinak, névsorát alkotják. Ha ma egy papot szexuális tisztátalanságon érnek, az esetek többségében nem veszik el tőle a papi hivatalt, sőt az egyházból sem közösítik ki, hanem elhelyezik egy másik parókiára, esetleg ezt megelőzően pszichológiai tanácsadásra javasolják. Azután az ilyen gyógyító központokban (például a Vigasztaló Szolgái központ Jemez Springsben, Új Mexikóban) gyógyultnak nyilvánított papokat kihelyezik egy másik parókiára, hogy onnan szedje további áldozatait.

Bár Róma hivatalosan elítéli a paráznaságot, papjai közül ezrek folytatnak házasságon kívüli szexuális kapcsolatot. Egy amerikai katolikus újság a következőkről számolt be nemrégiben: „Hét francia nő, akik katolikus papokkal állnak kapcsolatban, arra kényszerül, hogy titokban tartsák az illetők iránt érzett szerelmüket. A hét nő, aki hasonló helyzetű nők ezreit képviselte, augusztus 20-án érkezett a Vatikánba. Arra kérték a pápát, hogy vegyen végre tudomást arról a valóságról, amivel nap, mint nap szembe kell néznie több ezer olyan nőnek, akiknek papokkal van viszonya. A viszonyt általában homály fedi, de sok esetben egyházi elöljárók tudta és jóváhagyása legalizálja. Arra is kérték Őszentségét, hogy legyen tekintettel arra, hogy milyen jövő vár az ilyen kapcsolatokból származó gyermekekre, akiket vagy egyedül nevel az anyjuk, vagy teljesen elhagyatottan nőnek fel.” Mindezek ellenére a csalás és a képmutatás továbbra is uralja a helyzetet.

Egy volt apáca, Patrícia Nolan Savas, a Gus: Egy apáca története c. könyv szerzője a következőket írja: Auguszta nővérként tíz évig szemtanúja voltam olyan helyzeteknek, amiket a kompromisszumkötéstől egészen az abnormális szituációkig lehet nevezni. Elméletileg tilos volt bárkit megérintenünk, legyen az nő vagy férfi. A „különleges barátságok”, amelyeket a szüzességi eskü súlyos megsértésének tekintettek, annál inkább kerülendők voltak. A kényszerített szexualitás-nélküliségnek és a testi vágyak megtagadásának mindig nagy, de gyakran tragikus ára volt.

Néhány eunuch (herélt férfi) kivételével a papok és apácák többsége végül elutasította ezt az elviselhetetlen terhet, és vagy teljesen hátuk mögött hagyták a vallásos életet, vagy egymással, illetve világi emberekkel létesítettek szexuális kapcsolatot.

Voltak olyanok is, akik továbbra is megkísérelték megöldökölni a testet, ezeknél azonban leggyakrabban súlyos lelki eredetű rendellenességek jelentkeztek. Vannak, akiknek a teste és az elméje egyaránt komoly kárt szenvedett, és ezeket „visszavonultak otthona", esetleg más, enyhítő kifejezéssel elnevezett intézetekbe zárják be. Rengetegen alkoholisták lettek, és szép csendben ebbe is haltak bele.

Mi az oka ennek az égbekiáltó életpazarlásnak? A cölibátus csodálatos dolog, ha az ember önként és szabadsággal vállalja, viszont egy óriási malomkő, hogyha dogmaként kényszerítik rá az egész klérusra. És ki volt az, aki rákényszerítette? A római katolikus egyház kilenc évszázaddal ezelőtt.

1994 elején az 51 éves Terence Germán (egykori jezsuita pap) 120 millió fontos pert indított New York állam Legfelsőbb Bíróságán a katolikus egyház, II. János Pál és John OConnor bíboros ellen. Azzal vádolta őket, hogy „a többi katolikus pap erkölcstelen szexuális viselkedéséről és az egyházi javak illetéktelen felhasználásáról szóló ismételt feljelentései fölött szemet hunytak."

Germán hivatalos panasztevéséből így hangzik egy részlet: Búcsút mondott „a földi javaknak", amikor 1964-ben letette az esküt, ugyanis az egyház ígéretet adott neki arra, hogy élete végéig gondoskodik róla. E mögött az a feltételezés állt, hogy a római katolikus egyház „törvényeinek megfelelő életet fog élni"

„A katolikus egyház azonban - elnézve az erkölcstelen szexuális magatartást és a pénzügyi csalásokat - a maga részéről megszegte ezeket a törvényeket nem érvényesítette a szabályokat, ezért a klérus sem élt ennek megfelelően; loptak és kiskorú fiúkkal létesítettek szexuális kapcsolatot." Napjaink „cölibátusban élő" paráznáit, homoszexuálisait és perverzeit szép csendben áttelepítik. Új parókiájukon ezután újra misét celebrálnak, és végzik papi kötelességeiket. Viszont ha netalántán elkövetnék a házasság kötés rendkívül súlyos „bűnét", azonnal búcsút kellene venniük a papi hivataltól.

Végre napvilágra jött

A római katolikus klérus évtizedeken át takargatott erkölcstelenségei ma végre napvilágra kerülnek. Egyre több áldozat lép a színre, hogy perelje az egyházat. Becslések szerint az Egyesült Államokban eddig 1 milliárd dollárt fizetett ki a katolikus egyház azért, hogy az ilyen ügyeket bírósági per nélkül rendezze. Az új-mexikói Santa Fe érseksége a csőd szélén áll a közel 50 per következtében, amelyben egyszerre védi magát. „Harminc év alatt több mint 45 pap 200 személyt zaklatott szexuálisan" Azonban nem Santa Fe az egyetlen hely, ahol a katolikus egyháznak ilyen perekkel kell szembenéznie. 1994-ben Chicago érseksége többet költött az ehhez hasonló ügyek finanszírozására, mint amennyit a településekre (2,8 millió dollár). A jelenség rendkívül burjánzó.

Kaliforniában a Santa Barbara-i ferences fiúintézetet nemrégiben zárták be, ugyanis a papok és a diákok többsége szexuális viszonyban állt egymással. Egyesült Államok szerte a katolikus egyház gyerektartást fizet azoknak az asszonyoknak, akik apasági pert indítottak, cserébe azért, hogy hallgatnak erről az ügyről a nyilvánosság előtt. A Santa Fe-i érsekségi perek során 12 biztosító - közöttük a londoni Lloyds is - megtagadta a kifizetést, és azzal érvelt, hogy „azért nem kötelesek fizetni, mert az érseki hivatal továbbra is ad kinevezéseket olyan papoknak, akikről tudják, hogy szexuális erkölcstelenségeket követtek el."

A „Jó Hír"-hez hasonló, tíz éve fennálló szervezetek, melyek a papok és világi nők közötti, szexuális kapcsolatra épülő párkapcsolatokat segítik világszerte, igencsak szaporodásnak indultak. A „Jó Hír" központja a pennsylvaniai Canadensisben található, de vannak már ágazatai Kanadában, Ausztráliában és Angliában is. Próbálja „kiépíteni kapcsolatait más országokban működő hasonló szervezetekkel, és egy olyan szövetség megalakítására törekszik, amely egy egységes frontként léphet ki a katolikus egyház elé, amely eddig nem vett tudomást a papok és világi nők között fennálló szexuális viszonyról, mondván, hogy ez csak elszigetelt amerikai jelenség. Sok pap „állandóan szexuális kapcsolatot létesít nőkkel. A papok szeretői közül vannak, akik az illető pap feleségének tekintik magukat, „legalább szívükben, ha jogilag nem is", de vannak olyan esetek, amikor ezek a kapcsolatok „teljesen hasonlóak a normális

házassághoz." Viszont „amikor a gyerek iránti felelősség kérdése merül fel, a papnak azonnal nyoma vész."

Igazi képmutatás

A katolikus egyház ragaszkodása a cölibátus természetellenes és működésképtelen intézményéhez egy képmutató papság kialakulásához vezetett, akik bort isznak és vizet prédikálnak. A National Catholic Reporter (Nemzeti Katolikus Szóvivő) c. magazin szerint „a mostani papoknak 10%-a jelentette, hogy a képzés ideje alatt papok szexuálisan zaklatták őket, és hogy nagy szellemi elöljárók, szemináriumi professzorok gyakran a szexuális kontaktust is hivatali kötelezettségeik részévé tették."

Nyugat-kanadai püspökök 1993 szeptemberében ellátogattak Rómába, és hosszan tartó tárgyalások során arra próbálták rávenni a pápát, hogy „tegyen kivételt kulturális alapon, és engedjen nős papokat Észak-Kanada őslakosai közé." A pápa rendkívül udvarias volt, de hajthatatlan. Tizenöt évszázados „tévedhetetlenséget" hogy is lehetne megváltoztatni ilyen könnyen!

Óriási jelentőségű esemény színhelye volt 1993. augusztus 12-én és 13-án a minnesotai Collegeville-i Szent János apátság épülete, ahol a „Szexuális trauma és az egyház" címmel rendeztek konferenciát. A szponzor két bencés apát volt, Timothy Kelly és a Szent János Egyetem elnöke, Dietrich Reinhart. A konferencián protestánsok is részt vettek. Mivel a konferencia elsősorban pszichikai és nem szellemi természetű megoldást próbált találni a problémák megoldására, a résztvevők között jelen voltak pszichológusok, pszichiáterek is, mint pl. a jezsuita pszichiáter, James Gill és az Emberi Fejlődés (Human De-velopment) szerkesztője.

A felszólalók többsége megjegyezte, hogy a szexuális zaklatásokkal kapcsolatosan nem állnak rendelkezésre konkrét számok, mivel a katolikus egyház mindent megtesz, hogy ezt az információt visszatartsa. Thomas Doyle ügyvéd, az 1985-ös Doyle- Moulton-Peterson, a kléruson belül elterjedt szexuális visszaélésekről szóló beszámoló egyik szerzője szerint 1990-ben az Amerikában élő 50 ezer pap közül kb. háromezernek „volt szexuális viszonya kiskorú személlyel." Mások becslései szerint „négyszer ennyien állnak nőkkel, kétszer ennyien felnőtt férfiakkal szexuális

viszonyban." A helyzet teljesen kezelhetetlen, de így volt ez az elmúlt évszázadok során is.

Saját klérusának tagjairól így ír William Hogan a XIX. század elején, miután elhagyta a papi pályát: Nagyon sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de egész életemben - megszületésem percétől egészen eddig a pillanatig - még soha nem ismertem ilyen romlott és kéjsóvár embercsoportot a világon.

A II. vatikáni zsinaton VI. Pál a pápai tévedhetetlenség dogmájához folyamodott, kivéve ezáltal a tanács kezéből az olyan kritikus kérdéseket, mint a cölibátus, a születésszabályozás, és ezekben a kérdésekben saját véleményét tette a hivatalos állásfoglalássá. Megkövetelte, hogy 1970-ben, nagycsütörtökön minden pap megújítsa cölibátusi esküjét. Róma nem másíthatja meg a cölibátussal kapcsolatos álláspontját anélkül, hogy ne kellene elismernie, hogy tévedhetetlen pápái és a zsinatok mégis csak tévedtek, vagy, hogy teljesen figyelmen kívül hagyták a Szentírás és a Szent Szellem útmutatásait, illetve azt, hogy ebben a kérdésben a protestánsoknak mindig is igazuk volt.

Róma képmutatása elképesztő méreteket ölt. Továbbra is magas erkölcsi mércéről prédikál a világnak, az erény eszményképének pózában tetszeleg, ugyanakkor klérusából tízezrek sértik ezeket az erkölcsi törvényeket. Érdemes megnézni a Veritas Splendor 179. oldalán leírtakat. Ezen az értekezésen a pápa hat évig dolgozott, és 1993-ban adták ki. Ez a vaskos teológiai mű egyértelműen elítéli a fogamzásgátlást, a házasságon kívüli szexualitást és a homoszexualitást, mondván, hogy ezek mind „az ember bensőjéből fakadó gonoszságok." Rendkívül szembeötlő azonban, hogy az értekezés nem említi, hogy a római katolikus klérus nagy százaléka mindhármat gyakorolja.

A bukás szomorú bizonyítéka

Hans Küng katolikus teológus római katolikusok többségének a nézeteit visszhangozza, amikor II. János Pált túlságosan is „keményvonalasnak" nevezi, és azt állítja, hogy a szexuális erkölcsöket érintő nézeteinek merevsége nemhogy elejét venné a szexuális tisztátalanságoknak, de még

inkább elősegítik ezeket. Küng szerint, akit egyébként továbbra is a Vatikán rosszallásának köde vesz körül, a Veritas Splendor (amit az egyházi vezetők „szentségre való felhívásként" üdvözöltek) „II. János Pál bukásának bizonyítéka. Wojtyla nézete süket fülekre talált, jóllehet prédikációk százai visszhangozták világszerte. Ez pápai méltóságának legnagyobb kudarca."

A katolikus egyház ellen indított 120 millió dolláros perében az egykori jezsuita pap, Terence Germán, aki 1978 és 1981 között római jezsuita főhadiszállásáról figyelte a Vatikán baklövéseit, azt nyilatkozta, hogy „a szexuális erkölcstelenségek miatti panasza süket fülekre talált a pápánál." Aztán később, amikor a tények már tagadhatatlanná váltak, a pápa azt mondta, hogy ha elő is fordulnak ilyesmik, akkor is csak az Egyesült Államokban. „Ostobaság! - mondja Germán. - Ugyanez történik Rómában is, és ezt ő is nagyon jól tudja."

A chicagói Joseph Bernardin bíboros azzal dicsekszik, hogy a Veritas Splendor „újra megerősíti azt a látást, amely a katolikus közösséget Krisztus ideje óta fenntartja." Valóban ennyire nem lenne tisztában egyháza történelmével és jelenlegi helyzetével?

Róma minden kétséget kizáróan az, amiről a Jelenések 17-ben szó van: paráznáknak anyja, aki a történelem során milliókat taszított paráznaságba a világon. E tekintetben egyedülálló. A FENEVADON EGY ASSZONY ÜL!

13. LELKEK MEGRONTÓJA

És az ő homlokára egy név vala írva A PARÁZNÁKNAK ÉS A FÖLD UTÁLATOSSÁGAINAK ANYJA. (Jelenések 17,5)

A katolikus egyház azt tanítja és parancsolja, hogy a bűnök megbocsátásának joga - ami a hívek számára rendkívül előnyös, és a Szent Tanács tekintélye által is jóváhagyott - továbbra is az egyház kizárólagos joga kell, hogy maradjon; és kiátkozás sújtja mindazokat, akik szerint ez a bűnbocsánat hiábavaló, illetve akik azt vallják, hogy az egyház nincs felhatalmazva arra, hogy bűnbocsánatot adjon. (A II. vatikáni zsinat tanítása)

Vallásos lelkülettel tartsák meg az egyház minden gyermeke a régebbi korokban kelt határozatokat: Krisztus, a Boldogságos Szűz és a szentek képeinek tiszteletéről.
Ragaszkodni kell továbbra is ahhoz a gyakorlathoz, hogy a templomokban szent ábrázolásokat helyeznek el, amelyeket a hívők tiszteletben részesítenek. (A II. vatikáni zsinat tanítása)

Nézzük csak meg, mik is a reformáció gyümölcsei! A sok megosztás és a különböző felekezetekre szakadás! - hangzik el gyakran katolikus apologéták szájából. „Hogy lehetne ez a zűrzavar Istentől!" Ezzel azt állítják, hogy csak a protestánsok körein belül léteznek doktrinális különbségek, míg ugyanez nem állítható a katolikus egyházról, hiszen az 980 millió lelkes hívőnek az egysége, akik mind ugyanabban hisznek, és ugyanazt a hitet gyakorolják. Ez azonban nagyon messze van az igazságtól. A katolicizmus azért kelti az egységnek a hamis látszatát, mert a doktrinális és a vallási gyakorlatot érintő ellentéteket véka alá rejtik. A Fidelity (Hűség) szerkesztője, E. Michael Jones, vezető katolikus író szerint a hívek azért nem hagyják el a katolikus egyházat, mert ez Krisztus egyetlen bárkája; nem számít, hogy az eretnekségeknek milyen hullámai csapkodják az oldalát, arra soha nincs mentség, hogy valaki kiugrik a bárkából, még a legádázabb vihar esetén sem.

Komoly megosztások

Ahogy ezt már láttuk, a pápák komoly ellentétben álltak egymással, egyik a másikat átkozta ki, mint eretneket (bár a kiátkozottak még a mai

napig a pápák névsorában szerepelnek); a különböző zsinatok is ellentétben álltak egymással, sőt gyakran komoly nézeteltérések voltak ugyanazon a zsinaton belül Nagyon sok hitehagyó volt a tridenti zsinaton - amely nem képviselte széles körben a katolikus egyház nézeteit, mégis a mai hivatalos dogmák kútfejének tekinthető. Az I. vatikáni zsinaton a püspökök közül sokan ellene voltak a pápai tévedhetetlenségnek, és csak később szavaztak mellette, hogy ne vonják magukra a pápa haragját. Ugyanez történt a II. vatikáni zsinaton is, de ez alkalommal VI. Pál pápa volt az, aki elfojtotta az ellenállást.

Az új Egyetemes Katekizmus angol változata kapcsán több mint egy évig komoly megosztás volt a püspökök között. Néhány ok említésre került a Washington D. C-ben 1993. november 15-18. között katolikus püspökök számára rendezett országos konferencián. A jelenlevők közül sokan fejezték ki a doktrínák miatti aggodalmukat. A milwaukee-i Rembert Weakland érsek a következőket mondta a konferencián résztvevőknek: „Óriási a nyugtalanság és az aggodalom jelenleg a liturgiával kapcsolatban."

A római katolikus egyházon belüli nézetkülönbségek a legkeményebb konzervativizmustól a papok és apácák hindu, illetve buddhista hitén és gyakorlatán keresztül egészen Hans Küng liberalizmusáig terjednek. Az utóbbi annyira távol áll Róma hivatalos vonalától, hogy 1979-ben a Vatikán visszavonta Küng teológusi státuszát. Ennek ellenére rendkívüli befolyása van a katolikus egyházon belül. Vagy vegyük például Matthew Fox esetét, akit a Vatikán egy évig hallgatásra kényszerített, majd ez-után olyan nézeteket kezdett el hangoztatni, amiket a legnagyobb jóindulattal is csak pogány és New Age-es jelzővel lehetne illetni. Fox, akit fegyelemsértés miatt elküldtek ugyan a dominikánus rendből, de az egyházból eretnekségei miatt nem közösítették ki, azóta anglikán lett. A klérus és a teológusok meggyőződésének széles skálája van jelen az egy-házban, kezdve olyan papoktól és apácáktól, akik a marxizmus és a felszabadító teológia nézeteinek pártfogói, egészen a X. Szent Piusz Társaság fanatikusaiig, akiket mélységesen megbotránkoztat II. János Pál ökumenizmusa.

A nagy szakadás

Legalább olyan mértékű volt a megosztás a római katolikus egyházon belül az évszázadok során, mint a protestánsok között, és ez a mai napig is így van. Ezek az ellentétek nemegyszer karddal és lándzsával vívott harccá változtak. Vegyük például a nagy szakadást, amikor Franciaország és Itália küzdött a pápaság megszerzéséért. 1378-ban a nápolyi VI. Orbán lett a pápa. Megpróbálkozott néhány szükséges reform bevezetésével, és kizárta az egyházból azokat a bíborosokat, akik pénzért vásárolták meg egyházi javadalmaikat.

Jó szándékú, de politikailag ostoba lépés volt. Von Döllinger ezt így magyarázza: A szimónia régóta a római Kúria mindennapi kenyere és éltető levegője volt; e nélkül a gépezet megállt és darabokra hullott volna. A bíborosoknak - saját szempontjukból - megvolt minden alapjuk arra, hogy ragaszkodjanak hozzá. Ennek megfelelően fellázadtak Orbán ellen, és megválasztották VII. Kelement, aki szívük szerint való volt.

Így aztán 1378-tól 1409-ig a nyugati kereszténység két részre szakadt. 1409-ben Pisa volt a színhelye annak a zsinatnak, amit azért hívtak össze, hogy a törést helyreállítsa. Ez volt az első alkalom 300 év óta, hogy a résztvevők szabadon szólhattak és szavazhattak. A megkönnyebbülés és a győzelem légköre áradt szét, amikor a két uralkodó pápa, az eretneknek nyilvánított XII. Gergely és XIII. Benedek helyett a zsinat egy harmadik pápát választott V. Sándor személyében. Természetesen sem XII. Gergely, sem XIII. Benedek nem vetette magát alá a zsinat döntésének, így aztán kettő helyett hárman lettek „Krisztus földi helytartói", úgy, ahogy ez 350 évvel azelőtt is történt. Ez az állapot 1409-tól 1415-ig tartott.

Lehetséges, hogy azoknak az „ utálatosságoknak" egyike, amiről János apostol kapott látást, a „Krisztus helytartója" pozícióját követelő férfi, sőt még ennél is rosszabb: az, hogy három férfi állítja magáról, hogy Krisztus igazi és egyetlen földi képviselője, és akik közül mindegyik a másikat átkozza? Sienai Katalint, aki meggyőzte XI. Gergelyt, a hetedik avignoni pápát, hogy térjen vissza Rómába, ma katolikus szentnek tartják. VI. Orbán hűséges támogatója volt, viszont Orbán neve az ellenpápák között szerepel.

A legalávalóbb utálatosságok

Nem sokkal halála előtt Katalin hosszas elragadtatásokba esett, melyek során állítólag látta a mennyet, a purgatóriumot és a poklot, és Isten megengedte neki (ezt állította), hogy „elhordozza a világ bűneinek büntetését..Jézus Krisztus azonban halálával már kifizette az árat minden bűnért. Talán kiközösítették eretnekként ezért az istenkáromlásért? Egyáltalán nem! Olyannyira csodálták „áldozatáért", hogy a római katolikus egyház szentté avatta.

Ötszáz évvel később az egyház azt is elfogadta, hogy Pio atya 50 évig tartó szenvedése is a világ bűneiért kifizetett ár volt. A szenvedés bizonyítékai, hogy vér folyt egy sebből a kezén, a lábain és a szíve alatti tájékon, pontosan úgy, ahogyan Jézus Krisztus esetében. Pio azt állította, hogy többen látogattak el hozzá kolostori cellájába a halottak szellemei közül, mint ahány élő személy. Ezek a szellemek azért jöttek, hogy megköszönjék, hogy szenvedésével kifizeti bűneik árát, és ezért ők kikerülhetnek a purgatóriumból, és mehetnek a mennybe. A többi szerzetes tanúsította, hogy hangok sokaságát hallották, amint éjszakánként Pio atyával beszélgettek.

A Biblia azonban ismételten arról biztosít minket, hogy Jézus Krisztus kifizette a teljes árat bűneinkért: „Akiben van a mi váltságunk az O vére által, a bűnöknek bocsánata az ő kegyelmének gazdagsága szerint" (Efézus 1,7; Kolosse 1,14). A bűnösöknek nem maradt semmi, amit fizethetnének azért, hogy elnyerjék az Isten kegyelméből adott bűnbocsánatot. Ez az adósság teljesen ki van fizetve. „Elvégeztetett!" - mondta győztesen Krisztus közvetlenül azelőtt, mielőtt meghalt a kereszten (János 19,30). Ezt megmásítani a legsúlyosabb eretnekség.

Keresztelő János úgy üdvözölte Krisztust, hogy Ő „az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit" (János 1,29), Mindenki másnak (beleértve Piót és a többieket is), mivel bűnösök („mindnyájan vétkeztek" - Róma 3,23), a saját bűneiért kell meghalnia, tehát lehetetlen, hogy valaki másnak a bűnéért is fizessen. Péter kijelenti, hogy Krisztus egyszer s mindenkorra „szenvedetta bűnökért, mint igaz a nem igazakért értünk, hogy minket Istenhez vezéreljen" (I Péter 3,18).

Sienai Katalint, Pio atyát és más hozzájuk hasonló „szenvedő szenteket" katolikusok milliói (be-leértve magát a mostani pápát is) tisztelik, és imádkoznak hozzájuk, mert ők azok, akik mások bűneiért szenvedtek. E tekintetben nagyobbak Jézus Krisztusnál, hiszen az O szenvedése a jó katolikusokat még mindig a purgatóriumban tartja, míg Pio atya szenvedései árán tömegek kerülnek át a mennyországba. A II. vatikáni zsinaton kijelentették, hogy a hívők mindig is „hordozták a maguk keresztjét, hogy saját és mások bűneiért vezekeljenek, azért, hogy hozzásegítsék testvéreiket ahhoz, hogy Istentől üdvösséget nyerjenek."

Az ilyen istenkáromlás azoknak az utálatosságoknak az egyike, amiket a római katolikus egyház szült, és még ma is táplál. Lehet valami nagyobb utálatosság, mint az a tanítás, hogy a bűnösöknek, akiknek bűneiért Krisztus kifizette a teljes árat, még „vezekelniük kell saját és mások bűneiért"?

Utálatosságaidnak bálványai

A Bibliában az „utálatosság" szó a bálványimádáshoz kapcsolódik. Isten elítélte Izraelt „utálatos bálványai miatt" (Ezékiel 16,36). Az okkult praktikákat és a tisztátalan szexualitást is utálatosságnak hívja az Ige. Mivel a fenevadon ülő asszony „a paráznáknak és a föld utálatosságainak anyja", nyilvánvaló, hogy ezek a bábeli gyökerű ördögi praktikák az Antikrisztus uralma alatt jellemzőivé válnak majd annak a világvallásnak, amit az asszony képvisel. Mindezeknek az „anyja", ugyanis ő nevelte és bátorította ezeket. A leírás pontosan illik a római katolikus egyház történelmére és jelenlegi gyakorlatára egyaránt.

Az, hogy a Biblia tiltja a vallási célból készített képek és szobrok használatát, illetve az előttük való leborulást, (valamint az, hogy Isten mennyire ítéli el ezt), egyértelmű a Tízparancsolat második parancsa és számos más igerész alapján is, „Ne csináljatok magatoknak bálványokat, se faragott képet, hogy meghajoljatok előtte. Átkozott az az ember, aki faragott és öntött képet csinál, utálatára az Úrnak" (Mózes 26,1; 5 Mózes 27,15). A II. vatikáni zsinat mégis nagyon is ajánlja, hogy legyenek képek és szobrok a templomokban, és azt mondja, hogy a híveknek tisztelniük kell azo-

kat. Katolikus templomokban és katedrálisokban a világon mindenütt lehet látni, hogy a hívek ott térdelnek ennek vagy annak a „szentnek", de leggyakrabban „Máriának" a képe, illetve szobra előtt.

A második parancsolat, amit Isten Izraelnek adott, a következőket mondja, „Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben, vagy amelyek alant a földön vannak. Ne imádd - ne hajtsd meg magad előttük és ne tiszteld - ne szolgáld azokat." (2Mózes 20,4-5; 5 Mózes 5,8-9)

Hogyan kerüli meg a római katolikus egyház ezt a tilalmat? Sokkal roszszabbat tesz annál, minthogy semmibe venné: a szó szoros értelmében elrejti ezt az emberek elől.

A katolikus katekizmusban szereplő tízparancsolatból hiányzik a bálványimádást tiltó parancsolat, helyette az utolsót osztották két részre. Ez Isten világos parancsának botrányos visszautasítása. Sőt mi több, úgy tesznek, mintha ez a parancs nem is létezne. Ez nem más, mint az egyháztagok szándékos becsapása, akiknek többsége egyáltalán nem ismeri a Bibliát, és csak annyit tudnak, amennyit a klérus mond el nekik.

Amikor III. Leó uralkodó Konstantinápolyból kiadta azt a rendeletét, hogy a zsidókra rá kell erőltetni a keresztséget, mindenki éljenezte, viszont ami-kor azt követelte, hogy törjék össze a bálványokat, a polgárok és a klérus teljesen ellene fordult. II. Gergely kijelentette, hogy a képeket és a szobrokat nem imádni kell, hanem csak tisztelni. Az igazság azonban véletlenül napvilágra került, amikor egyik levelében az uralkodónak ezt írta: „Viszont, ami magát a Szent Péter-szobrot illeti, amit az egész Nyugat Istenként tisztel, az egész Nyugat bosszúját vonná maga után, ha lerontanák."1 Véres háború dúlt emiatt Ravenna környékén, és a római zsinat kiközösítette mindazokat, akik támadni merészelték a bálványokat és a szobrokat.

A korai keresztények nem használtak képeket és szobrokat egészen addig, amíg Konstantin nem került az egyház élére. Az az ajtó, amit akkor megnyitottak a pogányság előtt, még ma is nyitva áll. Az egyház úgy akarta meghódítani a pogány tömegeket, hogy megengedte nekik, hogy

megtartsák bálványaikat, csak éppen keresztény nevet kellett nekik adni. Ma ugyanez zajlik Santeriában, a vuduknál stb.

Katolikus apologéták ragaszkodnak ahhoz, hogy nem magának a képnek, illetve szobornak az imádásáról van szó, hanem annak a „szentnek" a tiszteletéről, akit a kép vagy szobor képvisel. II. János Pál azonban továbbra is azt a nézetet vallja, ami a legtöbb pogány vallásban is megtalálható, hogy a képek és a szobrok maguk is rendelkeznek erővel.

Nemrégiben a Szent Péter bazilikában a pápa így nyilatkozott: Úgy tűnik, mintha a természetfölötti ősalaknak egy titokzatos „jelenléte" kerülne át a képmásba. Amikor az ilyen képmást elmélyülten szemléli a hívő, a lelki megtisztulásnak egy valóságos és konkrét ösvényén jár. „Mivel a képmás maga, amit a pap megáldott, bizonyos értelemben képes - a szentségekhez hasonlóan - valóságosan az isteni kegyelem csatornájává válni."

A bálványimádásnak ezt a fajtáját a Biblia mindig szellemi paráznaságnak mondja, és egyértelműen elítéli. Róma ezen a téren is a „paráznák anyjának" bizonyul, és milliókat taszít bele a bálványimádásba.

Üdvösség eladó!

A római katolikus egyház régóta árulja az üdvösséget a naivaknak, és óriási vagyonának nagy része ebből a forrásból származik. Mindezt annak a Jézus Krisztusnak a nevében teszi, aki az üdvösséget ingyen adja! Jézus azt mondta a tanítványoknak: „Ingyen vettétek, ingyen adjátok" (Máté 10,8). Az üdvösség áruba bocsátásánál nagyobb utálatosságot elképzelni sem lehet, mégis Róma soha nem tért meg ebből a gonoszságból, és ma is hasonló praktikákat folytat.

X. Leó pápa idején (1513-21), aki kiátkozta és kiközösítette Luther Mártont, a Római Kancellária különböző árakat állapított meg a különböző bűnökből való feloldozásokért. Még a gyilkosságnak is volt ára. Egy diakónus például, aki gyilkosságot követett el, 20 koronáért megvásárolhatta a feloldozását. Aki az egyháztól ilyen úton bűnbocsánatot nyert, az ellen még világi hatóságok sem indíthattak eljárást.

Leó „üdvösségárulása" nem volt újdonság. XXII. János (1316-34) is ugyanezt tette 200 évvel azelőtt, vagyis megállapította, hogy mennyit kell fizetni az egyház javára az egyes bűnök alóli feloldozás fejében, ami lehetett gyilkosság, vérfertőzés vagy akár szodómia is. Minél többet vétkeztek a katolikusok, az egyház annál gazdagabb lett. Ehhez hasonló vagyont növelő intézkedések voltak életben éveken keresztül.

VIII. Ince (1484-92) például kiadta a húsz éves időtartamra szóló Butterbrief búcsúcédulát. Egy bizonyos összegért meg lehetett vásárolni azt a kiváltságot, hogy az illető a nagyböjt és más böjti alkalmak ideje alatt a kedvenc ételeit ehette. Ez volt a módja annak, hogy valaki eleget is tegyen „hívői kötelességének", és ugyanakkor a legfinomabb ételekkel tömje magát. Az emberek elhitték, hogy a pápák rendelkeznek ezzel a hatalommal. Egyébként is, talán nem lenne igaz, hogy amit Krisztus helytartói megkötnek vagy feloldanak a földön, az a mennyben is kötve és oldva van? Ennek a vállalkozásnak a bevételéből épült fel a híd az Elbán. III. Gyula (1550- 5) hivatalba lépése után még 20 évre megújította a búcsúcédulák árusítását (jelentős összegért).

X. Leó lebontatta Konstantin bazilikáját és megépíttette a Szent Péter bazilikát-elsősorban azoknak a pénzéből, akik azt hitték, hogy elnyerik bűneik bocsánatát, és megnyílik előttük a menny. Ez a pompás épület egy újabb bizonyítéka annak, hogy Róma minden kétséget kizáróan „utálatosságok anyja."

Ahogy Giovanni de Medici, Leó is hétéves korában lett apát, és tizenhárom évesen bíboros. Bár addig ő volt a legfiatalabb bíboros, IX, Benedek pápa 11 évesen lépett Péter trónjára. Képzeljük csak el, amint egy 11 éves kisfiú, mint Krisztus egyetlen igaz földi képviselője bejelenti a bűnök bocsánatát! X. Leó volt az, aki a dominikánus Tetzel barátot megbízta búcsúcédulák árusításával, amikről azt ígérték, hogy megszabadítják a purgatóriumban tartózkodókat, illetve a vásárlójukat - ha saját nevében veszi - attól, hogy a kínzások köztes helyén kelljen bármeddig is tartózkodnia.

Tetzel becstelen üzletét egy szájról szájra járó mondóka is megörökítette: „Amint az ezüst a ládában csörren, egy lélek a purgatóriumból röppen!" Hogy lehetett bárki is annyira naiv, hogy azt higgye: a bűnök bocsánata,

amiért Jézus Krisztusnak el kel-lett szenvednie Isten haragját a kereszten, pénzért megvásárolható! A katolicizmusnak ez az „Istene", aki azonnal válaszol, bármilyen intézkedést is talál fel egy romlott egyház, minden kétséget kizáróan nem a Biblia Istene. (Egyébként pontosan az üdvösség áruba bocsátása volt az az utálatosság, ami leginkább megbotránkoztatta Luther Mártont, és ami lángra lobbantotta a reformációt.)

Jó szándékú protestánsok, akik szeretnék hinni a legjobbakat, úgy gondolják, hogy a római katolicizmus már teljesen elhagyta a régi utálatosságokat, beleértve a búcsúcédulák árusítását is. Charles Colsonnak A test (The Body) c. könyve ilyen helytelen információk eloszlatását célzó példákat tartalmaz. Jóllehet a könyv sok igazságról beszél nyíltan, mégis - tévesen - a római katolicizmust, mint bibliai kereszténységet mutatja be, és felszólítja a teljes evangéliumi keresztényeket a vele való közösségre. Colson ezt írja: „A reformerek például megtámadták a búcsúcédulák korrupt gyakorlatát; ma már ezek nincsenek (kivéve ennek mai változatát, amikor egyes, a televízióban szereplő vásári árusok - a sors iróniája folytán többnyire protestánsok - egy csekély adomány fejében gyógyulást és áldást ígérnek)."

Támogatjuk azt, hogy elítéli a „televíziós vásári árusokat", viszont csodálkozunk, hogy miért nem lát tisztán Rómát illetően. A II. vatikáni zsinat egyik legfontosabb dokumentuma 17 oldalt szentel a bűn-bocsánat és annak elnyerése kérdésének. Kiközösíti és átkot mond ki mindazokra, akik tagadják, hogy az egyháznak joga van arra, hogy bűnbocsánatot adjon az üdvösségre. A szabályok nagyon összetettek, nevetségesek és egyben visszataszítóak. Próbáljuk csak elképzelni, hogy Isten figyelembe veszi ezeket a szabályokat, és „bizonyos bűnökre csak bizonyos napokon lehet bűnbocsánatot nyerni", vagy „csak halottak számára fenntartott bűnbocsánat kapható minden templomban november 2-án" stb. Az a tanítás, hogy az egyháznak van hatalma megbocsátani a bűnöket, tagadja, hogy Jézus Krisztusnak a bűnökért való áldozata a kereszten tökéletes volt.

Néhány ősi bűnbocsánati lehetőség érvényben maradt még a mai napig is. A Vatikán ajtói mögött (Inside the Vatican) egyik feljegyzése emlékezteti a katolikusokat, hogy 1994. augusztus 28-29-én egy rendkívüli lehetőség kínálkozik arra, hogy különleges bűnbocsánatot nyerjenek a hívek:

V. Celesztin pápa 1294. szeptember 29-én kiadott Bullájában megnyitott egy Szent Ajtót a Maria Collemaggio katedrálisban. Ahhoz, hogy a hívek bűnbocsánatot nyerhessenek, a katedrálisban kell tartózkodniuk augusztus 28-án este 6 órától augusztus 29. este 6 óráig, és bűnbánatot kell gyakorolniuk, misén kell részt venniük, és áldozniuk kell ettől a látogatástól számított 8 napon belül. A Szent Ajtó minden évben nyitva van, de 1994 különleges évnek számít, mert ekkor van a Meg-bocsátás Bullájának 700. évfordulója.

Vigyázat! Reform a láthatáron!

A wittenbergi vár templomának ajtaja, melyre Luther Márton kiszegezte 95 pontból álló tézisét, olyan ereklyéket rejt maga mögött (többek közt Szűz Máriának egy állítólag eredeti hajtincsét), amelyek két-ezer évig - hitük szerint - bűnbocsánatot közvetítettek azoknak, akik ezeket az előírásoknak megfelelően tisztelték. A római katolikus egyház még soha nem kért bocsánatot azért, hogy embertömegeket vezetett félre ily módon. És hogy lehetne bocsánatot kérni azoktól a lelkektől, akik már a pokolban vannak, mert olyan jegyet adtak el nekik, ami nem a mennybe menő expresszre szól?

Leleményesség és aljasság tekintetében a „televíziós vásári kufárok" egyetlen pénzvadászó terve sem férhet a bűnbocsátó cédulák árusításának még csak a közelébe sem. A reformáció idején is rengeteg készpénzt biztosított a pápáknak. I. sz. 593-ban I. Gergely pápa agyában született meg az az egyáltalán nem biblikus (de végső soron rendkívül nagy hasznot hozó) ötlet, hogy létezik egy „purgatórium"-nak nevezett hely, ahol a halottak lelkei azért szenvednek, hogy megtisztuljanak bűneiktől, és hogy így teljesen megszabaduljanak „az örök ítélet kárhoztatásától." Ezt a koholmányt a katolikus egyház dogmává tette az 1439-es firenzei zsinaton, és azóta is a római katolicizmus szerves része maradt.

A római katolikusok közötti megosztást azonban nem az utálatos eretnekségek okozták. Mindannyian megelégednek azzal az ígérettel, hogy egyházuk így vagy úgy betuszkolja majd őket a mennybe, még ha a józanésszel és az igazsággal homlokegyenest ellenkező módszerekkel is. Ahogyan ezt Chamberlain mondta: „a hit szeme teljesen vak volt az előforduló ellentmondásokkal szemben." Az egymással rivalizáló pápák

közötti megosztás kavarta fel igazán az egyházat, ugyanis a pápák közül mindegyik azt állította, hogy az üdvösség kérdésében ő a legfelsőbb hatóság. A konstanzi zsinat (1414-18) a három rivális pápát, akik közül mindegyik azt állította, hogy ő Krisztus helytartója, lemondatta, és egy új pápát, V. Mártont jelölte ki, és így újra egyesült a katolikus egyház. A püspökök közül sokan meg voltak győződve arról, hogy a reform feltétlenül szükséges. Hogy az egyházat ebbe az irányba terelje, a zsinat úgy rendelkezett, hogy hívjanak össze egy ökumenikus zsinatot minden tíz évben. V. Márton kötelességtudóan összehívta a zsinatot 1423-ban, először Páviában, majd Siennában, azonban amikor bármilyen „reformkísérlet első jelei mutatkoztak, azonnal feloszlatta „a jelenlévők kis száma miatt." Halála előtt nem sokkal egy új zsinatot hívott össze Bázelban.

V. Márton utódja, IV. Jenő nem kerülhette el, hogy az elődjétől örökölt kötelességeket végrehajtsa, ugyanis erre a konklávé (a bíborosoknak egy szigorúan zártkörű pápaválasztó gyűlése) is kényszerítette.

Küzdelem a legfőbb hatalomért

IV. Jenő valami ürüggyel szinte azonnal elrendelte a zsinat feloszlatását, de a reformot királyok, fejedelmek, püspökök, prelátusok és egyetemek támogatták. A felőlük érkező nyomás hatására a pápa arra kényszerült, hogy teljesen szabad kezet adjon a zsinatnak, és ez újra annak elismerése volt, hogy a pápa van alávetve a zsinatnak (ezt IX. Piusznak sikerült ellenkezőjére változtatnia az I. vatikáni zsinaton).

A zsinat lemondatta IV. Jenőt, és „Isten Egyháza békessége megzavarójának, szimonistának, hamisan esküvőnek, szakadárnak, romlott embernek, a Hit aposztatájának, makacs eretneknek, az egyházi jogok és javak elherdálójának, a római főpapi méltóságra alkalmatlannak és károsnak…" nevezte. (Egyébként a neve ma „Krisztus helytartóinak" névsorában szerepel.)

A zsinat nagy bátran a következő határozatot hozta: Az egyházi kinevezéseknek ezentúl az egyházi törvénykönyvvel összhangban kell történniük; a simóniát be kell szüntetni; minden papnak - bármilyen rangú legyen is - el kell bocsátania ágyasait, és aki e rendelet érvénybe lépésétől számított két hónapon belül nem hajtja végre az ebben megkövetelteket,

annak el kell hagynia hivatalát, legyen az akár maga Róma püspöke, akkor is.

A pápák nem követelhetnek és nem fogad-hatnak el pénzösszegeket egyházi hivatalokért. Mostantól fogva a pápáknak nem az evilági, hanem az eljövendő világ javait kell szem előtt tartaniuk.

A gyógyszer túl erősnek bizonyult, és a vélemények özöne a tanács ellen fordult. Az emberek akarták a reformot, de nem ilyen nagyot; a pápa és a Kúria pedig egyáltalán nem kívánt igazi keresztény életet élni, különösen nem úgy, hogy ezt egy testület ellenőrzi is. Jenő összehívott egy zsinatot Firenzébe, kiközösítette és kiátkozta a bázeli zsinaton résztvevőket, „tilalom alá rendelte Bázelt, kiközösítette a főtanácsot, és megparancsolta, hogy fosszák ki a kereskedőket, akik a városba hozzák por-tékáikat, mert meg van írva: Az istentelen megrontatik az igaztól„. A pápa aztán hatalmas pénzösszeggel vesztegette meg Frigyes császárt, „valamint a birodalmi koronát és a német egyházi javadalmak tizedét ígérte neki, és gyóntatóját teljes hatalommal ruházta fel, hogy kétszer nyilvánosan oldozza fel minden bűne alól.” Ilyen utálatos módon osztogatták a pápák kegyeiket, beleértve a bűnök bocsánatát is.

A bázeli zsinat nem tudta felvenni a versenyt a pápa hatalmával és vagyonával. IV. Jenőnek most már megvolt a támogatás, amire szüksége volt. Von Döllinger szerint: „Jenő teljes győzelmet aratott. Halálos ágyánál a német nagykövet tette tiszteletét, és az eseményt Rómában harangjátékkal és örömtüzekkel ünnepelték (1447. február 7-én). Titkos bullákban még azok a jelentéktelen engedmények is szerepelnek, amit a pápa tett a németeknek.”

1443-ban egy névtelen német katolikus, miközben Krisztust gyászolta, ugyanazokat a látásokat visszhangozta, amiket Isten János apostolnak adott a Jelenések 17-ben: A római paráznának olyan sok paráznaságtól megrészegedett szeretője van, hogy Krisztus Menyasszonya, az egyház, valamint az őt képviselő zsinat ezer közül egynek is aligha fogja elnyerni odaadó hűségét.

Amikor IV. Jenő haldoklott - jóllehet győzelmet aratott a zsinat és Németország felett - lelkiismerete annyira gyötörte, hogy a következőket

mondta: „Mennyivel jobb lett volna lelkem üdvösségére nézve, ha soha nem lettem volna kardinális és pápa!”23 A következő pápa, V. Miklós (1447-55) hatálytalanította IV. Jenőnek a bázeli zsinat ellen hozott rendelkezését (bár ma mindketten a pápák hivatalos listáján szerepelnek). Ez volt az utolsó esély a pápaság megreformálására, mégsem történt semmi. Rövid időn belül a Kúria szorgos koholmány-kovácsai munkához láttak, hogy megalkossák azokat a hamis dokumentumokat, amelyek hitelesítik a pápák tévedhetetlenségét és legfőbb hatalmát.

Romlott kor

Rómának a kiközösítéssel, kínzásokkal és gyilkosságokkal kivívott uralkodó szerepe olyan mértékű korrupcióhoz vezetett, hogy még a világi hatóságok is elborzadtak a szégyentől és a rettenettől. Az egész világ sürgette az egyház reformját. Mindenki tudta azonban, hogy ez mindaddig lehetetlen, amíg Róma megmarad jelenlegi pozíciójában: „Ott mindenféle álnokságot találnak ki és védelmeznek, amelyek onnan elterjednek, így aztán nincs remény a reformálásra, hacsak valami csoda nem történik.”

Az V. Miklóst Péter apostol állítólagos trónján követő pápák között voltak olyanok is, akiknek a gonoszsága minden képzeletet felülhalad, Von Döllinger úgy számol be II. Pálról, IV. Sixtusról, VIII. Incéről és VI. Sándorról, hogy „mindegyikük túltett elődeik gonoszságán.” Egyik kortárs azt mondta, hogy II Pál „a pápai széket feslettségei kanálisává tette” 25 A nagy reményekkel Rómába látogató zarándokok kiábrándultan tértek vissza, mint Luther Márton is, és a következőket mondták: „A kereszténység világvárosában, az egyházak nagy anyja és szeretője kebelén a klérus - kevés kivételtől eltekintve - ágyasokat tart.” Az egyház pedig ebből hasznot húz.

IV. Sixtus (1471-84) legálissá tette Róma bordélyházait éves adóbefizetés fejében, adót vetett ki a klérus prostituáltjaira, és megtalálta annak a módját is, hogy hogyan lehet megtölteni az egyház pénzes ládáit. Ezt egyébként az őt követő pápák is folytatták, es nagy hasznuk is származott belőle. Sixtus elhatározta, hogy mint Krisztus helytartója, bűnbocsánatot adhat mind az élőknek, mind a holtaknak. Ötlete egyedülálló volt,

amire még soha senki nem gondolt előtte, és elképesztő anyagi javak forrásává lett.

Mit ne tenne meg egy élő hozzátartozó, hogy elhunyt anyja, apja, nagynénje, nagybátyja vagy gyermeke lelkét kiszabadítsa a purgatórium kínzó lángjai közül? És természetesen minél gazdagabb volt az élő hozzátartozó, annál többe került a halott rokon átvitele a purgatóriumból a mennybe. Az ember elcsodálkozik azon, hogy volt egyáltalán valaki, aki elhitt bármit is egy olyan gonosz pápának, mint Sixtus - bár ő sem volt sokkal rosszabb a többinél. Egyébként akár gonosz volt, akár nem, ő mégiscsak Krisztus helytartója és Péter követője volt, vagy talán mégsem? Chamberlain most is nagyon találóan fogalmaz: „Egyetlen uralkodó sem remélhette, bármilyen hatalommal rendelkezett és bármilyen tisztességes volt is, hogy annyira kiérdemelje az emberek mély, ösztönös tiszteletét, mint amennyire ez Szent Péter utódjának sikerült, még akkor is, ha méltatlan volt erre." Az a néhány bátor lélek, közöttük a firenzei Savonarola, akik bírálni merészelték Róma utálatosságait, lángok martalékaivá váltak ügybuzgalmukért.

A tridenti zsinat

Ilyen volt tehát a római katolikus egyház állapota a reformáció idején. Nem szabad elfelejtenünk, hogy Luther és Kálvin odaszánt katolikus szerzetesek voltak, és nem protestánsok! Akkor a protestáns szót még nem ismerték, viszont emberek tömegei áhították a reformációt már legalább 200 éve. Azonban senki, beleértve magát Kálvint és Luthert is, nem akart kiszakadni az egyházból. Azt akarták, hogy belülről menjen végbe a reformáció.

A hatalmukat ért támadások miatti haragjukban a pápák már régen tűzbe vetették volna Luthert és Kálvint, de mivel nem tudták elfogni őket a német fejedelem által biztosított védelem miatt, a hierarchia egyöntetűen kirekesztette őket az egyházból. Emberek tömegei követték Luthert, Kálvint és a re-formáció többi vezetőit, akiknek már régóta elegük volt a pápaság arrogáns önkényuralmából, elnyomásából, és abból, hogy meggyilkoltatott mindenkit, aki nem volt hajlandó meghajolni hatalmi követelései elolt. Sokan hagyták el az egyházat, és részegedtek meg a szellemi szabadság levegőjétől, amit életükben először szívhattak.

A protestantizmus és az „eretnekség” ütötte fel a fejét és terjedt futótűzként mindenütt. III. Pál látta, hogy birodalma egyre fogy, a királyok fölötti hatalma pedig lassan véget ér. O volt az a zsarnok reneszánsz pápa, aki „bíborossá tette két unokaöccsét 14, illetve 17 éves korukban, majd támogatta őket hírhedt erkölcstelenségük ellenére is. A harc két színtéren zajlott. Összehívott egy zsinatot Tridentben (Észak-Olaszország), hogy a reformációt teológiailag elítélje; ugyanakkor szent háborút szervezett, amivel az volt a célja, hogy a protestantizmust kiirtsa a föld színéről Krisztus nevében.

Róma népszerűsége nagyon csekély volt, amikor 1545-ben a tridenti zsinat összeült, hogy mérlegeljék azt a fenyegetést, amit a protestantizmus jelentett szinte Európa összes országában a katolikus egyházra nézve. A katolikus egyházon belül, a klérusból is sokan voltak olyanok, akik ráébredtek a reformáció szükségességére, de azt remélték, hogy ez majd a tridenti zsinaton keresztül fog megvalósulni. Ezért aztán sokaknak, akik elhagyták az egyházat, lehetővé tették, hogy visszatérjenek. A pápának és a Kúriának azonban más tervei voltak.

Coriolano Martorano püspök megnyitó beszéde a reformot várókat buzdította, akik közül sajnos csak nagyon kevesen lehettek jelen, ugyanis a pápa saját embereivel töltötte meg a padokat. Von Döllinger így számol be erről a felkavaró szónoklatról:

Az a kép, amit Martorano rajzolt az itáliai bíborosokról és püspökökről, vérszomjas kegyet-lenségükről, kapzsiságukról, kevélységükről, és arról, hogy milyen romlást jelentettek az egyház számára, teljesen megdöbbentő volt. Egy névtelen levélíró, aki barátjához írott levelében számolt be az első ülésről, azt gondolta, hogy ennél nyíltabban még maga Luther sem beszélt volna.

Azt a magányos kiáltást, amelyben az eredeti kereszténységhez való visszatérés igénye fogalmazódott meg, egy olyan kórus hangja követte, amelyik pontosan annak a gonoszságnak a támogatója volt, amit Martorano tárt fel beszédében. Az itáliai irányítás alatt álló tridenti zsinat nem volt képes arra, hogy szembenézzen a tényekkel. Ha netalán egy nem itáliai delegátus próbált vádat emelni, és ez rossz fényt vetett volna

a pápaságra, akkor az itáliai püspökök azonnal ordítani kezdtek, verték az asztalt, és azt kiabálták, hogy „ennek az átkozott nyomorultnak nem lenne szabad megszólalnia, és azonnal vigyék az ítélőszék elé."30 A tridenti „szólásszabadság" nagyon hasonlított ahhoz, ami 325 évvel később Rómában az I. vatikáni zsinaton is megvalósult.

Egy szemtanú a zsinat megnyitása után röviddel azt írja, hogy semmi jót nem lehet remélni az ott lévő „szörnyű püspököktől"; nincs bennük „semmi egyházi, kivéve hosszú köntösüket; a püspökséghez pedig királyi kegy és kérelmezések árán jutottak hozzá, vagy úgy, hogy Rómában megvásárolták, sok bűnös cselekedetükkel kiérdemelték, illetve azáltal, hogy sok időt töltöttek a Kúriánál." Mindegyiküket le kell mondatni" ahhoz, hogy Tridentben valami érdemleges tudjon születni és ez szinte lehetetlen.

Egy másik kortárs, Pallavicini így ír: Az itáliai püspököket semmi más nem érdekelte, csak az, hogy fenntartsák az Apostoli Látást. Úgy gondolták, hogy ha ennek érdekében munkálkodnak, nagyon jó hazafinak és kereszténynek fognak bizonyulni.

A katolikus-protestáns háborúk

III. Pál nem elégedett meg a protestánsok teológiai kiátkozásával (a tridenti zsinat rendeletei több mint 100 átkot mondanak ki a protestáns tanokra), fizikailag is meg akarta semmisíteni őket. A német-római Császárnak, a spanyol V. Károlynak „1 millió dukátot, 12 ezer fős gyalogos hadsereget és 500 lovat ígért, ha minden erejével az eretnekek ellen fordul." A katolikus császár nagyon is örült annak, hogy okot talált, hogy a rivális német protestáns fejedelmeket alárendeltségre kényszerítse, és hogy „összezúzza a protestantizmust, és így birodalmában egy egységes katolikus hitet terjeszthessen el, ami majd - ahogyan ezt hitte - megerősíti, és jó szolgálatot tesz kormányának."

Ezután közel tíz évig tartó háború következett Európában. III. Pál „kiadott egy bullát, amelyben kiközösíti mindazokat, akik ellenállnak Károlynak, és bűnbocsánatot ígér azoknak, akik támogatják."

A mindkét tábort érő komoly veszteségek és a rivalizáló uralkodók közötti árulások révén a protestánsok elég erősek maradtak ahhoz, hogy a császárt kompromisszumra kényszerítsék.

Will Durant elmagyarázza a megegyezést, amely által létrejöttek a még napjainkban is fennálló államegyházak Euró-pában: Azért, hogy béke legyen az államok között és az egyes államokon belül is, a fejedelemnek választania kellett a római katolicizmus vagy a protestantizmus között, az alattvalóknak pedig el kellett fogadniuk az uralkodó vallását; azoknak pedig, akik ezt nem tették, el kellett hagyniuk az országot. Egyik oldalon sem mutatkoztak még csak jelei sem a toleranciának; azt az elvet, amit a reformáció kirobbanásakor magáénak vallott - vagyis a személyes ítélet jogát - a protestáns vezetők, csakúgy, mint a katolikusok, teljesen elutasították.

A protestánsok egyetértettek Károllyal és a pápákkal abban, hogy a vallási hit egysége nélkülözhetetlen feltétele a társadalmi rendnek és békének; a fejedelmeknek száműzniük kell a szakadárokat, nem máglyára küldeni őket A teljes győzelem nem az imádás szabadságát, hanem az uralkodók szabadságát jelentette. Mindegyikük, az angol VIII. Henrikhez hasonlóan, az egyház feje lett akár katolikus, akár protestáns a saját maga területén, és megillette a klérus, illetve az olyan emberek megválasztásának kizárólagos joga, akik döntöttek a mindenki számára kötelező érvényű hit kérdésében.

Az „erasztuszi" elv, vagyis hogy az állam uralkodik az egyházon, határozottan megvalósult. Mivel a fejedelmek és nem a teológusok voltak, akik a protestantizmust győzelemre vitték, természetes, hogy magukévá tették a győzelem gyümölcseit is, vagyis több földterülettel rendelkeztek a császárnál, ezért az egyház fölött is nagyobb befolyásuk volt A Szent Római irodalom ténylegesen nem 1806-ban, hanem 1555-ben omlott összse.

A reformáció történetéről más források is beszámolnak. Mindkét fél követett el szörnyűségeket, de most hely szűkében erről nem számolunk be. Ennek a könyvnek elsősorban az a legfőbb célja, hogy azonosítsa a Jelenések 17. fejezetének fenevadon ülő asszonyát. Ez a fejezet azt kívánta

feltárni, hogy miért is van az „utálatosságok anyja” kifejezés a homlokára írva. Most pedig lépjünk át a múltból a jelenbe!

Az „utálatosság” szellemi értelemben vett kifejezés. Nincs annál nagyobb utálatosság, mint megvetni azt az áldozatot, amit Krisztus a mi bűneinkért hozott a kereszten. Ez az utálatosság ma is jelen van a római katolicizmusban, csak éppen más formát ölt. Róma a házasság és a válás kérdésében is félrevezeti az embereket.

Válás álnéven

A római katolikus egyház híres arról, hogy óriási harcot folytat a válás ellen. Ugyanakkor ő maga válást válás után szentesít, bár ezt a tényt nagyon jól álcázza azzal, hogy másképp hívja. Csak magában az Egyesült Államokban tízezrével iktat az egyház „érvénytelenítéseket.” Különös módon használja fel ehhez a pszichológiát. Sok házasságot olyan „pszichológiai” okokra hivatkozva bont fel, mint például, hogy valaki egy „működésképtelen” családban nevelkedett, vagy, hogy „pszichológiailag éretlen” arra a házasságra, amit már évtizedekkel azelőtt megkötöttek, és jó néhány gyermek is született belőle. Ez a képmutatás és a cinizmus csúcsa, vagyis egy másik utálatosság a közül a sok közül, amit Róma világra hozott.

A következő levélrészlet egy katolikus egyházmegye által kiadott határozatból való, amely egy megzavarodott asszonynak elmagyarázza, hogy miért adta meg a válásra az engedélyt 30 évig vele házasságban élő férjének (öt gyermek, a férj is és a feleség is katolikus): A katolikus egyház bírósága által végrehajtott vizsgálat dönti el, hogy megvolt-e vagy hiányzott a házasság szentségének egy lényeges eleme a házasság megkötésekor. Ha az alapos vizsgálat során az egyház fényt derít arra, hogy egy ilyen elem hiányzik, akkor Önt és urat a katolikus egyház nem tekinti a házasság kötelékében élőknek.

Ez a döntés a polgári hatóságoktól független, és a házasságból származó gyermekeket nem tekinti törvénytelennek.

Az csak természetes, hogy ez egy „polgári hatóságoktól független” határozat, hiszen a világi bíróság néha olyan „igazságtalan”, hogy nem tekinti

érvénytelennek azt a házasságot, ahol a felek egy idő után azt állítják, hogy annak idején nem voltak pszichológiailag érettek a házasságra, vagy esetleg fenntartásaik voltak azzal kapcsolatban, hogy vajon sikerülni fog-e vagy sem. Szomorú tény az, hogy vannak katolikusok, akik ügyvéddel hitelesített titkos leveleket őrizgetnek, melyben kifejezik házassággal kapcsolatos kétségeiket, hogy esetleg később, amikor el akarnak válni, jó hasznát vegyék. A józanész persze azt diktálja, hogy ha kétség van a felekben, akkor nem kell elmondani a hűségesküt, viszont ha már ígéretet tettek, hogy „jóban, rosszban" kitartanak és hűségesek lesznek, akkor azt be is kell tartani. Ha a házasfelek az ünnepélyes hűségeskü után minden következmény nélkül, sőt az egyház áldásával elválhatnak, akkor ez azt jelenti, hogy minden emberek közötti kapcsolat - legyen az üzleti vagy magánjel-legű - zátonyra fut. Ezentúl senki sem bízhat a másikban, hogy betartja az ígéretét.

A Prime Time c. televíziós műsor 1994. január 6-i adása a katolikus válásokkal foglalkozott. Egy katolikus pap visszaemlékezett, hogy egy egyházjoggal foglalkozó ügyvéd szájából a következőket hallotta: „Charlie, nincs olyan katolikus házasság az Egyesült Államokban, amit ne tudnánk érvénytelenné tenni."

A műsor sok elvált nővendége elmondta, hogy volt férje kereste a módját annak, hogy a házasságukat érvénytelenítsék, azért, hogy újraházasodhassanak az egyházon belül. A vendégek között volt Barbara Zimmermann, aki 27 évig élt házasságban, és 5 gyermek anyja; Pat Cadigan, akitől 23 évi házasság után vált el a férje; Sheila Rauch Kennedy, aki II. Joseph P. Kennedynek, Bobby Kennedy legidősebb fiának volt a felesége, és aki 12 évig élt férjével, és két ikergyermekük született.

A műsorban egy katolikus pap is részt vett, Patrick Cogan, aki elmagyarázta, hogy az egyház érvényteleníti ugyan a házasságot, viszont nem hisz a válásban, mivel a „katolikus egyháznak egy magasabb rendű elvhez kell ragaszkodnia."
Valóban?
Azt is elmagyarázta, hogy az érvénytelenítés azt jelenti: „a házasságot soha meg nem kötöttnek tekinti." „Azt állítani, hogy egy házasság, ami közel 13 évig tartott, és amit 9 évig tartó udvarlás előzött meg, és amiből

két nagyszerű gyermek született, hogy ezt a házasságot soha nem kötötték meg, ez számomra teljesen felháborító" - volt erre Mrs. Kennedy válasza. Joseph Kennedy aztán higgadtan elmagyarázta neki a dolgokat: „De értsd meg, ezt senki nem gondolja komolyan, ez csak egy katolikus handabanda. Csak az egyház kívánja tőled, hogy így fogalmazd meg a dolgokat, ne vedd annyira komolyan!"

A szentség mellett való kiállás leple alatt Róma korrupcióba taszítja híveit. A Prime Time-ban részt vevő Barbara Zimmermannak ez volt a véleménye: „Az, hogy az egyház, ahová tartozom, azt mondja nekem: „nem igazán lehetséges elválni, de mondjuk, érvénytelenné tehetjük, és akkor az majd megoldja a dolgokat - ez számomra borzasztóan visszataszító. Undorítónak és becstelennek tartom. Ez épp olyan, mintha azt mondanák, hogy kijátsszuk saját szabályzatunkat."

Az „örök hűséget esküdni" valóban nagyon ünnepélyesen hangzik, de ha a katolikus egyház nem mondja el, mi az igazság a házasság és a válás kérdésében, akkor mennyire bízhatunk meg benne akkor, amikor az üdvösségről van szó? Ha becsapnak bennünket itt a földön, már az is sokba kerül, de ha az örökkévalóság a tét, akkor az már jóvátehetetlen veszteséget jelent!

Az aranypohár, amit a fenevadon ülő asszony tart a kezében, tele van „utálatosságokkal és az ő paráznaságának tisztátalanságával" (Jelenések 17,4), A „keresztény" Román kívül nincs még egy olyan város a földön, amelyikre ennyire ráillene ez a leírás. Ő a lelkek megrontója, aki tömegeket taszít olyan utálatosságokba, mint amilyen a bálványimádás, a szexuális erkölcstelenségek, Krisztus megváltó áldozata elégséges voltának tagadása és a bűnbocsátó cédulák árusítása. És mindezt úgy teszi, hogy eközben az egyetlen igaz egyház szerepében tetszeleg és persze Jézus Krisztus nevében. A FENEVADON EGY ASSZONY ÜL!

14. HIHETETLEN METAMORFÓZIS

És látám az asszony(t); és nagy csodálkozással csodálkozám, mikor látám őt. (Jelenések 17,6)

Az, aki ide egy negyedik századi templomba belép, akaratlanul is részegeket, fösvényeket, csalókat, szerencsejátékosokat, házasságtörőket, paráznákat, amulettet viselő embereket, varázslók és asztrológusok kitartó vendégeit látja, maga előtt Figyelmeztetni kellene arra, hogy azzal a tömeggel, amelyik a nagy keresztény ünnepeken megtölti a templomokat, a pogány ünnepeken a színházak is zsúfolásig megtelnek. (Szent Ágoston)

Már maga az, hogy egy pompázatos ruhába öltözött asszony tartja a kezében a szörnyű, egész világot bekebelező fenevadnak a gyeplőjét, elég okot ad a csodálkozásra. János apostolnak azonban, úgy tűnik, hogy más oka is volt a megdöbbenésre: maga az asszony személye („amikor őt láttam, nagyon elképedtem"). Miért? Talán azért, mert ez az asszony egy vallásos alak volt?
Aligha.
Az, hogy a vallás kezében van a hatalom, János apostol idejében általános tény volt. Az egyház és az állam egy volt, a vallásé volt a döntő szerep. Ha az asszony egyszerűen csak a pogány világvallást jelenítette volna meg, János apostol aligha lett volna ennyire meglepve. Mi lehetett tehát az, ami az apostolt annyira megdöbbentette? Vajon ismerte már azelőtt is, csak most döbbent meg attól a hihetetlen átváltozástól, amin keresztülment?

A káprázatos ruha, a felbecsülhetetlen értékű ékszer, a sok festék és a szégyenérzet nélküli arcátlan tekintet mögött valami félelmetesen ismerősnek tűnt. Ez nem lehet! Hogy válhatott Krisztus menyasszonya ezzé a parázna asszonnyá? Miféle ördögi mutáció során változott át a Bárány alázatos követőinek kicsiny, megvetett nyája ezzé a hírhedt prostituálttá, aki a Sátán egészségére iszik a mártírok vérével teli aranypohárból? Hogyan lehetett abból az egyházból, akit a világ utált és üldözött - ahogyan ezt Jézus Krisztus előre megmondta -, ez a hatalmas, egész világon jelenlévő intézmény, amely uralkodik a föld királyai fölött?

János apostol megdöbbent. Amit látott, számára hihetetlen volt: azok, akik Jézus Krisztushoz tartoztak, egyszerre csak egy hamis egyházban találják magukat, egy utcanőnek a kebelén! Nincs semmi esélye annak, hogy belülről megújítsák. Maga az Ur mondja a mennyben: „Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben" (Jelenések 18,4).

A történelem a hitelesítője János apostol látásának. Mostanra már világossá vált, hogy az Antikrisztus ideje alatt a világvallás a hinduizmus, az iszlám, a buddhizmus, illetve a New Age lesz. „Kereszténység„ lesz, csak éppen pogány ruhában - ugyanaz lesz, amivé Nagy Konstantin és utódai, a pápák idejében vált. Az eljövendő világvallás főhadiszállása Róma lesz.

Üldözések a korai egyházban

Ahogy Tertullianus mondta, több mint két évszázadon át a mártírok vére volt az a mag, amiből a mennyeiekre figyelő, földi ambíciókat nélkülöző egyház kinőtt, és ennek az egyháznak a Római Birodalomból mindössze tíz százalék volt tagja. Krisztus egyháza üldöztetéseknek volt kitéve. Mivel a világ rosszul bánt vele, ezáltal tiszta, világi vágyaktól mentes tudott maradni, és csak arra vágyakozott, hogy Krisztussal lehessen a mennyben. A keresztények teljesen mások voltak, mint a pogányok: nem voltak igazán a környezetükbe illők, megvetették őket, és minden katasztrófáért őket hibáztatták, ugyanis azt mondták, hogy mivel nem imádják a bálványokat, az istenek haragja sújtja az embereket.

Tertullianus így ír erről a III. század elején: Ha a Tiberis vize a falakat csapdossa, ha a Nílus nem önt ki, ha a felhők nem szállnak, ha a föld mozog, ha éhínség üti fel a fejét, ha pestis tör ki, azonnal ezt kiabálják: „Vessétek a keresztényeket az oroszlánok elé!"

Tertullianus, a sikeres római jogtudós, aki a sztoicizmus képviselője volt, majd keresztény lett, az egyház egyik első és legkiemelkedőbb teológusa és apologétája volt. Sokszor nyíltan támadta a pogány kultúrát és a pogány vallást. A vele szembeszálló pogányoknak kijelentette: „Nap, mint nap azon keseregtek, hogy a keresztények száma egyre nő, hogy a keresztények mindenütt ott vannak, és teljesen elárasztják az államot."

A korai egyház egyik vezetője a keresztényekről a következőket írja: Ha Görögországba vagy más barbár városokba veti őket a sors, az ottani ruházkodási, étkezési és egyéb, a mindennapi élettel kapcsolatos szokásokat ők is megtartják, mégis valami egészen csodálatos és - be kell ismerni - különös módon élnek

Testben élnek, de nem test szerint. Itt élnek a földön, de mennyei állampolgárok. Betartják a földi törvényeket, de saját életükben felülemelkednek ezen. Minden embert szeretnek, és mindenki üldözi őket.

A III. századi üldözések sokkal borzalmasabbak voltak, mint az azt megelőző időkben. Források beszámolnak arról, hogy Alexandriában a keresztényeket „megégették, karóba húzták és lefejezték" i. sz. 200 körül. Az üldözési hullámokat a viszonylagos nyugalom és tolerancia rövid időszakai törték meg. A császárok totalitárius rendszere azt a nézetet alakította ki, hogy az uralkodó: istenség (élet és halál fölött korlátlan hatalommal rendelkezett). A hagyományos pogány kultuszok iránti hűség, melyek élén a császár állt, mint Pontifex Maximus, a hazafiasság egyik formájává lett. Az, hogy a keresztények elutasították a pogány isteneket, és nem voltak hajlandók a császárt imádni, hazaárulásnak számított, és csak szította az általános gyűlölet tüzét ez ellen a „minden hazafiasságot nélkülöző" kisebbség ellen.

Felbőszülve azon, hogy „a pogány templomok kezdtek kiüresedni, míg a keresztény egyházban tolongott a tömeg", Decius császár emberek ezreit küldte mártírhalálba, többek közt Róma, Antiókhia, Jeruzsálem püspökeit, és saját hadseregének olyan tagjait, akik nem voltak hajlandók áldozni a bálványoknak. „A birodalomnak egyetlen városa, egyetlen falva sem menekült meg ettől" - írja Philip Hughes történész, majd, mint fontos információt hozzáteszi, hogy „a császár szándéka nem annyira a keresztények lemészárlása, mint inkább a régi valláshoz való visszatérítése volt; és olyan eszközökhöz folyamodott, mint a hosszú, kimerítő tárgyalások, állandó vallatások és a szörnyű kínzások annak reményében, hogy fokozatosan megtörje ellenállásukat."

Chadwick még hozzáteszi: Decius úgy kívánta, hogy mindenkinek legyen egy igazolása (libellus) arról, hogy bizonyos megbízottak előtt áldozott a bálványoknak. Ennek az igazolásnak a bevezetése szándékosan

az emberek elfogását célozta, és addig ez jelentette a legsúlyosabb támadást az egyház ellen. Különösen a vagyonnal rendelkezők között az aposztaták (azok, akik megtagadják a hitüket, hogy megmentsék életüket és vagyonukat) száma óriási volt.

Úgy tűnik, hogy mindez előképe annak, hogy milyen is lesz majd a helyzet az Antikrisztus ideje alatt, amikor a Római Birodalom újjáéled. Egy rövid szünet után Valerianus császár (253-60) újra megkezdte a keresztényüldözést, betiltott minden keresztény istentiszteletet, de különösen az egyház vezetőinek kivégzését tűzte ki célul. Megszámlálhatatlanul nagy volt a mártírok száma az egyszerű keresztények között is. A legnagyobb borzalmak azonban még csak ezután jöttek.

A nagy üldöztetés 303-ban kezdődött Diocletianus császár és társuralkodója, Galerius idején. Minden Bibliát be kellett szolgáltatni a hatóságoknak, minden templomot le kellett rombolni, minden keresztény istentiszteletet betiltottak, az egyház vezetőit bebörtönözték, és a birodalom minden polgárát arra kötelezték, hogy a pogány isteneknek áldozzon. Sok hely vérfürdővé vált. Frígiában például, „ahol az egész lakosság keresztény volt, a teljes várost kiirtották."

Előkészületek az aposztáziára

A legnagyobb üldöztetés tetőpontján meghökkentő irányból jött a szabadulás: egy új császáron, Konstantinon keresztül. Nagyon tehetséges hadvezér volt, aki megszerezte a nyugati birodalom fölötti befolyást, míg szövetségese, Licinius a keleti részt hódította meg. Közösen aláírták a milánói ediktumot 313-ban, amely a keresztényeknek újra biztosította a teljes polgárjogot.

Az üldöztetéstől való megszabadulás Istentől kapott ajándéknak tűnt, viszont ez készítette elő az aposztáziát. Krisztus menyasszonyát összeházasították a pogánysággal. Nem csoda, hogy János apostol megdöbbent! A János apostol által ismert kereszténység az a „kicsiny nyáj" (Lukács 12,32) volt, akit a világ meg-vetett, és aki Krisztust követte az elutasítottság és a szenvedés ösvényén. Az Úr megígérte: „Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból,

hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd" (János 15,19-20) És ez így is történt.

Lehetetlennek tűnt János apostol számára, hogy ez a szentségéért és Krisztushoz való hűségéért üldözött kicsiny embercsoport valaha is átváltozzon egy olyan gonosz intézménnyé, amelyik a világi hatalom nyergében ül, és földi királyok és birodalmak fölött uralkodik. Látásában mégis ezt látta.

Az először vonakodó, majd később egyre nagyobb lelkesedést mutató püspökök részvételével az egyház elindult az aposztázia útján, ami a római katolicizmushoz vezetett, és ami még a mai napig is tart, és várja Istennek a nagy paráznára kimondott ítéletét.

Will Durant, a világi, mindenféle vallásos elfogultságtól mentes történész, így ír a kereszténységnek és a pogányságnak a házasságáról, amelyik Konstantin állítólagos „megtérése" és az egyház élére kerülése által köttetett: A pogányság fennmaradt a gyakran elnéző egyház által elfogadott, átváltoztatott, megengedett ősi rítusok és szokások formájában.
A pogány istenek kultuszát a szentek intim és megbízható imádása váltotta fel:

- Izisz és Hórusz szobrait új névvel illették, és lett belőlük Mária és Jézus;
- a római Lupercalia és Izisz megtisztulásának ünnepe vált Krisztus születése ünnepévé;
- a Saturnaliát a karácsonyi ünnepek váltották fel; a halottak egy régi ünnepét a halottak napja, amit újra keresztény szenteknek szenteltek;
- a más kultuszokban az emberek által kedvelt tömjént, gyertyát, virágokat, körmeneteket, ruhadarabokat, himnuszokat az egyházi rítusok során átvették és megtisztították;
- az emberek és a papok hamarosan a kereszt jelét, mint varázslási eszközt kezdték használni arra, hogy kiűzzék, illetve elűzzék a démonokat;
- a pogányság, mint az anyai vér, átöröklődött az új vallásba, és a meghódított Róma legyőzte hódítóját;
- a világ megtérítette a kereszténységet.

Üldözöttből üldöző

A Konstantin utáni fejleményekre utalva Peter Brown így ír: „ez a szövetség az állammal, nemcsak hogy nem bizonyult a fejlődés forrásának, hanem sokkal nagyobb veszélyt és kísértést jelentett, mint maga az üldözés A kereszténység úgy terjedt el Afrikában, hogy válogatás nélkül megteltek a templomok, és így elmosódtak azok a tiszta erkölcsi mérföldkövek, amik az egyházat elválasztották a világtól."

Politikai megfontolások is kezdték finoman befolyásolni a keresztény életvitelt és a doktrínákat (ez így van ma is), mivel ami a legjobb volt az államnak, az egyházi ügyekben is megmutatkozott, és a császár most már mindkettő élén állt. A Római Birodalom bukása után a pápák magukra vették a császár szerepét is, így tehát a világgal kötött házasság tökéletessé vált.

A „kereszténységet", a birodalom kedvelt (és végül hivatalossá tett) vallását, a világi hatalom utáni mohó vágy szennyezte be. A korai egyház tisztasága és szellemi ereje olyan félelmetes volt, hogy a hitetlenek nem is mertek közéjük menni (Apostolok cselekedetei 5,13).

Azt, hogy mivé vált az egyház Konstantin után, Peter de Rosa festi le a legjobban: Ámde nem volt távol az az idő, amikor Péter utódai többé már nem szolgák, hanem a világ urai lettek. Bíborba, bársonyba öltöztek, mint Néró, és pontifex maximusnak hívatták magukat. A halászt az első pápának nevezték el, de nem a szeretet erejére hivatkoztak, hanem arra a hatalomra, amelyet megszereztek és úgy is cselekedtek, mint Néró.

Keresztények elfordultak Jézustól, és azt tették másokkal, amit korábban velük cselekedtek, sőt még rosszabbat. A vallás, amely büszke volt arra, hogy szenvedéssel győzte le az üldözéseket, a legüldözőbb vallás lett, amit valaha is látott a világ. Majd Krisztus nevében megparancsolták a kínzásokat, és keresztre feszítették a másként gondolkodókat. Megkötötték a szövetséget a trón és az oltár között, és azt akarták, hogy a trón az oltár oltalmazója és a hit védelmezője legyen.

Az lett a meggyőződésük, hogy a trónnak (az államnak) minden alattvalóját kényszerítenie kell a keresztény vallás felvételére. Nem vették észre, hogy Péter tiltakozott az ilyen összefonódások ellen, és ezért halt mártírhalált.

Az üldözött egyház tehát a fő üldöző szerepébe került, és nemcsak a vallási hit, hanem minden lelkiismereti meggyőződés szabadságának üldözőjévé vált. Hasler szerint az átváltozás így történt: „Amikor a kereszténység már a hivatalos államvallás rangjára emelkedett, az ettől való eltérés mind a birodalom, mind az egyház egységét veszélyeztette. A császárnak fűződött legnagyobb érdeke ahhoz, hogy lezárja a különböző doktrinális vitákat. Ő elnökölt az ökumenikus zsinatokon, és nagymértékben befolyásolta azok kimenetelét."14 A pápáknak azonban volt valami a kezükben, ami senki másnak nem: „a mennyek országának kulcsai" és arra használták, hogy megfélemlítsék a királyokat, császárokat, hogy világi végrehajtó hatóságokat állítsanak fel, akik teljesítik parancsaikat, különösen az inkvizíció alatti kivégzéseket.

1864-ben IX. Piusz kiadta a Tévedések Listája (Syllabus of Errors) c. írást, melyben elítélte „a lelkiismereti, a vallási hittel és a foglalkozásokkal kapcsolatos jogokról alkotott nézeteket." A Lista szerint „súlyos hiba volt az, hogy a protestánsoknak ugyanolyan jogokat biztosítottak, mint a katolikusoknak, illetve, hogy megengedték a protestáns bevándorlóknak saját vallásuk gyakorlását. Szent kötelesség őket elnyomni Az egyház természetesen nagy körültekintéssel fogja használni hatalmát, és mindenkor az adott körülményekhez igazodik majd.

A Bibliát tekintették a legveszélyesebb könyvnek az egész világon, és minden embert távol akartak tartani tőle. A klérus válogatta ki az egyszerű emberek számára, mit olvashatnak a Szentírásból, és a klérus magyarázta el nekik, hogyan kell értelmezni azt. Az a protestáns nézet, miszerint bárki képes arra, hogy olvassa és értse a Bibliát, szerintük romboló hatással lenne a katolicizmusra.

XI. Kelemen Unigenitus (1713) c. konstitúciójában visszautasította a Pasquier Quesnel által tett következő janzenista javaslatot: „A keresztényeknek az Úr napját Istenről szóló könyvek, elsősorban a Biblia olvasásával kell megszentelniük."

Kelemen ítélete: „ÁTKOZOTT!" „Kivenni az Új Testamentumot a keresztények kezéből annyi, mint bezárni számukra Krisztus száját."
Kelemen ítélete: „ÁTKOZOTT!" „Megtiltani a kereszténeknek, hogy a Szentírást, különösen, hogy az Evangéliumot olvassák, olyan, mint megtiltani a világosság fiainak a fény használatát, és kiközösítéssel büntetni őket."
Kelemen ítélete: „ÁTKOZOTT!" Szabadság - római módra.

A Vatikán ma már nem kényszerítheti az emberekre rendeleteit olyan diktatórikus módon, ahogyan ezt régebben tette. Ezért aztán látszólag kiáll a vallásés lelkiismereti szabadság mellett, mert szeretné, hogy ez megillesse saját híveit is azokban az országokban, ahol a katolikusok kisebbségben vannak. A II. vatikáni zsinatról tanítása egy egész részt szentel ennek a kérdésnek, „Nyilatkozat a vallásszabadságról" címmel, és ebben olyan állítások szerepelnek, mint például az, hogy „az emberi személynek joga van a vallásszabadsághoz." Ez azt jelenti, hogy a kormány nem avatkozhat ebbe bele, és nem különböztetheti meg az embereket vallási tekintetben. Mindez azt a tisztességtelen látszatot kelti, hogy Róma a teljes vallásszabadság híve. Nem tesz említés arról, és a megbánásnak a leghalványabb jelét se mutatja azokkal a milliókkal kapcsolatban, akik az évszázadok során mártírhalált szenvedtek, akiket lemészároltak, mert nem voltak hajlandók a Bibliának a katolikus értelmezését elfogadni.

A II. vatikáni zsinat valójában nem engedi meg az őszinte lelkiismereti szabadságot sem. Bár állítja, hogy mindenkinek joga van az igazság kereséséhez, ugyanakkor viszont azt is kijelenti, hogy ez az igazság kizárólag a katolikus egyházon belül létezik. A zsinat nem tekinti a Bibliát, Isten Igéjét az igazság forrásának, amit mindenki olvashat és megérthet. Ahogy a középkorban, most is csak az egyház képes arra, hogy értelmezze azt. Csak az egyház rendelkezik a szentségekkel, és csak ezek által lehet üdvözülni. A katolikus egyház tartja kezében az igazságot, ő annak őrzője, és ő az, aki igazságot oszt minden időben.

Annak ellenére tehát, hogy a II. vatikáni zsinat dokumentumának ez a részlete a vallási és lelkiismereti szabadságról ír, nincs szó igazi szabadságról, ugyanis ez a dokumentum világosan szól arról is, hogy az igazság

megismerése és az üdvösség elnyerése kizárólag a Rómának való tökéletes és vak engedelmesség által lehetséges.

Nézzük meg, mit ír ez a rész a „vallási szabadságról”: Hitünk tárgya, hogy ez az egyedül igaz vallás a katolikus és apostoli egyházban áll fenn, és hogy ezt az egyházat bízta meg az Úr Jézus: vigye el az igaz vallást minden emberhez.

Továbbá, az a szabadság, amelyet az emberek Isten köteles tiszteletének teljesítéséhez követelnek, nem mást jelent, mint a kényszertől való mentességet a polgári társadalomban; a vallás-szabadság tehát érintetlenül meghagyja azt a hagyományos katolikus tanítást, hogy az embereknek és a csoportoknak erkölcsi kötelességük keresni az igaz vallást és Krisztus egyetlen egyházát.

A római katolikus egyház az isteni Mestertől és az apostoloktól kapott tanítást az idők során megőrizte és továbbadta.

Krisztus hívei lelkiismeretük alakításánál gondosan vegyék figyelembe az egyház szent és biztos tanítását. Mert Krisztus akaratából a katolikus egyház az igazság tanítója: az a feladata, hogy hirdesse és hitelesen tanítsa az Igazságot, aki Krisztus, és hogy tekintélyével rámutasson az erkölcsi rendnek magában az emberi természetben gyökerező alapelveire, és igazolja azokat.

Így tehát elvileg lelkiismereti szabadság van, valójában azonban nincs. Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az igazságot keresse, de az igazság nem a Bibliában található, és nem olyan formában, hogy ez mindenki számára felismerhető és hozzáférhető, ha-nem ez az igazság csak és kizárólag a katolikus egyházon belül létezik, és csakis annak elöljárói azok, akik ezt képesek felismerni és megosztani.

Senki sem kérdőjelezheti meg az egyház „igazságát” lelkiismerete vagy Isten Igéje alapján, dogmáit vakon el kell fogadni, mert ő az egyetlen igaz egyház, amit Krisztus Péterre épített, a pápák pedig Péter utódai.

A pásztorok, akik félrevezetik a nyájat

Ne felejtsük el, hogy mindenekelőtt a diktatórikus pápai hatalom rontotta meg mindazokat, akik éltek vele, azután rajtuk keresztül az egyház is romlásnak indult. A pásztorokat megrontotta a hatalomvágy, ők aztán megrontották a klérust, az pedig az embereket. Sadolet bíboros VII. Kelemenről, akit személyesen ismert, azt mondta, hogy pápává választása előtt rendszeresen tanulmányozta a Bibliát, viszont megválasztása után jelleme teljesen deformálódott, és főpapként „hibák sorozatát követte el, és állandóan meg akarta kerülni a zsinatot, mert félt attól és gyűlölte." IV. Pál, mielőtt pápa lett volna, erősen szimpatizált az egyház reformálásával, utána viszont saját önző érdekeit hajszolta, illetve unoka- öccsei előmenetelével és meggazdagodásával foglalkozott leginkább. IV. Piuszt kortársa a főpapi méltóságba kerülése előtt úgy jellemezte, mint aki „humánus, toleráns, jó szándékú, szelíd és önzetlen". Viszont pontosan az ellenkező jelzőket használta, amikor úgy írt róla, mint pápáról: „átadta magát a közönséges kéjvágynak és az érzékiségnek, mértéktelen volt evés és ivás tekintetében, dölyfös zsarnokká, ravasz rókává változott", sőt, még „a kápolnában tartott istentiszteleteket" sem látogatta. Hasonló volt a változás X. Ince, VII. Sándor és egy sereg más pápa esetében is.

Mint mindig, Peter de Rosa most is jól elénk tárja a valóságot: „Tíz évszázadon át a pápaság a házasságtörő és gyilkos pápákkal együtt helyi jelenség maradt. Az egyik gazdag és befolyásos római családnak a feje szeretett gyermekét tizenéves korában a pápai trónra ültette. Az ifjú néhány hónapig vagy egy évig okozott kavarodást, majd a rivális család tagjai, akiknek eljött az órája, megbuktatták.

A XI. századtól kezdve azonban VII. Gergely kifejlesztette a pápaságot. Tekintélye és presztízse megnőtt; már az egész egyházat ellenőrzése alatt tudta tartani, az egyszerű vidéki plébánostól a leg-hatalmasabb érsekig. Ebből kialakult a legelképesztőbb korrupció, amit a kereszténység valaha is látott vagy látni fog.

„Legfelül kezdődött. A pápaságot a konklávéban, akár egy árverésen, a legtöbbet ígérőnek adták, függetlenül attól, hogy a jelölt méltó vagy méltatlan- e a tisztségre."

Von Döllinger már az egész Kúriát hibáztatja: Amikor a bíborosok 1408-ban az akkori pápához, XII. Gergelyhez intézett levelükben arról írtak, hogy az egész egyház, úgy ahogy van, a velejéig romlott, még azt is hozzá kellett volna tenniük, ha a teljes igazságra törekedtek volna, hogy „Mi, a mi munkatársaink, a szentatya elődei és a Kúria az, aki Krisztus testét megmérgezte, és most ezért ilyen súlyos beteg az egyház."

Szent Bonaventura elmondta, hogy Rómában „vették és adták az egyházi méltóságokat, ott gyűltek össze az uralkodók és az egyház vezetői, akik Isten gyalázói, Sátán hívei és Krisztus nyájának fosztogatói voltak A Róma által megrontott prelátus gonoszságaival megfertőzte a klérust, a klérus pedig kapzsiságával és paráználkodásával rossz példát mutatva minden keresztényt a kárhozatba vezet." Mások „a Kúriát egy teljesen korrupt testi egyháznak nevezik." Azok, akik ennek ellenére még mindig reménykednek az egyház reformjában - írja Döllinger „egy szent pápa, az Angyali pápa általi nagy megújulást és megtisztulást várják, A Papa Angelicus-1 már nagyon régóta várják, de soha nem akar felbukkanni."

Petrarca, aki több évig közelről szemlélte a római Kúriat, arra a végkövetkeztetésre jutott, hogy Róma felel meg annak a látásnak, amiről János apostol a Jelenések könyve 17. részében ír. „Ő Róma a vértől megrészegedett apokaliptikus asszony, a keresztények elcsábítója és az emberi nem pestise." Von Döllinger szerint Petrarcának a pápaságról és a Kúriáról festett képe „annyira félelmetes, hogy azt gondolhatnánk, hogy a gyűlölet szította szavait, ha az általa leírtakat többi kortársai is meg nem erősítenék Egy firenzei Ágoston-rendi szerzetes, Luigi Marsigli elmondása szerint a pápai udvar többé nem a képmutatás leple alatt uralkodik - annyira fitogtatja gonoszságait -, hanem az egyházból való kiközösítést és kiátkozást használja megfélemlítésre."

Szent Bonaventurát a pápák minden földi tisztességgel elárasztották, és mint bíborost és rendjének vezetőjét a legszorosabb szálak fűzték Rómához. Mindennek ellenére Kommentár a Jelenések könyvéről c. írásában kimondja, hogy Róma „az a nagy parázna, aki paráznaságainak borával megrészegíti a királyokat és a nemzeteket." Dante ugyancsak a pápákra vonatkoztatta a hét hegyen ülő paráznának apokaliptikus próféciáját, aki emberek vérétől részegedett meg, és aki uralkodókat és embereket csábít

el. Ez volt az a metamorfózis, amiről János apostol nehezen tudta elképzelni, hogy valaha is bekövetkezik - mégis pontosan úgy valósult meg eddig is, ahogyan ezt Jézus Krisztus előre kijelentette.

Néhány elgondolkodtató különbség

Egy átlag katolikus és egyháza közötti viszony teljesen különbözik attól, amilyen a teljes evangéliumi keresztényeknek vagy bármely más felekezethez tartozó hívőknek a saját felekezetükhöz fűződő viszonya. A teljes evangéliumi hívő számára a kereszténység azt jelenti, hogy a hívőnek személyes kapcsolata van Istennel és Jézus Krisztussal. Sok protestáns életéből hiányzik ez a személyes közösség, ezért ők nem igazi keresztények. Az Úrral való személyes közösség hiánya azonban nem abból fakad, hogy azt tanították nekik, hogy üdvösséget csakis a baptista, metodista vagy presbiteriánus és más felekezet adhat - vagy legalábbis nem ez a bevett gyakorlat a protestáns egyházak többségében.

Ezzel ellentétben, egy mormont arra tanítanak, hogy azáltal kap valaki üdvösséget, hogy Jézus Krisztus Mai Szentjeinek Egyházához tartozik, és azzal jó kapcsolatot tart fenn. Ugyanez igaz egy Jehova tanújára, a Keresztény Tudomány hívére vagy egyéb kultuszok tagjaira, legyenek azok akár „keresztény", akár hindu, akár buddhista kultuszok. Róma szintén azt állítja, hogy az egyén kizárólag az egyház által tudja megszerezni „Krisztus kegyelmét." Egy katolikus hívőtől megtagadják az intézménytől független, személyes kapcsolatot Jézus Krisztussal, és azt az ebből fakadó meggyőződést, hogy halálakor Vele fog találkozni a hívő. A reménységüket az egyházba vetik: remélik, hogy az egyház folytonos erőfeszítése által haláluk után egyszer csak a mennybe jutnak.

A Biblia tanítja az egyház elöljáróinak való engedelmességet, de ez csak akkor jöhet szóba, ha a vezetők magát Jézus Krisztust követik. „Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé" - írja Pál apostol az 1Korintus 11,1-ben. Nem azt mondja, hogy minden kereszténynek őt kell követnie magas hivatali pozíciója miatt, hanem azt, hogy azért kell őt követniük, mert hűséges Jézus Krisztushoz és az O Igéjéhez. Természetesen ahhoz, hogy valaki meg tudja ítélni, a vezetők valóban Jézus Krisztust követik-e, személyesen kell ismernie Jézus Krisztust és az Ő Igéjét.

Pál azt mondja, hogy nem csak egy kiváltságos klerikusi réteg, hanem minden hívő beszélhet Isten dolgairól az egyházban; és ha a vezetők szólnak, akkor is azok, akik hallják, megítélhetik magukban a hallottakat (I Korintus 14,29-32). Ezzel ellentétben a katolikus tanítás az, hogy a legfőbb tekintélyt (a pápaságot) senki nem ítélheti meg23. A II. vatikáni zsinaton is az a határozat született, hogy a pápának a hit és erkölcsi kérdések dolgában tett kijelentései tévedhetetlenek és megváltoztathatatlanok, „nem szorulnak mások jóváhagyására, és nem tűrnek fellebbezést bármi más ítélőszékhez". Ugyanezt állítják „a püspöki kollégium fejéről", aki Péter utódjával a pápával együtt gyakorolja a legfelsőbb tanítói hivatalt. János apostol azt mondja, hogy minden igaz hívőnek megadatott a Szent Szellem kenete, ezért senkit sem szabad vakon követni (I. János 2,20-27), hanem meg kell vizsgálni, hogy igei-e a tanítás. Ezt az Ige alapján lehet megtenni. Hogy is tudnánk másként megítélni, hogy valaki Isten igazságát prédikálja vagy tanítja-e? A katolicizmus azonban nyíltan kijelenti, hogy a bibliai igazság tekintetében senkinek sem lehet saját meggyőződése, hanem el kell fogadnia azt, amit az egy-ház vezetői tanítanak neki.

Óriási felelősség és óriási kiváltság

A Máté evangéliuma 28. fejezetének 19. és 20. verse alapján („tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek") elkerülhetetlen néhány következtetés:

1. A parancsolatok az Úrtól valók, és az apostolok egymást követő generációin keresztüljutottak el a mai keresztényekhez;
2. Minden kereszténynek meg kell tartania Jézus Krisztus parancsolatait, amit az első tanítványoknak adott, és meg kell tenni azt, amit Ő mondott, beleértve az evangélium hirdetését, és azt, hogy tegyük tanítványokká az embereket;
3. Minden keresztény az Úrtól ugyanazt a kiváltságot, felelősséget, hatalmat és erőt kapta, mint amit az első tizenkettő kapott. Különben hogyan tudnának engedelmeskedni a tanítványok új generációi Jézus Krisztus minden parancsának?

A korai keresztények követték ezeket az utasításokat, és még az a tudat, hogy életükkel fizethetnek sem tudta őket elrettenteni. István halála után

az apostolok szétszóródtak, és azt olvassuk, hogy ahová mentek, ott hirdették az evangéliumot (Apostolok cselekedetei 8,4). Nekünk is ugyanezt kell tennünk. Minden keresztény az apostolok követője, akit a Szent Szellem hívott el és kent fel arra a feladatra, hogy Jézus Krisztus képviselője legyen, és hirdesse az evangéliumot az egész világon. Mivel minden kereszténynek ez a hatalmas küldetés adatott (az evangélium hirdetése „minden teremtménynek"), minden pillanatban a kereszt harcosa és a Királyok Királyának nagykövete. Micsoda óriási felelősség és egyben micsoda óriási kiváltság!

Sajnos azonban vannak keresztények, akik nem hajlandók vállalni ezt a felelősséget, és úgy gondolják, hogy ez csak néhány „profinak" a dolga. Minden kereszténynek van hatalma arra, hogy ellene álljon az ördögnek, hogy az elfusson tőle; van hatalma az „oldásra és kötésre", illetve arra, hogy Jézus Krisztust képviselje az emberek előtt - hiszen mindezzel Jézus Krisztus ruházta fel tanítványait. A Konstantin utáni évszázadok során bekövetkezett metamorfózis eredménye az, hogy a római hierarchia felsőbb rétegeihez tartozók kizárólag maguknak követelik mindazt a jogot, amit Jézus Krisztus minden apostolának megadott, s ami egyben feladatot is jelent.

Életbevágó különbségek

Jézus Krisztus nagyon világosan különbséget tett a császár és Isten között: „Adjátok meg, ami a császáré, a császárnak, és ami az Istené, az Istennek" (Márk 12,17). Ez nagyon fontos. A katolikus egyház azonban összeházasította Istent a császárral. Az egyház és az állam eggyé vált, az egyház kezében van az irányítás, az állam pedig teszi, amit mondanak neki. Ma is ez a helyzet azokban az országokban, ahol a többség katolikus.

Jézus Krisztus ugyanígy elkülönítette az Ő országát a világtól, mint ami nem e világból való (János 18,36). A pápák figyelmen kívül hagyták ezt, és azt állítva, hogy Krisztus képviselői, olyan birodalmat, királyságot építettek ki, ami nagyon is e világból való - bár erről azt állítják, hogy Isten országa. Ez az ország természetesen világi uralkodókkal kötött szentségtelen szövetségek során valósult meg.

Jézus Krisztus elválasztotta a világot és az Ő egyházát, amit kihívott a világból (János 17,18-20). János apostol ezt mondja: „Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete” (1 János 2,15).

Mindazokhoz a különbségekhez, amiket Jézus Krisztus megjelölt, ragaszkodniuk kell azoknak is, akik Őt követik: „Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet; aki nem szeret engem, nem tartja meg az én beszédeimet” (János 14,23-24); „Miért mondjátok pedig nékem: Uram, Uram, ha nem teszitek, amiket mondok?” (Lukács 6,46). A FENEVADON EGY ASSZONY ÜL!

15. ELVTELEN SZÖVETSÉGEK

Jöjj, és megmutatom néked a nagy paráznának kárhoztatását, aki a sok vízen ül; akivel paráználkodtak a föld királyai, és az ő paráznaságának borával megrészegedtek a föld lakosai.
(Jelenések könyve 17,1-2)

Olyan szintre alacsonyodott le IX. Piusz pápa, hogy politikai paráznaságot elkövetve egyesült bármilyen világi hatalommal és az összes zsarnoki rendszerre épülő állammal; meggyalázta a keresztet: az áldozat és üdvösség szimbólumát a zsarnokság és romlás szimbólumává tette.
Azok, akik magukat Krisztus földi helytartóinak hívják, az ördögi zsenialitás helytartóivá lettek.
(Giuseppe Mazzini olasz hazafi 1863-ból.)

A hét hegyen épült várost Isten azzal vádolja, hogy paráználkodott a föld királyaival! Már rámutattunk arra, hogy a „paráználkodni" kifejezést a Biblia nagyon gyakran szellemi értelemben használja, és Isten iránti hűtlenséget jelent. Ezékiel könyvében az egész 16. fejezet arról szól, hogy Jeruzsálem hűtlen lett Istenhez, és itt a Biblia úgy beszél róla, mint „házasságtörő asszony"- ról, aki „férje helyett idegeneket fogad el" (32. vers). Jeruzsálem megsértette Istenhez fűződő szellemi kapcsolatát azáltal, hogy bálványimádó lett, és pogány népekkel lépett szövetségre. A „paráznaság" kifejezésnek ilyen jelentése a Szentírás más részeiből is világosan kimutatható.

Jeruzsálem azonban nem lehet azonos ezzel az asszonnyal, mert ahogy azt már az előzőekben is láttuk, nem épült hét hegyre, és a többi kritériumnak sem tesz eleget. Az a város, amit ez az asszony szimbolizál, azt állítja magáról, hogy Jeruzsáleméhez hasonló hűségi kapcsolat fűzi Istenhez. Róma valóban azt állítja, hogy Jeruzsálem helyett ő érdemli ki Isten szeretetét. Az Istennel kialakított jó viszonyt azonban megmérgezte azzal, hogy elvtelen szövetségre lépett istentelen földi uralkodókkal.
A történelem rengeteg bizonyítékot szolgáltat a Vatikán és más világi hatalom között létre jött szövetségekre. Sok bizonyítékot találunk még Róma templomaiban és műemlékeiben is. A Vatikán múzeuma például tele van sok olyan felbecsülhetetlen értékű festménnyel, szoborral, szőttessel, arannyal és ékszerekkel, amelyeket egykor despota uralkodók vi-

seltek, illetve őriztek kincstárukban. Ezeknek többségét királyok, királynők, császárok vagy kormányok adományozták a pápáknak szövetségük jeléül. Ezeket a szövetségeket a Biblia elítéli, és elképzelhetetlen, hogy Jézus Krisztus menyasszonya egy ilyennek tagja legyen.

A történelem tanúságtétele

Amikor egy ellene irányuló felkelés miatt III. Leó pápa Rómából Nagy Károly francia udvarába menekült, arra kérte a királyt, hogy nyújtson neki segítséget, hogy visszahódítsa azokat a területeket, amik fölött egykor a pápák rendelkeztek. A vérszomjas hadsereg újra elfoglalta Rómát, és Jézus Krisztus nevében Leó pápát újra a pápai trónra ültette. Amikor Nagy Károly i. sz. 800-ban a Szent Péter bazilikában térdelt a karácsonyi misén, a pápa koronát helyezett a fejére, és kijelentette, hogy Károly a nyugati birodalom császára. Ezt végül el kellett, hogy ismerje a keleti uralkodó és a bagdadi kalifa is. Ahogyan erre Maurice Keen is felhívja a figyelmet, „Róma világuralmi szerepének restaurációja nemcsak középkori pápák és császárok álma volt, hanem nagyon sok alattvalóé és szolgáé is."

A pápa nagyon ravasz lépést tett. Nagy Károly hatalma már nagyobbnak tűnt, mint a pápaságé. Nagy Károly azonban a Szent Péter bazilikában történt megkoronázása után szilárd szövetségre lépett a pápasággal, és „mintegy negyven évig munkálkodott azon, hogy megteremtse a Szent Ágoston által körvonalazott keresztény nemzetközösséget." A császár brutális észak-európai hadjáratait a pogányok erőszakos megtérítése kísérte. Nagy Károly volt a pápa világi karhatalma, aki karddal tette keresztényekké a pogányokat, megnövelve ezzel a római katolikus birtokokat. Ugyanezt tették a spanyol hódítók később Amerikában.

Ahogyan erről már az előzőekben is szó esett, Nagy Károly apja, Kis Pipin egy hamis dokumentum (Konstantin-féle ajándékozási okirat) alapján hatalmas földterületeket adott a pápáknak, amiket később csak pápai birtokok néven ismertek. Még ma-gát Nagy Károlyt is megtévesztette ez a csalás. A hamis dokumentum alapján megalkotott egy okiratot, amiben elismeri a pápaságot mind szellemi, mind világi uralkodóként „Itália és a nyugati birodalom egész területén." Ettől kezdve Nagy Károly a pápák

védője és szövetségese lett, ahogyan ezt Konstantin is tette, amikor elkezdte kialakítani az egyház és az állam közötti koalíciót. Az ehhez hasonló egyezségek teljesen ellentétesek Jézus Krisztus tanításával, és a fenti eset csak egy példa arra, hogy milyen paráználkodásokat folytatott ez az asszony- pontosan úgy, ahogyan ezt János apostol előre látta.

Végül is az egyház és az állam olyan szoros szövetségre lépett, hogy szinte alig lehetett elválasztani a kettőt egymástól. A császárok elnököltek a nagy egyházi zsinatokon, és a pápákra, illetve az egyház felsőbb rétegére úgy tekintettek, mint a tömegek kormányzásában résztvevő partnerekre. Az ilyen elvtelen pápai szövetségek, amelyek hamarosan teljesen mindennapossá és megszokottá váltak, a korai egyházban kiátkozásra adtak volna okot; nevetség tárgyává tették azt a tényt, hogy Jézus Krisztust a világ elutasította és megfeszítette. Nézzünk meg egy részletet Euszebiosz egyházatya hízelgő beszédéből, amint Konstantin érdemeit méltatja!

A pogány császárnak ugyanazt a szellemi kiválóságot, egyházi tekintélyt és szerepet tulajdonítja, mint amit most a pápák követelnek maguknak: A mi Császárunk, Jézus Krisztus barátja, Isten Igéjének magyarázója, azt a célt tűzte ki maga elé, hogy az egész emberi fajt elvezesse Isten ismeretére. Mindenkinek fennszóval hirdeti az igazság és a szentség törvényét, aki csak él ezen a földön; hasonló a mennyei fenséghez, és itt a földön kormányát az eredeti isteni mintára alakítja, Isten uralmának hasonlatosságára.

Kétség nem férhet ahhoz, hogy mennyire a János apostol látásában szereplő városról van itt szó, arról, amelyik azt vallja, hogy Jézus Krisztusé, de mégis a föld királyaival paráználkodik. Az, hogy pogány uralkodók fegyverrel kényszerítik rá az emberekre a „kereszténységet" az egyre jobban terjeszkedő pápai birodalomban, a Jézus Krisztus által hirdetett igazságnak istenkáromlással felérő, gúnyos megcsúfolása. Az evangéliumot annyira félreértelmezték, és olyan megtévesztő módon azonosították az államot az egyházzal, hogy a végén Jézus Krisztust tartották a bizánci császárság igazi uralkodójának! Vannak olyan pénzérmék, amelyek Jézus Krisztust ábrázolják a birodalmi koronával a fején, és olyan ikonok, amelyeken a császár ruháit viseli. A császár saját trónja mellett közvetlenül egy másik is állt, ami üres volt, csak egy Biblia volt rajta, amivel azt

jelezték, hogy Jézus Krisztus a bizánci császárság társuralkodója. Hasonló volt az uralkodó korszellem a nyugati részen is.

Végül, ahogy erről már szóltunk, III. Ince pápa eltörölte a római szenátust, és Róma közigazgatását közvetlenül saját uralma alá helyezte. A kormányzásra egy szenátort jelölt ki, aki egyben az ő helyettese is volt. 1266-ban IV. Kelemen ezt a tisztséget Anjou Károlynak adta, aki megalapította a római egyetemet. A pápaság továbbra is a politikai intrikák középpontjában állt; a pápai hadsereg pedig ezt követően is szövetségben maradt sok olyan király hadseregével, akik állandó háborúskodásaikkal megfertőzték Európát.

Az Újvilágban az egyház a spanyol hódítók szövetségese volt, Afrikában pedig a portugáloké. Nemrégiben bennszülött amerikai aktivisták felszólították II. János Pál pápát, hogy hatálytalanítsa az 1493-ban kiadott Inter Cetera elnevezésű pápai bullát. Ebben az áll, hogy a már felfedezett és az ezután felfedezésre kerülő barbár népeket a katolikus hitnek kell alávetni, hogy ezáltal elősegítsék egy keresztény birodalom kialakulását." A „föld királyaival való paráználkodásról" szóló, a régmúlt történelméből származó példák sorát még bőven lehetne folytatni, de tovább kell haladnunk korunkhoz.

Az 1929-es, Mussolinival kötött konkordátum

Már történt utalás arra, hogy 1870-ben Olaszország függetlenné vált, és ami a pápai államból megmaradt, az beolvadt az újonnan egyesített nemzetbe. Arról is szóltunk, hogy az olaszok túlnyomórészt a pápai uralom ellen és egy új függetlenség mellett szavaztak. A pápák világi hatalma véget ért, és búcsút kellett mondaniuk a világi hatalmakkal kötött szövetségeknek is. A pápák társadalmi befolyása a Vatikánra korlátozódott, ahol önkéntes száműzetésben éltek közel 60 évig, egészen 1929-ig, amikor Mussolini és XI. Piusz aláírták a Lateráni Egyezményt.

A konkordátum a római katolicizmust újra - a törvény erejével - Olaszország „kizárólagos vallásává" tette. Se Péter, se Pál, de maga Jézus Krisztus se lépett volna ilyen egyezségre egyetlen kormánnyal sem, különösen nem egy fasiszta diktatúrával. A Vatikán, amely az egyetlen igaz egyháznak tartja magát, Jézus Krisztusnak menyasszonyának (holott Jézus azt

mondta, hogy az Ő királysága nem e világból való), újra elnyerte a független állam státuszát, és politikai nagyköveteket küldhetett ki és fogadhatott.

Az 1870-ben elkobzott pápai területek fejében Olaszország a Szentszéknek 750 millió lírát fizetett készpénzben és 1 milliárdot államkötvényekben. Ebből a pénzből nagy összeget használtak fel arra, hogy megnyissák a mára már korrupciójáról hírhedtté vált Vatikáni Bankot, de az Anyaszentegyház olyan meglehetősen furcsa üzletekbe is befektetett, mint amilyen pl. az olasz fegyvergyártás, vagy egy fogamzásgátlót gyártó kanadai cég.

Semmi kétség, hogy a római katolikus egyház emelte hatalomra Mussolinit. Hogy a Lateráni Egyezmény létrejöjjön, a pápa felkérte a katolikusokat, hogy tartózkodjanak a politikai életben való részvételtől (ugyanis sokan közülük szocialisták voltak, és aktívan felléptek Mussolini és fasiszta pártja ellen), és támogatásáról biztosította Mussolinit. A pápa olyan határozottan tette Mussolinival rokonszenvező kijelentéseit - azt mondta például, hogy „Mussolinit a Gondviselés küldte" -, hogy a katolikusoknak nem volt más választásuk, mint az, hogy a fasiszta diktátort támogassák. E nélkül a támogatás nélkül Mussolini nem került volna hatalomra, és talán a történelem is másképpen alakulhatott volna.

Tévedés

Miután a konkordátumot aláírták, Mussolini a maga részéről kijelentette: „Elismerjük, hogy a katolikus egyház az olasz emberek vallási életében az első helyet foglalja el. Ez teljesen természetes egy olyan katolikus országban, mint a miénk, különösen egy fasiszta kormányrendszer idején." Róma összes bíborosa dicsérte a pápa előtt Mussolinit, és azt mondták róla, hogy „ő az a kiváló államférfi, aki az Isteni Gondviselés elrendelése által van hatalmon Olaszországban." Visszatekintve, igazán csodálkozhatunk, hogy emberek, akik magukat a Szent Szellem küldötteinek tartották, hogyan tudtak ekkorát tévedni. Volt azonban egy nagyon is önző okuk erre.

Ez a tévedés mindkét fél számára sokat ígért. Mussolininak szüksége volt az egyházra ahhoz, hogy Olaszországban megvesse a lábát, az egyház

pedig azért támogatta, hogy cserébe legalább valamit visszakapjon egykori tekintélyéből és hatalmából. A római katolikus egyház határozott támogatásával Mussoliniból diktátor lett. A Lateráni Egyezmény ugyanakkor újra biztosította a római főpapnak az „uralkodó jobb keze" státuszt, vagyis azt a pozíciót, amit a pápák Konstantin uralkodásától kezdve élveztek. Rövid szünet után tehát újra kezdetét vette a „királyokkal való paráználkodás."

Az egyház a II. világháborúban végig hűségesen kiszolgálta az elnyomó diktatúrát, amelyik cserébe boldogan biztosította számára, amit kért: az alapvető emberi jogok eltiprását. Mivel a katolikus vallás lett az államvallás, az iskolákban kötelezővé tették a vallási oktatást, csak az egyház által jóváhagyott könyvekből taníthattak az egyház általjavasolt tanárok, az egyházi esküvőt kötelezővé tették és a válást megtiltották. A katolicizmus akár szóban, akár írásos formában történő bírálata büntetendő volt. Ahogyan ezt Avro Manhattan A Vatikán és a világpolitika (The Vatican and World Politics) c. munkájában megfogalmazza, „az egyház vált a fasiszta államvallási fegyverévé, míg a fasiszta állam lett az egyház világi karhatalma." Egyetlen világi kormánnyal sem lépett volna egyetlen más egyház (baptista, metodista, lutheránus) sem ilyen szövetségre, még akkor sem, ha ezt elvárta volna tőle a kormány. Csak Vatikán városa képes szellemi paráznaságra; és az biztos, hogy Mussolinival, később Hitlerrel és számos más kormánnyal kötött szövetsége egyértelműen ennek mondható. Egyszerűen nem lehet ezt az asszonyt senki mással összetéveszteni.

1985. június 3-án a Vatikán és Olaszország alá-írtak egy új konkordátumot, amely véget vetett „számos olyan kiváltságnak, amivel a katolikus egyház Olaszországban rendelkezett, beleértve azt is, hogy elveszítette államegyház státuszátEz az új egyezmény szabadságot biztosít a nemkatolikusok számára, és többé nem tekinti Rómát „szent városnak", bár elismeri, hogy Rómának „különleges jelentősége" van a római katolicizmust illetően".

A Hitlerrel kötött, 1933-as egyezmény

Az 1929-es, Mussolinival kötött konkordátumot megelőző tárgyalások kulcsembere Francesco Pacelli ügyvéd volt, annak az Eugenio Pacelli bíborosnak a testvére, aki később XII. Piusz néven pápa lett. Ő, Eugenio Pacelli volt az, aki Vatikán Állam titkára-ként kulcsfontosságú szerepet játszott (az egyház számára) gyümölcsöző, 1933-ban Hitlerrel megkötött egyezmény tárgyalásai során. A konkordátum az egyház számára több százmillió dollár nyereséget hozott, ugyanis ennyi folyt be a háború ideje alatt a katolikus egyházba egyházadóként (Kirchensteuer). Ezért XII. Piusz soha nem átkozta ki Hitlert a katolikus egyházból, és még csak fel sem emelte a hangját, hogy a 6 millió zsidó kiirtása ellen tiltakozzon.

A katolikus vezetők és teológusoknak extatikus örömöt okozott az 1933-as egyezmény aláírása. Michael Schmaus, katolikus teológus, írásaiban méltatta a náci önkényuralmi rendszert, és azt az egyházéhoz hasonlította: „Az új kormány nagy hangsúlyt helyez a tekintélyre, és ezt a katolikusok nagyon is jól ismerik. Az egyik természetes szinten, a másik szellemi szinten gyakorolja a hatalmat. A tekintély értéke és jelentése sehol sem annyira szembeötlő, mint a mi katolikus anyaszentegyházunkban." Ez természetesen megfelelt a valóságnak, hiszen a pápaság évszázadokon keresztül szorosan együtt-munkálkodott önkényeskedő királyokkal és császárokkal az alapvető emberi jogok elnyomása terén.

Ma a katolikusoknak szembe kell nézniük azzal a ténnyel, hogy egyházuk totalitárius rendszere nagymértékben hozzájárult ahhoz, hogy a német katolikusokat felkészítse a náci rendszer elfogadására. Az egyháztörténelem egyik katolikus professzora, Joseph Lortz „fáradhatatlanul azt hangoztatja, hogy milyen alapvető rokonság van a nemzetiszocializmus és a katolicizmus között és ennek a rokonságnak elképesztően mély gyökerei vannak..."

Még ugyanebben az évben, 1933-ban, egy híres kölni prelátus, Róbert Grosche, a Die Schildgenossen c. művében a következőket írja: Amikor 1870-ben kinyilvánították a pápai tévedhetetlenséget, az egyház már egy

magasabb szinten előre jelezte azt a politikai döntést, ami most a politikában is megvalósult: ez a döntés a tekintély, a pápa és a Führer mellett, valamint a párbeszéd, a zsinat szuverenitása és a parlament ellen szól.

Miután éveket töltött a vatikáni levéltár titkos dokumentumainak tanulmányozásával, August Bernhard Hasler, aki maga is évekig az archívum kurátora volt, megjegyzi: „Mind Olaszországban, mind Németországban a Kúria megragadta az alkalmat, hogy megszerezze az önkényuralmi rendszertől azt, ami a parlamentáris rendszer alatt elképzelhetetlen volt, vagyis az egyezményt." Hasler ezután a német katolikus vezetőt, Ludwig Kaast idézi: „Az önkényuralmi állam szükségszerűen mindenki másnál jobban megértette az önkényuralmi egyház alapvető elvét." Valóban igaz az, hogy együttműködtek, hiszen egymásért voltak.

Hitler a következő meleg hangú üdvözletet kapta Michael Faulhaber bíborostól hat hónappal hatalomra kerülése után: Amit a régi parlamenteknek és pártoknak nem sikerült elérni 60 év alatt, Ön államférfiúi éleslátásával - mint világtörténelmi jelentőségű eredményt - hat hónap alatt elérte. Ez a pápasággal való kézfogás, ami a világtörténelem során eddig a legnagyobb erkölcsi erőt jelentette, Németország Kelet és Nyugat előtt való presztízsének növekedését is jelzi az egész világ számára.

A Pulitzer-díjas újságíró, John Toland rámutat arra, hogy a római katolikus egyház vezetői nagyon igyekeztek elnyerni Hitler kegyeit. XI. Piusz pápával történő személyes kihallgatása után, röviddel azután, hogy Hitler törvényen kívül helyezte a Katolikus Pártot, a párt vezetője, Monsignor Ludwig Kaas (szándékosan azzal a céllal, hogy jó benyomást tegyen a Führerre) a sajtónak a következőket mondta: „Hitler ért ahhoz, hogy hogyan kell kormányozni a hajót. Gyakran volt alkalmam találkozni vele még birodalmi kancellárrá választása előtt, és mindig nagy hatást tett rám világos gondolkodásmódja, illetve az, ahogyan a tényekkel szembe tudott nézni, ugyanakkor mindig megtartotta nemes elképzeléseit."

Toland így folytatja: A Vatikán annyira hálás volt a tökéletes együttműködésért, hogy Isten áldását kérte a Birodalomra. A gyakorlatban ez úgy valósult meg, hogy elrendelte, hogy a német püspökök tegyék le a hűségesküt a nemzeti szocialista rendszernek. Az eskü szövegének a vége,

a következőképp hangzott: „Hivatásom gyakorlása során a Német Birodalom jólétét és érdekeit fogom szem előtt tartani, és mindent megteszek, hogy elkerüljem olyan végzetes hibáknak az elkövetését, amelyek ezt veszélyeztetik."

Az ár sodrásában

Amikor Hitler Mussolini ellenkezése dacára bejelentette, hogy Németország kilép a Népszövetségből, a Catholic Action azonnal táviratot küldött, melyben biztosította Hitlert támogatásáról. Hitler nagyon ravaszul ezt a döntést a nép szavazatai alapján hozta meg, azután nyomást gyakorolt rájuk, hogy támogassák. A katolikus egyházban lelkes támogatóra talált, ugyanis az világosan közölte a hívekkel, hogy Hitler döntése mellett kell szavazniuk. Faulhaber bíboros az összes bajorországi püspök egyetértésével kijelentette, hogy ha igennel szavaznak, akkor ez a katolikusok számára azt jelenti, hogy „újra kinyilvánítják hazájuk és népük iránti hűségüket, valamint azt, hogy egyetértenek a Führer előrelátó és komoly erőfeszítéseivel, amelyek arra irányulnak, hogy megkíméljék a német embereket a háború és a bolsevizmus borzalmaitól, illetve hogy biztosítsák a törvényes rendet, és munkalehetőséget adjanak a munkanélkülieknek."

Amikor Hitler ígéretét megszegve bevonult Ausztriába, meglepődve látta, hogy az osztrákok szinte kizárólag katolikusokból álló tömegei melegen üdvözölték. Miután a Heldenplatzon 200 ezer embernek elmondta beszédét, katonai parádét rendezett az osztrák Téli Palota előtt, amihez osztrák tábornokok is csatlakoztak. Később Innitzer bíboros üdvözölte Hitlert „egy kereszt feltartásával, és biztosította arról, hogy míg a római katolikus egyház megtartja függetlenségét, addig az osztrák katolikusok lesznek annak a nagy Birodalomnak a leghűségesebb fiai, amelynek karjaiba újra visszakerülhettek ezen a jeles napon. A Führer melegen megrázta a bíboros kezét, és „mindent megígért neki, amit csak kért."

Hitler ötvenedik születésnapján „különleges misét celebráltak minden német római katolikus templomban, hogy Isten áldását kérjék a Führerre és a népre. Mainz püspöke a fennhatósága alá tartozó egyházmegyében

felhívta a katolikusokat arra, hogy imádkozzanak a Führerért és Kancellárért, aki a Birodalom ihletője, megnövelője és védelmezője„. A pápa sem mulasztotta el, hogy elküldje jókívánságait.

A katolikus sajtó egész Németországban szinte egyhangúan így nyilatkozott: Isten csodálatos védelmének bizonyítéka az, hogy Hitlernek sikerült megmenekülnie az 1939-es, ellene irányuló merényletben. Faulhaber bíboros azt az utasítást adta, hogy a Te Deumot énekeljék minden müncheni székesegyházban, hogy „az érsekség nevében köszönetet mondjanak az Isteni Gondviselésnek a Führer szerencsés megmeneküléséért." A pápa sem mulasztotta el kifejezni személyes jókívánságait a Führernek az alkalomból, viszont elfelejtett hangot adni Lengyelország likvidálása miatti rosszallásának.

Az egyház még akkor is támogatta Hitlert, amikor már napvilágra került gonoszsága. Amikor a német csapatok megtámadták a Szovjetuniót, a pápa újra „világosan kijelentette, hogy támogatja a bolsevizmus elleni náci harcot, és úgy nyilatkozott, hogy ez egy rendkívül gáláns cselekedet, és a keresztény kultúra alapjainak megvédésére irányul. A német püspökök közül jó néhányan egyetértettek a támadással, ahogyan ezt előre lehetett sejteni. Egyikük európai keresztes hadjáratnak nevezte, és a Német Lovagrend tagjainak nagy küldetéséhez hasonlította. A pápa minden katolikust arra buzdított, hogy harcoljanak a győzelemért, ami lehetővé teszi, hogy Európa újra szabadon lélegezhessen, és ami minden nemzetnek új jövőt ígér."

Oldalakon keresztül lehetne még sorolni a további hiteles dokumentumokat. Ennyi azonban talán elegendő arra, hogy bebizonyítsuk, hogy a pápától és a püspököktől kezdve egészen az átlag katolikus hívekig mindenki rokonszenvet érzett Hitler iránt, és még azután is támogatták, miután már ismertté váltak könyörtelen terjeszkedési törekvései és az emberiség ellen elkövetett bűntettei. Elvtelen szövetségek? Szellemi parázsnaság? Kétségtelenül az.

A ma is fennálló szövetségek

A Time magazin 1992. február 24-i számának címlapján az egykori elnök, Ronald Reagan és II. János Pál pápa képe látható, alatta egy meghökkentő képaláírás: „SZENT SZÖVETSÉG: Hogyan szövetkezett Reagan és a pápa, hogy elősegítsék a lengyel szolidaritási mozgalmat, és hogy siettessék a kommunizmus hanyatlását." A vezércikk beszámol arról, hogy Reagan „nagyon is hitt a Washington és a Vatikán közötti kapcsolat előnyeiben és gyakorlati vonatkozásaiban. Elnökként legelső céljai közé tartozott - állítja Reagan -, hogy a Vatikánt államként elismerje, és szövetségesévé tegye."

A szövetségek a történelem legelképesztőbb jelenségei. Ezek döntötték le a berlini falat, ezek vetettek véget a hidegháborúnak, és ezek segítették elő a szovjet kommunizmust is. Ezek a CIA és a Vatikán nyilvánvalóan hatékony ügynökei közötti intrika és együttműködés történetei. Reagan és II. János Pál, akik mindketten gyilkossági merénylet túlélői, „ugyanazt a látást és bölcsességet osztják a szovjet birodalommal kapcsolatosan: a jó végül is diadalmaskodik majd az isteni tervben."

Egy ötrészes stratégiát alakítottak ki 1982 első felében, ami „a szovjet gazdaság összeomlását, a Szovjetuniónak a Varsói Szerződés tagállamaihoz fűződő viszonyának tönkretételét és a szovjet birodalom területén belüli reformok szorgalmazását célozta meg." Alexander Haig, volt külügyminiszter elismerte, hogy a terv kidolgozása során „a Vatikán információi minden szempontból jobbak és gyorsabbak voltak, mint az amerikai hírszerzésé. A Vatikán és a Fehér Ház közötti összekötő, Pio Laghi érsek folytonosan arra hívta fel a hivatalnokok figyelmét, hogy „csak figyeljenek a Szentatyára, ugyanis neki 2000 éves tapasztalata van ezen a téren." A későbbiekben mind Reagan, mind Gorbacsov elismerték, hogy a pápa kulcsszerepet játszott. Egy neves újság egyik cikke három héttel a Time cikke után a következőket jelentette: „II. János Pál pápa döntő szerepet játszott abban, hogy a kommunizmus megbukott Kelet-Európában - nyilatkozta Mihail Gorbacsov, a Szovjetunió egykori vezetője. Gorbacsov előremutatott arra is, hogy a pápa továbbra is fontos politikai szerepet fog betölteni abban a jelenleg zajló nagyon kényes átmenetben, aminek

Európa szemtanúja lehet; a kelet-európai események talán nem következhettek volna be a pápa fontos szerepe nélkül - beleértve politikai szerepét is. A pápa jól tudta, hogy hogyan kell a világ színpadán fellépnie - mondta Gorbacsov."

Most az olvasóra bízzuk, hogy eldöntse, vajon mi ösztönözhette a Vatikánt arra, hogy ilyen súlyos politikai beavatkozást vigyen véghez. A tény azonban mindenképpen az, hogy a világ színpadán egy olyan szerep, ami tele van elvtelen szövetségekkel, politikai intrikákkal, evilági célokkal, tökéletesen méltatlan lenne Krisztus igazi menyasszonyához.
A Vatikán régóta belebonyolódik botrányos tevékenységekbe, és sok állammal lép önző célok érdekében szövetségre. A Kolumbusz lovagjai (Knights of Columbus) nevű magazin szerint „az Egyesült Államok és a Szentszék közötti diplomáciai kapcsolatok története mintegy 200 éves."

A cikkben szerepelt Amerika akkori vatikáni nagykövete és felesége, Thomas és Margaret Melady fényképe, amikor a pápa társaságában voltak, illetve a cikk idézte Melady szavait is: II. János Pál pápa nagy tekintélynek örvend, mint a világ egyik vezetője; kormányaink úgy működnek együtt a Szentszékkel, mint egyik kormány a másikkal. Nagy kiváltságot jelent számomra, hogy ott lehetek, hogy képviselhetem kormányomat a Szentszék előtt a világtörténelemnek ebben a rendkívül fontos időszakában.

Úgy látszik, Jézus Krisztus, akinek a királysága kezdetben „nem e világból való" volt, most meggondolta magát. O, aki kiküldte tanítványait, hogy megváltó kegyelmének evangéliumával hívjanak ki a világból embereket, és tegyék őket mennyei állampolgárokká, most úgy tűnik, elhatározta, hogy e világ nemzeteivel fog együttműködni, hogy itt a földön teremtse meg a paradicsomot.

A Kolumbusz lovagjai cikke a továbbiakban örvendezve írta: Az Egyesült Államok és a Szentszék közötti diplomáciai kapcsolatok a XVIII. században kezdődtek, amikor a pápai állam (még az Olaszországba történt beolvadása előtt) eldöntötte, hogy a Földközi-tengeren megnyit néhány kikötőt az amerikai hajózás számára. 1797-ben az olasz John B. Sartorit nevezték ki amerikai konzulnak.

1847-ben James K. Polk elnök kérésére az Egyesült Államok felvette a diplomáciai kapcsolatot a pápai államokkal, és ez egészen 1867-ig tartott, amikor katolikusellenes elemeknek az Egyesült Államokban sikerült ezt befagyasztani.

A nem hivatalos kapcsolat 1939-ben tovább folytatódott, amikor Franklin D. Roosevelt elnök kinevezte Myron C. Taylort mint „személyes követét" a Szentszékhez.

1981-ben Reagan elnök a katolikus William A. Wilsont nevezte ki erre a posztra, aki 1984-ig tevékenykedett ebben a minőségben, majd a Vatikán és az Egyesült Államok felvette a hivatalos diplomáciai kapcsolatokat, és így Wilsont kinevezték az Amerikai Egyesült Államok első nagykövetének a Szentszékhez.

Érdemes elgondolkodni a következő, nemrégiben megjelent katolikus brosúra szövegén, ami „Az év katolikus eseményét" hirdeti: „XIII. Leo pápa szerint az állam és az egyház helyes viszonya olyan, amilyen a test és a lélek egysége az emberben. Képzeljünk csak el egy nemzetet lélek nélkül! Amint erről az utóbbi idők eseményei tanúskodnak, Amerika ma egy ilyen nemzet. Amerikát egy katolikus fedezte fel Kolumbusz, és lefoglalta Jézus Krisztus, a Király számára. Ha Amerikát újra fel akarjuk fedezni, és újra Jézus Krisztusnak akarjuk adni - ha ez a nemzet meg akarja találni hiányzó lelkét -, akkor a katolikusok azok, akiknek most cselekedniük kell."

Róma nem változott. Ambíciói nagyon is evilágiak maradtak. Természetesen Jézus Krisztus nevében akarja kiépíteni „uralmát a föld királyai fölött." Az „emberiség javát és Krisztus dicsőségét" az szolgálja - legalábbis ezt gondolja -, hogy „a katolikus egyház szüntelenül várja, hogy az emberiség és annak minden java" visszakerüljön hozzá. A II. vatikáni zsinat nagyon is világosan hozta ezt mindenki tudomására. A FENEVADON EGY ASSZONY ÜL!

16. URALKODÁS A FÖLD KIRÁLYAIN

Féljen azért mindenki haragunktól és bosszúnktól, ugyanis Jézus Krisztus az, aki minket, pápákat minden ember bírájává tett; még maguk a királyok is alá vannak vetve hatalmunknak.
(I. Miklós pápa (858-67))

Itália népét Isten az Ő különleges kegyelme által minden nép fölé emelte azzal, hogy a pápa személyében egy szellemi birodalmat adott neki. A pápa az, aki ledönti trónjukról a nagy királyokat és a hatalmas uralkodókat, és ő emel trónra másokat; ő az, akinek a legnagyobb birodalmak is régóta (mást soha meg nem illető) kegyelettel adóznak; ő az, aki udvaroncainak olyan gazdagságot osztogat, ami egyetlen királynak vagy császárnak sem állt módjában.
(Padua Provost és Professor Carrerio.)

A pápai hivatal az, ami királyokat és uralkodókat vet lába alá.
(J. H. Ignaz von Döllinger)

Az utolsó megkülönböztető jellemvonás, amit János apostol a fenevadon ülő asszonyra vonatkozóan ad, az az, hogy „város, amely uralkodik a föld királyain" (Jel 17,18). Létezne olyan város, ami ténylegesen uralkodik a világ kormányain? A történelem tanúsága szerint igen, és csakis egy ilyen város volt és van: Róma. Miután püspökei elkezdték pápáknak nevezni magukat, és azt állították, hogy ők a császárok utódai, az egész világra kiterjedő szuverenitás birodalmi hatalmát követelték a maguk számára.

Nézzük meg például III. Sándor pápa (1159-81) gőgös imperializmusát! Kijelentette, hogy „a pápa hatalmának alá van rendelve a királyok hatalma is", és kiközösítette I. Frigyes német-római császárt, Németország és Itália királyát. Bár megkísérelték megbüntetni ezért a pápát, Frigyes hadserege vereséget szenvedett a pápai hadseregtől. A legyőzött császár elment Velencébe, hogy bűnbocsánatot és feloldozást nyerjen, és megígérte, hogy „mindig alá fogja vetni magát a római egyház tekintélyének." Képzeljük csak el, hogy egy egyház katonai erővel uralkodik a világban!

Egy katolikus történész, Fortunatus Ulmas lelkesen így írja le az eseményeket: Amikor a császár a pápa színe elé érkezett, levetette birodalmi

palástját, és két térdre ereszkedett, fejét pedig a földig hajtotta. Sándor pápa odament hozzá, rátette a lábát a nyakára, miközben a bíborosok hangosan kiabálták: „Te sárkány!”

Rőtszakállú Frigyes másnap megcsókolta Sándor lábát, és lovát gyeplőjénél vezetve tért vissza a főpapi palotába. A pápaság ekkorra már olyan hatalomra tett szert, amilyen hatalommal azelőtt még soha nem rendelkezett. Péter kardja legyőzte a Császárét!

Péter nem volt igazán alkalmas kardforgatásra: amikor egy fejet akart levágni, csupán egy fület ért a kardja. Jézus Krisztus megdorgálta tanítványát, meggyógyította a sebesült fülét, és aztán megengedte a katonáknak, hogy elvezessék. A korai egyház nagyon is tisztában volt azzal, hogy Jézus Krisztus követői nem forgatnak kardot és nem ragadnak lándzsát az Ő megvédelmezésére. Az O királyságának - ami „nem e világból való” - először azoknak a szívében kell megvalósulnia, akik hisznek Benne, mint Megváltójukban, aki meghalt bűneikért. Ezek az igazi tanítványok Jézust az elutasítottság, szenvedés és a kínhalál ösvényén is követték. Vajon hogy tudtak eljutni azok, akik magukat Krisztus helytartóinak mondták, olyan világi magaslatokra, ahonnan uralkodóknak parancsolhattak, hadseregeket verhettek meg, és legyőzött uralkodók nyakán taposhattak?

Ösvény az evilági dicsőséghez

Néhány évvel azután, hogy Konstantin áthelyezte a birodalom főhadiszállását keletre, a Nyugat-Római Birodalom felbomlott. A központi hatalom hiánya miatt keletkezett űrt Rómában az egyház töltötte be, hiszen az egyház volt az egyetlen olyan római intézmény, ami alkalmas volt erre. Az egyházé volt a vezető szerep az oktatás és a jótékonyság területén, majd később a pápák fokozatosan átvették Róma és környéke kormányzását, és egy csalási manőver során (ahogyan ezt már láttuk) saját birtokaikhoz csatolták a pápai állam hatalmas földterületeit. Ahogy ambícióik egyre növekedtek, Róma új főpapjai kezdték magukra venni az uralkodók címeit és hatáskörét.

A pápáknak, akik közül néhányan különleges hadvezéri képességekkel rendelkeztek, saját hadseregük és hadi flottájuk volt birtokaik megnövelésére és védelmezésére. Azonban ennél sokkal nagyobb hatalom volt a kezükben: náluk voltak „a mennyek országának kulcsai." A világi uralkodókat kötelezték arra, hogy bármennyire is nem tetszik nekik, hajtsanak térdet a pápáknak. Csak az „eretnekek" (Jézus Krisztus igazi követői) vonták kétségbe, hogy az egyház dönti el, ki mehet be a mennybe, és hogy bezárhatja annak kapuit azok előtt, akik vele szem- beszállnak. A leghatalmasabb földi uralkodók is reszkettek a félelemtől, amikor kiátkozással fenyegették őket, ugyanis szinte az egész világon azt hitték, hogy nincs üdvösség az egyházon kívül.

Walter James történész a következőket írja: A pápaság irányítása alatt állt a menny kapuja, amelyen minden hívő, beleértve az uralkodókat is, őszintén remélte, hogy belép. Abban az időben csak nagyon kevesen kérdőjelezték meg ennek az állításnak az igazságtartalmát, és ennek következtében a pápaság olyan erkölcsi tekintélyre tett szert, mint még soha.
A korábban már említett hamisított dokumentumot, a Konstantin-féle ajándékozási okiratot egy egész könyvtárra való koholmány követte. Ezek alapján a hamis rendeletek alapján vezetik vissza a pápai tekintélyt Róma korai püspökeire, illetve rajtuk keresztül Péterre. Még Aquinói Szent Tamás, a római egyház nagy teológusa is áldozata lett ezeknek a hamis kijelentéseknek, és elhitte, hogy „nincs különbség Jézus Krisztus és a pápa között." Aquinói Tamást annyira elvakította a pápák pompája és hatalma, hogy „rávette az egyházatyákat, hogy azt mondják: a világ uralkodói úgy engedelmeskednek a pápának, mintha ő lenne Jézus Krisztus."

Az igazság pontosan ennek az ellentéte: Jézus Krisztusnak nem volt semmi köze a világ uralkodóihoz, és nemcsak hogy nem engedelmeskedtek Neki, hanem „e világ fejedelmei megfeszítették a dicsőség urát" (1Korintus 2,8). A katolikus eretnekség azonban megmaradt, és a pápák központi elvévé vált. így teljesedett be tehát János apostol látása: a pápák szó szerint uralkodtak a föld királyain.

A pápai uralom Angliában és Írországban

A pápáknak a föld királyai fölött gyakorolt félelmetes hatalma a középkorban tovább nőtt. VI. Gergely (1045-46) kijelentette, hogy a pápa minden szavának vakon kell, hogy engedelmeskedjen mindenki, még az uralkodók is. II. Sándor (1061-73) a nagy Hildebrand (később VII. Gergely) tanácsára kiadott egy olyan rendeletet, amelyben kimondja, hogy Harald, Anglia törvényes királya trónbitorló, és kiátkozta követőit. Majd a pápa úgy rendelkezett, hogy a normandiai herceg, Vilmos az angol trón jogos örököse. A pápa áldásával Hódító Vilmos (William the Conqueror) csatában megölte Haraldot, elfoglalta Angliát, és 1066. december 25-én, karácsony napján Londonban megkoronázták. Vilmos „Róma Szentszéke nevében" fogadta el a királyi koronát. Ez a pápaság újabb győzelmét jelentette, és nagymértékben növelte a római katolikus befolyást Angliában.

Freeman The Norman Conquest (A normann hódítás) c. művében a következőképpen számol be az eseményekről: Vilmost a pápa ruházta fel azzal a tekintéllyel, hogy ő legyen a Menny bosszúállója. Megkövetelték tőle, hogy az angol népnek megtanítsa „a Krisztus helytartójának kijáró engedelmességet", és azt, amiről a pápaság soha nem felejtkezik el: „a járandóságok még pontosabb fizetését."

1155-ben IV. Hadrián Írország koronáját Anglia királyának adta. „Krisztus helytartója" saját tekintélyével Írországot angol uralom alá vetette, és kiszolgáltatta az ország „béketűrő, keresztény népét II. Henrik könyörtelen kegyetlenségeinek azon az alapon, hogy ez Szent Péter és az Anyaszentegyház öröksége." Az őt követő pápák is megerősítették ezt a rendeletet.

Mindaddig, amíg Anglia katolikus maradt, a helyzet elviselhető volt. Amikor azonban Anglia protestáns ország lett, Anglia Írország fölötti folytonos katolikus kontrollja, illetve a katolikusok üldözése egyre nagyobb problémát jelentett, és ez még napjainkban is érzékelhető. Jóllehet a katolikus Írországot sok jogos sérelem érte, és ezek túl összetettek ahhoz, hogy itt kitérjünk rájuk, azt nem szabad elfelejteni, hogy végül is a római katolikus pápák adták oda Írországot Angliának.

Sőt, tény az is, hogy a pápák a felelősek Angliának sok megpróbáltatásáért és viszontagságáért is. A római főpapok úgy kezelték „királyait, mint alattvalóikat, népének egyáltalán nem ismerték el jogait, ha ez éppen a pápaság érdekeibe ütközöttA katolikus klérus a pápa megbízottjaként irányította Angliát, és teljesen figyelmen kívül hagyta a földtörvényeket. Úgy tűnt, mintha a pápák lettek volna az ország urai. A polgári bíróságoknak nem volt joguk papok fölött ítélkezni."

Thompson így ír erről: Lehetetlen lenne felsorolniazokat a szörnyű és égbekiáltó praktikákat, amiket ez alatt a sötét időszak alatt követtek el Angliában a királyok és a pápák. A polgári jogok megszerzésére irányuló legjelentéktelenebb követeléseket is bűnnek ítélték, és úgy gondolták, Isten felhatalmazta őket, hogy büntetést szabjanak ki ezért. Több mint száz gyilkosságot követtek el papok II. Henrik uralma alatt, és ezekért semmiféle büntetést nem kaptak.

A klérusnak abszolút hatalma volt saját testülete fölött, és döntését senkinek nem volt joga felülbírálni. Egy átlag polgár az életével fizetett, ha gyilkolt, a papot viszont még csak meg sem büntették. Ezt hívták a klérus immunitásának. Amikor a király megkísérelte megváltoztatni a törvényt, és a klérust is a törvénynek akarta alárendelni, a pápa elutasította, mint „az egyházzal szembeni negatív előítéletet és kiváltságjogainak rombolását."

Mai szemmel nézve az uralkodók fölött gyakorolt ilyen nyílt pápai uralom felfoghatatlan, de tény, hogy ez volt a kor elfogadott normája. A pápák a szó szoros értelmében évszázadokig kezükben tartották az egész akkoriban ismert világot, pontosan úgy, ahogyan ezt János apostol előre látta.

VII. Gergely (1073-85)

A pápai trónra kerülése előtt VII. Gergely Hildebrand néven már híres volt, hiszen öt pápa mögött - beleértve II. Sándort is - játszott zseniális manipuláló szerepet. Gergely azzal kezdte főpapi uralkodását, hogy „a királyságok fölötti uralom jogát is magának követelte - ahogyan ezt előtte 400 évvel I. (Nagy) Gergely is tette." Kijelentette, hogy „az oldás és kötés"

hatalma, amit Krisztus adott Péternek, azt is jelenti, hogy a pápáknak „joguk van királyokat trónra emelni és trónról ledönteni, kormányokat felállítani és megdönteni, területeket elkobozni azoktól, akik nem engedelmeskednek, és azoknak adományozni, akik magukat a pápai tekintélynek alárendelik." Nem olvasta véletlenül a Jelenések könyve 17. részének 18. versét?

Gergely volt az első pápa, aki szó szerint királyokat döntött le trónjukról. Ha úgy gondolta, hogy a német császárt megfosztja trónjától, csak ennyit kellett mondania: „Nékem adatott minden hatalom, hogy a földön és a mennyben oldjak és kössek." Ha esetleg valami olyanra fájt a foga, ami nem az övé volt, Gergely csak kijelentette, ahogyan ezt az 1080-as római zsinaton is tette: „Meg akarjuk mutatni a világnak, hogy adományozhatunk és elvehetünk saját kívánságunk szerint királyságokat, hercegségeket, grófságokat, vagyis bárkinek a birtokát; ugyanis miénk az oldás és kötés hatalma."

Próbáljuk csak magunk elé képzelni például, amint 1077-ben a megalázkodott IV. Henrik, a Római Birodalom uralkodója és Nagy Károly örököse (akit III. Leó pápa császárrá koronázott 800-ban) átkel az Alpokon, és arra kényszerül, hogy mezítláb, egy szál vászon ingben Canossa vára előtt álljon a hóban, és arra várjon, hogy VII. Gergely megbocsásson neki! Azt állítva, hogy ő a „Királyok Királya", a Henrikkel való szembekerülés miatt kijelentette: „A mindenható Isten nevében megtiltom Henriknek, hogy Itália és Németország fölött uralkodjon. Feloldozom minden alattvalóját a neki tett hűségeskü alól, és kiátkozok mindenkit, aki őt mint királyt szolgálja." Henriknek nem volt védelme a pápák szuperfegyvere ellen.

Ilyen volt tehát az a „nagy parázna", akiről János apostol a Jelenések könyve 17. részében szól; központja egy hét hegyre épült város, „amelynek királysága van (angolban: uralkodik- a ford.) a földnek királyain" (18. vers). Egy XVIII. századi történész összesen 95 pápát számolt össze, akik mind azt állították, hogy Istentől kapott hatalmuk van arra, hogy királyokat fosszanak meg trónjuktól. Nincs még egy olyan város, amelyikre ez lenne jellemző. János apostol látása rendkívül hiteles.

A vérengző főpap

III. Incéről (1198-1216), aki „a kereszténységen a félelmet és a rettegést tette úrrá", Peter de Rosa így ír: „Uralkodókat koronázott és fosztott meg trónjuktól, országokat átkozott ki, és gyakorlatilag létrehozta az egyházi államot Közép-Itáliában, a Földközi tengertől az Adriáig. Egyetlen csatát sem veszített el.

Azt szerette volna, hogy a szász Ottó kerüljön a német trónra, így a következőket írta: Élve azzal a tekintéllyel, amit Isten Szent Péter személyén keresztül nekünk adott, téged teszlek királlyá, és elrendeljük, hogy a nép királyként tiszteljen, és engedelmeskedjen neked. Azonban elvárjuk, hogy minden kívánságunknak eleget tégy a birodalmi koronáért cserében.

III. Ince „olyan kevély volt, hogy már a gondolatától is remegett annak, hogy valaki nagyságban vagy tekintélyben egyenrangú vele. Ezért úgy rendelkezett, hogy az uralkodók közötti vitás kérdések is elé kerüljenek, és ha bármelyik fél megtagadja a Rómának való engedelmességet, akkor azt ki kell közösíteni az egyházból. Meg kell fosztani trónjától, és hasonló büntetés várt azokra, akik nem voltak hajlandók megtámadni azt a makacs személyt, akit ő kiszemelt"Ahogyan erre Ehler és Morrall is figyelmeztet, „nemcsak arról volt szó, hogy a nemzetközi igazságszolgáltatás szempontjából a pápaság vált a legfelsőbb tekintéllyé, amely királyok és uralkodók fölött ítélkezhetett, hanem még világi tekintélyek is a pápa beleegyezését keresték, amikor földterületeket vagy címet akartak maguknak vásárolni."

Földnélküli János, Anglia királya elkövette azt a hibát, hogy komoly összetűzésbe került III. Incével. „Bár megkísérelte az ellenállást, egy idő után mégis teljesen behódolt Rómának, királyi koronáját átadta III. Incének, és csak, mint a Szentszék vazallusa kapta tőle vissza"17. Jól ismert az 1213. május 15-i dokumentum, amelyben Földnélküli János Angliát „Istennek és a mi Urunknak, Ince pápának és az ő katolikus utódainak ajándékozta" 8. R. W.

Thompson hozzáteszi: Szinte mindennapos volt a vagyonelkobzás, az egyházi kiközösítés, a kiátkozás, illetve az egy-ház által kirótt egyéb büntetés. Még olyan uralkodók is, mint Fülöp vagy IV. Henrik, meghunyászkodtak előtte III. Ince előtt, és Aragóniai Péter, illetve az angol János király abba is beleegyezett, hogy országukat szellemi hűbérbirtokká tegyék, és neki teljesen alárendeljék éves fizetség fejében.

További bizonyítékok

IX. Gergely (1227-41), aki felállította az Inkvizíciót, és aki elrendelte, hogy az eretnekeket világi hatóságok végezzék ki, azt hangoztatta, hogy a pápa úr minden és mindenki fölött. IV. Ince (1243-54) ezzel egyetértett, és azzal érvelt, hogy a pápák nem a Konstantin-féle ajándékozási okirat alapján kapják birtokaikat, hanem ezt már előtte megadta Isten nekik. VIII. Bonifác még ennél is tovább ment, és 1302-ben Unam Sanctam bullájában minden világi hatalom fölötti uralmat magának követelt, és a pápának való tökéletes engedelmességet az üdvösség feltételévé tette.

A római császár, Rőtszakállú Frigyes (akinek nyakára III. Sándor pápa a lábát tette) halála idején már régóta köztudott volt, hogy „senki sem nyerheti el a birodalmi koronát anélkül, hogy a pápa meg ne koronázná”
„IV. Károly császár biztosította a békét és az egyetértést a pápasággal azáltal, hogy teljesen visszavonult az itáliai területen, hagyta, hogy ott a pápa kormányozzon, és ezt az őt követő uralkodók is tiszteletben tartották egészen a középkor végéig.”

II. Gyula pápa (1503-13), mivel megharagudott a francia XII. Lajosra, mert nem támogatta hadjáratát, egyik pápai bullájában megfosztotta birodalmától, es azt az angliai VIII. Henriknek adományozta azzal a feltétellel, hogy a pápát támogatja a háborúkban, és ezzel bizonyítja hűségét. II. Gyula azonban meghalt, mielőtt a bullát kiadták volna. A pápai birtokok megnövelését célzó „szent háborúk” iránti szenvedélye még Michelangelót is - akit a sixtusi kápolna mennyezetének festésével bízott meg - arra ihlette, hogy Gyuláról és a többi pápáról a következő sorokat írja:
Kehelyből kardot és sisakot csinálnak, az Ur vérét pedig pénzért árulják.
Nemrégiben jelent meg egy cikk egy amerikai katolikus lapban, és ebben egy pap a következőket írja: „Az egyházat teljesen felforgatták olyan emberek törekvései, mint VII. Gergely, III. Ince vagy VIII. Bonifác, és egy

olyan politikai-egyházi intézménnyé alakult át, amelyik zsarnoki hatalmat gyakorolt mind az egyházi, mind a világi szférában." Nem említi azonban azt, hogy Róma dogmái és követelései még ma is ugyanazok, mint amik akkor voltak. Ez az egyház semmit nem változott, csak a körülmények kényszerítik arra, hogy taktikát változtasson.

VII. Gergely nyílt fenyegetése és támadása ma már nem működne. Bár finomabb formában gyakorolja, a Vatikán hatalma ma is legalább annyira jelentős, mint volt.

Egy szerző, aki egész életében a Vatikánt tanulmányozta, végül erre a következtetésre jutott: A Vatikána mai kor legjelentősebb szuperhatalma. Híveit, akiknek száma megközelíti az egymilliárdot, könnyen rá lehet venni arra, hogy bá-mit megtegyenek a világ legkülönbözőbb pontjain- így tehát minden kormány számára fontos, hogy a pápa támogatását elnyerje, bármilyen politikát is folytat A Vatikán politikáját a pápa irányítja, aki mögött se parlament, se szenátus, se semmi ehhez hasonló demokratikus testület nem áll, amely döntéseit és politikáját felülbírálná, vagy hatalmát korlátozná. Abszolút zsarnok uralkodó - a szó szoros értelmében.

„Kezében egy aranypohár.."

A királyok palotákban laknak, szolgáik vannak, és alattvalóik fölött gyakorolt abszolút hatalmuk következtében óriási vagyonokat halmoznak fel. Ebből talán sejteni lehet, hogy milyen gazdag az a város, amelyik a föld királyain uralkodik. így van ez a fenevadon ülő asszony esetében is: „megékesíttetett vala arannyal és drágakővel és gyöngyökkel", illetve „kezében egy aranypohár vala" (Jelenések 17,4).

Az aranypohár „tele (van) utálatosságokkal és az ő paráznaságának tisztátalanságával", ami azt mutatja, hogy erre a vagyonra tisztátalan módon tett szert. Baronius bíboros, aki ugyan a pápaság védelmezője, maga is elismerte, hogy Szent Péter székében olyan szörnyetegek ültek, akik „tele voltak kéjvággyal és ravaszsággal, a gonoszság minden formájával, és áruba bocsátották Szent Péter székét kegyenceiknek." Annales Ecclesiastici (Egyházi évkönyvek) című XVI. századi művében így ír:

A római egyházselyembe öltözött, drágakövekkel volt ékesítve, és nyilvánosan áruba bocsátotta magát aranyért. Papok, különösen pápák, soha nem követtek el annyi házasságtörést, nemi erőszakot, vérfertőzést, rablást és gyilkosságot mint a középkorban.

Petrarca, a birodalom koszorús költője az avignoni pápai udvarról megvetően azt írja, hogy „az emberiség szégyene, a gonoszság fertője, a világ összes szennyét összegyűjtő kanális. Ott Istent megvetik, egyedül a pénzt imádják, és az isteni és emberi törvényeket lábbal tiporják. Mindenhol a hazugság terjeng: a levegőben, a földön, a házakban és legfőképpen a hálószobákban."

Avignonra mint „a Nyugat Babilonjá"-ra utalva Petrarca kijelentette: Itt uralkodnak a galileabeli szegény halászok utódai arannyal megrakva, bíborba öltözötten, dicsekedve az uralkodóktól és a nemzetektől zsákmányolt javakkal. A szent magány helyett bűnözők seregét találni, a józanság helyett buja estélyeket, az apostolok mezítelen lábai helyett arannyal felcicomázott lovakat. Az arany már lassan szinte mindent elborít, ha az Úr nem ítéli meg ezt a pazar fényűzést.

A középkori Róma gazdagságáról de Rosa így ír: „A bíborosok hatalmas palotákat tartottak fenn számtalan szolgával. Egyik pápai tanácsos azt állította, hogy bármikor is keresett fel bíborost, azt mindig aranyérméit számolgatva találta. A Kúria olyan hivatalnokokból állt, akik tisztségüket pénzen vásárolták meg, és a nagy költséget valahogyan feltétlenül be akarták hajtani A püspökségeknek, az apátságoknak, a plébániáknak, illetve a bűnbocsánatnak meg volt a pontos ára. A palliumért, a fekete selyemből hímzett, keresztekkel díszített 5 cm széles gyapjúkendőért az érsekeknek fizetniük kellett. Ez a szerény kellék a pápai pénzes ládákba éveken keresztül több százmillió aranyforintot hozott; az 1432-ben tartott bázeli zsinat ezt a pápaság által valaha is kitalált legundokabb találmánynak.. nevezte."

De Rosa így folytatja: A felmentések (diszpenzációk) voltak a pápák további bevételi forrásai. Rendkívül szigorú, szinte lehetetlen törvényeket hoztak, és így a Kúria a felmentések áruba bocsátásával meggazdagodhatott. Pénzt kértek a böjt alóli felmentésért. Mindenekelőtt azonban a

házasság bizonyult rendkívül gazdag bevételi forrásnak. Rokoni kapcsolatokat mutattak ki olyan házastársak között, akik nem is álmodtak arról, hogy rokonok lehetnének. A fel-mentések - vagyis a „vérségi" kapcsolat ellenére a házasság engedélyezése - évente egymillió aranyforintot jövedelmeztek.

Egy szemtanú beszámolója Spanyolországból

D. Antonio Gavin A pápistaság kulcsa (A Master-Key to Popery) c. könyv szerzője az 1600-as évek végén született és végezte tanulmányait Spanyolországban. Római katolikus pap létére teljesen kiábrándította az a gonoszság, amelybe saját maga is belebonyolódott. A spanyol inkvizíció elől egy katonatiszt ruhájában menekült el, és Angliában talált biztonságot.

Könyvében világos képet ad kora római katolicizmusáról, annak hihetetlen gazdagságáról, és arról, hogy ez milyen nagy szerepet játszott Róma pogány kereszténységében: A St. Salvator (Szent Megváltó) katedrálisban, Zaragozában összesen tízezer uncia (283,5 kg) súlyú ezüst tál van, melynek egy része arannyal díszített. Ezekkel ékesítik nagyobb ünnepeken az oltárt a felbecsülhetetlen értékű, gazdag díszítésekkel együtt. Nyolcvannégy kehely van, amiből húsz színarany, hatvannégy ezüst, belül aranyozva; és van egy pompás kehely, amit csak az érsek használhat főpapi ruhába öltözve.

Mindezek azonban jelentéktelen apróságok ahhoz a nagy custódiához (középkori ötvösművű szelence) képest, amelyben az oltáriszentséget hordozzák az utcákon a Corpus Christi ünnepén: tömör arany szentségtartó gyémántokkal, smaragdokkal és más drágakövekkel kirakva 500 font (225 kg) súlyú. Már több aranyműves próbálta felbecsülni az értékét, de senki sem tudta eddig pénzben meghatározni.

Zaragozában a leghíresebb templomot Oszlopos Miasszonyunknak nevezik a Szűz állítólagos megjelenése tiszteletére. Gavin így írja le a Szűz szobrán található koronát: „25 font (kb. 11 kg) a súlya, és olyan sűrűn van kirakva gyémánttal, hogy az aranyat már szinte nem is lehet látni tőle, így aztán mindenki azt hiszi, hogy az egész csupa gyémántból van. Ezen

kívül van még hat másik koronája is, amikben több a színarany, ezeket is gyémánt és smaragd díszíti."

Ezután így folytatja: A gyémántból és más drágakövekből kirakott rózsafüzérek száma, melyek palástját ékesítik, megszámlálhatatlan. Bár minden nap átöltöztetik a „Szűz" szobrát az egyházi ünnepnek megfelelő színű ruhába, soha nem adják rá kétszer egy évben ugyanazt az arannyal hímzett ruhát; három éven keresztül minden nap más drágakőből kirakott rózsafüzér díszíti, 365 igazgyöngyből és gyémántból fűzött nyaklánca van, ezen kívül hat olyan gyémánttal kirakott aranylánca, amit csak Krisztus nagy ünnepein tesznek palástjára.

A Zaragozába látogató ma már bemehet a kincstárba is, és bepillantást nyerhet ebbe a hatalmas vagyonba. A „Szüzet" az év minden napján más, arannyal hímzett, gyémántokkal és más drágakövekkel kirakott ruhában találja. Van egy másik, öt láb magas (kb. másfél méter) szobor is ezüstből, amit szintén drágakövek ékesítenek, és gyémánttal kirakott színarany koronát visel. Az 1700-as évek elején „a tiszteletreméltó Stanhope úrnak, az akkori angol hadsereg tábornokának" megmutatták ezt a kincset. Gavin, aki szintén jelen volt, hallotta, amint a tábornok így kiáltott fel: „Ha Európa minden királya gyűjtené össze minden kincsét és drágakövét, akkor sem tudnák megvenni ennek a kincsnek még csak a felét sem." Ilyen gazdagsága volt 280 évvel ezelőtt egyetlen székesegyháznak egy spanyol kisvárosban!

A Vatikán sok esetben a legszegényebb országokban élő emberek rovására halmozta fel hihetetlen nagyságú vagyonát. A mexikói polgárháború idején a római katolikus egyház „kezében volt a nemzeti földterület több mint egyharmada, illetve majdnem a fele, és Mexikó város összes javainak mintegy fele. A misékből és különböző ereklyékből, mint például a szobrokból, medálokból, rózsafüzérekből és más hasonlókból befolyó összeg eléri az évi 6-8 millió dollárt. Az egyház összes jövedelme 20 millió dollár, ami már szinte csillagászati összegnek számít. Mexikóból pontosan annyit sajtoltak ki, mint amennyi az Egyesült Államok kormányának működtetéséhez szükséges egy évi összeg."

Szeretném most összegezni a fent elmondottakat.

Semmi kétség sem lehet tehát afelől, hogy János apostol rendkívüli látása megvalósult: a hét hegyre épült város meggazdagodott, azt állítja magáról, hogy Istenhez és Jézus Krisztushoz egyedülálló kapcsolat fűzi, és a szó szoros értelmében uralkodik a föld királyain. A történelemben (és ma is) csak egyetlen város van, amelyikre tökéletesen illik a leírás, és egyben eleget tesz a János apostol által felállított további kritériumoknak is.

Peter de Rosa arra hívja fel a figyelmet, ami Jánosból minden bizonnyal megdöbbenést váltott ki: Jézusnak nem volt semmi földi tulajdona. Folyton ezt tanította: „Eredj el, add el minden vagyonodat és oszd el a szegényeknek, és jer, kövess engem." Jézus a gazdagoknak és a hatalmasoknak ítéletet hirdetett. „Gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben - mondotta -, ahol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti."

Krisztus helytartója olyan kincsek között él, amelyek részben még pogány eredetűek. Minden olyan javaslatot, hogy adja el mindenét, amije van, és adja a szegényeknek, megvetéssel fogadnak, és a Vatikán kijelenti, hogy ez megvalósíthatatlan. Az evangélium gazdag ifjúja hasonlóképpen válaszolt Jézusnak.

Jézus egész életében egyszerűen élt: ruhátlanul halt meg, és életét feláldozta a kereszten. Amint a pápa magas tisztségében ezt az áldozatot újra bemutatja, éles kontraszt áll elő. Anélkül, hogy ironikus utalás akarna lenni, mégis meg kell jegyezni, hogy Krisztus helytartója aranyozott, drága selyem ruházatot visel.

A pápának egész sereg díszes rangja van, beleértve az államfői rangot is. A pápák tanács-adói is olyan címeket és rangokat viselnek, amelyek a hegyi beszéd fényében furcsának tűnnek: excellenciás, eminenciás, kegyelmes uram, főtisztelendőséged stb.

Péter, aki mindig szegény volt, megdöbbenve észlelné, hogy utódja az Egyházi törvénykönyv szerint „az összes egyházi javak legfőbb igazgatója és kezelője", sőt, hogy a Vatikánnak saját bankja is van.

A Vatikán felmérhetetlen nagyságú vagyonára a legaljasabb módszerek felhasználásával tett szert: jegyet árult a mennybe. Nino Lo Bello, a Business Week volt római tudósítója, a Vatikánt óriási vagyona és az egész világot behálózó vállalkozásai miatt „a Tiberiszen fekvő iparmágnásnak" nevezi. Kutatásai szerint birtokában van a római ingatlanok egyharmada, és minden valószínűség szerint a világ legnagyobb részvényese, nem beszélve a különböző iparvállalatokról, az elektronikával, műanyag-felekkel, vegyi anyagokkal foglalkozó vállalatokig.

1993 szeptemberében a Baltikum országaiba tett látogatása során „a pápa különösen kritikus hangon szólt a szabadjára engedett kapitalizmusról. Egyik beszédében azt mondta, hogy a kapitalista ideológia felelős minden súlyos szociális igazságtalanságért, és hogy a marxizmus igazságmagva látni engedi a kapitalizmus hibáit." Az ember csak csodálkozik azon a képmutatáson, hogy a katolikus egyház feje ilyen kijelentést tesz, és ugyanakkor saját egyháza a világ legnagyobb kapitalistája! Lo Bello azt javasolja, „hogy az egyháznak le kellene magáról dobnia a kegyesség palástját, és akkor legalább napvilágra kerülne, hogy mik a Vatikán érdekei pénzügyi kérdésekben."

A fenevadon ülő asszony arra használta fel vagyonát és hatalmát, hogy alattvalói sorban tartson királyokat és nemzeteket, és hogy lemészároljon milliókat, akik ugyan a világi tekintélynek alávetették magukat, de nem azonosultak Róma eretnekségeivel. A mai napig is túlcsordul a pohár azoknak a vérétől, akik saját lelkiismeretük miatt mártírhalált szenvedtek hitükért. A FENEVADON EGY ASSZONY ÜL !

17. A SZENTEK VÉRE

A Szent Hivatal Inkvizíció csökkentette Spanyolország hatalmát és lakóinak számát azáltal, hogy akadályt gördített a művészet, a tudomány, az ipar és a kereskedelem fejlődése elé, családok tömegeit kényszerítette arra, hogy elhagyják az országot, a zsidók és a mórok kiűzését szorgalmazta, valamint azáltal, hogy több mint 300 ezer embert áldozott fel a máglyán.
(Jean Antoine Llorente A spanyol inkvizíció titkára, 1790-921)

Az inkvizíció önmagában véve jó és konzerváló jellegű. Minden egyházi intézménynek egyetemes, eltörölhetetlen jellemzője; ezt látjuk Rómában, és minden olyan helyen, ahol az igaz Egyház hatalommal rendelkezik.
(Comte Le Maistre, 18152)

Sokkal jobb ateistának lenni, mint hinni egy olyan Istenben, aki az inkvizícióra áldását adja.
(Egy katolikus hívő)

A fejezetnyitó idézetek két merőben ellentétes véleményt képviselnek, jóllehet mindhárom katolikus emberek szájából hangzott el. A különböző nézetek közül azonban csak egy lehet igaz. Az igazságot János apostol látásából és a történelem krónikájából tudhatjuk meg. A fenevadon ülő asszony „részeg vala a szentek vérétől és a Jézus bizonyságtevőinek vérétől (Jelenések 17,6). A kép szörnyű, de a történelem tökéletesen igazolja, hogy Rómára és csakis Rómára - nézve minden tekintetben igaz. Ahogy az iszlámot is néhány évszázaddal később, kínzással és halálbüntetéssel való fenyegetések közepette Európa minden lakosára ráerőltették a pogány kereszténységet, minden polgártól megkövetelték, hogy római katolikus vallású legyen. Ha valaki nem volt teljesen elkötelezve a pápának, azt árulásnak tekintették, és halálbüntetés járt érte. Ez volt tehát az alapja milliók lemészárlásának.

Így aztán a római katolicizmus vált „a világ legüldözőbb vallásává, amely kötelezte az uralkodókat, hogy rákényszerítsék a keresztény katolikus vallást minden alattvalójukra. III. Ince sokkal több keresztényt gyilkoltatott le egy délután, mint bármelyik római császár egész uralkodása alatt.”

Will Durant nyíltan számol be a következőkről: Ha összehasonlítjuk az európai eretneküldözéssel, ami 1227-től 1492-ig tartott, a Krisztus utáni három évszázad keresztényüldözése jelentéktelennek és humánusnak tekinthető. Mind történészként, mind keresztényként azt kell állítanom, hogy az inkvizíció - figyelembe véve a jelenkor háborúit és üldözéseit is - az emberiség történelmének legsötétebb időszaka volt, és olyan kegyetlenséget tárt fel, ami még egy vadállatban sincs meg.

Természetesen, nem minden hitehagyó vallja be nyíltan Rómához való hűtlenségét. Voltak titkos eretnekek is, akiket csak szorgalmas nyomozói munkával lehetett felkutatni. Erre találták fel az inkvizíció módszerét, ami az egyiptomi szerző, Rollo Ahmed szavaival élve „a legkegyetlenebb és legkönyörtelenebb intézmény, amit valaha is ismert a világ", ami életeket, vagyont, erkölcsöt és emberi jogokat tett tönkre. Lord Acton, aki katolikus, az inkvizíciót a „gyilkos" szóval jellemezte, és kijelentette, hogy a pápák „nemcsak nagystílű gyilkosok voltak, hanem a gyilkosságot a keresztény egyház alapelvévé és az üdvösség feltételévé tették."

Róma számára nincs feloldozás

Római katolikus apologéták félrevezető módon próbálják felmenteni saját egyházukat az alól a felelősség alól, hogy eretnekeket égetett el. Azt állítják, hogy az inkvizíció állami és nem egyházi intézmény volt. Pedig épp ellenkezőleg: „Az eretnekellenes törvények bénító ereje nem világi fejedelmek tekintélyében rejlett, hanem abban, hogy a pápák, mint Krisztus földi helytartói maguknak követelték azt a hatalmat, hogy minden keresztény fölött élet és halál urai legyenek - ahogyan ezt III. Ince pápa világosan megmondta."

A büntetést valóban világi hatóságok hajtották végre, de csak, mint az egyház világi karhatalma. III. Ince ezt írta Auch érseknek: „A legszigorúbb utasítást adjuk önnek arra vonatkozóan, hogy bármilyen eszközzel számolja fel az eretnekség minden fajtáját; akár arra is utasíthatja a hivatalban lévőket, hogy karddal szerezzenek érvényt igazuknak." A pápa „nyilvánosan feloldozta a francia királyt és a nemeseket, akik segítettek neki leverni az eretnekmozgalmat. Hasonló segítségért cserébe Fülöpnek a pápa azoknak az embereknek a földbirtokait ajánlotta fel, akik esetleg nem csatlakoznának az albigensek leverésére indított hadjáratához."

Comte Le Maistre 1815-ben írott levelében, melyben a spanyol inkvizíciót védelmezi, azt írja, hogy ez „a pápai bulla alapján" fennálló intézmény, és hogy a nagy inkvizítor „mindig vagy egy érsek, vagy egy püspök"? Ha a világi hatóság esetleg megtagadta az ítélet végrehajtását, őket magukat állították bíróság elé, és ők maguk lettek a lángok martalékaivá.

A pápák voltak az inkvizíció intézményének feltalálói, és ők gondoskodtak arról is, hogy állandóan működésben legyen. „1233-ban IX. Gergely átadta ezt a hivatalt inkvizíció a dominikánusoknak, de továbbra is a pápa nevében és az ő tekintélyével működött."10 Ahogy erről már szóltunk, „a XIII. századtól kezdve az egymást követő nyolcvan pápa között egy sem akadt, aki az inkvizíció teológiáját és szervezetét elítélte volna. Ellenkezőleg: egyik a másik után tette hozzá saját szörnyűségeit ehhez a halálos gépezethez." Szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy nem protestánsoktól, de még csak nem is ex-katolikusoktól választottam az idézeteket, hanem katolikus történészektől.

Így ír egy XIX. századi neves egyháztörténet-professzor: Gratianus befolyásán keresztül, valamint a pápák és legátusaik 1183 óta tartó fáradhatatlan tevékenysége folytán az egyházban az uralkodó nézet az volt, hogy halállal kell büntetni azt, aki az egyház tanításaitól a legkisebb mértékben is eltér, illetve szemben áll az egyház által kiadott fontosabb rendeletekkel. Az egyik legkegyetlenebb halálnemnek kellett lennie: máglyahalál III. Ince kijelentette, hogy ha valaki nem tesz esküt, vagy azon a véleményen van, hogy az eskü törvénytelen, az szintén halálbüntetést von maga után, és azt az utasítást adta, hogy bárki, akinek az életvitele eltér a tömegek életformájától, eretneknek tekintendő.

Ezeket az új elveket a pápák kezdeményezték, és a kivitelezésük is nekik tulajdonítháto A pápák voltak azok, akik rákényszerítették a püspököket és a papokat arra, hogy megkínozzák a máshitűeket, javaikat elkobozzák, bebörtönözzék, vagy megöljék őket, és ők kötelezték arra a világi hatóságokat, hogy ezt a büntetést végrehajtsák. Ha ezt elmulasztották volna megtenni, a kiátkozással kellett volna szembenézniük.

1200-tól kezdve egészen 1500-ig pápai rendeletek sorozatát adták ki, amik mind az inkvizícióra vonatkoztak, és egyre szigorúbbak és egyre

kegyetlenebbek lettek. Ez a törvényhozásnak egy rendkívül merev és következetes rendszere; minden pápa jóváhagyja elődje rendeletét, és hozzátesz valami újat az eddigi módszerekhez. Egyetlen célt szolgál mindez: mindenfajta hitbeli különbözőség teljes felszámolását.

Kizárólag a pápák abszolút hatalma és erkölcsi kérdések területén való „tévedhetetlensége" miatt fogadta el a keresztény világ az inkvizíciót, ami teljes mértékben a keresztény igazság és felebaráti szeretet tagadása, és egy olyan intézmény, amit az ősi egyház egyetemesen elutasított volna.

Nemcsak hogy nem kezdeményezték, de sokszor a világi hatóságok megpróbáltak ellenállni az inkvizíciónak, de sajnos kevés sikerrel. Kényszerítették őket arra, hogy végrehajtsák az ítéletet, ezért néha „megfojtották az elítéltet, mielőtt meggyújtották volna a máglyát."
Az ehhez hasonló „könyörületes cselekedetek" azonban csak ritkán fordultak elő. Az egyházon belül is lehetett hallani néhány részvéttel teli sóhajt: „Szent Bernát rámutatott, hogy Jézus Krisztus nyíltan elítélte azt, amit a pápák megkövetelnek, és felhívta a figyelmet arra, hogy ezáltal megsokszorozódik a képmutatók száma, és csak nő az emberiség gyűlölete egy vérszomjas és üldöző egyház, illetve klérus iránt." A klérus többsége azonban a pápákkal értett egyet.

Pápai rendeletek

Gyakran pápai rendeletekből tudunk a világi ellenállásról. Will Durant beszámol arról, hogy 1521- ben X. Leó kiadta a Honestis bullát, amely „elrendelte minden hivatalnoknak az egyházból való kiátkozását és a vallási szertartások felfüggesztését minden olyan közösségben, amely megtagadta az inkvizítorok ítéletének végrehajtását."

V. Kelemen a következőképpen utasította rendre II. Edward királyt: Úgy hallottuk, hogy az országban be van tiltva minden olyan kínzás, ami a törvénnyel ellenkezik. Azonban egyetlen állami törvény sem lehet felsőbbrendű az egyházi törvénynél, a mi törvényünknél. Ezért parancsolom, hogy azonnal vesse alá a kínzásoknak azokat az embereket.

II. Orbán pápa (1088-99), aki az első keresztes hadjárat szülőatyja, azt a rendelkezést hozta, hogy minden eretneket meg kell kínozni és meg kell ölni. Ez lett az egyház hivatalos dogmája. Még az „angyali tanító"-nak nevezett Aquinói Szent Tamás is azt tanította, hogy a nem-katolikusokat, azaz az eretnekeket a második figyelmeztetés után törvényesen meg lehet ölni. Hogy pontosan idézzük szavait: „abban a kegyelemben kell őket részesíteni, hogy haláluk által eltávozhassanak a földről."

V. Márton pápa (1417-31) azt a parancsot adta Lengyelország királyának, hogy irtsa ki a huszitákat (a mártírhalált halt Husz Jánossal szimpatizálókat), akik szembeszálltak és megverték a pápa hadseregét.

A királyhoz intézett pápai levél következő részlete megerősíti mindazt, amit a pápai totalirátus rendszerről tudunk, és megtudjuk belőle azt is, hogy miért gyűlölték a pápák a huszitákat és más független keresztényeket, és miért akarták őket teljesen elsöpörni a föld színéről: Ezúton hozom tudomására, hogy mind a Szentszéknek, mind koronájának érdekeit az szolgálja, ha kötelességének érzi a husziták kiirtását. Ne feledje, hogy ezek az istentelen személyek az egyenlőség elvét merészelik hirdetni, és azt állítják, hogy minden keresztény atyafi, és hogy Isten nem hatalmazott fel kiváltságos embereket arra, hogy nemzetek fölött uralkodjanak. Azt vallják, hogy Jézus Krisztus azért jött el a földre, hogy eltörölje a szolgaságot, és az embereknek a szabadságot hirdetik, vagyis azt, hogy nincs szükség királyokra, se papokra.

Tehát amíg nem késő, addig irányítsa teljes haderejét Csehország ellen; égessen fel mindent, mészároljon le mindenkit, tegye sivataggá a termőföldeket mindenhol, mert semmi sem lehet Isten előtt kedvesebb és a királyok számára hasznosabb, mint a husziták teljes kiirtása.
Maguk a pápák voltak tehát az inkvizíció irányítói. Az élet és a halál fölötti hatalom volt a kezükben, még a királyok fölött is uralkodtak. Ha a pápák közül csak egy is szembeszállt volna az inkvizícióval, be tudta volna szüntetni, de legalábbis saját pápasága idején biztosan. Hol olvasunk azonban arról, hogy egy pápa kiátkozta volna azt a polgári hatóságot, amelyik annyi áldozatot küldött a halálba? Sehol! A civil hatóságok minden bizonnyal elálltak volna ettől a szörnyű mészárlástól, hogy mentsék saját lelküket, de az inkvizíciónak megálljt parancsoló pápai rendelet soha nem jutott el hozzájuk.

Sőt, ellenkezőleg, a római főpapok, akik megalkotói és működtetői voltak az inkvizíció intézményének, kiátkozással fenyegették azokat, akik elmulasztották az inkvizítorok határozatának végrehajtását.

Korunk katolikus apologétái tagadják a történelem által napvilágra kerülő tényeket, és azokat, akik az igazságot felfedik, azzal vádolják, hogy „nem elég tudományos a magyarázatuk."

D. Antonio Gavin, egy katolikus pap, aki szemtanúja volt a spanyol inkvizíciónak, a következőkről számol be: Római katolikusok azt hiszik, hogy van purgatórium, és hogy a lelkek itt nagyobb szenvedésen mennek keresztül, mint a pokolban. Én viszont azt hiszem, hogy az inkvizíció az egyetlen földi purgatórium, és a Szentatyák papok/pápák azok, akik ezen a helyen a bírák és a kivégzők is egyben. Annak alapján, amit eddig mondtam, az olvasóban talán valami szörnyű kép alakul majd ki ennek a testületnek a barbárságáról, de abban biztos vagyok, hogy mindez még csak meg sem fogja közelíteni a valóságot, mert az minden képzeletet felülmúl.

A dogmák nem változnak

Ha Róma valaha is beismerte volna az általa eretnekeknek mondott embermilliók esztelen mészárlását, vagy ha lemondott volna a fosztogatásról és a gyilkolásról, és ezeket kitörölte volna könyveiből, akkor talán könnyebb lenne ezekre a szörnyűségekre fátylat borítani. Azonban az, hogy ezt eddig még nem tette meg, arra kényszeríti az embert, hogy a történelmi tényekkel nézzen szembe - legyenek azok bármilyen kellemetlenek is.

Semmilyen szégyenérzetről nem tanúskodik az eretnekek kivégzésével kapcsolatosan egy amerikai katolikus hetilap, amelyik 1938-ban a következőket tette közzé: Az eretnekség szörnyű, Isten elleni vétek, és azok, akik az eretnekség bűnét követik el, sokkal bűnösebbek, mint azok, akik hazaárulók. Ha az államnak joga van, hogy a hazaárulást halállal büntesse, akkor ugyanez az elv érvényes a szellemi tekintélyre a római katolikus egyházra vonatkozóan is, vagyis az eretnekek fölött élet és halál urai lehetnek.

Aki tévedhetetlen, az soha nem fogja beismerni, hogy nem volt igaza. Ahogyan erre John Fox is felhívja a figyelmet a Mártírok könyve (Book of Martyrs) c. könyvében, „az az egyház, amely tévedhetetlennek tünteti fel magát, mindig is azoknak a romlását fogja keresni, akik nem hozzá tartoznak..”

De Rosa rámutat: II. János Pál pápa tudja, hogy az egyház felelős volt a zsidóüldözésért, az inkvizícióért, az eretnekek ezreinek elpusztításáért és a kínzásnak - mint a bírói igazság felderítése eszközének - Európában történt bevezetéséért. Azonban nagyon óvatosnak kell lennie. Azok a tanok ugyanis, amelyek ezekért a szörnyűségekért felelősek, még ma is pápai hivatala alappilléreit képezik.

Az eretnekség tömören fogalmazva azt jelenti, hogy valaki nem engedelmeskedik a pápának. Azok, akik ebben vétkesek voltak, azonnal elvesztették emberi jogaikat, és hamarosan a halállal kellett szembenézniük. Nézzük meg VIII. Orbán 1627-es bulláját, az In Coena Domini-t XI. Gergely adta ki 1372-ben, majd XII. Gergely 1411-ben újra megerősítette, és ezt tette V. Piusz is 1568-ban (aki egyébként azt is kijelentette, hogy ez a kereszténység örökérvényű törvénye marad). Minden pápa hozzátette a maga finomításait, egészen addig, amíg már szinte lehetetlen volt egy nem katolikus személynek Európában megmaradnia, és ugyanez lesz a helyzet majd az Antikrisztus idején is azokra nézve, akik nem hódolnak be neki teljesen. A bulla „kiközösít és megátkoz minden eretneket és szakadárt, illetve azokat, akik őket támogatják, beleértve az uralkodókat is..” Ez a bulla még a mai napig is érvényben van. Nem is lehetne másképp, ha meggondoljuk, hogy négy tévedhetetlen pápa „ex cathedra” kijelentése áll mögötte. Az abszolutizmus tehát ma is fennáll, bár Róma jelenleg nem képes arra, hogy ezt a korábban megszokott erővel rákényszerítse a világra. Az Egyházi törvénykönyv 333. kánonjának 3. paragrafusa a következőket jelenti ki: „A római pápa ítélete vagy határozata ellen nincs sem fellebbezés, sem felfolyamodás.” A II. vatikáni zsinat természetesen ugyanezt hangoztatja.

A fenevadon ülő asszony, kézben tartja a gyeplőt! Hihetetlen, de mégis megtörtént. Az egyház szemében az eretnekség olyan bűn, mint elárulni a koronát. Az egyház szemelte ki az eretnekeket, bűnösnek nyilvánította

őket, majd átadta őket a világi hatóságoknak, hogy öljék meg azokat. Mint világi végrehajtó hatalom, az állam azt tette, amit az egyház parancsolt: kivégezte az eretnekeket, elkobozta vagyonukat, és örököseiken is végrehajtotta az egyházi rendeletben meghagyottakat.

A kínzás, mint eszköz

Ne felejtsük el, hogy az asszonynak nem csupán a keze véres, hanem részeg a szentek vérétől! Ez arra is utal, hogy egy olyan egyházról van szó, amelyik nemcsak megöli, hanem napokon, heteken keresztül kínozza könyörületre méltó áldozatait. Az inkvizítorok az érzéketlenség olyan szintjére jutottak, hogy teljesen képtelenek voltak normális emberi együttérzésre, és teljesen közömbösek maradtak a borzalmakkal szemben. Sőt, az lett a szentség és az egyházhoz való hűség igazi fokmérője, hogy valaki mennyire tudja megkínozni embertársát a lelkiismeret- furdalás leghalványabb jele nélkül.

Képzeljük csak el, hogy valakit az éjszaka kellős közepén hirtelen letartóztatnak, és egy olyan helyre viszik, ahol se a családja, se a barátai nem találnak rá. Nem mondják el neki, hogy mivel vádolják, és azt sem, hogy ki az, aki vádolja, így ugyanis nem lehet kinyomozni, hogy mi is az igazság, és hogy vajon igaz-e az ellene szóló vád. Bármi is legyen tehát ellene a vád, ezt, mint tényt elfogadják, és bírósági tárgyalás nélkül bűnösnek mondják. A bírósági tárgyalás tulajdonképpen majd az a kínzás lesz, amely során az illető bevallja azt a meg nem nevezett bűnt vagy eretnekséget, amivel vádolják. Képzeljük el a kificamított ízületek, a bőr megégetése, a belső sérülések, eltört csontok által okozott fájdalmat, amit a kínpadon átélt! Az orvosok csak azért gyógyítják, hogy alá tudják vetni újabb kínzásoknak. A végén már bármit képes bevallani az ember, csakhogy megmeneküljön a kínoktól, de bármit is vall be, az soha nem áll összhangban azzal, ami a szóban forgó vád. így aztán a kínzás folytatódik tovább, míg az illető kileheli a lelkét a már elviselhetetlen fájdalom miatt.

Ez volt milliók sorsa. Ők valóságos személyek voltak: anyák, apák, fiútestvérek, nőtestvérek, fiú és lánygyermekek, akik mind tele voltak álmokkal és reményekkel, vágyakkal és emberi érzésekkel, és közülük so-

kaknak olyan hite volt, hogy még a kínzások és a lángok sem tudták szétzúzni. Ne felejtsük el, hogy ez a szörnyűség, a gonoszságnak ilyen foka, ami ma már talán elképzelhetetlen, évszázadokon keresztül folyt Jézus Krisztus nevében azok parancsára, akik magukat Krisztus helytartóinak mondták. A mai napig is ezzel a címmel tiszteli őket egyházuk, amelyik soha nem ismeri el, hogy az inkvizíció milyen kárt okozott. Ez az egyház nem tartott bűnbánatot, nem kért bocsánatot, a mai napig is a legfelsőbb tanító szerepében tetszeleg, és az igazság letéteményesének vallja magát. Arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy az inkvizíció mögött álló doktrínák még ma is érvényben vannak a katolikus egyházban.

A kínzás eszközével könnyen el lehetett érni, hogy az ember bármit bevalljon. Biztosan akadt olyan is, aki még azt is beismerte volna, hogy megölte magát Istent is, ha inkvizítorai abbahagyták volna a kínzást. Asszonyok, akiket boszorkánysággal vádoltak, a kínzások hatására beismerték, hogy szexuális kapcsolatot létesítettek az ördöggel, sőt azt is bevallották, hogy gyermekeket is szültek neki, akik láthatatlanok, és ezért még nagyobb veszélyt jelentenek a katolikusok számára.

VIII. Ince pápa a következő hisztérikus ostobaságot tette katolikus dogmává 1484-es bullájában, a Summis desiderantes affectibus kezdetűben: Azok a férfiak és nők, akik elhagyták a katolikus hitet, démonoknak hímnemű (incubi) és nőnemű (succubi) démonoknak, akik szexuális partnerek tudnak lenni adták át magukat, és varázslással és bűbájossággal megölik a gyermeket az anyja méhében, elpusztítják a borjakat és a föld minden termését.

A kínzás nagyon lényeges volt, ugyanis az egyház az áldozatok saját szájából akarta hallani, hogy elszakadtak az egyház egészséges tanításától. Feltehetőleg, minél szörnyűbb volt a kínzás, annál valószínűbb volt, hogy elhangzott az „igazság" a félénk ajkakról. Az inkvizítorok mélyen meg voltak győződve arról, hogy „inkább haljon meg száz ártatlan, mint egy eretnek megmenekülj ön." Ez a borzalmas doktrína az elkövetkező három évszázad során továbbra is érvényben maradt.

Durant feltételezése a következő: Úgy tűnik, hogy az inkvizítorok meg voltak győződve arról, hogy a kínzás csak jót tesz a vádlottnak, akit már úgyis bűnösnek mondtak ki, ugyanis ha bevallja bűnét, talán enyhébb

büntetést kap; ha esetleg halálra ítélnék annak ellenére, hogy mindent beismer, akkor is megmenekül a pokoltól, mivel a paptól elnyeri a feloldozást.

Egy másik szerző Gerard Dufour Simancasnak egy 1552-ben íródott könyvét idézi, amelyben az áll, hogy „az inkvizítorok sokkal inkább hajlottak arra, hogy a kínzást használják eszközül, mint a bírák, ugyanis az eretnekség bűne rejtett és nagyon nehezen bizonyítható." A kínzások nyílt célja az volt, hogy „a fogoly a legnagyobb fájdalmat szenvedje el. Így aztán az inkvizítorok egymás között kicserélték a különböző kínzási technikákra vonatkozó receptjeiket." Az ebből az időből származó más források arról számolnak be, hogy a kínzás célja nem az volt, hogy elrettentse a vádlottat eretnekségétől, hanem az, hogy a tömegeket megfélemlítse. Ezt a küldetését valóban sikerült teljesítenie.

Katolikus apologéták sietnek felhívni a figyelmet arra, hogy IV. Sixtus megkísérelte beszüntetni az inkvizíciót. Ez azonban nem igaz. Kiadott egy bullát 1482-ben, amelyben kijelentette, hogy a spanyol Aragóniában az inkvizítorokat sokkal inkább a vagyonszerzés hajtja, mint a hit védelmezése, és azzal vádolta őket, hogy buzgó katolikus híveket börtönöznek be, kínoznak meg és égetnek el ellenségeik és szolgáik hamis vádjai alapján. Elrendelte, hogy a helyi püspök egy képviselője mindig legyen jelen, és hogy a vádlottnak tudnia kell vádlói nevét, illetve azt, hogy engedélyezni kell, ha valaki a Szentszékhez akar fordulni.

Ez a bulla azonban kizárólag Aragóniára vonatkozott, és amikor Ferdinánd király nem tett eleget az ebben leírtaknak, Sixtus meghátrált, és öt hónappal később hatálytalanította. Eközben pedig pénzt fogadott el az aragóniai inkvizíció által hozott ítéletek alóli felmentésekért és feloldozásokért cserébe. (Ezt persze az inkvizítorok nem nézték jó szemmel.) Ezeket a pénzösszegeket soha nem adta vissza. Ha a pápát valóban az igazság, és nem a pénz érdekelte volna, akkor rákényszerítette volna a királyt, hogy a rendelettel összhangban cselekedjen, és a bullában elrendelteket mindenhol érvényre juttatta volna, nem csak Aragóniában.

Modus Operandi

Amikor az inkvizítorok bementek egy városba, egy „Hitrendeletet" adtak ki, amelyben mindenkit fel-szólítottak arra, hogy jelentsen be minden olyan eretnekséget, amiről tudomása van. Aki eretneket rejtegetett, az egyház átkát és az inkvizítorok haragját vonta magára. Az éjszaka leple alatt besúgók mentek el az inkvizítorok lakóhelyére, és az információért elnyerték jutalmukat. Akit egyszer letartóztattak, azt soha nem mentették fel.

Az „eretnekeket" azért égették el, mert a pápák hittek abban, hogy a Biblia keresztények számára tiltja, hogy vért ontsanak! Az inkvizíció áldozatainak száma százezrekkel meghaladja azoknak a keresztényeknek és zsidóknak a számát, akik a pogány római császárok ideje alatt mártírhalált szenvedtek.

A pápák által felállított inkvizíció, amire ismételten áldásukat adták, a jog és igazság, valamint az alapvető emberi jogok elleni nyílt támadás volt. Teret engedett a bigottak, gazemberek, őrültek, fantáziálgatók számára, akik égtek a bosszúvágytól, hogy megszabaduljanak egy személyes ellenségüktől, illetve azoknak, akik arra vágytak, hogy személyes elégtételt nyerjenek azáltal, hogy fontossá válhatnak egyházuk számára.

De Rosa így ír erről: Amikor az egyházi állam valamelyik területe az új Olaszország hadseregének kezére jutott, minden alkalommal leírhatatlan börtönviszonyokat találtak; a pápaság hat évszázadon át esküdt ellensége volt még a legegyszerűbb igazságnak is.

Az eretnekek vagyonát elkobozták, és az inkvizítorok és a pápák elosztották maguk között. Az, hogy Formosus pápa holttestét kétszer exhumálták, elítélték és kiátkozták, hasonló akciók sorát indította el. 680-ban a VI. egyetemes zsinat kiadta azt a rendeletet, hogy halott eretnekeket is bíróság elé lehet állítani, és el lehet ítélni. Évtizedes holttesteket ástak ki, és mondták ki róluk, hogy bűnösök. így aztán a halottaknak is elkobozhatták a vagyonát, örököseiket kiforgathatták mindenből, sok esetben még emberi jogaiktól is megfosztották őket.

Római katolikus hitvédők egyszerű szükséges megoldásként írják le az inkvizíciót, amire abban az időben azért volt szükség, hogy az egyházat doktrinálisan tisztán tartsák. Azt mondják, hogy minden túlkapás a túlságosan hazafias érzetű spanyolok miatt történt, akik nagyon is a szívükön viselték, hogy sok „áttért" mór és zsidó nem igazán volt hűséges a katolikus egyházhoz. Úgy tűnik, elfelejtik megemlíteni „a kegyelet teljes papi inkvizítorok barbár kegyetlenségét Itáliában, Franciaországban, Németországban, a Németalföldön, Angliában és a skandináv országokban." A spanyol inkvizíció mellett nem szabad elfelejtkeznünk a római és a középkori inkvizícióról sem.

Emmet McLoughlin, aki éveket töltött fontosabb történelmi tények kutatásával az Újvilágban, a következőket írja: Mórok egyáltalán nem, és zsidók is csak kevesen voltak Peruban, ahol láthattam az inkvizíció termét, a börtönöket és azt a pompásan faragott ajtót, melyiken szájmagasságban egy nyílás volt, hogy a szemtanú megtehesse vallomását a vádlott eretnek ellen anélkül, hogy kiléte lelepleződne, vagy, hogy megláthatnák.

Egy spanyol szemtanú a XVIII. század elejéről (Gavin), így számol be: „Ez a bíróság három inkvizítorból áll, akik abszolút hatalommal rendelkeznek; ítéletük megváltoztathatatlan. Az első inkvizítor egyházi tekintély, a második egy kazuista (jogász), a harmadik pedig egy polgári személy. Az első és a második mindig pap, a harmadik nem mindig. Az inkvizítoroknak zsarnoki hatalmuk van, hogy minden lélek fölött uralkodjanak. Parancsaikkal, rendelkezéseikkel kapcsolatban nincs ellenvetés."

A zarándok egyház

Katolikus apologéták is elismerik, hogy az egyház „elkövetett néhány hibát", de kitartanak amellett, hogy Róma nem lehet a Jelenések könyve 17. fejezetében szereplő parázna. Miért nem? Mert Jézus Krisztus megígérte, hogy a pokol kapui sem vesznek diadalmat az egyházon (Máté 16,18), és a római katolicizmus az egyház. Sok teljes evangéliumi keresztényt is meg lehet téveszteni ezzel az érvvel.

Az igazság azonban az, hogy a római katolicizmus nem képviseli Jézus Krisztust itt a földön, és nem az Ő egyháza.

Legalább ezer évvel a reformáció előtt is az igaz egyház egyszerű keresztények tömegeiből állt, akik nem tartoztak a római rendszerhez. Arról, hogy ilyen hívők léteztek, és nem vették fel a „katolikus" nevet, és nem a római rendszer istenét imádták, a történelem tesz tanúbizonyságot. Az is tény, hogy őket bebörtönözték és halálra adták egészen a IV. század végéig.

Az ősi feljegyzések egyikében, az i. sz. 380. február 27-én kiadott császári rendeletben, „Gratianus, II. Valentinianus és I. Theodosius császárok ediktumá"-ban találunk erre vonatkozó bizonyítékot. Az ediktum egyik részlete így hangzik: Elrendeljük, hogy azokat, akik követői ezeknek a tanoknak, a katolikus keresztény névvel illessék, mindazokat pedig, akik más hitűek, őrülteknek, bolondoknak és eretnek tanítások elfogadóinak kell tekinteni, és nem illetheti őket senki az egyház névvel. Nemcsak isteni eszközökkel, hanem saját eszközeinkkel is meg kell büntetni őket, de erről majd az isteni szellemmel összhangban fogunk dönteni.

Ezek a nem katolikus keresztények lelkiismeretüknek és Isten Igéjének engedelmeskedve elhatárolták magukat attól, amit abban az időben „Babilon paráznájának" neveztek. Velük kapcsolatban Alvaro Palayo püspök, az avignoni Kúria hivatalnoka a következőket írja: „Ha figyelembe vesszük, hogy a pápai udvar elárasztotta az egyházat a simóniával, és az ebből fakadó vallási korrupcióval, akkor teljesen természetes, hogy az eretnekek paráznának nevezik az egyházat."

E. H. Broadbent a Bibliában hívő keresztényeket a zarándok egyház elnevezéssel illeti könyvében (Zarándok gyülekezet): Az Alpok völgyeiben évszázadokon keresztül éltek magukat testvéreknek nevező, hívő közösségek, akik később, mint valdensek, vagy vaudoisok váltak ismertté Dél-Franciaországban azoknak a hívő közösségeknek a száma, akik a katolikus egyház keretein kívül gyűltek össze, egyre inkább növekedett. Gyakran albigenseknek nevezik őket, és szoros testvéri viszonyban álltak szomszédos országokban élő testvéreikkel,- akiket hívhatunk valdenseknek, lyoni szegényeknek vagy bogumiloknak is -, és számos hívő közösség indult szaporodásnak a különböző népek között.

1209-ben III. Ince pápa keresztes hadjáratot indított ellenük). Csakúgy, mint a Szentföld elleni keresztes hadjárat résztvevőinek, most is bűn-bocsánatot ígértek mindenkinek, aki hajlandó volt a leggazdagabb francia provinciák elpusztításának munkájában részt venni. A zsákmányszerzésnek ez a módja, illetve a különböző engedélyek megszerzésének lehetősége százezreket vonzott. Magas egyházi méltóságok irányításával és a tehetséges hadvezér, Simon de Monfort vezetésével Európa legszebb és legjobban megművelt része teljesen elpusztult.

Az egyszerű hívőket máglyán elégették vagy kardélre hányták (ennek történelmi bizonyítékait szándékosan megsemmisítették), amikor a pápai hadsereg rajtaütött városaikon és falvaikon. Katolikus hitvédők tévesen eretnekséggel és utálatos praktikákkal vádolják őket. A tárgyalásokra vonatkozó feljegyzésekből kitűnik, hogy hasonló volt a hitük a mai evangéliumi keresztények hitéhez. Jóllehet szörnyű legendákat és meséket terjesztenek róluk, de tagadhatatlan, hogy csak egyetérteni lehet mindazzal, amiben ők hittek, és ahogyan gondolkodtak.

Durant így ír róluk: Tagadták, hogy a római katolikus egyház Jézus Krisztus egyháza; azt hirdették, hogy Szent Péter soha nem járt Rómában, és soha nem alapított pápaságot; a pápa a császárok utóda volt, nem pedig az apostoloké. Azt tanították, hogy Jézus Krisztusnak nem volt hová lehajtania a fejét, a pápák mégis palotákban laknak; Jézus Krisztusnak nem volt vagyona, nem volt pénze, a keresztény elöljárók pedig meggazdagodtak Annyi bizonyos, hogy az érsekek, püspökök, az elvilágiasodott papok, a kövér szerzetesek a régi idők farizeusai, akik újra életre keltek! Arról is meg voltak győződve, hogy a római egyház a babiloni nagy parázna, a klérus Sátán zsinagógája, a pápa pedig az Antikrisztus. A keresztes hadjárat prédikátorait gyilkosoknak titulálták, nevettek a bűnbocsátó cédulákon és az ereklyéken, a templomokat „tolvajok barlangjának" nevezték, a katolikus papok pedig a szemükben „árulók, hazugok és képmutatók" voltak.

A XIX. századi római katolikus szerző, du Pin így ír: „A pápa III. Ince és az egyházi elöljárók azon a véleményen voltak, hogy joguk van erőszakhoz folyamodni annak érdekében, hogy azok, akik még nem gyógyultak volna ki üdvösség-tudatukból, azoknál ez bekövetkezzen a büntetéstől való félelem és a halálfélelem hatására." Szinte mindenki tudja, hogy

több tízezer lovasból és gyalogosból álló keresztes hadjáratot indítottak, hogy visszafoglalják Jeruzsálemet a muzulmánoktól. Arról azonban csak keveseknek van tudomásuk, hogy óriási hadsereget megmozgató, hasonló keresztes hadjáratok olyan keresztények ellen is indultak, akiket lelkiismeretük nem engedett behódolni Rómának. Pedig ez így történt, és a sor III. Ince pápával kezdődött.

Ezeknek a keresztényeknek az volt a legnagyobb „bűnük", hogy hittek a lelkiismereti és vallásszabadságban, amelyek közül mindkettő bibliai elv. A pápák nagyon rossz szemmel nézik ezeket, ugyanis az ilyen hit teljesen mellőzi Rómát. Bár nem állnak rendelkezésünkre konkrét adatok, de minden valószínűség szerint milliókra tehető azoknak a keresztényeknek a száma, akiket a pápák a reformációt megelőző évezred leforgása alatt lemészároltak. Csak egyetlen városban, Beziersben sok ezer férfit, nőt és gyermeket gyilkoltak le egy keresztes hadjárat alkalmával.

III. Ince pápaságát megkoronázó eseménynek vélte ezeknek a bizonyos eretnekeknek a kiirtását.

Broadbent a következőket írja: Amikor felszólították Beziers városát, hogy adja meg magát, a katolikus lakosság csatlakozott a hitehagyókhoz, és megtagadták ezt. A várost bevették, és az ott levő több tízezer embert mind egytől egyig lemészárolták. Egyetlen lélek sem maradt életben.

Az időszakos mészárlások ellenére a független keresztény csoportok egyre növekedtek már jóval azelőtt, hogy Luther megszületett volna. Látszólag teljesen kiirtották őket egy bizonyos térségből, de hamarosan máshol bukkantak fel.

Ulrich Zwingli 1522-ben a következőket írta levelében máglyahaláltól rettegő testvérének: Ó, drága Testvérem, az Evangélium egy csodálatos forrásból táplálkozik, ami Jézus Krisztus vére, és nincs az a kegyetlen üldöztetés, ami meg tudná akadályozni, hogy tökéletes győzelmet arasson! Róma nem engedi meg senkinek, hogy kicsússzon vasmarkának szorításából. A francia vaudoisok (vagy más néven valdensek) azzal vonták magukra VIII. Ince pápa haragját, hogy „saját vallásukat gyakorolták, és azt részesítették előnyben a római vallással szemben." 1487-ben a pápa keresztes hadjáratra szólított fel ellenük, megígérte „mindazok bűneinek

elengedését, akik megölnek egy eretneket", és meghagyta, hogy minden püspököt távolítsanak el a hivatalából, aki nem tisztítja meg saját egyházmegyéjét az eretnekektől. Nem csoda tehát, ha ezek a keresztények az Antikrisztusnak gondolták a pápát, ugyanis sokkal nagyobb szenvedéseket kellett átélniük, mint amit a római császárok mértek a korai egyházra, és helyzetük nagyon is hasonlított a Jelenések könyve 13. részében az Antikrisztus idején bekövetkező üldöztetésekről szóló próféciához.

1838-ban George Stanley Faber megírta a Betekintés az ősi valdensek és albigensek történetébe és teológiájába (An Inquiry into the History and Theology of Ancient Valdenses and Albigenses) c. művét, és közel 200 évvel korábban, 1648-ban Samuel Morland kiadta A piedmonti teljes evangéliumi gyülekezetek történeté-t (History of the Evangelical Churches of Piedmont). (Piedmont egyébként egy francia terület, ahol az albigensek és más „eretnekek" telepedtek le.) A fent említett szerzők kutatásai olyan forrásokra támaszkodnak, amelyek egészen a XIII. századig tekintenek vissza. A bírósági tárgyalások szóbeli és írásos bizonyítékai alapján teljesen nyilvánvaló az, hogy a vaudoisokat, valdenseket, albigenseket és a többi hozzájuk hasonló közösséget csak Róma tekintette eretneknek.

Hitük sokkal inkább a későbbi reformerekéhez hasonlított, akiknek bizonyos értelemben előfutárai is lettek. Luther elismeri, hogy nagyon sok mindent köszönhet nekik:
Nem mi vagyunk az elsők, akik a pápaságot antikrisztusi intézménynek tartjuk, hiszen sok évvel ezelőtt nagyon sok nagyszerű ember (sokuknak az emléke örökké fennmarad) vállalkozott arra, hogy ugyanezt világosan és egyszerű nyíltsággal kijelentse.

A mennoniták

Róma szemében a legnagyobb eretnekség az, ha valaki tagadja a gyermekkeresztséget. Azt tartják, hogy ez a rituálé lemossa az eredendő bűnt, és így a csecsemő Isten gyermekévé és az egyház tagjává válik, és elkezdődik üdvösségének folyamata, ami abból áll, hogy engedelmeskedik Róma rendelkezéseinek, és részesül a szentségekből. Azoknak, akiknek sikerül valahonnan egy Bibliát előkeríteniük (annak ellenére, hogy Róma mindent megtett, hogy ezt az emberek elől jól elrejtse), és belenéznek,

azonnal világossá kell, hogy váljon, hogy az teljesen ellentmond Róma doktrínájának. Az üdvösség nem a keresztség által valósul meg, hanem azáltal, hogy valaki hisz Jézus Krisztusban. A bemerítkezés azok számára van, akik hisznek. Benne, mint személyes Megváltójukban. Ennek megértésére és a hitre egy csecsemő nem képes.

Azok, akik hittek a jó hírben, amiről a Biblia beszél, mint hívők, be akartak merítkezni. Egy holland katolikus pap a következőképp ír arról, hogy milyen tisztázatlan volt mindez a számára, mielőtt keresztény lett volna: 1531. március 20-án egy szabót, Sicke Freerks Snijdert Leeuwardenben kivégeztek abból a különös okból kifolyólag, hogy másodszor is megkeresztelkedett. „Számomra nagyon furcsa - mondja Menno hogy itt második keresztségről beszélnek."

Azon még inkább elcsodálkozott, amikor megtudta, hogy Freerks egy alázatos, istenfélő ember volt, aki nem hitte el, hogy a Szentírás tanítja a csecsemőkeresztséget, hanem azt vallotta, hogy csak felnőtt korban lehet megkeresztelkedni, miután az ember megvallotta személyes hitét. Az egyre növekvő számú protestánsok közül sokan, mint például Luther is, továbbra is megkeresztelték a csecsemőket, és ezt teszik még ma is. Ez egy azok közül a római katolikus elemek közül, amit a reformerek nem tudtak lerázni magukról. így aztán protestánsok is elkezdték üldözni, esetenként ki is végezni azokat, akik újra keresztelkedtek. Ezeket az „eretnekeket" anabaptistáknak hívják.

A katolikus inkvizíció Hollandiában, ahol a legnagyobb volt az anabaptisták száma, tízezrével égette el az embereket a máglyán, mert azt tartották, hogy azok keresztelkedhetnek meg, akik személyesen hisznek Jézus Krisztusban. Azok, akik segítették vagy bújtatták az eretnekeket, hasonló sorsra jutottak. Az anabaptisták legnagyobb csoportja Menno Simons tanítását követte, és mennoniták néven váltak ismertté.

Menno így ír: 1539 körül egy tisztességes és istenfélő embert, Tjard Reynderst letartóztattak azon a helyen, ahol én is megszálltam, azért, mert titokban - könyörületből és szeretetből - befogadott engem a házába, mint nincstelent és hajléktalant. Jézus Krisztusba, mint egyedüli Megvál-

tóba vetett hitének nyílt megvallása után kerékbe törték, és Jézus Krisztus bátor katonájaként kivégezték. Még ellenségei is elismerték róla, hogy makulátlan és istenfélő ember volt.

Az egyedül Jézus Krisztusban hívő és Neki odaszánt, megkínzott, meggyilkolt, elégetett mártírok történetei szinte hihetetlenek. Megtudjuk, hogy milyen szenvedésekkel kellett szembenézniük, amikor azoknak a markában voltak, akik magukat Jézus Krisztus szolgáinak vallották; és azokon a leveleken keresztül, amiket kivégzésükre várva írtak, betekintést nyerhetünk abba is, hogy milyen hitük volt.

Nézzük meg egy rövid részletét annak a levélnek, amit Hans van Munstdrop írt feleségének, amikor mindketten az antwerpeni börtön foglyai voltak: Légy üdvözölve, drága Feleségem, te, akit a szívem legmélyéről szeretek, és akitől most el kell válnom az igazság kedvéért, amiért mindent kárnak és szemétnek kell tekintenem, és azért, mert Őt Jézus Krisztust mindennél jobban szeretem. Teljes szívemből, megingathatatlanul még mindig az örök igazság elkötelezettje vagyok. Remélem, hogy az Ur kegyelméből te ugyanígy érzel, és ha ezt hallanám, nagyon örülnék. Hadd bátorítsalak, drága báránykám, az apostol szavaival: „Azért, amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok Ő benne, meggyökerezvén és tovább épülvén O benne, és megerősödvén a hitben, amiképpen arra taníttattatok, bővölködvén abban hálaadással." A feleség 1573. szeptember 19-én, férje halála után és azután, hogy a börtönben megszülte gyermekét, Janneken Munstdropot, búcsúlevelet írt kislányának, amelyben hosszasan buzdít a Krisztusnak odaszánt életre. A levél tele van a Szentírásból vett idézetekkel, amelyekkel gyermekének ad útmutatást.

A levél rövid részlete egy fiatal anya és mártír szeretetét és hitét tárja elénk: Isten igaz szeretete és az Atya bölcsessége erősítsen meg téged, drága gyermekem! Én a mindenható, hatalmas, felséges és egyedül bölcs Istenre bízlak, hogy tartson meg és neveljen fel téged az Ő félelmében; téged, aki még nagyon fiatal vagy, és akit itt kell, hogy hagyjalak ebben a szörnyű, gonosz és romlott világban. Mivel apa és anya nélkül kell maradnod, az Úr kegyelmére bízlak - tegye veled azt, ami az Ő szent és tökéletes akarata.

Drága kicsi báránykám, én, aki most egy börtöncella foglya vagyok, nem tudok másképp segíteni. El kellett hagynom szerető apádat is az Úr kedvéért; letartóztattak bennünket, és elválasztottak minket egymástól; és most, miután kilenc hónapig a szívem alatt hordtalak, itt a börtönben nagy fájdalommal megszültelek, most tőled is el kell válnom.

Mivel halálra vagyok ítélve, itt kell hagynom téged egyedül, de ezeket a sorokat azért írom, hogy mindig féljed az Urat, és kutasd, keresd Azt, akinek a nevéért mindketten meghaltunk. Soha ne szégyenkezz miattunk, ez volt a próféták és az apostolok sorsa is, és ez az a keskeny út, amelyik az örök életre visz.

Talán a legnagyobb tragédia az, hogy ezekre a mártírokra ma már senki sem emlékszik, vagy ami még ennél is rosszabb, Jézus Krisztushoz való hűségüket, amihez haláluk és megkínoztatásuk árán is ragaszkodtak, ma sok teljes evangéliumi keresztény vezető kigúnyolja, és azt mondják, hogy az az igazság, amiért ők az életüket adták, nem is olyan fontos. Azért haltak meg, hogy az evangélium eljusson az elveszett lelkekhez is, ugyanis Róma evangéliuma az örök kárhozatra küldte emberek tömegeit. Jóllehet Róma evangéliuma a mai napig sem változott, sok teljes evangéliumi keresztény vezető azt állítja, hogy a Rómát követő katolikusoknak üdvösségük van, és partnernek tekintik a katolikus egyházat (azt az egyházat, amelyik máglyán égetett el embereket azért, mert kiadták a Szentírást!), abban, hogy Jézus Krisztus evangéliumát hirdessék az egész világon.

A mártírok biztosan hullatják a könnyeiket a mennyben - nem magukért, hanem az elveszettekért -, ha Jézus Krisztus egyáltalán megengedi nekik, hogy megtudják: azt a hitet, amiért ők az életüket áldozták, elárulták.

Korunk inkvizíciója

A középkori inkvizíció már évszázadok óta virágkorát élte, amikor 1542-ben III. Pál pápa Róma Szent Kongregációja, a Szent Katolikus és Apostoli Inkvizíció státuszt adományozta annak. Az utóbbi időben már csak Szent Hivatalként emlegetik, 1967-ben Hittani Kongregáció névvel illették - ami nagyon találó, amennyiben az emberek elégetése hitbeli cselekedetnek számít.

Róma választás előtt áll: a sok ártatlan áldozat kínzására és lemészárlására vagy büszkének kell lennie, vagy szégyenkeznie kell. Természetesen Róma soha nem fogja megbánni ezt a bűnét, és soha nem fog lemondani arról, hogy tévedhetetlen. így aztán nem meglepő, hogy az Inkvizíció Hivatala még mindig áll a Vatikán szomszédságában levő Inkvizíció Palotában, bár az igaz, hogy most új neve van: Hittani Kongregáció. A jelenlegi főinkvizítor, aki közvetlenül a pápának tartozik beszámolással, München egykori érseke, Joseph Ratzinger bíboros, akit a Time „a világ legnagyobb hatalommal rendelkező kardinálisának és a katolikus egyház dogmái fő érvényesítőjének" nevezett. Ez az érvényesítés lehet brutálisan közvetlen, de kesztyűs kézzel is végre lehet hajtani, ahogyan a nashville-i Edward Kmiec püspök némította el Joseph Breent. Breen egy levelet intézet a nemzet püspökeihez, melyben rámutatott, hogy „óriási eltérés van aközött, amit Róma prédikál, és ami az egyházban valójában történik", és kérvényezte a „választható és nem kötelező érvényű cölibátust." Aláírattak vele egy nyilatkozatot, hogy „nem fog a médiának beszélni, és nem fogja felülbírálni azt, amit a püspök urak tesznek."

Ma már nem gyilkolja le áldozatait, a Kongregáció azonban továbbra is megkísérli megőrizni a Vatikán kultusz-szerű kontrollját a klérus és az egyház gondolkodása felett. 1993. június 9-én például Ratzinger kiadta a „Hit Doktrínájának elterjesztésére vonatkozó instrukciókat." E dokumentum szerint „előzetes engedély szükséges ahhoz, ha a klérus és a különböző vallási intézmények tagjai cikkeket akarnak írni olyan újságokban, folyóiratokban, amelyek nyíltan támadják a katolikus vallást és a jó erkölcsöt." Az utasítások között szerepel még az is, hogy a katolikus kiadóknak teljesen alá kell vetni magukat az egyházi törvényeknek, illetve a püspököket kötelezi arra, hogy megakadályozzák olyan, vallással és erkölccsel kapcsolatos kiadványok árusítását a templomokban, amelyeket az egyház nem engedélyezett Indexre teszik újra a könyveket!

Hajmeresztő képmutatás

A római katolikus egyház a legnagyobb üldözője a világon a zsidóknak és a keresztényeknek, és sokkal több keresztényt juttatott mártírhalálra, mint a pogány Róma vagy az iszlám. Csak Mao és Sztálin múlta felül, de

ők legalább nem mondták azt, hogy Jézus Krisztus nevében teszik mindezt. A katolikus Román kívül nincs más olyan vallási intézmény, melyiket azonosítani lehetne azzal az asszonnyal, aki „részeg vala a szentek-nekés a Jézus bizonyságtevőinek vérétől."

II. János Pál pápa azonban nemrégiben kiadott értekezésében, a Veritatis Splendor-ban nagy vakmerőséggel azokról a katolikus szentekről beszélt, akik „mártírhalálukig védelmezték az erkölcsi igazságot, és végig amellett tanúskodtak." És mi van azokkal a milliókkal, akiket egyháza lemészárolt, mert erkölcsi érzékük és Isten Igéjéből kapott világosságuk nem engedte, hogy Rómának behódoljanak! A Vatikán hallgatásba burkolózik, amikor hírhedt és megszámlálhatatlan, Isten és az emberiség ellen elkövetett bűntetteiről van szó és ez a csend már szinte fülsüketítő. Ami talán még ennél is rosszabb: ez a véreskezű asszony olyan mestere a képmutatásnak, hogy a nagy tanító és a Krisztusnak való engedelmesség példaképének szerepében pózol.

„Boldogok azok, akik háborúságot szenvednek az igazságért: mert övék a mennyeknek országa (Máté 5,10)/ E szavakkal kezdte 1993. október 10-én ünnepi miséjét II. János Pál, amit a spanyol polgárháború 11 katolikus mártírja boldoggá avatása tiszteletére celebrált." Erről számolt be. A Vatikán ajtói mögött (Inside the Vatican) katolikus magazin. Mint mindig, a katolikus szentekről most is himnuszokat zengnek, de még csak meg sem említik azoknak a keresztényeknek és zsidóknak millióit, akik a római katolikus egyház keze által mártírhalált szenvedtek. Égbekiáltó ez a képmutatás!

18. A HOLOCAUST HÁTTERE

Az isteni gondviselés lehetővé tette, hogy egy döntő órában őrá [Hitlerre] legyen bízva a német nép vezetése. (A Klerusblatt-ból, a bajorországi egyházmegye lapjából vett idézet Hitler 50. születésnapjára, 1939. április 20-án megjelent cikkből)

A (náci) mozgalom, amely a világnak a zsidóktól való megszabadítását tűzte ki céljául, az európai méltóság reneszánszának a mozgalma. A végtelenül bölcs és mindenható Isten áll e mozgalom mögött. (Franjo Kralik atya egy zágrábi katolikus újságban, 1941-ben)

Megdöbbentőnek tűnik az, hogy Hitlert katolikus papok támogatták, és a világnak a zsidóktól való megszabadítására vonatkozó kijelentéseket tettek. Mindez tökéletes kifejezése annak, hogy a történelem során hogyan bánt a katolicizmus a zsidókkal. Hitler a „végső megoldás" igazolását abban látta, hogy az egyház is évszázadokon keresztül üldözte és elnyomta a zsidókat. Milyen döbbenetes dolog, hogy azok, akik Krisztus követőinek és Péter utódainak vallják magukat, „azt a népet üldözték, ahonnan Péter - és Jézus - származott"! Mégis, ezt Jézus Krisztus nevében tették, és ez által mindezt igazoltnak vélték.

A római katolikusoknak azt tanították, hogy ők léptek a zsidók helyére, Isten választott népeként. Így Izrael földje, melyet Isten Ábrahám, Izsák és Jákob leszármazottainak ígért, a „keresztény" Rómát illeti meg. Róma lett az „új Sión", az „örök város" és a „szent város", amely címeket Isten egyedül Jeruzsálemnek adott. Pápák hadseregekkel harcoltak „Isten országának" a kiterjesztéséért. Egy XIX. századi történész a következőkre hívja fel a figyelmet: „A pápák a mindenkor fennhatóságuk alatt lévő területeket állandóan növelték, amikor erre háborúk vagy szerződések útján lehetőségük nyílott; az itt élő embereknek annyi adót kellett fizetniük, amennyit csak bírtak".

Jézus Krisztus nevének gyalázatba keverése

Azok, akik Krisztus helytartóinak nevezik magukat, súlyos szégyent hoztak Jézus Krisztus nevére a zsidókkal való bánásmódjuk miatt. A zsidók - tévesen - a katolicizmust a kereszténységgel azonosítják. A zsidók, akiket évszázadokon keresztül üldözött a katolikus egy-ház nem ismerték fel, hogy több millió keresztény volt a katolikus egyházon kívül, akik nem léptek fel az Isten választott népével szemben, hanem maguk is üldöztetést szenved-tek, és akiket a katolikusok sokkal nagyobb számban öltek meg, mint a zsidókat.

Figyeljük meg a „kereszténység" alábbi vádiratát, amely egy rabbi tollából származik, aki a holocaustról írt tudományos értekezést. Ni' felejtsük, hogy a szerző a római katolicizmust bírálja, és nem az evangéliumi kereszténységet, amelyről ő és olvasói talán nem is tudják, hogy létezik. A következő idézet „A keresztények szerepe (a holocaustban)" című fejezetből származik: a kereszténység nélkül a nácizmus nem tudott volna sikeres lenni. Ha az Európában élők tucatnyi generációja nem lett volna átitatva a vallásos gyűlölettel, akkor a zsidók felé irányuló rasszista gyűlölet nem tudott volna megerősödni a XX. században.

Ezen kívül a Vatikán, amely az egész holocaust alatt tartózkodott attól, hogy tiltakozzon a gyilkosságok miatt, tulajdonképpen félreállt, és csupán elenyésző számban mentett meg embereket. A Vatikán mind a mai napig nem engedélyezi a tudósoknak, hogy teljes betekintést nyerjenek ennek az időszaknak a dokumentumaiba. Viszont bebizonyosodott, hogy a világon az elsők között szerzett tudomást a népirtásról, és semmit sem tett ennek nyilvánosságra hozataláért [lásd: Walter Laquer: The Terrible Secret (A szörnyű titok) című művét].

Az ember könnyen arra a következtetésre jut, hogy a pápa passzivitása hallgatólagos bele-egyezést jelentett. Még a szórványosan előforduló mentési akcióik is, úgy tűnik, arra irányultak, hogy az egyház a megmentett zsidókat a kereszténység keblére vonja. Több ezer zsidó gyereket helyeztek el zárdákban és kolostorokban, akiknek a háború után nem engedték meg, hogy visszatérjenek népükhöz és vallásukhoz még akkor sem, amikor rokona-ik kérték elbocsátásukat.

Páratlan cinizmussal, sok keresztény a holocaustot Isten büntetésének tartja azért, amiért a zsidók nem fogadták el a kereszténységet.

A rabbi tovább folytatja a kereszténység elemzését saját nézőpontja (a római katolicizmus kizárólagos ismerete) alapján, miközben megpróbálja értelmezni annak erkölcsi kudarcát a holocausttal kapcsolatban. Észrevételei és érvei lesújtóak, viszont figyelmen kívül hagyja, hogy több millió igazi keresztény él a világon, akik egyetértenek Róma hamis vallásának kritikájával. Az ember azt gondolná, hogy a rabbi soha nem is hallott a reformációról és a protestánsokról, ahol nincsen szerzetesség, és ahol a lelkipásztorok házasságot kötnek:

A keresztény [katolikus] papságnak megtiltják, hogy házasságot kössenek, és szerzeteseik, akik aszkéta életet élnek, elzárják magukat az emberi társadalomtól. Ez a vallás olyan, hogy nem könnyű a gyakorlatba átültetni. Az az elképzelés, amely szerint ez mégis lehetséges, egyedülálló képmutatáshoz vezet.

Az évek során a kereszténység [katolicizmus] számos misztikus kultuszt hozott létre, melyek közül néhány az erkölcsi romlottság lég-aljasabb formáival való azonosulással hívta fel magára a figyelmet. A bűnbocsánat elnyerésének keresztény [katolikus] formája szintén súlyos bűnök elkövetéséhez vezetett. Amikor egy pap előtti gyónás automatikus bűnbocsánatot jelent, a bűnre való csábítás nagymértékben növekszik.

Miközben a zsidó közösségeken belül a középkorban hallani sem lehetett gyilkosságról, rablásról és erőszakos szexuális cselekedetekről, ezek a tettek mindennaposak voltak a mélyen keresztény [katolikus] Európában. A kereszténység által ígért megváltás gyümölcseinek nem volt semmiféle konkrét megjelenési formájuk.

Munkában az antiszemitizmus

A rabbi katolicizmusról szóló kritikája a lényegre tapintott. A tragédia csupán az, hogy azt hitte, a kereszténységről írt. Amikortól a pápák uralomra jutottak Rómában, a zsidók szenvedései - melyeket Jézus Krisztus nevében okoztak - sokkal súlyosabbakká váltak, mint amit korábban a

pogány uralkodók alatt valaha is tapasztalhattak. A pogányok minden bajért a keresztényeket tették felelőssé. Később a római katolikus egyház ugyanezt tette a zsidókkal. Azzal vádolták őket, hogy miattuk tört ki a nagy pestisjárvány, a „fekete halál", és ezért bosszúból zsidók ezreit fogták meg, akasztották fel, égették meg és fojtották vízbe.

Nagy ritkán akadt olyan pápa, aki megpróbált javítani a zsidók helyzetén. I. Gergely meg-tiltotta a zsidók erőszakos úton való áttérítését, és biztosította számukra a római polgár-joggal járó előnyöket az uralma alatt álló területeken... A nápolyi püspöknek ezt írta: „Ne engedd, hogy a zsidókat vallásuk gyakorlása közben zaklassák". III. Sándor „barátságos volt a zsidókkal szemben, egyikük alkalmazásában is állott, pénzügyeit kezelte". III. Ince a negyedik lateráni zsinat során a legfőbb szószólója volt annak, hogy a zsidókat megkülönböztető jelvény viselésére kötelezzék, és lefektette azt az elvet, hogy minden zsidó örök szolgaságra van ítélve, „mert Jézust megfeszítették". Mégis, több pápai utasítást adott ki az erőszakos térítések ellen, és hozzátette: „Keresztény nem okozhat a zsidóknak semmilyen személyes kárt... és nem foszthatja meg őket javaiktól...". (Viszont keresztények tízezreit mészároltatta le.) IX. Gergely, bár megalapította az inkvizíciót, de felmentette a zsidókat annak hatálya alól, kivéve azokat az eseteket, ha keresztényeket próbálnának a zsidó hitre téríteni, vagy ha támadnák a kereszténységet, illetve ha visszatérnének a zsidó hitre, miután kereszténnyé lettek. 1235-ben kiadott egy pápai bullát, amelyben elítélte a zsidók elleni erőszakos tömegmegmozdulásokat. „IV. Ince cáfolta azt a legendát, miszerint a zsi-dók rituális módon keresztény gyerekeket gyilkolnának meg".

A fentiek ellenére az egyházról alkotott általános kép a zsidóüldözés maradt. Számos zsinat és pápai bulla foglalkozott a zsidókérdéssel, ahogy a következő idézet is jól mutatja: A bécsi zsinat (1311) mindennemű érintkezést megtiltott a keresztények és a zsidók között. A zamorai zsinat (1313) úgy rendelkezett, hogy a zsidókat szigorú alávetettség és szolgaság állapotában kell tartani. A bázeli zsinat (1431-33) megújította azokat az egyházi tör-vényeket, amelyek megtiltják a keresztényeknek, hogy zsidókkal érintkezzenek..., és utasította a világi hatóságokat, hogy zárják a zsidókat elkülönített városrészekbe; és kötelezzék őket megkülönböztető jelvény viselésére; és biztosítsák részvételüket azokon a miséken, amelyeknek a célja a zsidók áttérítése volt.

IV. Jenő pápa (1431-47) hozzátette, hogy a zsidók nem tölthetnek be semmiféle hivatalt, nem örökölhetnek keresztényektől, nem építhetnek több zsinagógát, és a nagyhét során az otthonukban kell tartózkodniuk bezárt ajtók és ablakok mellett [bölcs rendelkezés volt a keresztény erőszak megelőzése végett).

Egy későbbi bullájában Jenő pápa úgy rendelkezett, hogy ha valamely itáliai zsidót talmud irodalom olvasásán kapnak, akkor vagyonának elvesztésére kell ítélni. V. Miklós pápa arra utasította Kapisztrán (Szt.) Jánost (1447-ben), hogy ellenőrizze eme megszorító intézkedés minden egyes cikkelyének a maradéktalan betartását, és felhatalmazta arra, hogy elkobozza minden olyan zsidó orvos vagyonát, aki keresztényt, mert gyógyítani."

A VI. és a XII. század között a római katolikus egyház több mint száz zsidóellenes okiratot adott ki. Az antiszemitizmus az egyház hivatalos doktrínája lett. Az indoklás a következő volt: „Krisztus gyilkosainak" nincsenek jogaik Isten szent országában. Izrael földje többé már nem a zsidókhoz, hanem a keresztényekhez tartozik, és az egyháznak fel kell szabadítania ezt a földet mind az arab, mind a zsidó ellenőrzés alól.

A katolikus egyház nem érti azokat a próféciákat, melyek a zsidók Izraelbe való visszatérésére vonatkoznak, illetve a Messiás dicsőséges eljövetelére, amikor Atyjának, Dávidnak a trónszékébe ül, hogy uralkodjék. Róma az új Jeruzsálemnek nevezi magát, tehát a régi Jeruzsálem és a zsidók már nem szerepelnek Isten tervében. 1862-ben a La Civilta, a Vatikán félhivatalos lapja egy évszázadok óta tartó hiedelmet fogalmazott meg, mikor kijelen-tette: „Ahogy korábban a zsidók voltak Isten népe, úgy most, az Újszövetségben, a római katolikusok azok". Magától értetődő dolog, hogy az ilyen tanítás táplálta és gerjesztette az antiszemitizmust.

A történelem bizonyítékai

II. Orbán pápa azért, hogy hadsereget toborozzon az első keresztes hadjárat számára, azonnali üdvösséget ígért a purgatórium kikerülésével azoknak, akik azonosultak e nemes céllal. A lovagok és a csőcselék, akik lelkesen válaszoltak a hamis ígéretre, Jeruzsálembe vezető útját rablás,

fosztogatás és gyilkosságok jelezték. Jeruzsálembe való dicsőséges bevonulásuk után legelső tetteik közé tartozott, hogy beterelték a zsidókat a zsinagógába, és rájuk gyújtották azt. A Szentföldre vezető útjuk során a keresztesek a zsidók elé vagy a megkeresztelkedés, vagy a halál lehetőségét adták.

De Rosa így ír erről: 1096-ban a wormsi zsidók felét lemészárolták, amikor a keresztes lovagok átvonultak a városon. A többi a püspöki rezidenciába menekült védelemért. A püspök kijelentette, hogy kész megmenteni őket, ha megkeresztelkednek. A zsidók visszavonultak, hogy a döntésről tanácskozzanak. Amikor a fogadóterem ajtaját újra kinyitották, mind a nyolcszáz halott volt. Néhányat lefejeztek, az apák megölték gyerekeiket, mielőtt feleségüket és önmagukat leszúrták, egy vőlegény a menyasszonyát ölte meg. Massada tragédiáját az első századból szerte Németországban megismételték, és később Franciaországban is mindenütt.

IV. Pál pápa (1555-59) rövid uralma alatt Róma lakosságának módszeres irtása miatt a népesség száma majdnem felére csökkent a városban. Az áldozatok többségét a zsidók tették ki. 300 évvel korábban az egyház gettókba zárta a zsidókat, és „arra kötelezte őket, hogy sárga anyagból készült, kör alakú jelet viseljenek a mellkasukon megszégyenítésük jeleként”, de a rendeletet nem tartották be következetesen. IV. Pál pápa 1555. július 7-én adta ki döntő jelentőségű Cum nimis absurdum kezdetű antiszemita bulláját. A rendelet visszaparancsolta a zsidókat a gettókba; arra kényszerítette őket, hogy komoly veszteségekkel adják el vagyonukat, és csak szolgák vagy használtruha-kereskedők lehettek.

A zsidók és a keresztények közötti házasságot halálbüntetéssel sújtották. Minden városban csak egy zsinagógát engedélyeztek, a többit lerombolták. Róma nyolc zsinagógája közül hét erre a sorsra jutott. IV. Pál már bíborosként is zsidó könyveket égetett, beleértve a Talmudot is, és nem engedélyezte ezek pótlását. Ez csupán néhány azon sérelmek és bűntények közül, amelyeket a zsidóknak el kellett szenvedniük a bulla következtében, amely meghatározó jelentőségűnek bizonyult az elkövetkező 300 év során.

XIII. Gergely pápa kijelentette, hogy a zsidók bűne, azazhogy megfeszítették Jézust, „egyre súlyosbodik a generációk során, és ennek a következménye az örök szolgaság". Az utána következő pápák tovább folytatták az üldözést:

A pápák hosszú sora tovább erősítette a zsidók iránti régi előítéletei; úgy kezelték őket, mint leprásokat, akik nem méltók a törvényes védelemre. VII. Piusz után XII. Leó, majd VIII. Piusz, XVI. Gergely és IX. Piusz következett - valamennyien IV. Pál jó tanítványainak bizonyultak.
Tizenegy nappal Róma eleste után, 1870. október 2-án a zsidók királyi rendelettel elnyerték a szabadságot, amelyet a pápaság tizenöt évszázadon át megtagadott tőlük. Európa utolsó gettóját is felszámolták.

Erőszakos térítések

A csecsemőkeresztség katolikus doktrínája lerombolta azt az igazságot, hogy az ember nem cselekedetek vagy ceremóniák által válik kereszténynyé, hanem úgy, hogy elfogadja Isten kegyelmét a Jézus Krisztusba vetett személyes hit által. Mivel a kereszténységnek automatikus üdvösségszerző jelentősége volt, III. Leó pápa elrendelte a zsidók erőszakos megkeresztelését. Olykor a zsidóknak két választási lehetőséget adtak: vagy megvallják hitüket Jézus Krisztusban, vagy meghalnak. Néhány esetben csupán a börtön vagy a kör-nyékről való elűzetés volt osztályrészük. Maimonidész, a híres, nagy tekintélyű rabbi, filozófus és orvos is egy ilyen rendelet elől menekült először Spanyolországból Marokkóba, majd 1135-ben Egyiptomba.

Ma a Spanyolországban található egykori zsidónegyedek látogatóinak tájékoztató brosúrákat adnak, amelyek beszámolnak néhány tragikus történelmi eseményről, mint például a Girona városában történtekről: 1492. március 31-én a katolikus uralkodóként ismert Kasztíliai Izabella és Aragóniái Ferdinánd kibocsátották azt a rendeletet, amely kiűzte a zsidókat Spanyolország területéről... [A zsidóknak] nem volt más választásuk, mint feladni hitüket, vagy az elkerülhetetlen száműzetés. Azoknak, akik a száműzetés elkerülése végett áttértek a kereszténységre, szembe kellett nézniük az inkvizíció teljes dühével, amely már 1490-ben elkezdte Gironában az eretnekek üldözését... Néhány zsidó családot az inkvizíció keze gyakorlatilag eltörölt a föld színéről.

Egy hitetlen megkeresztelése a mennybe való bejutás garanciája volt. Zsidó gyerekeket erőszakkal vízzel fröcsköltek le, és „keresztényeknek" kiáltották ki őket olyanok, akik ezáltal hitték biztosítottnak mennyei lakóhelyüket. XIV. Benedek (1740-58) is támogatója volt ennek a rémuralomnak, mivel úgy rendelkezett, hogy ha egy gyereket saját és szülei akarata ellenére kereszteltek is meg, ennek ellenére római katolikussá vált. Ha ezután a kényszer hatására „áttértek" megtagadták új keletű „hitüket", eretnekekké váltak annak minden szörnyű következményével együtt.

Az ilyen és hasonló bűnök évszázadokon keresztül folytatódtak. Például 1858-ban IX. Piusz utasította a pápai rendőrséget, hogy egy gazdag zsidó család hét éves fiát vegyék el tőlük, és helyezzék el egy bentlakásos katolikus iskolában. A fiút, Edgár Mortarát, nem sokkal születése után egy katolikus házvezetőnő a szülők tudta és beleegyezése nélkül megkeresztelte, ami által a gyermek úgymond a katolikus egyház tagjává lett.

Amikor a szülők könyörögtek a pápának, hogy engedje haza a fiúkat, az a pápáktól meg-szokott stílusban felelt (utalva az újságokban az eset kapcsán megjelent ellenséges hangvételű cikkekre): „Fütyülök az egész világra!" Hasler így folytatja a történetet:

A pápa különösen kegyetlenül bánt a zsidó közösség fiatal titkárával, Sabatino Scazzocchióval, és olyan súlyosan megalázta, hogy a fiatalember hosszantartó idegösszeroppanást kapott.
Két évvel később IX. Piusz Edgár Mortarát kispapi ruhában állította a Rómában élő zsidó közösség elé.

A holocaust alapjainak lerakása

Schwartz és Goldstein rabbik, a Shoah szerzői helyesen látják, hogy a római katolicizmus (bár ők ezt a kereszténységgel azonosítják) több évszázados zsidóüldözése vetette meg a későbbi náci holocaust alapjait. Nagyon súlyos felelősség terheli a katolikus egyházat ezért a szörnyű bűntettért. A legtöbben, akik tétlenül nézték a zsidók lemészárlását, katolikusok voltak. Az egyház évszázadokon keresztül üldözte és mészárolta

a zsidókat, és ez kétségtelenül hozzájárult ahhoz, hogy zsidó- üldözésben részt vett katolikusok igazoltnak lássák tettüket.

1994. május 6-án az Associated Press következő jelentése rázta meg a világ médiáit: A VATIKÁN ELISMERTE A HOLOCAUST MIATTI FELELŐSSÉGÉT. A Jeruzsálemben írott döbbenetes cikk kijelentette: „A római katolikus egyház egy olyan dokumentumon dolgozik, amely elismeri, hogy az egyház évszázadokon keresztül előmozdította az antiszemitizmust, és nem lépett fel a holocaust ellen - közli egy szerdán kiadott nyilatkozat... Dávid Rosen rabbi, a Vatikán egyik izraeli tárgyalópartnere, az ezen a héten Jeruzsálemben folyó tárgyalások során számolt be Izraelnek a dokumentumtervezetről... Ez nem csak, hogy jelentős, mondta Rosen, hanem rendkívüli is... A beszámoló szerint a dokumentum ki fogja jelenteni, hogy: A teológiai és egyházi antijudaizmus tradíciója fontos szerepet töltött be a holocausthoz vezető úton.

A következő napon megérkezett a Vatikán válasza, amely mindezt tagadta, és emlékeztet-te a világot, hogy miközben „II. János Pál pápa rendszeresen elítéli az antiszemitizmust... mindig is megvédte az előző pápákat, akiket azzal vádoltak, hogy nem emelték fel szavukat a holocaust ellen”. A Vatikán vezető szóvivője, Joaquin Navarro az előző napi hírekre azt a magyarázatot adta, hogy a dokumentumtervezetet „nem a Szentszék készítette elő, hanem a lengyel és a német püspöki kar”. Tehát a Vatikán továbbra is tagadja azt, amit az egész világ igazságként ismer.

Számos példát idézhetnénk annak bizonyítására, hogy a katolicizmus készítette elő az utat a holocaust számára, de ezek közül most csak néhányat említünk meg. A bajorországi Deggendorfban található egy katolikus templom, ahol évszázadokon keresztül látható volt egy festmény, amely arról az eseményről emlékezett meg, amikor „Isten iránti jogos buzgóságból” a városban élő összes zsidót lemészároltak. A kép alatt a következő feliratot lehetett olvasni: „Isten adja meg, hogy szülőföldünk örökre szabad legyen ettől az ördögfajzattól”. A kép és az aláírás sem az egyszerű híveket, sem az egyházi méltóságokat nem zavarta, mivel összhangban állt azzal, ahogyan a római katolicizmus a zsidókkal bánt a történelem során.

Egy francia származású zsidó tudós arra a következtetésre jutott, hogy végső soron az egyház készítette fel Hitler számára a német katolikusokat: A keresztény [római katolikus] katekizmus, prédikálás és vádaskodás több évszázados előzménye nélkül a hitleri tanok, propaganda és vádaskodás nem érte volna el a célját.

Hitler hatalomra jutása

Kezdetben az egyház nem támogatta Hitlert. „Az elsöprő 1930-as náci választási győzelem után az összes jelentősebb katolikus szervezet képviselői találkozásra jöttek össze,... hogy megbeszéljék a fenyegető barna áradat megfékezésének különböző módjait." Viszont az 1932-es júliusi Reichstag választások után, amely során „a nemzetiszocialisták a szavazatok 37,4%-át szerezték meg és 230 képviselőt delegálhatlak... és így a Reichstagban a legnagyobb pártot jelentették", a katolikus püspökök enyhíteni kezdtek a kritikájukon.

Annak ellenére, hogy „az összes egyházkerület elfogadhatatlannak minősítette a náci párthoz való tartozást", több mint 100 000 katolikus csatlakozott a párthoz, és valószínű-leg több millió támogatta azt szavazatával. Miért is kéne elidegeníteni ezeket a jó katolikusokat az egyháztól? Végtére is a pápa és a bíborosok dicsőítik és támogatják Mussolini fasiszta pártját Olaszországban, akkor miért is ne tennénk ugyanezt Németországban?

1933. március 13-án a bajorországi püspökök konferenciáján Faulhaber bíboros, aki ekkor tért vissza Rómából, bejelentette, hogy „a Szentatya, XI. Piusz, nyilvánosan magasztalta Adolf Hitler kancellárt a kommunizmus elleni fellépéséért... ismét hírek röppentek fel arról, hogy a Vatikán elégedettséggel nyugtázza, hogy a német katolikusok készségesen együttműködnek a Hitler kormánnyal..."

Március 23-án Hitler bejelentette, hogy „a Birodalom kormánya, amely a kereszténységet (katolicizmust) az erkölcs rendíthetetlen alapjának és a nemzet erkölcsi törvényének tartja, a Szentszékkel való jó viszonyt a legnagyobb értéknek tekinti, és ennek erősítésén fáradozik".

Öt nappal később a német püspökök nyilvánosan visszavonták a náci pártot bíráló korábbi nyilatkozataikat. Működött tehát az a stratégia, amit Hitler korábban felvázolt a Rauschningnek: A papokat önmaguk felé való részrehajlásuk és hírhedt kapzsiságuk által kell csapdába ejtenünk. Így mindent teljes békességben és egyetértésben tudunk velük elrendezni... Miért is kéne vitatkoznunk? Mindent le fognak nyelni anyagi előnyök megtartása érdekében.

Az egyház és a Harmadik Birodalom

A katolikusok egyre nagyobb számban támogatták Hitlernek a harmadik birodalomra vonatkozó tervét. A Kreuz und Adler-hez (Kereszt és sas) hasonló szervezetek alakultak olyan vezető katolikus teológus professzorok részvételével, mint Ottó Schilling és Theodor Brauer, illetve mint az újságírók közül ismert Emil Ritter és Eugen Kogon, olyan más katolikus vezetőkkel együtt, akik elkötelezték magukat az új náci rezsim támogatása mellett. Hitler biztosította az egyházat arról, hogy nincs okuk a nemzetiszocializmustól való féle-lemre mindaddig, amíg azzal teljesen együttműködnek. A püspökök „a kormány szellemi, erkölcsi és gazdasági megújulási programjának támogatására szólítottak fel".

Hitlernek a békés partnerkapcsolatra vonatkozó ígéreteit az támasztotta alá, hogy ő maga is jó katolikus volt. Tradicionális katolikus családban nőtt fel, rendszeresen járt misére, ministrált is, és voltak olyan időszakok is az életében, amikor pap szeretett volna lenni. Gyermekkorában a lambachi bencés kolostorban tanult. A kolostor apátja komolyan belemélyedt az okkultizmusba és a keleti misztikába, és Hitler itt találkozott először a hindu horogkereszttel, amit később fel is használt. Hitler még hatalomra kerülése után is gyakran részt vett a katolikus miséken.

G. S. Grabe, az SS történetének szakértője arról számol be, hogy „Himmler számára is nagyon fontos volt a katolicizmus; rendszeren járt misére, gyónt, áldozott és imádkozott". Himmler 1919. december 15-i naplófeljegyzésében a következőket olvashatjuk: „Bármi történjék is, mindig szeretni fogom Istent, imádkozni fogok Hozzá, hűséges maradok a katolikus egyházhoz, és védelmezni fogom azt...".

A háború után a menekülés volt a legfőbb céljuk azoknak az SS tiszteknek, akiknek közel egynegyede volt katolikus. Sokan közülük sikeresen elkerülték a szövetségesek igazság-szolgáltatását, és elsősorban Dél-Amerikában találtak biztonságos menedékhelyekre. A legsúlyosabb háborús bűnöket elkövető nácik tízezrei - akik közül a legtöbb katolikus volt - titkos útvonalakon jutottak el oda, ahol új életet kezdhettek. A menekülés legfőbb támogatója és segítője a Vatikán volt.

Himmlernek, az SS egyik hírhedt vezetőjének sikerült olyan pozíciót kivívnia, hogy egy tollvonással vagy egyetlen parancsával milliók élete felől dönthetett, jóllehet ő maga soha nem húzta meg a ravaszt. Hajlandó volt arra, hogy teljesen kiirtsa a zsidókat vagy bár-mely más, nem kívánatosnak ítélt etnikumot, viszont „nem akarta [saját szemeivel] látni a vérontást..., mert ez lelkiismereti válságot okozott volna neki, nem is beszélve gyomorgörcseiről”.

Himmler 1943. október 4-én a lengyelországi Posenben száz német állambiztonsági tábornok előtt beszédet mondott. Ennek a beszédnek nemrégiben felfedezett írott és audió változata, illetve saját, kézzel írott feljegyzései Washington D. C.-ben, az új holocaust múzeumban láthatóak. E beszédében Himmler a következőket mondta:

Egy igen komoly és nagy horderejű ügyről szeretnék Önökkel nagyon őszintén beszélni. Mivel egymás között vagyunk, úgy gondolom, teljesen nyíltan beszélhetünk, viszont erről nyilvánosság előtt soha nem fogunk szólni.
Vagyis... a zsidó faj kiirtásáról van szó. Ez történelmünk egyik dicsőséges fejezete, amit soha nem írtak meg, és soha nem is fognak megírni.

Rudolf Höss, SS ezredes, Auschwitz főparancsnoka és a történelem egyik legnagyobb tömeggyilkosa, szintén hitbuzgó katolikus családban nőtt fel, ahol azt szerették volna, hogy pap legyen belőle. Höss rajongott a családjáért, szerette az állatokat, és fanatikus híve volt Hitler náci vallásának. Önéletrajzában a következőket írja: „A közvélemény hadd tartson csak továbbra is vérszomjas vadállatnak és kegyetlen szadistának... Nem értették meg, hogy [Auschwitz parancsnokának] jó szíve volt, és nem volt gonosz”.

Az SS felépítése sok szempontból hasonlított a jezsuita rend felépítéséhez, amit Himmler már korábban tanulmányozott és csodált. Hihetetlen, de az SS-eskü vége a következőkép-pen hangzott: „Isten engem úgy segéljen!”. Az SS-katekizmus kérdések és feleletek sorából állt, amelyek így követték egymást: „Kérdés: Miért hiszünk Németországban és a Führerben? Válasz: Mert hiszünk Istenben, hiszünk Németországban, amelyet ő teremtett, és a Führerben, Adolf Hitlerben, akit elküldött hozzánk”.

Azért tudták Isten nevében jó katolikusok kiirtani a zsidókat, mert az egyház ezt évszázadokon keresztül Isten akarataként mutatta be, mivel kegyetlenül üldözte és mészárolta ezeket a megvetett „Krisztustagadókat”.

Hitler, aki „nagyon is tisztában volt a [katolikus] egyház régóta tartó antiszemita tevé-kenységével”, már a kezdetekkor sem csinált titkot a zsidókkal kapcsolatos terveiből. Amikor Berning püspökkel és Monsignore Steinmannal, az egyházat képviselő elöljárókkal találkozott 1933. április 26-án, „Hitler emlékeztette látogatóit arra, hogy a [katolikus] egy-ház 1500 éven át élősködőknek tartotta a zsidókat, gettókba száműzte őket, és megtiltotta nekik, hogy keresztényeket alkalmazzanak... O maga, Hitler, csak sokkal hatékonyabban akarta elvégezni azt, amit az egyház oly hosszú ideje próbált megvalósítani”.

Nincs olyan jel, amely arra mutatna, hogy a két katolikus vezető ne értett volna ezzel egyet. Hogy is tehették volna ezt anélkül, hogy el ne ítéljenek számos tévedhetetlen pápát és saját tévedhetetlen egyházukat!

19. A VATIKÁN, A NÁCIK ÉS A ZSIDÓK

„A legtöbbet a jezsuitáktól tanultam.
És amennyire tudom, Lenin is. A világ soha nem ismert nagyszerűbb dolgot, mint amilyen a katolikus egyház hierarchikus felépítése. Nagyon sok dolgot egyszerűen csak átvettem a jezsuitáktól, hogy a párt felhasználja mindezt." (Adolf Hitler)

A keleti frontról hazaérkező katonák szörnyű történeteket meséltek arról, hogy az elfoglalt orosz területeken a zsidó polgári lakosságot - férfiakat, nőket, gyerekeket - hogyan állították sorba, és géppisztollyal hogyan öldösték le ezrével őket.
...1942 tavaszán a „Fehér Rózsa" kiadvány, melyet a Müncheni Egyetem egyik diákcsoportja és egy filozófiaprofesszor állított össze, beszámol a 300 000 lengyelországi zsidó meggyilkolásáról, és felteszik a kérdést, hogy a német nép (melynek körülbelül 43%-a katolikus volt) miért maradt közömbös ilyen égbekiáltó bűnökkel szemben.

Hitlernek a zsidók kiirtására vonatkozó szándékát ismerték a Vatikánban már a konkordátum aláírása előtt, bár a holocaust soha nem bírt jelentőséggel az egyháznak a Führerrel való tárgyalásai során. 1933. április 1-jén, körülbelül négy hónappal azelőtt, hogy a Vatikán aláírta vele a konkordátumot, Hitler a zsidók bojkott- lávái elkezdte tervszerű programját. Mindezt a következő szavakkal Igazolta: „Hiszem, hogy amit ma teszek, az a Mindenható Isten akarattal egyezik. A zsidók elleni harccal az Úr harcát vívom." Amikor az olaszországi nagykövet Mus-solini nevében megkérte Hitlert, hogy isméi gondolja át a zsidók elleni kemény fellépését, Hit-ler „teljes bizonyossággal" azt jósolta, hogy öt vagy hatszáz éven belül a Hitler nevet a; egész világon tisztelni fogják, „mint azét az emberét, aki egyszer és mindenkorra kiirtotta a zsidó pestist a világból".

Hitler sok német pszichiáter támogatását élvezte, akik később úgy nyilatkoztak, hogy Himmler, Hess és más náci tömeggyilkosok teljesen „normálisak" voltak. Ami a német pszichiáterek-nek a zsidók iránti érzéseit illeti, Cári Jung sokak véleményét fejezte ki, mikor az Új Német Pszichoterápia Társaság elnökeként a következőket írta:

Az árják tudatalattija nagyobb teljesítőképességgel rendelkezik, mint a zsidó... Freud (egy zsidó)... épp oly kevéssé ismer-te a német lelket, mint

azok, akik őt bálványozzák. Tanultak valamit a nemzeti szocializmus erőteljes megjelenéséből, amelyre a világ csodálatot kifejező szemekkel néz.

Adolf Eichmann SS alezredes a szerepét, (ő volt a zsidók kiirtásának irányítója az egész, nácik által elfoglalt Európában) egy feladatként fogta fel, és semmi köze nem volt Istenhez vagy a valláshoz. A katolikusokkal ellentétben neki semmi baja nem volt a zsidókkal. Még Simon Wiesenthal is, aki a náci háborús bűnösök felkutatására szentelte az életét, azt állította, hogy Eichmannnak „nem volt oka rá, és nem érzett gyűlöletet konkrétan a zsidók ellen. ... Ugyanezt a munkát elvégezte volna, ha parancsot kapott volna rá, hogy ölje meg az összes embert, akinek a neve kezdőbetűje P vagy B, vagy mindazokat, akiknek a haja vörös."

Hitler számára viszont a holocaust egy nagyon is szellemi vállalkozás volt. Azzal a meggyőződésével összhangban, hogy a zsidók kiirtásával Isten akaratát cselekszi, Hitler elrendelte, hogy a végső megoldást a „lehelő leghumánusabban" hajtsák végre. Annak ellenére, hogy Hitler üldözte az egyházat, amikor csak észrevette, hogy az útjában áll, végig kitartott amellett, hogy: „Most is, mint ahogy kezdetben is, katolikus vagyok, és mindig az is fogok marad-ni". Meg volt győződve arról, hogy az a terv, amit jó katolikusként kigondolt, be fogja fejezni „azoknak a Krisztus gyilkosainak" a lemészárlását, amelyet a katolikus egyház a középkorban kezdett el, de olyan tökéletlenül hajtott végre.

John Toland így magyarázza: A kiirtást ezért a legcsekélyebb lelkiismeret-furdalás nélkül végre lehetett hajtani, mivel ő csak, mint Isten boszszúálló keze tette ezt mindaddig, amíg személytelenül, kegyetlenség nélkül folyt le. Himmler szeretett „kegyelemből" ölni. Elrendelte a technikai szakértőknek, hogy olyan gázkamrákat fejlesszenek ki, amelyek hatékonyan és „emberségesen" fogják megsemmisíteni a zsidók tömegeit, ezután marhavagonokba zsúfolta be az áldozatokat, és keletre küldte őket, hogy gettókban várják meg, amíg elkészülnek a megsemmisítő központok Lengyelországban.

A náci antiszemitizmus egyházi támogatása

Hermann Göringet és Franz von Papent a konkordátum kidolgozását célul kitűző útjuk során a Vatikán szívélyes fogadtatásban részesítette. Világossá vált, hogy Róma barátságosan viszonyul a náci rezsim felé. Senki nem olvasta a Mein Kampf-ot? Dehogyis nem, de Rómának és Berlinnek sok közös vonása volt, beleértve a zsidók üldözését és legyilkoltatását. Nem volt hiány katolikus vezetőkben, akik nyíltan támogatták a zsidók megsemmisítését.

1933 és 1939 között vezető katolikusok írásai, melyek „mind olyan folyóiratokban jelentek meg, melyeket papok szerkesztettek, vagy olyan könyvekben, melyeken az Imprimatur (Engedélyezve) felirat volt látható", ehhez hasonló gondolatokat jelentettek meg: A zsidóknak „demoralizáló hatásuk van a vallásosságra és a nemzeti karakterre". A német nép számára több kárt, mint „hasznot hoztak". A zsidók „halálos gyűlölettel viseltettek Jézus iránt, miközben az árja Poncius Pilátus örömmel szabadon engedte volna"... A zsidók „...a kereszténység iránti határtalan gyűlöletükben mindig is legelöl álltak azok sorában, akiknek célja az egyház elpusztítása volt."

Roth káplán, aki a Náci Egyházügyi Hivatal egyik tisztviselője lett, a zsidókat „erkölcsileg alacsonyabb rendű fajnak" nevezte, „akiket ki kell zárni a közéletből". Egy könyvben, amely a regensburgi egyházmegye Imprimaturjával volt ellátva, Dr. Hauser a zsidókat „Németország keresztjének" nevezte, „egy olyan népnek, amelyet kitagadott Isten, amely átok alatt van, és amely nagymértékben felelős azért, hogy Németország elvesztette az első világháborút..." Senn atya „Isten eszközének" nevezte Hitlert, „aki a judaizmus legyőzésére hivatott". A nácizmus - mondta - biztosítja „az utolsó nagy lehetőséget a zsidó iga lerázására."

Az egyház teljesen együttműködött a nácikkal „a zsidó fajból származó emberek kiválogatásában...". Egy pap a következőket írta a Klerusblatt c. egyházi folyóiratban: „Minden tőlünk telhetőt meg fogunk tenni, hogy segítsük az embereket ebben a szolgálatban". Az egyház ezt az ördögi „együttműködést" az egész háború alatt folytatta, még akkor is, ami-kor

a zsidó lét egyenlő volt „a deportációval és a teljes fizikai megsemmisüléssel” [9]. Az egyház tisztában volt a zsidók szörnyű sorsával. Csupán hónapokkal azelőtt, hogy a Lengyelország elleni támadással megkezdődött a háború, 1939. január 30-án, Hitler egy beszédében kijelentette, hogy ha háború törne ki, ez „a zsidó faj kiirtását” eredményezné.

Hitler totalitárius, korlátlan hatalmi rendszerét elfogadta az egyház, amíg partnereként tudott működni. Günter Lewy, aki az egész náci időszak jelentősebb dokumentumait alaposan áttanulmányozta, erre a megállapításra jut: „a Szentszék nem helyezkedett szembe nagyobb mértékben a nácizmus központi politikai doktrínáival, mint amennyire ezt maguk a német püspökök tették”." Faulhaber bíboros „mindent megtett azért, hogy érthetővé tegye, nem érdekli zsidó kortársainak a megmentése”. Az embernek különbséget kell tennie - mondta - a Krisztus megfeszítése előtt élt zsidók és az utána élők között.

1939-ben Gröber érsek kijelentette, hogy: Jézus Krisztus alapvetően különbözött a kortárs zsidóktól olyannyira, hogy gyűlölték őt, megfeszítését követelték, és „gyilkos gyűlöletük a későbbi századokban folytatódott”.

Jézus zsidó volt - ismerte el Hilfrich limburgi püspök... 1939-ben -, de a keresztény vallásnak utat kellett törnie ezekkel az emberekkel szemben.

Kari Adam teológus védelmezte a német nép tiszta vérének a megőrzését, mint az önvédelem jogos cselekedetét, mivel „...a német mítoszt, kultúrát és történelmet döntően a vér formálta”.
A bajorországi papok lapjában az 1918-as forradalomról szóló egyik cikk azt ecsetelte, hogy milyen szerepet játszottak a zsidók az akkor még le nem győzött német hadsereg hátba támadásában.

Bertram bíboros (a kelet-németországi egyházmegye feje) és Grober érsek (a felső-rajnai egyházmegye vezetője) más püspökökkel együtt kifejezte aggodalmát, amiért az új kormány katolikus közszolgálati alkalmazottakat bocsátott el. Ugyanakkor a püspökök nem tulajdonítottak jelentőséget az új koncentrációs táborokban napirenden lévő brutalitásokról szóló jelentéseknek. Grober még „támogató tag”-ja is lett az SS-nek, és anyagi hozzájárulásait a legvégsőkig biztosította.

Amit a Vatikán és a német püspökök tudtak

A katolikus vezetők csak akkor helyezkedtek szembe a nácizmussal, amikor „egyházi ügyekkel és érdekekkel" került konfliktusba. így, amíg csendben maradtak a holocaust egészével kapcsolatban, az egyház szót emelt és megpróbálta úgy védelmezni a zsidókat, hogy térjenek át a katolikus hitre. Ennek a fényében még inkább elítélendő az, hogy nem léptek fel az ellen, hogy a nácik kiirtsák a zsidókat. „30 millió katolikus volt Németországban. Bár a zsidókat (néhány katolikus) titokban segítette, az egyház soha nem jelentet-te ki nyilvánosan, hogy a zsidók védelmezése keresztény kötelesség". A Vatikán számos könyvet szigorúan betiltott, de a Mein Kampfot és a nagyszámú katolikus vezető mérgező antiszemita műveit soha nem tette a tiltott olvasmányok Index-ére.

Josef Müller, egy katonai titkosszolgálati tiszt, Faulhaber bíboros bizalmasa, „rendszeresen informálta a főpapot a Lengyelországban elkövetett állandó kegyetlenkedésekről". Ugyan-úgy tett Hans Globke, egy magas rangú katolikus tiszt, aki a Belpolitikai Minisztériumban „volt megbízva faji ügyek intézésével". A Vatikán és a német püspökök a német lakosság többségével együtt teljesen tisztában voltak azzal, hogy a zsidókat összegyűjtik és kiirtják.

Viereck a következőket mondja: Hitler megsemmisítés-ügyi szakértője, Rudolf Hess ezt írta az „Auschwitz parancsnoka" című műben: „Amikor erős szél fújt, az égett hús bűze több kilométerre elha-tott, és a környéken lakók mind a zsidók elégetéséről beszéltek". Egy másik tábornok megjegyzi, hogy amikor egy áldozatokkal teli busz haladt el, még a német gyerekek is ezt kiabálták: „Itt jön ismét a gyilkos doboz!"

Az egyház nagyon jól tudta, hogy mi történik, mégis becsukta a szemét és a száját. Kurt Gerstein, a Hitler evangéliumi ellenzékének megtért tagja, SS-tiszt lett, hogy megtudja a megsemmisítő táborok titkát, és elmondja a világnak. A beszámolóját elvitte a pápa személyes képviselőjének Berlinbe, aki nem volt hajlandó őt fogadni, miután elmagyarázta küldetésének a célját.

Európa-szerte „papok tízezrei voltak a nagy- és kisvárosokban és a falvakban. Látták, ahogy házakat ürítenek ki, és falubelieket deportálnak; hallották az erről szóló beszámoló-kat. Kivételesen jól informáltak voltak". Rendszeresen érkeztek haza az orosz frontról ka-tolikus katonák a totális mészárlásról szóló beszámolókkal. „A Vatikán az elsők között értesült a fajirtó programokról. A Vatikán kapott hivatalos információt az öldöklésekről 1942 márciusában saját diplomatáitól is".

Hitler az egész világ előtt büszkélkedett aljas szándékaival és tetteivel. A Vatikánnak nincs mentsége egyrészt a nácikkal folytatott partneri viszonyra, illetve Hitler folyamatos méltánylására, másrészt a zsidó kérdéssel kapcsolatos döbbenetes hallgatására sem. Az egyre növekvő gonoszságok ellenére a római katolikus egyház továbbra is együttműködött a Führerrel, és ráadásul még elismerően is szólt róla. Még azután is, mikor Hitler csapatai az ígéretek ellenére bevonultak és elfoglalták a demilitarizált Rajna-vidéket, a katolikus vezetők egész Németországban magasztalták Hitlert, akik között volt Schulte bíboros is a kölni katedrálisban.

A Hitlerrel kötött konkordátum nem volt új keletű dolog. A pápák évszázadokon keresztül együttműködtek gonosz uralkodókkal. Megegyezett vajon Jézus Pilátussal vagy Pál apostol Néróval? Mégis azok, akik azt állítják magukról, hogy Péter utódai, elvtelen szövetségeket kötöttek pogány uralkodókkal Konstantintól kezdve, és egészen a háború végéig Hitler szövetségesei maradtak, ami több százmillió dollár bevételt jelentett számukra, melyet a náci kormány fizetett a Vatikánnak.

A hallgatás erkölcsi vesztesége

XII. Piusz arról volt ismert, hogy nyíltan beszélt a híveknek „az emberi jogok sárba tiprása" ellen, mégis hallgatott a holocausttal kapcsolatban. Soha egy szót sem szólt a nyilvánosság előtt Hitler tervszerű zsidó-irtásai ellen, mert ha megtette volna, ezzel a saját egyházát is elítélte volna hasonló tetteiért. Ez a hallgatás - a történészek megegyeznek ebben - bátorítást adott Hitlernek, és hozzájárult a gyalázatos fajirtáshoz.

A pápa azzal dicsekedett, hogy ő a világ erkölcsi őrállója, és mégsem emelte fel a szavát az emberiség történelmének legsúlyosabb bűne ellen.

XII. Piusz 1939 októberében kiadott első enciklikájában kijelentette, hogy a hivatala - „Krisztus" helytartója - megköveteli tőle, hogy „apostoli határozottsággal álljon ki az igazság mellett", majd így folytatta: Ez a hivatal szükségszerűen magában foglalja a hibák és az emberi tévedések feltárását és bizonyítását, ugyanis ahhoz, hogy felfigyeljünk rájuk, és orvosolni tudjuk ezeket, szükséges, hogy napvilágra kerüljenek...

Kötelességünk teljesítése közben nem engedhetjük meg, hogy földi dolgoknak rendeljük alá magunkat, és azt sem, hogy bizalmatlanság, ellenállás, elutasítás, méltánylás hiánya, illetve a félreértésektől és félreértelmezésektől való félelem akadályozza ezt.

Ezek hangzatos szavak voltak, de teljesen üresnek bizonyultak. Azon a napon, amikor XII. Piusz elfoglalta hivatalát, Mussolini kiutasította azt a 69 ezer zsidót, akik Olaszországban éltek, és a pápa semmit se szólt. Néhány hétre rá Olaszország megszállta Albániát. A pápa tiltakozott, de „nem azért, amiért egy országot önkényesen megtámadtak, hanem azért, mert az agressziót nagypénteken hajtották végre". Ilyen lenne Krisztus „helytartója"?!

Akárcsak a pápájuk, a német püspökök is többször ígéretet tettek „az igazságtalanság bá-tor elítélésére". 1936-ban Faulhaber bíboros kijelentette, hogy egy főpap nem lehet Isten szolgája, „ha a beszédében embereknek akar tetszeni, vagy ha csöndben marad emberektől való félelmében". 1941 júliusában Gálén püspök kijelentette, hogy megvédelmezi azokat „az alapvető jogokat és szabadságot", amelyet Isten minden embernek adott, és hogy a kötelességének érzi, hogy „bátran... égbekiáltó igazságtalanságnak bélyegezze védtelen ártatlanok elítélését". Hasonlóan üres és hangzatos beszédek hangzottak el más püspökök szószékeiről is, akik mindnyájan hallgattak, miközben 6 millió zsidó tervszerű kiirtása folyt, mintha férgek lettek volna. A folyamatos képmutatás ékes bizonyítéka annak, hogy ez nem lehet az igaz egyház.

Josef Ratzinger bíboros, akit egy újabb öt éves időszakra választottak meg a Szent Inkvizíció modern megfelelője vezetőjének, a német hadseregben szolgált a háború alatt, bár a harcokban nem vett részt.

Saját bevallása szerint tudott a holocaustról. Nem volt olyan német, aki előtt ez ne lett volna ismert. „A hitlerizmus mélységeit nem lehetett figyelmen kívül hagyni” - ismeri el Ratzinger. Ő viszont mégis figyelmen kívül hagyta, amikor ára lett volna annak, hogy felemeli a szavát ellene.

Ratzinger, aki az igazhitűség őrszeme, a leghosszabb ideje szolgál a Vatikánban, és a pápa mellett a legbefolyásosabb személy, jóvá tudná tenni a saját és egyháza mulasztását. Miért nem mutat megbánást, és miért nem kér bocsánatot a zsidóktól? Azonban Ratzinger és II. János Pál ugyanúgy hallgat, mint XII. Piusz. Hogyan is tudnának bocsánatot kérni annak a beismerése nélkül, hogy a pápáik és egyházuk súlyosan vétkeztek Jézus Krisztus vér szerinti testvérei ellen, és hogy a csalatkozhatatlanságra és az egyedüli igaz egyházra vonatkozó állításuk nem igaz?

Egyértelműen bűnös

Ez az érv is elhangzott már, hogy ha a pápa tiltakozott volna, amire sokan fel is kérték, a zsidók sorsa még rosszabbra fordult volna. Hát lehetett volna ennél rosszabb? Vajon megmentett valakit a Vatikán némasága? Nyilvánvaló, hogy nem. De Rosa jól megfogalmazza ezt: „Volt azonban a világon egy ember, akinek az állásfoglalásától Hitler is félt, mert katonái között sok volt a katolikus. Ez az egy ember azonban hallgatott. Annak lát-tán, amit Winston Churchill ‘a világtörténelemben valószínűleg valaha is elkövetett legnagyobb és legszörnyűbb, égbekiáltó bűntettnek’ nevezett, jobbnak tartotta semlegesnek maradni.” Az egyház nyíltan ellenezte a náci eutanázia-programot, és sikeresen meg is állította azt. A püspökök felszólaltak az olyan zsidókkal való rossz bánásmód miatt, akik katolikusok lettek, és az ellen is felléptek, hogy a zsidók közé sorolják azokat a katolikusokat, akik csak részben voltak zsidók. Szintén ellenezték a katolikusok és zsidók közötti házasságok erőszakos felbontását, és a zsidó fél ezt követő deportálását. De soha nem szólaltak fel a zsidók elpusztítása ellen.

Günter Lewy így ír erről: Amikor a náciellenes németek ezreit kínozták halálra Hitler koncentrációs táboraiban, amikor lemészárolták a lengyel értelmiséget, amikor több százezer orosz halt meg azért, mert szláv „untermenschen” (alsóbbrendű faj) gyanánt bántak velük, és amikor 6 000 000 embert gyilkoltak meg, mert „nem árják” voltak, a katolikus egyház

németországi képviselői támogatták azt a rendszert, amely elkövette ezeket a bűnöket. A római pápa, a római katolikus egyház szellemi vezetője és legfőbb erkölcsi tanítója, hallgatott.

Ennek a legsúlyosabb erkölcsi gonoszságnak a fényében, melyet meg kellett tapasztalnia az emberiségnek az elmúlt évszázadokban, az egyház erkölcsi tanításait, melyek (állítólag) a szeretetet és a könyörületességet hangsúlyozzák, nem lehetett másként, mint homályos általánosságokban hallani.

Amikor 1943 februárjában a Gestapo az utolsó német zsidókat deportálta keletre, hogy elpusztítsák őket, „több ezer 'nem árja' keresztényt is összefogdostak, akik vegyes házasságban éltek (csak egyedül Berlinben kb. hatezret)... Valami váratlan és példa nélküli dolog történt. Az árja feleségek követték őket az ideiglenes fogva tartási helyükre, és órákon keresztül álltak ott kiáltozva a férjük után. Mivel fennállt az a veszély, hogy a titkos meg-semmisítés egész gépezete nyilvánvalóvá válik, a Gestapo visszakozott, és elengedte a nem árja férjeket. Itt volt egy példája annak, hogy mi mindent el tud érni a felháborodott lelki-ismeret, még Hitler terrorintézményeivel szemben is." Amikor Edwardo Senatro, a LOsservatore Romano berlini tudósítója megkérdezte XII. Piuszt, hogy ellenzi-e a zsidók kiirtását, a pápa állítólag így válaszolt: „Ne felejtse el, hogy több millió katolikus szolgál a német had-seregben. Lelkiismereti konfliktusba sodorjam őket?"

Günter Lewy ezt így foglalja össze: A pápa tudta, hogy a német katolikusok nem fognak mártírhalált halni az egyházukért; még kevésbé voltak hajlandók magukra haragítani az uralmon lévő nácikat a zsidók kedvéért, akiket a saját püspökeik évtizedeken keresztül ostoroztak, mint olyasvalakiket, akik rossz hatással voltak Németország életére.

Végső fokon... a Vatikán hallgatása csak az európai katolikus tömegek legmélyebb érzéseit tükrözte - különösen a németországi és a kelet-európaiakét. A pápa kudarca az egyház kudarcát mutatta abban, hogy élő valóságként mutassa be a testvéri szeretet és emberi méltóság evangéliumát."

Amíg a világ hátat fordított

XII. Piusz pápa holocaustra vonatkozó hallgatását először elnézte és bátorította az Egye-sült Államok (Roosevelt elnök sem szólalt fel ellene), Anglia és a „semleges" Svájc is. Ezek az országok szó szerint visszafordították a menekülő zsidókat a nácik karjaiba, ami biztos halált jelentett. Azokban a kritikus hónapokban, amikor még sok zsidó elhagyhatta Németországot, az amerikai külügyminisztérium szándékosan megakadályozta a zsidók bevándorlását, és késleltették az érvényes papírok kiadását egészen addig, „míg a kérelmezőket náci koncentrációs táborokba szállították".

Ez volt a gyümölcse annak az antiszemitizmusnak, amely egész Amerika szerte uralkodó volt az 1920-as, 30-as években. Ez az amerikai történelem legsötétebb lapjai közé tartozik.

Amerikának a holocaustban való - legmagasabb kormányszinten történő - bűnrészességéről megdöbbentő tényeket adott közre a Public Broadcasting System az 1994. április 6-i televíziós adásában: [Szenátorok és kongresszusi képviselők] nyíltan öntötték az antiszemita mérget az ország fővárosára. ...Több mint 100 szervezet folytatott antiszemita kampányt egész Amerikában... Charles Conghlin atya, egy katolikus pap, volt a legbefolyásosabb antiszemita vezető az országban. Rádióadásával több mint 3 millió embert ért el.

Nemrég feltárt dokumentumok bizonyítják, hogy sem az Egyesült Államok, sem Anglia nem volt hajlandó zsidók befogadására, és akadályozták a bevándorlásukat. Anglia és Amerika egyáltalán nem gyakorolt nyomást Hitlerre annak érdekében, hogy állítsa le a mészárlást, mert attól féltek, hogy a Führer, ha túlságosan nagy nyomás nehezedik rá, „zsidók ezreit zúdítaná az amerikaiakra és az angolokra". Ez az, amit legkevésbé akartak ezek a képmutató kormányok, a náci kegyetlenkedésekkel kapcsolatos nyilvános kéztördelések ellenére. A nyugati hatalmak, mint a Vatikán és társai, valójában bűnrészesei voltak a holocaustnak. Az igazság szinte elviselhetetlenül borzalmas ahhoz, hogy szembe nézzünk vele.

Nem kevésbé jelentős az a tény sem, hogy az egyház soha nem közösítette ki Hitlert, Mussolinit, Himmlert vagy a holocaust más kulcsszereplőit. A végsőkig katolikusok maradtak, az Anyaszentegyház oltalma alatt. Ezen kívül az egyház szándékosan hazudott a szerepét illetően, mivel a nácikkal szembeni „ellenállás legendáját" terjesztette, amely helyesbítésre szorul. Néhány ritka, egyéni esettől eltekintve, együttműködés zajlott, nem ellenállás. Sőt mi több: azok, akik a nácikkal együtt dolgoztak, elmarasztalás helyett jutalmat kaptak Rómától.

Günter Lewy szolgál néhány példával erre: [A katolikus együttműködés igazságának] az elkendőzése olyan arcátlan és sikeres volt Németországban..., hogy egyetlen püspöknek se kellett elhagynia a hivatalát (a nácikkal való együttműködés miatt). Sőt, ennek ellentéteképp, Berning püspök, aki Hitler bukásáig Göring Porosz Államtanácsában szolgált, 1949-ben a megtisztelő érseki címet nyerte el. Herr von Papent (aki segített az 1933-as konkordátum létrehozásában) pápai főkamarásnak nevezték ki 1959-ben. Az ehhez hasonló kitüntetések olyan emberek számára, akik komoly kapcsolatban voltak a náci rezsimmel, azoknak a hősöknek a megcsúfolását jelenti..., akik a Hitler elleni harcban haltak meg.

XII. Piusz azt állította, hogy enciklikái ugyanannyira kötelező érvényűek az egyház számára, mint az „ex cathedra" tett kijelentések. Ezért ha irányelveket adott volna az egyháza számára, lett volna rá esély, hogy már a legelején elerőtlenítse Hitlert. Azok az események, melyek során a római katolikus egyház a szó szoros értelmében hatalomra segítette Hitlert és utána támogatta őt, cáfolják a pápáknak azt az állítását, miszerint ők lennének Jézus Krisztus földi helytartói, és őket a Szent Szellem vezeti.

Növekvő antiszemitizmus

Mivel a visszaemlékezések rövidek és félreérthetőek, és a világ lelkiismerete könnyen elalszik, ezért vált szükségessé a United Jewish Appeal (Egyesült Zsidó felhívás) nemrég megjelent hirdetése, amelyet több népszerű folyóirat is közölt. Ez egy feketeinges, nem hivatalos katonai egységet ábrázol a mai Oroszországban (nyilvánvalóan mindez kapcsolatban van a fasiszta fanatikus Vlagyimir Zsirinovszkij meglepő felemelkedésével), akik a fasiszta üdvözlésre emelik fel kezüket.

Alatta a következő felirat: a volt Szovjetunióban élő zsidók számára a KIFELÉ VEZETŐ ÚT JÓL LÁTHATÓ. A felhívás a következő: A jelek túl ismerősek. Feketeinges fasiszták menetelése. Zsinagógák rejtélyes módon lángra kapnak. A szélsőjobboldali Vlagyimir Zsirinovszkij a zsidókról és cionista összeesküvésekről szónokol, és pártja több szavazatot kap, mint bármely más párt Oroszországban.
A szörnyű állapotokért az opportunisták ismét a szokásos bűnbakjaikat - a zsidókat - teszik felelőssé.
A volt Szovjetunió területén súlyos anyagi nehézségek, politikai instabilitás, a továbbtanulás, egy jobb élet lehetőségnek nyomasztó hiánya.
De van remény. Exodus hadművelet!

AZ UJA-Federation Operation Exodus Campaign (UJA Exodus Kampány Hadművelet) eddig 500 000 zsidót segített hozzá, hogy elmenekül-jenek a korábbi Szovjetunió területéről - egyedül 1993-ban 69 132-t és hazavitte őket Izraelbe.
Még 1,4 millió zsidó él ott. Az ön segítségével maguk mögött hagyhatják a gyűlöletet és a kétségbeesést. Mielőtt még túl késő lenne!
Kérjük, támogassa az „Exodus Hadműveletet" és az éves kampányt. Ezúttal világosan látjuk, hogy mi történik ott. És minden jel egy irányba mutat: „El innét!"
Hívja az Operation Exodust most, a 1-800-880-1426-os telefonszámon! Vagy hívja az önhöz legközelebb eső zsidó szervezetet!

Nem csak a korábbi szovjet köztársaságok területe az egyetlen hely, ahol a zsidó létet és kultúrát újabban egyértelmű fenyegetés éri. Az antiszemitizmus mindenütt növekszik, beleértve az Egyesült Államokat is.

Az Associated Press nemrég a következőket írta: Az antiszemita támadások, fenyegetések és zaklatások 23%-kal nőttek múlt évben az Egyesült Államokban... Az ADL (Anti- Defamation League = Rágalmazásel-lenes Liga) 1867 antiszemita cselekedetről számolt be 1993 során, ami a második legnagyobb szám a 15 év során amióta a felméréseket végzik. A legmagasabb arány 1991 - ben volt, amikor is 1879 ilyen eset történt. Ezek száma 1992-ben 1730 volt.
A felmérés 1079 jelentést talált, amelyek antiszemita támadásról, fenyegetésről vagy zaklatásról számolnak be, szemben az 1992-es 874 esettel.

A legsúlyosabb esetek között gyújtogatás és robbantás is van. Halálos áldozatok nem voltak, sem komoly személyi sérülés nem történt...
Alán Swartz, az ADL kutatási igazgatója idézte egy holocaust-revizionista újabb próbálkozásait, aki egy főiskolai lapban akart hirdetéseket megjelentetni, amelyek azt állították volna, hogy a holocaust valójában nem is történt meg.

A zsidó próféták előre megmondták, hogy Isten választott népére gyűlölet és üldöztetés vár, és (bizonyos könnyebb időszakoktól eltekintve) ennek csak Jézus Krisztus második eljövetele vet véget, amikor visszatér a földre, hogy megmentse az ő népét. Logikusnak tűnik annak feltételezése, hogy a világméretekben tapasztalható zsidóellenes propaganda és erőszak mögött azoknak az antiszemita háborús bűnösöknek a mesterkedése áll, akiknek a Vatikán, azáltal, hogy Dél-Amerikába csempészte őket, újabb lehetőséget adott gonosz üzelmeik folytatására.

A holocaust alatti rideg közönyösség, továbbá annak várása, hogy a holocaust a feledés homályába vesszen, olyasvalami, amit az ember nem várna olyanoktól, akik azt állítják magukról, hogy ismerik Istent. A Vatikán viszont azt állítja, hogy Krisztust képviseli, és hogy legfőbb tekintély az erkölcsi kérdésekben a világ számára. A pápa rendszeresen prédikál a békéről és a szeretetről, és előadást tart másoknak azok erkölcsi kudarcairól, ugyanakkor saját egyházának keze ártatlan áldozatok millióinak vérétől mocskos!

A kétszínűség folytatódik

1986-ban II. János Pál elment a római zsinagógába, ami nem messze található a palotájától. Az ott tartott beszédében elítélte a múlt bűneit, melyeket a zsidóság ellen követtek el, „bárki is legyen azok elkövetője". Amikor az utóbbit megismételte, kitört a taps. A pápa és Elio Toaff főrabbi átölelték egymást. Azonban az egyház által elkövetett, zsidókat ért sérelmek miatti burkolt bocsánatkérés nem volt meggyőző erejű. Részletesen be kellett volna ismerni az egyháznak a zsidókkal szemben elkövetett tetteit, kezdve attól, hogy gettókba zárták és a történelem során többször lemészárolták őket, egészen a nácikkal a holocaust során való együttműködésig. Ennek beismerése és bocsánatkérés nélkül minden más udvariassági gesztus megtévesztő.

1993. december 30-án, 18 hónapig tartó intenzív tárgyalássorozat után Claudio Maria Celli úr, a pápai állam külügyi államtitkára és Dr. Yossi Beilin, Izrael külügyminiszter-helyettese aláírtak egy 14 cikkelyből álló „Alapszerződést", amelyben teljesen helyreállítják a diplomáciai kapcsolatot a Vatikán és Izrael között. A szerződés előszava utal „a katolikus egyház és a zsidó nép közötti kapcsolat sajátos jellegére", akárcsak „a megbékélés történelmi jelentőségű folyamatára", továbbá „a katolikusok és a zsidók közötti barátság és egymás megértésének növekedésére."

A katolikus egyház és a zsidó nép közötti kapcsolat sajátos „jellege" ez idáig az üldöző és az üldözött, a gyilkos és az áldozat közötti kapcsolatra hasonlít. Róma bűnbánata, ami a folyamatot elindíthatja, még hátra van. Hogyan kerülhetne sor egy jelentőségteljes megbékélésre anélkül, hogy az a fél, aki ilyen szörnyű sérelmeket okozott a másik félnek, ne lenne hajlandó ennek teljes beismerésére, őszinte bocsánatkérésre és komoly kártérítésre?

A zsidó állam 1948-ban történt megalapítása óta, Róma közel 46 évig még arra sem volt hajlandó, hogy elismerje Izrael létezését. Még most is azon az álláspontón van, hogy Jeruzsálem Izrael kormányától független, nemzetközi státusszal bíró város legyen. Akkor mi a célja ennek a „szerződésnek"? Mivel Izrael új alapokra helyezte a kapcsolatát a PLO-val (Palesztin Felszabadítási Front), és határmódosításokra is sor került, a Vatikán ráébredt, hogy ha bele akar szólni Izrael jövőjébe, akkor fel kell venni vele a diplomáciai kapcsolatot. És a Vatikán óhajtja ezt a befolyást.

A jelenlegi izraeli vezetők látszólag elfelejtették, hogy az olasz hadseregnek kellett felszabadítani a római gettót, amelyet a Vatikán állított fel. Bizonyára X. Piusz kijelentése is feledésbe merült, melyet Golda Meir idéz önéletrajzában: „Nem akadályozhatjuk meg a zsidóknak, hogy Jeruzsálembe menjenek..., de ezt soha nem fogjuk szentesíteni... A zsidók nem ismerték el a mi Urunkat, mi sem tudjuk elismerni a zsidókat." Veszélyes dolog olyanokban bízni, akiknek múltban elhangzott szavai és évszázadokon keresztül tanúsított következetes magatartása meghazudtolja a most hozott megállapodást.

A megállapodásban a Vatikán elismerteti Izraellel a vallási és lelki- ismereti szabadsághoz való emberi jogot. Micsoda arcátlanság! Róma soha nem volt hajlandó megadni ezt a jogot másoknak, amikor uralmi pozícióban volt. Hiteles dokumentumok által bizonyított tény, hogy Róma esküdt ellensége a szólás-, a vallás- és a sajtószabadságnak, és a pápák következetesen elnyomták ezeket a szabadságjogokat, amikor csak lehetőségük nyílott erre.

A megállapodásban továbbá Izrael és a Vatikán elkötelezi magát, hogy közösen fognak fellépni az antiszemitizmus ellen. Mit ér az ilyen megállapodás anélkül, hogy Róma beismerné, hogy évszázadokon keresztül a legkegyetlenebb antiszemitizmust folytatta, és őszintén bocsánatot kérne mindenért? E minimális gesztus nélkül a szerződés Izrael számára inkább sírásra, mint örvendezésre ad okot.

A történelem igazságért kiált

Róma megtévesztő kísérlete antiszemitizmusa elleplezésére a II. vatikáni zsinat dokumentumaiban is fellelhető. Ott a zsidókra, bár nem nevezik meg őket, úgy utalnak, mint akiktől Krisztus származott test szerint, és úgy hívják őket, hogy „szerelmetesek az atyákért...” Ez az állítás aligha összeegyeztethető azzal, ahogyan Róma bánt Isten választott népével a történelem során. Az ember sajnálattal olvas igazságot ilyen forrásból.

A következő mondat nem kevésbé arcátlan hazugságot állít: ...azokra is kiterjed az Isten üdvözítő szándéka, akik elismerik a Teremtőt; köztük elsősorban a mohamedánokra. Ok azt vallják, hogy Ábrahám hitén vannak, velünk együtt imádják az egy Istent, aki irgalmas, és az utolsó napon megítéli az embereket.

Micsoda istenkáromlás az iszlám Allahját a Teremtőnek nevezni, és így az ősi Kaba főnökök pogány istenségét (Muhammad Qurais törzsének istenét) Jahvével, a Biblia Istenével azonosítani. Az iszlám egyértelműen tagadja, hogy Allah atya lenne, hogy volna fia, illetve hogy létezne az Atya, Fiú és Szent Szellem hármassága, ezért nem tudja értelmezni az „alkossunk embert a hasonlatosságunkra” igerész többes számát (lMózes 1,26). Allah csak azokhoz könyörületes, akik jót cselekednek, és gyűlöli a bűnösöket, viszont az igazi Isten maga a szeretet, aki mindenkit szeret.

Allah távoli isten, akivel lehetetlen személyes kapcsolatra lépni, mivel hiányzik belőle a szentség, a kegyelem és a szeretet, és ő parancsol a gonosznak. Allah pontosan az ellentéte Ábrahám, Izsák és Jákob Istenének.

Ami „Abrahám hitének" megtartását illeti, Ábrahám előretekintett Krisztusnak, Isten Bárányának az eljövetelére, aki meg fog halni a bűneinkért (lMózes 22,8; János 1,29; 8,56). Ezt az igazságot a muzulmánok teljes egészében elutasítják. Az iszlám tagadja Jézus istenségét, illetve azt, hogy Isten Fia lenne. Tagadja, hogy Jézus meghalt a kereszten a bűnein-kért (állítólag valaki más halt meg helyette), és természetesen Jézus feltámadását is tagad-ja. Mégis a II. vatikáni zsinat dokumentumának fent említett idézete úgy beszél a muzulmánokról, mint akik mindezek ellenére részei az „üdvösség tervének". Róma hihetetlen ökumenizmusával egy későbbi fejezetben még foglalkozunk.

Allah egyenlő lenne Jahvével és az iszlám lenne „Ábrahám hite"? Róma azért lenne ilyen nagylelkű a muzulmánokkal szemben, hogy behízelegje magát kegyeikbe? A II. vatikáni zsinat fenti idézete azt sugallja, hogy végül mindenki - még a bálványimádók is - a római katolikus egyház védőszárnyai alá fog kerülni, tehát mindenki, kivéve a protestánsokat. Róma nagylelkűségének vannak korlátái, bár igazi természetét finom módszerek mögé rejti. Pillanatnyilag engedékeny Izrael iránt, de a józanész arra figyelmeztet bennünket, hogy motívumai nem tiszták. A történelem felhívja a figyelmet, hogy ne feledkezzünk el róla.
Jeruzsálemnek megvan a maga Yad Vashem Múzeuma (Holocaust Múzeum), hogy mind-örökre a világ lelkiismerete előtt legyen a Hitler által megölt hatmillió zsidó emléke. Ezzel szemben semmiféle emléket nem állítottak fel az anyaszentegyház által megölt zsidók és keresztények névtelen millióinak tiszteletére.

A Vatikán megtévesztően szép szózatai ellenére nem hagyhatjuk figyelmen kívül a jelen-kor történelmével kapcsolatos vissza-visszatérő kérdést, melyet Guenter Lewy a következőképpen fogalmaz meg: Amikor Hitler elindította az európai zsidóság elleni gyilkos hadjáratát, az igazság és a jogosság kevés védelmezőre talált. Krisztus helyettese (helytartója) és a német (katolikus) püspöki kar nem tartozott ezek közé. Szerepük különleges fontossággal bír azzal a kérdéssel kapcsolatban, amit egy

fiatal lány tesz fel Max Frisch Andorra című művében egy katolikus papnak: „Hol voltál Benedek atya, amikor el-vitték a bátyámat, mint egy állatot a mészárszékre, hol voltál akkor?” A kérdés még mindig válaszra vár.

20. A SZERBEK LEMÉSZÁRLÁSA

Az a jó usztasa, aki egy késsel ki tud vágni egy gyereket az anyja hasából... (Ante Pavelic, a horvátok vezére)

Ante Pavelic, Horvátország népének poglavnikja (vezére) és Stjepan He fér, Baranya megye kormányzója közel egy millió áldozat megcsonkított testével biztosították helyüket a történelem csúcsán...
Mindketten középkorúak voltak, római katolikusok... a parlament tagjai, (és) részt vettek honfitársaik kiirtásában; olyan kegyetlenséggel hajtották végre gyilkosságaikat, hogy ezen még náci szövetségeseik is megdöbbentek; (a háború után) mindketten Argentínába menekültek (a Vatikán titkos útvonalain keresztül), hogy száműzetésben folytassák mozgalmukat. (Scott and Jón Lee Anderson, lnside The League)

A Vatikán következetesen támogatta Hitlert és Mussolinit és a JuJ franciaországi náci bábkormányt a második világháború alatt, amely a német-római birodalom újjáélesztésének vágyából fakadt, olyan világi vezetők segítségével, akik végrehajtják Róma akaratát. Hosszú ideje ez a Vatikán állam, ahogyan most is. Franciaország (melyet XI. Piusz „a nagy katolikus család elsőszülöttjének" nevezett) Olaszországgal és Németországgal együtt Európa vezető katolikus országai voltak, amelyekben az egyház nagyhatalommal rendelkezett. Ezeknek az országoknak a kormányai hajlandóságot mutattak az egyházzal való együttműködésre, és konkordátumokon keresztül még formálisan is megerősítették a kapcsolatot.

A szovjet típusú kommunizmust agresszív ateizmusa és az egyház könyörtelen rombolása a katolicizmus legnagyobb ellenségévé tette, melylyel hosszú fennállása óta valaha is szembe kellett néznie. A kapitalista típusú demokráciák a lelkiismereti, vallás- és sajtószabadság hangsúlyozása miatt szintén össze-férhetetlenek voltak a római katolicizmussal. Az 1920-as és 30-as években úgy tűnt, hogy a fasizmus reményt nyújt a katolikus Európa egyesítésére, amely védőbástyaként szolgálna az egyre erősödő kommunista világtörekvés és a demokrácia növekvő fenyegetésével szemben.

A Vatikán rájött, hogy élet-halál harcot vív a marxizmus-leninizmussal. Elengedhetetlennek tűnt a partneri viszony megteremtése a Nyugat-Európában felnövekvő fasiszta erőkkel. Az 1929-ben Mussolinivel, majd az 1933-ban Hitlerrel kötött konkordátum ennek a politikának a részét képezte. Mindkét jelentős szövetség Eugenio Maria Giuseppe Giovanni Pacelli, Vatikán államtitkárának ügyes diplomáciáját tükrözte, aki később XI. Piuszt, mint XII. Piusz követte a pápai trónon 1939-ben, a második világháború kitörése előtt. Mind Mussolini, mind Hitler római katolikusok voltak, és uralmuk megerő-sítette a katolicizmust Európában. A vatikáni imperializmus egymás mellett tudott növekedni az olasz és a német imperializmussal.

Az „Intermareum"

Az első világháború utolsó napjaiban Pacellit, aki már ekkor egyre nagyobb népszerűségre tett szert a vatikáni körökben, pápai nunciussá nevezték ki Münchenben. A Vatikán nevében titkos tárgyalásokat folytatott a központi hatalmakkal, hogy megmentse Németországot és az Osztrák-Magyar Monarchiát a vereségtől. Ezeknek az országoknak kisebb államokra való szétesése a területükön élő katolikusokat kisebbségbe szorítaná és így az egyház ott elveszítené domináns helyzetét, amely rendkívüli fontosságú törekvései megvalósításához.

Wilson elnök azonban ragaszkodott ahhoz, hogy a szlávok függetlenséget kapjanak. így született meg Csehszlovákia és Jugoszlávia, mint független állam. A katolikus horvátok egyszer csak kisebbségi helyzetben találták magukat egy olyan új országban, amelyben a keleti ortodox egyház gyakorolt döntő befolyást. A Vatikán a kedvezőtlen helyzet megváltoztatása végett kampányt indított a jugoszláv ortodoxia ellen, és azért is, hogy a térségben egyre inkább teret nyerő kommunista veszélyt ellensúlyozza. Ennek a kettős célnak a megvalósítása érdekében az 1920-as években a Vatikán kapcsolatba lépett a „fehér" orosz értelmiség egy csoportjával, akik a bolsevik uralom elől menekültek el, és elszánták magukat arra, hogy visszatérnek, és megdöntik a „vörösöket". Ahogy az összeesküvők csoport-ja nőtt, Intermareum néven váltak ismertté - ez egy nemzetközi földalatti bizottság volt, amely azzal a céllal szerveződött,

hogy felszabadítsa és egyesítse az ún. „Intermare" (tengerközi) területeket, melyeket a Balti-, a Fekete-, az Égei-, a Jón- és az Adriai-tenger határolt. Ez a több mint egy tucatnyi országból álló ütköző elméletileg keletre korlátozta volna a kommunistákat, és elzárta volna őket az új, egyesült, katolikus Európától. Ahogy nőtt az Intermareum ereje, annál több támogatást kapott a Vatikántól, bár jóllehet az 1930-as évekre már egyértelműen egy fasiszta csoport volt, amelynek a nemzetközi terrorizmushoz is köze volt. Ennek a szervezetnek az egyik leggonoszabb és legszadistább vezetője egy Ante Pavelic nevű ember volt, aki nagy szolgálatot tett mind Hitlernek, mind a Vatikánnak, a Jugoszláviában „Usztasa" néven ismert fasiszta szervezet fejeként.

A kommunizmus minden elképzelést felülmúlt gonoszságban, névtelen milliók legyilkolásáért felelős, és nagy számban vannak olyanok, akiket megkínzott és jogtalanul börtönbe záratott. Sajnálatos módon sokan azok közül, akik az életük feladatának tekintették a kommunizmus elleni harcot, ugyanolyan kegyetlenségeket követtek el. A második világ-háború után az Anti-kommunista Ligába beszivárogtak „a terroristák, a nácik és a latin-amerikai (korábbi usztasa) halálosztagok tagjai". Az usztasa háttér nagy jelentőséggel bír.

Ante Pavelic és a katolikus horvát földalatti mozgalom

Horvátország törvényes vezetői, bár katolikusok voltak, gyanakvóan figyelték a Vatikán politikai ambícióit, és teljesen érthetően, nem voltak hajlandóak támogatni annak törekvéseit. Így szükségessé vált egy illegális hadsereg felállítása, amely katolikusbarát terroristákból állott. Az Usztasa élén Ante Pavelic Intermareum vezető állt, karöltve a horvát püspökkel, Aloysius Stepinac-csal együtt. Ez a két bűnöző számos politikai gyilkosságért volt felelős. Megölték Sándor jugoszláv királyt és Barthou, francia külügyminisztert (1934), akárcsak a horvát paraszt párt vezetőjét, Radichot is (1928). (Az utóbbi felhívta a figyelmet a Vatikán mesterkedéseire, és szembehelyezkedett azokkal, ezért el kellett távolítani.)

Mint Sándor király és Barthon meggyilkolásának kitervelőjét, Pavelicet a franciák halálra ítélték, de sikerült megszöknie. Öt évvel korábban a Jugoszláv kormány távollétében már halálra ítélte. Mussolini a Vatikán

iránti lojalitás miatt menedékjogot adott Pavelicnek Olaszországban, és megtagadta mind a francia, mind a jugoszláv ki adatási követelést.

A Pavelic vezetése alatt álló Usztasa egész Európában gyilkosságokért, nyilvános helyeken való robbantásért, zsarolásért, fenyegetésekért és más terrorcselekményekért volt felelős, melyek a Jugoszlávián belüli rend megzavarását és egy független, katolikus horvát Pillám létrehozását célozták. A Vatikán diplomáciája kivette a maga részét ezeknek a céloknak az előmozdításában. Mussolini és a Van kán anyagi támogatásának következtében az Usztasa mind létszám bán, mind erőben növekedett, így amikor Hitler bevonult Jugoszláviába, az Usztasa készen állt egy Pavelic vezette náci bábrendszer működtetésére.

Ante Pavelic és az Usztasa olyan propagandagépezettel rendelkezett, amely a nacionalista horvát történelmi revizionizmust és fajgyűlöletet az előítélet és gyanakvás legalacsonyabb szintjére süllyesztette le, és így tette vonzóvá. Horvátország népessége az 1920-as évek végén körülbelül 3 millió római katolikusból, közel 2 millió görögkeleti szerbből, egy millió muzulmánból és körülbelül 50 000 zsidóból állott. Az Usztasa vonzó megoldást kínált azok számára, akik a horvát okai szerették volna uralmon látni az országban: az összes nem katolikust és nem horvátot el kell távolítani deportálással vagy megsemmisítéssel.

Ennek a célnak a megvalósítása érdekében Horvátországnak el kellett szakadnia Jugoszláviától. Ezért Pavelic már 1929-ben kiképzőtáborokat állított fel az usztasa gerillák számára Magyarországon és Olaszországban. Ezekből a bázisokból intézték terrorista akcióikat az usztasák a jugoszláv kormány ellen. Az olasz fasiszta milícia képezte ki ezeket a gerillákat, akik az ő fekete egyenruhájukat hordták, utánozták az előrelendített karú náci tisztelgést és díszlépést, és alig várták azt a napot, amikor majd „felszabadítják" országukat. Ez a pillanat akkor jött el, amikor a német hadsereg bevonult a horvát fővárosba, Zágrábba, és behívták Pavelicet Olaszországból.

A nácik a Vatikán óhajával összhangban kikiáltották Horvátország függetlenségét, és An-te Pavelicet nevezték ki a bábállam élére. Pavelic azonnal hozzáfogott megsemmisítő programjához. Barátja, Stjepan Hefer Ba-

ranya megye kormányzója és katonai biztosa lett, ahol buzgón megvalósította az Usztasa hitvallását. „Ez azt jelentette, hogy a szerbek lemészárlása és a zsidók (náci haláltáborokba való) deportálása hivatalos politikai irányvonallá vált, melyet horvát rohamosztagok önkéntes csoportjai hajtottak végre, akik mindenhol felkutatták a (nem katolikus) családokat."

Pavelic megrótta Hitlert, amiért túl engedékenyen bánt a zsidókkal, és azzal dicsekedett, hogy Horvátországban teljesen megoldotta a „zsidókérdést". A körülbelül 50 000 főnyi zsidóságot, aki ott élt a háború kitörésekor, rövid időn belül vagy kiirtották, vagy náci koncentrációs táborba, legfőképpen Auschwitzba szállították.

A katolikus kapcsolat

Horvátország katolikus papságának többsége fanatikusan Pavelic és hihetetlenül gonosz rendszere mellé állt. Pavelic kitüntetéseket osztogatott papoknak és apácáknak, ami hűen tükrözi azt a tényt, hogy sokan közülük aktív szerepet játszottak az Usztasa katonaságával karöltve. Főleg ferences szerzetesek csatlakoztak az Usztasa egységeihez.

Pavelic főpapsághoz fűződő viszonyával kapcsolatosan két, a témában járatos szakember a következőket írja: Amikor az usztasákat Zágrábba rendelték a németek, a Stepinac horvát érsek azonnal gratulált a poglavniknak, és bankettet rendezett egy új nemzet megalakulásának tiszteletére. (Mint a horvát püspökök feje) elrendelte, hogy az összes horvátországi katolikus templom szószékéről hirdessék ki a független államot húsvét vasárnapján, és elintézte, hogy XII. Piusz pápa fogadja Pavelicet (Rómában).

Stepinac érsek a következőket mondta: „Isten, aki irányítja a nemzetek sorsát és kezében tartja a királyok szívét, nekünk adta Ante Pavelicet, és arra indította egy baráti és szövet-séges nép vezérét, Adolf Hitlert, hogy szórja szét elnyomóinkat győztes csapataival... Di-csőség legyen Istennek, hálával tartozunk Adolf Hitlernek, és hűséggel poglavnikunknak, Ante Pavelicnek." Ez olyan szoros partneri viszonyt jelentett az egyház és az állam között, melyet a Vatikán nagyon akart, de 300 évig nem tudott megvalósítani. Pavelic születésnapját minden katolikus templomban különleges szertartásokkal ünnepelték meg.

A korábbi BBC tudósító Avro Manhattan, a Vatikán politikájának szakértője, a következőket írja: ...itt a katolikus egyház egy olyan államot hozott létre, amely tantételeivel teljes összhangban áll. Az eredmény egy szörny, amely a lábát két önkényuralmi rendszer fegyveres erején vetette meg: egyik a könyörtelen fasiszta állam, a másik a katolicizmus önkényuralmi rendszere...

A vatikáni diplomácia ezen alkotásának különleges jelentőségét az adja, hogy szemléletesen példázza, amint a katolikus egyház maradéktalanul megvalósítja elveit, bárminemű ellenállás vagy a világ közvéleményétől való félelem nélkül.

A Független Katolikus Horvát Állam különlegessége a következőkben állott: itt kicsinyített formában jelent meg az a modell, amelyet a katolikus egyház, ha hatalmában állna, szívesen megvalósítana nyugaton, illetve az egész világon. Mint ilyen, alapos tanulmányozást érdemel, ugyanis nagy jelentőségű a világon élő összes békeszerető ember számára.

Amikor Pavelic hatalomra került, Stepinac érsek püspöki körlevelet adott ki, amely elrendelte a horvát papság számára az új usztasa állam támogatását. Számos bizonyíték van arra, hogy a katolikus papság vagy aktívan részt vett, vagy áldását adta az usztasák által vezetett holocaustra. Egy ferences szerzetes, Miroslav Filipovic, két évig volt a jasenovaci koncentrációs tábor parancsnoka, amely idő alatt nem kevesebb, mint 100 000 áldozat megsemmisítését irányította, akiknek legtöbbje szerb ortodox volt. Stepinac püspök volt annak a bizottságnak a feje, amely halálbüntetés terhe mellett a római katolicizmus erőszakos úton való térítéséért volt felelős, és ő volt a legfelső apostoli vikárius abban az usztasa hadseregben, amely végrehajtotta azoknak a lemészárlását, akik nem voltak hajlandók áttérni a katolicizmusra. Stepinac „Hitvalló Atya”-ként volt ismert az Usztasában, és rendszeresen az Anyaszentegyház áldásában részesítette annak tagjait és annak tevékenységeit.

Az Usztasa Parlament megnyitása után Pavelic a zágrábi katedrálisba ment, ahol Stepinac érsek különleges imákat ajánlott fel a barátja számára, és ünnepélyes Te Deum éneklését rendelte el Istennek való hálaadásul az új rendszer megalakulásáért. Mostar katolikus püspökének az ezután bekövetkezett szerb és zsidó mészárlásokkal kapcsolatban nem az fájt, hogy ártatlan emberek százezreit kínozták meg és mészárolták le szadista módon, hanem az, hogy nem tértek át a katolikus hitre: „Ha az Úr nagyobb megértést adott volna a hatóságoknak ahhoz, hogy a katolicizmusra való áttérítést nagyobb szakértelemmel és intelligenciával végeznék, ... akkor a katolikusok száma 500-600 ezerrel nőtt volna."

Az Usztasával együttműködő leghírhedtebb egyházi személyiségek közé tartozott - Stepinac püspök mellett - Vilim Cecelja atya (aki később kulcsszerepet játszott a náci háborús bűnösök vatikáni kimenekítésében), aki mint pap elnökölt, amikor Pavelic ünnepélyes keretek között letette hűségesküjét. Szoros szálak fűzték az Usztasához a ljubljanai Gregory Rozmant és a szarajevói Iván Saricot is. Cecelja az usztasa hadseregben, mint helyettes tábori káplán szolgált alezredesi rangban. Bosznia-Hercegovinában a „szerbek hóhéraként" ismert Saric kijelentette, hogy a Mindenható Isten áll az usztasa mozgalom mögött, és Isten különleges áldása van azon elhatározásukon, hogy megszabadítsák a világot a zsidóktól.

Munkája jutalmaként a Vatikán Stepinacot később bíborossá nevezte ki. Bár Pavelicnek jól ismertek voltak a bűnei, mégis fogadták a Vatikánban, és XII. Piusz pápa megáldotta. „Mikor Nagy-Britannia vatikáni nagykövete magánkihallgatáson felhívta (XII. Piusz) figyelmét a horvátországi eseményekre, a pápa megjegyezte, hogy Pavelic egy „igen gonosz ember".

A szerbek lemészárlása

A németekkel ellentétben, akiket csak a tömegméretű megsemmisítések leghatékonyabb és leggyorsabb módszere érdekelte, a katolikus Usztasa „a benne részt vevő és tevékenységé-re áldást osztogató papokkal és püspökökkel együtt nagy örömüket lelte a kivégzések előtti kínzásban. Az áldozatok többségét nem lelőtték, hanem megfojtották vagy vízbe fojtották, elégették vagy leszúrták. Az Usztasa beterelte a szerbeket az ortodox templomokba (ahogy korábban a keresztesek tették a zsidókkal), utána

elreteszelték az ajtókat, és felgyújtották a szarufákat. Van olyan fénykép, amely mosolygó usztasákat ábrázol, miközben az asztalon egy szerb üzletember holtteste fekszik, akit előzőleg kiheréltek, beleit kiontották, késekkel összevagdosták, és a felismerhetetlenségig összeégették".

Az áldozatok számát milliónál is többre becsülik, és ez minden valószínűség szerint megfelel a valóságnak. Jugoszláviában a háborús bűnösök pere során 700 és 900 000 közé tették azoknak az áldozatoknak a számát, akiket „megkínoztak és megöltek... a két tucat koncentrációs táborban" Horvátország területén belül, és tízezrek soha nem is érték el ezeket a táborokat. Sokan közülük zsidók voltak, de legtöbbjük ortodox hitű szerb, akinek a választási lehetősége a római katolicizmusra való áttérés volt, vagy a halál.

Mind Jugoszláviában, mind Ukrajnában a római katolikus papok, püspökök és bíborosok a Vatikán tudtával részt vettek a területek fölötti római katolikus uralmat célzó háborúk legvéresebb és legbarbárabb mészárlásaiban, és áldásukat adták ezekre.

Fitzroy Maclean, az usztasaellenes partizánok brit katonai összekötője egyik jelentésében ezt írta: A mészárlások igazából [1941] június végén kezdődtek, és egész nyáron át folytatódtak, kiterjedésükben és intenzitásukban egészen augusztusig növekedtek, amikor a terror a tetőfokára hágott. Egész Boszniát elborította a vér. Usztasa csoportok járták a vidéket késekkel, husángokkal és gépfegyverekkel. Szerb férfiakat, nőket és kisgyerekeket mészároltak le, szerb templomokat gyaláztak meg, szerb papokat gyilkoltak meg, szerb falvakat pusztítottak el, miközben nőket erőszakoltak meg, megkínozták az embereket, megégették és megfojtották őket. A gyilkolás kultusszá, megszállottsággá változott.

Az usztasák egymással versengtek, hogy ki hány „ellenséget" tud megölni. Azért, hogy a poglavnik - Pavelic - kedvében járjanak, és előléptessék vagy „hősiességért" kitüntessék őket, a katonák lefényképeztették magukat az áldozatukkal. Az ilyen fényképek - melyek túlságosan hátborzongatóak ahhoz, hogy bemutassák őket - közül való az, amely usztasákat ábrázol, amint egy baltával levágott szerb fejet visznek Zágráb utcáin keresztül. Az usztasák mindegyik képen mosolyognak, és igyekeznek úgy állni, hogy jól látszódjanak, mintha jelezni akarnák, hogy

részt vettek a kegyetlenkedésben. Néhány usztasa azoknak a szerbeknek a szemeit gyűjtötte, akiket megöltek, és amikor már elegendő mennyiségű összejött, elküldte a poglavniknak megtekintés céljából, vagy büszkén mutogatták más emberi szervekkel együtt a zágrábi kávézókban."

Végül már a nácik is megelégelték az Usztasa kegyetlenkedéseit, és voltak esetek, amikor közbeléptek, és megmentették a kiszemelt áldozatokat, sőt 1942-ben feloszlattak egy teljes usztasa ezredet a további rémtettek elkerülése végett. Az olasz katonák közül voltak olyanok, akik zsidókat és szerbeket rejtettek el az Usztasa egységei elől. Azonban Hefer, mint egy hatalmas terület kormányzó biztosa, könnyen biztosítani tudta a gyilkolás folyamatosságát.

A háború után a Jugoszláv kormány letartóztatta Aloysius Stepinac érseket, és háborús bűnök elkövetéséért 17 év börtönre ítélte. A vatikáni propagandagépezet Stepinacot a kommunista üldöztetés bátor áldozataként állította be - amely képet a világi média is át-vett -, beleértve a Newsweek magazint is. XII. Piusz pápa Stepinacot bíborossá nevezte ki a háború után. Az egész világon a horvát közösségeken belül „Stepinac Társaság"-ok alakultak, amelyek megpróbálták kieszközölni a „szenvedő mártír" szabadon bocsátását. Az ilyen jellegű nyomásoknak köszönhetően sikerült elérni, hogy Stepinacot néhány évi börtön után kiengedték.

Andrija Artukovic, az Usztasa közismert belügyminisztere, aki később Ante Pavelic alatt igazságügy-miniszter lett, a horvát kormány fajirtáspolitikájáért volt felelős, és felügyelte a koncentrációs táborokat. 1986-ban azt írták, hogy „valószínűleg a legjelentősebb háborús bűnös, aki még él, és ma is szabadlábon van". Viszont amikor a brit titkosszolgálat tévedésből elengedte 1945-ben Ausztriában, illegálisan belépett az Egyesült Államokba Alois Anich néven, és zavartalanul élt Dél-Kaliforniában a saját nevén egészen 1984-ig, amikor emberek deportálásáért letartóztatták.

Artukovicot a per során katolikusok védték, mint például a horvát pap, Cuturic atya, akitől egy chicagói újság a következő idézetet hozta le: És mit akarnak tenni az egyik tényleges vezetőnkkel Andrija Artukovic-csal - aki horvát és katolikus -, akit a szabadság, jogosság és igazság igazi baj-

nokai védenek az összes istentelen zsidókkal, ortodoxokkal, kommunistákkal és protestánsokkal szemben? A vezetőnket, Andrija Artukovicot „gyilkosnak" nevezik. Nem, nekünk, usztasáknak, meg kell tartanunk a méltóságunkat.

Artukovicot, aki végül visszatért Jugoszláviába 1985-ben, bíróság elé állították, és számos bűnben találták vétkesnek, beleértve „Vrgin Most városának és a környező falvak teljes lakossága kiirtásának az elrendelését..." Artukovic, akit golyó általi halálra ítéltek, az ítélet végrehajtása előtt, 1988. január 16-án halt meg, 88 éves korában. Artukovicot védelmezői egészen a legvégsőkig a kommunista propaganda és üldöztetés ártatlan áldozatának állították be.

Bosznia-Hercegovina és Szarajevó nevét az egész világ ismeri. A szerbeket rendszeresen elmarasztalják agressziójukért és kegyetlenkedéseikért; viszont az újságcikkek soha nem tesznek említést arról, hogy 1941 és 43 között a katolikus Usztasa hogyan mészárolta le a szerb lakosságot, amiért most akarnak bosszút állni a szerbek.

A Reader's Digest-ben egy neves újságíró tollából megjelent Jugoszláviáról szóló cikk anélkül tesz említést az usztasákról, hogy akárcsak egy szót is szólna a szerbek lemészárlásáról. A „keresztény horvátok és szerbek" kifejezést használja, és figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy a horvátok katolikusok és a szerbek ortodoxok, és mélységes gyűlölet izzik kettőjük között.

Közvetlenül a legutóbbi háború kitörése előtt a Horvátországon belül élő szerbek egy újabb tisztogatástól kezdtek félni. „A szerb etnikum, amely Horvátország 4,75 millió főből álló lakosságának 12%-át teszi ki, azzal vádolta a nacionalista kormányt, hogy feléleszti az usztasa rezsim szellemét és politikáját." A Slobodan Dalmacija című újságot 1993 januárjában szigorú cenzúra alá helyezték a következő állításáért: „Horvátország új államában kötelező horvátnak (katolikusnak) lenni".

Mélyen fájlaljuk Vinko Puljic érsekkel együtt a katolikus templomok szándékos lerombolását és azt, hogy a szerbek katolikusokat mészároltak le, ahogyan ezt az 1994 áprilisában történt három hetes Egyesült Álla-

mokbeli útja során nyilvánosságra hozta. Viszont az nem válik becsületére, hogy nem tett említést arról a közel egy millió szerbről, akiket a katolikus Usztasa mészárolt le. Mindkét oldalon be kell ismerni a bűnöket, és meg kell bánni azokat, hogy létrejöhessen a béke.

A Vatikán, amely jelentős szerepet játszott a szerbek legyilkolásában, és azután kimenekítette a tömeggyilkosok nagy részét, tagadja, hogy vér tapadna a kezéhez, és előadásokat tart a világnak az igazságról és az erkölcsről. A pápa 1993 januárjában az újévet köszöntő beszédében azt mondta, hogy „le kell fegyverezni az agresszort", ha ez másképp nem megy. „Bár nyíltan nem említette meg Szerbiát, mégis arra lehetett következtetni, hogy ő az agresszor, akire utalt." Egyértelmű, hogy a Vatikán képmutatása nem ismer határokat.

A második világháború utolsó napjaiban, amikor a szovjet csapatok egyre inkább közeled-tek, Pavelic elmenekült. Katolikus papnak öltözve Hitler bábkormányának feje kikerülte mind a szovjet, mind a szövetséges ellenőrző pontokat, és Rómába ment, ahol a Vatikán elrejtette. Ott gyakran találkozott Montinivel, XII. Piusz helyettes államtitkai avval, aki később VI. Pálként lépett a pápai trónra. Montini előtt már évekkel korábban ismertek voltak az Usztasa tettei. Már 1941 szeptemberében egy Branko Bokun nevű jugoszláv személy hatalmas mennyiségű bizonyító anyagot adott át Montininek hátborzongató fényképekkel és szemtanúk beszámolóival együtt, melyek jól dokumentálták az Usztasa rémtette-it. A Vatikán mégsem látta indokoltnak politikája megváltoztatását, hanem továbbra is támogatták horvátországi emberüket és az általa vezetett usztasa rezsimet és annak tetteit.

Miután a vatikáni hatóságok minden információt megkaptak, amivel Pavelic szolgálni tudott a katolicizmus főellenségével, a szovjet típusú kommunizmussal kapcsolatban, tit-kos útvonalakon Argentínába küldték. Ott ez a szadista tömeggyilkos ismét vezető pozícióba került, ezúttal, mint Juan Peron, a katolikus diktátor biztonsági tanácsadója, aki tárt karokkal ölelte az anyaszentegyház keblére a szökésben lévő, katolikus háborús bűnösöket.

21. VATIKÁNI EGÉRUTAK

Feltételezésem szerint született valami megállapodás a Vatikánnal és Argentínával... nemcsak a quislingek [hazaárulók] megvédése ügyében, hanem azok védelmére is, akik a jugoszláviai háború folyamán súlyos háborús bűnöket követtek el. Úgy tűnik, nekünk is meg kell védelmezni ügynökeinket, bár ez nem kellemes feladat számomra, sőt egy kicsit visszataszító is. A helyzet ugyanis az, hogy a Vatikánnal és Argentínával együtt szemet hunyunk a fölött, hogy bűnös emberek jussanak menedékhez Argentínában.
(John Moors Cabot, Amerika belgrádi nagykövete, 1947. június)

Mindenki azt hitte, hogy a Vatikán egérútjaira sohasem fog fény derülni. Suitland és Maryland álmos városai alatt mintegy 20 földalatti pince található, mindegyik kb. 4000 m²-nyi alapterületű, és zsúfolásig telve vannak olyan dokumentumokkal, amelyeket a nyilvánosság elől igyekeztek elrejteni. Az egykori őrök utódainak egyáltalán nem tűnt fel, hogy milyen óriási titkok vannak itt eltemetve... Ahogy teltek az évtizedek, szép lassan leemelték a fátylat a Vatikán titkairól.

...A Vatikán egérútjai titkokból történelmi tényékké váltak. Ha természetüket pontosan akarjuk meghatározni, a legtalálóbban talán úgy jellemezhetnénk ezeket: kémek, botrányok, náci csempészések förtelmes öröksége. Az Unholy Trinity: The Vatican, The Nazis and Soviet Intelligence (Szentségtelen háromság: a vatikáni, a náci és a szovjet hírszerzés) c. könyv előszavának egy részlete.)

A II. világháború végén, a német ellenállás összeomlása után a Kelet-Európában élő emberek leginkább attól féltek, hogy az előre nyomuló szovjet csapatok nem felszabadítják, hanem leigázzák őket. Egész országok válhatnak háborús prédává, amelyekkel Roosevelt jutalmazná Sztálint. A polgárokat megfosztanák szabadságjogaiktól, és azok, akik egykor szabadon utazhattak bármilyen országba, most a szó szoros értelmében a kommunista uralom foglyaivá válnának a bezárt országhatárok mögött.

Az esetleges kommunista uralom ellen azonnali intézkedéseket kellett hozni. Akik felmérték a helyzetet, tömegével indultak Nyugat felé az egyre inkább előre nyomuló Vörös Hadsereg előtt. Remélve, hogy a zűrzavar jól leplezi majd valóságos kilétüket, a menekülő tömeg közé vegyült több tízezer háborús bűnös is, akik Ukrajnából, Magyarországról, Romániából, Jugoszláviából, Csehszlovákiából, illetve Németországból menekültek. A sors iróniája, hogy közülük sokaknak nyújtottak gyorsabb

és jobb segítséget, mint a többi, legális menekültnek, akik közül néhányat a segítséget nyújtók saját maguk börtönöztek be és kínoztak meg.

XII. Piusz mentegetői azt hangoztatják, hogy a holocaust idején az egyház azért burkolózott némaságba, mert megkövetelték tőle, hogy maradjon pártatlan. Ahogy a háború a végéhez közeledett, a pápa egyre inkább kimozdult a pártatlan álláspontról. Próbálta rávenni a szövetséges hatalmakat, hogy kesztyűs kézzel bánjanak Mussolinival és Hitlerrel. Országaiknak erősnek kell maradniuk, hogy elhárítsák a szovjet kommunizmus veszélyét. A szövetséges hatalmaknál azonban süket fülekre talált a pápának a tömeggyilkosokért való meglepő közbenjárása.

Miután elmulasztott bármit is megtenni a zsidók megmentése érdekében, a pápa inkább arra tett erőfeszítéseket, hogy megmentse gyilkosaikat. Érvelése az volt, hogy egy olyan fasisztát, aki a kommunizmus ellen harcol, nem szabad háborús bűnösként elítélni, mert akkor továbbra is tudja folytatni a harcot. Jóllehet a pápa nem tudta megmenteni sem Hitlert, sem Mussolinit, a menekülttáborban mégis világosan napvilágra hozta, hogy „a Vatikán kész menedéket nyújtani a fasiszta háborús bűnösöknek”.

A nagy menekülés Nyugatra

Szinte hátborzongató, hogy milyen gyorsan jutott el a menekülés lehetőségének híre a „megfelelő személyekhez”, és közben hogyan maradhatott titokban mások előtt. Náci háborús bűnösök kezdtek folyamatosan kiszivárogni Nyugatra a Vatikán által gyorsan kiépített földalatti menedékutakon. Később az egész szervezet „egérút” néven vált ismertté. Néhány nyomozó riporter, mint pl. Mark Aarons és John Loftus nagy nehézségek árán utat vágtak maguknak, hogy hozzáférhessenek az eddig titkos dokumentumokhoz.

Erről számolnak be Unholy Trinity (Szentségtelen háromság) c. könyvükben: XII. Piusz pápa irányításával és néhány vatikáni tisztviselő, mint pl. Monsignore Giovanni Montini (később: VI. Pál pápa) felügyeletével történt meg a modernkori történelem legnagyobb igazságsértése... Lehetővé tették, hogy több tízezer náci háborús bűnös Nyugatra meneküljön,

ahol azokat „szabadságharcosokként” kezelték... Kimenekítettek még fasiszta háborús bűnösöket Közép-Európából, Oroszországból, Belorusszia-ából és Ukrajnából is.

A katolikusok többsége minden bizonnyal nagyon megdöbbent volna, ha tudta volna, mit tesz a Vatikán. Talán az is meglepte volna őket, hogy a menekülő háborús bűnösök között nagy számban voltak klerikusok is, papoktól kezdve érsekekig. A Vatikán egyébként tudott arról, hogy klérusának tagjai milyen bűnöket követtek el, és a szörnyű tények tökéletes ismeretének ellenére áldását adta tevékenységükre. Milyen tragikus, hogy nem indult hasonló kezdeményezés azért, hogy zsidók millióit mentsék meg a náci halálgyárak kezéből!

Több ezer usztasa vonult vissza a náci csapatokkal együtt az orosz előrenyomulás elől, és meg-próbálták a brit csapatoknak megadni magukat az osztrák határnál, de sikertelenül. Ezért ti-tokban kellett átjutniuk a brit vonalakon, és ebben a szintén usztasa Vilim Cecelja atya volt a segítségükre. Cecelja, az usztasák hadseregének egyik alezredese, „büszkén-számolt be arról, hogyan szervezte meg, hogy nyolcszáz paraszt a Jugoszláviát megszálló németek oldalán harcoljon”. 1941. május 17-én Pavelic mellett volt Rómában, mikor XII. Piusz Pavelicet megáldotta.

Cecelja, előre érezve a nácik vereségét, 1944. májusában Bécsbe ment, „hogy előkészítse a menekülési útvonal osztrák szakaszát”, és hogy megalapítsa „a Horvát Vöröskereszt osztrák ágazatát, amely tökéletesen fedezte illegális tevékenységét”.

Ami Pavelicet illeti, a nyugati hírszerzők által megszerzett dokumentumok a következőket írják róla: Ante Pavelic megvékonyította jellegzetes, vastag szemöldökét, álszakállt ragasztott, és egy argentin útlevél birtokában „Ramirez” néven Ausztriába szökött.

A St. Gilgin kolostorban rejtőzködött egészen addig, amíg a brit megszálló csapatok rá nem bukkantak. [Azonban a Vatikánnal történt megállapodás alapján] szabadon engedték, és két évvel később lehetett újra hallani róla Olaszországban. Papnak volt öltözve, és egy másik kolostorban lakott... majd Buenos Airesbe hajózott 1948-ban.

Az egérút-szervezet korai működése

A náci háborús bűnösök kimenekítésében fontos szerep jutott Alois Hudal püspöknek, aki a német papok számára felállított teológiai szeminárium rektora volt Rómában, és így közeli kapcsolatban állt mind Monsignore Giovanni Montinivel (a későbbi VI. Pál pápával), mind Alcide de Gasperivel (a későbbi olasz miniszterelnökkel). A püspök egyébként különösen a katolikus klérushoz tartozó háborús bűnösök kimenekítésében játszott kulcsfontosságú szerepet. Hudal bizalmas viszonyban volt Eugenio Pacellivel is, már azelőtt, hogy pápává választották volna, és ez később is folytatódott. Hudal épp annyira fanatikus módon támogatta Hitlert és a náci politikát, mint amilyen fanatikusan gyűlölt mindent, aminek bármi köze is volt a kommunizmushoz. A halála pillanatáig antiszemita Hudal sokáig szoros munkatársi viszonyban állt a római Szent Hivatallal (ami egyébként az inkvizíció intézményének utódja), és sokáig a katolikus doktrínák éber felügyelője- ként tevékenykedett.

Hudal egyébként semmilyen ellentmondást nem látott szeretett római katolicizmusa és az általa ugyancsak nagyra becsült nácizmus között. A háború idején, amikor Róma utcáin járt, autójára egy zászlót tűzött, amely a „nagy" Németországot ábrázolta. Amikor a szövetséges hatalmak győzelme már teljesen egyértelműnek látszott, a zászló gyorsan lekerült az autóról.

Hudalnak a nácizmussal rokonszenvező Rómában tartott beszédeit és nácipárti könyvét, melynek címe A nemzetiszocializmus alapjai (The Foundations of National Socialism), a Vatikán nemcsak hogy nem nézte rossz szemmel, hanem inkább elismerésének adott hangot. (Hual könyvének kinyomásához az engedélyt Theodore Innitzer bíboros adta meg, az osztrák katolikus egyház prímása, aki lelkesen üdvözölte Hitlert, amikor az leigázta Ausztriát.) Hualt, a Vatikán államtitkárának, Eugenio Maria Pacellinek közvetlen bizalmasát 1936-ban címzetes püspökké nevezték ki, és a kinevezési ceremóniát maga Pacelli bíboros vezette. Pacellit egyébként 1939. március 2-án választották pápává XII. Piusz néven. A nácik is kedvelték Hudalt, amit az is bizonyít, hogy az Arany Náci Párt tagsági jelvényét adományozták neki.

A Hudal által kimenekített háborús bűnösök között volt Franz Stangl is, a hírhedt treblinkai koncentrációs tábor parancsnoka. Az ő parancsára gyilkoltak meg mintegy 900 ezer táborlakót, akiknek többsége zsidó volt. Miután megszervezték szökését egy osztrák fogolytáborból, Stangl egyenesen Róma földalatti alagutai felé vette az irányt több tízezer társával együtt. Hual nevét suttogták valamennyien, ugyanis ez volt az a jelszó, amely előtt megnyíltak a titkos szentélyek kapui. Stangl saját maga is elmondta, hogy amikor be-jutott a Vatikán területére, ahol menedéket nyújtottak neki, hamarosan Hudal püspök „lépett be a szobába, ahol várakozott. A püspök felé nyújtotta mindkét kezét, és azt mondta: Ön biztosan Franz Stangl. Már vártam".

Stangl végül Brazíliában telepedett le, és ott fogták el 1967-ben Simon Wiesenthal nácivadászai, akik közben értesülést szereztek a vatikáni egérutakról is. Katolikus hivataloknak, szemináriumoknak, kolostoroknak ez a hálózata nem csak menedéket nyújtott a titkos útvonalakon menekülő bűnösöknek, hanem hamis iratokat, igazolványokat és útleveleket is kiállított, hogy a menekülők eljussanak Dél-Amerikába vagy más biztonságos helyekre. A leghírhedtebb tömeggyilkos, Adolf Eichmann, a zsidó ügyekért felelős SS részleg ateista vezetője, aki Hitler személye után közvetlenül felelős az egész holocaustért is, egyike volt annak a több tízezer háborús bűnösnek, akiket katolikus hivatalnokok csempésztek ki nagy körültekintéssel az egérutakon keresztül a Vatikán áldásával.

Az izraeli hírszerzés végül Eichmann nyomára bukkant Argentínában, és elrabolta. Jeruzsálemben bíróság elé állították, és 1962-ben kivégezték. Az izraeliek nagy gondot fordítottak arra, hogy ez az esemény ne boszszúként maradjon fenn a történelemben, hanem az igazság és a jogosság győzelmeként. Eichmannt Buenos Airesben is meggyilkolhatták volna az izraeli ügynökök. Ehelyett nagy kockázat és erőfeszítések árán bíróság elé állították, ahol áldozatai szemtől-szemben láthatták a tárgyaláson, és így az egész világ értesülhetett a holocaust valóságáról. A „vándorló zsidóság", akiket Eichmann milliószám küldött a halálba, most saját földjén hallhatta a bizonyságtételt. Miután végig hallgatták Eichmann vallomását (állandóan arra hivatkozott, hogy „istenének", Hitlernek engedelmeskedett csupán), az esküdtszék a bizonyítékok mérlegelése után elrendelte az ítéletet, és Eichmannt felakasztották.

A náci háborús bűnösök többségének azonban sikerült beolvadnia Latin-Amerika német közösségeibe. Bár megmenekültek az emberi igazságszolgáltatás elől, egy nap azonban egy magasabb ítélőszék előtt kell majd megállniuk - ahogy mindannyiunknak. Azon a helyen tökéletes igazság szerint fognak felettük ítélni. A különös csak az, hogy a velejéig romlott egyház azt állítja magáról, hogy ennek a mennyei igazságnak a képviselője a földön.

Hihetetlen megszállottság

Az egész földalatti szervezet úgy szerveződött meg, hogy XII. Piusz diplomáciai nyomást gyakorolt az illetékes hatóságokra, hogy saját személyes képviselőit engedjék be a háborús bűnösök fogolytáboraiba, hogy ott „szolgálhassanak" a katolikusok felé. Az igazi cél azonban a náci háborús bűnösök azonosítása és kicsempészése volt.

Alig lehet a véletlen műve, hogy XII. Piusz éppen Hudal püspököt választotta tanácsadójául, hiszen egész Róma tudta róla, hogy mennyire fanatikus antiszemita, és mennyire rokonszenvez a nácikkal. Később egyébként Hudal a következő teljesen őszinte vallomást tette: Hálát adok Istennek azért, hogy lehetővé tette számomra, hogy börtönökbe és koncentrációs táborokba jussak be, és hogy ott segíthettem a foglyoknak, hogy hamis papírokkal elmeneküljenek... 1945 után kötelességemnek éreztem, hogy jótékonysági munkámat teljes mértékben az egykori nemzetiszocialisták (nácik) és fasiszták megmentésének szenteljem, különösen azok megmentésének, akiket a „háborús bűnösök" névvel illetnek.

Micsoda vallomás! Nem szabad figyelmen kívül hagynunk azt sem, hogy Hudal római katolikus püspök volt, több pápának közeli és bizalmas barátja. Feltette az életét arra, hogy szolgálja az anyaszentegyházat, és ezzel az is együtt járt, hogy teljes mértékben engedelmes volt az egyház szellemi vezetőjének, aki meggyőződése szerint Krisztus helytartója volt. Semmi olyat nem tett volna, ami ellenkezett a Szentatya utasításaival. Ezt bizonyítja az is, hogy hűséges szolgálata jutalmául magas rangra emelték, és előkelő címeket adományoztak neki.

A háború véget ért. Hitler gonoszsága és annak borzalmas következményei, a lerombolt városok és a több millió kioltott élet ma már vitathatatlan történelmi tény. A hat millió zsidó lemészárlása is hiteles feljegyzések alapján dokumentálható. A Hitler-rezsim bűntettei annyira felháborították a világot, hogy végül Nürnbergben nemzetközi bíróságot állítottak fel, hogy elítéljék azokat, akik a „háborús bűnökért tartoznak felelősséggel". Ennek ellenére Hudal püspök, aki tisztában volt a tényekkel, meggyőződéssel állítja, hogy „jótékony munkájával" Istent szolgálta, és ebbe beletartozott az is, hogy megmentse a „háborús bűnösöket" attól az igazságszolgáltatástól, amelyet a világ akart rájuk kiszabni.

Talán Hudal elszigetelten hajtotta végre mindazt, amit tett? Egyáltalán nem. Hűségesen szolgált egy titkos küldetést, a pápát és szeretett egyházát. Miután valaki más foglalta el a helyét, minden ugyanúgy folytatódott tovább - a Vatikán irányításával. Egyébként a helyébe lépő személyek, ha lehet, még nálánál is gonoszabbak voltak. Ok is a katolikus klérus tagjai közül kerültek ki, és azt hitték, hogy Istent szolgálják. Tudták, hogy a pápa áldásával teszik, amit tesznek. Hudal tehát, amikor arról beszélt, hogy „jótékony cselekedetet" hajtott végre, amikor megmentette a „háborús bűnösöket", csak a Vatikán szavait visszhangozta, amely azonban mindig is a háttérben maradt.

Mindent Isten dicsőségére?

Hudal a legtöbb segítséget hírhedt egérutjainak felállításában egy régi barátjától kapta, Walter Raufftól, aki maga is náci háborús bűnös és tömeggyilkos volt. A gonoszság szövevényes hálójának más hatalmak is részesei voltak, pl. az Egyesült Államok, és a Vatikán közvetetten ezeket használta fel céljai elérésére. Az OSS (a CIA elődje) például „kölcsönvette" Rauffot a Vatikántól, és elég hosszú ideig magánál tartotta ahhoz, hogy kikérdezze az SS-hírszerzés egykori fejét mindenről, amit a kommunista ügynökök nyugati működéséről tudott. Később elengedték, és Rauff visszatért milánói lakosztályába, majd onnan a földalatti egérutakon északi irányban menekült tovább.

A vatikáni egérutakat biztosító szervezet számára a szükséges anyagi támogatás Rauff egyik volt SS-társától, Frederico Schwendttől érkezett, aki minden idők egyik legtehetségesebb hamisítója volt. A kezdeti időkben

hihetetlen géniusza helyettesítette a hiányzó vatikáni tőkét. A szervezet működését később más forrásokból fedezték, eladták például a nácik illegális úton szerzett vagyonát, melynek egy része az a többszáz font súlyú aranykészlet volt, amit nyugatra csempésztek ki, és ott átmostak a katolikus elöljárók.

Még a Nemzetközi Vöröskereszt is, különösen a római hivatal, nagy erőfeszítésekkel támogatta a szervezetet, és hamis iratok kiállításával háborús bűnösök tömegei számára tették lehetővé, hogy Genovában feljussanak a Dél-Amerika felé induló hajókra. A menekülés utolsó szakaszáért Siri, horvát érsek volt felelős, aki olyan hírhedt szörnyetegeket rejtegetett kolostorában, mint Eichmann, amikor az az igazságszolgáltatás elől futott.

Ami pedig Pavelic Intermareumbeli régi barátját, a horvátországi szerb és zsidó tömeggyilkost, Stje-pan Hefert illeti, a feljegyzések a következőket mondják róla: Stjepan Hefer is Ausztriába menekült. 1946. augusztus 19-én is ott tartózkodott, amikor a jugoszláv kormány kiadatási kérelmet nyújtott be, hogy Jugoszláviában állítsák bíróság elé a háború alatt elkövetett bűnei miatt. Hefer azonban poglavnikjához csatlakozott, és Argentínába hajózott.

Hefer Európából az egyik legfontosabb horvát földalatti menekülési útvonalon keresztül jutott ki, amit a Tomaselli út 132 alatt lévő Instituto de Santa Jeronimus (Szent Jeromos Intézet) tartott őrizete alatt Rómában. Ez a [Vatikán által pénzelt] katolikus alapítvány, amit Draganovic és Levasic atya vezetett, több ezer usztasa kijutását szervezte meg Dél-Amerikába...

Buenos Airesben a menekültek a száműzetésben élő horvát katolikus szerzetesek egy csoportjától kaphattak segítséget. Így mintegy ötszáz usztasa tudott kimenekülni egy hónap leforgása alatt. Felmerül a kérdés, hogy milyen elv alapján lehet emberkínzókat és tömeggyilkosokat elrejteni az igazságszolgáltatás elől? A rendelkezésünkre álló sok-sok bizonyíték azt mutatja, hogy két dolog számított csak: ha valaki katolikuspárti volt és kommunistaellenes, bármilyen bűntett elkövetése ellenére azonnali feloldozást kaphatott. Ezen túl, az eretnekek és a zsidók lemészárlása már évszázadok óta jól bevált gyakorlat volt az egyházban, és

több pápa is áldását adta rá, mint Isten dicsőségére elvégzett, hitbeli cselekedetre.

Ha valaki végig követi a pápaság történelmét, akkor nagyon is érthetővé válik számára azoknak a náci bűnösöknek a megmentése, akik hűségesen követték anyaszentegyházuk példáját.

Ha valaki támogatta a római katolikus egyházat fő ellenségei, a kommunizmus és a protestantizmus ellen vívott harcában, és egyben a katolikus hit szószólója volt, arra úgy tekintettek, mint aki Isten tökéletes akaratát cselekszi. A cél az volt, hogy ez bármi áron, bármilyen eszköz felhasználásával és bármilyen kapcsolat által megvalósuljon. A meghatározó irányvonal a Vatikánnak az az elhatározása volt, hogy egész Európa katolikus államok szövetségévé váljék, amely ellensúlyozza majd Sztálin kommunizmusát. Minden egyéb ennek volt alárendelve. A nyugati szövetségesek csak korlátozott mértékben voltak hajlandók ebben partnerséget vállalni, csak annyira, amennyire azt saját érdekeik megkívánták. Újra a szentségtelen szövetségről van szó („paráználkodás a föld királyaival"), és János apostol előre látta, hogy a fenevadon ülő asszonynak az egész történelem során ez marad a bűne.

A katolikus országok kötelességüknek érezték, hogy mindent megtegyenek azért, hogy elősegítsék a Vatikán érdekeit. Ehhez a küldetéshez tartozott az is, hogy biztonságos menedékhelyeket nyújtottak az anyaszentegyház olyan gyermekeinek, akiket az a védőszárnyai alá akart vonni, hogy ez által teljesítse nagy küldetését, vagyis Isten földi királyságának megteremtését. A távoli Latin-Amerikában e cél megvalósítása érdekében előre jól kidolgozott stratégiát követve telepítették le a kimenekítetteket.

Az „egérutak" új irányítás alatt

Hudal nyílt rokonszenve a nácizmus iránt, Hitler iránti csodálata és szégyenérzet nélküli antiszemitizmusa még a háború befejeztével sem hagyott alább, amikor a holocaust mérhetetlenül mély borzalmai a rémült világ tudomására jutottak. Ennek következtében a püspökzavaró tényezővé vált a vatikáni gépezetben. Magára vonta a nyilvánosság figyelmét, és ez azzal a veszéllyel járt, hogy felfedik a vatikáni „egérutak" titkát. így aztán felettesei egyre nagyobb nyomás alá helyezték Hudalt, hogy lépjen

ki a képből, és ő vonakodva bár, de visszavonult, lemondott egyházi pozíciójáról, és meghúzódott az események hátterében.

Az „egérutak" felügyelete így egy leleményes horvát katolikus papra, Krunoslav Draganovicra maradt. O egyébként Horvátországban közeli segítője volt Saric szarajevói püspöknek, a hírhedt antiszemitának, akit csak „a szerbek hóhérja" néven ismertek. Draga-novicot 1943 augusztusában az egyház Rómába hivatta, és az Intermareum legbefolyásosabb összekötőjévé vált a Vatikánban. Különböző manőverek árán sikerült magát megválasztatnia a Horvát Vöröskereszt római képviselőjévé, ami felbecsülhetetlenül nagy segítséget jelentett a háború után, ugyanis ily módon sok hamis iratot tudott beszerezni a menekültek számára.

Draganovic volt a San Girolamo horvát konfraternitás igazgatója, amelyet Rómában alapított meg V. Miklós pápa 1453-ban. A Tornaselli utcai kolostor labirintusa hamarosan sok, a nemzetközi igazságszolgáltatás elől menekülő bűnözőt rejtegetett. A San Girolamo vált a náci háborús bűnösök Dél-Amerikába történő kimenekítésének legfontosabb központjává. Draganovicnak sok volt usztasa társa, mint pl. Vilim Cecelja (a Tito-kormány a „7103-as számú háborús bűnöseként tartotta nyilván, és sikertelenül kérte kiadatását) kulcsszerepet játszott a náci bűnösök szöktetésében. Cecelja, akiről már az előzőekben el-mondtuk, hogy a szökési útvonalak osztrák részéért volt felelős, tábori lelkészként szolgált, és feloldozást adott az usztasáknak a szerb és zsidó tömegmészárlások idején".

Közvetlenül a háború után Cecelja atya, állítólag pusztán humanitáriánus okokból, a Nemzetközi Vöröskeresztel való kapcsolatfelvétel és annak engedélye nélkül megalapította a Horvát Vöröskeresztet, ami később rendkívül hasznos stratégiai lépésnek bizonyult a kimenekítések szempontjából. Ideiglenes engedélyt kapott arra, hogy működtesse Ausztriában a „menekülttábort", amíg a Nemzetközi Vöröskereszt fel nem állította saját irodáját, és ily módon Cecelja Vöröskeresztes igazolványokhoz jutott hozzá. Ezek alapján a Vöröskereszt által hitelesített" hamis iratokat készített egykori usztasa társainak, akik Ausztriába, majd a Vatikán „egérutain" keresztül Rómába, onnan Genovába és végül Dél-Amerikába menekültek. Ez a katolikus atya gyakran büszkélkedett azzal, hogy

ő vezette be az Usztasában azt a titkos szertartást, amelyen gyertyákat, feszületet, tőrt és revolvert is használtak.

Az igazság teljes semmibevevése

Amikor az embercsempészési akcióról kezdtek bizonyos információk és hírek kiszivárogni, mind a Vatikán, mind Draganovic határozottan tagadta, hogy bármilyen kapcsolatban állt volna az „egérút" mozgalommal. A római katolikus egyház a mai napig is tagadja ezt, és sok ilyen jellegű újságcikk lát napvilágot - természetesen a Vatikán aláírásával.

A következőkben egy nemrég megjelent „ártatlansági nyilatkozat" egy részletét olvashatjuk: Egy régi vádat cáfolva, a Vatikán tegnap visszautasított minden olyan állítást, amely szerint segítséget nyújtott náci háborús bűnösöknek, hogy Európából Dél-Amerikába meneküljenek a II. világháború után.
Ezt a Vatikánra vonatkozó állítást az idézte elő, hogy az ottani archív dokumentumok osztályozása során olyan iratokat találtak, amelyek bizonyítják, hogy náci háborús bűnösök érkeztek Buenos Airesbe a háború után a Vatikán, a Vöröskereszt és Spanyolország által kiadott hamis útlevelekkel... A Vatikán archívumait bizonytalan időre zárva tartják, és az odalátogató zsidó csoportoktól is megtagadják a belépést...

A Vatikán sajtófőnöke, Joaquin Navarro, II. János Pál pápa szóvivője... elmondta, hogy „történelmi szempontból teljesen alaptalan az az állítás, hogy a Szentszék... zsidóüldöző náci háborús bűnösöknek nyújtott segítséget, hogy azok elmenekülhessenek Európából."

Egy később megjelent cikkben a következő olvasható: Majdnem két évvel azután, hogy Carlos Saul Mennen elnök bejelentette, hogy megnyitja a „náci-aktákat" Argentínában, a kutatók nyomára bukkantak olyan rendkívüli jelentőségű dokumentumoknak, amelyek világosan feltárják a háború befejezését követő náci mozgalmat...

Egyes dokumentumok alapján kimutatható például, hogy Ante Pavelic nyolc horvát támogatójával együtt érkezett Argentínába a háború után... viszont előzőleg senki sem tudott arról, hogy Pavelic háborús bűnökkel

vádolt társaival érkezett volna az országba. Pavelic társai között volt... [nevek felsorolása].

Az önigazolást kereső méltatlankodás hasonló kitörései csak azt bizonyítják, hogy a Vatikán teljesen semmibe veszi az igazságot. Az évtizedekig titkos pincékben rejtegetett tényeket többé nem lehet tagadni. Azok közül a bizonyítékok közül, amelyeket Aarons és Loftus feltártak, és amelyek minden kétséget kizáróan bizonyítják a Vatikán aktív részvételét, sokhoz úgy jutottak hozzá, hogy „illegálisan behatoltak Draganovic irodájába, és lefényképezték Draganovic szigorúan titkos feljegyzéseit". Ezek alapján egyértelműen bizonyít-ható, hogy Girolamo volt „a Vatikán embercsempész-mozgalmának központja".

Az illegális behatolás során megszerzett dokumentumok másolatai is megerősítik, hogy Ante Pavelic maga is „hosszabb ideig a Vatikánon belül tartózkodott több más körözés alatt álló háborús bűnös társával együtt". Abban az időben a volt horvát „vezér" katolikus papnak álcázta magát. Vatikáni rejtőzködése alatt Pavelic jó barátságba került Monsignore Giovanni Battista Montinivel, a Vatikán államtitkár-helyettesével. XXIII. János II. vatikáni zsinata közepette Montinit pápának választották meg, ő lett VI. Pál pápa 1963-ban. Ahogy ezt már említettük, VI. Pál rendkívül erőteljesen érvényesítette akaratát a II. vatikáni zsinaton, csakúgy, mint IX. Piusz az 1870-es, I. vatikáni zsinat során.

Az, hogy a Vatikán támogatja a titkos útvonalak működtetését, teljesen nyilvánvaló volt a Szövetségesek titkosszolgálata előtt.18 Nézzünk meg most egy rövid idézetet Róbert Mudd, CIC (Counter Intelligence Corps)-ügynök egyik jelentéséből: A horvátok [háborús bűnösök] hetente jó néhány alkalommal hagyták el a Vatikánt, és mindig egy sofőr vezet-te autójukat, amelyiknek CD-s rendszáma volt [CD, azaz Corps Diplomatic, vagyis Diplomáciai Testület (DT)]. A gépkocsi a Vatikánból indult, és utasait a San Geronimo kolostorba vitte [amely San Girolamónál található]. Mivel diplomáciai védelem alatt állt, senki nem állíthatta meg...

Ezeket a horvát háborús bűnösöket Draganovic vette pártfogásába, teljes összhangban a Vatikán arra irányuló terveivel, hogy a volt usztasákat védelme alatt tartja mindaddig, amíg nem tudja beszerezni a szükséges ha-

mis okmányokat, hogy azok biztonságosan kijuthassanak Dél-Amerikába. A nyugati hírszerzés passzívan nézte „az egérutak jól szervezett és sikeresen működő szervezetét, amit Krunoslav Draganovic atya és a horvát klérus tartott irányítása alatt", és semmilyen ellenállásba nem kezdeményezett. Kisebb győzelemként fogható fel, hogy a „britek San Girolamóban csapdát állítottak fel, és egy titkos összejövetel után mintegy száz embert letartóztattak". A sikertelen szembenállás egyik oka az volt, hogy „London és Washington is bizonyos megállapodásokra jutott a Szentszékkel, hogy támogatja a náci kollaboránsokat abban, hogy azok Draganovic „egérútjain" emigrálhassanak".

Amerikai és brit részvétel

A frusztrált amerikai és brit ügynökök, akik képtelenek voltak elfogni a háborús bűnösöket, nem voltak tisztában azzal, hogy saját embereik közül néhányan bizalmas értesülésekkel látják el Draganovicot. így aztán a „jóságos atya" továbbra is sikeresen halászta ki usztasa-társait a menekülttáborokból, pontosan azelőtt, hogy azokat letartóztatták volna. Ez volt a helyzet Ljubo Milossal is, aki a jasenovaci koncentrációs táborban volt magas beosztású tiszt, ahol kb. 300 000 embert öltek meg. Milos nagy örömét lelte a „zsidók rituális legyilkolásában", különösen azt élvezte, ha elmetszhette torkukat, kihasogathatta bor-dájukat, felmetszhette hasukat egy külön erre a célra használt késsel, bevethette őket élve a téglagyár égetőkemencéjébe, vagy egyszerűen csak halálra verhette őket. Miután Draganovic tudomására jutott, hogy Milost le akarják tartóztatni, gyorsan kimenekítette a tá-borból, és biztonságos helyre vitette.

Az „egérutak" földalatti mozgalmának tagja volt még egy másik katolikus pap, aki egyben usztasa-tag és háborús bűnös is volt, név szerint Draggutin Kamber atya. A tömeg-gyilkos Draggutin egy koncentrációs tábort hozott létre a saját vezetése alatt, ahol a zsidókat és a szerbeket teljes kiirtásra szánta, mondván: károsak az usztasa államra nézve. Azon fáradozott szorgalmasan, hogy segítsen az usztasa háborús bűnösöknek kikerülni a szovjet és a szövetséges hírszerzés hálójából, és sikerüljön biztonságos helyre menekülniük, ahol az usztasa mozgalom új erőre kaphat. Az OSS egyenlő mértékben vette ki részét a munkából, ugyanis attól tartottak, hogy a horvát patrióták félelmetes ellenfeleivé válhatnak a kommunista Titónak, aki Jugoszlávia elnöke lett.

A CIC valójában önmaga ellen dolgozott. Míg egyik része Washingtonból arra kapott uta-sítást, hogy tartóztassa le a háborús bűnösöket, másik részük viszont - ugyancsak Washingtonból - azt az utasítást kapta, hogy rejtse el, illetve használja fel saját céljaira a náci háborús bűnösöket. Vegyük például a hírhedt Klaus Barbie-t, a franciaországi Lyon Gestapo-főnökét. Barbie és családja több mint öt évig rejtőzködött az Egyesült Államok egyik német főhadiszállásán Stuttgartban. A CIC informátorként használta egy ideig, majd segített neki a szökésben. Bár a Barbie-ról szóló akták többségét eltávolították a minisztériumi archívumból, „mégis úgy tűnik, hogy a legfelsőbb kormányhivatal állította ki számára az úti okmányokat és javasolta neki a Vatikán menedékutait".

Aarons és Loftus így folytatja: Draganovic azonnal elhajóztatta [Barbie-t és családját] Dél-Amerikába, aki oda már Klaus Altmann néven érkezett. Bolíviában Barbie-t Draganovic helyi képviselője, Rocque Romac atya fogadta, aki maga is horvát fasiszta pap és körözés alatt álló háborús bűnös volt. Valódi neve Stjepan Osvaldi-toth atya volt.

A Barbie-dokumentumok rossz minőségű másolatának alapos vizsgálata során fény derült arra, hogy maga a minisztérium koordinálta Barbie szökését a Vatikán által biztosított „egérutakon" keresztül. Sőt még az is kiderült, hogy a korai időszakban a menedékutak amerikai szakaszán szinte minden menekülővel a politikai koordinációs államhivatal (State Department's Office of Policy Coordination - OPC) foglalkozott római összekötő ügynökükön keresztül. A CIC feljegyzései szerint tényekkel bizonyítható az is, hogy Draganovic hamis papírjait Róbert püspökön, egy amerikai volt OSS- ügynökön keresztül szerezte be, aki az akkori Nemzetközi Menekült Szervezet (IRO) római hivatala élén állt.

Ezek alapján tehát joggal állítható, hogy a Vatikán hírhedt „egérutai" - egy bizonyos mértékig - a Nyugat hírszerző ügynökségeivel kötött elvtelen szövetségben működtek. Azzal egy időben, hogy a szövetségesek hírszerzése segítséget nyújtott Draganovicnak bizonyos háborús bűnösök kimenekítésében, Draganovic igyekezett a hátuk mögött még többeket megszöktetni. Nemrégiben kiadott titkos dokumentumok a gonoszságnak és intrikának hihetetlenül szövevényes hálóját hozták felszínre, és bizonyos szálak olyan CIA főnökökhöz vezetnek, mint Allén Dulles és

William Casey, sőt tovább, egészen az Egyesült Államok elnökéhez. Ez adta az alapot ahhoz, hogy a későbbi Watergate, illetve Iran-Contra ügyek kapcsán olyan hírhedt háborús bűnösöket, akiknek a nürnbergi vádlottak padján lett volna a helyük, különleges tanácsadó-ként hívattak be a Pentagonba a látszólag elkerülhetetlen Szovjetunió elleni háború előkészületeivel kapcsolatban. A sors iróniája folytán ez megnyitotta az ajtót a szovjet ügynökök előtt, akik ily módon beszivárogtak a földalatti „egérutakba", illetve bizonyos nyugati hírszerző ügynökségekbe. Persze ez már egy újabb történet.

A Vatikán nem csak hogy háborús bűnösök tízezreit rejtette el az igazságszolgáltatás elől, de lehetőséget is adott nekik arra, hogy a háború után újra folytassák rémtetteiket. Az Intermareum újra körvonalazódni látszott, és friss erővel kezdett felépülni a katolikus Európa a szovjet kommunizmussal szemben.

Draganovic rejtegette a San Girolamo kolostor falain belül Vilko Pecnikart is, aki „Pavelic háború előtti terrorista csoportjainak szervezője, illetve Pavelic személyi testőrségének parancs-noka volt", és ő vezette még „a Gestapóval szorosan együttműködő brutális szervezetet, a Gendarmerie-t is". Nagy-Britannia és az Egyesült Államok is egyetértettek abban, hogy Pecnikart át kell adni Tito jugoszláv kormányának, mint fő háborús bűnöst. Draganovic azonban megmentette Pecnikart, és beavatta „az „egérút" szervezet olyan féltve őrzött titkaiba, amit később felhasználhat majd az usztasa mozgalom [külföldi] újjászervezésénél".

Ante Pavelic halála

Kellő időben, amikor már a Vatikán és a nyugati hírszerzés hozzájutott minden birtokában levő információhoz, Pavelicet az „egérúton" keresztül biztonságba helyezték Pablo Aranyos álnéven. Az Aranyos névre kiállított személyi iratokat egy másik horvát katolikus pap, Josip Buzanovic szerezte be, aki maga is körözés alatt álló háborús bűnös volt, és aki később Ausztráliába menekült.

Pavelicet Argentínában a helyi diktátor, Juan Peron üdvözölte, aki a római katolikus titkos rendnek, a máltai lovagrendnek a tagja volt. Egyébként mind a mai napig megkövetelik Argentína vezetőjétől, hogy római

katolikus legyen. Pavelicet már előzőleg biztosították arról, hogy Peron beleegyezett: az usztasa mozgalom most Argentínából, mint új bázisról folytatódjék tovább. Ez egy Dániel Crljen nevű papnak a Vatikánnal folytatott tárgyalásai során dőlt el, aki ugyancsak kulcsfontosságú szerepet játszott a szerbek lemészárlásában.

Buenos Airesben Pavelicet sok volt társa és katonatisztje várta, akik többsége maga is háborús bűnös volt. Az „egérutak" jóvoltából gyakorlatilag az usztasa egész vezérkarának sikerült épségben elmenekülnie az igazságszolgáltatás elől. Régi barátja, Stjepan Hefer is csatlakozott az usztasa vezérhez Argentínában, hogy újabb és újabb helyeken keltsék életre a mozgalmat a világ minden táján.

A száműzetésben élő usztasa-tagoknak sikerült önmagukról azt a képet kialakítani és elhitetni, hogy ők maguk a kommunista terrorizmus áldozatai, akiket azért üldöznek, mert jó horvát hazafiként ellenálltak Tito kommunista rendszerének. Azt hangoztatták, hogy mivel első kézből tapasztalták meg a kommunizmus gonoszságát, most figyelmeztetni akarják erre a világot. Teljesen eltökélték magukat, hogy harcoljanak ez ellen a szörnyeteg ellen, és szabadulást szerezzenek az elnyomottaknak. Ennek alapján követelték, hogy minden szabadságot szerető ember támogassa őket. Kommunistaellenes csoportokat szerveztek, mint amilyen pl. a Horvát Felszabadítási Mozgalom (HOP) volt, amit Ante Pavelic alapított, és melynek a főhadiszállása Buenos Airesben volt. Legfőbb tanácsosának Stjepan Hefert nevezték ki.

Gyilkosok közt azonban nincs sok tisztesség, és nem telt el sok idő, hogy rivális horvátok megkísérelték meggyilkolni Pavelicet is, és így Spanyolországba kellett menekülnie. Csendben és elszigetelten élt Madridban, majd 1959 decemberében természetes halállal halt meg. Halála napján XXIII. János pápa személyes áldást mondott erre a hihetetlenül gonosz és szadista tömeggyilkosra.

Pavelicet egy titkos sírba temették el Madridtól nem messze. „Pavelic halálával a HOP vezetése Stjepan Heferre maradt." Saric érsek nem sokkal később, 1960-ban halt meg, szintén Spanyolországban.

Szánalmas tagadás

A Vatikán és a pápák történetének nyomozása során arra a következtetésre jutottunk, hogy mindig is elnyomói voltak a legalapvetőbb emberi jogoknak, ami különféle kínzásokban, illetve gyilkosságok sorozatán keresztül is megnyilvánult. Ez a magatartás azonban - amit tévedhetetlen kinyilatkoztatások és megmásíthatatlan dogmák támasztottak alá - nem korlátozódik csupán a középkorra, hanem mind a mai napig folytatódik, természetesen a körülményeknek megfelelő módszerekkel. Az „egérutak" szervezetének működése is jól bizonyítja, hogy Róma nem változott.

Arra is láttunk példát, hogy milyen következetesen lehet tagadni nyilvánvaló tényeket. Ez az igazság megdöbbentő megvetéséről árulkodik. A cáfolhatatlan történelmi bizonyítékok egyáltalán nem tekinthetők jó alapnak ahhoz, hogy elhiggyük a zsidók, illetve a teljes evangéliumi keresztények iránti jó szándék különböző mai megnyilvánulásait, melyeket Róma olyan nagy előszeretettel hangoztat.

Nemrégiben megjelent újságcikkek napvilágra hozták, hogy még mindig vannak a katolikus kléruson belül olyanok, akik támogatták a holocaustot: Mintegy négy évtizedes rejtőzködés után [1989. május 24-én] szerdán letartóztatták Franciaország egyik leghírhedtebb náci kollaboránsát egy római katolikus kolostorban, és az emberiség ellen elkövetett bűnök miatt emeltek vádat ellene. A 74 éves menekült, Paul Touvier a lyoni náci hírszerzés főnöke volt... Az, hogy a háború utáni időszakban a római katolikus vezetés védelmét élvezte, számos dokumentummal bizonyítható... A franciaországi római katolikus egyház Vichy-Franciaország nácipárti kormányát támogatta... Egyes [katolikus] személyek bátor és igazságszerető kiállásától és hősiességétől eltekintve, a katolikus klérus szinte teljes odaadással támogatta a nácikat... Francia bíborosok, szerzetesek és apácák (évtizedeken át tartó segítségével)... Paul Touvier elkerülte az igazságszolgáltatást.

1994. május 5-én a Prime Time Live Sam Donaldson vezetésével televíziós dokumentumműsort mutatott be „Az utolsó szökevény" (The Last Refugee) címmel. A filmet római és argentin helyszíneken forgatták, és

pontosan azokat a tényeket támasztja alá, amit már az előbbiekben mi is vázoltunk az olvasó előtt. A Buenos Airesben nemrégiben kiadott levéltári dokumentumok hitelesen bizonyították, hogy a náci háborús bűnösök a Vatikán „egérutain" jutottak el Argentínába. Az egyik dokumentumban például feljegyzések szerepelnek Jose Mengeléről (aki Auschwitz „Halál-angyala" néven vált ismertté). Kiderült, hogy a katolikus és nácipárti argentin kormány tudta, hogy ki volt Mengele valójában, sőt tudott tartózkodási helyéről is, és annak ellenére, hogy többször kérték kiadatását, mindvégig védelme alatt tartotta. Természetes halállal halt meg 1979-ben Brazíliában.

A film legnagyszerűbb része az volt, amikor Sam Donaldson az utcán találkozott néhány öregedő náci háborús bűnössel, akik életükben először álltak kamera elé. A kezdeti tagadások után végül felfedték kilétüket, persze az után, hogy Donaldson bemutatta nekik néhány olyan dokumentum és fénykép másolatát, amelyek egyértelműen bizonyítják hajdani SS-tagságukat. A különböző kellemetlen ügyekben való részvételüket is elismerték, bár mindig arra hivatkoztak, hogy „csak a parancsot teljesítették". Az egyik volt náci beismerte, hogy irodát állított fel a Vatikánban.

Riportot készítettek egy volt katonai hírszerző ügynökkel is, aki megerősítette, hogy az „egérutak" mögött a Vatikán állt. Donaldson ezután Rómába ment, hogy interjút készítsen Róbert Graham atyával, az egyháztörténésszel, aki nagy szaktekintélynek számít a háború befejezése utáni időszakot illetően.

Egyszerre nevetséges és felháborító volt hallani Graham szánalomra méltó tiltakozását, amikor teljes meggyőződéssel állította, hogy a Vatikánnak semmi köze nem volt az egészhez. Azt el-ismerte, hogy sok ezer embert segített Olaszországon keresztül Dél-Amerikába kijuttatni, de mindvégig kitartott amellett, hogy ezek az emberek csak „ártatlan menekültek" voltak, akik között esetleg „egy-két" háborús bűnös is elvegyült. „Egy-kettő?" fakadt ki Donaldson, „hiszen ezrekről van szó!" „Kérem, kérem", válaszolta Graham, „ne tegye magát nevetségessé. Ez teljes képtelenség!"

Amikor Donaldson tovább sorolta a bizonyítékokat, Graham kezdett egy kicsit ideges lenni, de továbbra sem ismert el semmit: „Csak nem annyira együgyűek, hogy elhiszik mindezt az ostobaságot? Legyenek józanabbak egy kicsit! Legalább a pápa személyére legyenek egy kicsit tekintettel..."

A bizonyítékok azonban szilárdan tartják magukat, a Vatikán tagadása pedig ismét az igazság lábbal tiprásáról tesz bizonyságot. Jóllehet sok katolikus hívő irgalommal és részvéttel viszonyult a zsidókhoz, sőt sokan még életük kockáztatásával is képesek voltak zsidókat megmenteni, egyházuk nem ezt a politikát folytatta. Aarons és Loftus a következővel fejezi be könyvét: Ahelyett, hogy hazátlan zsidókat segített volna Argentínába átjutni, az „egérutak" szervezete Eichmannt, Pavelicet és Stanglt mentette meg, hogy csak a leghírhedtebbeket említsük. A Vatikán nemcsak hogy nem távolította el Hudal püspököt, hanem helyette egy sokkal hatékonyabb személyt állított a hivatal élére Draganovic atya személyében. A nemzetközi igazságszolgáltatás helyett lérehozták az Intermareumot és számos emigráns náci szervezetet...

Amit a Vatikán elkövetett a II. világháború után, a legnagyobb jóindulattal is bűncselekménynek nevezendő. A bizonyítékok mind egy irányba mutatnak: a Szentszék segített a szökevényeknek abban, hogy elmeneküljenek az igazságszolgáltatás elől. Az „egérutak" szervezetét szándékosan hozták létre, hogy elősegítse és támogassa a körözés alatt álló náci háborús bűnösök menekülését...

Nincs alapja a védekezésnek: XII. Piusz teljes mértékben tudatában volt Ante Pavelic bűntetteinek. És nem ő volt az egyetlen, akiről tudomása volt. Az „egérutak" teljes mértékben figyelmen kívül hagyta a szökevények emberiség ellen elkövetett bűntetteit. Ha a pápa valódi kilétükről akart tudomást szerezni, csak Draganovic atyát kellett kérdeznie. Az irodájába való illegális behatolás során napvilágra került, hogy rendelkezésére álltak a menekültek valós és hamisított okmányai is, illetve egy olyan lista, amely tartalmazta valódi és álnevüket is.

A pápa diplomáciai üzenetei mindig magukban hordozták a háborús bűnösökért való közbenjárást és védelmük biztosítását... A Vatikán tudta, hogy náci bűnösöket rejt.

Nem mondható el az sem, hogy nem hatósági engedéllyel történt az „egérutak” működtetése, ugyanis a túlélő' szemtanúk egyhangúan beismerték, hogy Draganovic a legfelsőbb hivatal jóváhagyásával folytatta tevékenységét... A számos országban hozzáférhető dokumentumok egyértelműen alátámasztják, hogy a Vatikán legfelsőbb vezetése engedélyezte és irányította a háborús bűnösök kicsempészését.

Nem sokat számít azonban, hogy milyen nagyszámú és milyen meggyőző bizonyítékok állnak rendelkezésünkre, Róma továbbra is tagadja bűnösségét. A római főpap abszolút, tévedhetetlen és megtámadhatatlan tekintélyét minden áron fenn kell tartani.

22. SOLA SCRIPTURA? EGYEDÜL A SZENTÍRÁS?

Mi módon őrizheti meg tisztán az ifjú az ő útját, ha nem a te beszédednek megtartása által az én lábamnak szövétneke a te igéd, és ösvényemnek világossága.
(Zsoltárok 119,9 és 105.)

És hogy gyermekségedtől fogva tudod a szent írásokat, melyek téged bölccsé tehetnek az üdvösségre, a Krisztus Jézusban való hit által.
(2*Timóteus 3,15*)

A tapasztalatok alapján teljesen nyilvánvaló, hogy a Szentírás, amikor a köznép nyelvén terjedt, sokkal több kárt okozott, mint amennyi hasznot a tridenti zsinat megállapításának újrafogalmazása Döntöttünk azokkal az intézkedésekkel kapcsolatban, amelyeket meg kell tennünk - élve főpapi hatalmunkkal - azért, hogy orvosoljuk, illetve elejét vegyük ennek a pestisként terjedő jelenségnek, a hitnek ehhez hasonló beszennyezése rendkívül káros és veszélyes a lelkekre nézve.
VII. Piusz pápa 1816-os, Lengyelország érsekéhez intézett pápai körlevelének részlete Ha börtönbe vetnek könnyebb lesz az Alpok szikláit elmozdítani, mint engem rávenni arra, hogy bármilyen keveset is eltávolodjak Jézus Krisztus beszédétől.
(Ulrich Zwingli, 1522 augusztus 13.)

Az a jól ismert mondás, hogy a hatalom korrupttá teszi az embert, illetve hogy az abszolút hatalom abszolút korrupttá, pontosan annyira igaz a vallás, mint a politika terén. Az abszolutizmus akkor éri el tetőpontját, amikor azt állítja, hogy Isten nevében cselekszik. A II. vatikáni zsinat kijelenti, hogy „az akarati és értelmi engedelmességet különösképp meg kell adni a római püspök hivatalos tanítói tisztének még akkor is, ha nem ex cathedra beszél”. Egy katolikusban fel sem merülhet az, hogy közvetlenül Istennek és az ő Igéjének engedelmeskedjen, ehelyett teljes engedelmességet kell tanúsítania egyháza iránt, amelyik Isten nevében cselekszik, és így az egyén és Isten közé furakszik.

A hatalmi korrupció csúcsa az, amikor a katolicizmus bátran állítja, hogy az egyháztagok nem értik a Bibliát, így azt el kell fogadniuk az egyház szerinti értelmezésben: „kizárólag az egyház eleven tanítóhivatalára van bízva az a feladat, hogy hitelesen magyarázza Isten írott vagy áthagyo-

mányozott igéjét." Ezzel az ediktummal Isten Igéje, az igazság és a szabadság egyetlen letéteményese, alárendeltjévé lett az egyháznak, és a misztérium ködébe burkolózott. Az odaszánt katolikusok így a klérusnak kiszolgáltatottak maradnak, és ez a klérus, ahogy már láttuk, rendkívül korrupt.

Elfogadás vakon

A reformátorok - hogy elejét vegyék a romboló hatású leigázásnak - az embereket arra buzdították, hogy mint legfelsőbb tekintélynek, Isten Igéjének engedelmeskedjenek, és ne az egyháznak vagy az élén álló pápának. A legalapvetőbb kérdés, ami a reformációt lángra lobbantotta (és ami még a mai napig is kulcsfontosságú), az volt, hogy továbbra is vakon kell-e engedelmeskedni a római dogmáknak, még akkor is, ha azok ellentétesek a Bibliával, vagy egyedül Isten Igéjét végső tekintélyként kell alapul venni.

A Menno Simon életrajzát megörökítő író leírja, hogy milyen konfliktussal kellett szembenéznie a reformátornak: Az igazi probléma akkor kezdődött, amikor Menno, miután felnyitotta Bibliája kemény fedelét, azt a felfedezést merte tenni, hogy az egyház miséről szóló hagyományos tanításai közül egyet sem talál benne. Ekkor érte el a bensőjében zajló konfliktus a tetőpontját; el kellett döntenie, hogy életében mit tekint legfőbb tekintélynek: az egyházat vagy Isten Igéjét.

A reformátorok úgy döntöttek, hogy az Igét választják, és jelszavuk az lett: Sola Scriptura! A püspökök elutasították ezt az igazságot a tridenti zsinaton, ugyanis nem voltak hajlandóak alávetni magukat a rangban alattuk álló embereknek. Még azt is veszélyesnek tartották, hogy valakinek az otthonában anyanyelven legyen meg a Biblia, ugyanis Róma még a mai napig is azt vallja, hogy kárt okozhat, ha valaki azt szó szerint veszi. Szerintük csak a különleges képzésben részesülő elit értheti meg a Szentírást. Aki a Bibliát helyesen akarja interpretálni annak szellemben visszakell mennie a távoli évszázadokba a történelem, régészet és más tudományágak segítségével, pontosan meg kell határoznia a régi kor írójának írásmódját.

A tridenti zsinaton kimondott vélekedés, miszerint egy katolikus hívő számára egyháza, és nem a Biblia, a legfelsőbb tekintély, még ma is életben van. *Kizárólag a római főpapi intézetben képzett,* „teológiai diplomával rendelkező, hat vagy hét nyelven (beleértve az arám, görög és a héber nyelveket) beszélő tudósok képesek értelmezni a Bibliát. A Biblia tanítására pedig akkor válnak alkalmassá, ha arra a katolikus egyház megadja az engedélyt."[7] Laikus nem rendelkezhet ezzel a minősítéssel. A II. vatikáni zsinat dokumentumában a következő áll: Az egyházi elöljáróknak, „akik az apostoli tanítás letéteményesei", kötelességük, hogy a rájuk bízott híveket alkalmas módon oktassák a szentkönyveknek, főleg az újszövetségnek és elsősorban az evangéliumoknak helyes használatára. Legyenek tehát a szent szövegek lefordítva és ellátva a szükséges és valóban kielégítő magyarázatokkal, hogy az egyház tagjai biztonságosan és hasznosan foglalkozzanak a szentírással, és szelleme eltöltse szívüket.

És mit mond a Biblia?

Isten az egész emberiségnek adta a Bibliát, és nem egy szűk elitre bízta, hogy majd ők adják tovább. Ez ösvényük világossága mindazoknak, akik figyelnek rá (Zsoltárok 119,10). Már Mózesnél olvashatjuk, hogy az ember nem csak kenyérrel él, hanem minden Igével, amely Isten szájából származik (5Mózes 8,3) Ennek egyetlen szava sem olyan, hogy csak egy elit réteg értelmezheti. Az 1. Zsoltár arról beszél, hogy áldott az, aki Isten Igéjén gondolkodik éjjel és nappal, ez pedig azt jelenti, hogy férfiak és nők egyaránt értelmezhetik a Szentírást. Nincs szó arról sem, hogy ez csak egy magasan képzett csoport privilégiuma lenne.

Ha Pál apostol leveleit olvassuk, az a benyomásunk támad, hogy már eleve úgy íródtak, hogy megértse mindaz, akinek szólnak. Nem egy püspököt, vagy vezetőknek egy választott csoportját szólítják meg, hanem pl. a korinthusi, efézusi keresztényeket mind. Minden keresztény, akiben a Szent Szellem lakik, képes megérteni a Szentírást, mivel ugyanaz a Szent Szellem ihlette „Isten szent embereit" is (2.Péter 1,21).

Még egy fiataltól is elvárja Isten, hogy megtartsa az O beszédét (Zsoltárok 119,9). Itt sem esik szó arról, hogy azt egy rabbinak kellene elmagyarázni. Jézus később megerősítette, amit Mózes mondott, vagyis hogy az

embernek Isten Igéjével kell táplálkoznia (5Mózes 8,3; Máté 4,4). Jób például Isten szájának beszédeit „többre becsülte, mint élete táplálékát" (Jób 23,12). Ő sem említi, hogy egy kiváltságos réteghez járt volna rendszeresen a helyes magyarázatért!

Az egyházban bízz, és ne a Bibliában?

A pápa 1993. augusztus 15-i, egy vietnami közösség képviselőihez intézett beszédében, Denverben a következőket mondta: „Az a kihívás áll Önök előtt, hogy katolikus identitásukat tisztán és elevenen megőrizzék"[9]. Ritkán - vagy talán soha sem - hallani, hogy katolikus vezetők arra buzdítanák a nyájat, hogy egyszerűen csak Jézus Krisztushoz vagy Isten Igéjéhez maradjanak hűségesek, ehelyett inkább azt hangoztatják, hogy mindennél fontosabb az egyház iránti elkötelezettség. Az 1993-as, erkölcsről szóló értekezésében, a *Veritatis Splendor*- ban, II. János Pál kitér az igazság kérdésére is, és azt állítja, hogy azt Jézus Krisztus tanítja, és *az egyház közvetíti.* Egy katolikus hívő nem ismerheti meg Isten igazságát azáltal, hogy olvassa Isten Igéjét, hanem ehhez az egyház közvetítésére van szüksége. Csak ezzel a romlott és minden bibliai alapot nélkülöző tanítással tudja magához láncolni Róma vak követőit.

Az ortodoxia őrszeme, Ratzinger bíboros kiváló példája annak, hogyan tudja valaki ennyire vakon követni a katolicizmust. Elmondása szerint egy teológiai professzor, aki elismerte, hogy Szűz Mária testben való mennybemenetelének dogmája - amit XII. Piusz pápa 1950-ben tett hivatalos tanítássá a katolikus egyházban - minden bibliai alapot nélkülöz, mégis úgy döntött, hogy elfogadja, mondván, „az egyház bölcsebb, mint én." Szomorú, de ezzel azt ismerte el, hogy az egyház magasabb tekintély, mint maga Isten Igéje, illetve, hogy bizonyos esetekben az egyház ellentmondhat annak.

Ratzingerben ugyanez a fenntartás nélküli lángolás él a katolicizmus iránt, és büszkén vallja magáról, hogy a „a katolikus hitet követi, és nem saját véleményét."[10] „Hitét" nem azzal védelmezi, hogy meg van győződve arról, hogy amit a katolikus szemináriumokon, egyetemeken és szószékeken tanítanak, megegyezik Isten Igéjével, hanem azzal érvel, hogy mindaz megfelel a pápák, zsinatok és az egyházatyák által tanított katolikus tradíciónak - azaz túlnyomó részben nem másra, mint *hamis*

dekrétumokra, iratokra épül. A II. vatikáni zsinatról szóló dokumentum kimondja, hogy a Szentírást és a hagyományt „egyforma áhítattal és megbecsüléssel kell tehát elfogadni és tisztelni."[11] A Vatikán állam nemrégiben kiadta A *Katolikus Egyház katekizmusa (Catechism of the Catholic Church)* c. munkát, melyben a következő szerepel: Ennek következtében nem csak a szentírásból meríti az egyház az összes kinyilatkoztatott dolgokra vonatkozó bizonyosságát hanem a szenthagyományból és a tanítóhivataltól is.

Egyház az igazság útjában

Jézus azt mondta: „ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonnyal az én tanítványaim vagytok; és megismeritek *az igazságot"* (János 8,31-32). Itt nem szól Jézus arról, hogy az igazságnak más forrása is lenne, és üzenetét nem csak a 12 apostolhoz intézte, hanem mindazokhoz, akik „hittek Őbenne" (30. vers). Nem állította, hogy az O igazságát rabbiknak kellene tolmácsolniuk, vagy esetleg a római katolikus klérusnak, amely - mellesleg - akkor még nem is létezett. Isten Igéje még a legfrissebben megtért hívőknek is rendelkezésükre állt; megérthették, hihettek benne, és engedelmeskedhettek annak. Jézus Krisztus akkor ezt várta el az Őt követőktől, és ezt várja el tőlünk ma is.

Róma megakadályozza az embert abban, hogy eljusson az igazsághoz. Egy katolikus hívő nem meríthet közvetlenül Isten Igéjéből, az *csak az egyház tolmácsolásában* juthat el hozzá. Pedig Jézus azt mondta: „jöjjetek én *hozzám* és én megnyugosztlak titeket" (Máté 11,28). Róma senkinek sem engedi meg, hogy egyenesen Jézus Krisztushoz menjen, önmagát Isten kegyelme közvetítőjének mondja, és azt állítja, hogy nélküle lehetetlen megismerni Isten igazságát, és nem nyerhető el az üdvösség sem. Róma ebben a kérdésben hajthatatlan. Ha nem így lenne, teljesen elveszítené az emberek fölötti uralmát, hisz azok jól boldogulnának nála nélkül is.

Adott volna Isten tökéletes, tévedhetetlen Igét, hogy azután ne engedje meg egy szűk kisebbség kivételével senkinek, hogy megértse azt? Azt követelné embermilliióktól, hogy vakon elfogadják Beszéde értelmezését egy elenyésző kisebbség tolmácsolásában? Ha a Szent Szellem megfeddi a *világot* „bűn, igazság és ítélet tekintetében" *(angolban: meg- győzi a világot*

a bűnről, az igazságról és az ítéletről - a ford.) (János 16,18), akkor minden bizonnyal tanítani is tudja azokat, akikben benne lakik. János apostol azt mondja a keresztényeknek, hogy „nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket, hanem amint az a kenet megtanít titeket mindenre" (l.János 2,27).

Ha minden keresztényt „Isten Szelleme vezérel" (Róma 8,14), akkor azok biztos, hogy képesek megérteni a Szent Szellem által ihletett Szentírást. A keresztények „az Istentől való Szellemet" kapták, hogy „megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nékünk" (l.Korintus 2,12). Nem említi az Ige, hogy a klérus egy csoportja hivatott arra, hogy mások számára értelmezze az írásokat. De miért is kellene ennek így lenni? Minden keresztényben „Krisztus értelme van" (16. vers). Róma nem meri elismerni ezt az igazságot, ugyanis akkor az uralma alatt lévők kicsúsznának kezéből.

Róma még mindig Isten Igéjén kívül keresi az Igazságot. Nézzük csak meg egy kicsit az Aquinói Szent Tamás Pápai Egyetemet (az Angelicumot) Rómában. II. János Pál pápa is az egyetem egyik hallgatója volt. A mintegy 135 országból jövő 1200 hallgató az „igazságot" teológiai és filozófiai művek több ezer kötetében kutatja, illetve saját „életfilozófiájára" alapozza.[13] Ellentétben Jézus szavaival, vagyis, hogy az Ö Beszédének való engedelmesség által ismerjük meg az igazságot, a katolikus hittudósok nagyon bonyolult módon keresik az igazságot. Pedig az igazság keresésének csak egyetlen helyes útja létezik.

Halálos szellemi kötelék

Béreában Pál apostol tanítását a Bibliával vetették össze, és nem egy bizonyos réteg vagy embercsoport ítéletének rendelték alá (Apostolok cselekedetei 17,11). Akkor ez volt a gyakorlat, és még ma is az egyén személyes felelőssége, hogy megismerje Isten Igéjét. Ez az alapja annak is, hogy helyesen alkosson ítéletet a szellemi vezetőkről, ugyanis ez áll a Bibliában. A római katolikusoknak (ahogy a mormonoknak, Jehova tanúinak vagy sok más kultusznak) azonban *el kell fogadniuk, és nem szabad felülbírálniuk* egyházuk tanítását. A Könyvek Könyve, ami életet, világosságot és szabadságot hoz az egyes ember és a nemzet életébe, szellemi értelemben elérhetetlen távolságban lóg láncra fűzve, pontosan úgy, ahogy ez

valamikor a szó szoros értelmében is így volt. Az emberek efféle távol tartása Isten Igéjétől természetesen teljes mértékben összhangban áll a katolicizmusnak azzal a törekvésével, hogy teljes elnyomás alatt tartsa a lelkiismereti, vallás és sajtószabadságot.

Az egyik ok, amiért a spanyol inkvizíció máglyára küldött embereket, az volt, hogy olvasták és terjesztették a Bibliát. Nem furcsa bibliacsempészésről beszélni, ha egy kommunista vagy egy muzulmán országról van szó, mint pl. Kína vagy Irán, de szinte hihetetlen, hogy olyan országokba, mint Spanyolország, amely „keresztény ország"-nak mondja magát, a Bibliát csak csempészéssel lehetett bejuttatni, és halálbüntetés járt érte. Mégis, az eretnekek egyik nyilvános elégetésén, 1560. december 22-én Julián Hernandezt a következő okok miatt ítélték el és égették meg máglyán: nagy erőfeszítést tett annak érdekében, hogy Spanyolországba tiltott könyveket hozzon Bibliákat és Újszövetséget olyan távoli országokból Németországból, ahol az istenteleneknek a protestánsok védelmet nyújtanak Szilárdan kitart meggyőződése mellett, vagyis hogy Isten az Igén keresztül ugyanúgy képes szólni a közemberhez, mint egy paphoz. Az a hit tehát, hogy Isten képes szólni az Ő igazságán keresztül az egyszerű hívőkhöz, halálbüntetésre volt méltó. Jóllehet ma már nem tiltják annyira nyíltan a Bibliát, mint régen, Róma e tekintetben semmit sem változott. Ha ma is tiltaná, nagyon rossz taktikát választana, ugyanis minden valószínűség szerint szándékával ellentétes reakciót váltana ki. Van egy jobb módszer is: legyen csak a Biblia az emberek *kezében,* még bátorítani is lehet őket, hogy olvassák, viszont tegyünk meg mindent, hogy ne jusson el a *szívükig* - tanítsuk azt, hogy annak értelmezése csak az egyház kiváltsága.

Ezzel egy időben a Szentírásba vetett bizalmat Róma igyekszik azzal aláaknázni, hogy azt állítja, a Biblia nem tekinthető megbízhatónak tudományos és történelmi szempontból. A katolicizmus csakis szimbolikus értelemben értelmezi pl. a Jónás könyvét, mint olyat, amely az „üdvösség egyetemességét" közvetíti, és tagadja, hogy egy valóságos személyt, Jónás prófétát lenyelt volna egy valóságos hal. Ehhez hasonlóan Mózes I. könyvét, a Teremtést is szimbolikusan értelmezik, és nem fogadják el, hogy az hiteles beszámolót nyújt a világ és az ember teremtéséről - nyitva hagyva ezzel az ajtót az evolúció elmélete előtt. Még az elragadtatást is csak jelképesen értelmezik, és nem hiszik, hogy a keresztények valóban

elragadtatnak majd a mennybe. Ezt a katolikusok megtévesztésnek minősítik.[16] 1964-ben például úgy nyilatkoztak, hogy a fundamentalisták szó szerinti bibliaértelmezése „valósággal egyfajta szellemi öngyilkosságra szólítja fel az embereket."

A katolikus egyháztól származik a Biblia?

Gyakran hangzik el olyan magyarázat, hogy azért értelmezheti kizárólag az egyház a Bibliát, mert azt az egyház adta az embereknek. Ez persze pontosan olyan, mintha azt mondanánk: Pál írta meg a leveleit, ezért csak ő tudja értelmezni azokat. Egyébként nem az egyház adta a Bibliát az embereknek, különösen nem az Ószövetséget, ugyanis egyház egyáltalán nem létezett még abban az időben, amikor az Ószövetséget olvasni kezdték. Ha viszont nem volt szükség a római katolikus egyházra ahhoz, hogy miénk legyen az Ószövetség, akkor nincs rá szükség akkor sem, amikor az Újszövetségről van szó.

Katolikus hitvédők kedvenc kérdése: „Honnan lehet azt pontosan tudni, hogy Lukács írta a Lukács evangéliumát, vagy Máté a Máté szerinti evangéliumot"? Azt is állítják, hogy a római katolikus hagyomány rendelkezik ezzel az információval. Nincs azonban olyan hagyomány, amely alapján bizonyítani lehetne, hogy ki írta a Zsidókhoz írt- levelet,, a Jób könyvét, Eszter könyvét vagy egyes Zsoltárokat. Egyébként nem is annyira lényeges ez. Csak az számít, hogy *a szerzőket a Szent Szellem ihlette.* Az olvasónak azáltal lesz belső bizonyossága, hogy ugyanaz a Szellem lakozik benne, mint aki a Szentírást ihlette. A katolicizmusnak az az állítása, hogy az Újszövetség az egyházi zsinatok döntése jóvoltából áll az egyház rendelkezésére, teljesen valótlan. A korai zsinatok nem rendelkeztek a hitelesség kérdéséről, viszont ezeken a zsinatokon már hangzottak el idézetek az Újszövetségből. Nyilvánvaló tehát, hogy azokat *az egyházi jogszabály zsinatokon kimondott meghatározása nélkül* már azelőtt egyhangúan elfogadtak. Az i. sz. 266-os antiókhiai zsinaton például a samosatai Pál doktrínáját „az egyházi törvénytől idegennek" nevezték, A 325-ös niceai zsinat utal „az egyházi törvényre", majd a 363-as laodiceai zsinat felhívja a figyelmet arra, hogy „az egyházban az Ószövetségből és az Újszövetségből csak a *kanonizált,* azaz hitelesnek elismert könyveket olvassák." Egyik zsinat sem tartotta szükségesnek azonban a kanonizált

könyvek felsorolását, vagyis ez azt jelenti, hogy azokat már a Szent Szellemmel betöltekezett keresztények jól ismerték, és elfogadták.

A III. karthágói zsinat (i. sz. 397) volt az első, amelyen a szentírási kánonnal kapcsolatos döntés született.[18] Ez az időpont meglehetősen késeinek tekinthető, ha azt állítjuk, hogy csak ekkortól kezdve használták a keresztények az Ószövetség könyveit. Róma állítása tehát alaptalan. Történelmi bizonyítékok is vannak arra vonatkozóan, hogy az újtestamentumi könyveket a keresztények már ismerték, elfogadták, illetve széles körben használták már legalább 300 évvel a karthágói zsinat előtt.

W. H. C. Frend történész így ír ezzel kapcsolatban: Az evangéliumokat és a leveleket olvasták Ázsiában, Szíriában, Alexandriában (kevés bizonyíték arra is van, hogy Rómában is), és a keresztény zsinagógákban i. sz. 100 körül már beszéltek is ezekről. Polükarposz rövid levelében megdöbbentően sok szó szerinti, illetve tartalmi idézet van az Újszövetségből. Idéz Máté, Lukács és János evangéliumából, az Apostolok Cselekedeteiből, a Galata-, Tesszalonika-, Korintus-, Efézus-, Filippi-, Kolossé-, Róma-levelekből, de használja Péter első, illetve János első és második levelét isA keresztény Szentírást olyan gyakran és olyan nagy természetességgel idézték, hogy bátran állíthatjuk, már régóta használták őket.[19] Nem állítható az sem, hogy rabbinikus testület döntött volna az ószövetségi kánon kérdésében azaz, hogy mely könyvek tartozzanak az Ószövetség könyvei közé. Izrael elfogadta a törvényt, és írott formában mindenkinek rendelkezésére állt. Dániel például a babiloni fogságban Jeremiást olvasta, és mint a Szentírás egy részét tanulmányozta (Dániel 9,2). Teljesen egyértelmű, hogy az Ószövetséget már Jézus Krisztus előtt, sőt jóval Őelőtte ismerték, hiszen Isten minden zsidótól azt kérte, hogy azon gondolkozzon éjjel és nappal.

Isten Igéje közvetlenül szól mindenkihez

Az Ószövetség idején minden embernek ismernie kellett Isten Igéjét, és nem rabbinikus értelmezésben, hanem mindenki maga értelmezte azt. Az, hogy a Szentírás mindenki számára hozzáférhető volt, kiderül abból is, amit Jézus Krisztus mondott a két tanítványnak az Emmausba vezető úton: „Óh balgatagok és rest szívűek *mindazoknak* elhívésére, amiket a próféták szóltak” (Lukács 24,25). Nem feddte volna meg és nem tartotta

volna felelősnek őket azért, hogy nem ismerték a próféciákat, ha az ószövetségi írásoknak nem *mindegyike* állt volna rendelkezésükre, vagy nem lettek volna ismertek vagy érthetőek egy egyszerű zsidó ember számára. Ezután elmagyarázta nekik *„minden írásokban"* (amelyek minden bizonynyal jól ismertek voltak), „amik őfelőle megírattak" (Lukács 24,25-27). Ugyanígy rendelkezésükre állt a *teljes* írás a távoli Béreában, Görögország északi részén, és az ottani keresztények „naponként tudakozták az írásokat" (Apostolok cselekedetei 17,11).

Hasonló bizonyítékként hozható fel az is, hogy Timóteus már gyermekkora óta ismerte a szent írásokat (2Timóteus 3,15), illetve, hogy hozzá sem a rabbik tolmácsolásában jutott el, hanem a nagyanyja, illetve az édesanyja tanította, akik maguk is mindketten a hit asszonyai voltak (2Timóteus 1,5). Azt hiszem, a fentiek alapján teljesen egyértelmű, hogy az Ószövetség korában senkinek sem volt szüksége arra, hogy számára az embereknek egy kiválasztott csoportja adja a Szentírás hivatalos értelmezését. Ez a korai egyház idején sem fordult elő, és ma sem kellene, hogy így legyen.
A Biblia egyszerű szavai - ha megfosztjuk őket a római értelmezéstől - meghazudtolják a római katolikus egyház hierarchikus rendszerét és klérusának zsarnokoskodását. Akvila és Priscilla egyszerű férj és feleség, akik naponként sátorkészítéssel foglalkoztak (Apostolok cselekedetei 18,3). Házuknál mégis gyülekezet volt (lKorintus 16,19), és ők Isten Igéjének kiváló tanítói voltak, akik még az „ékesen szóló"

Apollóst is oktatták Isten dolgaira (Apostolok cselekedetei 18,26). Pál úgy nevezte őket, mint akik „munkatársaim Jézus Krisztusban" (Róma 16,3). Soha nem vettek részt teológiai szemináriumokon, nem tartoztak az egyház kiváltságos rétegeihez (amelyek akkor nem is léteztek), viszont ismerték Istent és az O Igéjét a bennük lakozó Szent Szellem által. Ma is így kellene ennek lennie minden keresztény esetében. Pál apostol szerint a keresztények megítélhetik, hogy aki szól, Isten igazságát szólja-e. Pál maga is alávetette írásait ennek a kritériumnak, és buzdította olvasóit, hogy ítéljék meg a bennük lakozó Szent Szellem által, hogy levelei Istentől valók-e: „ha valaki azt hiszi, hogy ő próféta vagy szellemi ajándék részese, vegye eszébe, hogy amiket néktek írok, az Úr rendeletei azok" (l.Korintus 14,37). Ugyancsak a hívőkben lakozó Szent Szellem volt az, aki a korai egyház idején bizonyságot tett amellett, hogy mely könyvek

voltak a kanonikus könyvek. Pontosan így ismerik el ma is a keresztények a Bibliát Isten által ihletett Beszédnek.

A szomorú következmények

Sajnos, egy átlagos katolikusnak azt tanítják, hogy az egyház kiváltságos rétegétől várja azt a vezetést és irányítást, amelyet a Szent Szellem akar minden hívőnek közvetlenül megadni. Azt állítani, hogy a Szent Szellem tud szólni az egyénhez a Biblián keresztül, Róma számára egyenlő a kiátkozással. Kari Keating, vezető katolikus apologéta a következőket írja: Egy katolikus hívő azért hisz az inspirációban, mert - hogy nyersen fogalmazzak - az egyház ezt az utasítást adja neki. Ennek az egyháznak pedig megvan az a tekintélye, hogy értelmezze az ihletett szövegeket, A fundamentalisták nem rendelkeznek ezzel a tekintéllyel, csak önmaguk értelmezik a szövegrészeket.

Az igazsághoz azonban hozzátartozik, hogy a „fundamentalisták" a Szent Szellem vezetésére néznek. A katolicizmus sem vonja kétségbe a Szent Szellem vezetését, viszont azt állítja, hogy csak egy kiváltságos réteget képes a Szent Szellem úgy vezetni, hogy azok képesek legyenek a Biblia értelmezésére. A Biblia azonban azt mondja, hogy aki Jézus Krisztus valóságos követője, abban a Szent Szellem benne lakik, felruházza erővel, és vezeti. E nélkül egyébként nem is lehet valaki igazi keresztény: Akiben pedig nincs a Krisztus Szelleme, az nem az Övé, mert akiket Isten Szelleme vezérel, azok Istennek fiai. Ez a Szellem bizonyságot tesz a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk (Róma 8. rész 9., 14. és 16. vers). Nekünk azonban az Isten kijelentette az ő Szelleme által Isten dolgait: mert a Szellem mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Szelleme. Mi pedig nem e világnak szellemét vettük, hanem az Istenből való Szellemet; hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nékünk. Ezeket prédikáljuk is, nem oly beszédekkel, melyekre emberi bölcsesség tanít, hanem amelyekre a Szent Szellem tanít (1.Korintus 2,10-13).

Egy buzgó katolikus - miután meggyőzték arról, hogy saját maga úgysem képes megérteni a Bibliát - teljesen kiszolgáltatott marad egyházának, és nem tehet mást, minthogy elhiszi, amit az tanít. A *katolikus katekizmus*

(Converts Catechism of Catholic Doctrine) kijelenti: Isten beszédéről mindent csakis a katolikus egyházon keresztül lehet megtudni.Amikor pedig valaki engedelmeskedik ennek az isteni tekintélynek amely az egyháznak adatott, akkor kész arra, hogy elfogadja az isteni egyháznak a hitről, erkölcsről és a kegyelemről való bármely tanítását.

Újra előttünk van a mindenkori alapelv: „Az ajtóban még gondolkodhatsz, de bent hidd el, bármit is mond az egyház, a guru vagy a próféta." Ez az elv azonban igazán csak azoknak nyeri el a tetszését, akik azt hiszik, hogy ha egy tévedhetetlen tekintélynek rendelik alá értelmüket, elzárkózhatnak Isten előtt az erkölcsi felelősségvállalás elől. Mások azért félnek önmaguk is gondolkodni, mert ezáltal kirekesztődnének az egyházból, és akkor „nem lenne üdvösségük." így aztán Isten beszédét, amely mindenkihez egyénileg képes szólni, egyházuk tartja távol a katolikus hívektől.

Az előzőekben bizonyított történelmi tények alapján nyilvánvaló, hogy az újszövetségi kánon - csakúgy, mint az ószövetségi a hívők által ismert és elfogadott volt. Újabb bizonyíték erre Péter bizonyságtétele: amiképpen a mi szeretett atyánkfia, Pál is írt néktek a neki adott bölcsesség szerint; szinte *minden levelében* is, amikor ezekről beszél azokban; amelyekben vannak némely nehezen érthető dolgok, amiket a tudatlanok és állhatatlanok elcsűrnek-csavarnak, mint *egyéb írásokat* is, a magok vesztére (2Péter 3,15-16).

Péter itt elismeri, hogy Pál írása a Szentírás része. Az akkori hívők is mind ugyanezt tették. Az „egyéb írások" akkorra már felölelték volna az Újszövetség legnagyobb részét. Sőt, ezek a könyvek már olyannyira hozzáférhetők és jól ismertek voltak - i. sz. kb. 66-ban -, hogy Péter még csak azt sem tartotta szükségesnek, hogy megnevezze azokat. A keresztények tudták, hogy mely írásokat ihlette Isten, úgy, ahogy egy bennszülött is tudja, hogy az evangélium üzenete igaz; a Szent Szellem meggyőző ereje által.

Tragikus, hogy a katolicizmus nemcsak azt tanítja, hogy a Bibliát *kizárólag* az egyházi felsőbb réteg értelmezheti, hanem azt is, hogy *senki sem hihet abban anélkül, hogy az egyház nem bizonyítaná hitelességét.* Keating még azt is állítja, hogy az evangéliumnak e nélkül az egyházi jóváhagyás nélkül,

önmagában, nincs semmi ereje. Szent Ágostont idézi: „Nem hinnék az evangéliumban, ha a katolikus egyház tekintélye nem ösztönözne erre." Ha ez igaz lenne, akkor a III. karthágói zsinatot (i. sz. 397) megelőzően nem hihettek volna, és nem prédikálhatták volna az evangéliumot! Az evangéliumot azonban kezdettől fogva hirdették. Pál valósággal felforgatta az egész világot vele (Apostolok cselekedetei 17,6). Az első két évszázad során a római birodalom lakóinak mintegy tíz százaléka vált Jézus Krisztus követőjévé, akik tanulmányozták, hitték a Szentírást, akik gondolkoztak róla éjjel és nappal, és akiket a Szent Szellem az Ó-, illetve Újszövetség által vezetett, csakúgy, ahogy Jézus igazi követőit ma is. Ha ők akkor tudták, hogy mely könyvek vannak Istentől, és képesek voltak vezetést kapni az Igéből a római katolikus egyház (amely akkor nem is létezett) hitelesítő bélyegzője nélkül, akkor ma sem kell azt hinnünk, hogy ez nincs így.

Természetesen azonnal nyilvánvaló, hogy az a nézet, miszerint Isten Igéjét Rómának kell hitelesítenie, teljesen abszurd és mérhetetlenül romboló erejű. Ez valóságos istenkáromlás, és tökéletes tagadása annak, hogy az evangéliumnak önmagában is van ereje arra, hogy embereket mentsen meg a kárhozattól, illetve annak, hogy a Szent Szellem tudja használni a Bibliát, ha közvetlenül szól a halló szívekhez. Az előbbi nézet azt jelenti, hogy bizonyítani kell, hogy a római katolikus egyház az egyetlen igaz egyház, hogy tévedhetetlen, hogy a Bibliáról azt mondja, hogy igaz, és ezért a Bibliában és az evangéliumban hinni kell, ugyanis csak akkor hirdethető az evangélium. Micsoda képtelenség! Egy katolikus hívő számára azonban nagyon is helyénvaló ez a nézet, ugyanis azt hiszi, hogy az egyház az üdvösség csatornája. Az ember sorsa az örökkévalóságban nem Jézus Krisztushoz fűződő személyes viszonyától függ, akiről az Ige beszél, hanem az egyházhoz való viszonyától, illetve attól, hogy részesülhet-e a szentségekben.

Ezt az elméletet maga a Biblia cáfolja. Jézus Krisztus és a tanítványok már jóval azelőtt hirdették az evangéliumot, mielőtt *bármilyen* egyházat is megalapítottak volna. Jézus már földi szolgálata elején, azelőtt, hogy bármit is mondott volna egyháza építéséről, kiküldte a tanítványokat, azok pedig „bejárták a falvakat, hirdetvén az evangéliumot" (Lukács 9,6). A négy evangéliumban összesen tizenegyszer olvashatnunk arról, hogy Jézus és a tanítványok éppen az evangélium hirdetésével foglalatoskodtak;

egy olyan evangélium hirdetésével, amely „Istennek hatalma” minden hívő üdvösségére (Róma 1,16). Abban az időben nem létezett római katolikus egyház, hogy igazolja az evangélium hitelességét. Ma sincs nagyobb szükség az evangélium hirdetéséhez Róma jóváhagyására, mint Jézus korában.

Pünkösd napján háromezer ember tért meg, anélkül hogy Péter apostol egyetlen szót is ejtett volna arról, hogy egy tévedhetetlen egyház már jóváhagyta előzőleg, amit akkor hirdetett. Pünkösd után sem próbálták a keresztények - akik „eloszolván széjjeljártak, hirdetve az igét” (Apostolok cselekedetei 8,4) - bizonyítani, hogy létezik egy tévedhetetlen egyház, és az jóváhagyta az evangéliumot. Olvashatunk arról, hogyan prédikált Fülöp Samariában, vagy Pál sok más helyen, ahol emberek tömegei jutottak hitre, azonban az evangéliumot egyetlen egyszer sem támogatta meg az az állítás, hogy Jézus Krisztus megalapított egy tévedhetetlen egyházat, illetve, hogy ennek az egyháznak a püspöki kara pecsétjével hitelesítette volna mindazt, amiről szóltak. Ha akkor sem volt szükség a római katolikus egyház jóváhagyására, akkor ma sincs, ugyanis Isten beszéde,”élő és ható és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait” (Zsidókhoz írt levél 4,12).

A Szentírás önmagában megáll

„Mutass a Bibliában egy verset, amelyik világosan állítja, hogy a Biblia önmagában is elegendő, önmagában is megáll!” Ezt a kihívást intézik katolikus apologéták sokszor hozzánk. Akár azt is követelhetnék, hogy mutassunk egy olyan verset, amely alapján egyértelműen bizonyítható, hogy Isten az Atya, a Fiú és Szent Szellem hármassága. Egyetlen vers sem mondja ki ezt nyíltan, a Szentháromságot mégis bibliai alapon álló ténynek fogadják el katolikusok és protestánsok egyaránt. Olyan verset sem találunk, amelyben az szerepelne, hogy „a Biblia önmagában elegendő és önmagában megáll.” Amikor azonban több igeverset megnézünk erről a témáról, akkor nyilvánvalóvá lesz, hogy a Biblia beszél arról, hogy olvasója számára megbízható és hiteles forrás, és arról is, hogy szellemi érettségre és hatékonyságra vezeti el mindazokat, akik betöltekeztek a Szent Szellemmel, és nyitott szívvel olvassák.

Pál apostol levelében leírja, hogy az írás „a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre" adatott, és maga az Ige formálja az embert, „hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jócselekedetre felkészített" (2Timóteus 3,16-17). Másképpen fogalmazva, a Biblia tartalmazza azokat a tanításokat, korrekciókat és utasításokat, amelyek ahhoz szükségesek, hogy tökéletesek legyünk Jézus Krisztusban.

Katolikus hitvédők gyakran idézik a XIX. századi bíboros, John Henry Newmann állítását, aki azt mondta, hogy „már *maga* az Ószövetség is elég ahhoz, hogy a hit szabályozója legyen", ugyanis Timóteusnak csak az Ószövetség állt rendelkezésére.[24] Ez az érvelés azonban számos okból kifolyólag téves.

Mindenekelőtt Timóteusnak igenis több állt rendelkezésére a teljes Szentírásból, mint az Ószövetség. Ez ugyanis Pál hozzá írott *második* levele, vagyis az Ószövetség mellett még legalább Pálnak két levelét is olvashatta. Pál apostol levelében később utal arra, hogy mártírhalált fog szenvedni (2Timóteus 4,6-8), és ebből arra is következtethetünk, hogy ez volt Pál *utolsó* levele. Timóteusnak tehát megvolt Pál mindegyik levele. Fontos még az is, hogy mindez i. sz. 66. körül lehetett, vagyis rendelkezésére állt az első három evangélium, illetve az Újszövetség legnagyobb része. Továbbá, amikor Pál a „teljes írásra" utal, nyilvánvaló, hogy ezen a teljes Bibliát érti, és nem csak azt a részét, amelyik addig az ideig megíratott. Gyakran utalnak még más, hasonló kifejezéssel is a Szentírásra, de egyetlen esetben sem értelmezik úgy, hogy az a Bibliából csak az addig megírt részekre vonatkozik. Amikor Jézus azt mondta, hogy „a beszéd, amelyet szólottam, az kárhoztatja azt az utolsó napon" (János 12,48), Jézus nem csak arra a beszédre gondolt, amit *addig* mondott. Hasonlóképpen, amikor Jézus azt mondta, hogy „a te igéd igazság" (János 17,17), nyilvánvalóan ezen a teljes Igét értette, bár annak egy részét akkor még nem írták meg.

A Zsidókhoz írt levél írója sem csak a Biblia addig megírt részeire gondolt, amikor leírta, hogy „az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél." Pál sem gondolta, hogy „a teljes írás" csak az *addig megírt* részeket jelenti. Teljesen egyértelmű, hogy a *teljes* Szentírásról beszél. Newmann bíborosnak tehát nemcsak hogy egyáltalán nem volt

igaza, de állítása rendkívüli naivságról tesz bizonyságot. Katolikus apologéták mégis magabiztosan idézik téves megállapítását, hogy így bizonyítsák a Szentírás elégtelen voltát.

Az az igerész, hogy „tökéletes legyen az isten embere", egyszerűen azt jelenti, hogy Isten Igéje szükséges ahhoz, hogy valakit „tökéletessé" (érettté; olyanná, amilyennek Isten szeretné látni) tegyen. Katolikus hitvédők más igeversekre utalnak, amelyekben a „tökéletes" szót használja a Biblia, pl. „még egy fogyatkozás van benned: Add el mindenedet, amid van, és oszd el a szegényeknek" (angolban: Ha *tökéletes* akarsz lenni, add el mindenedet - *a ford. megj.),* majd azzal érvelnek, hogy ha a Timóteus-levél alapján az Ige önmagában valóban elegendő lenne, akkor az is elég a tökéletességhez, ha valaki mindenét eladja, és odaadja a szegényeknek. Az érvelés azonban most sem valami meggyőző. Tegyük fel, hogy egy edző előír versenyzőjének egy olyan étrendet, amivel testét tökéletes egészségben tudja megőrizni. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a jól összeállított étrend mellett nem lenne szüksége versenyzőjének a gyakorlásra a jó eredmény eléréséhez. Pál azt mondja, hogy a Szentírásban benne vannak mindazok a tanítások, korrekciók és utasítások, amelyek szükségesek és elegendőek ahhoz, hogy egy hívő olyan legyen, amilyennek Isten szeretné őt látni. Ez azonban nem azt jelenti, hogy a türelem, a hit, az engedelmesség, az adakozás gyakorlása nem lenne szükséges, hiszen ezekről is tanít az Ige. Ez éppen hogy azt bizonyítja, hogy a Biblia nem szorul a hagyományra vagy más forrásra a tanítás, a feddés, a jobbítás és az igazságban való nevelés terén.

Sőt, Pál később azzal folytatja, hogy Isten emberét maga az ige készíti fel „minden jócselekedetre." Viszont soha nem mondja a Biblia, hogy a türelem a szeretet, az adakozás, a tradíció vagy bármi más önmagában *is* képes lenné erre. Pál apostol tanítása tehát nyilvánvaló: S*ola scriptura,* vagyis az Ige önmagában is erővel rendelkezik. Ezt a tanítást nem a reformátorok találták ki, ez teljesen egyértelmű a Szentírás alapján.

A központi kérdés - a választás egyértelmű

Amikor Thomas Howard, Elizabeth Elliotnak, a mártírhalált halt misszionárius, Jim Elliot feleségének a bátyja áttért a katolikus hitre, a Gordon College azonnal eltanácsolta a karról. Az indok az volt, hogy az intézet

minden karán alá kellett volna írni egy olyan nyilatkozatot, amelyben az állt, hogy az illető hallgató kizárólag a Bibliát fogadja el „tévedhetetlen zsinórmértéknek a hit területén, és annak megfelelően cselekszik”, Mivel Howard áttért a katolicizmusra, ezt a nyilatkozatot nem írta alá, és el is ismerte, hogy „a Szentírás kizárólagos tekintélye protestáns elv, és ő, mint katolikus, nem írhatja alá.”

A *Sola Scriptura* elve továbbra is a reformáció központi kérdése marad. Minden ember döntés előtt áll: az Ige tekintélyének rendeli alá magát, vagy a római katolikus egyház tekintélyének. Egyszerre nem lehet mindkét úton járni, ugyanis mindegyik másfelé vezet.

Az, hogy melyik utat kell választani, teljesen nyilvánvaló. *Bármilyen* földi hatalomnak való behódolás már önmagában ellenkezik a Bibliával. Ezen túl, úgy gondolom, elegendő bizonyítékot szolgáltattunk arra vonatkozóan, hogy megmutassuk: a katolikus egyház, élén a pápával, régen eljátszotta már az emberek bizalmát.

A legtragikusabb következménye annak, hogy valaki a római egyházat tekinti egyedül jogosultnak arra, hogy Isten Igéjét értelmezze, az, hogy katolikusok százmilliói bíznak ugyanebben az egyházban saját üdvösségük kérdésében. Az üdvösség kérdése a legfontosabb, és ez jelenleg még szükségszerűen megosztja a katolikusok és a teljes evangéliumi keresztények táborát.

23. AZ ÜDVÖSSÉG KÉRDÉSE

De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok (Galata 1,8)

Az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által; a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem. (Galata 2,16)

Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van; Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. (Efézus 2,8-9)

Ha bárki azt meri állítani, hogy a római katolikus egyház szentségei nem szükségesek az üdvösséghez, és hogy az ember csak hit által nyerheti el Istentől a megigazulás kegyelmét, azt ki kell átkozni.
A tridenti zsinat egy dokumentumából: Az egyház kezdetektől fogva jócselekedeteket is ajánlott fel Istennek a bűnösök lelki üdvéért a szent emberek imái és jócselekedetei által a bűneit megbánó személy megtisztult és elnyerte az üdvösséget Jézus Krisztus lépteit követve, akik Benne hittek, mindig is vitték saját keresztjüket, hogy vezekeljenek saját és mások bűnei miatt, illetve hogy segítsék testvéreik számára elnyerni az üdvösséget (A II. vatikáni zsinat Apostoli Konstitúciójából)

II. vatikáni zsinat tanítása szerint „a szenthagyomány és a szentírás Isten szavának az egyházra bízott egyetlen szent letéteménye.”[3] Amikor a hagyomány és a Biblia szembekerül egymással, Róma a hagyományt követi. Ezen a téren van a legnagyobb ellentét a katolikusok és a protestánsok között, ez pedig nem más, mint az üdvösség kérdése. Ezt az óriási megosztást, amit 400 éven át mind katolikusok, mind protestánsok elismertek anélkül, hogy bármilyen irányban is módosítottak volna saját meggyőződésükön, ma sok evangéliumi keresztény vezető tagadja. Charles Colson például a következőt mondta, amikor arról kérdezték, hogy miért fogadja el a katolikusokat újjászületett keresztségnek: Vannak közöttünk különbségek, az igaz, de az ősi hitvallás és a keresztény hit lényegét tekintve mind ugyanazon az oldalon állunk.

Ez az állítás azonban valótlan. Az lehet, hogy az *apostoli hitvallás* terén még van némi egyetértés, de ebben nincs szó arról, hogy *hogyan nyerheti el valaki az üdvösséget*. Az üdvösség ugyanis a keresztény hit lényege. Eb-

ben a kérdésben a teljes evangéliumi keresztények és a katolikusok között olyan hatalmas a nézetkülönbség, mint amekkora különbség van az örök élet és az örök kárhozat között.

A „megtértek" és a „meg nem tértek"

A Biblia az embereknek két csoportját különbözteti meg: a *megtérteket* és a *meg nem tértetket,* vagyis azokat, akik elvesznek. Jézus Krisztus is azt mondta, hogy az Ő küldetése az, hogy megmentse az elveszetteket: „Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett." (Lukács 19,10); „azért jöttem, hogy megtartsam a világot." (János 12,47). Az Atya azért küldte Jézus Krisztust, hogy „megtartassák a világ általa" (János 3,17). Pál apostol is bizonyságot tett arról, hogy „Jézus Krisztus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket" (l.Timóteus 1,15). Mit jelent az, hogy megmenti a bűnösöket? Mitől kell őket egyáltalán megmenteni? Istennek attól az ítéletétől, amikor bűneik miatt kizárja őket az Ő jelenlétéből: Aki hisz a Fiúban, örök élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta. (János 3,36) amikor megjelenik az Úr Jézus az égből az ő hatalmának angyalaival tűznek lángjában, ki bosszút áll azokon, akik nem ismerik az Istent, akik meg fognak lakolni örök veszedelemmel az Úr ábrázatától és az ő hatalmának dicsőségétől; hogy kárhoztattassanak mindazok, akik nem hittek az igazságnak (2Tesszalonika 1,7-9; 2,12). És ha valaki nem találtatott beírva az élet könyvében, a tűznek tavába vetteték (Jelenések 20,15)
A Biblia *világosan* beszél arról, hogy „a Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint; és hogy eltemettetett; és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint" (l.Korintus 15,3-4). Teljes evangéliumi keresztények az evangéliumban nem csupán mint hiteles történelmi dokumentumban hisznek, hanem hiszik azt, hogy az evangélium felkínálja számukra bűneik bocsánatát és az örök életet mint Isten kegyelmének ajándékát. Pál apostol azt állítja, hogy ez az az evangélium, „amely által *üdvözültök* is" (l.Korintus 15,2). Ennek alapján tehát egy teljes evangéliumi keresztény *tudja,* hogy *üdvössége van.*

Egy ember akkor nyeri el az üdvösséget, amikor hisz az evangéliumban. Arra a szívből jövő kiáltásra, hogy „Mit kell tennem, hogy üdvözüljek?" (Apostolok cselekedetei 16,30), Pál apostol a következő választ adta: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz" (31. vers). Ilyen egyszerű

az egész. Abban a pillanatban, hogy valaki hisz Jézus Krisztusban, üdvösséget nyer, és soha nem kárhozik el. „Általment a halálból az életre" (János 5,24), és soha nem esik Isten kárhoztató ítélete alá.

A mennyországban lesz az otthona, a halál nem jelent mást számára, mint azt, hogy „kiköltözni e testből, és elköltözni az Úrhoz" (2Korintus 5,8). A Bibliában ez áll: Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem *örök élete* legyen (János 3,16); Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, *megtartatik* (János 10,9); Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem: és én *örök életet* adok nékik; és soha ötökké el nem vesznek János 10,27-28); nekünk, kik *megtartatunk* (l.Korintus 1,18); tetszék az Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által *tartsa meg* a hívőket (l.Korintus 1,21); amely az evangélium által *üdvözültök is* (l.Korintus 15,2); Mert kegyelemből *tartattatok meg* (Efézus 2,8); Aki azt akarja, hogy minden ember *üdvözüljön* (l.Timóteus 2,4); Isten, aki *megtartott* minket (2Timóteus 1,9); az ő irgalmasságából *tartott* meg minket (Titus 3,5) stb.

Egy teljes evangéliumi keresztény hiszi, hogy miután elfogadta a számára Jézus Krisztus által felkínált bűnbocsánatot és örök életet, újjászületett keresztény lett, aki a Szent Szellem által született bele Isten családjába. Biztos abban, hogy mint Isten gyermeke „soha nem veszik el" (János 10,28) és „nem megy a kárhozatra" (János 5,24). Isten csodálatos kegyelme miatt van üdvössége, és amiatt, hogy Jézus Krisztus halálával kifizette a váltságot az ő bűneiért. Ezt mondja Isten Igéje: Aki hisz az Isten Fiában, bizonyságtétele van önmagában. Aki nem hisz az Istennek, hazuggá tette őt; mert nem hitt abban a bizonyságtételben, amellyel bizonyságot tett Isten az ő Fiáról. És ez az a bizonyságtétel, hogy örök életet adott nékünk az Isten, és ez az élet az ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban. Ezeket írtam néktek, akik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy *tudjátok* meg, hogy *örök életetek van,* és hogy higgyetek az Isten Fiának nevében, (l.János 5,10-13)

Cél: a bűnösök megmentése

Előfordulhat az, hogy valaki újjászületett keresztény családban nő fel, jár gyülekezetbe, gyermekkorától kezdve ismeri a Bibliát, és ugyanakkor rájön, hogy még nincs üdvössége. Az, hogy az elménkkel egyetértünk mindazzal, amit a Biblia mond, még nem jelenti azt, hogy üdvösségünk is van. Mindenkinek *saját magának kell elfogadnia Jézus Krisztust mint személyes Megváltóját.* Hit által nyerhető el az üdvösség: „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által" (Efézus 2,8). így teljesen más minden - „új teremtés" Krisztusban; „a régiek elmúltak, ímé újjá lett minden." (2Korintus 5,17)

Most már üdvössége van, és az egyetemes egyház tagja. Nem azért, mert csatlakozott a baptista, a református, a metodista, a katolikus vagy bármelyik más egyházhoz, hanem azért, mert Isten Szelleme, a Szentlélek belehelyezte őt Krisztus testébe: „Az Úr pedig minden napon szaporítja a gyülekezetet az üdvözülőkkel" (Apostolok cselekedetei 2,47). „Mert hiszen egy Szellem által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök (= pogányok)" (l.Korintus 12,13). Ez tehát az evangélium „jó híre."

Jézus Krisztus meghagyta a tanítványoknak, hogy „elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek" (Márk 16,15) azért, hogy beteljesedjen Jézus Krisztusnak az a küldetése, hogy a bűnösöket megmentse. A teljes evangéliumi keresztények elsődleges célja az kell, hogy legyen, hogy hirdetik az evangéliumot az elveszetteknek, hogy azok üdvözülhessenek. Péter apostol azt mondta, hogy „nincsen senki másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nékünk megtartatnunk" (Apostolok cselekedetei 4,12). Pál apostol legfőbb kívánsága az volt, hogy a zsidók üdvösségre jussanak (Róma 10,1). Ez kell, hogy legyen az újjászületett keresztények kívánsága is az egész emberiségre vonatkozóan.

A katolikusoknak is meg kell térniük, különben elvesznek

Maguk a reformátorok közül is többen katolikus papok voltak, akik rájöttek arra, hogy ha meg nem térnek, elvesznek, ugyanis a katolicizmus evangéliuma nem az az evangélium, ami megtartja az embereket. Az embereket nem arra ösztönzik, hogy Jézus Krisztussal mint Megváltójukkal legyenek személyes közösségben, hanem ennél sokkal fontosabbnak tartják, hogy a katolikus egyház tagjai legyenek, ami aztán majd egyszer csak betuszkolja őket a mennyek országába, ha betartják itt a földön az egyház által előírt törvényeket. A katolikus tanítás szerint az üdvösség nem hit által nyerhető el, hanem a cselekedeteknek és az egyház iránt tanúsított engedelmességnek egy soha véget nem érő folyamata révén.

A reformátorok, mivel hittek a Biblia evangéliumában, tudták, hogy üdvösségük van, és mivel örültek ennek, elkezdték hirdetni a jó hírt, vagyis „Isten kegyelmének evangéliumát" a többi katolikusról is azt remélve, hogy képesek lesznek az egyház belső reformjára. Mindezekért azonban kiközösítették, kiátkozták és üldözték őket, sokukat a szó szoros értelmében halálukig.

A tridenti zsinatot hívták össze a reformáció által felvetett kérdések orvoslására. A zsinat elvetette mindazt, amiért a reformátorok kiálltak, Isten Igéjének tekintélyétől kezdve a hitből való megigazulásig. Elutasították azt a nézetet is, hogy a hívőnek egyben papi szolgálata is van. Végül mintegy 100 átkot mondtak ki azokra, akik elfogadták a reformátorok által vallott nézeteket. Ezeket az átkokat még a mai napig sem vonta vissza senki.

Mindezek csak egyszerű történelmi tények. Azóta sem az evangéliumi keresztények, sem a katolikusok hitbeli meggyőződése nem változott. Különös módon, azokat az evangéliumi keresztényeket, akik a katolicizmus tévedéseire próbálják ráirányítani a figyelmet - mivel szeretik annyira a katolikus embereket, hogy azt akarják, hogy ők is elnyerjék az üdvösséget -, azzal vádolják, hogy „ostorozzák a katolikusokat." De hogyan kell értelmezni azt a több mint 100, a protestánsokra kimondott átkot? Nem lehet, hogy éppen ez az igazi „ostorozás"?

Nagyon elterjedt az az elképzelés, miszerint a II. vatikáni zsinat jelentős változásokat hozott. Sajnos, a tény azonban az, hogy csak néhány ponton módosította az előző doktrínákat, ilyen például az, hogy a mise most már anyanyelven zajlik, és nem latinul. Róma lényeges doktrínái közül egyetlen egy sem változott, sőt a II. vatikáni zsinat folytonosan a tridenti és más zsinatokra hivatkozik, *és* valójában csak megerősíti a régi katolikus tanításokat. Hogy ez még közérthetőbb legyen, nézzük meg a II. vatikáni zsinat dokumentumának egy részletét: A II. Vatikáni zsinat a régi hithez vagy teológiához viszonyítva semmi újat nem tartalmaz, hiszen a zsinaton nem mondtak ki új dogmát, nem ítéltek el tant vagy személyt, hanem a régit csupán újra fogalmazták és elmélyítették.[5]

Üdvösség - katolikus módra

Az Ószövetségi szent sátor, ahol az engesztelési szertartásokat végezték. Természetesen a katolikus egyház is hirdeti az üdvösséget, csak éppen az *szöges* ellentétben áll a Szentírás tanításával és mindazzal, amiben a teljes evangéliumi keresztények hisznek. Szerintük az üdvösséget úgy lehet elnyerni, hogy valaki tökéletes engedelmességet tanúsít a katolikus egyház iránt, azt állítva ezzel, hogy ennek semmi köze ahhoz, hogy Jézus Krisztus meghalt az emberekért a kereszten. Nincs egyetlen olyan katolikus sem, aki azt tudná mondani, hogy ő biztosan üdvözülni fog, és hogy tudja, hogy halálakor a mennybe fog kerülni. Ha valaki ezt merné állítani, akkor az automatikusan Róma átkát vonná magára: Ha bárki azt állítja, hogy a bűnbocsánat elnyeréséhez szükséges teljes meggyőződéssel elhinni, hogy bűnei meg vannak bocsátva, azt a személyt ki kell átkozni.

A római katolikus egyház rendkívül erősen ragaszkodik ahhoz, hogy Jézus Krisztus áldozata a kereszten nem volt tökéletes és elegendő, vagyis nem elég ahhoz, hogy Jézus Krisztusba vetett hite által valaki üdvözüljön. Kitart amellett, hogy az üdvösség megszerzése a cselekedetek és az egyház által meghatározott rituálék és szenvedések véget nem érő folyamata, ami tart a földi élet során, és minden valószínűség szerint az illetőnek majd a purgatóriumban is kell szenvednie. Ha egy bűneit megbánó bűnös azt állítja, hogy a megigazulás kegyelmének elfogadása után a bűnei meg vannak bocsátva, és nincs örök kárhozatra ítélve, és hogy sem-

milyen büntetést nem kell elszenvednie sem ezen a világon, sem a purgatóriumban, mielőtt megnyílna előtte a menny kapuja, azt ki kell átkozni.

A tridenti zsinat a „megigazulás kegyelme" fogalom használatával megerősíti, hogy egy „bűneit megbánó bűnös" „kegyelem" által igazul meg. Ez nagyon biblikusán hangzik, csak éppen nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy a szó ugyanaz lehet, mint amit egy evangéliumi keresztény használ, a katolikus *jelentés* azonban merőben különböző. A tridenti zsinat úgy rendelkezik, hogy egy „bűneit megbánó bűnösnek" - jóllehet megigazult „kegyelem" által - mindenképpen szenvednie kell azért, hogy „megtisztuljon" bűneitől, és ez a szenvedés megvalósulhat akár itt a földön, akár a purgatóriumban, bár leggyakrabban mindkét helyen. Ez a dogma tehát tagadja, hogy Jézus Krisztusnak a mi bűneinkért szenvedett halála tökéletesen elegendő. Ez nem más, mint meghamisított evangélium, és erről beszél Pál apostol a Galatabeliekhez írott levél 1. részének 8. versében. A Biblia több ízben kijelenti, hogy az üdvösség nem *cselekedetek és* nem *a törvény cselekedetei* által szerezhető meg. Ennek ellenére Róma kitart amellett, hogy üdvösséget csak úgy lehet szerezni, hogy valaki olyan cselekedeteket hajt végre, amelyek összhangban állnak az „új törvénnyel." A II. vatikáni zsinat kijelenti, hogy az „evangélium hirdetése" a püspökök feladata, és célja az, hogy „mindenki elérje az üdvösséget a hit, a keresztség, valamint a parancsolatok teljesítése által"[8]. A pusztán hit által elnyerhető üdvösség helyett, amiről a Biblia is beszél, a II. vatikáni zsinat azt állítja, hogy „Isten maga ismertette meg emberiséggel azt az utat, amelyen neki *szolgálva,* Krisztusban üdvözülhet„.

Megváltás: folyamat vagy egyszeri és tökéletes tény?

Az, hogy valaki „Őt szolgálja" és a „parancsolatokat megtartja" azért, hogy üdvözüljön, a katolikusok szerint magában foglalja azt is, hogy él a szentségekkel, elsősorban a keresztség és a mise szentségével. Az üdvösség hosszú ideig tartó kimunkálása a keresztséggel kezdődik, és egy életen át tart, magában foglalva más szentségeket, jó cselekedeteket és a szenvedést is. Egy katolikus soha nem tudhatja biztosan, hogy hová is vezet mindez, illetve milyen sokáig tart majd.

Reménykedik abban, hogy nem úgy hal meg, hogy életében valami halálos vétket követett el, ami miatt a lelke nem a purgatóriumba, hanem egyenesen a pokolba kerül, ahonnan már nincs kiút. A II. vatikáni zsinat dokumentumában ez áll: A liturgia által - legfőképpen pedig az eukarisztia isteni áldozatában - „megvalósul a megváltás műve”[10] Isten azt akarja, hogy az apostolok által meghirdetett üdvösséget megvalósítsák az egész liturgikus élet központját jelentő áldozat és szentségek útján A liturgia az a forrás is, amelyből fakad az egyház minden ereje.” Isten Igéje szerint a megváltást Jézus Krisztus elvégezte a kereszten,) és ezért az üdvösség hit által nyerhető el: „Akiben van a mi *váltságunk az* Ő *vére által”* (Efézus 1,7; Kolossé 1,14); „az ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe angolban: a szent helyre, a mennybe - *a ford., örök váltságot szerezve”* (Zsidókhoz írt levél 9,12). Róma elutasítja Isten Igéjét, és azt állítja, hogy a megváltást újra és újra el kell végezni az egyházi liturgiában. Az, hogy a katolicizmus és Szentírás e tekintetben szöges ellentétben áll egymással, embermilliók számára végzetes lehet.

Isten kegyelmének abban az evangéliumában, amit Jézus Krisztus apostolai a lelkek megmentése érdekében hirdettek, nincs szó semmiféle liturgiáról, de még ennél is kevesebb említés esik arról, hogy ez a megváltás elvégzésének eszköze, illetve hogy ez az a „kútfő”, amelyből „az egyház ereje táplálkozik.” Ezek a nézetek csak később alakultak ki és váltak Róma „apostoli hagyományának” részévé, noha ezek közül egyik sem hozható összefüggésbe az apostolokkal.

Olyan keresztény evangéliumi vezetők, akik a katolikusokat újjászületett keresztényeknek fogadják el, gyakran hangoztatják, hogy sokkal több a közös vonás bennük a katolikusokkal, mint a liberális protestánsokkal. Az igaz, hogy egy hívő állhat közelebb politikai vagy erkölcsi téren még akár egy konzervatív ateistához vagy buddhistához is, mint egy *liberális protestánshoz,* az üdvösségnek azonban nincs semmi köze a politikához, az erkölcstanhoz vagy a szociális tevékenységekhez. Egy katolikus élhet nagyon is erkölcsös életet, vagy lehet rendkívül konzervatív is, de amikor az üdvösség kérdéséről van szó, egyháza tanítása szöges ellentétben áll mindazzal, amit a Biblia mond.

Egy volt katolikus, akit családja kitagadott, a következőképpen magyarázza, hogy miben bíznak a katolikusok saját üdvösségüket illetően: Nagyon szomorú vagyok, amikor látom, hogy mit csinál a katolikus egyház a családom tagjaival. Anyámat egyenesen a pokolba küldi. Nem látja értelmét annak, hogy Jézust személyesen megismerje, vagy, hogy a Bibliát olvassa, mert azt hiszi, hogy amíg ő jó kapcsolatban áll Jézus egyházával, addig minden rendben van. Egyébként mindig eljár vasárnaponként a misére, és ott van minden kötelező nagy ünnepen a templomban. Rendszeresen gyón és tart bűnbánatot, állandóan irgalmas és jótékony tevékenységeket végez, illetve folyton imádkozik a szentekhez és Máriához a bűnei bocsánatáért.

Csak jócselekedeteit és a szentségek vételét tudja majd felmutatni, amikor - elképzelése szerint - a gyöngykapukon lép át, de persze csak azután, hogy eltöltötte a számára kijelölt időt a purgatóriumban, ahol megtisztult maradék bűneitől is. És természetesen magának Péternek adatott a mennyek országának kulcsa, viszont ő ezt a pápának adta tovább. így aztán anyám el is hiszi, hogy jobb kilátásai nem is lehetnének, már ami üdvösségét illeti.

Üdvösség - kegyelemből vagy cselekedetek által?

A Pál apostol által prédikált evangéliumban egyetlen szó sem esik arról, hogy a megváltást újra és újra el kell végezni a katolikus szertartások során, ahogyan ezt a II. vatikáni zsinat hangoztatta. A megváltás az Atya és Jézus Krisztus tökéletes munkája, amely egyszer s mindenkorra elvégeztetett a kereszten. Az ember semmit sem tehet, amivel ezt befolyásolni tudná. A Filippibeliekhez írt levél 2. részének az a verse, hogy „félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeteket" (Filippi 2,12), nem azt jelenti, hogy nekünk magunknak kell tenni valamit saját üdvösségünkért (ez egyébként is egy olyan nézet, amit a Biblia teljesen elítél), hanem ez azt jelenti, hogy amikor *már elnyertük* az üdvösséget, akkor az *üdvösség cselekedeteiben kell járnunk:* „az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk" (Efézus 2,10). Egy bűnös ember (mert eredendően minden ember az) pontosan olyan mértékben képes arra, hogy önmagát megváltsa, mint amennyire egy halott képes magának

vérátömlesztést adni. Természet szerint mi mindannyian halottak voltunk a mi vétkeink és bűneink miatt (lásd Efézus 2,1; Kolossé 2,13). A katolicizmus tanítása szerint azonban az ember csak *„megsebesíttetett* a bűntől", de nem *halott* miatta.

Így aztán még mindig tehet valamit üdvössége érdekében: Az ember akkor nyeri el Isten által adott méltóságát, amikor teljesen megszabadítja önmagát a szenvedélyek fogságából, és arra törekszik, hogy szabadon válassza a jót, és szorgalom és kitartás által hatékonyan biztosítja magának e cél megvalósításához szükséges eszközöket. «A Biblia azonban azt tanítja, hogy egy bűnös embernek még az „igazsága" is olyan, mint a „megfertéztetett ruha" (angolban: szakadt, tépett - *a ford.)* Isten szemében (Ésaiás 64,5). Csak azután tudunk jó cselekedeteket véghezvinni, miután már megtértünk, a Szent Szellem ereje által. Nem azért cselekedjük a jót, *hogy* elnyerjük az üdvösséget, hanem azért, *mert* szeretjük azt a személyt, aki megváltott bennünket. Ahhoz, hogy valaki üdvözüljön, el kell ismernie, hogy bűnös ember, hogy nem képes az önmegváltásra, és hinnie kell abban, amit Jézus Krisztus érte tett a kereszten, vagyis el kell fogadnia azt a helyettesítő áldozatot, hogy Ő már kifizette bűneiért az árat. A Biblia sok helyen említi, hogy az üdvösség kegyelemből adatott hit által, és nem cselekedetekből: „az Úr Jézus Krisztus kegyelme által hisszük, hogy megtartatunk" (Apostolok cselekedetei 15,11); „kegyelemből tartattatok meg" (Efézus 2,5); „megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek" (Titus 2,11).

Üdvösségünk garanciája nem az, hogy mi van rólunk feljegyezve a mennyei naplóban, hanem az, hogy Jézus Krisztus áldozata tökéletes váltságdíj: „Megigazulván ingyen az ő kegyelméből *a Krisztus Jézusban való váltság által"* (Róma 3,24). A cselekedetek és egyházi szertartások általi megigazulás katolikus evangéliuma teljesen ellentmond Isten kegyelmének, sőt mi több, valóságos visszautasítása annak, hogy Isten az üdvösséget kegyelemből adja, amikor hiszünk abban, amit Jézus Krisztus tett. Ezért szükséges Róma szerint az, hogy a cselekedetek és/vagy az ember szenvedése helyettesítse Jézus Krisztus áldozatát.

Az evangélium, amiben hinnünk kell ahhoz, hogy üdvözüljünk, „Isten kegyelmének evangéliuma" (Apostolok cselekedetei 20,24), ugyanis „kegyelemből tartatunk meg." A kegyelem kizárja a cselekedeteket. Pál

apostol a következőket mondja: „Hogyha pedig kegyelemből, akkor nem cselekedetekből: különben a kegyelem nem volna többé kegyelem. Hogyha pedig cselekedetekből, akkor nem kegyelemből, különben a cselekedet nem volna többé cselekedet” (Róma 11,6). A kegyelem nem szerezhető meg, nem érdemelhető ki, nem vásárolható meg, pontosan azért, mert kegyelem. Az üdvösséget Isten ingyen kegyelemből adja azoknak, akik beismerik, hogy meg sem érdemlik, és nem képesek semmi olyat tenni, amivel kiérdemelnék vagy megszerezhetnék azt.

A II. vatikáni zsinat folyton a cselekedetek által való megigazulást hangsúlyozza. Egy aktív katolikus állandóan üdvössége megszerzésén fáradozik. Vannak papok és apácák, akik még ma is követ tesznek a cipőjükbe, durva szövésű inget viselnek, és korbácsolják magukat, hogy kiérdemeljék az üdvösséget. Ha valaki ellátogat egy katolikus országba egy egyházi ünnepen, az láthatja, amint a vezeklő hívek önmagukat ostorozzák, láthatja, amint a zarándokok térden csúszva igyekeznek egy Mária-oltár felé, mások súlyos kereszteket cipelve roskadoznak, vagy remélik, hogy megnövelik az üdvösség elnyerésének esélyét azzal, hogy gyertyákat vásárolnak, és elégetik a „Miasszonyunk”, vagy valamelyik „szentnek” a szobra előtt. Vannak olyan helyek is, például a Fülöp-szigetek, ahol néhány buzgó hívő még keresztre is feszítteti magát, hogy ezzel legalább részben kifizesse saját, illetve a többi ember üdvösségének árát. Róma nemcsak hogy nem tesz semmit ennek megakadályozása érdekében, hanem még bátorítja is az embereket. A cselekedetek általi megigazulás annyira központi magva Róma tanításának, és a hívőknek olyan tömegei teszik ezt mindennapos gyakorlattá, hogy ezt le sem lehetne tagadni.

Julián Hernandezt 1560. december 22-én a spanyolországi Sevillában máglyán égették meg, mert Németországból Bibliákat vitt be az országba. Máglyahalálra ítélésének másik oka az volt, hogy hitte: „aki hisz Jézus Krisztusban, és aki egyedül az Ő érdemeiben bízik, az a mennybe jut”[15] . Képzeljük csak el, hogy valaki azért lesz a lángok martaléka, mert hisz Isten kegyelmének evangéliumában! Pedig százezreket mészárolt le Róma emiatt.

Róma evangéliuma

Ha valaki egy katolikus hívővel beszélget, nagyon fontos, hogy tisztázzon bizonyos fogalmakat. A katolicizmus ugyanis rendkívül sok bibliai kifejezést használ (pl. kegyelem, megváltás, üdvösség stb.), de ezeket általában nem bibliai értelemben. A katolicizmus is azt tanítja, hogy Jézus Krisztus Isten egyszülött Fia, aki egy az Atyával, aki meghalt a bűneinkért, harmadnapon feltámadott és vissza fog jönni a földre, hogy uralkodjon. Ezekhez az igazságokhoz azonban olyan tanokat fűztek, amelyek teljesen elferdítik az evangéliumot, Szemet hunyva ezek fölött, sok teljes evangéliumi keresztény úgy gondolja, hogy a katolikusok újjászületett keresztények, és ezt a téves nézetüket másoknak is továbbadják.

Vannak katolikus apologéták, például Peter Kreeft is, akik csak fokozzák az e téren uralkodó zavart, mivel azt állítják, hogy „a katolikusok mind Isten ingyen kegyelméből üdvözülnek, és nem a cselekedeteik által jutnak a mennybe."[16] De akkor miért van az, hogy az egész katolicizmus nem más, mint „mennybe jutás cselekedetek által"!? Kreeft természetesen nem tesz említést arról, hogy az „ingyen kegyelemből való üdvösség" egy katolikus számára azt jelenti, hogy a csecsemőkeresztséggel eltöröltetik az eredendő bűn, vagyis ezután már csak a hívőn múlik, hogy bejut-e a mennyek kapuján jócselekedetei által, vagy azáltal, hogy elég gyakran tart-e bűnbánatot, az eucharisztiában valóságos közössége van-e Jézus Krisztus testével és vérével, elég imát mond-e Máriához és a „szentekhez", és a többi ehhez hasonló cselekedet által. Mindezen túl, a „kegyelem" egy katolikus hívő számára nem közvetlenül Jézus Krisztustól vagy Istentől adatik, hanem az egyház és a szentségek által, de elsősorban Márián keresztül, akit „mediatrix omnis gratiae"-nek, azaz „minden kegyelem közvetítőjének" is neveznek.

A katolikus egyház régóta azt tanítja, hogy „a kegyelem először az Atyától Jézus Krisztusnak adatik, Jézus Krisztus azt átadja Máriának, és a hívekhez így Márián keresztül jut el. Isten kegyelme, ami gyógyír a hívők sebeire, úgy árad egy hívőre, ahogy a víz a vízvezetékeken keresztül."

Szent Bernát a következőket mondta: Minden ajándék, minden erény *és* minden kegyelem Máriától adatik, és ő annak adja, akinek, amikor és

ahogyan ő akarja. Ő drága Miasszonyunk! Mivel te vagy minden kegyelem forrása, és mivel az üdvösség kegyelme csak általad nyerhető el, a mi üdvösségünk teljesen a te kezedben van.

Mária szerepe a megváltásban

Mária játssza a főszerepet a megváltásban. Szent Bernát még azt is hozzáteszi, hogy „minden embernek úgy kell Máriára tekintenie, mint üdvössége közvetítőjére".

A következő részlet még inkább rávilágít arra, hogy milyen szerepet is tulajdonítanak Máriának a megváltásban Szent Bonaventura szerint: A mennyek kapui meg fognak majd nyílni mindazok előtt, akik Mária védelmében bíznak. Vannak, akik azt mondják, hogy az isteni Anya iránti elkötelezettség „a mennyei Jeruzsálem kapuinak megnyílását" jelenti, illetve Máriának gyakran elmondják, hogy „néked adattak a mennyek országának kincsei és kulcsai." Ezért aztán jól tesszük, ha szüntelen Szent Ambrus szavaival imádkozunk hozzá: „O Mária, nyisd meg előttünk a paradicsom kapuit, hisz nálad vannak annak kulcsai." A hívek mondják erre, hogy „Te vagy a kapu."

„Ugyanis — mondja a szent -, Márián keresztül jött le Isten a világba, tehát Márián keresztül juthat az ember is a mennybe", „És te, drága Miasszonyunk — mondja Szent Athanasziosz —, teljes vagy kegyelemmel, hogy te lehess a mi üdvösségünk útja, és egyedül rajtad keresztül lehetséges a mennybe jutnunk" Boldogok azok, akik ismernek téged, Istennek Anyja - mondja Szent Bonaventura -, mert ismerni téged annyi, mint elnyerni az örök életet.Mária valójában - mondja Szent Laurence-i Richárd - a menny - királynője, ahol minden az ő parancsára történik, és ahová csak az léphet be, akit ő beenged. Így aztán — mondja Guerric apát - aki Máriát szolgálja, és akiért ő közbenjár, az egészen biztos, hogy a mennybe jut, viszont azok, akik nem szolgálják Máriát, azoknak nincs üdvösségük. Szent Bonaventura a következőképpen nyilatkozik: „Figyeljetek nemzetek! Aki a mennybe kíván jutni, annak szolgálnia és tisztelnie kell Máriát. Ha ezt teszi, minden bizonnyal elnyeri az örök életet!" Ó, Miasszonyunk - állítja Szent Anselmus -, elég annyi, hogy te akarod, és máris biztos a mi üdvösségünk.

Majd hozzáteszi: „Azok, akiket Mária oltalmaz, és akikre szemét veti, szükségszerű, hogy megigazuljanak és elnyerjék az örök életet!" Egy szinte kortársnak mondható szerző is idéz az elmúlt idők szentjeitől: „Az egyház és a szentek így üdvözlik: Ó Mária, te vagy az, aki Jézus Krisztussal együtt megváltasz minket Ó Mária, üdvösségünk a te kezedben van Ő az emberiség társ-Megváltója, aki Jézus Krisztussal megmentette az emberiséget a Sátán hatalmától. Jézus az ő testének vére által váltott meg minket, Mária viszont szívének fájdalmával; elszenvedte mindazt, ami hiányzott Krisztus szenvedéséből" Egy népszerű írás, melynek címe A három üdvözlégyre megnyílt menny, a következőket ígéri: Az üdvösség legfontosabb eszköze és az eleve elrendelés egyik leg biztosabb jele minden kétséget kizáróan az Áldott szűznek való teljes odaszántság. Az egyház nagyszerű bölcsei mind egyetértenek abban, hogy: „egyetlen ember sem kárhozhat el, aki Máriának odaszánt szolgája".

Teljes szívemet átadom Neked Mária, és esedezem Hozzád, hogy szerezd meg számomra azt a kegyelmet a Szentháromságtól, ami az üdvösséghez szükséges.

Kegyelmek vagy kegyelem?

Az tagadhatatlan, hogy a katolikusok Máriától várják „az üdvösséghez szükséges minden kegyelem" elnyerését. Ezt a tényt katolikus apologéták úgy állították be, mint kizárólag egyszerű katolikus hívek gyakorlatát, akik semmi egyebet nem tudnak tenni. Ennek azonban pontosan az ellenkezője igaz; vegyük figyelembe, hogy az előbbi idézetek katolikus *szentektől* valók voltak, akik közül jó néhányan, mint pl. Liguori is, nagy tekintéllyel bírtak az egyházban, bíborosok és *szentek* voltak. A Mária-imádást nem csak hogy nem ítéli el az egyház, hanem tanítja, sőt erre buzdítja híveit. Püspökök, bíborosok és pápák maguk is odaszánt Mária-imádók voltak már régebben is, de talán egyikük sem annyira, mint maga II. János Pál pápa. XXII. János pápa volt az, akinek a „Karmel-hegyi Miasszonyunk" megjelent, s akinek kinyilatkoztatta a „szombati privilégiumot" 1322-ben.

Ezt az őt követő pápák is megerősítették, pl. V Sándor, VII. Kelemen, V Piusz, XIII. Gergely vagy V Pál pápák, és azóta is katolikusok tízmilliói

támaszkodnak erre: Ígérem, hogy haláluk óráján támogatni fogom az üdvösséghez szükséges kegyelmek adományozásával mindazokat, akik öt egymást követő hónap első szombatjain gyónnak, áldoznak, ötször elimádkozzák a rózsafüzért, akik 15 percig a társaságomban maradnak a rózsafüzér 15 titkán elmélkedve, és akiknek az a szándékuk, hogy elnyerjék tőlem a bűnbocsánatot, valamint azokat, akik barna skapulárémat viselik.

Nem szabad figyelmen kívül hagyni azt, hogy eszerint az üdvösség Márián keresztül adatik, és hogy szükséges, hogy támogasson a halál óráján. Arra is jó, ha odafigyelünk, hogy a katolicizmus „kegyelmekről" beszél, és nem „kegyelem"-ről. Azt mondják, hogy a mise „közvetíti" az „üdvösséghez szükséges kegyelmeket", mindazokat, amiket Jézus Krisztus megszerzett a kereszten. A kegyelem azonban *egyetlen egyszer sem* szerepel többes számban az Igében.

A Biblia azt tanítja, hogy *kegyelemből* adatik számunkra az üdvösség. A bűnbocsánat és az örök élet kegyelemből adatik azoknak, akik hisznek Istennek az evangéliumon keresztül kijelentett ígéretében. Az, hogy a katolicizmus többes számban használja a „kegyelem" szót, világosan mutatja, hogy szerintük az üdvösség nem nyerhető el egyszerre és tökéletesen, hanem csak apránként, és elsősorban a szentségek vétele révén, amelyek a szó szoros értelmében kegyelmet közvetítenek. Eszerint az ember nem nyerhet bűnbocsánatot és örök életet egyszerre, és mindez nem egy befejezett tény. Mindig vannak még olyan „kegyelmek", amik az üdvösséghez vezető úton még elnyerésre várnak, *ezeket meg kell szerezni,* A Biblia kegyelmét azonban ember nem érdemelheti ki, nem szerezheti meg; csak a katolikus „kegyelem" ilyen.

A katolicizmusban nagyon sok mindent kell tenni azért, hogy „kegyelmet" nyerjen valaki. A Biblia azonban ennek pont az ellenkezőjét állítja: ahhoz, hogy valaki elnyerje Isten kegyelmét, mindössze csak hinnie kell abban, amit Isten az O evangéliumában nekünk ajándékoz, és el kell fogadni a bűnbocsánat és az örök élet ingyen kegyelmét. A katolikus „kegyelem" elnyeréséhez azonban sok-sok szabálynak kell engedelmeskedni, és sokféle módon megsokszorozható. Mária különleges ígérete alapján, amit XXII. János pápának adott, ezeket a cselekedeteket „öt egy-

mást követő hónap első szombatjain" kell végrehajtani. Azokon a napokon a híveknek gyónniuk és áldozniuk kell, el kell mondani öt rózsafüzért, 15 percig vele Máriával kell maradniuk stb. Ez olyan „üdvösség", amit cselekedetek által, Mária közvetítésével lehet megszerezni.

A fentiek alapján nagyon világosan látszik a római katolicizmus és Isten kegyelmének evangéliuma közötti óriási eltérés. Az előbbi szerint a kegyelem Istentől való (viszont Mária közvetíti), és mindig válasz arra, hogy *mit tesz az odaszánt katolikus hívő*; az utóbbi lényege viszont az, hogy az isteni kegyelem amiatt jön az emberre, amit *Jézus Krisztus tett.* Az sérti Isten igazságát, hogy valaki csak úgy nyerheti el a bűnbocsánatot, hogy a rózsafüzért imádkozza, eljár misére, vagy végrehajt valami olyan cselekedetet, amit egyháza ír elő. Isten csak *az alapján tudja megbocsátani a bűnöket és megmenteni az embereket, amit Jézus Krisztus tett, vagyis hogy kifizette a teljes árat, amit Isten igazsága megkövetelt.* Mivel ez már megtörtént, Isten igaz, és ugyanakkor meg tudja igazítani azt, aki hisz Jézus Krisztusban (Róma 3,26).

Jelentéstani félreértés?

Hitvédő művében Peter Kreeft azt a meghökkentő kijelentést teszi, hogy a hit által való megigazulás, amit Luther hangoztatott, katolikus doktrína, amit mindig is tanított és még ma is tanít Róma.

Kétség sem férhet ahhoz, hogy Kreeft tisztában van azzal, hogy a katolicizmus „hit általi üdvössége" nagymértékben különbözik attól, amiről Luther kijelentést kapott a Szentírásból, illetve attól, amiben ma a teljes evangéliumi keresztények hisznek. Ha ez nem így lenne, akkor azt kellene állítanunk, hogy Luther és a többi reformátor minden bizonnyal elmezavarban szenvedett. Az inkvizítorok pedig még kegyetlenebbek voltak, mint gondolnánk, hiszen nem mondták el a lángok martalékaivá vált szerencsétlen lelkeknek, hogy mindez csak egy jelentéstani félreértés, vagyis hogy Róma nemcsak hogy tanítja „eretnekségüket", hanem annak szerzője is.

Keith Fournier *Teljes evangéliumi katolikusok (Evangelical Catholics)* c. könyvében egyenlővé teszi a katolicizmust Isten kegyelmének bibliai evangé-

liumával. Vannak katolikusok, akik D. James Kennedy anyagát *(Evangelism Explosion)* használják annak bebizonyítására, hogy ők teljes evangéliumi keresztények. Amikor ennek az írásnak a használatáról kérdezték, Fournier a következőket válaszolta: James Kennedy evangelizációíban volt néhány dolog, amit mi, katolikusok nem tudtunk elfogadni, ugyanis nem volt a katolikus tanítás része. Tál kézzelfogható volt például az, hogy valaki teljesen meg lehet győződve arról, hogy üdvössége van, illetve az, hogy csak hit által nyerhető el az üdvösség. Mi, katolikusok, valóban hit által üdvözülünk, de fontos az is, hogy engedelmeskedjünk Krisztusnak; ott vannak az engedelmesség cselekedetei és az Isten Szellemével való együttműködés. Ezzel teljesen összekapcsolódnak az üdvösség kérdésével."

Pál apostol azt írja: „De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok." (Galata 1,8)

Azokra az emberekre utalt itt, akik akkor el akarták ferdíteni Krisztus evangéliumát (Galata 1,7). Ezek a judaista törvénytisztelők amellett, hogy részben elfogadták az igazi evangéliumot, azt állították, hogy még szükség van arra is, hogy valaki körülmetélkedjen és betartsa a törvényt (Apostolok cselekedetei 15,24). Ez a fajta hozzátevés az evangéliumot elferdítette, és Pál apostol átkot is mondott ki rájuk. A katolicizmus immár 15 évszázada tesz hozzá az evangéliumhoz olyan dolgokat, amiről a judaisták akkor még csak nem is álmodtak. Ez is kiérdemli Pál apostol fent idézett szavait: „legyen átok."

A Biblia evangéliumának ellentmondva

Pál apostol nagyon világossá tette, hogy az üdvösség abból származik, hogy az ember hisz az evangéliumban: „Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliumát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére" (Róma 1,16).

Az üdvösség ennyire egyszerű, és semmi köze sincs római főpapok és az egyházi hierarchiában nekik alárendelt személyek véleményéhez. (Egyébként is, az egész római hierarchia csak jóval azután alakult ki,

hogy az evangéliumot először hirdették, és százezrek nyertek üdvösséget.)

Pál apostol nem azt mondta a kétségbeesett börtönőrnek, hogy. „Higgy Jézus Krisztusban, és ez majd elindít téged egy jó cselekedetekkel kikövezett hosszú úton, majd egyháztag leszel, veszed a szentségeket, imádkozol a szentekhez, stb. Aztán, ha elég jó cselekedetre szert tettél már, a purgatórium lángjaiban elég gyötrő szenvedésen keresztülmentél, és ha elég misét és rózsafüzért mondanak érted, a menny kapuja végül megnyílik előtted." Ne feledkezzünk el arról, hogy ez Róma evangéliuma. Amelyek által Róma rendkívüli befolyásra tett szert azok fölött az embermilliók fölött, akik tőle várják üdvösségüket. És ezeknek a félrevezetett embermillióknak a sorsa egyáltalán nem lehet közömbös számunkra. A római katolikus üdvösség tehát nem azonos azzal, amiről a Biblia beszél. Jézus Krisztus azt mondta: „jöjjetek *énhozzám"* (Máté 11,28); Róma pedig: „gyertek az *Anyaszentegyházba." A* katolikusok nem érhetik el Jézus Krisztust közvetlenül, hanem csak az egyház által, amely az üdvösséghez még felkínálja - ráadásként Jézus Krisztus elvégzett munkájához - a szentek érdemeit, a vezeklésbe és a jó cselekedetekbe vetett bizalmat, a mások helyetti szenvedést, a pápának való tökéletes alárendeltséget, az egyházi határozatok maradéktalan megtartását stb. A II. vatikáni zsinat dokumentuma nagyon egyértelműen foglal állást abban a kérdésben, hogy a katolikus egyház „szükséges az üdvösségre."

Ezt a dogmát számos pápai rendelet is tartalmazza, pl. VIII. Bonifác pápáé is: Csak egyetlen szent, katolikus és apostoli egyház létezik, és rajta : kívül nincs üdvösség; mindenképpen szükséges az az üdvözüléshez minden emberi teremtmény számára, hogy alárendeltje legyen a római pápának.

Egy katolikus hívő számára az egyház az üdvösség kulcsa, és ez tartja őt az egyház által előírt cselekedetek taposómalmában. Az új egyetemes mű, A *katolikus egyház katekizmusa (Catechism of the Catholic Church)* utalást tesz „az üdvösség különböző módjaira", amit az egyház szolgáltat a hívek számára, és megállapítja, hogy „az üdvösség Krisztustól, a főtől való, és az egyházon, az Ő testén keresztül adatik; ezért az szükséges az üdvösség elnyeréséhez."

A II, vatikáni zsinat dokumentuma ugyancsak megerősíti azt a nézetet, hogy az üdvösségnek vannak „eszközei”, és ezeket az egyháznak áll jogában szétosztania: Az egyház közösségébe azok épülnek be teljesen, akik Krisztus Lelkét hordozva magukban, elfogadják az egyház egész rendjét és az üdvösségnek az egyházban létesített minden eszközét; és a hitvallás, a szentségek, az egyházkormányzat és az egyházi közösség kötelékei által, vagyis látható szervezettségén át kapcsolódnak össze Krisztussal, aki az egyházat a pápán és a püspökökön át kormányozza.”

Ahelyett, hogy egyedül Jézus Krisztust tartaná szem előtt, és Vele lenne személyes kapcsolata, egy katolikus hívő egyházára tekint, és számára az a fontos, hogy azzal legyen jó a kapcsolata, amikor majd meghal, ugyanis ez dönti majd el, hogy üdvözül, vagy sem. Ezt tanítják a katolikusoknak már gyermekkortól kezdve, ez olvasható az összes katekizmusban, és ezt mondatják el első áldozáskor is. A szentírás és a hagyomány alapján azt tanítja, hogy ez a földön vándorló egyház szükséges az üdvösségre Ő Krisztus maga világosan hangsúlyozta, hogy az egyház is szükséges, hiszen a keresztségen mint ajtón át az egyházba lépnek be az emberek.

A Vatikán új, egyetemes katekizmusa teljesen világosan kimondja, hogy az üdvösség Jézus Krisztustól *az egyházon keresztül* folyik.

A 992. egyházi törvény a római katolikus egyházat „a megváltás szolgájának” nevezi.

Római katolikus apologéta azt is állíthatná, hogy nem szükséges az egyháztagság ahhoz, hogy valaki üdvözüljön, és ugyancsak a II. vatikáni zsinat dokumentumát idézhetné. Azt is állíthatná ez alapján, hogy még a bálványimádók is elnyerhetik az üdvösséget anélkül, hogy az egyház tagjává kellene válniuk: Azoktól sincs távol az igaz Isten, akik homályos képekben keresik az ismeretlen Istent az Üdvözítő is azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön. Elnyerhetik ugyanis az örök üdvösséget mindazok, akik önhibájukon kívül nem ismerik Krisztus evangéliumát és egyházát, de őszinte szívvel keresik Istent, és a kegyelem hatása alatt arra törekszenek, hogy teljesítsék akaratát, amelyet lelkiismeretük szavában ismernek fel.

Ez előző részekből azonban világosan kitűnik az, hogy „Isten népének ebbe a katolikus egységébe tartoznak vagy ehhez vannak rendelve mind a katolikus hívők, mind Krisztus más hívei, mind pedig általában az összes emberek, akiket az Isten kegyelme meghívott az üdvösségre."

A következő bekezdésben arról olvashatunk, hogy „nem üdvözülhetnek tehát azok, akik nem akarnak belépni az egyházba, vagy nem akarnak megmaradni benne, noha jól tudják, hogy Isten, Jézus Krisztus által az üdvösség szükséges intézményének alapította meg a katolikus egyházat."[38] Más szavakkal, pogány bálványimádók az egyház tagjainak tekinthetők bizonyos szempontból még akkor is, ha ennek nincsenek tudatában, így az egyház üdvösséget szerezhet az ő számukra is. A protestánsokat és különösen az ex-katolikusokat azonban a kiátkozás sújtja.

Mi a baj a jó cselekedetekkel?

Nagyon lényeges, hogy megkülönböztessük *az üdvösség kiérdemelésére irányuló* jó cselekedeteket (egyébként ilyen nem létezik), azoktól a jó cselekedetektől, amelyeket a Galatabeliekhez írt levél „a Szellem gyümölcseinek" nevez (Galata 5,22-23). Az utóbbi annak az *eredménye, hogy valaki újjászületett* a Szent Szellem által. Egy bűnös ember jó cselekedetek által ugyanúgy nem válhat szentté, mint ahogyan egy vadalmafa sem lesz golden almafává azzal, ha gyönyörű golden almákat függesztünk az ágaira. A gyümölcs a fa fajtájától függ. Egy bűnös ember is csak akkor képes Isten előtt kedves cselekedetekre, ha kegyelem által megtér, és így csodálatos módon Isten őt szentté változtatja. „Nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket" (Titus 3,5).

Azt sem szabad figyelmen kívül hagynunk, hogy ami a mi szemünkben „jó", Isten szemében nem mindig az. Jézus azt mondta: „Senki sem jó, csak egy, az Isten" (Márk 10,18). Isten tökéletes mércéjével mérve „nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is" (Róma 3,12; Zsoltárok 14,1-3). „Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül" (Róma 3,23).

Vagyis ami „jó cselekedet" a mi szemünkben, Isten számára elfogadhatatlan. Ami a törvény megtartását illeti, erről a következőt mondja az Ige:

„a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg Ő előtte" (Róma 3,20).

Képzeljük csak el, hogy valakit letartóztatnak gyorshajtásért, és ő azt hiszi, hogy majd megússza a büntetést, ha elmondja, hogy sokkal többször hajtott már ezen az úton a sebességet betartva, mint ahányszor átlépte a sebességkorlátozást. Ezzel az érvvel egy világi bíróság előtt nemigen jutna semmire, mégis emberek tömegei remélik, hogy jó cselekedeteik felülmúlják a bűnöseket, és így aztán majd kiérdemlik, hogy a mennyek országába jussanak. Tegyük fel, hogy a vétkes fél - ha visszatérünk az előző példához - azt mondja a bírónak: „Kérem, engedjen szabadon, és megígérem, hogy nem szegem meg többé a törvényt, nem lépem át a megengedett sebességet!" A bíró a következőt válaszolja: „Ha nem szegi meg többé a törvényt, akkor ezzel csak betartja, amit az megkövetel," Ha ezután tökéletesen is élnénk életünk hátralevő részét (még ha ezt meg is tudnánk tenni), akkor sem tudnánk jóvátenni egyetlen múltban elkövetett bűnünket sem.

Ráadásul, az üdvösség ajándék: „az Isten kegyelmi *ajándéka* pedig örök élet" (Róma 6,23); „örök életet *adott* nékünk az Isten, és ez az élet az ő Fiában van" (lJános 5,11); senki sem tehet semmit azért, hogy megszerezze, hogy kiérdemelje vagy kifizesse azt, ami ajándék. Ezt ingyen kell, hogy kapjuk, máskülönben már nem ajándék. Jézus azt mondta: „És én örök életet *adok* nekik" (János 10,28).

Az üdvösséget és az örök életet Istentől való *ajándékként* kell elfogadnunk. Bármilyen kísérlet, amely arra irányul, hogy cselekedeteket ajánljon fel érte, az ajándék elutasítását *jelenti.*

Nincs lehetőség akkor arra, hogy jót cselekedjünk? Dehogynem! A jó cselekedetek *követik* a megtérést, az üdvösség elnyerését, mint ahogyan egy fa is gyümölcsöt terem, vagy ahogyan a fény is együtt jár a napfelkeltével. A Biblia igenis buzdítja a keresztényeket arra, hogy „legyenek gazdagok a jó cselekedetekben" (l.Timóteus 6,18), és hogy „igyekezzenek jó cselekedetekkel elöl járni" (Titus 3,8). Aki keresztény, az „új teremtés" (2Korintus 5,17), „teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre" (Efézus 2,10), és mindig arra kell törekednünk, hogy jó cselekedetekre igyekezők legyünk (Titus 2,14).

És nincsenek olyan katolikusok, akik üdvözülnek?

„De biztosan vannak katolikusok, akiknek üdvösségük van!" - válaszolják gyakran, amikor elhangzik egy-két fontos igazság a katolicizmussal kapcsolatban. Bennem sokkal több a jóindulat, mint Rómában, amelyik kiátkozza azokat, akik azt állítják, hogy üdvösségük van. Igen, vannak katolikusok, akik elnyerhetik az üdvösséget, de csak akkor, ha ugyanabban az evangéliumban hisznek, amely által a többi elveszett ember is üdvösséget nyer. Senki sem hihet egyszerre két, egymásnak teljesen ellentmondó állításban.

Nem hiheti valaki egyszerre azt, hogy Jézus Krisztus őt megváltotta kiontott vére által, és azt, hogy a megváltás jó cselekedetek, szenvedés és rituálék által fokozatosan valósul meg. Nem hiheti valaki azt, hogy az üdvösség hit által van, és „nem *cselekedetek által"*, és ugyanakkor azt, hogy a jó cselekedetek által valaki kiérdemelheti az üdvösséget.

Gyakran védekeznek azzal, hogy a római katolikus egyház az ortodox hitvallást vallja, így tehát minden katolikus egyben keresztény is. Az ősi hitvallás azonban nem tartalmazza az evangéliumot, sem az apostoli, sem a niceai.

Kijelentik, hogy Jézus Krisztus Isten, hogy szűztől született, hogy „szenvedett Pontius Pilátus alatt", de azt nem tartalmazzák, hogy meghalt a bűneinkért, és hogy üdvösségünk van az Őbelé vetett hitünk által.
Tévedés lenne tehát azt állítani, hogy a római katolikus egyház teljes evangéliumi keresztényekből áll csak azért, mert „az ősi egyház hitvallását" vallja magáénak.

Spanyolországban 2000 családnál végeztek egy felmérést, és csak 2(!) otthonban akadt olyan személy, aki világosan tudta az evangélium lényegét, azok is protestánsok voltak. A többi 1998 család katolikus volt, akik azt hitték, hogy jó cselekedetek, misére járás által majd bejutnak a mennybe. Misszionárius barátaim 15 évet töltöttek Spanyolországban, ahol az evangéliumot hirdették, de közülük egy sem találkozott olyan katolikus hívővel, akinek üdvössége lett volna, vagy tudta volna, hogy hogyan lehet elnyerni azt. Ha teljes evangéliumi keresztények megértik

azt, hogy a katolikusok el fognak veszni, akkor minden bizonnyal éjt nappallá téve fognak munkálkodni azon, hogy az evangélium igazsága hozzájuk is eljusson!

Én, jómagam, sok olyan volt katolikussal tartom a kapcsolatot, akik megtértek és elhagyták az egyházukat. Nincs köztük *egy sem*, aki valaha is hallotta volna az igazi evangéliumot régi egyházában; úgy lett üdvösségük, hogy hittek abban az evangéliumban, amit a katolicizmus megátkozott.

Engem leginkább a katolikusok iránt érzett őszinte szeretet és irgalmasság indított arra, hogy ezt a könyvet megírjam. Célom, hogy *elnyerjék az üdvösséget.*

24. A MISEÁLDOZAT

Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend. I. Korintus 11,24-26

Minden hívőnek meg kell adnia a legszentebb szentségnek a Krisztus testévé átlényegült ostyának az igaz Istent megillető tiszteletet, ahogy ez mindig is gyakorlata volt a katolikus egyháznak A híveknek a legnagyobb tiszteletet kell tanúsítaniuk az eucharisztia iránt, mert ő Krisztus abban lényegileg fizikailag Istenként és emberként állandóan jelen van Így a kenyér és a bor átváltoztatását joggal lehet teljes átlényegülésnek nevezni. Az eukarisztia kenyerének megtörésekor valóságosan részesedünk az Úr testéből Az eucharisztiában Krisztus testét venni annyit is jelent, mint Krisztus titokzatos testévé is lenni. (A II. vatikáni zsinat dokumentumából)

Elérkeztünk a római katolicizmus leglényegesebb eleméhez, ahhoz, ami miatt különbözik minden más vallástól, legfőképpen az evangéliumi kereszténységtől. Ez a különleges elem a mise *áldozata.* Benne „a kereszt áldozata állandósul. Az eukarisztia minden evangéliumszolgálat forrása és csúcsa."

Az átváltozás csodája által az oltáron jelen van „Jézus Krisztus valóságos teste és vére, aki valóságosan és átlényegülve jelen van a kenyérben és a borban, hogy újra feláldozza magát a mise áldozata során, és úgy kell fogadni, mint szellemi táplálékot."

Jézus Krisztus azt mondta a kereszten, amikor meghalt, hogy „Elvégeztetett!" (János 19,30), a katolikusok számára azonban a megváltás ennek ellenére nem befejezett mű. Jézus Krisztus áldozata megismétlődik nap mint nap a katolikus oltárokon: „Minden alkalommal a misében Krisztus áldozata ismétlődik meg"

Jézus a vérét ontotta ki szenvedése során. Hogyan lehetne akkor ezt úgy megismételni, hogy vérontásról szó sincs? És azt sem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy a Bibliában az áll, hogy „vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat" (Zsidókhoz írt levél 9,22), A „vérontás nélküli" mise azonban

mégis arra hivatott, hogy bűnbocsánatot közvetítsen - azt a bűnbocsánatot, amit Jézus Krisztus csak kereszthalálával tudott megszerezni, A Bibliában a következő áll: És vévén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan; Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára (Máté 26, 27-28). Erről a próféták mind bizonyságot tesznek, hogy bűneinek bocsánatját veszi az Ő neve által mindenki, aki hiszen ő benne. (Apostolok cselekedetei 10,43)

Ismétlődő vagy egyszeri áldozat?

A misét *engesztelő áldozatnak* nevezik, amely során „Krisztus folytonosan önmagát adja az egész világ üdvösségéért, és így lesz befejezett a megváltás műve."

Ezzel szemben, a Biblia többször hangsúlyozza, hogy bűneinkért a teljes árat már megfizette Jézus Krisztus a kereszten, és a feltámadott Jézus bement „egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve" (Zsidókhoz írt levél 9,12). A mennyben ül, az Atyának jobbján a mi Főpapunk (Zsidókhoz írt levél 4,14), és azokat képviseli, akiket megváltott, és folytonosan közbenjár értük: Akinek nincs szüksége, mint a főpapoknak, hogy napról-napra előbb a saját bűneiért vigyen áldozatot, azután a népéiért, mert ezt egyszer megcselekedte, magamagát megáldozván. (Zsidókhoz írt levél 7,27)

A katolicizmus és a Biblia tanítása közötti ellentét tehát a leginkább a miséről mint állítólagos „áldozatról" szóló felfogásban nyilvánul meg.
A Biblia nagyon világosan elmagyarázza, hogy mi a különbség Jézus Krisztus *egyszeri* és tökéletes áldozata, illetve az ószövetségi áldozatok között, amiket *nap mint nap* ismételni kellett. Az, hogy az áldozatot meg kellett ismételni, azt bizonyítja, hogy ezek nem voltak tökéletes váltságok a bűnökért; míg az, hogy Jézus Krisztus áldozata egyszeri, azt mutatja, hogy tökéletes, és teljes mértékben elegendő ahhoz, hogy váltság legyen a bűneinkért, tehát soha sem szükséges, hogy ez megismétlődjön.

A mise tökéletlen voltát teljesen nyilvánvalóan mutatja az, hogy meg kell *ismételni*. Ha egyszer nem elég, akkor akár tízezer ismétléssel sem lesz

elegendő. Vagyis teljesen értelmetlen Rómának azt állítania, hogy bizonyos számú mise után valaki majd kikerül a purgatóriumból.

Az ószövetségben valóban sokszor áldoztak fel állatokat, de ezek mind előremutattak arra az *egyszeri és tökéletes* áldozatra, amit később Jézus Krisztus szenvedett értünk a kereszten. A Bibliában ezek az igazságok nagyon egyértelműen le vannak írva: Nem is, hogy sokszor adja magát áldozatul, mint ahogy a főpap évenként bemegy a szentélybe idegen vérrel, mert különben sokszor kellett volna szenvednie a világ teremtetése óta, így pedig csak *egyszer* jelent meg az időknek végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt. És miképpen elvégzett dolog, hogy az emberek *egyszer meghaljanak,* azután az ítélet: Azonképpen Krisztus is *egyszer megáldoztatván* sokak bűneinek eltörlése végettMinthogy a törvényben a jövendő jóknak árnyéka, nem maga a dolgok képe van meg, ennélfogva azokkal az áldozatokkal, amelyeket esztendőnként szüntelenül visznek, sohasem képes tökéletességre juttatni az odajárulókat; Különben megszűnt volna az áldozás, mivelhogy az egyszer megtisztult áldozók többé semminemű bűntudattal nem bírtak volna. De azok esztendőnként bűnre emlékeztetnekÖ Jézus Krisztus azonban, *egy áldozattal áldozván a bűnökért,* mindörökre üle az Istennek jobbjáraMert *egyetlenegy áldozatával örökre* tökéletesekké tette a megszentelteket azután Isten így szólt: és az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem. Ahol pedig bűnük bocsánata vagyon, ott nincs *többé bűnért való áldozat.* (Zsidókhoz írt levél 9,25-10,3; 10,12-18)

Nem is tudnánk világosabban megmagyarázni, mint ahogy azt az Ige teszi. Jézus Krisztus áldozata a kereszten *egyszeri volt és örök időkre* érvényes, és soha sem szorul megismétlésre, hiszen a bűneinkért fizetett ár tökéletes volt.

A katolicizmus lényege ezzel szemben pontosan az, hogy a mise során Jézus Krisztust újra és újra feláldozzák az oltárokon. Sőt, a katolikus hívek legfőbb reménye, hogy a mise ismételgetése majd végül kiszabadítja őket a purgatóriumból. Ez a tanítás teljesen ellentétes a Bibliával. A II. vatikáni zsinat dokumentuma azt állítja, hogy a miseáldozatban az egyház a testet, amely érettünk adatott és a bűnökért kiontatott vért az egész világ üdvösségéért ajánlja fel Istennek.

Ha mindez igaz, akkor Jézus Krisztus kereszthalála nem volt elégséges, hanem csak részben fizette ki bűneinkért az árat. A Biblia azonban biztosít bennünket arról, hogy Ő a *teljes árat* fizette ki.

Megkísérelni a lehetetlent

Amiről azt állítják, hogy a „mise áldozata" (nevezzék akár megújításnak, ismétlésnek, újrabemutatásnak), nem más, mint maga a lehetetlenség, Jézus Krisztus keresztáldozata egy bizonyos időpontban történt, és el is érte a célját. Erről a történelmi eseményről meg lehet emlékezni és *tisztelni* lehet, de ugyanúgy nem lehet „állandóvá tenni", megismételni vagy újra bemutatni, ahogyan a tegnapi híreket vagy bármilyen más múltbeli eseményt sem. De miért is kellene, hiszen Jézus Krisztus *„egyetlen áldozatával* örökre tökéletesekké tette a megszentelteket"!

A keresztény hit Jézus Krisztus kereszthalálára tekint. Egy katolikus abban hisz, hogy egyháza állítólag képes megismételni az áldozatot oltárain. Azonban még a pápa sem tudja megmondani, hogy hány ilyen ismétlésre van szükség. így aztán, sok katolikus óriási pénzösszegeket hagy végrendeletében az egyházra, hogy haláluk után misék százait vagy akár ezreit lehessen értük mondani. Ez a doktrína inkább bizonytalanságot ébreszt, nem pedig azt a belső bizonyosságot, amit Jézus Krisztus ígér a Szentírásban. A *Katolikus Zsebszótár (Pocket Catholic Diptichon)* ezt írja: minél többszöri a mise áldozata, annál több hasznot közvetít. Mennyi „haszon" van egy misén? Azt senki sem tudja.8 , Mindemellett van még valami, amiről nem szabad elfeledkezni: Jézus Krisztus most feltámadt, megdicsőült és halhatatlan testben van az Atya jobbján, és soha többé nem hal meg. Nem lehet újra „feláldozni" egyetlen misén sem. Jézus Krisztus azt mondta: „én vagyok az Élő, pedig halott valék, és ímé *élek örökkön örökké."* (Jelenések 1,17-18) Testében *„enyészhetetlen életnek* ereje" van, és nincs ereiben vér, amiben van a halandó test élete. Feltámadott teste tökéletesen halhatatlan.(Zsidókhoz írt levél 7,16)

„Hús és csont" - Egy vér nélküli feltámadott test

Amikor Jézus Krisztus a feltámadás után először találkozott tanítványaival, azok azt hitték, hogy egy „szellemet" látnak. Ahhoz, hogy bebizonyítsa nekik, hogy ő élő valóság, Jézus ezt mondta: „tapogassatok meg engem, és lássatok; mert a léleknek nincs húsa és csontja, amint látjátok, hogy nékem van!" (Lukács 24,39). (Figyeljük meg, hogy Jézus itt nem azt mondta, hogy „hús és *vér*", hanem „hús és csont".) Tamás, aki akkor nem volt jelen, szkeptikusan megjegyezte: „Ha nem látom az ő kezein a szegek helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmiképpen el nem hiszem." (János 20,25)

Amikor Jézus jó egy hét múlva visszatért, azt mondta Tamásnak: „Hozd ide a te ujjadat, és nézd meg az én kezeimet; és hozd ide a te kezedet, és bocsássad az én oldalamba: és ne légy hitetlen, hanem hívő." (János 20,27)

Teljesen egyértelmű ez alapján, hogy Jézus Krisztus sebhelyei nem „gyógyultak be", hanem megmaradtak emlékeztetőül. A tátongó lyuk az oldalában, ahová Tamás bebocsátotta kezét, ugyancsak azt bizonyítja, hogy nem volt vér a testében.

A vér a halandó test élete. Jézus Krisztus vére kiontatott a kereszten a mi bűneinkért: „Mert a testnek élete a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt néktek, hogy engesztelésül legyen a ti életetekért, mert a vér a benne levő élet által szerez engesztelést" (3Mózes 17,11).A borról mégis azt tartják, hogy Krisztus vérévé változik a katolikus oltárokon - a feltámadás előtti testének vérévé, pedig az a test halhatatlanságra támadt fel.

Ahhoz, hogy meg lehessen ismételni Krisztus áldozatát, ahhoz újra kellene az ő feltámadás előtti teste. Ez a meghökkentő mutatvány állítólag meg is valósul az átváltozás „csodája" során, amikor a kenyér és a bor átváltozik Krisztus testévé és vérévé. így aztán „a pap nélkülözhetetlen, hiszen egyedül csak neki van hatalma arra, hogy a kenyér és a bor alkotóelemit Krisztus testévé és vérévé változtassa".

Az átlényegülés óriási szerepe

Az átváltozás állítólagos csodájának köszönhetően az ostyát, amit a misén esznek, úgy imádják, mint magát Jézus Krisztust. Ugyanezzel az áhítattal kezelik azt a többi megáldott ostyát is, amit az oltáriszentség- tartóban őriznek (ez egy kicsi, dobozhoz hasonló tartóedény, amit egy terítővel fednek le, és mellette állandóan gyertya ég). A jámbor hívő odajárul az ott lévő ostyákhoz, imádkozik hozzájuk, és eközben azt hiszi, hogy Krisztus szent jelenlétében van. Teréz anya ezt a következőképpen mondja el: Csodálatos dolog Krisztus alázatát látni; állandó alázatban van jelen az oltáriszentség-tartóban, és egy olyan kis darab kenyérré alázta meg magát, hogy a pap két ujja között elfér. Egy hatalmas ostyát helyeznek el imádás céljából a *monstranciában* (szentségmutató), ami egy arany vagy ezüst tartó, melynek közepe átlátszó, és azon keresztül látható az ostya. A „Szentség" látványa „arra készteti a hívőt, hogy Krisztus csodálatos jelenlétére ébredjen, és egyben a vele való szellemi közösségre is invitálja. Ezáltal a hívő felbuzdul, hogy az ostyában neki azt a szellemben és igazságban történő imádást adja meg, ami őt megilleti."„ Egy volt katolikus a következőkről számol be: A katolikus hívők leborulnak az ostya előtt, ami az oltáriszentség-tartóban van egy oltáron, és elhiszik, hogy az maga Jézus Krisztus Ezért gyermekkoromban arra tanítottak, hogy mindig vessek keresztet, amikor elhaladok egy katolikus templom mellett.

Az Egyesült Államok területén is kezd teret hódítani „az áldott Szentség állandó imádása." Egy parókiához tartozók sorra iratkoznak fel, hogy egy órát vagy még többet a „Szentség" imádásával töltsenek, hogy mindig legyen ott valaki, „nehogy Jézus Krisztus egyedül érezze magát." így aztán a „Szentséget" a nap 24 órájában állandóan imádják. „II. János Pál pápa lelkes támogatója a Szentség szüntelen imádásának; az Áldott Szentséget 1981 óta lehet megtekinteni a Szent Péter bazilikában." II. János Pál a következőképpen nyilatkozott ezzel kapcsolatban: Felbecsülhetetlen értéke van az áldott Szentségben levő Krisztussal folytatott beszélgetésnek. Nincs vigasztalóbb ennél a földön, és semmi sem visz előrébb a szentséghez vezető úton."

Pogány felvonulás Krisztus tiszteletére?

A körmeneteken az ostyát is viszik a monstranciában. Megdöbbentő, hogy milyen parádéval viszik az utcákon bizonyos ünnepek alkalmával. Egy XVIII. század eleji szemtanú, aki részt vett a spanyolországi Zaragozában rendezett, ún. Úrnapi körmeneten, a *Corpus Christi (Krisztus teste)* ünnepén, a következőket írja: A székesegyház esperese összehívja a szerzetesrendek tagjait, a világi papságot, a király megbízottját, a kormányzót, az elöljárókat, a polgári és büntető hatóságok bíráit, a kancellárt, valamint a város összes vallásos társulatát a San Salvador (Szent Megváltó). székesegyházban, ahol mindenki saját hivatalának és méltóságának megfelelően és illően jelenik meg. A klérusnak és a szerzeteseknek a körmenethez hozniuk kellett a saját rendjükben, illetve templomukban található összes szentnek az ezüstszobrát, és azokat egy emelvényre állítva kellett hordozniuk. A lakosok feladata volt az, hogy megtisztítsák az utcákat, ahol a Szentséget hordozzák, és hogy a földre zöld növényeket, illetve virágdíszeket szórjanak. A lakások utcára néző ablakait és erkélyeit is szépen fel kellett díszíteni.

A király megbízottja, a kormányzó, a bírák, az egyházi elöljárók és hivatalnokok az érseki palotához mennek, és onnan kísérik az érsek őkegyelmességét a templomba, ahol már várnak rájuk a szerzetesrendek, a klérus és más szervezetek tagjai.Miután az érsek elmond egy imát a nagy oltár előtt, elkezdődik a zene; az érsek kiveszi a szentségtartóból a tömör aranyból készült kehelyben elhelyezett oltáriszentséget, és ráteszi az oltárra. Az érsek ezután a Szentséggel a kezében megáldja az embereket, majd az esperes, a főesperes és a kántor segítségével a *custodiát (szentségtartót)* egy aranyozott emelvényre helyezik, amit virágok és előkelő asszonyok ékszerei díszítenek. Az emelvényt 12 pap emeli a vállára, mindegyikük a miseruháját viseli.

Miután ez megtörtént, a körmenet elindul a templomból. Elöl mennek a skót dudások, illetve nagyobb és kisebb, színes óriásnak öltözött emberek, akik végig táncolnak a körmenet alatt. Őket követi a székesegyház hatalmas ezüstkeresztje, ezt követik 30 mesterség képviselői, majd a kolostorokban nevelkedő fiúk és lányok tanítóikkal és tanítónőikkel Ezután

következnek a különböző rendek, élén a ferencrendiekkel, mivel ők a legfiatalabbak. Összesen körülbelül 70 rend képviselteti magát. Mindenki olyan ruhát visel, amiben az oltárhoz szokott járulni Mintegy 2000 szerzetes vesz részt ezen az ünnepélyes alkalmon, 16 apácarendből mintegy 1500 apáca, 1200 pap, mintegy 4700 egyházi személy, és legalább 15000 család képviselteti magát. Utánuk következik a San Salvador székesegyház klérusa és az „Oszlopos Miasszonyunk." A klérus teljes papi díszben, őket követik a székesegyház zenészei. Ők már közvetlenül a *custodia,* vagyis a szentségtartó előtt mennek, és egész úton énekelnek. Utánuk következik a 12 pap, akik a baldachint viszik (oszlopok segítségével tartható vászon tető), amely alatt a Szentség található A baldachin alatt megy az érsek, a király megbízottja, az esperes és a főesperes. A *custodia* két oldalán hat pap szüntelen az oltáriszentséget tömjénezi, attól a perctől fogva, hogy a körmenet elhagyja a templomot, egészen a visszaérkezésig. Utánuk következnek a kancellár és a kormányzó, illetve a hatóságok képviselői, majd a nemesi származású férfiak és asszonyok, akik kezükben egy-egy gyertyát tartanak. Az egész körmenet körülbelül négy órán át tart, eközben állandóan zúgnak a harangok.

A körmenet hihetetlen pompával zajlik így viszik végig az oltáriszentséget a város fontosabb utcáin Az erkélyeken és az ablakokban állók rózsát és más virágokat dobnak a baldachinra, ami alatt vonul a szentség.

Ha az ostya valóban Jézus Krisztus megfeszítés előtti teste, amit a katolikus oltárokon áldoznak fel világszerte, akkor talán ez a pogány felvonulás nem is túlzás, nem igaz? Hogyan válhatott az az egyetlen test millió testté egy icipici ostyába szorítva, és hogyan lehet *minden egyes darab valóságosan* „maga Jézus Krisztus"?Hogyan lett a véres, „régi, megkopott, szégyennel és megvetéssel méltatott" keresztből gyémánttal kirakott aranykereszt? És hogyan képviselhetik gazdagon díszített selymekbe öltözött püspökök azt, Aki mezítelenül függött a kereszten, és Akinek élettelen és megveretett testét gyolcsba terítve tették a sírba? Jézus Krisztus halálának „állandósítása" talán egy komikus vígjátékká változott volna? Mi köze van egy ilyen pogány felvonulásnak *a szenvedések útjához?* Nem istenkáromlás az, hogy ez az egyház az egész világ előtt tetszeleg, és azzal dicsekszik, hogy néki adatott az a hatalom, hogy Jézus Krisztus megfeszíttetés előtti testét a kezében tartsa, és őt újra és újra feláldozhatja oltárain?!

Ez a dogma csak fanatizmust szülhet, hitet sohasem. A Deggendorban történt zsidó-mészárlás, amire már az előzőekben utaltunk, annak volt a következménye, hogy a zsidók állítólag ellopták és „megkínozták" az oltáriszentséget.

Azoknak, akiket már eleve arra tanítottak, hogy elhiggyék, hogy a bor valóságosan Jézus Krisztus vérévé válik, nem volt nehéz elhinniük Hitlernek a vérrel kapcsolatos mítoszát sem.

Valóság vagy csalás?

A katolikus pap állítólag rendelkezik azzal a hatalommal, hogy a katolikus oltáron Jézus Krisztus testét valóságosan megjeleníti, majd újra feláldozza: „a miseáldozat során, amikor Krisztus áldozatát bemutatjuk, újra meg újra a megváltás műve valósul meg vér nélkül.„[5] Ez a római katolicizmus egyik legfontosabb megkülönböztető jegye. Ahogyan erre már az előbb is utaltunk, pontosan ettől különbözik annyira a katolicizmus minden más vallástól, de különösen az evangéliumi kereszténységtől. Itt most két dologról lehet szó: ez vagy egy rendkívül fontos és csodálatos realitás, vagy a legördögibb csalás. Nincs középút.

Egyetlen katolikus sem tagadhatja, hogy teljesen abszurd az az állítás, hogy itt átváltozásról, átlényegülésről van szó. Az ostya, illetve a bor öszszetételében nincs kimutatható változás azután sem, hogy azt a pap „különleges hatalmával" Krisztus valóságos testévé, illetve vérévé változtatta át. Mi akkor a bizonyíték arra, hogy ez a „csoda" valóban megtörtént? Vagy talán itt is arról lenne szó, hogy ezt ugyanúgy vakon el kell fogadniuk a híveknek, mint sok más katolikus tanítást? Hát persze, ezt tanítja az egyház.

Természetesen lehet ugyan találni a Bibliában olyan verseket, amelyek alá is támasztják ezt a tanítást, de a józan ész és a helyes exegézis ezeknek más értelmezését adja, mint a katolikus egyház hivatalos tanítása. Leginkább két részt idéznek a Bibliából, amikor az átváltozás alátámasztására került"sor: János 6,51-57 és Máté 26,26-28 (vessük össze még: Lukács 22,19-20 és l.Korintus 11,24-25). Nézzük meg mi is közelebbről ezeket a részeket!

Szó szerinti vagy szimbolikus értelmezés?

Közelgő megfeszíttetésére utalva Jézus a következőket mondta a zsidóknak a János evangélium 6. részében: az a kenyér pedig, amelyet én adok, az én testem, amelyet én adok a világ életéért ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az ő vérét, nincs élet bennetek" (51., 53. versek).

A katolicizmus azt állítja, hogy ezeket a verseket *szó szerint* kell értelmezni, és elítéli a protestánsokat, amiért ők ezt *szimbolikusan* értik. Jézus Krisztus azt is mondta, hogy „Én vagyok az életnek ama kenyere" (35. vers), de mégsem értik ezt szó szerint, nem azonosítják őt egy szép kerek cipóval. Talán abszurdabb dolog azt állítani, hogy Jézus Krisztus egy darab kenyér, mint azt, hogy egy darab kenyér maga Jézus Krisztus? A Bibliát valóban szó szerint kell venni, de csak akkor, ha szó szerinti jelentést közvetít. Amikor analógia vagy szimbolikus értelmezés a helyénvaló, akkor a szó szerinti értelmezés sérti a logikát és egyben az isteni törvényt is.

A Zsoltáros a következőket mondja: „ Isten tollaival fedez be téged, és szárnyai alatt lészen oltalmad" (Zsoltárok 91,4). Talán madárnak kellene képzelnünk Istent? Jézus sírt Jeruzsálem miatt: „hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk az ő kis csirkéit az ő szárnyai alá, és ti nem akartátok!" (Lukács 13,34). Teljesen egyértelmű az, hogy Jézus szavait nem szó szerint kell venni, bár itt azonosítja magát Azzal, akiről a 91. Zsoltár ír.

Jézus arra szólította fel az emberiséget, hogy *higgyen* Benne. Azt mondta Nikodémusnak, hogy aki *hisz* őbenne, az nem veszik el, hanem örök élete van (János 3,16), és hogy ha valaki *hisz* őbenne, annak újjá kell születnie. Jézus itt sem arról beszél, hogy az embernek újra meg kell születnie, hanem egy *szellemi* újjászületésről van szó. Ezt még a katolikusok is elismerik.

A samáriai asszonynak a kútnál „élő vizet" ígért, és azt, hogy „örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne" (János 4,10-14), és itt is teljes bizonyossággal állítjuk, hogy nem a természetes vízről beszélt. Elmondta a

zsidóknak azt is, hogy aki Benne hisz, „élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből" (János 7,38), de itt sem értelmezi úgy senki, hogy az emberi testrészről, hasról beszélt, illetve, hogy valóságos folyókról lenne szó.

A János evangélium 6. részében Jézus ezt mondja; „Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jő, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha" (35. vers). Biztosak lehetünk benne, hogy itt nem állította magáról azt, hogy valóságos kenyér, és azt sem, hogy akik Benne hisznek, soha nem kell majd enniük vagy inniuk. Itt arról beszélt, hogy *szellemben* soha nem lesznek újra éhesek és szomjasak. Jézus szellemi dolgokról beszélt, és ezt mindenki számára hasonlatokon keresztül tette szemléletessé, megragadhatóvá. Nincs semmi okunk arra, hogy szó szerint értelmezzük azt, amit néhány verssel később olvashatunk az Igében, vagyis, hogy „ennünk" kellene az ő testét, és „innunk" az ő vérét.

E téves értelmezés alapján a katolikusok teljesen meg vannak győződve arról, hogy a kenyér és a bor valóságosan is Jézus Krisztus. Ha ez igaz, akkor ez a következőket vonja maga után. Ha Jézus Krisztus szó szerint értette, amit mondott, akkor azt is szó szerint kellett értenie, hogy „Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jő, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha" (35. vers), Mivel a katolikusok azt állítják, hogy ők valóságosan Jézus Krisztus testét eszik, bizonyára soha nem éhesek vagy szomjasak. Vagy talán mégis? Ha az „éhség" és a „szomjúság" viszont szellemi értelemben értendő, akkor ez igaz arra is, hogy valaki eszi Jézus Krisztus testét. Teljesen nyilvánvaló, hogy Jézus itt arra utal, hogy aki hisz őbenne, örök élete van, és nem kell állandóan egy újabb részért Hozzá mennie.
A katolicizmus azt tanítja, hogy a hívek rendszeresen Krisztus testét eszik, és a vérét isszák. Minél több a mise, annál jobb, de persze még akkor sem biztos az, hogy valaki bejut a mennyországba anélkül, hogy ne kellene szenvednie a purgatóriumban.

Az *Egyházi törvénykönyv* 904- kánonja a következőt mondja: A papok sohase feledkezzenek meg arról, hogy az eucharisztikus áldozat misztériumában újra meg újra a megváltás műve valósul meg; gyakran misézzenek, sőt a mindennapi misézés nagyon ajánlott.

A Bibliában azonban nem egy helyen van arról szó, hogy a megváltás egyszer s mindenkorra elvégeztetett a kereszten, és ezért Jézus Krisztus áldozatát soha többé nem kell és nem is lehet megismételni.

Jézus ezt mondta: „Az pedig annak az akarata, aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút, és hisz őbenne, örök élete legyen" (János 6,40). Látható, hogy a Jézus Krisztusban való hit (amit ő ahhoz hasonlít, hogy valaki eszi az ő testét) egy egyszer s mindenkorra lezárult tény. Nem azt mondja, hogy hússzor, ezerszer, napi egyszer vagy heti egy alkalommal kell ezt újra megismételni. *Ha valaki hisz Jézus Krisztusban, annak megbocsáttattak a bűnei, és Isten ingyen kegyelemből örök életet ad annak.* Tehát ha valaki már egyszer hitt, és Jézus Krisztus testének „evése" által örök életet nyert, az soha nem szorul ismétlésre. Ekkor ugyanis az „örök élet" kifejezés nem helyénvaló, hiszen ami örök, az örök ideig tartó, és így nem kell megújítani vagy újra elvégezni. Figyeljük meg, mit mond Jézus ugyanebben a fejezetben: Bizony, bizony mondom néktek: Aki én bennem hisz, örök élete van annak. Én vagyok az életnek kenyere. A ti atyáitok a mannát ették a pusztában, és meghaltak. Ez az a kenyér, amely a mennyből szállott alá, hogy ki-ki egyék belőle, és meg ne haljon. Én vagyok amaz élő kenyér, amely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, amelyet én adok, az én testem, amelyet én adok a világ életéért. (János 6,47-51)

Hol adta Jézus az ő testét? Nem az utolsó vacsorán, ahogy ezt a katolikusok tanítják, hanem a *kereszten.* „Üdvözítőnk az utolsó vacsora alkalmával azon az éjszakán, amelyen elárultatott, megalapította testének és vérének eucharisztikus áldozatát, hogy így a keresztáldozat a századokon át az ő eljöveteléig jelenlévő valóság legyen."

Szeretném még egyszer elismételni: ha Jézus Krisztus szó szerinti értelemben beszél a testéről és véréről a János evangélium 6. részében, akkor azok, akik valóságosan eszik az ő testét, soha nem halnak meg. Az apostolok azonban mind halottak. Ha Jézus nem úgy értette, hogy az ő testének evése megőriz még a fizikai haláltól is, akkor arra sem utalhatott, hogy szó szerint az ő testét kell ennünk. Teljesen nyilvánvaló, hogy Jézus *az egész fejezetben* szellemi értelemben szól, ahogyan ezt máshol is gyakran teszi.

Nagyon tragikus az, hogy egy katolikus hívő azért nem veheti át a szellemi örök életet, amit Jézus neki is kínál, mert a hivatalos dogma azt tanítja, hogy Jézus Krisztus szavait szó szerint kell értelmezni. Róma azt állítja, hogy ő tartja kézben a „Jézus Krisztus által elnyert érdemeket", és csak neki van hatalma arra, hogy ezekből részesítse a katolikus híveket, amikor azok magukhoz veszik Jézus Krisztus valóságos testét és vérét. A misét tehát állandóan meg kell ismételni.

Példabeszédek

Jézus ezt mondta: „Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik" (János 10,9), a katolikusok azonban ezt nem értelmezik úgy, hogy Jézus Krisztus egy *kézzelfogható* ajtó, amin ha *szó szerint* bemennek, akkor az ő *fizikai* testük is megtartatik. Jézus ezzel a hasonlattal azt mondja, hogy ha valaki *hisz őbenne,* a szellemi valóságnak egy teljesen új állapotába kerül, az örök életbe. Amikor Jézus azt mondja, hogy „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben" (János 8,12), nem *fizikai,* hanem *szellemi* értelemben vett világosságról beszél, amit azok nyernek el, akik Benne hisznek, ellentétben azzal a szellemi sötétséggel, amelyben a világ vesztegel.

Sorolhatnánk még tovább ezeket a példákat, de azt hiszem, szükségtelen. Jézus sokszor felszólítja az emberiséget, hogy higgyen Benne. Bármiről is beszélt, legyen az újjászületés, víz, juhok, pásztor, mag, magvető, gyümölcs, kenyér vagy ajtó, a célja mindig az volt, hogy *szellemi igazságot* közvetítsen egy jól ismert *fogalmon vagy tárgyon keresztül,* és ezt sohasem kellett szó szerint értelmezni. Arról is tudomást szerezhetünk a Bibliából, hogy amikor Jézus a sokasághoz szólt, *mindig* példabeszédeken keresztül tette: „Mindezeket példázatokban mondá Jézus a sokaságnak, *és példázat nélkül semmit sem szóla nékik"* (Máté 13,34).

Jézus a János evangélium 6. részében is a sokasághoz beszél. Ezért tudjuk, hogy - mint máskor - most is példázatokban szól, jelképes és szellemi nyelvet használ, amit nem szabad szó szerint értelmezni. Vannak azonban még más érvek is, amelyek emellett szólnak. Most nézzük meg ezeket!

További meggyőző érvek

A törvény a zsidóknak tiltotta, és még ma is tiltja a vér evést (3Mózes 7,26-27; 17,10-11 stb.), és a Szentlélek az apostolokat is arra buzdította, hogy a pogány hívőknek is felhívják a figyelmüket arra, hogy tartózkodjanak a vértől (Apostolok cselekedetei 15,28-29). Ezért biztosak lehetünk abban, hogy Jézus Krisztus nem kívánja meg egyetlen kereszténytől vagy zsidótól sem, hogy az ő valóságos testével és vérévei legyen közössége. Jézus tehát itt a Belé vetett hitről beszél, és az evést, illetve ivást használja szimbolikus értelemben ennek szemléltetéséhez: Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám *jő,* semmiképpen meg nem éhezik, és aki *hisz* bennem, meg nem szomjúhozik soha. Noha láttatok is engem, még sem hisztek Aki én bennem *hisz,* örök élete van annak. Én vagyok az életnek kenyere. az a kenyér pedig, amelyet én adok, az én testem, amelyet én adok a világ életéért. Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem iszszátok az ő vérét, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet, és issza az én véremet, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. (János 6,35-36, 47-48, 51, 53-54)

Jézus valóban azt mondja, hogy annak, aki el akarja nyerni az örök életet, valóságosan ennie kell az ő testét és innia az ő vérét? Vagy talán inkább azt akarja tudomásunkra hozni, hogy *hinnünk kell őbenne,* és az evés és ivás analógiáját használja fel, hogy még inkább megvilágítsa mondanivalója igazságtartalmát? Nagyon egyértelműen kijelenti, hogy *hit* által lehet elnyerni az örök életet. De azt is mondja, hogy csak akkor lehet élete valakinek, ha *eszi* az ő testét. Talán itt egy kibékíthetetlen ellentmondással találjuk szembe magunkat, hacsak el nem fogadjuk azt, hogy az *evés* a *hit* szinonimájaként is használható.

Jézusnak nagyon jó oka volt arra, hogy az evést mint szimbólumot használja. Az Ószövetségben a papok ettek az áldozatból: „Amely pap megáldozza azt a bűnért, az egye meg azt" (3Mózes 6,26); „A papok között minden férfiú eheti azt" (3Mózes 6,29); lásd még 3Mózes 6,16,18; 7,6,15 stb. Jézus ezzel azt akarta a zsidók tudomására hozni, hogy ő maga az ószövetségi áldozatok beteljesedése, és hogy az ő teste és vére így adatik a világ bűneiért.

Ezzel együtt azt is jelezte, hogy mostantól fogva minden hívő egyben a papi szolgálatra is elhivatott. A törvény ideje alatt csak a papok ehettek az áldozatból, most azonban mindenkinek részesülnie kell az ő testéből és véréből, ha Isten kegyelme által el akarja nyerni az örök életet. Mindenkinek hinnie kell, hogy Isten Fia hús-vér emberré lett, hogy meghaljon az emberiségért.

Nagyon sok más indokot is találhatnánk arra vonatkozóan, hogy Jézus nem szó szerint értette, hogy enni kell az ő testét és inni az ő vérét. Ő egyetlenegyszer áldoztatott fel a bűnökért. Ha valóságos értelemben vett evésről lenne szó, akkor annak akkor kellett volna megtörténnie.

A test, amelyet megfeszítettek és egy sírba eltemettek, feltámadott és megdicsőült. Most az Atyának jobbján ül a mennyben, és mostam, megdicsőült testében nincs vér. Ezért nem tudja azt többé kiontani, és nem tud újra meghalni. A régi test, amelynek élete a vérben volt, többé nem létezik. Pál apostol a következőket mondja: „sőt ha ismertük is Krisztust test szerint, de már többé nem ismerjük” (2Korintus 5,16).

Azt állítani tehát, hogy a katolikus oltárokon Jézus Krisztus megfeszítés előtti testét újra és újra fel lehet áldozni a bűnökért, nyilvánvaló ellentmondás nemcsak a Bibliával, hanem az emberi logikával is.

A realitás korlátai

Bármit mondjunk is katolikus embereknek, a válasz mindig az, hogy ők egyszerűen csak szó szerint veszik Jézus Krisztus szavait. Valójában azonban pontosan ahhoz kell igazán nagy képzelőerő, hogy valaki azt állítsa, hogy ostyák milliói közül minden egyes darab Jézus Krisztus teljes és valóságos, megfeszítés előtti teste, és persze ezt azzal egy időben, hogy Jézus Krisztus jelenleg megdicsőült testben van a mennyben. „Isten mindenütt jelenlevő” - hangzik erre gyorsan a válasz. Ez így is van, és mivel ő Isten, az ő Szelleme által Jézus Krisztus mindenütt jelen lehet egyszerre. Mikor Jézus emberré lett, voltak bizonyos korlátok, amiknek ő önként alávetette magát. A fizikai test térben van, és egyszerre csak egy helyen lehet. A Biblia egyetlenegyszer sem tesz utalást arra, hogy Jézus Krisztus egy időben *testben* egynél több helyen lett volna.

Igen, Jézus ezt mondta: „Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük." (Máté 18,20) Keresztények hisznek ebben az ígéretben, de senki sem képzeli azt, hogy Jézus Krisztus egyszerre több ezer ember között *fizikailag* is jelen van. Senki sem gondolja, hogy *fizikailag* jelen van, ugyanis akkor láthatnák őt, viszont senki sem látja. Teljesen elszakad a realitástól az, aki azt mondja, hogy ostyák milliói Jézus Krisztus valóságos, fizikai teste, és az, aki ezt állítja, teljesen a fantáziálgatás birodalmában él.

Ha figyelmesen elolvassuk, amit Jézus az utolsó vacsorán mondott, még valamire rá kell, hogy ébredjünk: „az Úr Jézus vette a kenyeret, megtörte és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, mely ti érettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én *emlékezetemre* E pohár amaz új testamentom az én vérem által; ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én *emlékezetemre.*" (l.Korintus 11,23-25) Jézus azt akarja, hogy a keresztények *megemlékezzenek* az ő kereszthaláláról, és hogy a kenyér és a bor erre *emlékeztesse* őket. Amit mondott, abban egyetlen szó sem esett arról, hogy az ő keresztáldozatát meg kellene ismételni.

Figyeljük meg, hogy mit mondott: „Ez az én testem." Nem azt mondta, hogy egy napon majd bizonyos kenyérdarabokat egy katolikus pap csodatevő erővel az ő testévé fog átváltoztatni, hanem azt, hogy az a kenyér ott, abban a percben az ő teste, Képtelenség azt állítani, hogy a kenyérben is az ő valóságos, fizikai teste volt akkor jelen, és hogy valóságos testben is ott volt akkor egyszerre az Úr. Erre a jelenlévők közül akkor senki sem gondolt, ezt a nézetet csak jóval később találták ki. Jézus Krisztus szavaiban nincs semmiféle utalás erre, és semmi okunk sincs azt feltételezni, hogy az apostolok így értelmezték volna. III. Ince pápa volt az, aki a mise „áldozatot" hivatalos dogmává tette 1215-ben.

Lutheránusok hasonló véleményen

Luther nagyon sok tekintetben nem tudta lerázni magáról a római katolicizmust (gyermekkeresztség stb.), és ez ma is így van abban az egyházban, amelyik az ő nevét viseli. Jóllehet tagadják, hogy az átváltozást tanítanák, a lutheránusok ezt mondják: Krisztus valóságos teste és vére valami egészen különös módon jelen van a kenyérben és a borban, amit megáldunk és elfogyasztunk az Úrvacsora alkalmával. Ezt az egyszerű

üzenetet olvashatjuk ki a Bibliából is. (Máté 26,26-28; l.Korintus 10,16; 11,23-32) A lutheránus tanítás szerint az úrvacsora alkalmával elfogyasztott kenyér és bor Krisztus teste és vére. Hogyan lehetséges ez, azt nem tudjuk és nem is értjük. De Krisztus azt mondta, hogy a kenyér az 8 teste, a bor pedig az ő vére. Mi nem teszünk mást, csak azt ismételjük, amit mondott Azok, akik nem hisznek abban, amit Jézus Krisztus erről a szentségről mondott, vagy nem ismerik el, hogy ez az ő teste és vére, azok méltatlanul élnek ezzel a szentséggel.

Természetesen, itt nem arról van szó, hogy valaki *elhiszi-e* Jézus Krisztus szavait, hanem arról, hogy hogyan *érti* azokat. Miért kellene szó szerint venni azt, hogy azt mondja: „ez az én testem", ha nem vesszük szó szerint azt, hogy „én vagyok az ajtó"? Ha szó szerint vesszük ezeket, az teljesen ellenkezik a józan ésszel, sérti Isten törvényét, amely tiltja a vérevést, illetve ahhoz az eretnekséghez vezet végső soron, hogy bár Jézus Krisztus fent van a mennyben egy megdicsőült, halhatatlan testben, ugyanakkor hús-vér, megfeszítés előtti testét újra és újra naponta elfogyasztja sok százezer katolikus és lutheránus. Ahhoz viszont már az átlagosnál is nagyobb képzelőerő szükséges, hogy elhiggye valaki: a sok millió darabka kenyér vagy ostya egyenként és egy időben lehet Jézus Krisztus egész fizikai teste.

A lutheránusok legalább nem tanítják azt, hogy Krisztus áldozatát szüntelen meg kell ismételni, illetve hogy a bűnbocsánatból és az örök életből csak részleteket lehet elnyerni azáltal, hogy valaki eszi a kenyeret és issza a bort, Az átváltozás, illetve átlényegülés illúziója megfosztja a katolikusokat attól, hogy *higgyenek* Jézus Krisztusban. Az eucharisztia a katolicizmus által hirdetett hamis evangélium magva.

Nagyon szomorú, hogy az egyszerű katolikus hívőt eltérítik attól, hogy Jézus Krisztusban mint személyes Megváltójában *higgyen,* és helyette elhitetik vele, hogy valóságosan Krisztus testét és vérét veszi magához. *Hit* helyett *fizikai étkezés*. így aztán az üdvösség nem *hit* által van, hanem *cselekedetek* által, nem *hit* által, hanem *étkezés* által.

Egyáltalán nem meglepő, hogy egy katolikus hívő csak nagy nehézségek árán tudja elfogadni a Biblia evangéliumát. Arra tanították mindig is, hogy ahányszor csak magához veszi Krisztus állítólagos testét és vérét,

mindig egy-egy lépést tesz üdvössége és a menny felé. Teljesen nyilvánvaló, hogy egy ilyen személy nagyon is nehezen fogadja el, hogy a *hit egyszeri cselekedete által* - amikor hit által Jézus Krisztust befogadja a szívébe - elnyerte a megváltást, és hogy halála pillanatában azonnal Jézus Krisztus jelenlétébe, és nem a purgatóriumba kerül.

Teljes mértékben Isten kegyelmének tagadása az, hogy a Jézus Krisztus által szerzett „érdemeket és kegyeket" a hívek részenként, a katolikus liturgia, különösen a mise alkalmával vehetik át. A legnagyobb hazugság persze az, hogy a pap állítólag olyan hatalommal rendelkezik, hogy képes azt a kicsiny ostyát, illetve azt a kevés bort Jézus Krisztus valóságos testévé és vérévé változtatni. így aztán a katolikus hívőt, aki nem tudja, hogy a Bibliában az áll, hogy Jézus Krisztus *egyszeri és tökéletes* áldozata elegendő, vagyis „nincs többé bűnért való áldozat" (Zsidókhoz írt levél 10,18), könnyen meggyőzi egyháza arról, hogy az Ő bűneiért ismétlik Krisztus áldozatát a katolikus oltáron: A mise olyan engesztelő áldozat, mely által az Úr kiengesztelődik és megbocsátja a vétkeket és a bűnöket" Csoda?
Azokat, akik elutasítják az átlényegülést, azzal vádolják, hogy nem hisznek a csodákban. Valóban, „Istennél minden lehetséges" (Máté 19,26; Márk 10,27), de még ennél az állításnál is figyelembe kell venni Isten természetét és a realitást. Isten nem változhat egy démonná, nem lehet Belőle Sátán, és nem is hazudik (Titus 1,2). Isten nem válhat az univerzummá sem, ugyanis az ő természete által elkülönül és jól el is különíthető a világegyetemtől, így aztán lehetetlen panteizmusról beszélni.

Hasonlóképpen egy csodának is a kézzelfogható realitás határain belül kell működnie. Egy ostya, ami Krisztus testévé és vérévé „változott át", és mégis megőrzi eredeti tulajdonságát és állapotát, nem tesz eleget a csoda egyik alapvető követelményének: nem felismerhető, és így nem Isten dicsőségére van. Mivel az ostya és a bor változatlan marad, az állítólagos csoda is láthatatlan marad.

A csoda azonban mindenki számára nyilvánvaló (a béna jár, a vak lát, a vihar lecsendesedik, a halott feltámad stb,), különben senki nem tudná, hogy valóban megtörtént, és senki nem dicsőítené Istent azért, amit tett. Természetesen Isten át tudná változtatni az ostyát emberi, hús-vér testté. Keresztelő János is azt mondta, hogy „Isten eme kövekből is támaszthat

fiakat Ábrahámnak!" (Máté 3,9; Lukács 3,8), csakhogy ha megtenné, akkor a kövek többé már nem maradnának kövekhez hasonlóak, és nem maradnának érintetlenek az alkotóelemeik sem. Fiak lennének! Az ostya esetén azonban nem ilyen átváltozásról van szó. Az ostya Krisztus testévé válik, de „látszólag ostya marad."

Ilyen „csodáról" nem olvasunk az Igében. Amikor a Vörös-tenger kettévált, hogy a zsidók száraz lábbal tudjanak átkelni, egyértelmű volt a zsidók és az egyiptomiak előtt is, mindannyian látták, és mindenki megértette, hogy ez Isten ereje által történt. Ha ez az „átváltozás csodájához" hasonlított volna, akkor a helyzet a következő: a Vörös-tenger „megnyílt", bár látszólag ez nem történt meg, a zsidók száraz lábbal „sétáltak" át, bár látszólag át kellett úszniuk. Tegyük fel, hogy Jézus meggyógyította a vak embert, de mégis úgy tűnt, hogy nem lát, vagy feltámasztotta ugyan a halottat, csak éppen az azt a látszatot keltette, hogy továbbra is teljesen élettelen. Talán nevetségesek ezek a feltételezések? Pedig pontosan ilyen az „átváltozás csodája" is!

Vegyük például azt a csodát, ami a galileai Kánában történt, amikor Jézus a vizet borrá változtatta. Amikor a násznagy megkóstolta, így kiáltott a vőlegénynek: „te a jó bort ekkorra tartottad" (János 2,10). Mi lett volna, ha ezt mondja: „Ez nem *bor,* hanem *víz!"* A szolgák azonnal válaszoltak volna: „Nem, uram, ez *bor."* A násznagy jól méregbe jött volna, és bizonyára így kiáltott volna: „Ne próbáljatok engem félrevezetni! Ez úgy néz ki, mint a víz, olyan is az íze, ez nem más, mint tiszta víz!" Tegyük fel azonban, hogy a szolgák továbbra is kitartanak amellett, hogy ami előttük van, az nem víz, hanem *bor.* Jézus csodát tett: átváltoztatta a vizet borrá, bár *látszólag az továbbra is víz maradt.* Ilyen „csodáról" nem olvasunk a Bibliában! Ha Róma továbbra is kitart állítása mellett, nagyon nehezen tudja majd továbbra is lepel alatt tartani e nyilvánvaló hitetést.

Romlás, kárhoztatás és halál

Egyetlen utolsó érvet nézzünk meg még, ami szintén azt bizonyítja, hogy az átváltozás nem más, mint rászedés. A zsoltáros ezt mondta (Péter is ezt idézte, amikor pünkösdkor beszédet mondott, és Pál is ezt a próféciát említi később): „nem engeded, hogy a te szented rothadást lásson" (Zsoltárok 16,10; Apostolok cselekedetei 2,27; 13,35). Jézus Krisztus teste nem

indult romlásnak a sírban. A szentelt és „átlényegült" ostyán, amit a betegeknek adnak, és amit imádás céljából a hívek elé tesznek, hamarosan kukacok és más férgek jelennek meg, ha nem használják fel bizonyos időn belül. Ha valóban Krisztus teste lenne, ez nem történhetne meg.
Tragikus tény, hogy a mise a katolikusok számára kárhoztatásra és vádolásra ad okot, ugyanis halálos bűnnek számít, ha valaki vasárnap és ünnepnapokon nem megy misére. Nemrégiben végeztek egy felmérést, mely során napvilágra került, hogy az Egyesült Államokban élő katolikusoknak mindössze 33%-a jár misére „egy bizonyos vasárnap"[21], és ennél jóval kevesebben járnak *minden* vasárnap. Franciaországban (ahol a lakosság 90%-a katolikus) csak 12% a vasárnapi misére rendszeresen járó hívők számaránya. Ez azt jelenti, hogy a katolikus emberek igen nagy százaléka él halálos bűnben, megfosztva a „megszentelő kegyelemtől" és „mennybe jutáshoz való jogtól."

Rómának annyira fontos az átváltozás dogmája, hogy képes volt emberek tömegeit máglyára küldeni, ha nem fogadták el. Ezért vált a lángok martalékává 288 angol mártír Véres Mária ötéves uralma alatt, aki, bár a pápai zsarnokság elnyomása után rövid ideig szabadság köszöntött az országra, ezt követően újra visszahozta a katolicizmust Angliába. Nagyon sok őszinte és odaszánt római katolikus kívánta megmenteni Angliát a szeretett „anyaszentegyház" számára, és sokan örültek, amikor a reformáció meghátrálni kényszerült. Ma sok olyan evangéliumi keresztény van, aki örül, ha semmibe veheti a reformáció vívmányait, és ezzel megtagadják Jézus Krisztust és az ő evangéliumát is. Eközben pedig gúnyt űznek azokból, akik életükkel fizettek azért, hogy az evangélium hozzánk is eljuthasson.

25. AZ ELÁRULT REFORMÁCIÓ

A mártírok elégetését a római egyház még soha nem utasította el; soha nem bánta meg, amit a valdensekkel és az albigensekkel tett; sem a spanyol inkvizíció tömegmészárlását az angol reformátorok megégetését. Erről nem szabad elfeledkeznünk, jól el kell raktározni magunkban. Róma nem változik. (J. C. Ryle, anglikán püspök, 1885)

A római katolikus egyház nem más, mint utánzat; a legrosszabb és a legördögibb fajta; az antikrisztus egyik megnyilvánulási formája; amit meg kell tagadni és el kell utasítani. (D. Martín Lloyd-Jones)

Nem ismerek senkit, aki annyira odaszánná magát a kereszténység alapvető tanításainak, mint a katolikusok. (W. A. Criswell, egykori vezető, baptista gyülekezet)

Arra a meggyőződésre jutottam, hogy a saját hitem lényegében megegyezik az ortodox római katolikusokéval. (Billy Gragam)

Ma egyre több evangéliumi keresztény vall olyan nézetet, ami gyökeres ellentétben áll mindazzal, amiben a protestánsok több mint 400 éven át hittek. A reformációt - ha egyáltalán megemlékeznek róla - úgy emlegetik, mint valami szükségtelen elszakadást egy olyan egyháztól, ami addig is bibliai és evangéliumi alapokon állt. Manapság számos evangéliumi keresztény tesz olyan kijelentést, mely kétségbe vonja mártírok millióinak meggyőződését, akik inkább a halált választották, mintsem elfogadják az átlényegülésről, a purgatóriumról, a bűnbocsátó cédulákról, a szentek imádásáról szóló tanításokat, illetve Róma rituálékra és cselekedetekre épülő, hamis és romboló evangéliumát. Ha a katolicizmus mindig is szilárdan állt a „kereszténység alapvető tanításain", akkor mi szükség volt egyáltalán a reformációra?

Ha ma ezeknek az evangéliumi kereszténeknek igazuk van, akkor a Róma által az évszázadok során elpusztított embermilliók nem a hitükért haltak meg, hanem csak egy félreértés miatt. Milyen tragikus! Ha az evangéliumi és a katolikus doktrínák „lényegüket tekintve megegyeznek", akkor az egész reformáció egy olyan hihetetlen tévedésre épült, amire csak most, mintegy négy évszázaddal később kezdenek ráébredni. Ha azonban ez mégsem teljesen így van, és ha tényleg éles és lényeges

különbség volt a katolikus és protestáns nézetek között a legalapvetőbb doktrinális kérdésekben a reformáció idején, akkor ez ma miért nincs így? Talán változott azóta a katolicizmus?

Már láttuk eddig is, hogy a római katolicizmusnak azok a dogmái, amiket a mártírok nem tudtak magukévá tenni, azóta sem változtak. Az evangéliumi keresztények viszont azóta sem választottak más evangéliumot, mint a hit által és kegyelemből való megigazulás evangéliumát, amit a reformátorok is hirdettek. Természetesen olyanok, mint Billy Graham vagy W A. Criswell, Krisztusnak odaszánt, éveken át tartó szolgálatukkal azt bizonyították, hogy ők sem akarnak semmilyen más evangéliumot elfogadni, mint Isten kegyelmének evangéliumát, melyet Jézus Krisztusban vehetünk át. így aztán meglehetősen nehéz megérteni azt, hogy ők és még sok teljes evangéliumi keresztény vezető miért vallják most azt, hogy a hitük lényegét tekintve megegyezik a római katolicizmussal. Elképzelhetetlen, hogy a protestánsok előző generációjához tartozó bármelyik hívő ezt mondta volna.

E könyv megírásának egyik legfontosabb célja az volt, hogy eloszlassa a katolicizmussal kapcsolatos óriási félreértéseket. Róma valódi szándékát mézes-mázos szavakkal igyekszik leplezni, és valódi énjét művészi alkotások és a kegyesség megható megnyilvánulásai mögé rejti. Mindaz, amit eddig feltártunk ebben a könyvben - a legutóbbi jugoszláviai háború valódi mozgatórugóit, a papok széles körben elterjedt tisztátalan szexuális életét, a válások tízezreit - minden bizonnyal meghökkentette a kedves olvasót, talán néhányan sértve is érzik magukat. Ez azért van, mert Róma uralja a tömegkommunikációs eszközöket, és egy olyan képet fest magáról, ami nagyon megnehezíti, hogy az igazság váljon hihetővé az emberek számára.

Ha már egyesítik politikai és szociális erőiket, miért nem hirdetik együtt katolikusok és protestánsok az evangéliumot az egész világon? Hitvallásuk és erkölcseik ugyanazok. Az a „jelentéktelen különbség a tanításaikat illetően" aligha lehet olyan nagy horderejű, hogy megossza a keresztényeket. Nos, így gondolkozik sok teljes evangéliumi keresztény vezető, és az őket követők - áldozatul esve ugyanannak a megcsalattatásnak - örömmel el is fogadják mindezt.

Elfelejtett történelem, lábbal tiport igazság

A reformáció kora már annyira távolinak tűnik, hogy sokan szinte már el is feledkeztek róla. Fontos, hogy minden tényt - még akkor is, ha az nem éppen kellemes - emlékezetben tartsunk, hogy el tudjuk oszlatni mindazt a téves felfogást, amire az új ökumenizmus épül, és amit olyannyira hangoztat. Sok kereszténynek csak nagyon halvány fogalma van arról, hogy akkor régen mi ellen is „protestáltak", és még kevesebben értik ennek mostani jelentőségét. Még egy olyan állhatatos teljes evangéliumi keresztényt is, mint Billy Graham, sok más teljes evangéliumi vezetőhöz hasonlóan, látszólag képes volt meggyőzni Róma. Graham három alkalommal tett látogatást II. János Pál pápánál, és a pápával való beszélgetése alapján „a világ legnagyobb evangélistájának"[3] nevezte a szentatyát. Azt is hozzátette, hogy a közöttük meglévő teológiai különbségek „jelentéktelennek számítanak, ha az egyén üdvösségéről van szó."[4] A pápa természetesen nem volt őszinte Grahammel, és ez világosan látható Róma hivatalos tanításából is. Erről a tanításról azonban sok evangéliumi keresztény meglehetősen rosszul informált.

Sok evangéliumi keresztény annyira szeretne katolikusokkal együtt munkálkodni, hogy elfogadják a Róma önös érdekeit szolgáló történelemhamisításokat anélkül, hogy maguk is utánanéznének a tényeknek. Úgy vélik, hogy Rómának a békéről, a szeretetről és a krisztusi testvériségről szóló ünnepélyes kijelentései nagyon őszinték, és ez elegendő indok arra, hogy megbocsássuk és elfeledjük a múltat.

Még jó szándékú evangéliumi keresztény szervezetek és vezetők is néha igyekeztek mellőzni bizonyos tényeket, hogy ne sértsék ezzel a katolikusokat, akik felé evangelizációs szolgálatuk irányult. Wilson Ervin a következő klasszikus példát említi: A BGEA Billy Graham Evangéliumi Szervezet megszerezte a klasszikus, Henry H. Halley-féle bibliai kommentár, a *Bibliai kézikönyv (Pocket Bible Handbook)* nyomdai jogát A kézikönyv milliók mártíromságát is leírta, akik Róma miatt szenvedtek Az 1962-es Billy Graham kiadásban a Graham Szervezet nem szerepeltette ezeket az oldalakat.

Ugyanilyen kihagyásokra került sor az 1964-es és 1969-es kiadásokban is. Ennek eredményeként az olvasók elől elrejtettek egy tucat oldalnyi, rendkívül fontos információt és történelmi tényt. Ezek az oldalak jó néhány pápa tisztátalan és gonoszságokkal teli életéről számoltak be, illetve arról, hogy Róma hogyan üldözte és mészárolta le a keresztényeket évszázadokon keresztül, még a reformációt megelőző időszakban is. A következőkben az eredeti, Halley-féle kiadásból olvashatunk néhány érdekes történelmi tényt. Van ma is néhány olyan példány, amelyben szerepelnek ezek a részek, a Billy Graham-féle kiadásból azonban pontosan ezek hiányoznak: Az albigensek nagyon gyakran kiprédikálták a katolikus papság és a zarándokok erkölcstelenségét, a szentek, képek és szobrok imádását; ellentmondtak a római egyház állításainak, és sokat tanulmányozták a Szentírást 1167-re már minden valószínűség szerint Dél-Franciaország lakosságának túlnyomó része hozzájuk tartozott1208-ban III. Ince pápa keresztes hadjáratot indított ellenük. Olyan véres háború volt ez, amely teljesen kiirtotta az albigenseket, és amelyhez hasonló csak kevés volt a történelem során. A városok lakóit egymás után hányták kardélre, nemre és korra való tekintet nélkül. Mintegy 100 év leforgása alatt az albigenseket teljesen kiirtották. Képzeljük csak el, ahogy szerzetesek és papok szívtelen kegyetlenséggel és embertelen brutalitással irányítják a kínzásokat, ártatlan férfiak és nők elevenen való elégetését — és persze mindezt Krisztus nevében, „Krisztus földi helytartójának" közvetlen utasítására!

1572. augusztus 24-én háromezer hugenottát - köztük szinte valamennyi vezetőjüket - mészároltak le Szent Bertalan-éjszakája a francia protestánsok közül mintegy 70 ezer halt mártírhalált, és több mint 200 ezer ember kényszerült protestáns országokba menekülni.

Miért volt szükség reformációra?

Szóltunk arról, hogy már a reformáció előtti évszázadokban is léteztek egyszerű keresztény közösségek, amelyek a katolikus egyházon kívül alakultak ki. Az ilyen közösségekhez tartozó hívők nem szenvedhették el Róma eretnekségeit és képmutatását, és a pápát sem fogadták el. Ezért százezrével vállalták még a legszörnyűbb halált is. Keresztes hadjáratokat indítottak ellenük (ugyanúgy, ahogy a zsidók és a muzulmánok ellen is később, azzal a céllal, hogy kiűzzék őket a Szentföldről). Ne felejtsük

el, hogy III. Ince pápa 60 ezer embert mészároltatott le egy nap alatt, és az eseményt „pápaságát megkoronázó tettnek" értékelte.

Ezeknek az üldözött keresztényeknek a bizonyságtételei és az általuk kiadott Biblia-fordítások alapján olyan emberek kezdtek hinni az evangéliumban, mint John Wyclif (1329-84), Husz János (1373-1415) vagy Johannes Geiler von Kaysersberg (1445-1510), és ők is elkezdték azt prédikálni többi katolikus társuknak. Közülük szinte valamennyien erősen hittek az evangéliumban, és még a lángnyelvek borzalmai között is hűségesek maradtak hitükhöz. Valójában ők tekinthetők a reformáció előfutárainak.
Bár Nyugaton ma már nehezen lehetne eretnekeket törvényesen halálra ítélni, mégis nagyon nehéz evangéliumi kereszténynek lenni Latin-Amerika bizonyos részein, illetve Európa olyan országaiban, ahol a katolicizmus a fő erősség. Ezeken a helyeken az igazságot minden eszközzel elnyomják, és egy átlag katolikus hívő számára szinte alig kínálkozik egész élete során alkalom arra, hogy megismerje a Biblia evangéliumát. Amikor ilyen területeken járunk, azonnal érezhető Rómának az evangéliummal ellentétes érzülete, és ilyen módon jobban át tudjuk érezni, hogy milyen is lehetett ez a reformáció idején.

Amikor nemrégiben spanyol ismerőseimmel beszélgettem, megkérdeztem őket, hogy régen hogyan élték mindennapi életüket római katolikus hívekként, mi az, amiben hittek, és hogyan lettek keresztények. Megindító történeteket hallottam. Elmondták, hogy régen gyóntak és misére jártak, Mária és a szentek képei, illetve szobrai előtt térdeltek és imádkoztak, gyertyákat gyújtottak, állandóan keresztet vetettek, és remélték, hogy egyházuk végül majdcsak betuszkolja őket valahogy a mennybe. Aztán már csak reménykedni tudtak abban, hogy haláluk után a barátok és a rokonok elég misét mondatnak majd értük, hogy aztán így kikerülhessenek a purgatóriumból.

Egyik férfi, egy temetőben ismerte meg az evangéliumot, ott, ahová a katolikusok jártak a szent ünnepeken, hogy a szentekhez és az őseikhez imádkozzanak. Evangéliumi keresztények egy csoportja, akik tudtak erről a pogány szokásról, odajöttek a temetőhöz, és elkezdtek keresztény nyomtatványokat osztogatni. Egy másikuk egy irodalmi értekezés olvasása során találkozott az örömhírrel. Az értekezést barátja mérgében ösz-

szetépte és ledobta a földre. Ez a buzgó katolikus fiatalember már annyira ki volt éhezve az igazságra, hogy nagy nehézségek árán az összetépett darabokból újra összeállította az értekezést, elolvasta, és megtért. Még jóval azután is, hogy a reformáció megvetette a lábát, a kereszténnyé válás életveszélyes volt olyan katolikus országokban, mint Spanyolország, Olaszország, illetve Európa olyan nagyobb kiterjedésű területein, ahol a fanatikus katolicizmus jó pozícióban maradt. Mivel az előző fejezetekben elsősorban Európával foglalkoztunk, fordítsuk most figyelmünket egy kicsit Angliára (Anglia általában nem tekinti magát Európa részének - a ford. megj.), és nézzük meg, hogyan ütötte fel a fejét a reformáció azon a területen. Érdekes, hogy ma nem feltétlenül tekintik előrehaladásnak a reformáció idejét, és éppen ezért nem is igen tisztelik.

Anglia helyzete egyedülálló volt. Mivel az egész ország végül protestáns uralom alá került, menedéket nyújtott mindazok számára, akik idáig eljutottak. D. Antonio Gavin, egy volt spanyol katolikus pap, aki a XVIII. század elején menekült Angliába, miután keresztény lett, így ír: Amikor Istennek úgy tetszett, hogy az ő kegyelme által legyőzte bennem mindazt az elfogultságot, amit azzal a romlott egyházzal szemben éreztem, amelyben felnevelkedtem, azonnal el kellett hagynom Spanyolországot, ugyanis ott, ha valaki nem vallja magát nyíltan a római valláshoz tartozónak, azonnal halálra ítélik.

VIII. Henrik, Anglia új „pápája”

Már a Luther-féle ébredés előtt is megvoltak Angliának a maga reformátorai, akik a szentelt ostyát „csak egyszerűen kenyérnek” mondták, tagadták, hogy a papnak különleges hatalma lenne arra, hogy feloldozzon embereket a bűn alól, nem hittek abban, hogy „a különböző szentségek szükségesek az üdvösséghez”, illetve hogy a „zarándoklatoknak, szent ereklyéknek, a halottakért mondott imáknak” bármi értékük lenne. Arról tettek bizonyságot, hogy „az ember egyedül csak hit által nyerhet üdvösséget, és kizárólag a Biblia, nem pedig az egyház kell, hogy legyen a hit egyetlen alapja és irányadója” A katolikus hittől való „elhajlásuk” miatt ezek közül az „eretnekek” közül sokan a lángok martalékává váltak már jóval azelőtt, hogy Németországban a reformáció elkezdődött volna (1517).

A mártírok szent életének fényében az angol klérus és egyház romlottsága még inkább nyilvánvaló volt a hétköznapi ember számára. Még néhány egyházi vezető is az egyre inkább elburjánzó erkölcstelenségről beszélt. 1489-ben Morton érsek olyan apátokat hívott vissza az egyházi szolgálatból, akik „nyilvánosan és folyamatosan utcanőkkel és ágyasokkal éltek" együtt az apátság falai között, illetve sok szerzetest azzal vádolt, hogy „buja életvezetésükkel még a szent helyeket is meggyalázzák, Isten templomát pedig az apácákkal létesített szexuális kapcsolatukkal szentségtelenítik meg"[9] Egyébként az egyházat utálat vette körül hatalmas vagyona és az emberekre kivetett magas adóterhek miatt. 1500-ra az állítólag „mennyei kincsekre néző" egyház messze a legnagyobb földbirtokosnak számított, Anglia teljes vagyonának mintegy ötödét tartotta kézben.

Érthető, hogy az általános közhangulat teljesen VIII. Henrik pártjára állt, amikor spanyol hitvesétől való válása ügyében szembekerült a pápával. Henrik egyébként elkötelezett katolikus volt, és a pápa egykor a „hit védelmezője" címet adományozta neki tüzes, polemikus művéért, mely A *hét szentség védelmezése Luther Márton ellen (Assertion of the Seven Sacraments Against* M. *Luther)* címet viseli. A „hit védelmezője" címet egyébként azóta is viselik az angol protestáns uralkodók. A király, VIII. Henrik, fel akarta bontani Aragóniai Katalinnal kötött házasságát, hogy feleségül vehesse a fiatalabb, szebb és remélhetőleg termékenyebb Boleyn Annát. Róma nem sokkal azelőtt bontotta fel Henrik testvérének, Margitnak, a skót királynőnek a házasságát. VII. Kelement azonban annyira szorult helyzetben tartotta Katalin unokaöccse, V. Károly császár, hogy megtagadta VIII. Henrik kérését. Henrik válasza erre az volt, hogy szakított Rómával, és az angol katolikus egyház fejévé nyilvánította magát.

Támogatva a királyt, az angol parlament alsóháza számos vádat hozott fel a római hierarchia ellen: „a klérus pénzt fogad el a szentségek kiszolgáltatásáért; a püspökök bizonyos fiatalembereket fattyaikat, akiket unokaöccseiknek neveznek, különleges előnyökben részesítenek; a püspöki kar minden lehetőséget megragad, hogy adókat és különféle bírságokat vessen ki; ugyanez a testület sok olyan személyt tartóztat le és börtönöz be, akik ellen nincs vád stb." A dokumentum azzal ért véget, hogy „kérték a királyt, hogy vezessen be bizonyos de semmi esetre sem protestáns reformokat ezekben a kérdésekben, és orvosolja azokat."

A parlament végül 1534. november 11-én megszavazta az ún. szupremácia-törvényt (amely a legfőbb hatalmat garantálja a királynak), és így gyakorlatilag az ízig-vérig még mindig katolikus VIII. Henrik lett a pápa helyett az angol egyház feje. A sors iróniája, hogy az angol protestáns uralkodók is ugyanezt a címet öröklik azóta. Will Durant erről így ír: A vallás és a politikai élet területén ettől kezdve Henrik határozta meg, hogy az emberek miben higgyenek. Mivel teológiája - a pápai tekintélyt kivéve - minden tekintetben katolikus maradt, fontosnak tekintette a katolikus tanítások protestáns bírálóinak és a saját legfelsőbb hatalmát kritizálóknak az üldözését A teológiai „örömtüzek" uralkodása végéig szünet nélkül égtek Egy ilyen során vesztette életét egy fiatal asszony, Anne Askew is, aki még öt órán át tartó vallatás után is ragaszkodott „eretnek" hitéhez. „Amit ti a ti isteneteknek neveztek" - mondta vallatásakor -, „nem más, mint egy darab kenyér. Ha bizonyítékot akartok erre, akkor hagyjátok csak egy kis dobozban néhány hónapig, és látni fogjátok, hogy megeszi a penész." Szinte halálra kínozták, hogy kiszedjék belőle a többi eretnek nevét is, de még haláltusáját is némán vívta. A vesztőhelyre is úgy ment, hogy „boldog volt, mert a menny felé tartott."

Az eretnekek megégetéséért Lincoln püspöke még „negyven napig tartó bűnbocsánatot is ígért azoknak a jó keresztényeknek, akik hozzák a rőzsét, hogy még jobban élesszék a tüzet."Anglia „királyi pápájának" uralkodása a terror időszaka volt. VIII. Henrik alattvalói sohasem tudhatták, hogy melyikük feje lesz a következő, amelyik porba hull, akár katolikusok, akár protestánsok voltak. Voltak katolikusok, mint például John Fisher püspök, vagy Thomas More (Morus Tamás), akiket azért fejeztek le, mert nem értettek egyet azzal, hogy a király egyben az angol egyház feje is. Később a protestánsok sem nézték jó szemmel, hogy egy protestáns uralkodó is megtartja magának ezt a címet, de ezért soha nem végeztek ki egyetlen alattvalót sem.

Felkészülés egy különleges szerepre

VIII. Henrik zsarnoki uralma Angliát egy különleges szerepre készítette fel. Az ország vallása az uralkodó vallását követte. Amikor a protestáns reformáció végül elérte Angliát, az egész ország vallásává vált, és így azt

a menekültek szigetévé tette mindazok számára, akik a katolikus üldöztetés miatt menekültek a világ különböző részeiről. A nagy mészárlások miatt Franciaországból odamenekült hugenották teljesen átalakították és felvirágoztatták az angol ipart. Keresztény misszionáriusok hagyták el az angol partokat, hogy a föld minden részére elvigyék az evangéliumot. Durant nagyon jó összefoglalást ad erről: Henrik azt hitte, hogy úgy helyettesítheti a pápát, hogy eközben a régi hit érintetlen marad; azonban a pápasággal való sikeres szembefordulása, a kolostorok feloszlatása, a klérus állandó megalázása, az egyházi vagyon kisajátítása, valamint a kormányzó testület nagymértékű elvilágiasodása olyannyira meggyengítették egyházi tekintélyét és hatalmát, hogy elófutára lett azoknak a teológiai változásoknak is, amelyek majd Edward király, illetve később Erzsébet királynő uralkodása idején valósultak meg Mivel a pápaság kiszorult az angol államügyek irányításából, az emberek egy időre teljes mértékben az államnak voltak kiszolgáltatva. Ez hosszú távon azonban arra kényszerítette őket, hogy egyre inkább éljenek azzal a jogukkal, hogy *szemmel* tartsák uralkodóikat, *és az* évtizedek elteltével egyre több szabadságot vívjanak ki önmaguk számára Talán Erzsébet vagy Shakespeare sem lett volna, ha Angliát nem ereszti szabadon legrosszabb és legerősebb királya.

A reformáció legfontosabb előkészítője Angliában azonban az volt, hogy egyre többen kezdték olvasni a Szentírást. Már VIII. Henrik uralkodása alatt is csempésztek be példányokat a Tyndale-féle angol nyelvű Újszövetségből, elsősorban Németországból, ahol a könyvet kinyomtatták. London püspöke összegyűjtette az összes fellelhető példányt, és nyilvánosan elégette a Szent Pál-keresztnél. A Szentírás beáramlását azonban, a megváltás és a szabadság tüzét, amit lángra lobbantott az éhes szívekben, semmi sem tudta megállítani, még az a kormányrendelet sem, amely betiltotta az „eretnek kiadványok behozatalát és birtoklását."

Amikor egy hitbuzgó katolikus megrótta Tyndale-t azért, hogy legfőbb vágya a Bibliát angol nyelvre lefordítani és kiadni, Tyndale nagyon őszintén a következőt válaszolta:

„Ha Isten megkíméli az életem, nemsokára elérem azt, hogy egy szántóvető fiú többet fog tudni a Szentírásról, mint Ön."

Tyndale vágya és imája meghallgatást nyert, és az igazság izzó parazsa Angliában olyan tűzvészbe csapott át, amit senki és semmi nem tudott eloltani.

Tyndale 1536-ban máglyahalált halt. Ekkor még mindig VIII. Henrik volt a trónon. A mártír utolsó szavai ezek voltak: „Uram, nyisd meg Anglia királyának szemét!" Henrik 1547-ben halt meg, és szeme már soha nem nyílt meg. „Óriási pénzösszeget hagyott hátra, hogy fedezze azoknak a miséknek a költségét, amiket lelke nyugalmáért mondanak majd."

Az angol reformáció mártírjai

VIII. Henrik halála egy erőtlen protestantizmusnak nyitott ajtót. Fia, VI. Edward még csak tízéves volt, amikor apja helyébe lépett a trónon. Felszínes tanácsadók játékszerévé vált egy olyan küzdelemben, amit a még mindig hatalmon levő földesurak és nemesek, valamint a szegénységhez kötött bérlők és parasztok vívtak egymással. Mind a politikai, mind a vallási szabadság még csak álom volt.

A gyermekkorától fogva beteges Edward 15 éves korában meghalt, vagyis túl fiatalon ahhoz, hogy szerencsétlen uralkodásáért hibáztatható lett volna. Őt követte a trónon Lady Jane Grey, aki protestáns uralkodó volt, és akit akarata ellenére kényszerítettek trónra 1553-ban, majd öt nappal később meg is fosztották attól, amikor a közakarat a Tudor házból való Máriát, a jogos trónörököst juttatta hatalomra. Buzgó katolikus hite volt az, ami Máriát a betegség éveiben és a száműzetésben életben tartotta. Hamarosan kiérdemelte azt a nevet, ahogyan a történelem máig is emlegeti: Véres Mária.

A katolicizmus lett újra a hivatalos vallás. A „protestantizmust és más eretnekségeket" törvényellenesnek minősítették, betiltották a protestáns igehirdetést és minden ilyen kiadványt. Az első szerencsétlen áldozatok között volt Jane Grey, akit mielőtt lefejeztek volna, így szólt a kivégzését néző tömeg előtt: Valóban úgy tűnik, hogy semmi más nem menthet meg, csak Istennek a kegyelme, ami az *Ő* Fiának, Jézus Krisztusnak vére által van. Bevallom azonban, hogy amikor megismertem Isten Igéjét, nem szenteltem túl sok figyelmet neki, helyette önmagamat és a világot sze-

rettem Most azonban mégis hálát adok Istennek, hogy az ő jóságából lehetőséget adott nekem arra, hogy megbánjam a bűneimet Uram, a Te kezedbe teszem le szellememet és lelkemet!"

Kezdetben Anglia örömmel fogadta a katolicizmus visszatértét. (Az emberek többsége nem is értette egyébként, hogy miről van szó.) Sajnálatos módon az igazságra a máshitűek üldözése során derült fény Véres Mária ötéves uralkodása alatt. „Az üldözések szenvedő alanyai úgy tekintettek a borzalmas megpróbáltatásokra, mint az evangélium melletti nyilvános bizonyságtétel Istentől elrendelt módjára."

R. Tudor Jones egyháztörténész ezt írja: A mártírok többsége egyszerű ember volt, közöttük sok asszony is Hosszas vallatásukról nagyon sok írásos beszámoló maradt fenn, amelyekből megtudjuk, hogy elsősorban az Igébe vetett hitükről, a Biblia tekintélyéről, a kenyér átlényegüléséről és olyan római katolikus gyakorlatokról faggatták őket, mint a szentek kultusza, a halottakért mondott ima vagy a purgatórium. Rendkívüli volt ezeknek az jegyszerű embereknek a magatartása, a hitük melletti elkötelezettségük, illetve az, hogy milyen kivételes képességgel rendelkeztek arra, hogy védjék magukat. Legszembetűnőbb mégis hihetetlen bátorságuk volt, amellyel a szörnyű haláltusával néztek szembe.

John Foxe szemtanúja volt ezeknek a kegyetlen üldözéseknek, és minderről hiteles történelmi beszámolót is adott. *Mártírok könyve (Book of Martyrs)* című művében részletesen is leír sok vallatást és kivégzést. Mária királynő halála után ennek a klasszikus műnek egy-egy példányát odaláncolták minden szószékhez, hogy bárki olvashassa, aki akarja. Foxe beszámol arról, hogy a bebörtönzött Thomas Cranmer érseket annyira megfélemlítették, hogy végül aláírt egy Rómának behódoló dokumentumot, melyben elismerte a kenyér és a bor átváltozásának igazságát. 1556, március 21-én a Szűz Mária templomban óriási tömeg előtt kellett nyilvánosan beszámolnia „eretnekségeiről." Cranmer érsek összeszedte minden bátorságát, ráborította az asztalt ellenségeire, és bátran kijelentette: És most, mivel már úgyis elérkezett az utolsó órám, és látom, hogy vagy a mennybe, vagy a pokolba kerülök hamarosan, most, itt, mindenki előtt megvallom a hitemetA legjobban az bántja a lelkiismeretemet, hogy széles körben nyilvánosságra hoztak egy olyan írást, ami teljesen elferdíti az

igazságot az én nevemmel. Kijelentem mindenki előtt, hogy ezzel az írással egyáltalán nem vállalok közösséget, *és* csakis halálos fenyegetés miatt írtam aláÉs mivel a kezemmel követtem el ezt a bűntettet, vagyis olyat írtam alá, ami teljesen ellenkezett meggyőződésemmel, ezért a kezemnek kell bűnhődnie legelőször: ez fog először a lángok martalékává válni. Ami pedig a pápát illeti, róla az a véleményem, hogy Jézus Krisztus ellensége, egy antikrisztus, és minden tanítása hazug."

A megdöbbent pápisták igyekeztek mielőbb elhallgattatni, majd elvezették a vesztőhelyre, az Oxfordi Egyetemhez tartozó Balliol College mellé, ugyanarra a helyre, ahol Hugh Latimer és Nicholas Ridley püspököket hat hónappal azelőtt máglyán elégették. Foxe beszámol arról, hogy Cranmer érsek valóban megtartotta szavát: „jobb kezét előrenyújtotta, és egyetlen rezzenés nélkül tartotta a lángokba. Még mielőtt a testét is elérték volna a lángok, többször felkiáltott: „Ez a haszontalan jobb kéz!", majd hangja elhalt a szenvedéstől, míg végül István szavai hangzottak fel: „Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet!" Oxfordban a Balliol College előtt ma is látható az utcán egy macskakőbe kirakott kereszt, a szemközti épület falán pedig egy emléktábla. Ezek jelzik, hogy ott égették meg Cranmer érseket, Ridley és Latimer püspököket, amiért tagadták, hogy a kenyér és a bor lényegileg átváltozna az úrvacsora során. Egy következő sugárút sarkán egy másik emlékmű áll közel 153 éve. Ma már csak kevesen látogatnak el ide, és sokan még csak észre sem veszik.

Azok, akik mégis megállnak mellette, a következő feliratot olvashatják: ISTEN DICSŐSÉGÉRE ÉS AZ Ő SZOLGÁINAK, THOMAS CRANMER, NICHOLAS RIDLEY ÉS HUGH LATIMER PÜSPÖKÖKNEK, AZ ANGLIKÁN EGYHÁZ FŐPAPJAINAK EMLÉKÉRE, AKIK EZEN A HELYEN VESZTETTÉK ÉLETÜKET A MÁGLYÁN. BIZONYSÁGOT TETTEK A SZENT IGAZSÁG MELLETT ÉS EZEK MELLETT A RÓMAI EGYHÁZNAK ELLENTMONDVA IS KITARTOTTAK. ÖRVENDEZTEK, MERT NEMCSAK AZ ADATOTT MEG NEKIK, HOGY HIHETTEK JÉZUS KRISZTUSBAN, HANEM AZ IS, HOGY SZENVEDHETTEK ŐÉRTE. EZT AZ EMLÉKMŰVET KÖZADAKOZÁSBÓL EMELTÉK A MI URUNK MDCCCXLI-IK ESZTENDEJÉBEN.

Durant szerint „ahogy a kivégzések egyre nagyobb mértéket öltöttek, úgy vált egyre nyilvánvalóbbá, hogy épp ellenkező hatást váltanak ki,

mint amit vártak tőlük. A mártírok ugyanis a protestantizmust erősítették, ahogy az első századok mártírjai a korai kereszténységet. Sok katolikus hívőben okozott zavart az áldozatok szenvedése és állhatatossága." Véres Mária „a még katolikus Angliának a római egyház legrosszabb oldalát mutatta be. Amikor meghalt, Anglia teljesen készen állt arra, hogy elfogadja azt az új hitet, amelynek megsemmisítésén királynője annyit fáradozott."

A történelem meghamisítása

Máriát féltestvére, Erzsébet követte a trónon, aki újra a protestantizmust juttatta uralomra Angliában, véget vetve ezáltal a pápa hatalmának Anglia földjén. A szabadság frissítő szellője járta át az országot, de nem zavartalanul. A pápa ugyanis bosszút forralt, és meg volt győződve arról, hogy királyi alattvalókból álló hatalmas hadserege, akiket a bűn alól való feloldozás által is bátorított, hajlandók bármikor teljesíteni parancsát.

Ahogyan ezt már az előbb is említettük, 1570. februárjában V. Piusz pápa Erzsébet királynőt eretneknek nyilvánította, megfosztotta országától, megtiltotta alattvalóinak, hogy engedelmeskedjenek neki, és kiátkozta azokat, akik hűségesek maradtak hozzá. Erzsébet és Anglia nagy része azonban, egyszerűen nem vett tudomást a pápa heves kirohanásáról. Róma sok fanatikus híve azonban úgy gondolta: rajtuk a sor, hogy megfosszák a tróntól a királynőt.

Az erre irányuló összeesküvést azonban leleplezték, az összeesküvőket letartóztatták, és mintegy 120 papot és 60 világi személyt kivégeztek. Ez esetben nem hívők üldözéséről volt szó, akik mártírhalált haltak hitükért, hanem összeesküvőket végeztek ki felségárulásért. Érdekes módon ezeket az árulókat minden évben „angol mártírokként" ünneplik, míg azokról, akik máglyahalált haltak Jézus Krisztusba vetett hitükért a katolikus uralkodók idején, meg sem emlékeznek.

A hitükért mártírhalált halt keresztények említése sértené a katolikusokat, és veszélyeztetné a Rómával folytatott ökumenikus párbeszédet. Ezért aztán meghamisítják a történelmet. Gyakorlatilag ma már evangé-

liumi keresztény vezetők is gúny tárgyává teszik a reformációt, a reformáció mártírjait, és Rómával egy közös bizalomra és együttműködésre épülő, új szellemi közösséget igyekeznek kialakítani.

Michael de Semlyen szenvedélyes hangvételű írásában a következőket olvashatjuk: Sokunkat abban a meggyőződésben neveltek, hogy hitünk mártírjai azok voltak, akik a lángok között vesztették életüket, mert nem voltak hajlandóak megtagadni a Szentírásba vetett hitüket1987 novemberében azonban furcsa módon minden rangosabb napilap, a televízió és a rádió nagy figyelmet szentelt „az angol mártírok" tiszteletének.Nem kis meghökkenést okozott számunkra, amikor rájöttünk, hogy arról a 85 római katolikusról van szó, akiket azóta „a protestáns reformáció ellen küzdő hősökként" emlegetnek. Ezeket az embereket a pápa Rómában boldoggá avatta Mark Santer, Birmingham anglikán püspöke jelenlétében.

De Semlyen tájékoztatja az olvasót arról is, hogy „a 85 angol mártír" 1987-es boldoggá avatásáról szóló nagy sajtóhadjárat idején a londoni Egyesült Protestáns Tanács a következő részletes beszámolót küldte el az angol napilapok szerkesztőségeihez, de *egyik újság sem közölte le az írás egyetlen részletét sem.*

A Protestáns Tanács írásában ez állt: Ha valaki szem előtt tartja a történelmi igazságokat, nem lehet elégedett a római egyház kijelentésével, miszerint az a 85 angol alattvaló, akiket a pápa „boldoggá avatott", mártír volt, vagyis kizárólag hitükért kellett szenvedniük. Az a 288 mártír, akit I. Mária ötéves uralkodása alatt végeztek ki, valóban kizárólag hitéért szenvedett. Kizárólag vallásukon alapuló vádakat hoztak fel ellenük, főleg azt, hogy elutasították az átlényegülésről szóló hivatalos egyházi tanítást Azt soha nem tagadták, hogy Mária Anglia törvényes uralkodója, soha nem támogatták ellenségeit, soha nem szerveztek lázadást vagy polgárháborút, de még csak zendülést sem A felségárulásnak ilyen vádjaival ítélték viszont halálra a szóban forgó római katolikusokat Erzsébet uralma alatt, illetve az őt követő uralkodók idején, nevük mégis azok között szerepel, akiket a római pápa nemrégiben „boldoggá" avatott
I. Erzsébet uralkodásának első tizenegy évében egyetlen katolikust sem végeztek ki, bár V. Piusz pápa mindent megtett azért, hogy lázadást szít-

son az uralkodó ellen, és arra is parancsot adott, hogy ne engedelmeskedjenek a királynőnek, különben kiátkozza őket az egyházból. Vitathatatlan tény, hogy egyetlen római katolikust sem végeztek ki vallási meggyőződése miatt, valamint az is, hogy a „boldoggá avatott" személyeket azért ítélték halálra, mert támogatást nyújtottak azoknak a „papoknak", akik az uralkodó trónfosztását tervezték. A 85 „angol mártír" közül 63 „papneveldéből való pap" volt, akik külföldön folytatták tanulmányaikat, és akiket csak azért küldtek vissza Angliába, hogy megszervezzék a pápa összeesküvését, ami az angol trón aláaknázására irányult. Az események XIII. Gergely pápa után még inkább felgyorsultak, ugyanis 1580-ban elrendelték Erzsébet meggyilkolását, illetve megszervezték Angliának 1588-as meghódítását (a spanyol Nagy Armada hadiflotta Anglia legyőzésére indult, de az angol flotta és egy hatalmas tengeri vihar szinte teljesen megsemmisítette - a ford. megj.).

Ha valakinek tudomása van a fenti történelmi tényekről, lehetetlen, hogy a szó igazi értelmében mártírnak mondja ezeket az embereket. Sőt, éppen ellenkezőleg: Róma egyháza éppen azon fáradozik, hogy árulókat, kémeket és összeesküvőket magasztaljon fel.

Az elárult reformáció

Megmagyarázhatatlannak tűnik, hogy az angolok miért kerülik az igazi mártírok emlegetését, és helyette miért tisztelik a zendüléseket okozó felségárulókat. Amikor 1991-ben az anglikán egyház George Carey-t Canterbury érsekévé nevezte ki, ő egészen Anglia reformáció előtti időszakához nyúlt vissza, és méltatta Canterbury katolikus érsekeit. Eközben persze szándékosan nem tett említést azokról, akik bár ugyanezt a hivatalt viselték, szilárdan ellenálltak Róma gaztetteinek. A legszembetűnőbb talán az volt, hogy szándékosan kihagyta az első protestáns canterbury-i érsek, Thomas Cranmer nevét, aki pontosan azért a hitért szenvedett mártírhalált, amire Carey felesküdött, hogy védelmezni fogja.

A történelem Rómának szentelt áldozat lett, amit az ökumenizmus oltárára helyeztek. Nincs olyan áldozat, ami túl nagy lenne ahhoz, hogy elősegítse az „egységesítésre" való törekvést, ami gyakorlatilag a nem-katolikus egyházakat kívánja a pápa uralma alá betuszkolni. Nem is olyan régen történt, hogy a kenti herceg, hét anglikán püspök és több mint 700

anglikán egyházi hivatalt viselő személy áttért a katolicizmusra. Ugyanezt a történelmi átértékelést gyakorolja ma az Amerikai Egyesült Államokban sok teljes evangéliumi vezető, és megbecsteleníti ezzel azoknak az emlékét, akik az evangélium igazságát életük árán is megőrizték.
Katolikus apologéták (hitvédők) ugyanezt az átértékelést szorgalmazzák. Peter Kreeft például méltatja a nemes „katolikus mártírokat", csak éppen azt felejti el megemlíteni, hogy ezeket felségárulásért, és nem a hitükért végezték ki. Soha nem tesz azonban említést arról a rengeteg vértanúról, akiket katolikusok mészároltak le - ami nehezen megbocsátható mulasztása egy olyan könyvnek, amely az igazság keresését és az objektivitást tűzi ki célul." Az ilyen kihagyásokat jó, ha ezerből egy protestáns észreveszi, így aztán úgy tálalják, mintha ez evangéliumi vezetők által is elfogadott igazság lenne.

Míg Róma azt hangoztatja, hogy megváltozott, és ezzel sok evangéliumi kereszténytől is elhitet, olyan katolikus hitvédők, mint Kari Keating, Jerry Matatics, Scott Hahn, Thomas Howard és mások teljes erőfeszítéssel azon igyekeznek, hogy megtanítsák a katolikusokat annak elítélésére, amiről váltig állítják, hogy az evangéliumi keresztények által elfogadott evangélium hibája. A pápa maga is jelentős szerepet vállal abban, hogy katolikus hívek előtt becsmérelje az evangéliumi hitet[28], miközben a „kiszakadt testvéreknek" a szeretetről és a velük való egység iránti vágyról beszél.

Szeretet és párbeszéd?

Nekünk úgy kell szeretnünk egymást, ahogy Krisztus szeretett minket. Az általános pszichológia ezt teljesen lebecsüli, és egyénértékűvé teszi egy „pozitív" magatartásformával. Elfeledkeznek arról, hogy mi a szeretet első kötelessége: az igazság követése (Efézus 4,15). Az igazi szeretet nem hízeleg és nem siklik el dolgok felett, amikor korrekcióra, jobbításra van szükség, hanem rámutat arra, ami elvakítja és kárára van annak, akit szeretünk. Jézus azt mondta: „Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg!" Jelenések 3,19) Ehelyett ma azt a nézetet vallják sokan, hogy a szeretet kizárja a feddést, nem vesz tudomást az igazságról, és bármi áron egyezségre törekszik. Ebből csak katasztrófa származhat.

Eugene Daniels, a World Vision International egyházi kapcsolatokért felelős munkatársa nemrégiben a következő kijelentést tette: „Rá kellett jönnünk arra, hogy az emberek szellemi szükségeinek kielégítésére irányuló munkában ugyanolyan hatékonyan tudunk együtt dolgozni a katolikus egyházzal, mint ahogy eddig a protestáns egyházakkal." Más nagyobb teljes evangéliumi szervezetek is együttműködnek katolikusokkal, és azokat teljes mértékben kereszténynek tekintik. Közülük a legfontosabbak: Billy Graham Evangelistic Association, Charles Colson Prison Fellowship, InterVarsity Christian Fellowship, Campus Crusade for Christ, Full Gospel Businessmens Fellowship, Youth With A Mission, Wycliffe Bible Translators és mások. Ez a generációnkra nagyon is jellemző jelenség rendkívül figyelemreméltó, és egyre nagyobb teret hódít, ahogy Róma egyre inkább „evangéliumi kereszténynek" mondja magát. Egy keresztény, akinek Krisztus szeretete van a szívében, hajlandó arra, hogy megbocsássa a történelmi múltat, még az elnyomást, a kínzást és az öldöklést is, azonban bocsánatot eddig még senki sem kért, senki nem ismerte be tévedését. Ami pedig a jelent illeti, Róma tanításai azóta sem változtak, és hamis evangéliumával lelkek millióit küldi a kárhozatra. A lényeg az üdvösség: hogyan nyerheti el az ember a bűnbocsánatot, és hogyan lehet biztos abban, hogy örök élete van? Minden egyéb másodlagos jelentőségű. A katolicizmus hamis evangélium. Bármennyi párbeszéd is folyik erről, ezen a tényen nem lehet változtatni. Legfeljebb kompromisszumot lehet kötni.

„Párbeszédről" a mártírok korában nem lehetett hallani. Vagy behódoltak Róma hatalmi tekintélyének, vagy kezei között haltak meg. Bár Róma semmit sem változtatott tanításán, annál többet módszerein. A II. vatikáni zsinaton világosan kijelentették, hogy Róma tanításai „megreformálhatatlanok". Akik a „párbeszédekben" részt vesznek, azt állítják, hogy végső soron mégiscsak a római katolikus egyház az egyetlen igaz egyház, és hogy rendelkezik azokkal a szentségekkel, amelyek üdvösségre viszik az embert. Mindez természetesen kizárólag ennek az egyháznak a sajátja, és egyetlen más egyház sem rendelkezik ezzel a hatalommal.

A párbeszéd célja az, hogy a „kiszakadt testvéreket" újra a pápai hatalom alá hozza vissza, és minden jel arra mutat, hogy erre az útra már sok evangéliumi keresztény is rálépett. 1986 januárjában a római katolikus

egyház és 29 protestáns felekezet bejelentette „nemzeti evangelizációs tervét, Kongresszus 88 néven." A szervezőbizottság tagjai között számos protestáns felekezetből való személy foglalt helyet. Pál apostol a judaizmus képviselőivel szövetkezett volna, hogy hirdesse az evangéliumot? 1992-ben 19 amerikai egyesült államokbeli vallási vezetőből álló, ökumenikus csoport találkozott II. János Pál pápával, hogy „nemzetközi megoldást találjanak a pornográfia legyőzésére."[34] Luther és Kálvin talán a pápistákhoz csatlakozott, hogy harcoljanak az erkölcstelenség ellen? Természetesen nem, ugyanis az erkölcs, sőt a szociális problémák orvoslása sem választható el az evangéliumtól.

A *Bookstore Journal* 1992. februári számában két nagyobb terjedelmű (13 oldalas) cikk foglalkozott azzal, hogy buzdítson a katolikusok továbbképzésére, hiszen ők is „testvérek Krisztusban." Tragikus, hogy éppen ez fogja megakadályozni a katolikusokat abban, hogy meghallják az evangéliumot, amire annyira szükségük lenne. Még néhány vezető evangéliumi „őrszem" is, akik egyébként elsőként figyelmeztetnek arra, hogy hamis tanítások és kultuszok vannak a láthatáron - lejjebb ad kritikus hangjából, amikor a római katolicizmusról van szó. A keresztény tömegkommunikációs eszközök pedig kifejezetten a kompromisszumot szorgalmazzák.

A Trinity Broadcasting Network, a legnagyobb keresztény televíziós hálózat egyik műsorában a televíziós hálózat megalapítói, Paul Crouch és a híres televíziós evangélista Benny Hinn azt állították, hogy a római katolikus tanítások nem sokat számítanak, mert alapvetően a katolikusok is „szeretik Jézust." Igen, Gandhi is szerette, szereti sok muzulmán is, nem beszélve a mormonokról vagy Jehova tanúiról. De melyik „Jézusról" van itt szó? A Biblia figyelmeztet arra, hogy van „más Jézus" és „más evangélium" (2Korintus 11,4; Galata 1,6-7), és Rómára mindkettő jellemző. Egy másik műsor alkalmával Crouch a következőket mondta meghívott vendégeinek, két papnak és egy katolikus asszonynak: Lényegét tekintve teológiánk ugyanaz: az úgynevezett doktrinális különbségek többsége kizárólag értelmezés kérdése. Egy bizonyos dolog itt a kenyér és a bor átlényegülésére utalt sok éven át megosztást hozott közénk, de ennek mostantól kezdve nem kell így lennie; az igazság ugyanis az, hogy mindketten ugyanarra gondoltunk, csak egy kicsit másképp fejeztük kiEzért aztán azt mondom a kritikusoknak és a teológiai szőrszálhasogatóknak:

„Távozzatok, Jézus nevében!" Egyesüljünk Rómával a szeretet és az egység szellemében! A közönség tapsol.

Még olyan régóta csodált evangélisták is, mint J. I. Packer és Os Guinness, hajlandóak a katolicizmust elfogadni mint alapvetően keresztény hitet, és arra buzdítanak, hogy fogjunk össze a katolikusokkal a világ evangelizációjában. Bizonyítékként alá is írtak egy dokumentumot, *Evangéliumi keresztények és katolikusok együtt (Evangelicals and Catholics Together)* címmel. Az egyik legnevesebb evangéliumi hitvédő, Norman L. Geisler is nemrégiben úgy nyilatkozott, hogy „a katolikusok is a hitből való megigazulásban hisznek", és a katolikusok és az evangéliumi keresztények között fennálló különbségek „egyáltalán nem annyira jelentősek, mint ahogy azt kezdetben gondoltuk, és nem is döntő fontosságúak; nem beszélhetünk eretnekségről sem. A történelmi kereszténység teológiai magva egy és ugyanaz." Azt már eddig is megmutattuk, hogy a valóság nem ez.

Üdvösség - a változatlan téma

Vannak evangélisták, pl. Billy Graham, Luis Palan, akik már régebben ígéretet tettek arra, hogy nem próbálják megtéríteni a katolikusokat, akik „általában a legnagyobb számban vesznek részt az egyes felekezetek közül" Graham evangelizációs hadjáratain. Ennek kétségkívül így van értelme, ha azon a véleményen vagyunk, hogy a katolikusok keresztények. Azoknak a katolikusoknak a nevét, akik a megtéréshez előrejönnek, eljuttatják a helyi katolikus gyülekezethez, hogy „utógondozásban" részesítsék őket. Katolikus püspökök országszerte azon a véleményen vannak, hogy az ilyen evangelizációs hadjárat a legjobb eszköz arra, hogy a visszacsúszott katolikusokat újra visszahozzák az egyházba. Graham „nagyon örül, hogy a római katolikus egyház hajlandó vele együttműködni, bárhol is evangélizál." Ez az együttműködés például azt is jelenti, hogy mintegy 400 katolikus „tanácsadóval" dolgozott együtt Graham az 1990. szeptember közepén szervezett evangelizációs körútján Long Islanden, a Nassan stadionban. A helyi katolikus karizmatikus ébredés irodája bejelentette, hogy az evangelizációk során „a résztvevő katolikusok számára lehetőséget biztosítanak, hogy újra felvegyék a kapcsolatot parókiájuk-

kal, és tanulmányozzák a katolikus Bibliát." Az 1991-es St. Louis-i evangelizációs hadjáratot a St, Louis-i érsekség és még kb. 400 önkéntes parókia szponzorálta.

Amikor Graham a Belmont apátságban (egy jezsuita iskola) elfogadta a tiszteletbeli doktori címet, a következő kijelentést tette: „az az evangélium, amely ezt az iskolát felépítette, és az, ami engem idehozott ma este, mindmáig az üdvösség útja.„ Minden bizonnyal a mártírok is és az őket tűzre vetők is meg voltak győződve arról, hogy óriási különbség van az üdvösségről kialakított katolikus és protestáns nézet között.

Charles Dullea, vatikáni tisztviselő és jezsuita biztosította a Graham evangelizációin részt vevő katolikusokat: „egy katolikus hívő itt nem hallhat az egyház tanítói tekintélyét és a pápai vagy az egyházi előjogokat becsmérlő szavakat, és nem beszél senki a mise, a szentségek vagy más katolikus gyakorlatok ellen." (A pápa és hitvédői azonban mégis nemet mondanak a fundamentalizmusra és az evangéliumi keresztények tanítására. A Vatikán finanszírozta annak a hatalmas dél-amerikai rádióadónak a megépítését, amit most az evangéliumi keresztények ellen használnak.) Egyébként más evangélisták is hasonló álláspontón vannak Rómával kapcsolatban.

Egy dél-kaliforniai újság nemrégiben megjegyezte: A Puerto Rico-i születésű evangélista, Dr. Raimundo Jimenez újra látható a televízióban. Los Angelesben egészen különös módon, több nyelven beszél az evangéliumról, és így próbálja elérni ennek a 17 milliós lakosú, óriási területnek spanyol és angol nyelvű közösségeitElmondták, hogy a legtöbb spanyol névlegesen a római katolikus egyházhoz tartozik. Jimenez még azt is hozzátette, hogy „Dél-Kaliforniában a 6 millió spanyolból kevesebb, mint 200 ezer kb. 3 százalék az evangéliumi keresztény; nem engedjük ezért, hogy bármilyen támadás is érje a katolikus egyházat. Mi nem teszünk mást, csak Jézus Krisztus evangéliumát hirdetjük."

A katolicizmus nem más, mint hamis kereszténység, és bizonyos szempontból annyira hasonlít az igazira, hogy ha nem teszünk világosan különbséget, akkor hiába hirdetjük „Jézus Krisztus evangéliumát." A legfőbb probléma az, hogy jóllehet a katolikusok hisznek az evangélium legnagyobb részében, mégis azt is elfogadják, amit ahhoz hozzátettek. Ez

pedig rombolja az igazságot. Pál apostol „vetekedik vala (angolban *vitába szállt - a ford.)* azért a zsinagógában a zsidókkal és az istenfélő emberekkel, és a piacon mindennap azokkal, akiket előtalált (akikkel találkozott)" (Apostolok cselekedetei 17,17). Jézus is határozottan korrigálta korának rabbijait és mindazokat, akiket ők félrevezettek. Nekünk talán nem ezt kellene tennünk? Az nem a katolikusok felé való jóindulat, hogy hagyjuk őket elveszni tévedéseik miatt!

Több, mint félreértés

Talán még a katolicizmus hibáinak leplezésénél is rosszabb a katolikusokat olyan keresztényeknek elfogadni, akiknek már egyáltalán nincs szükségük az evangéliumra. Ez a legnagyobb fogyatékossága annak a közös nyilatkozatnak, amire már az előzőkben utaltunk könyvünk legelején, melynek az *„Evangéliumi keresztények és katolikusok együtt: keresztény misszió a harmadik évezredben"* elnevezést adták. Eszerint az evangéliumi vezetők által is aláírt történelmi dokumentum szerint a reformátorokat minden bizonnyal megtévesztették, és a katolikusoknak akkor is, ma is üdvösségük van; Róma evangéliuma - melynek építőkövei az átlényegülés, a különböző szertartások, a szentekhez való imák, a cselekedetek általi megigazulás, a bűn alól való feloldozás és a purgatórium - ma is lelkeket ment.

Ha ez igaz, akkor a mártírhalált halt tömegek tévedtek, amikor ellentmondtak egy olyan evangéliumnak, ami meggyőződésük szerint a pokolból való volt, viszont amiről ma teljes bizonyossággal állítják, hogy a mennyből szállt alá. Volt katolikusok tízmilliói, akik a reformáció óta fogadták el hit által Jézus Krisztust, és akik elhagyták a katolikus egyházat, azok is minden bizonnyal egy tévedés áldozatai. Ha ez igaz, akkor bátran állítom, hogy a mai evangéliumi egyháznak sincs fogalma arról, hogy mit jelent kereszténynek, Jézus Krisztus követőjének lenni! Azt mondják, Rómának mindig is igaza volt, és most itt az idő, hogy kart karba öltve evangélizáljunk. Érdekes, hogy még a katolikus apologéta, Peter Kreeft is elismeri: Az elmúlt 25 év során katolikus diákok százainak tettem fel ugyanazt a kérdést: Ha ma éjjel meghalnál, és Isten megkérdezné tőled, hogy miért kellene Neki téged beengednie a mennybe, mit válaszolnál? A többségük egyszerűen nem tudta, hogy mi erre a kérdésre a helyes vá-

lasz. Fogalmuk sem volt, hogy mi a válasz a világ leglényegesebb kérdésére, arra, ami a kereszténység lényegét alkotja. Általános volt az is, hogy Jézus nevét még csak meg sem említették!

A fentiek alapján láthatjuk, hogy a katolikus egyház nem olyan formában tanítja a „hit által, kegyelemből való üdvösséget", hogy azt a legtöbb katolikus meg tudná érteni. Luther és a többi reformátor nem sokéves katolikus szerzetesi múltjuk alatt jöttek rá a bibliai evangélium igazságaira, sőt, pontosan azt hangoztatták, hogy Róma nem az igazat tanítja, és arra szólították fel, hogy ezt ne tegye. Mi volt erre Róma válasza? Az, hogy „Nem!!"

Ugyanebben a könyvben, amiből az előző idézetet vettük, Kreeft azt állítja, hogy Róma mindig is, és ma is az igazi evangéliumot tanítja, és hogy a reformáció egy szerencsétlen félreértésen alapult. Ezt a „félreértést" azonban még mindig magáénak vallja néhány értelmes kollégiumi diák, akik a katolikus egyházban nevelkedtek - teszi még hozzá Kreeft. Miért? Azért, mert ez nem egy félreértés: *Róma a hitből való megigazulás mellé a vallásnak egy olyan komplett rendszerét helyezte, ami által a katolikusokhoz egy hamis evangélium jut el!* Pontosan ez az evangélium elferdítése, ezt átkozza meg Pál apostol Galatabeliekhez írt levele 1. részének 6-9. versében.

E könyv szerzőjének egyik barátja misszionárius volt Spanyolországban, és házaknál, illetve az utcán evangélizált. Beszélgetésünkkor szomorúan mesélte: Még nem találkoztam itt Spanyolországban egyetlen olyan katolikussal sem, aki el tudta volna magyarázni az evangélium lényegét. Nagyon hitetlenkedve fogadják, hogy biztosan tudom, hogy halálom után a mennybe kerülök, hiszen az Igében ez áll, és Isten nem hazudik. Egyikük sem hiszi, hogy elegendő a Jézus Krisztusba vetett hit az üdvösséghez, vagy hogy önmagában Jézus vére elegendő ár ahhoz, hogy megváltson a bűn átkától. Minél mélyebben vannak benne a római katolicizmusban, annál határozottabban állítják, hogy a „hit" mellett szükség van a jócselekedetekre is.

Az igazság pislákoló gyertyája

Ha valóban szeretjük a környezetünkben élő elveszett lelkeket, akkor bármilyen legyen is vallási hovatartozásuk, egyre több erőfeszítést teszünk annak érdekében, hogy eljusson hozzájuk az evangélium igazsága, mielőtt még túl késő lenne. Ezt akarta Hugh Latimer püspök is, Anglia legnagyobb prédikátora. Már VIII. Henrik uralkodása alatt is bátran kimondta, hogy miért nem igaz az, hogy a kenyér és a bor átlényegülnek Krisztus testévé, illetve vérévé, és beszélt Róma hamis evangéliumáról. Ezért zárták be a londoni Towerbe. Amikor Edward lépett trónra, Latimert kiengedték, és tovább folytatta szenvedélyes prédikációit arról, hogy az üdvösség hit által, kegyelemből van, és hogy hinni kell abban, hogy Jézus Krisztus tökéletes elégtételt szerzett bűneinkért. Később, Véres Mária uralkodása alatt újra bebörtönözték, majd 1555. október 16-án az oxfordi Balliol College-nál máglyán elégették.

Neki háttal Nicholas Ridley volt a máglyához láncolva, és hallották, hogy Latimer a következőket mondja sorstársának, ahogy a lángok lassan elborították őket: Légy bátor, Ridley mester, mert ma, Isten kegyelméből, olyan gyertyát gyújtunk meg Anglia földjén, ami soha nem alszik majd el!

Ez hát korunk protestánsainak öröksége, és ez az, amit ma evangéliumi vezetők semmibe vesznek, vagy éppen nevetség tárgyává tesznek. Olyan keresztény vezetők, akikhez csak azért jutott el az evangélium, mert voltak bátor mártírok, akik szembeszálltak Rómával - ma egy elvtelen szövetségre lépnek azzal az intézménnyel, amelyik mártírok százainak vérét ontotta ki!

Álljunk erősen az egyre inkább ránk ereszkedő sötétségben, mint azok a gyertyák, amelyeknek fényét a mártírok gyújtották meg, és ne hagyjuk, hogy a láng csak pislákoljon!

26. APOSZTÁZIA ÉS ÖKUMENIZMUS

Minden keresztény kötelessége, hogy az antikrisztus ellen imádkozzon. Azt a kérdést, hogy mi az antikrisztus, egyetlen józan gondolkodású ember sem teszi fel, ugyanis ha a római egyház pápasága nem az, akkor a világon semmit sem lehet ezzel a névvel illetni. Megsebesíti Krisztust, megfosztja Őt dicsőségétől, megváltó munkája helyébe a szentségek hatékonyságát helyezi, és egy darab kenyérről azt állítja, hogy az a Megváltó Ha imádkozunk ellene, ami megfelel Isten akaratának, szeretni fogjuk az embereket annak ellenére, hogy utáljuk bűneiket; szeretni fogjuk a lelkűket, bár gyűlöljük és megvetjük dogmáikat. (Charles Haddon Spurgeon)

Még a szókincsemből is kitörlöm azt a szót, hogy protestáns; én ugyanis nem tiltakozom semmi ellen; itt az ideje, hogy katolikusok és nem-katolikusok egy szellemben, az Úr nevében egyesüljenek. (Paul Crouch)

Itt az ideje, hogy a protestánsok pásztorukhoz a pápához menjenek, és megkérdezzék: „Mit kell tennünk, hogy haza jöhessünk?" (Róbert Schüller)

Azok az idézetek, amelyekkel az előző és a mostani fejezetet bevezettük, a keresztény vezetők római katolicizmussal kapcsolatos nézeteinek drámai változását mutatja. Mintegy 350 éven keresztül a legtöbb protestáns hitvallás a pápaságot az antikrisztusi rendszerrel azonosította. Manapság ez a nézet már nem népszerű. A világ egyik legnevesebb evangélistája II. János Pált „a modern kor legnagyobb vallási vezetőjének" nevezi, Amerika egyik jól ismert „családszakértője" pedig úgy említi, mint a „legkiemelkedőbb vallási vezetőt, aki Jézus Krisztus nevéről neveztetik". Sokszor hallani olyan teljes evangéliumi keresztényekről is, akik a pápánál tett látogatásuk után azzal a meggyőződéssel jönnek el, hogy a „Szentatya újjászületett." Ha ez így van, akkor hogyan lenne képes továbbra is egy olyan hamis rendszer élén állni, ami - az evangélium meghamisításával, továbbá minden bibliai alapot nélkülöző rituáléival — a vallási rendszer egyre korruptabbá válását és embertömegek kárhozatra jutását segíti elő!

Korunkban egyre több az olyan teljes evangéliumi keresztény, aki a katolikusokat keresztényeknek fogadja el, és semmi kivetni valót nem talál abban, hogy velük karöltve hajtsa végre a világ evangelizációját. Ezt a tényt nagyon jól megvilágítja a katolikus és teljes evangéliumi keresztény

vezetők történelmi nyilatkozata (amiről már korábban is szó esett): *Teljes evangéliumi keresztények és katolikusok együtt: keresztény misszió a harmadik évezredben*. Teljes evangéliumi keresztények és katolikusok kinyilvánítják azt a szándékukat, hogy egymással összefogva a keresztény misszió zászlaja alatt hirdetik az evangéliumot az egész világnak, és tartózkodnak attól, hogy egymás felé evangélizáljanak. „Nem tekinthető sem teológiailag legitimnek, sem bölcs dolognak, ha egy keresztény közösség teljes evangéliumi keresztények egy másik keresztény közösségben katolikusok meg akarja térníteni az adott közösség aktív híveit”[6]. Vannak olyan protestáns evangélisták, akik jelenleg is katolikusokkal együtt evangélizálnak.

D. Martyn Lloyd-Jones azonban a következőkben elmagyarázza, hogy ő miért nem támogatja az ehhez hasonló megmozdulásokat Angliában: Szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy a protestáns reformerek nem bigott fanatikusok voltak. A Szentlélek nyitotta fel a szemüket Látták azt a szörnyűséget, amiről a Biblia beszámol, és figyelmeztetni akartak erre. Még az életüket is kockára tették, amikor kiálltak ügyükért és tiltakoztak Egy olyan kereszténység, amelyik csak azt prédikálja, hogy „Gyere Krisztushoz!”, vagy hogy „Gyere Jézushoz!”, nem állhat Róma mellé. Ennek minden valószínűség szerint az lenne a következménye, hogy növekedne a Rómához tartozók száma. Azok, akik evangelizációkat vezetnek, és azt mondják: „Te római katolikus vagy? Jó, akkor menj vissza az egyházadba!”, tagadják az Új Testamentum tanításait. Erre figyelmeztetnünk kell őket!

Már volt szó arról, hogy a fenevad a Jelenések könyve 13. és 17. részében az újjáéledt római birodalmat és az antikrisztust szimbolizálja. A fenevadon ülő asszony pedig a hamis egyház, melynek Rómában van a főhadiszállása. Az asszony kilétének ez a meghatározása évszázadokon keresztül egyhangúan elfogadott nézet volt a protestánsok között, manapság viszont csak kevés teljes evangéliumi keresztény vezető vallja magáénak ezt a nézetet.

Az ökumenizmus új szele söpör keresztül a keresztény világon. Érdemes elgondolkodni a *Kereszténység ma* című lap egyik szerkesztői cikkének a következő részletén: Ahogy katolikusok és teljes evangéliumi kereszté-

nyek együtt megvitattuk az evangélium üzenetét, és azt, hogy mit is jelent számunkra Krisztus, nyilvánvalóvá vált, hogy hitünk közös A hagyományos római katolikusok kizárólag a kegyelemről szóló doktrínát fogadják el… katolikusok és teljes evangéliumi keresztények mindannyian részesülnek az Atya ígéretéből, vagyis hogy Ő elfogadja őket, ugyanannak az Atyának a gyermekei, tehát jól teszik, ha egymást is elfogadják.

Ennél az állításnál semmi sem áll távolabb az igazságtól. A kegyelemről, hitről, üdvösségről kialakított katolikus nézet egyáltalán nem az, amit a Biblia tanít. A katolicizmussal kapcsolatos téves információk azonban rendületlenül tartják magukat.

Például Tom Houston, aki akkoriban a Világ Evangelizáció Lausanne-i Bizottságának nemzetközi igazgatója volt, 1989-ben egy plenáris ülésen a következőket mondta: Jézus Krisztusban Istennek hat üdvözítő cselekedete lett nyilvánvaló A megtestesülés, a kereszt és a vezeklés, a feltámadás, a mennybemenetel, Pünkösd és Krisztus második eljövetele. Ezek az egyházak (anglikán, római katolikus, lutheránus, evangélikus, ortodox, pünkösdi) pedig mind hisznek ebben a hat üdvözítő cselekedetben. Ezért legyünk megingathatatlanok a magunk elé kitűzött célt illetően: maradjunk mindig egységben, ahogy ezt a Lausanne-i Szövetség is megfogalmazza.

Végül azt is megtudtuk az előző igazgatótól, hogy a Lausanne-i Szövetség szándéka kezdettől fogva az volt, hogy befogadja a katolikusokat és az ortodoxokat is! Ez a kijelentés nagy megdöbbenést váltott ki azokból a résztvevőkből, akik jól ismerték Róma eretnek tanításait, amit persze Houston beszéde tagadott. A Latin-Amerikából érkezett küldöttek, akik túlságosan is jól ismerték a katolicizmust, erősen ellenezték, hogy a katolikusokat keresztényeknek kellene elfogadni. Egy ideig tiszteletben is tartották tiltakozásukat, mégis a katolikusokkal való összefogás eszméje ma már visszafordíthatatlannak tűnik.

Egyirányú utca

Azok a teljes evangéliumi keresztények, akik azt hiszik, hogy egyenrangú partneri viszonyban állnak Rómával, úgy tűnik, hogy nem látják

azt, ami nyilvánvaló. A „kiszakadt testvérek" terminus, amit a II. vatikáni zsinat . dokumentumában használtak először, majd később a katolikus ökumenikus iratokban, világosan rámutat arra, hogy az „egység" csak azáltal érhető el, ha a nem-katolikusok csatlakoznak a katolikus egyházhoz. Ezt már számos pápai nyilatkozatban is bejelentették a hűséges katolikus híveknek, már a II. vatikáni zsinat előtt is.

Nagyon jellegzetes a következő, XII. Piusz pápától való idézet: Nem szabad csendben átsiklani vagy kétértelmű terminusokkal el- kendőzni a katolikus tanítások igazságát; azt, hogy az egyedüli igaz egység csak azáltal valósulhat meg, ha az elszakadt keresztények mind visszatérnek Krisztus egyetlen igaz egyházához. Azok számára, akik nem tartoznak az egyháznak ehhez a látható testéhez, semmi biztosíték nem lehet arra, hogy üdvözülnek, ugyanis még mindig nem élvezhetik azt a segítséget és mennyei áldást, amit egyedül csak a katolikus egyház tud biztosítani számukra.

Újra láthatjuk, hogy Róma azt tanítja, hogy senki sem jöhet egyszerűen Krisztushoz, és nem igazulhat meg Jézus Krisztusnak a bűnökért való tökéletes áldozata által. Létezik ezen kívül más „segítség és mennyei áldás" is, amelyek szükségesek az üdvösséghez, és ezek *kizárólag a katolikus egyházban találhatók.*

Szerencsére elmúlt már az az idő, amikor halálbüntetés járt azért, ha valaki nem fogadta el ezeket a dogmákat. De ez a nap újra el fog jönni, és talán előbb, mint gondolnánk.

Az ökumenizmus nem egyenjogú partneri kapcsolatot jelent, hanem egy Rómába vezető egyirányú utcát. Katolikus hitvédők nagy erőfeszítéseket tesznek annak érdekében, hogy rávilágítsanak a teljes evangéliumi kereszténység tévedéseire és következetlenségeire. Thomas Howard könyvének, melyben beszámol Rómába tett utazásáról, azt a címet adta, hogy *Az nem elég, ha valaki teljes evangéliumi keresztény."* Ehhez hasonló témájú kazettákat és könyveket ingyen osztogatnak, és minden ellenvetés nélkül árulja a legtöbb keresztény könyvesbolt is. Sok, katolikus irodalmat terjesztő könyvesbolt azonban nem hajlandó olyan kazettát vagy könyvet forgalmazni, ami bármilyen téren ellenkezne a katolicizmus tanításaival, még akkor sem, ha esetleg az igazságról szólna.

Az új stratégia: ökumenizmus

Miután elvesztette a hivatalos állami egyház státuszát a világ legtöbb részén, és mivel többé már nincs hatalma arra, hogy halálbüntetést rójon ki a meg nem alkuvókra, Róma új taktikát választott. Azt kezdeményezte - már a D*ignitatis Humanae* (nyilatkozat a vallásszabadságról) a II. vatikáni zsinaton való megjelenése után -, hogy abban a néhány országban, ahol csak a katolicizmus a megengedett vallás, változtassák meg a konkordátumokat, hogy ezáltal biztosítsák a vallásszabadságot. Ez először 1973-ban Kolumbiában valósult meg, megnyitva ezáltal az ajtót minden vallás előtt, és elválasztva az egyházat az államhatalomtól. Kolumbiát követte 1974-ben a svájci Valais kanton, majd később Portugáliában 1975-ben érvénytelenítették az 1940-es konkordátum 24- cikkelyét. Vallásszabadságot biztosított továbbá Spanyolország is 1976-ban, ahol felülbírálták a konkordátumot, és így elválasztották az egyházat és az államhatalmat. Hasonló intézkedésekre került sor Peruban is 1980-ban, illetve Olaszországban 1984-ben. Végül 1992 júliusában Mexikóban is elismerték törvényesen a vallásszabadságot a nem-katolikusokra való tekintettel (jóllehet továbbra is üldözik, esetenként meg is ölik a katolikusok a keresztényeket). Mindezek az intézkedések nem Róma nagylelkűségét bizonyítják, hanem ügyes stratégiai képességét: kezébe vette a kezdeményező szerepet, hogy megvalósítsa, ami a mai világban már elkerülhetetlen.

A katolicizmus vált az ökumenikus mozgalom vezető erejévé, és azt a célt tűzte ki maga elé, hogy nemcsak a protestáns „kiszakadt testvéreket" egyesíti, hanem az összes világvallást egy új világegyházba vonja bele. Indiában 1986-ban a következőket mondta II. János Pál a hatalmas hindu tömegnek: „India küldetése rendkívüli jelentőségű, elsősorban az ember szellemi természetének intuíciója miatt. Valójában a legtöbb, amit India a világnak adhat, az, hogy megajándékozza az emberről alkotott szellemi látással. A világ pedig jól teszi, ha odafigyel erre az ősi bölcsességre, és ezáltal gazdagítja az emberi életet." Micsoda meghökkentő ajánlólevele ez a hinduizmusnak!

A világ egyik legbefolyásosabb hindu vezetője, Sri Chinmoy, akit „az ENSZ guruja"-ként ismernek (a küldöttek számára hetente kétszer meditációs alkalmakat tart), már jó néhány pápa dicséretét elnyerte. Chinmoy

meditációs központjai világszerte már milliókat vezettek el a hinduizmus sötétségébe, ennek ellenére II. János Pál a következő meleg szavakkal köszöntötte a jó barátot és munkatársat: „Különleges áldást kívánok az életedre és a követőid életére is. Járjunk továbbra is együtt az úton!" VI. Pál a következőket mondta neki: „A hindu és a keresztény élet nagyon közel állnak egymáshoz. Mindkettőnek ugyanaz az üzenete." Most pedig már a teljes evangéliumi vezetők is azt mondják Rómának, hogy az ő evangéliumuk is egy és ugyanaz!

Természetesen az új világvallás főhadiszállása Rómában lesz, és a katolikus hierarchia fogja kezében tartani a dolgokat. Már készíti is az utat: meglepően toleránsán nyilatkozik a vudu varázslástól kezdve az evangéliumi kereszténységig szinte valamennyi vallással kapcsolatban, miközben az utóbbi ellen támadásokat is intéz. A pápa 1993-as afrikai útja során „megpróbált közös alapokra helyezkedni a vudu hívőkkel, és biztosította őket arról, hogy nem jelentené ősi hitük elárulását az, ha áttérnének a kereszténységre."[14] Elmagyarázta, hogy „a katolikus egyház gyümölcsöző és jó együttműködésen alapuló kapcsolatot kíván fenntartani a különböző vallási háttérből jövőkkel, hogy ezáltal is gazdagabbá váljon." Ezután II. János Pál kijelentette, hogy „a II. vatikáni zsinat elismerte, hogy minden vallásban van valamennyi igazság és valami jó, és ez az Igének a magva. Nagyon buzdító volt Krisztus apostolainak is látni azt a gazdagságot, amit nagylelkű Istenünk osztott szét a nemzetek között."

Próbáljuk csak elképzelni, amint Mózes azt javasolja Izraelnek, hogy a körülöttük élő pogányok bálványimádó vallásaiban „fedezzék fel a gazdagságot", vagy hogy Pál az efézusi keresztényeket arra buzdítja, hogy a pogány imádásnak ezt a „gazdagságát" fedezzék fel Diana templomában! Akkor mi köze van a teljes evangéliumi keresztény vezetőknek Rómához?

Minden vallást bekebelezni

Teréz anyához hasonlóan II, János Pál is elismerően nyilatkozik minden vallásról. Rengeteg példát tudnék erre mondani, de kevés a hely, ezért csak néhányat említek. 1985-ben Brüsszelben, Belgiumban a pápa a kö-

vetkező beszédet intézte muzulmán hallgatóságához: „Bennünk keresztényekben és muzulmánokban az a közös, hogy ugyanabban az Istenben hiszünk, és mindannyian megpróbáljuk gyakorlatban is megvalósítani a magunk szent könyveinek tanításait."[16] Az iszlám vallás Allahja nem azonos a Biblia Istenével, és egyetlen kereszténynek sem merném ajánlani, hogy a Korán tanításai alapján éljen. 1993- ban Nyugat-Afrikában a pápa muzulmán vezetőkkel találkozott, és „felkérte a keresztényeket, muzulmánokat és az animistákat (animizmus: olyan elképzelés, amely szerint minden tárgynak megvan a maga lelke, szelleme, és ezek az ember életére és a természetre befolyást gyakorolnak - a ford.), hogy tartsák tiszteletben egymás hitét."[17] Hogyan tarthat valaki tiszteletben egy olyan hitet, ami az embereket pokolra juttatja? Nemcsak hogy nem kéri tőlünk a Biblia, hogy „tiszteljük" ezeket a pogány hiteket, de el is ítéli.

Sintoistákhoz és buddhistákhoz intézett beszédében 1981-ben Tokióban II. János Pál méltatta azt az ősi vallásban rejlő bölcsességet, hogy „minden egyes emberben benne lakozik Isten jelenléte Nekem, mint Krisztus földi helytartójának különösen nagy örömömre szolgál, hogy Isten osztotta szét közöttetek ezeket az ajándékokat."[18] Micsoda hihetetlen állítás ez a sintoizmus és a buddhizmus nyilvánvaló tévedéseinek fényében! Togóban 1985-ben a pápa rendkívül örült annak, hogy „életében először animistákkal imádkozhatott.„[9] Egy konzervatív katolikus, aki kritikusan szemléli egyháza meghökkentő ökumenizmusát, így ír: Eredetileg *az* ökumenizmus lényege az volt, hogy egység jöjjön létre a keresztények között. Most viszont egyre inkább olyan irányba terelődik, hogy minden vallást magába olvaszt, tekintet nélkül arra, hogy az a vallás keresztény-e vagy sem. 1964. május 19-én VI. Pál hivatalosan megnyitott egy titkári hivatalt a nem-keresztények számára, és ez igen jelentős szerephez jutott a II. vatikáni zsinat utolsó két ülése alatt. Néhány hónappal később Wojtyla a későbbi II. János Pál pápa kijelentette: A keresztények egysége iránti vágy jó ok arra, hogy ugyanezt az érzést felébressze az egész emberiség egysége iránt Ennek pedig az a következménye, hogy az egyház más vallások iránt tanúsított alapvető magatartása a szellemi értékek elismerésén kell, hogy alapuljon, valamint hogy a keresztényeknek és az emberiségnek össze kell fognia annak érdekében, hogy elérjen olyan vallásokat is, mint az iszlám, a buddhizmus és a hinduizmus.

Jóllehet a pápának ez a minden vallást bekebelezni akaró magatartása meghökkenti a konzervatív katolikus köröket, az igazság az, hogy ez teljesen beleillik a katolikus egyház történelmi vonalába. Egészen a kezdetektől fogva, már Nagy Konstantin császár uralkodása alatt is kimutatható ez a jelenség: Iziszt és Hóruszt elnevezték Máriának és Jézusnak, illetve később I. Leó pápa (440-61) azzal dicsekedett, hogy Szent Péter és Szent Pál „helyettesíti az egykori római védőszenteket, Romulust és Remust."[21] A katolikus egyház mindig is igyekezett idomulni azoknak a népeknek a pogány vallásaihoz, vallási szokásaihoz, amelyeket éppen „keresztténnyé" akart termi. 1984-ben II. János Pál pápa Új-Guineában egy szabadtéri misét tartott a bennszülötteknek. A misén „a táncosok felugrottak az oltárra, és különböző sárga színárnyalatú füstfelhőket eregettek, ami egy pogány szokás a gonosz szellemek elűzésére. A misén egy tizennyolc éves diák olvasott fel egy részt a pápai oltáron az Igéből (a katolikus fordításból), miközben a saját ősi törzsi ruháit viselte félmeztelen volt." A *New York Times* szerint ez a mise nagyon jól jelzi, hogy: a római katolikus egyház egyre univerzálisabbá igyekszik tenni szertartásait azáltal, hogy beleveszi különböző kulturális háttérből jövő emberek rítusait, illetve liturgikus elemeit, azokét, akikhez nyugati misszionáriusokon keresztül jutott el a katolikus vallás.

Az ilyen integráció egyidős a katolicizmussal. Haitin minden vudu ceremónia katolikus imával kezdődik. Van egy mondás, miszerint Haiti 85%-ban katolikus és 100%-ban vudu vallású. Santeria félelmetes spiritiszta kultúrája is - ami egyébként robbanásszerűen terjed Amerika-szerte - az afrikai pogányságnak és a katolicizmusnak egy olyan keveréke, ahol a régi istenek most katolikus szentekként jelennek meg. Természetesen ezek a „szentek" démonok. Ha valaki ellátogat egy vallási ünnepen Rio de Janeiro valamelyik temetőjébe, akkor azt tapasztalja, hogy buzgó katolikusok őseik szelleméhez is könyörögnek, nem csak a katolikus szentekhez. Brazíliában és Kubában a spiritizmus és a vuduhoz kapcsolódó különböző afrikai vallások keveredtek a katolicizmussal, és egész Latin-Amerikára jellemző, hogy az ősi babonák ma is élnek a katolikusok között. A különböző képek, szobrok, a szentelt víz használata és egyéb rítusok ma már a katolicizmusnak szerves részévé váltak, és ezt egyértelműen a pogányságból merítették.

Pogányság a katolikus egyházon belül

A római katolikus egyházon belül a New Age-nek, az okkultizmusnak és a misztikus hiedelmeknek minden árnyalata megtalálható. A Kato*likus világ (Catholic World)* c. folyóirat teljes mértékben elfogadja a New Age-mozgalmat, és semmiféle elítélő vagy korrigáló megjegyzést sem tesz vele kapcsolatban.[23] Papok és apácák ezrei jógáznak, illetve gyakorolnak másfajta hindu vagy buddhista misztikus rituálékat. A katolikus iskolák, amelyekre egykor úgy tekintettek, mint az egészséges és jó nevelés fellegváraira, ma már teljesen átitatódtak az okkultizmussal és a New Age különböző módszereivel, legalább annyira, ha nem jobban, mint a világi iskolák.

A *katolikus oktató szellemisége (Spirituality of the Catholic Educator)* c. könyv jól illusztrálja a katolikus oktatás mai helyzetét: A New Jersey/New York területén lévő katolikus iskolák *Az élet energetikája: a békeoktatás programja* elnevezésű program megvalósítását tűzték ki maguk elé, melynek kifejlesztői Vergilla Jim és Claire Langie nővérek. A program célja „nem kevesebb, mint hogy a gyermek átváltozzon az énjének középpontjában található teremtő energia által egy olyan lénnyé, aki összeköttetésben van más teremtett lényekkel, és ezektől függjön. A gyerek énjének ezzel a szent középpontjával úgy fejleszthető ki a kapcsolat, hogy rendszeresen gyakorolja a meditációt, vizualizációt, relaxációt és a különböző légzési technikákat." Egymást a „Namaste!" hindu szóval üdvözlik, ami azt jelenti, hogy „a bennem lakozó isten köszönti a benned lakozót." Loretta Carey nővér a Fordham Egyetemiül hozzáteszi, hogy „ha egyszer a diák látja, hogy ő maga is, és körülötte mindenki más isten,akkor hogyan követhetne el erőszakot istennel szemben vagy isten bármelyik teremtményével szemben?." Mary L. OHara nővér, a tudományok doktora elsősorban azzal foglalkozik, hogy hogyan lehetne a buddhista és a hindu technikákat arra felhasználni, hogy még magasabb szintűvé tegyék az oktatást a katolikus iskolákban.

A katolikus lelkigyakorlatok központjai világszerte próbálják keverni a „kereszténységet" a hinduizmussal, a buddhizmussal és különböző New Age-es praktikákkal, vallásokkal. Erre tipikus példa egy olyan meditá-

ciós központ, az Ashram Ya Azim központ, ami a ferencrendi apácák meditációs központja a wisconsini Willardban. Ebben a meditációs központban a „Krisztusi tudat" elérését tűzték ki célul különböző New Age-es technikák gyakorlása által. Virginia Barta, a ferencrendi apácák amerikai elnöke a következőképpen kelt a program védelmére: „Lehet valaki katolikus, de ezzel egy időben lehet nyitott arra, hogy elismerje a misztikus igazságot minden más vallásban is."

Első amerikai körútja kezdetén a dalai lámát (akit istenként tisztelnek, és az igazi dalai láma tizennegyedik reinkarnációjának tartják) New York St. Patrick Katedrálisában a *Time* magazin szerint egy „rendkívüli, különféle vallásokat ötvöző fesztivállal" ünnepelték. Az ünnepség házigazdája Cooke bíboros volt. Mikor a dalai láma kijelentette, hogy „a világ minden fő vallása alapvetően egy és ugyanaz", az őt ünneplő tömeg hatalmas üdvrivalgásban tört ki. Cooke bíboros az eseményt „a Szellem egyik rendkívüli megnyilvánulásának" nevezte. Az biztos, hogy ez nem a Szent Szellem volt!

A *Katolikus világ* c. folyóirat 1990. május/júniusi száma teljes egészében a buddhizmusról szól. A cikkek szimpatizálnak a buddhizmussal, és tele vannak olyan, a pápától származó idézetekkel, amelyek kedvező színben tüntetik fel a buddhizmust. Az egyik cikk címe ez volt: „Buddhának mint keresztény szentnek a tisztelete"! II. János Pál pápa rendkívül nyitottnak bizonyul, amikor buddhizmusról vagy egyéb vallásokról van szó. A buddhista, tibeti királyi jógáról - amit kedves barátja, a dalai láma képvisel, illetve varázslódoktorok, spiritiszták és más vallási hátterű emberek imái táplálnak - azt tartja, hogy „rendkívül mély szellemi energiákat" képes létrehozni, és megteremt „egy olyan új éghajlatot, ami rendkívül kedvező a béke számára." Rengeteg más példát is tudnánk sorolni. A *Los Angeles Times* beszámolója szerint.

II. János Pál pápa kibújt cipőjéből, és csendes ünnepélyességben ült a thaiföldi buddhista főpátriárkával egy buddhista kolostorban, Bangkokban Később a római katolikus vezető dicsérte az ázsiai vallás „ősi, tiszteletreméltó bölcsességét."

Képzeljük csak el, amint Péter apostol meglátogat egy buddhista templomot, és eközben a buddhista vallás bölcsességét dicséri! Vagy Pált,

amint hindukhoz látogat, ahogy II. János Pál pápa is, de nem azért, hogy tanítsa őket, hanem hogy „tanuljon valamit gazdag, ősi szellemi örökségükből", és azt mondja, hogy a világnak nagy figyelmet kell szentelnie Indiának „az emberről alkotott szellemi látására." A korai keresztények soha nem szenvedtek volna mártírhalált, ha hasonló ökumenikus szemlélettel közelítették volna meg Róma pogány praktikáit.

Miért népszerűek az ökumenikus pápák?

II. János Pál pápáról az a hír járja, hogy nem a legjobb egészségi állapotnak örvend. Az, hogy visszanyeri-e egészségét, és tovább folytatja- e az utat, amit elkezdett, vagy esetleg egy másik pápa váltja fel, teljesen mindegy a jövő szempontjából. Lehet, hogy jelenleg II. János Pál pápa a legismertebb és leghatékonyabb ökumenista, mégis csupán elődei követője, és minden valószínűség szerint az őt követők is ezen az úton fognak majd járni. XXIII. János pápa (aki megnyitotta a II. vatikáni zsinatot) és VI. Pál pápa (aki bezárta) egyezséget kötött olyan hírességekkel, mint a dalai láma vagy Anwar el-Sadat (muzulmán hitű) és az ENSZ főtitkára, U. Thant (buddhista), hogy megalkossák a Megértés Templomát, amit csak „a vallások ENSZ-e" néven ismernek. A katolikusok mindig is kiemelkedő szerepet játszottak egy világvallás megalapításában.

II. János Pál pápa közvetlen elődei ökumenizmusára egy másik bizonyíték az, hogy VI. Pál áldását adta a Második Vallási és Világbéke Konferenciára 1974-ben a belgiumi Louvainben. A konferencia vezetősége katolikus volt, és a Louvain-i Nyilatkozatban a következőket fektették le:
Mi - buddhisták, keresztények, konfucionisták, hinduk, zsidók, muszlimok, sintoisták, szikhek, Zoroaster követői és más vallásból jövők - azért jöttünk ide, hogy figyeljünk annak a szellemnek a hangjára, aki a mi különböző és egyaránt tiszteletreméltó vallási tradícióinkból származik. Azzal a sürgős feladattal kell szembenéznünk, hogy társadalmainknak békében kell egymás mellett élniük; rendkívül örvendetes az a tény, hogy az emberiség vallásainak egymástól való elszigetelődése, kemény és előítéletekkel teli izolációja ma már, reméljük, a múlté.

Rendkívül érdekes, hogy a katolikusok többsége, bár sok tekintetben megtagadják a pápai dogmát, mégis nagyon buzgón követik a pápa ökumenizmusát. De miért is ne tennék? Azok a katolikusok, akik elvetik az

egyházról szóló alapvető tanításokat, nagy százalékban az ún. kiszélesedő „kereszténység" felé tekintenek. Egy 1989-es felmérés napvilágra hozta, hogy Amerikában a katolikusok 25%-a nem hisz a halál utáni életben, 46%-a nyilatkozott úgy, hogy erről senki sem tudhat semmi biztosat, és 55%-a hitte azt, hogy eltérhetnek a hivatalos egyház tanításától, de ezzel együtt még katolikusok maradhatnak. 1992-ben is végeztek egy közvélemény-kutatást, és kiderült, hogy a katolikusok 67%-a preferálja a nők felszentelését, 52%-a elfogadja az abortuszt, 75%-a ellenzi a papi cölibátust, és szerintük a papok nyugodtan házasodhatnak, 87%-a szerint pedig a házasságban élőknek saját maguknak kellene dönteniük a születésszabályozás kérdésében. Egy 1994 áprilisában készült felmérés szerint a 45 éven aluliak kevesebb mint 29%-a értett egyet azzal, hogy „a kenyér és a bor Krisztus testévé, illetve vérévé változik át."

Franciaországban és Olaszországban még meghökkentőbb a helyzet: a francia katolikusok 49%-a nem hisz Krisztus feltámadásában, 60%-uk nem hisz a mennyben, 77% nem hisz a pokolban, és 75% sem a purgatórium, sem az ördög létezését nem fogadja el.[34] Az igazsághoz hozzátartozik, hogy a „katolikus teológusok kétharmada nem hisz Sátán létezésében". Jóllehet az olaszok 90%-a vallja magát katolikusnak, mégis, csak 30%-a vesz részt rendszeresen a vasárnapi misén. Olaszországban a nemzeti választások során hatalomra kerülő kormány az elmúlt évtizedben törvényessé tette a válást és az abortuszt, annak ellenére, hogy a katolikus egyház próbálta megakadályozni.

A katolikusok azonban nincsenek egyedül az aposztázia (hitehagyás) tekintetében. Egy 1994-es felmérés jelzi, hogy 10 amerikaiból 4, aki magát evangéliumi kereszténynek vallja, nem hisz abban, hogy létezik abszolút igazság. Vajon az „evangéliumi kereszténység", csakúgy, mint az „újjászületés" is, egyre inkább elveszti jelentéstartalmát? Az amerikai felnőtt lakosság 71%-a vallja, hogy nem létezik abszolút igazság. A relativizmus és az ökumenizmus szorosan együtt jár, Azok, akiknek ilyen ingatag a meggyőződésük, nagyon könnyen befolyásolhatók, hogy csatlakozzanak egyik vagy másik irányzathoz, főleg, ha erre buzdítják is őket.

A *Róma, édes otthon (Romé Sweet Home) c.* könyv (ami arról szól, hogy Scott és Kimberley Hahn hogyan lesz katolikus) ismertetőjében John W. Rob-

bins így ír: Scott Hahn definíciója csak egy a sok közül. Nem azért ismétlődik újra és újra, mert Róma az igaz egyház, hanem inkább a protestantizmus hitehagyása miatt. Épp akkor, amikor az evangélium hirdetésére a legégetőbb szükség lenne, a protestáns pulpitusokról ezt ritkán hallani. Egyedül Isten kegyelme menthet meg minket egy még sötétebb korszaktól, és attól az egyháztól, amit Luther a lelkek vágóhídjának nevezett.[3]®

Az „imában" mindenki egyesül

1979-es hivatalba lépése óta II. János Pál pápa rendkívül nagy erőfeszítéseket tesz annak érdekében, hogy az ökumenizmus világvallás legyen. A pápa egyik legfontosabb és leggyakrabban használt módszere az, hogy közös imára hívja össze a világ vallási vezetőit, A közelgő ezredfordulóra egy példátlan imaközösséget tervez muzulmánokkal és zsidókkal az egyiptomi Sínai hegyen, legalábbis ez olvasható az egyik vatikáni levélben.

II. János Pál pápa egyik legnagyobb tette az volt, hogy 1986-ban az olaszországi Assisiben összehívta a világ 12 fő vallásának 130 vezetőjét, hogy imádkozzanak a békéért. Ez azt jelentette, hogy együtt imádkozott kígyóés tűzimádó, spiritiszta, animista, észak-amerikai varázslódoktor, buddhista, muzulmán, hindu, „keresztény" és katolikus. A pápa kijelentette, hogy mindannyian „ugyanahhoz az istenhez imádkoznak." Ebből az alkalomból a pápa megengedte jó barátjának, a dalai lámának, hogy az oltáron kicserélje a keresztet Buddha szobrával a Szent Péter templomban, Assisibén, és megengedte neki és szerzeteseinek, hogy buddhista imádási szertartásokat végezzenek.

Két tényező fog rendkívül fontos szerepet játszani a világ egyesítésében: az ökológiai (környezettani) tényező és a béke. Egyre inkább elfogadott vélemény az, hogy a „békét" csak valami felsőbbrendű erőhöz való ima által lehet elérni, és végül is „bármelyik isten megteszi„[0]. A pápa assisi példáján felbuzdulva ún. „hitközösségi tanácsok" kezdenek elburjánozni az Egyesült Államokban. Keresztények jönnek össze más vallások képviselőivel, hogy imádkozzanak, és más kulturális programokon vegyenek részt.

Az egyik összejövetelről egy résztvevő így számol be: Swami Bhaskarananda, egy hindu elénekelt egy imát istenhez, Ismail Ahmed, egy muzulmán pedig elmondott egy istenhez szóló rövid imát; mindketten egy olyan oltár előtt álltak, ami Sri Ramakrishna, Jézus Krisztus és Buddha képeivel volt feldíszítve.

Az imák egyesítik a vallásokat világszerte, és ez olyan helyeken is megtörténik, ahol evangéliumi keresztény vezetés van. 1993-ban Washington D. C.-ben egy reggeli ima-összejövetelen Kerry szenátor felolvasta a Bibliából a János 3,1-21-et (kihagyva a kulcsfontosságú 16. verset), és azt mondta, hogy értelmezése szerint Krisztus itt „egy szellemi megújulásról" beszél, és ezért találkozik egymással „Krisztus szellemében hindu, buddhista, muzulmán, zsidó és keresztény." Az alelnök, A1 Gore azt mondta, hogy „az Istenbe vetett hit, vagyis egy magasabb rendű erőbe vetett bizalom, bármi is legyen annak a neve", nézete szerint rendkívül fontos.

Isten azt mondta: „Ha az *én népem,* aki az *én nevemről* neveztetik", imádkozik, „meghallgatom őket a mennyből" (2Krónika 7,14). Ez nem arra buzdít, hogy Baál, Astarót és más istenek imádói fogjanak össze, és egyesüljenek Izraellel egy imaközösségben. Ez utálatosság lett volna Isten szemében! Ma mégis evangéliumi keresztények fognak össze és csatlakoznak sokszínű tömegekhez, hogy imaközösséget vállaljanak velük, és hogy a társadalmi igazságosság és a béke érdekében munkálkodjanak.

Egyre növekvő erővel világszerte

Megdöbbentő, hogy magukat keresztségnek nevezők részt vesznek olyan vallásos szertartásokon, amelyeken más vallásokból is jelen vannak, és mindezt a béke és az egység kedvéért. Van egy nagy mozgalom Dél-Amerikában, az Isten Népének Latin-Amerikai és Karib-szigeteki Szövetsége, amit valóságos ökumenikus hullám követ. Részt vesznek benne katolikusok, protestánsok és pogányok egyaránt, a katolikus egyház pedig áldását adta rá. Az a kifejezés, hogy „Isten Népe", a II. vatikáni zsinat idejéből származik, és a mozgalom azt tartja magáról, hogy „életre kelti azt a pluralista és szolgálat-orientált egyházmodellt, amit a II. vatikáni zsinat tanításai körvonalaznak."

A *Nemzeti Katolikus Szóvivő (National Catholic Reporter)* c. magazin lelkesen számol be egy brazíliai ünnepségről: Az egyik vezető egy ezüst jogart tartott a kezében, ami az afrikai istenek imádásának tartozéka; egy másik, baptista szolgáló pedig egy rajzot mutatott be, ami a világot ábrázolja, rajta egy nagy kereszttel. Mellette egy vudu varázsló pap állt Haitiről, aki felemelt egy szelencét, és olyan mozdulatokat tett, ami arra utalt, hogy energiát oszt szét a kezével a tömeg fölött. Az Egyesült Presbiteriánus Egyház pásztora pedig felolvasta Pálnak a Galatabeliekhez írt levelét.

Az ünneplők egy brazil katolikus testvér körül álltak, aki egy papi palástot tartott felemelve a kezében, és mindenki megcsókolta a színes ruhát." Ennél sokkal nagyobb, de hasonló összejövetel volt a Világ Vallásainak Találkozója Chicagóban 1993 szeptemberében, és körülbelül hatezer olyan személy vett részt rajta, akik a világ különböző vallásait képviselték. A plenáris ülés szónokainak egyike, a dalai láma felhívta a résztvevők figyelmét arra, hogy világszerte „szellemi ébredés" zajlik, és erre minden vallásnak oda kell figyelnie. Az összejövetel legkiemelkedőbb eseménye az volt, amikor Charles Colsont különdíjjal tüntették ki a vallás terén végzett eredményes munkájáért, és elnyerte a világ egyik legtekintélyesebb és legnagyobb értékű (pénzben kifejezett értéke megközelítőleg 1,2 millió dollár) ökumenikus díját. Ezt a díjat annak adományozzák, aki „különlegesen kimagasló eredményt ért el a különböző világvallások iránti toleranciára való felhívás terén." (Képzeljük csak el, amint Illés vagy Pál átveszi a díjat a Baál isten imádásának kultusza, illetve a pogányság felé tanúsított toleranciájáért!)

Mint az ilyen ökumenikus mérföldkőnek tekinthető eseményeknél mindig, a katolikus vezetőknek most is igen nagy szerep jutott, közöttük Chicago bíborosának, Joseph Bernardinnak, és Thomas A. Baimanak, az Ökumenikus és Nemzetközi Egyházügyek Chicagói Érseki Hivatala vezetőjének. A római katolikus teológus, Hans Küng volt „annak a globális etikának a legfőbb szellemi megalkotója, amely a nemzetek közötti vallási kooperációra szólít fel." A tervet a találkozó hozta létre, és aláírta az összejövetelen jelen lévő vallási vezetők többsége, beleértve Wesley Ariarajah tiszteletest is, a Világ Egyházi Tanácsának helyettes főtitkárát.[45] Ez volt a történelem során az első olyan eset, amikor a világ vallásainak képviselői - buddhisták, keresztények, hinduk, muzulmánok, judaisták és 120 egyéb vallási csoport képviselői - közös megegyezésre jutottak az

erkölcsi magatartást illetően. A Vatikán és a Katolikus Püspökség küldöttei is jelen voltak, és ők is egyetértettek ebben a kérdésben.

A *Los Angeles Times* magazin így számol be az eseményről: Római reverendás papok beszélgettek sáfrány színű ruhába öltözött szerzetesekkel, mások élénk vitát folytattak turbános szikhekkel. Egyik este a neopogány wicca (varázslás) képviselői egy holdtöltéhez kapcsolódó rituális szertartást mutattak be.

Úgy tűnik tehát, hogy a római katolicizmus a különböző hiteket összekötő hídnak a szerepét tölti be. Ez a tény önmagában nem meglepő, azonban az mégiscsak meghökkentő, hogy látni teljes evangéliumi keresztényeket, akik ugyancsak ráléptek ennek a hídnak az egyik pillérére, míg a híd másik pillérén hinduk, buddhisták és más pogány hitűek állnak. Ha valóban az utolsó időkben élünk, ami szinte teljesen nyilvánvaló, akkor biztos, hogy nem fog sokáig magára váratni az sem, hogy mindkét oldal elérkezik a híd közepére.

Felgyorsított kampány

1980. szeptember 16-án II. János Pál pápa a németországi Osnabrückben a következő beszédet intézte katolikusokhoz: „Buzdítsátok teljes evangéliumi keresztény testvéreiteket (a lutheránusokat), hogy tegyenek tanúbizonyságot hitükről, hogy ezzel is elmélyítsék vallásos életüket Krisztusban." Vajon a pápa csak csábítani akarja a protestánsokat, vagy valójában egyre alacsonyabbra teszi a mércét, ahogy ettől sok katolikus is tart? 1983. február 6-án a pápa felszólított arra, hogy „lépjünk túl minden félreértésen annak érdekében, hogy még egyszer megtaláljuk, ami közös minden keresztény számára." Az ökumenizmusra utaló hasonló kifejezések mindennaposak, és felszították az egyházon belüli konzervatív kritikus körök tüzét is.

Kétségtelen, hogy II. János Pál pápa úttörő szerepet tölt be az „egységre" jutás terén. Odatérdelt a canterbury-i érsek, Róbert Runcie mellé a canterbury-i anglikán katedrális oltáránál, és a két vezető összeölelkezett. 1981-ben a pápa „felkérte a metropolita Damaskinoszt, hogy álljon oda az ő helyére, és onnan tartsa meg beszédét. Az 1054- ben történt egyház-

szakadás óta ez volt az első alkalom, amikor egy ortodox főpap a bazilikának ebben a székében ült." Róma és Konstantinápoly kiátkozta egymást, de ezt 1965-ben semmisnek nyilvánították. 1982. augusztus 2-án a pápa újra felvette a diplomáciai kapcsolatot azzal a három skandináv országgal, amelyeket addig a Vatikán nem ismert el, amióta csak elszakadtak Rómától a reformáció ideje alatt.

1983. december 11-én II. János Pál pápa lett az első olyan pápa a történelem során, aki lutheránus templomba lépett. Ez Rómában történt, ahol részt is vett egy istentiszteleten, és ez alkalomból a következőket mondta: Azért vagyok itt, mert az Úr Szelleme egy ökumenikus dialógus felvételére sürget, és arra, hogy tökéletes egység legyen a keresztények között. 1987-ben I. Dimitriosz pátriárkát II. János Pál pápa a Szent Péter bazilikában üdvözölte, „Őszentsége Első Dimitriosz"-ként mutatta be, és hozzátette, hogy „szeretett testvérünk Krisztusban." Buzdította a hallgatóságot, hogy „hallgassák meg a főpátriárka beszédét." A mise végén Dimitriosz odament az oltárhoz és „megáldotta a híveket." A pápa válasza: „a katolikus és az ortodox egyháznak egyaránt nagy megtiszteltetés az, hogy egymást testvéregyházként üdvözölhetik, és hogy együtt haladhatnak előre a teljes egységig."[51] 1987. december 7-én I. Dimitriosz pátriárka és II, János Pál pápa aláírt egy nyilatkozatot, ami nagyon hasonló a nemrégiben az Egyesült Államokban aláírt, katolikusok és evangéliumi keresztények között született egyezményhez: „Mindkét egyház ugyanazokat a szentségeket nyerte el, és mindketten ellene vagyunk a hittérítés minden fajtájának."

Különös társak

1994. január 31-én a kínai miniszterelnök, Li Peng aláírta a 144. és 145. számú törvényt (a Kína határain belüli vallási tevékenységek irányításáról szóló szabályzat). Ahogy a *Wen Wei Po c.* vezető hongkongi újság beismerte, ezeknek a vallási szabályzatoknak a célja az, hogy megakadályozzák a „térítgetéseket", amit a külföldiek akarnak behozni Kínába. A kínai kormány felismerte azt a veszélyt, ami a kommunizmust fenyegeti abban az esetben, ha az evangéliumi keresztényeknek engedélyezik, hogy engedelmeskedjenek Krisztus parancsának, vagyis hogy a földön minden embernek hirdessék az evangéliumot.

A hasonló, bár önként vállalt „térítgetési" tilalom kulcsfontosságú elem az ökumenikus mozgalom felgyorsulásában. Billy Grahamnek az egész világra kiterjedő evangelizációja is alkalmazkodik ehhez. A Franciaországnak adott, arra vonatkozó instrukciók, hogy hogyan vehetnek részt az evangelizációs hadjáratban, amit a világ minden részéről műholdakkal fognak közvetíteni, nagyon jól megvilágítja a lényeget: „Minden felekezet (katolikus, ortodox stb.) között tanácsos az együttműködés a teológiai különbségek ellenére, és kizárt annak a lehetősége, hogy az egyházak egymás között térítgessenek."[54] Ironikus módon a misszió főhadiszállása Franciaországban, Beziers városában van, és az olvasók bizonyára emlékeznek arra, hogy III. Ince pápa itt irtatott ki 60 ezer embert, és ezzel az eseménnyel „koronázta meg pápaságát."

A „térítésellenesség" legmeghökkentőbb példája, hogy Coloradó- ban a teljes evangéliumi keresztények kompromisszumot kötöttek Jézus Krisztus világos parancsolata ellenére, amely szerint az evangéliumot *minden embernek* kell hirdetni (Márk 16,15). Az elmúlt néhány évben Colorado Springs városában számos evangéliumi szolgálat állított fel irodát. A teljes evangéliumi fiatalok révén sok katolikus és zsidó fiatal ismerte meg Jézus Krisztust, és ez maga után vonta katolikus és zsidó vezetők roszszallását. Hogy lecsendesítsék a viharokat, néhány teljes evangéliumi keresztény vezető, pl. James Dobson, Terry Taylor, Terry E McGonial és néhány helyi, teljes evangéliumi pásztor, aláírtak egy egymás kölcsönös tiszteletben tartására vonatkozó egyezményt a helyi katolikus püspökkel, a zsidó rabbival és másokkal. Ez az egyezmény a *Gazette Telegraph* c. folyóirat 1993. április 22-i számában látott napvilágot, „Üzenet Colorado Springs lakóihoz" címmel. Azt a felismerést tette közzé, miszerint a „zsidó-keresztény örökség" mindenkié azok közül, akik aláírták ezt a szerződést, és alapvetően azon az állásponton van, „hogy a jóakarat és az egymás iránti megbecsülés légkörében kell egymástól tanulni", és nem evangélizálni.

Az egyik katolikus újság diadalittasan így számol be erről: „Néhány közösségnek az evangélizálásra való törekvése ellenséges légkört teremtett" - mondta Richárd Hanifen püspök Colorado Springs egyházmegyéből. Körülbelül egy évvel ezelőtt Howard Hirsch, a Shalom Gyülekezet rabbija és Hamfen püspök úgy találták, hogy zsidó és katolikus fiatalokat evangélizáltak más hitet valló iskolatársaik. Terry McGonial, a fiatalok

felé irányuló szolgálat vezetője is megerősítette, hogy más vallású fiatalok felé is evangélizáltak az iskolákban. Hogy elejét vegyék a félreértéseknek, és hogy még világosabbá tegyék a helyzetet, kisebb gyülekezetek és vallásos szervezetek vallási vezetői nem hivatalos találkozókon jöttek össze a helyzet megvitatására. A fiatalok vezetői először 1992. június 26-án találkoztak, hogy megvitassák, hogy az evangelizációs törekvések valóban problémát jelentenek-e. Arra a megállapításra jutottak, hogy igen Hanifen püspök kijelentette, hogy reméli, ez a csoport talál majd módot a jövőben arra, hogy a különböző vallások értékeit és azoknak a Szentírásra vonatkozó különböző nézeteit feltárja. „Fontos, hogy a jelenlegi problémára helyes megoldást találjunk, ugyanis azt hiszem, Isten segítségével ez fogja majd előkészíteni azt, hogy a jövőben hogyan viszonyuljunk a különféle tradíciókhoz. Meggyőződésem, hogy ez az egyezmény rendkívül előnyös Colorado Springs számára."

Karizmatikus híd Rómába

Különös, hogy míg Róma arról panaszkodik, hogy evangelizálják a katolikusokat, ezzel egy időben aktív szervezője a történelem legnagyobb evangelizációs programjának. Az „Evangelizáció 2000" elnevezésű kampányt Tom Forrest irányítja a Vatikánból. Ő szervezte meg 1990-ben a világ különböző részéről érkező papok lelkigyakorlatát Vatikán városban, hogy ezzel indítsa el az evangelizáció évtizedét. Érdekes módon „a lelkigyakorlat elsődleges célja Forrest szerint az volt, hogy a papok felé evangélizáljanak." A hatezer jelen lévő pap közül ezer engedett annak a felhívásnak, hogy „fogadja el Jézus Krisztust mint Megváltót, és töltekezzen be Szentlélekkel."

Miért van szükség erre a felhívásra, különösen, ha *papokról* van szó, és ha a katolikusok már megtértek? És hogyan fogadhatja el az az ezer pap igazán „Jézus Krisztust mint Megváltót" bibliai értelemben anélkül, hogy megtagadná a belénevelt katolikus tanok legnagyobb részét? Az, hogy Tom Forrest még mindig misét celebráló római katolikus pap, hisz a purgatóriumban, a bűnbocsánati búcsúcédulákban, és hogy nem merné azt mondani, hogy örök élete van, egyértelműen jelzi, hogy még soha nem fogadta el az evangéliumot bibliai módon. A teljes evangéliumi keresztények ennek ellenére partnemek ismerik el.

Forrest karizmatikus. A katolicizmussal egyre inkább erősödő partneri viszonyért nagymértékben felelős a karizmatikus mozgalom néhány vezetője. A karizmatikusok az elsők között voltak, akik közös konferenciákat tartottak katolikusokkal, protestánsokkal, és kereszténynek fogadták el őket. Amerikában mintegy tízmillió, az egész világon pedig 163 országból összesen 72 millió katolikus „szól nyelveken." Ezt az állítólagos képességet más karizmatikusok annak bizonyítékaként fogadták el, hogy a katolikusok minden bizonnyal már újjászülettek. Erre az élményre olyan nagy hangsúlyt fektetnek, hogy sokszor teljesen átsiklanak rendkívül fontos doktrinális kérdéseken is. A karizmatikus mozgalom is egy Rómába vezető híddá vált.

Az nyilvánvaló, hogy ez nem a Szent Szellem munkája. A katolikus karizmatikus mozgalom (ami az 1960-as évek közepén kezdődött a Duquesne és a Notre Dame Egyetemeken) első próféciáinak egyike az volt, hogy „amit Mária Fatimában megígért, az meg is fog valósulni."[58] „Mária" megjelenése Fatimában azonban teljesen démonikus jelenés volt, és erről a következő két fejezetben hitelesen be is fogunk számolni. A „nyelvek ajándékát" a katolikusok közül sokan akkor kapták meg teljesen spontán módon, amikor Máriához imádkoztak: „Tom N. például éppen a rózsafüzért akarta befejezni, M. nővér pedig éppen akkor kapta meg, amikor térden állva csöndesen imádkozott az Áldott Szűzhöz."

Általánosságban igaz az, hogy azok a katolikusok, akik „megkeresztelkedtek a Szent Szellemmel", még inkább odaszánják magukat Máriának, és még nagyobb lelkesedést tanúsítanak a római katolikus dogmák iránt. Az a szellem, amelyik ezt az örökséget felmagasztalja, az antikrisztust is fel fogja magasztalni.

1990. március 2—4. között rendezték meg a Kristály katedrálisban a karizmatikusok és katolikusok által szponzorált, „a Szentlélekről szóló, hatodik nyugati part menti konferenciát." Róbert Schuller jelentős szerepet vállalt a konferencia megszervezésében. A közönség nagy része római katolikus volt, csakúgy, mint a felszólalók fele is.

A túlnyomó részt katolikus közönség nagy örömmel hallgatta Schuller beszédét: Amikor megálmodtam ezt a székesegyházat, nem akartam anélkül felépíteni, hogy a Szentatya áldását ne adta volna rá. Ezért aztán

elutaztam Rómába, hogy találkozzam vele. Vittem magammal egy képet a katedrálisról, és elmondtam, hogy szeretném felépíteni, és hogy áldását szeretném kérni. Természetesen fényképet is készítettek rólunk, ez a szobám falán függ. Aztán felszentelésem harmincadik évfordulójára kaptam egy csodálatos fényképet a Szentatyáról, és egyben apostoli áldását is adta szolgálatomra. Egy csodálatos, kézírással írt üzenetet is küldött

A bibliai próféciák a szemünk előtt teljesednek be. Jézus Krisztus figyelmeztetett minket, hogy az Ő visszajövetelének közelségét olyan vallásos csalások fogják jelezni, amit ez a világ még sohasem ismert (Máté 24. fejezet 4,5,11 és 24. versek). Milyen érdekes jelzés lenne, ha a választottakat fenyegetné az a veszély, hogy hitetés áldozatai. Olyan embereket választanának meg keresztény vezetőknek, akik jeleket és csodákat tesznek, de egyáltalán nem keresztények (Máté 7,22-23). Pál apostol figyelmeztetett erre a hitetésre, és arra, hogy ez nagyon fontos előzménye az antikrisztus eljövetelének (2Tesszalonika 2,3-4). Ez a készülődés napjainkban egyre nagyobb ütemben zajlik.

Annak védelmében, hogy aláírták a *Teljes evangéliumi keresztények és katolikusok együtt* elnevezésű dokumentumot, egy baptista vezető örvendezve jelentette ki, hogy ezáltal a teljes evangéliumi keresztényeknek megadatott az, hogy a katolikusok elismerik őket legitim vallási csoportnak. A reformátoroknak nem jelentett volna ilyen nagy örömöt az efféle „elismerés." Sőt mi több, ezt a státuszt Róma már az összes vallásnak megadta.

Majdnem harminc éve annak, hogy VI. Pál pápa így nyilatkozott: Az egyház arra buzdítja fiait és leányait, hogy a más vallások képviselőivel folytatott dialógus és együttműködés során körültekintően és szeretetteljesen, a keresztény hitről és életvitelről tanúbizonyságot téve ismerjék el, őrizzék meg és vigyék előbbre azokat a szellemi és erkölcsi javakat, amiket más vallásokhoz tartozó emberek képviselnek.

Ez tehát a római katolicizmus, azaz egy olyan fajtája a „kereszténységnek", amely könnyedén képes partneri viszonyra lépni mindenféle vallással és vallási praktikával. Az egységes világvallás alapjainak lerakása már folyik - a főhadiszállás: Róma!

27. ÉS MI A HELYZET MÁRIÁVAL?

Nincs senki, ó, legszentebb Mária, aki nálad nélkül üdvözülhetne. (Szent Germanus)

Ahogy az örökkévaló Atyához is csak Jézus Krisztus által van menetelünk, ugyanúgy csak Márián keresztül juthatunk jézushoz. Általad mehetünk csak a Fiúhoz, ó, áldott szűz, életnek és üdvösségnek anyja. (Szent Bernát)

A te kezedbe teszem örök üdvösségemet, és neked ajánlom a lelkemet, ugyanis ha te védelmezel engem, drága anya, nem félek semmitől; még a bűneimtől sem, hiszen teáltalad megbocsátást nyernek, és a démonoktól sem, mert te a pokol minden erőinél erősebb vagy. Még Jézustól, az én ítélőbírámtól sem félek, mert egyetlen imáddal ki tudod őt engesztelni irányomban. Egy dolog miatt azonban szorongás tölti el a bensőmet: félek, hogy a kísértés órájában nem hívom segítségül a te nevedet, és ezért nyomorultan kárhozom el. Majd akkor, kérlek, szerezd meg számomra bűneim bocsánatát. (Részlet egy Máriához szóló imákat tartalmazó imakönyvből.)

És tudtára adák néki, mondván: A te anyád és atyádfiai kinn állnak, téged akarván látni Ő pedig felelvén, monda nékik: Az én anyám és az én atyámfiai ezek, akik az Isten beszédét hallgatják, és megcselekszik azt. (Lukács 8,20-21)

Lőn pedig, mikor ezeket mondá, fölemelvén szavát egy asszony a sokaság közül, monda néki: Boldog méh, amely téged hordozott, és az emlők, melyeket szoptál! Ő pedig monda: Sőt inkább boldogok, akik hallgatják az Istennek beszédét, és megtartják azt. (Lukács 11,27-28)

Az előzőekben már utaltunk arra, hogy a fenevadon ülő asszony nem más, mint Vatikán városa, illetve az eljövendő világvallás, amelynek majd itt lesz a főhadiszállása. De miért *asszony* ül a fenevadon és nem férfi? Miért jelenik meg ez az eljövendő világvallás pont egy *asszony* képében? Ez is, mint a Jelenések könyve 17. részében szereplő többi fontos jellemvonás, tökéletesen ráillik a Vatikánra. A római katolicizmus messze legnépszerűbb alakja az *asszony.* Mindent elhomályosít maga körül, még Istent is. Sokkal több imát mondanak a katolikus Máriához, több tiszteletet és figyelmet szentelnek neki, mint Jézus Krisztusnak és az Atyának együttvéve. Mária-kegyhelyek ezrei vannak világszerte, milliók látogatják a világ minden tájáról, míg Jézus tiszteletére emelt kegyhelyről alig hallani. Egy talán mégis van, Québecben, Beauvoir városban.

Vannak olyan katolikus vezetők, akik még dicsekednek is, hogy a katolikus egyház mennyire együtt halad a korral, hiszen ma az „istennői tudat" és a nők egyenjogúságának virágzását tapasztalhatjuk mindenfelé. A *nőt* illeti meg a legnagyobb tisztelet, övé a legnagyobb hatalom. A katolicizmusban is egy *nő* az, akin keresztül minden kegyelem, ajándék, áldás és erő jön az egyén életére. Ez egy olyan *nőalak,* aki azzal a félelmetes erővel rendelkezik, hogy akár az egész világot is egyesíti egyetlen vallássá, beleértve a muzulmánokat is. Ez az „örök szűz" azonban semmiféle kapcsolatban nem áll a Biblia Máriájával, aki nemcsak Jézus anyja volt, hanem József szerető felesége is.

Mária valóban „örök szűz"?

A Biblia szerint Mária érintetlen volt Jézus megszületéséig. Ezt követően azonban több gyermeke is született férjétől, Józseftől. Erre a tényre egyértelműen utal az a kifejezés is, hogy Jézus „elsőszülött fiú" volt, illetve, hogy „nem ismeré őt, míg meg nem szülé" Jézust (Máté 1,25). Többször találni utalást Jézus fiúés lánytestvéreire, közülük néhányat név szerint is megemlít az Ige. Az emberek, akik ismerték Jézust, és tudták, hogy Názáretben nőtt fel, „álmélkodtak és ezt mondták: Honnét van ebben ez a bölcsesség és az erők?„ majd hozzátették: Nem ez-é amaz ácsmesternek fia: nem az ő anyját hívják-é Máriának, és az ő testvéreit Jakabnak, Józsénak, Simonnak és Júdásnak? És az *8* nőtestvérei is nem mind mi nálunk vannak-é? Honnét vannak tehát ennél mindezek? (Máté 13,55-56; Márk 6,3.)

Katolikus hitvédők, mint például Kari Keating, ragaszkodnak ahhoz, hogy itt a testvér és a nőtestvér szavakon valójában unokatestvéreket kell érteni. Azzal indokolják, hogy Máténak és Márknak muszáj volt a testvér/nőtestvér szavakat használnia, mert sem a héber, sem az arám nyelvben nincs külön szó az „unokatestvérre." Természetesen semmi alapja nincs ennek az egyáltalán nem bibliai feltételezésnek. Egyébként Máté és Márk görögül írták az evangéliumot. Keating tovább érvel, hogy bár létezett az unokatestvér szó görögül *(anepsziosz),* a görög nyelven író zsidók mégis továbbra is azt a zsidóknál bevett gyakorlatot követték, hogy minden rokonra a testvér és nőtestvér *(adelphosz)* szavakkal utaltak. Számos példát sorol fel, persze *egyiket sem az Újszövetségből,* mert abban nincs erre példa. Sőt az *anepsios* szó megtalálható a Kolossébeliekhez írt levél 4.

részének 10. versében; itt Barnabás unokatestvérét említi a Biblia. Nem mellékes még az sem, hogy Jézus testvéreit mindig úgy említi az Ige, hogy azok Mária társaságában voltak, ezzel is jelezve, hogy azok az *8 gyermekei* voltak, és *ő viselte gondjukat,* amikor pedig már felnőttek, *közvetlen családtagként* utaztak vele.

Katolikusok még azt az érvet is felhozzák, hogy Jézus Krisztust valamilyen módon beszennyezi az, hogy olyan anyaméhből jött a világra, amelyik még később is megfogant, és más gyermekeknek is életet adott. Ez az érv egyáltalán nem támasztható alá a Bibliában leírtakkal, és valójában figyelmen kívül hagyja, hogy Jézus Krisztus megalázta magát azzal, hogy emberré lett. A katolikus Peter de Rosa nagyon érdekes magyarázatot ad arra, hogy Róma miért nem ismerheti el, hogy Mária normális házaséletet élt férjével, miután Jézus a világra jött.

Azt már említettük, Hogy a papok, különösen a pápák keltették életre Máriának mint szűznek a kultuszát. Ez azzal magyarázható, hogy a cölibátusban élő személy számára az ideális nő az, aki teljesen mentes mindenfajta szexualitástól, mégis szül gyermeket. Máriának született egy gyermeke anélkül, hogy férfit ismert volna. Ez jelenti a „tökéletességet."[4] Ha Mária szüzességi fogadalmat tett volna, akkor - ahogy erre Luther is rámutatott - azzal, hogy megengedte Józsefnek, hogy feleségül vegye, árulást követett volna el, és meggyalázta volna a házasság szent szövetségét. Még a katolikus egyház sem engedi meg, hogy egy feleség önmegtartóztató legyen saját kénye-kedve szerint. A Biblia pedig kifejezetten ellene van, és ki is jelenti, hogy a házasélet Isten akarata a házasfelek számára (IMózes 1,28; 2,21-24, lKorintus 7,3-5), és tisztességes minden tekintetben (Zsidókhoz írt levél 13,4).

Teljesen nyilvánvaló, hogy Mária Gábrielhez intézett szavai - „Mi módon lesz ez, holott én férfit nem ismerek?" (Lukács 1,34) - *kizárólag akkori helyzetére* vonatkoznak. Ez nem azt jelenti, hogy itt egy szüzességi fogadalmat tett Mária. Ha így lett volna, akkor nem jegyezte volna el magát Józseffel (27. vers). Ha viszont Mária örök szüzessége nem igaz, akkor a többi vele kapcsolatos katolikus tanítás sem igaz (pl. szeplőtelen fogantatása, a mennybe való felvitetése testben stb.).

Mária mint „Isten anyja”

Az egyik legtekintélyesebb, „szűz Máriáról” szóló könyv Liguori Szent Alfonz: M*ária dicsősége* címet viseli, és valójában gyűjteménye mindannak, amit a római katolikus egyház „szentjei” az évszázadok során Máriáról mondtak. Meghökkentő fejezetcímekkel találkozhatunk, amelyek Mária különböző tulajdonságaira, képességeire, címeire és feladataira utalnak. A legtöbb közülük senki mást nem illethetne, csak Jézus Krisztust. A következőket tulajdonítja a könyv Máriának: „Mária, a mi életünk”; „Mária, a mi reménységünk”; „Mária, a mi segítőnk”; „Mária, a mi pártfogónk”; „Mária, a mi oltalmazónk”; „Mária, a mi üdvösségünk.”

Az alábbiakban néhány idézetet olvashatunk a könyvből, amelyek Máriának az üdvösségben betöltött szerepéről szólnak: A bűnösök csak Márián keresztül nyerhetnek bocsánatot, aki nem fordul segítségért Máriához, elesik és elveszik. Mária a mennyek kapuja, ugyanis senki sem léphet be abba a szent országba nála nélkül. Csak általa léphet bárki is az üdvösség útjára; minden ember üdvössége attól függ, hogy Mária kedveli-e és védelmezi-e. Akit Mária oltalmaz, megtartatik, és akit nem, az elkárhozik A mi üdvösségünk a te kezedben van, Mária Isten nem fog minket megtartani a te közbenjárásod nélkül; minden kegyelemben csak általad részesülhetünk, ó, Istennek anyja.

„Istennek anyja”? Igen, Jézus Krisztus valóban Isten, Mária valóban az anyja, de nem úgy anyja, mint *Istennek.* Jézus Krisztus már Isten volt azelőtt, hogy Mária megszületett volna. Mária annak az *emberi testnek* az anyja, amit Istennek Fia magára vett, amikor emberré lett. Semmiképpen sem lehet tehát azt mondani, hogy Mária Istennek anyja. Az Ige egyébként nagyon jól rávilágít Mária szerepére: Azért a világba bejövetelekor így szól: testet alkottál nekem (Zsidókhoz írt levél 10,5).

Máriát a római katolikus tradíció minden bibliai alapot mellőzve felmagasztalja, és ez nyilvánvaló a hozzá intézett imákból is. A fejezet elején található idézetek csak ízelítők abból a szó szerint több ezer imából, amelyek világosan rámutatnak arra, hogy ez a hamis Mária a római katolicizmus lényege és éltető ereje. A kritikára e tekintetben nagyon is érzékeny katolikus hitvédők azonban tagadják, hogy a katolikus hívek Máriához

imádkoznának. Peter Kreeft például megtévesztő módon a következőket írja: „a katolikusok nem imádkoznak szentekhez, hanem csak arra kérik a szenteket, hogy imádkozzanak értük, úgy, ahogyan mi is megkérünk valakit az élők közül, hogy imádkozzon értünk."

Ennek persze az ellenkezője valósul meg, hiszen a katolicizmus legnépszerűbb imái többnyire szentekhez, különösen Máriához szólnak, és nem az Atyához vagy Jézus Krisztushoz. Sőt, ezekben a Máriához szóló imákban olyan dolgok *megtételére* kérik, hogy ehhez nélkülözhetetlenül szükséges, hogy ő maga is Isten legyen, bizonyos esetekben maga Jézus Krisztus. 1993 augusztusában Denverben egy vasárnapi misét azzal zárt be II. János Pál pápa, hogy a fiatalságot és az egész világot Mária védelmére és vezetésére bízta: Mária, kérünk, hogy helyezd rá a te védelmedet az elkövetkező napok előkészületeire, a fiatalok világnapjára. Mária, kegyelemmel teljes, ezt a nagy ünnepet a te gondjaidra bízzuk. Mária, aki felvitettél a mennybe, a te gondjaidra bízzuk a világ fiataljait és az egész világot!

A katolikusok valóban csak megkérik Máriát, hogy *imádkozzon* értük?! Ha valaki imát kér egy barátjától, nem így kéri: „könyörgök a te védelmedért", sem úgy, hogy „rád bízom az egész világot." Az ilyen kérések nagyon is tipikusak a Máriához intézett katolikus könyörgésekben, valamint az, hogy ezek mind mindenhatónak tüntetik fel, és azt állítják, hogy gondját viseli mindazoknak, akik benne bíznak.

„Mária, a menny királynője"

A *Time* magazin úgy nyilatkozott, hogy „a modern pápák szerint" Mária az „univerzum és a menny királynője"[8] 1993 szeptemberében Litvániában a pápa úgy beszélt Máriáról, mint „az egyház anyjáról, az apostolok királynőjéről és mint arról a személyről, akiben a Szentháromság lakozik." Arra hívta fel a figyelmét „már felszentelt és még felszentelés előtt álló papoknak, hívő férfiaknak és nőknek, hogy arra a Máriára tekintsenek, akit ott, azon a helyen tisztelnek, Siluté szenthelyein"[9], ahová ő maga is elzarándokol majd. Ezt követően Mária kegyelmére bízta a jelenlevőket. Ehhez hasonló istenkáromlás szerepel az egyik leggyakrabban mondott katolikus imában is, a rózsafüzérben. A következő kéréssel végződik: Üdvöz légy, mennyek szent királynéja, kegyelemnek anyja! Te

vagy életünk *és* reménységünk. Te hozzád kiáltunk, Éva elűzött gyermekei, hozzád emeljük fel sóhajainkat, gyászunkat, könnyeinket ebben a siralomvölgyben. Ezért fordítsd, kegyes pártfogónk, irgalmas szemeidet felénk, hogy meglássuk méhednek áldott gyümölcsét, Jézust. O, drága szűz Mária!

Mária lenne *„életünk" és „reménységünk"*? A Szentírás szerint Jézus Krisztus az életünk (Kolossé 3,4)! Arra a kérdésre, hogy miért Mária a katolikusok reménysége, Fulton J. Sheen püspök a következő magyarázatot adja. (Öt egyébként Billy Graham nagy elismeréssel „a XX. század legnagyobb szónokának"[10] tartja.) A magyarázat a következő: Amikor felszenteltek, arra az elhatározásra jutottam, hogy az eucharisztia szent áldozatát minden szombaton a Szűzanyának ajánlom fel Ezért teljes bizonyosságom van, hogy amikor majd Krisztus ítélőszéke elé kerülök, Krisztus a következőt mondja nekem: „Hallottam mát rólad anyámtól." Életemben eddig mintegy harminc zarándokutat tettem a lourdes-i Miasszonyunk kegyhelyhez, *és tízet* a fátimaihoz."

Milyen szánalmas megnyilvánulása ez az örök élet reményének! Milyen szomorú abban bízni, hogy majd Mária szól egy jó szót az érdekében, amiért annyira odaszánta magát neki! És mi van Jézus Krisztusba vetett hitével, aki meghalt bűneiért? A katolicizmusban Jézus Krisztus és bűneinkért való kereszthalála nem elegendő. Ahhoz, hogy valaki üdvözüljön, ki kell érdemelnie M*ária* kegyeit, ugyanis ő az, aki eldönti, ki léphet be a mennyek kapuján. Legalábbis ezt a hiedelmet bizonyítja az előbbi jó néhány idézet.

Mária „irgalmas szemei" valóban látnak mindenkit a világon? Valóban ő az „irgalom anyja"? Nem létezett talán Isten irgalma már jóval azelőtt, hogy Mária megszületett? Olvashatunk „kegyelmes Istenről" (Zsoltárok 59,18) a Bibliában, illetve arra buzdít minket, hogy bízzunk „Isten kegyelmében" (Zsoltárok 52,10, Lukács 1,78), de soha egyetlen szó sem esik az egész Szentírásban Máriának az emberiség felé való irgalmasságáról, kegyelméről.

Azoknak, akik megismerték *Isten* kegyelmét, nincs szükségük Mária kegyelmére! Ráadásul mindenhatónak, mindentudónak és mindenütt jelenlevőnek (egyedül Istenre jellemző tulajdonságok) kellene lennie ahhoz, hogy ki tudja terjeszteni kegyelmét az egész emberiségre.

Pál és János apostol is úgy írnak, hogy a „kegyelem, irgalmasság és békesség" *Istentől* árad a hívőkre (l.Timóteus 1,2; 2Timóteus 1,2; Titus 1,4; 2János 1,3), és sehol sincs arról szó az egész Bibliában, hogy ezek Mária közvetítésével jönnek a hívők életére. A rózsafüzér azonban azt a látszatot kelti, hogy sokkal inkább az *ő* irgalmasságától függ minden, és nem Istenétől. Valóban Mária tesz valamit annak érdekében, hogy a hívők Jézus Krisztus jelenlétébe kerüljenek? A rózsafüzér alapján ezt hinné az ember.

Mária lenne a „menny királynője"? A Szentírásból kiderül, hogy Jézus Krisztus a király, de arra még csak utalás sincs, hogy van egy királynő is, és még kevésbé arra, hogy az Mária. Ha lenne olyan királynő, aki Jézus Krisztussal együtt uralkodna, akkor az minden valószínűség szerint a menyasszony lenne, vagyis a megváltott és megtisztított emberekből álló egyház. Az egyházra azonban soha nem utal úgy az Ige, mint a „menny királynőjére." A „menny királynőjét" akkor említi a Biblia, amikor arról a bálványról ír, amit a pogány népek imádtak, és amelyiknek a zsidó asszonyok áldozatokat vittek, magukra vonva ezáltal Isten haragját: A fiak fát szedegetnek, az atyák gyújtják a tüzet, az asszonyok pedig dagasztanak, hogy az ég királynőjének béleseket készítsenek, és az idegen isteneknek italáldozatokkal áldozzanak, hogy engem felingereljenek Amiatt, hogy (az ég királynőjének) füstölve áldoztatok, és vétkeztetek az Úr ellen azért következett ti reátok ez a veszedelem Jeremiás 7,18; 44,23)

Róma azonban nemcsak hogy nem szégyelli, hanem még büszkélkedik is azzal, hogy a pogánysággal hozzák kapcsolatba. Sok katolikus dicsekszik azzal, hogy Mária eredetileg a „görög mitológia nimfáját, Maiát helyettesíti, akinek Zeusszal, az egek istenével való kapcsolatából született Hermész." Egyébként a május hónapot is Maiáról nevezték el, és ezért a nőalakra csak mint „május királynőjére utaltak; végül a jezsuiták arra irányuló *erőfeszítései, hogy május* királynőjét szűz Máriává változtassák, sikeresnek bizonyultak"

Máriák sokasága

Nagyon sok Mária létezik a katolicizmuson belül, van ilyen „Miasszonyunk", van olyan „Miasszonyunk" stb., ugyanis Mária sok különböző alakban jelenik meg. A legtöbb katolikusnak megvan a maga kedvenc „Máriája", van, aki a „Medjugorei Miasszonyunkat" szereti, mások a „Guadelupéit", esetleg a „Lourdes-it." II. János Pál pápának két kedvenc Máriája van: a Jasna-gorai „fekete szűz", Lengyelország védőszentje és a „Fátimai Miasszonyunk." Az utóbbi állítólag akkor jelent meg neki, amikor az ellene elkövetett gyilkossági merénylet után lábadozott. (A merénylet egyébként pontosan azon a napon történt, amelyiken a „Fátimai Miasszonyunk" először jelent meg Fátimában, 1917. május 13án). A „Miasszonyunk" megjelenésekor közölte a Szentatyával, hogy azért mentette meg az életét, mert célja van vele, és még azt is hozzátette, hogy olyan jelet fog adni a világ számára, amely arra kényszeríti majd, hogy meghajoljon a pápa mint legfelső szellemi hatalom előtt. A *Time* magazin is közölt egy rövid beszámolót ezzel kapcsolatban: A Mária iránti nagy elkötelezettség már hazájában, Lengyelországban beleivódott a pápába, ugyanis évszázadokon keresztül azt tartották, hogy a fekete Madonna volt az, aki a muzulmán törökök csapatait meghátrálásra kényszerítette, aki megvédte az országot a svéd lutheránusoktól, majd 1920-ban a szovjet bolsevikok csapataitól II. János Pál Mária egyesítő erejét tette pápai arzenálja központi tényezőjévé. Ellátogatott számtalan Mária-kegyhelyre a világ minden táján, és szinte valamennyi beszédében és imájában a Madonnát hívja segítségül.

Az a Mária, akire a pápa Denverben utalt, elsősorban az „ifjúság világnapjához" kapcsolódik, aminek megünneplését a pápa már évek óta szorgalmazza. Mária képét egyébként kitették egy éjszakai vigília alkalmából a Denver közelében levő Cherry Creek parkba, hogy a pápa tiszteletére oda érkező zarándokok imádkozhassanak hozzá a vigílián. A pápa helikopterrel érkezett a helyszínre. Az egyik újságíró a következőképpen számol be az eseményekről: Már jóval elmúlt este 9 óra is, amikor az ifjúsági világnap hivatalos szentképe feltűnik. A vigíliának ezt a részét csak úgy hívják: „az új adventi Miasszonyunk, szűz Mária képének imádása." A zarándokok csak most látják először a festményt, ami Máriát ábrázolja méhében a még gyermek Jézussal Az új adventi Miasszonyunk

a legközönségesebb ikon, amit valaha láttam, ahogy a Colorado és a fiatalok kórusa a „Taize Magnificat"-ot énekli, tíz denveri fiatal felemeli a Miasszonyunk szentképét, és körbehordozza a színpad előtti részen. A tömeg teljes extázisban van, tűzijátékhoz hasonló fényjáték kíséri az üdvrivalgást, miközben virágszirmot szórnak az ikonra.

Másnap, vasárnap a pápa újra helikopteren érkezik. A még mindig didergő zarándokok (akik az éjszakát a parkban, a földön alva töltötték) újult lelkesedéssel és izgalommal üdvözlik. A mise során a jelenlevő háromezer papnak jó néhány órába telt, amíg kiosztotta az ostyát a mintegy 375 ezer emberből álló tömegnek. Beszéde során a pápa többször személyes hangon szólt a mennyben levő Máriához. Beszédét így kezdte: A szívem tele van a mennyek királynőjének dicséretével, aki a mi reménységünk és vigasztalásunk egyetlen forrása a mennyei Jeruzsálem felé vezető zarándokutunkon. Ezzel a reménységgel köszöntöm mindazokat, akik ezen az ünnepélyes liturgián részt vesznek Ez a liturgia Máriát, a napba öltözött asszonyt mutatja Ó, napba öltözött asszony, a világ fiataljai szeretettel köszöntenek téged! Máriában az életnek a halál fölött aratott győzelme realitássá lesz Ó, Mária, te vagy az egyház anyja, te vezetsz minket a mennyből; és te segítesz abban, hogy növekedjünk szentségben, azáltal, hogy legyőződ a bűnt.

Mária-kultusz és Mária-imádás

IX. Piusz már 1854-ben fellőtte a pápai tévedhetetlenség kísérleti léggömbjét. Az egyház jól fogadta, ugyanis tartalmazta az örök népszerűségnek örvendő „szűz Mária" témát. IX. Piusz saját kezdeményezése alapján - anélkül, hogy valamelyik zsinat vagy a *magisterium* (egyházi tanítóhivatal) támogatta volna vagy tudomást szerzett volna róla - dogmaként jelentette be, hogy minden katolikus hívőnek el kell fogadnia Mária szeplőtelen fogantatását, vagyis, hogy Mária „fogantatása első pillanatától fogva mentes volt minden bűntől, még az eredendő bűntől is" Ezáltal valójában saját tévedhetetlenségét nyilvánította ki a pápa, vagyis megmutatta, hogy nincs szüksége a bíborosok támogatására, sem az egyházi zsinatra ahhoz, hogy ilyen nagy horderejű dogmát elfogadtasson.

1950. november l-jén pedig XII. Piusz pápa tette meg állítólag tévedhetetlen kijelentését apostoli alkotmányában, a *Munificentissimus* DeuSban,

miszerint „a szeplőtelen istenanya és örök szűz Mária élete végén testben felvitetett a mennybe." A pápa egyébként azt állította, hogy a mennybemenetel dogmáját az egyház már kezdetektől fogva egyhangúan elfogadta, illetve, hogy a Szentírás is tökéletesen alátámasztja ezt a tant. Az igazság épp ennek az ellenkezője: a korai egyházban teljesen ismeretlen volt ez a tanítás, és a Szentírás sem támasztja alá. Az ilyen pápai kinyilatkoztatás nem más, mint a katolikus hívek általános érzületére adott válasz, és mint ilyen, óriási mértékben hozzájárult a Mária-kultusz elterjedéséhez.

A Mária-kultusz fokozatosan alakult ki, szinte párhuzamosan az aposztázia felerősödésével. Miközben a pápa 1993-as denveri látogatásán lezajlott Mária-imádásról számolt be, egy író a következőkre emlékeztet: „az *Encyclopedia Britannica* szerint az egyháztörténelem első évszázadában egyáltalán nem fektettek hangsúlyt Máriára."[6] A *Katolikus Enciklopédia* pedig azt a végkövetkeztetést vonja le, hogy „nem meglepő az a felfedezés, hogy az áldott szűz kultuszának semmilyen fellelhető nyoma nincs a kereszténység első évszázadaiban."[17] Von Döllinger a következő megállapítást teszi: Sem az Újszövetségben, sem az egyházatyák írásiban nem találni arra vonatkozó utalást, hogy mi történt a szent szűzzel Jézus Krisztus halála után. A IV, illetve az V. századból való két apokrif mű - egyiket Szent Jánosnak, a másikat Melitónak, Sardis püspökének tulajdonítják - a legkorábbi forrás, amelyekben utalás történik arra, hogy Mária testben felvitetett a mennybe.

A római katolikus egyház határozottan tagadja, hogy Mária imádásáról lenne szó. Nézzünk meg most egy olyan imát, ami rendkívül népszerű katolikus körökben: „Jézus, Mária és József, tiéd a szívem és a lelkem." De miért nem csak Jézusé? Miért másé is?! Csak Isten az, aki kérheti - mivel ő az, aki egyedül megérdemli - valakinek a „szívét és a lelkét" - hogyan adhatja bárki is oda valakinek a szívét és lelkét anélkül, hogy azt a személyt ne imádná?

A buzgó katolikusok közül óriási azoknak a száma, akik magukat Mária szolgálatára szánják oda. Jó példa erre a „Mária Légió" elnevezésű szervezet, amely „1921. szeptember 7-én kezdődött Írországban, és ma már a világ minden részén megtalálható. A Mária-csapatok mindenütt jelen vannak"! A Légió fennállása óta már öt pápa elismerését vívta ki. VI. Pál

pápa például azt mondta, hogy „a Mária Légió azoknak a hadserege, akik korunk gonoszságával vívnak harcot, és teljesen odaszánják magukat Máriának.”[19] Tagadhatatlan, hogy katolikusok körében a Mária iránti elkötelezettség sokkal jelentősebb, mint az Atya vagy Jézus Krisztus iránti. A mindenható, mindentudó és mindenütt jelenlevő Mária.

A *Soul Magaziné*, ami az „Egyesült Államok és Kanada területén lévő Fátimai Miasszonyunk hadseregének hivatalos folyóirata”, így nyilatkozott: „Mária annyira tökéletesen egy a Szentlélekkel, hogy a Szentlélek csakis vele mint házastársával összhangban cselekszik; az egész életünk, minden gondolatunk, szavunk és tettünk Mária kezében van; minden pillanatban ő kell, hogy irányítson, vezessen és átformáljon minket, hogy ne mi magunk, hanem ő éljen mibennünk, mint ahogy Jézus él őbenne, és ahogy az Atya a Fiúban.”[20] Az emberiség minden gondolata, szava és tette Mária kezében lenne? Ő irányít, vezet és önmagához hasonlóvá változtat bennünket? Hát akkor Mária nem más, mint maga Isten!

Különös, hogy a Bibliában soha nem olvasható, hogy a Szent Szellem csak Márián keresztül cselekszik! A Szent Szellem már az örökkévalóságtól kezdve cselekedett, jóval azelőtt, hogy Mária a világra jött volna. Az ember egész élete *Isten* kezében, és nem Mária kezében van. *Isten* az, aki vezet és irányít minket, és nem Mária. Átváltozni pedig nem Mária, hanem *Jézus Krisztus* hasonlatosságára fogunk. A Biblia egyébként azt sem említi, hogy Mária a hívőkben él, arról azonban beszél, hogy Jézus Krisztus él bennünk a Szent Szellem által. Azt állítani, hogy az ilyen ígéretek Máriában lesznek „igenné és ámenné”, nem más, mint istenkáromlás, és ezt a Biblia igazi Máriája sem hagyná feddés nélkül.

A Biblia többször említi, hogy Jézus Krisztus él a keresztényekben (János 14,20; Kolossé 1,27; Galata 4,19), illetve azok őbenne (Róma 8,1; 2Korintus 5,17; Efézus 2,10 stb,), de arról még csak szó sem esik, hogy valaki Máriában lenne, vagy Mária lenne valakiben. Ehhez Máriának, mint Jézus Krisztusnak és az Atyának, mindenütt jelenlevőnek kellene lennie. Különös módon ahhoz, hogy elnyerjük, amiről az Ige megígéri, hogy a miénk Jézus Krisztusban, a katolicizmusban Mária közbenjárása szükséges!

A pápa imájában gyakran kéri Máriát, hogy vigasztalja, vezesse, erősítse és védelmezze az „egész emberiséget.” Ahhoz, hogy erre képes legyen,

mindenhatónak, mindentudónak és mindenütt jelenlevőnek kellene lennie. Ami még ennél is rosszabb, a Szentatya gyakran a következő szavakkal fejezi be imáját: „Tarts meg minket, ó szűz Mária, a hit útján, és szerezd meg számunkra az örök üdvösség kegyelmét." Ez egyenesen istenkáromlás! Ennek ellenére nap mint nap kinyilatkoztatják, hogy „Mária a bűnösök menedéke; a mennyek kapuja; az út, amely a paradicsomba vezet."

Jézus Krisztus az, aki kifizette bűneinkért a váltságdíjat, és vérével ő vásárolta meg számunkra az üdvösséget. Ez pedig Isten kegyelme által mindenkié, aki elfogadja. Erről beszélt Pál apostol, mint ahogy a korai egyházban mindenki, és Máriáról nem lehetett prédikációt hallani. Azt állítani, hogy Máriának kell megszereznie, illetve hogy képes arra, hogy megszerezze az ember számára „az örök üdvösség kegyelmét", annak tagadása, hogy Jézus Krisztus bűneinkért való kereszthalála tökéletesen elegendő, és egyben Isten és Jézus Krisztus kegyelmének és szeretetének elutasítása is. A katolikusok próbálják ezt a maguk módján megmagyarázni, de az igazság mégiscsak az, hogy „Máriát" Jézus Krisztus és az Atya fölé emelik.

Mariológia, Mária-imádás

Egyes konzervatív katolikusok II. János Pál pápát egyháza árulójának tekintik vallási ökumenizmusa miatt, mégis osztják Mária iránti elkötelezettségét és odaszánását. A pápa ökumenizmusról szóló, *Péter, szeretsz-e engem?* című írásának bevezetőjében a művet „a legszentebb szűz Mária szeplőtelen szívének" dedikálta.

Ahhoz, hogy Mária szíve szeplőtelen legyen, magának Máriának is szeplőtelennek kell lennie. A Bibliában azonban az áll, hogy „mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül" (Róma 3,23). Mária maga is megtartó Istenében örvendezik (Lukács 1,47), megtartóra pedig csak a bűnösöknek van szükségük. Jézus Krisztus megmondta, hogy „senki sem jó, csak egy, az Isten" (Máté 19,17; Márk 10,18), és ez alól Mária sem kivétel.

Ha valaki annak a feltételezésnek adna hangot, hogy Mária a katolicizmus fő istensége, biztos, hogy hevesen tiltakozna szinte minden katolikus. Viszont a gyakorlatban ez valósul meg. Azt mondják: amikor Mária parancsol, még Isten is engedelmeskedik.[23] A Mária-imádást bizonyítja az a sok ezer Máriához intézett ima is, ami őt isteni tulajdonságokkal ruházza fel.

Egy népszerű értekezésben, melynek címe „A *rózsafüzér, a menny kulcsa*", a következő szerepel: A rózsafüzér az üdvösség eszköze, mert Mária egyetlen igaz gyermeke sem veszhet el; és aki mindennap elimádkozza a rózsafüzért, az valóban Mária igaz gyermeke Mária a *mi* mindenható pártfogónk, és ő az, aki megszerzi Isteni Fia szívéből azt, amire gyermekeinek szüksége van Mindenki számára megadatik az üdvösség, ha a szeplőtelen Máriához fordul.

Az, hogy Jézus Krisztus meghalt bűneinkért, és ingyen kegyelméből örök életet kínál, semmit sem ér Mária nélkül. Jóllehet a Bibliában erre soha nincs utalás, Pál apostol sem prédikált erről soha, mégis a katolikusok számára Mária lett az üdvösség és a kegyelem csatornájává. Jézus Krisztus és az Atya is fontos szerepet játszik, de M*ária* az, aki mindent irányít, és ő osztja szét Isten ajándékait azoknak, akik odaszánt életükkel kiérdemelték, hogy „gyermekei" lehessenek.

Ezt az istenkáromlással egyenértékű dogmát tanítják anélkül, hogy bármilyen bibliai alap állna mögötte. A Biblia arról sem beszél, hogy valaki „Mária gyermekévé" lehet, arról viszont igen, hogy „mindnyájan Isten fiai vagyunk a Krisztus Jézusban való hit által" (Galata 3,26). A katolicizmusban valaki „Mária gyermeke" lesz, és azt az ígéretet kapja, hogy „Mária egyetlen igaz gyermeke sem kárhozik el."[24] A hamis Mária ismét bitorolja Jézus Krisztus trónját!

A katolicizmus elismeri, hogy Jézus Krisztus az egyetlen közbenjáró Isten és ember között (lTimóteus 2,5), viszont állítja, hogy Mária a közbenjáró az emberiség és Jézus Krisztus között, vagyis „ő a legrövidebb út Jézushoz." „Jézusnál van minden kegyelem, és Mária az, akin keresztül ez eljött a hívekhez Jézus úgy kívánja, hogy saját anyja legyen a mi közvetlen pártfogónk, akire rábízzuk szükségeinket, ő pedig elmondja ezeket Jézusnak" így aztán a Jézus Krisztus nevében az Atyához intézett ima

Mária közbenjárására szorul, Sőt „minden kegyelem" Mária „hatékony közbenjárása" által jön a hívőre: Ó, végtelen jóságú és irgalmú Isten, töltsd be szívünket a legszentebb anya iránt érzett bizalommal, akit mi segítségül hívunk, mint Mária szeplőtelen szívét, Te, szeplőtelen szív, hatékony közbenjárásod .. által add meg nekünk mindazt a kegyelmet, amire szükségünk van. Krisztus, a mi Urunk által. Ámen."

A Biblia azt tanítja, hogy Jézus Krisztus által van menetelünk az Atyához (Efézus 2,18). Arról soha nem beszél, hogy Jézus Krisztushoz viszont Márián keresztül lenne menetelünk, és arról még kevésbé, hogy Máriához kellene könyörögni, vagy, hogy ő ad választ az imákra saját belátása és saját hatalma alapján. Ennek ellenére a katolicizmus azt tanítja, hogy Mária az egyedüli közbenjáró Jézus Krisztushoz, és hogy közbenjár azokért, illetve védelmezi azokat, akik segítségül hívják.

Egy fegyenc, aki katolikus hitre tért, elmondta Keating *Ez a kőszikla (This Rock)* című magazinjában, hogy hogyan változott meg a saját élete, és hogy mit végzett „a Szentlélek" annak a többi fegyencnek az életében, akik ugyancsak „áttértek." Jézus Krisztust nem sokat említette (kivéve talán azt, hogy néha keresztet vet), viszont annál többet beszélt az egyházról, a „katolikus közösségről" és természetesen Máriáról. Az írás egyébként külön hangsúlyozza az elítéltek felé való lelki szolgálat „szellemi gyümölcseit", és bemutatja, ahogy az áttért fegyencek részt vesznek azon a lelkigyakorlaton, melynek célja - nem Jézus Krisztusnak vagy az Atyának, hanem - „Mária szeplőtelen szívének való teljes odaszánás": Tudtam, hogy a *Szűzanya hívta őket* az elítélteket *a szívéhez* Biztos voltam benne, hogy el lehet úgy rendezni a dolgokat, hogy a csoportból mindenki jelen legyen, amikor Oscar H. Lipscomb érsek jön majd.

Az egyetlen megfelelő időpont reggel fél hét volt, amikor az udvaron összegyűltünk. A felkészítés 33 napig tartott. Gyilkosok, nemi erőszakot elkövetők, rablók, kábítószer-kereskedők, gyújtogatok vették a fáradtságot, hogy rendszeresen összegyűljenek az *Istenanya* kedvéért. Nem törődtek a hideggel, a széllel, az esővel, és így készültek fel arra, hogy szívüket és lelküket teljesen odaszánják a *Szűzanyának*. Elérkezett a nagy nap. Közvetlenül a mise végén elhangzó apostoli áldás előtt Lipscomb érsek engedélyt adott a nyilvános beiktatásra. Elhaladtunk a *Miasszonyunk szobra* előtt, és mindenki *meghajolt előtte.* Ezután felsorakoztunk az

oltár előtt, majd letérdeltünk. Mivel én vezettem a beiktatási imát, nem láttam pontosan, mi történik körülöttem. Később elmondták, hogy az érsek és az őt kísérő papok egész végig nagyon meghatottak voltak. Előttük térdelt 13 súlyos bűnöző, akik mindannyian megtértek lettek, és így Szent *Anyjuk* lábainál ártatlan kis gyermekekké változtak.

Mária a kígyó fejére tapos

Az l.Mózes 3,15-ben található a Messiás eljövetelével kapcsolatos legelső ígéret. Isten a kígyóhoz (Sátánhoz) beszél: „És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az az asszony magva, vagyis a szűztől született Messiás neked a Sátánnak fejedre tapos, te Sátán pedig annak a Messiásnak sarkát mardosod." Ugyanezt a részt a katolikus fordításban úgy olvashatjuk, hogy „az asszony néked fejedre tapos." Az előbb idézett, A *rózsafüzér, a menny kulcsa c.* értekezés szerint Mária „tapos a kígyó fejére, vagyis mindenkinek rá van szüksége ahhoz, hogy a mennybe jusson."

A katolikus Mária ismét bitorolja Jézus Krisztus helyét, és azt állítják, hogy Ő aratott győzelmet Sátán és a bűn fölött. A katolicizmus az igazságot a lehető legutálatosabb módon ferdítette el. IX. Piusz 1849- es *Ubi Primum* elnevezésű enciklikájában azt a kijelentést teszi, hogy „Mária taposta meg a Sátán fejét", illetve, hogy Mária az, aki „a keresztényeket mindig is megmentette a csapásoktól, a csapdáktól, az ellenség támadásától, és mindig meg is őrzi őket a romlástól." Ehhez persze szintén Istennek kellene lennie.

1830. november 27-én „Mária" állítólag Párizsban megjelent Catherine Laboure-nak, amint éppen a kígyó fején taposott lábával, és azt a parancsot adta, hogy adjanak ki egy olyan „érmét", amely a Sátán fölött aratott győzelmét ábrázolja. Az érme rendkívül népszerű lett, és ma is katolikusok milliói viselik nyakukban, hogy védelmezze őket. Sokan esküsznek arra, hogy azért történt velük valami csoda, mert ezt az amulettet viselték.

A kígyó fején taposó Mária csak egy a közül a sok ezer jelenés közül, amit a katolicizmus „szűz Máriának" tulajdonít. Ezek szerte a világon előfor-

dultak már évszázadok óta. Az utóbbi években azonban egyre több ilyenről hallunk, és sokkal gyakrabban is fordulnak elő.[30] Van, amelyiket nem ismeri el az egyház, sokat viszont hivatalosan is elfogad. Akárhogy is legyen, római katolikusok millióira van hatással, akik ebből azt a következtetést vonják le, hogy a katolikus Mária valóban a világ reménysége.

János apostol egy *asszonyt* látott ülni a fenevadon. Elképzelhető, hogy ez arra a stratégiai szerepre utal, amit Róma hamis Máriája fog majd játszani az antikrisztusi kor előkészületei során? Ezzel a lehetőséggel mindenképpen számolnunk kell.

28. AZ ELJÖVENDŐ ÚJ VILÁGREND

Egy olyan korban, amikor a tudósok az univerzum születésének okairól vitáznak, a Mária iránti csodálat olyan méreteket ölt, mint még azelőtt soha. A Szűzbe vetett hit újjáéledését lehet tapasztalni világszerte. Mária-imádók milliói özönlenek a különböző Mária-kegyhelyekhez; közöttük egyre több a fiatal. Különösen figyelemreméltó, hogy az utóbbi néhány évben mennyire megnövekedett azoknak a helyeknek - Jugoszláviától kezdve Coloradóig - a száma, ahol a Szűz állítólagosán megjelent. (A Time magazin)

Kétségtelen, hogy VI. Pál, XXIII. János és II. János Pál pápák a békemozgalom legnagyobb alakjai, és egyben úttörői annak a folyamatnak, mely során a katolikus egyház belekerül a New Pige mozgalmába. (Róbert Muller)

Minden évben, február I l-én a katolikus egyház a Lourdes-i Miasszonyunk jelenésére emlékezik szertartásain. (II. János Pál pápa)

A Time magazin beszámolója szerint az egész világon olyan sok Mária-jelenés történt, hogy a XX. század vége a Mária-zarándoklatok korává vált. A hívek azokhoz a szentélyekhez zarándokolnak, amelyeket a különböző jelenések emlékére emeltek. Egyedül Franciaországban például 937 Mária-kegyhely található.[4] 1961 és 1965 között kb. kétezer jelenés történt az északnyugati spanyol faluban, Garabandalban, melyet okkult jelenségek kísértek, s melyek során apokaliptikus üzenetek hangzottak el a világ számára. 1983-ban palesztin arabok százai „látták szűz Máriát" Betlehem közelében, Izraelben.

Szinte az egész világon megjelent már: Nagyasszonyunk megjelent Dozule-ban,.., a ruandai Kibehóban, Akitában, Japánban, voltak jelenések még Chilében, Ausztráliában, Lengyelországban, Kanadában, San Damianóban (az olaszországi Assisiben), Kairóban, Amsterdamban.

Ezeknek a jelenéseknek az lett az eredménye, hogy több millió ember kezdett el hinni a katolikus Máriában. A Franciaországban található Lourdes-i kegyhely kb. öt és fél millió zarándokot vonz évente. A lengyelországi Fekete Madonna 5 millió embert vonz, a portugáliai Fátimát pedig állandóan 4,5 millió zarándok látogatja minden évben a világ összes

országából. Mióta II. János Pál meglátogatta az írországi Knockban található Mária-kegyhelyet, azóta a hely látogatottsága megduplázódott, s ez a szám évente másfél milliót tesz ki. Ennek a hatalmas embertömegnek a fogadására 1986-ban nemzetközi repülőteret nyitottak meg Knockban.[6] A floridai Orlandóban nemrégen nyitották meg azt a kegyhelyet, melynek neve: „Máriának, a világmindenség királynőjének szentélye." A Mexico City közelében található Guadalu- peban a Miasszonyunk szentélye évente 20 millió embert vonz.

Máriát mint közbenjárót az egész világon ünneplik. A Sri lankai Miasszonyunk, akinek a II. világháború alatti japán invázió elhárítását tulajdonítják, Sri Lanka patrónája, védőszentje 1948 óta. A copacabanai Miasszonyunk a bolíviai haditengerészet védőszentje, míg a coromotói Venezueláé. A lengyel elnök, Lech Walesa Fátimába zarándokolt el, ahol hálaadó imákkal áldozott Máriának Lengyelország szabaddá válásáért. II. János Pál pápa szerint a kommunizmus bukása Európában Máriának köszönhető. Kondrusiewicz, moszkvai pátriárka szintén erről van meggyőződve, és 1991-ben Fátimába zarándokolt, s mindezt a nemzeti TV csatornán is lehetett látni. A fátimai Miasszonyunk számára, aki megjelent a Szovjetunióban a berlini fal leomlása előtt, hamarosan szentélyt fognak emelni Moszkvában hálájuk kifejezéseként, hogy legyőzte a kommunizmust." Kondrusiewicz azt akarja, hogy a szentély ennek a nagy győzelemnek örök emlékeztetőjéül szolgáljon.

A jelenések mindig az eljövendő antikrisztusi világvallást hirdetik: minden vallás alapvetően ugyanaz, és egyesíteni kell őket a béke érdekében. Olyan ökumenikus evangéliumot hirdet, melyet „elfogadhat katolikus, protestáns, muzulmán vagy zsidó". Mária kijelenti: „mindenki Istent imádja a maga módján, és közben békesség van a szívekben". A Bosznia-Hercegovina déli részén található Medjugorében is ez volt az üzenete „miasszonyunknak"; s a látnokok azt állítják, hogy a szűz az utóbbi tizenhárom évben[15] naponta megjelenik Horvátország szívében.

A jelenések és a hivatalos katolikus doktrína

A Mária-jelenések aligha vonzanának ilyen hatalmas embertömeget, ha hivatalos dogmák nem támogatnák őket. A katolikusoknak azt tanítják, hogy imádkozzanak Máriához, és azt ígérik nekik, hogy meg fogja őket

menteni minden veszélyből, és minden szükségüket be fogja tölteni. A katolikus egyház új katekizmusa kijelenti: „A boldogságos szűz már a legrégebbi idők óta fel van ruházva azzal a névvel, hogy Istennek az anyja, akinek a védelmét buzgón keresik az igazak bárminemű veszély vagy szükség idején."

Íme a legfőbb, hivatalos római katolikus doktrína, amely Máriának tulajdonítja azt a hatalmat és erőt, ami egyedül Istent illeti meg. Furcsa módon a „This Rock" (Ez a kőszikla) című vezető katolikus hitvédelmi folyóirat épp ezt a részt idézi abban a cikkében, amelyben megállapítja, hogy bár a katolikusoknak a nagy százaléka Máriát Istennel egyenlőnek tartja, ez mégsem tekinthető a katolikus egyház hivatalos álláspontjának. A következő idézet azonban ennek ellenkezőjét bizonyítja: „az igazak (Máriához) futnak védelemért bármilyen veszély vagy szükség idején." Istenen kívül képes-e valaki védelmet adni az igazaknak, vagy betölteni a szükségüket?

Az egész Bibliában *egyetlen* ima sincs Máriához, egyetlen beszámoló sincs arról, hogy csodálatosan segített volna valakinek, és egyetlenegy ígéret sincs arra, hogy ő ezt valaha is megteszi, vagy képes lenne erre. Mózes első könyvétől a Jelenések könyvéig az az ígéret húzódik végig, hogy a védelmet és segítséget *egyedül* Istenben és Krisztusban lehet keresni és megtalálni. Ezt a tényt több száz igevers támasztja alá, melyekből csak néhány példát említek meg:

- Hajlék az örökkévaló Isten, alant vannak örökkévaló karjai. (5Mózes 33,27) (hajlék: mentsvár - a ford. megjegyzése)
- Isten a mi oltalmunk és erősségünk! Igen bizonyos segítség a nyomorúságban. (Zsoltárok 46,1)
- Csak ő az én kősziklám és szabadulásom; ő az én oltalmam, azért nem rendülök meg. (Zsoltárok 62,7)
- Azt mondom az Úrnak: én oltalmam, váram, Istenem; őbenne bízom! (Zsoltárok 91,2)
- Ne félj, én megsegítelek, szól az Úr, Izraelnek szentje.(Ésaiás 41,14)
- Uram (Jézus), tarts meg engem! (Máté 14,30)
- Uram (Jézus), légy segítségül nékem! (Máté 15,25)

- Járuljunk azért bizalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül. (Zsidókhoz írt levél 4,16)

A mindenható erejű és szerető Jézus Krisztus (aki egy az Atyával), ígéret szerint megvédi azokat, akik belé vetik bizalmukat. Akkor miért kellene hát segítségül hívni Mária nevét? Ő talán hatalmasabb, mint Isten? Együttérzőbb, megbízhatóbb vagy hamarabb válaszol? Bár a legtöbb katolikus nem hajlandó elismerni, mégis a Mária személyéhez fűzött tanítások kimondatlanul a Szentháromságot tagadják. Amikor az Egyesült Államokban nemrég körülhordozták a guadalupei Miasszonyunk szobrát, csodákat tulajdonítottak neki. Mexikóban is hódolattal fogadták: Mexikó fővárosában a buszok műszerfalain a szűz tiszteletére virágokkal feldíszített oltárokat lehet látni. Mexikó gyárainak falán gyakran függ a szűz képe, hogy így ösztönözzék az embereket a jó magatartásra. A Bazilikába évente ellátogató több tízezer zarándok az út végét térden csúszva teszi meg.

Az a tény, hogy segítségül hívják Máriát, és védelmet kérnek tőle, azt mutatja, hogy legalábbis egyenlővé teszik Istennel, de számos esetben Isten és Krisztus elé helyezik. Ez nem a Biblia Máriája, hanem az az asszony, aki a fenevadon ül! A katolikus Máriába vetett hit, a több ezer jelenéssel együtt, egyedülállóan készíti elő az utat az egységes világvallás, egy új világrend uralma számára.

A csodálatos Mária egyedülálló szerepe

A nők ma világszerte olyan mértékben hangsúlyozzák jogaikat, mint még korábban soha a történelem folyamán. Az általános közvéleménnyel ellentétben a családi viszályoknak sokkal nagyobb mértékben kiváltói a nők, mint a férfiak. Csak Isten adhatott Jánosnak 1900 évvel ezelőtt egy olyan látást, amely rendkívül ráillik a mai korra.

A jelenkor eseményeiből bizonyosnak tűnik, hogy a fenevadon egy *nő* fog ülni. A történelem egyetlen asszonya sem jöhet a római katolicizmus „mindenható, mindentudó és mindenütt jelenvaló” Máriája közelébe. Lehetséges lenne, hogy az a személy, aki az új világrendben betöltött egyedülálló szerepére készül, és a fenevadon ül, most az egész világon úgy

jelenik meg milliók számára, mint a hatalom tündöklő birtokosa? Az ige rendkívül találó! II. János Pál ezt mondta: Máriának kell inspirálnia mindazokat, akik együttműködnek az egyház apostoli küldetésében, hogy az emberiség újjászülessen; az egyház halad előre egy olyan ösvényen, melyet már a szűz Mária előre kitaposott.

Ennek a Máriának ökumenikus hatalma abból ered, hogy olyan istenségként lép fel, akihez a világ összes vallásának a követői oda tudnak fordulni. Egy női istenség - a mai kor szellemével. Még a protestánsok is vonzónak találják őt. 1993 novemberében egy nők számára tartott konferencián „több, mint kétezer résztvevő vett részt egy olyan szertartáson, ahol egy női istenség állt a középpontban, (és) egy olyan ceremónián, ahol a résztvevő nők tejet és mézet ettek, hogy kifejezzék tiszteletüket az istennő iránt." Egy távoli New Age-es összejövetel? Nem, a résztvevők többsége a legnagyobb protestáns gyülekezetekből került ki."

Egy női lutheránus pásztor „azzal dicsekedett, hogy Jézus Krisztusnak még a nevét sem említették meg", míg egy másik egyházi vezető arra biztatta a résztvevőket, hogy „vessék el az Atya patriarchális képét."
Egy koreai teológus, Chung Hyun Kyung arra buzdította a keresztényeket, hogy vegyenek fel egy „új szentháromságot", amely buddhista, hindu és Fülöp-szigetekbeli istennőkből állna."

A katolicizmus e téren is újat hozott. A katolikus Mária egy olyan istennő, amely minden vallásnak megfelel, és a föld népességének egynegyede imádja őt. Ezenkívül azzal a képességgel is rendelkezik, hogy vonzóvá tudja tenni magát a tömegek előtt, Már évszázadokon keresztül bizonyította ezt nemzeti szinten is. Máriát az ukrán emberek királynőjének kiáltották ki 1037-ben, és ugyanebben az időben Magyarországot is felajánlotta Szent István király Mária számára. Angliát 1381-ben II. Richárd szentelte oda Máriának nagy ünnepélyességgel, mint a Boldogságos Szűz saját örökségét.

Franciaországot is átadták Máriának 1638-ban XIII. Lajos parancsára, aki azt mondta: „Elsősorban személyünket, államunkat, koronánkat és az alattvalóinkat szenteljük neki." Lengyelország esetében ez 1656-ban történt meg, amikor Kázmér király uralkodott. Az összes dél-amerikai spanyol gyarmatot Máriának ajánlották fel egy nagy ünnepség keretében

1643-ban IV. Fülöp parancsára; és 1664-ben ugyanez történt Portugáliában is, illetve Portugália minden gyarmatán IV. János király kezdeményezésére Ausztriában mindez a következő évben történt. 1846-ban az amerikai püspökök ezt írták. „Mi Isten szent anyjának különleges védelme alá helyezzük magunkat és híveinket”

Mária és az iszlám

Nem nehéz elképzelni buddhistákat, hindukat, New Age-seket és liberálisokat - ahogy a katolikusokat és a protestánsokat sem hogy egyetlen világvallásban egyesüljenek, viszont a milliárdnyi muzulmán különleges problémát jelent. Mária azonban, úgy tűnik, még őket is be tudná vonni egy egyetemes hitbe. Egy brit katolikus újság beszámol arról, hogy „Mária iránti lelkesedés terjed Afrika-szerte, amit szűz Mária állítólagos jelenései kísérnek, és mindezek következtében a muzulmánok között is követőkre talál”

Az afrikai muzulmánok maguk is tapasztaltak szűz Mária-jelenéseket, „nem kell ahhoz kereszténnyé válniuk, hogy Máriát kövessék.” Az *Our Sunday Visitor* című újság rámutatott, hogy az iszlám szent könyvben, a Koránban nagy tisztességet adnak Máriának, és kimutatta azt a bonyolult kapcsolatot, ami közötte és Mohamed kedvenc lánya, Fátima között van. Fulton J. Sheen püspök írt egy érdekes könyvet, amelyben megjósolta, hogy az iszlám kereszténnyé fog válni, ha felkérik a muzulmánokat, hogy isten anyjának tiszteletét tegyék magukévá. Az érvelés a következő: A Koránban nagyon sok idézet található, amely az Áldott Szűzre vonatkozik. Először is, a Korán hisz Jézus szeplőtelen fogantatásában, és szűz általi születésében Mária ezáltal a muzulmánok számára egy igazi Sayyida, vagyis hölgy. Mária egyetlen lehetséges komoly riválisa, akit a muzulmánok imádnak, Fatima lehet, Mohamednek a lánya. Farima halála után Mohamed így ír: „Te leszel a legáldottabb nő Mária után a Paradicsomban.”

Sheen azzal folytatja, hogy milyen nagyszerű dolog, hogy a Miasszonyunknak volt előrelátása abban, hogy a portugáliai Fátima nevű faluban jelenjen meg (melyet Mohamed lánya után neveztek el a musz- lim invázió ideje alatt), és ezáltal lett ismertté, mint a „Fátimai Miasszonyunk.” Amikor a Fátimai Miasszonyunk egy szobrát afrikai, indiai vagy más

muzulmán területeken körbevitték, muszlimok százezrei kezdték el imádni. Két napon belül hozzávetőlegesen ötszázezer ember jött el, hogy tiszteletét tegye a bálványnak az indiai Bombayban.

Mária és II. János Pál

Senki sincs annyira meggyőződve a fátimai jelenések hitelességéről, mint a jelenlegi pápa, és nincs senki, aki jobban tisztelné őt. II. János Pál, „aki a Miasszonyunknak ajánlotta fel önmagát és főpapi méltóságát", címerében az „M" betűt Mária nevének kezdőbetűje miatt viseli. Személyes vallomása pedig palástjába van belehímezve latinul: *totus tuus sum Maria*; Mária, teljesen a tied vagyok. A Mária iránti megkülönböztetett tiszteletre a pápának különleges oka van. 1981. május 13-án történt a merénylet ellene, a Szűz állítólagos fátimai első megjelenésének (1917. május 13.) évfordulóján.

A pápa lábadozása során kapott egy látomást, amiben azt mondta neki a Szűz, hogy egy különleges küldetést kell betöltenie, békét kell hoznia a világ számára.

Miután felépült, II. János Pál visszatért a Vatikánba, ahol közvetlen elődei sírjánál imádkozott, és azt mondta, hogy „lehetett volna itt egy másik sír is, de az áldott szűz.., másként rendelte", majd áhítattal és hálásan hozzátette: „aznap éreztem azt a különleges anyai védelmet és törődést, amely sokkal erősebbnek bizonyult, mint a halálos golyó." Miért is volna szüksége az embernek Istenre, ha számára megadatott Mária védelme?
A hálás pápa 1982. május 13-án ünnepélyes zarándoklatot tett Fatimába, ahol „a Fátimai Miasszonyunk szobra előtt imádkozott. Ezrek hallották, amint a világot átadja Máriának, engedelmeskedve ezzel Mária kérésének."

„Legalább másik három alkalommal (1983. október 16-án, 1984. március 25-én és 1985. december 8-án) ajánlotta még fel a világot a Miasszonyunknak", és „különösen az orosz népet." Most, hogy már a berlini fal leomlott, és a szovjet kommunizmus egész Európában vereséget szenvedett, sokan ezt a Fátimai Miasszonyunknak tulajdonítják. Azt mondják, hogy teljesítette ígéretét, miszerint ha a pápák és a püspökök átadják a világot

és Oroszországot az ő Szeplőtelen Szívének, akkor Oroszország meg fog térni, és béke lesz a világon.

Egy ilyen kijelentés a legteljesebb ellentétben áll a Biblia világos tanításával, amely szerint „békességünk Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által van" (Róma 5,1), és ez az Isten kegyelmének ingyen ajándéka - „békességet szerezvén az Ő keresztjének vére által" (Kolossá 1,20). Az egyén életébe a békesség hit által jön, azok számára, akik hisznek az evangéliumban. A világbéke csak akkor fog megvalósulni, amikor Krisztus visszatér, hogy uralkodjon Jeruzsálemben, ahogy a próféták előre megmondták. Azonban a katolicizmus Máriája elfoglalta Krisztus helyét, és azt állítják, hogy rajta keresztül fog eljönni a béke. A jelenlegi pápa és egyháza támogatja ezt az eretnekséget. A mai világ (beleértve azokat is, akik magukat kereszténynek nevezik), túlságosan is nyitott arra, hogy egy olyan megoldást találjon problémáira, amely kihagyja Krisztust. A fenevadon ülő asszony azt mutatja, hogy a jelenések hamis-Máriája kulcsszerepet fog játszani abban a hamis békében, amely által az antikrisztus „hirtelen elveszt sokakat" (Dániel 8,25).

Az a személy, amely a jelenések során a Fátimai Szűznek adja ki magát, kijelentette, hogy az Úr „rábízta fiának a békességét." Saját béketervét ajánlja fel Krisztusé helyett: Imádkozzátok a rózsafüzért minden nap, hogy békességet nyerjetek a világnak!.. Imádkozzatok, imádkozzatok sokat, és mutassatok be áldozatokat a bűnösökért, mert nagyon sok ember megy a kárhozatra, hiszen nincs senki, aki áldozatot hozna és imádkozna értük. Istennek az az akarata, hogy a világ odaszánja magát az én szeplőtelen szívemnek. Ha az emberek megteszik, amit mondok neked, akkor nagyon sok lélek fog megmenekülni, és békesség lesz." A lelkek „a kárhozatra jutnak, hiszen nincs senki, aki áldozatot hozna"? Krisztus már meghozta az egyedüli üdvözítő áldozatot!

Egy csábító szellem

Amit Róma elfogad és támogat, nyilvánvaló tagadása annak, hogy Krisztus áldozata tökéletes váltság a bűnösökért. Az utóbbi hatvan évben mindegyik pápa lerótta tiszteletét a Fátimai Miasszonyunknak.

A misztikus „Szeplőtelen Szívnek” való odaszánás helyettesíti Istennek, vagy a Krisztusnak való odaszánást, és azt állítják, hogy a Miasszonyunknak való engedelmesség békét hoz. A jelenések során megjelenő személy bizonyosan nem Mária! Magának követelve az egyedül Krisztusnak kijáró hatalmat és tulajdonságokat, a fátimai jelenések során megjelent személy még a következőket is kijelentette: Soha nem hagylak el titeket. (Ezt ígérte Jézus Krisztus a tanítványainak, ami magába foglalja a mindenütt jelenlevőséget, mely egyedül Istennek a tulajdonsága.)

Az én szeplőtelen szívem lesz a ti menedéketek, és az út, amely Istenhez fog titeket vezetni. Hozzatok áldozatokat a bűnösök megtéréséért (csak Krisztus áldozata segít a bűnösökön!), és azokért a bűnökért is, amelyeket Mária szeplőtelen szíve ellen követtek el. Megígérem, hogy az üdvösséghez szükséges kegyelemmel fogom támogatni haláluk óráján azokat, akik öt egymás utáni hónap első szombatján gyónnak és áldoznak, és ötször elmondják a rózsafüzért, és egy negyed óráig velem lesznek, miközben a rózsafüzér titkain elmélkednek azért, hogy számomra engesztelést mutassanak be.

A hamis-Mária ígérete, hogy „Istenhez vezeti az embereket”, Jézus Krisztus keresztáldozatának újabb tagadása, és ez benne foglaltatik a katolikus dogmákban és szertartásokban is. Az, hogy a világnak Mária szívének kell bemutatni engesztelést azért a sok bűnért, amit ellene cselekedtek - ugyancsak eretnek tanítás. Dávid azt mondta, „egyedül te ellened vétkeztem” (Zsoltárok 51,6).
A bűnt *Istennel* szemben követik el, és nem az ő teremtményeivel szemben. Tehát egy olyan tanítás, amely szerint *engesztelést* kell bemutatni Máriának a *vele szemben elkövetett bűnökért,* ismét őt teszi Isten helyére. Az asszonynak ez a felmagasztalása egyrészt teljesen megfelel János apostol látomásának, ugyanakkor pogánysággal elegyíti a kereszténységet, ahogy már korábban rámutattunk erre.

„Mindennap mondjátok el a rózsafüzért, hogy békesség legyen” Egy népszerű katolikus televíziós műsor a következő hirdetést teszi közzé: „nincs olyan probléma, amit ne lehetne megoldani a rózsafüzérrel”, majd megadnak egy telefonszámot, amit ingyen lehet hívni. A rózsafüzér elmondásakor a Miatyánkot hatszor kell elismételni, hogy „Dicsőség legyen az Atyának, Fiúnak, Szent Léleknek”, azt viszont, hogy „Üdvöz

légy Mária, kegyelemmel teljes" ötvenháromszor kell elmondani, illetve elismételni. Igen, ismét az *asszony* van előtérbe helyezve! A világot előkészítik annak a személynek a fogadására, aki a fenevadon ül, és még teljes evangéliumi vezetők és gyülekezeteik is sokszor be vannak csapva. (Egy népszerű teljes evangéliumi vezető, aki a bibliai próféciák szakértője, és arról is híres, hogy nagyon sok bibliai idézetet tud kívülről, rendszeresen elismerő szavakkal beszél a pápáról a televízióban, és a Fátimai Miasszonyunkat idézi, mintha az igazat szólna.)

Nyilvánvalóan *ezek a jelenések* ellenkeznek a Biblia evangéliumával. Az Ige szerint az üdvösség kegyelemből van, hit által mindazok számára, akik hisznek Jézus Krisztus egyszeri és tökéletes áldozatában. A jelenések Máriája viszont önmagának adja a dicsőséget Jézus Krisztus helyett. Mindez nem más, mint egy „hitető szellem" (l.Timóteus 4,1) munkája.

Ennek ellenére II. János Pál a következőt mondta: „A fátimai üzenet minden embernek szól, és sokkal sürgetőbb és fontosabb, mint valaha."

Ezek a jelenések mindenütt álbékességet ígérnek.

Figyeljük meg a következő hirdetést a helyi Queen of Peace Center (Béke Királynője Központ) által kiadott *Dallas Morning Neews* nevű újságban: Hogyan nyerhetünk békességet? Van egy kiáltó szó a pusztában: egy asszonyé Erről az eseményről beszámolt a *New* York Times, a 20/20 magazin, a *Life,* a *Time* magazin és a *The Walstreet Journal* stb. Több millió ember látogatta meg ezt a helyet és a legtöbbjük Istenbe vetett új hittel tért haza, békességgel a szívükben, és azzal a vággyal, hogy megéljék az evangélium üzenetét Igen, Szűz Mária jelenéséről beszélünk Medjugorében, Bosznia-Hercegovinában ugyanúgy, mint a világ több más helyén is. Miért pont *Szűz Mária?* Az áldott Szűz Mária volt az a szent edény, aki behozta Jézust a világba. Lehetséges, hogy ő ismét előhírnöke Krisztus második eljövetelének? A Szűznek az üzenete a következő: „Először a szívekben kell békességet teremteni, aztán a családokban, s végül a világban."

A katolicizmus Jézusa alá van rendelve Máriának

A jelenésekről azt állítják, hogy közelebb viszik az embereket Jézushoz, de valójában a Mária-kegyhelyekre zarándoklóknál kevés jele tapasztalható a Krisztusnak való odaszánásnak. Mária kapja a tiszteletet. Állandóan a rózsafüzért imádkozzák, és Máriáról beszélnek inkább, mint Jézus Krisztusról. Máriának adják a hódolatot, és a zarándokok úgy tekintik magukat, mint Mária szolgáit, és mindannyian az ő akaratát cselekszik. Szerintük Mária, és nem Jézus Krisztus az, aki el fogja hozni a békét. Ez az *ő* béketerve a világ számára, őneki kell bemutatni engesztelést az ellene elkövetett bűnökért, és neki kell fia kezét visszafogni az ítélettől. Máriát, nem pedig Krisztust dicsőítik. Az a Jézus, aki a jelenésekben megjelenik, egy hamis Jézus, aki alá van rendelve Máriának. „Máriának" a portugáliai Fátimában történt jelenései, amelyek olyan sokat jelentettek a pápáknak, különösen II. János Pál pápának, rendkívül lealacsonyítják Krisztust, és az ő helyére Máriát emelik fel. Ezt a hamis evangéliumot, vagyis hogy Mária által valósul meg a megváltás, még egy démon is elősegíti, aki Jézusnak adja ki magát, és Máriával együtt jelenik meg. A „Fátimai Miasszonyunk"-ról szóló egyik jelentés a következőket mondja: 1925. december 25-én a legszentebb Szűz Mária megjelent Luciának a gyermek Jézussal az oldalán egy fényfelhő tetején. (Jézus többé már nem *gyerek!)* A Miasszonyunk rátette az egyik kezét Luciának a vállára, míg a másik kezében egy olyan szívet tartott, mely körbe volt véve éles töviskoronával. Ekkor a gyermek Jézus megszólalt: Könyörüljetek a legszentebb *anyának szívén!* Tövisekkel van körülvéve, melyet a hálátlan emberek szúrnak bele minden percben, és nincs, aki eltávolítsa őket az engesztelés cselekedeteivel.

1926. február 15-én a „gyermek Jézus" ismét megjelent, és arra buzdította a katolikusokat, hogy „az ő szent anyjának szeplőtelen szívéhez való engesztelést és odaszánást hirdessék", és kijelentette, hogy *engesztelést kell bemutatni Mária szeplőtelen szívének az emberiségért, hogy üdvösséget nyerjen.* Ez a kijelentés valóságos istenkáromlással ér fel! Ezt az igazi Mária vagy Jézus soha sem mondta volna. Jézus Krisztus már nem gyermek, és így nem jelenhetett meg ebben a formában. De miért is tette volna? Amikor meghalt a bűneinkért, érett férfikorban volt, és most az Atya jobbján ül, feltámadott, megdicsőült testben. A valósággal és a józan gondolkodással teljesen ellentétes az a gondolat, miszerint Krisztus még mindig egy kisbaba, aki az anyja karjaiban van. Ennek ellenére mégsem okoz problémát a katolikusoknak, hogy elhiggyék, hogy a több millió kiosztott ostya

Krisztus „valóságos" teste, illetve, hogy Jézus Krisztus, miközben a mennyekben van érett férfikorban, feltámadott testben, ugyanakkor a földön kisdedként jelenik meg.

Jézus Krisztus feltámadása után ezt mondta tanítványainak: „És kell prédikáltatni az ő nevében a megtérésnek és a bűnök bocsánatának minden pogányok között" (Lukács 24,47) (angolban: *a megtérést és a bűnök bocsánatát kell prédikálni az ő nevében, minden nemzetben).* Prédikációjában Pál kijelenti: „hogy *ez által* (Jézus) hirdettetik néktek a bűnöknek bocsánata. És mindenekből, amikből a Mózes törvénye által meg nem igazíttathattok, *ez által* (nem Mária által) mindenki, aki hisz, megigazul" (Apostolok cselekedetei 13,38-39).

A Bibliában még utalást sem találunk arra, hogy engesztelést kellene bemutatni Máriának, még kevésbé azt, hogy ez szükséges az „emberiség üdvösségéhez." Mindegyik jelenés a Mária általi megváltás hamis evangéliumát hirdeti bátran, valamint az ismert katolikus tanításokat, mint a purgatórium, a ceremóniák és a cselekedetek általi megigazulás. A „Medjugorei Miasszonyunk" ezt mondta: Nagyon sok lélek van, s ezek a purgatóriumban vannak, mert senki nem imádkozik érettük. (1982. 07. 21.) Isten teljes bizalmát belém helyezte. Különösen azokat védem, akiket nekem átadtak. (1982. 11. 06.) Karácsony tájékán hagyják el legtöbben a purgatóriumot. Vannak olyan lelkek a purgatóriumban, kik buzgón imádkoznak Istenhez (és Isten megengedi számukra, hogy megmutatkozzanak a földön élő rokonaik előtt, azért, hogy emlékeztessék őket a purgatórium létezésére) (1983. tavasz)

Világosan láthatjuk, amire Pál figyelmeztetett: „..; az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől, hitető szellemekre és gonosz szellemek tanításaira figyelmezvén" (lTimóteus 4,1). A jelenések tanításai nyilvánvalóan démonok tanításai, melyek tagadják Krisztus kereszthalálának az elégséges voltát bűneinkért, olyan szellemekéi, melyek tagadják azt, hogy Ő mindennek az ura, és egy hamis Máriát magasztalnak fel Jézus Krisztus fölé. Mária lett a Jézushoz vezető út és a mennybe vezető ajtó. (Ez egy bevett katolikus doktrína, de nem bibliai!)

Rendkívül jellemző a texasi San Angelo egyházmegye püspöki hivatala által kibocsátott levél alábbi részlete, amely a „guadalupei Miasszonyunk" szentélyének az építésére vonatkozik: Amikor a mi áldott anyánk megjelent a Tepeyace hegyén Jüan Diegónak 1531-ben, Mária azt kérte, hogy egy szentély emeltessék az ő tiszteletére, hogy rajta keresztül Istennek a szeretete, irgalmassága, segítsége és támogatása kiáradjon a zarándokokra, akik ellátogatnak erre a szent helyre. Imádkozzunk a Szent Szellem vezetéséért, és kérjük a mi áldott anyánkat, hogy adjon vezetést." (aláírás) stb.

A levél mellé a következőket csatolták: „Igen! Segíteni akarok a mi áldott anyánk tiszteletére emelt szentély felépítésében azért, hogy mindenki megvigasztalódjon az ő jelenlététől." Léteznek a guadalupei Miasszonyunk számára korábban épített szentélyek is. Az egész világon több ezer Mária-szentély van. Lehetséges, hogy egyszerre mind a több ezerben jelen legyen? Ahhoz, hogy ez tényleg megvalósuljon, Istennek kellene lennie. Valójában a katolikus Mária azt ígéri, hogy a világ minden katolikusával vele van. Tagadhatatlan tény, hogy a katolikusok úgy tekintenek Máriára, mint hogyha nagyobb volna, mint Isten, és sokkal irgalmasabb, sokkal jobban szeretné őket, mint Isten. Ahogy a múltban is istennők játszottak domináns szerepet, úgy ez az istennő is domináns szerepet fog játszani a jövőben.

Újjáéled az ókori Róma vallása

Világos, hogy a római birodalomnak egy újjáéledése fog bekövetkezni az antikrisztus uralma alatt, és ugyanúgy a vallása is újra fog éledni. Ahogy már láttuk, a pogányság átmentése történt meg a keresztény terminológia leple alatt. Később ez a vallás a római katolicizmus nevet kapta.[44] A termékenység-istennőket ábrázoló szobrok neveit Mária neveivel helyettesítették. A császárság idején szobrokat készítettek a római császárokról, és mindazok akik megtagadták, hogy meghajoljanak a szobrok előtt, és istenként imádják a császárokat, azokat megölték. Mint a római császárok utódjai, a pápák is megölték azokat, akik megtagadták a hűségesküt és az ő vallásukat. Mindez tagadhatatlan történelmi tény, és a Biblia azt mondja, hogy az antikrisztus uralma alatt ez ismét meg fog történni. hogy csinálják meg a fenevad képét.., és azt mívelje, hogy mindazok, akik nem imádják a fenevad képét, megölessenek. (Jelenések 13,14-15)

Jelenések 13,11-17; 19,20; 20,10. Jelenleg, amikor a pápa megjelenik, ugyanazt az imádást lehet látni, megfigyelni, amit a világ az antikrisztusnak ad, amikor istenként őt imádja. Figyeljük meg a következő beszámolót, amelyet egy szemtanú mond el a Denverben megrendezett Ifjúsági Világnapon. A böjtölő zarándokok, akik tizenöt mérföldet (24 km-t) gyalogoltak, a Cherry Creek parkban egy egész éjszakán át tartó virrasztáson vettek részt az „új adventi Miasszonyunk" tiszteletére, és várták a pápát a következő reggelen. Ami ezután történt, döbbenettel töltötte el azt a néhány keresztényt, aki jelen volt: Egyszer csak a zenét elnyomva hallani lehetett a fehér helikopter zaját. „Ez a pápa! A Szentatya!" a tömeg hisztérikussá vált. Az emberek előre nyomultak. Néhányan rózsafüzért szorongatnak a kezükben, sírnak, (mások) örvendeznek A zenekar elkezdi az Abba Ojcze Fanfare-t, ami a pápa indulója. A tömeg zaja fülsüketítővé válik, amint II. János Pál pápa jelentéktelennek tűnő alakja megjelenik Mosolyog és integet a tömegnek; szinte hihetetlen látni, hogy a tömeg, hogyan imádja ezt az embert. Jelenlétében az emberek elvesztik az ellenállásukat. Sebezhetővé válnak ebben a hatalmas „szellemiségben." A pápa megöleli és megcsókolja azokat, akik a közelében vannak. II. János Pál pápa fehér ruhában elindul a székéhez vezető lépcsőkön. Széke tölgyből készük, trónszerű építmény. Az álló tömeg felé int újból, aztán felmegy a lépcsőkön, majd leül.

A zene halkan szól, miközben egy fiatal a következőket olvassa fel: „Azután látám, és ímé egy nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból és népből és nyelvből; és a királyi szék előtt és a bárány előtt állnak vala fehér ruhában, és az ő kezeikben pálmaág vala; És kiáltanak nagy szóval, mondván: az üdvösség a mi Istenünké, aki a királyi székben ül és a Bárányé!"

Hogy pont ennél a jelenetnél olvasták fel ezt az igét, aggodalommal tölti el a protestánsokat, és elborzadnak ettől. Az idézet a Jelenések 7,9—10-ből van, és Krisztust ábrázolja a trónuson. „A nagy sokaság, melyet senki meg nem számlálhatott": az igazi egyház, a menyasszony. Azonban a Cherry Creek parkban a pápa ül egy trónuson, sok nemzetből és népből származó fiatalok előtt, és ezek a fiatalok kiáltottak, akik ezt az idézetet felolvasták. Talán a pápa arra akart célozni, hogy ő Krisztus a trónszéken,

és a körülötte lévő fiatalok pedig az ő nyája? Megdöbbentő ez az arrogancia János Pál látszólagos alázatossága ellenére! Azonban azok, akik nem ismerik az Igét, és a pápai himnusz lengyel szövegét, nem látnak és nem éreznek arroganciát. Ők szeretetet látnak és éreznek.

II. János Pál pápa személyén keresztül határozottan működik egy erős megtévesztő szellem, akit Abba-Atyának szólítanak, miközben fehér ruhában ül egy trónuson. Nemzeti ruhákba öltözött fiatalok, akik a föld kontinenseit képviselik, előrejönnek, kezükben tartva nemzetük zászlaját. Felmennek a lépcsőn, és lehelyezik zászlaikat a pódiumra, szó szerint János Pál lábai elé.

Ismét Róma!

A rómaiak, akik imádták a császárt, nem voltak szűklátókörűek. Nagyon sok istenük volt, és nagyon sokféle hitet tűrtek meg. A keresztényeket nem azért üldözték, mert hittek Jézus Krisztusban, hanem azért, mert *csak* benne hittek, és más istent nem fogadtak el, *csak* a Biblia Istenét. A katolicizmus úgyszintén toleráns a többi vallással szemben, megengedi tagjainak, hogy bármit gyakoroljanak, a jógától a vudu varázslásig, csak az a lényeg, hogy az egyházon belül maradjanak. Mind a közvéleményben, mind a törvényhozásban kezd megerősödni ez a fajta magatartás. Úgynevezett „gyűlölet törvényeket" kezdenek hozni Kanadában és az Egyesült Államokban (és máshol is), melyek szerint bűncselekmény azt állítani, hogy bárki téved az ő vallásos vagy erkölcsi felfogásában vagy gyakorlatában. Hasonlóképpen hamarosan törvényellenes lesz azt mondani, hogy a homoszexualitás bűn, vagy hogy bármilyen vallás hamis. Az ún. „fajirtási egyezmény", amelyet aláírt az Egyesült Államok és sok más nemzet is (bár még nem lépett életbe), már most bűncselekménynek tekinti azt, ha valakinek a vallásos hitét hamisnak tekintik, akárcsak azt, hogy ha valaki mást áttérít egy olyan hitre, amit ő maga igaznak tart.

Furcsa módon a római katolicizmus, miközben azt állítja, hogy ő az egyedüli igazi egyház, minden vallást elfogad, mint ahogy már láttuk. Mindezek alapján a Vatikánra rendkívül ráillik a Jelenések 17-ben leírt asszony képe, aki a fenevadon ül. Láttuk, hogy II. János Pál pápa minden vallást elfogad, és azt állítja, hogy az összes isten ugyanaz, és ugyanakkor roszszallását fejezi ki a fundamentalista keresztényekkel szemben.

Barátja és csodálója, a TV-evangélista Róbert Schuller, hasonló nézeteket hirdet egy állítólagos evangéliumi perspektívából: úgy lehet megkülönböztetni „az igazi vallást a hamistól", hogy „pozitív-e vagy sem." Schuller arra biztatta „a vaEási vezetőket, bármi is legyen a teológiájuk, hogy pozitív módon fejezzék ki hitüket, és minden vallás vezetője tegyen erőteljes és egységes erőfeszítéseket a világközösséget építő vallásos értékek pozitív erejének (kifejezésére)."

„Világközösséget építő vallásos értékek", amelyek minden vallás számára elfogadhatóak?.. Mégis teljes evangéliumi vezetők elismerően nyilatkoznak Schullerről, és neki van a legnagyobb hallgatósága az evangélisták között a televízióban minden vasárnap reggel. Egyértelműen bizonyítható az a tény, hogy Schuller elfogadja a római katolicizmust, és támogatja a protestánsok Rómához való „hazatérését."

Az eljövendő egységes világvallás nem nyíltan, hanem leplezett módon lesz kereszténye llenes, akárcsak Hitler nemzetiszocializmusa; *pozitív* kereszténységként fogja feltüntetni magát, és ellenállhatatlanul vonzó lesz az egész világ számára. Mindez a kereszténység meghamisítása lesz Jézus Krisztus nevében, és ezt már teljes evangéliumi körökben is lehet tapasztalni. A Mária-jelenések is az összes vallás elfogadását hirdetik, még a legnépszerűbb katolikus evangélista, Teréz anya is, akit senki sem mer kritizálni, rendkívül önfeláldozó karitatív tevékenysége miatt.

Az egész világon ismert calcuttai Teréz anya protestánsok körében is elfogadhatóvá tette a katolicizmust, és joggal csodálják önfeláldozó életét. Róma „a világ egyik legnagyobb evangélistájának" tartja őt. Azonban az „ő evangéliuma" senkit nem vezet Krisztushoz, hanem inkább arra ösztönzi az embereket, hogy higgyenek csak abban az istenben, akiben eddig is hittek.

Egy olyan embert hoztak felénk, akinek a teste már félig el volt rohadva. Férgek borították az egész testét; odamentem, hogy megmosdassam, ekkor azt kérdezte: miért teszed mindezt? „Mert szeretlek" - feleltem. „Ez olyan számomra, mintha Jézus jött volna el egy nyomorúságos külsőben Én csak megosztom azt az örömet, hogy szeretlek, és szeretem Jézust benned." És mit mondott akkor nekem ezután ez a hindu fiatalember?

Csak annyit, hogy „Dicsőség ennek a Jézus Krisztusnak”. Ráébredt, hogy ő egy szeretett lény.

Ennek a hindu fiatalembernek nem mondták el a legcsodálatosabb hírt, hogy „ő egy szeretett lény”, mert „Jézus Krisztus Isten”, aki azért jött, hogy meghaljon az ő bűneiért, és kifizette azt az árat, amelyet Isten igazságossága kívánt, hogy bűnbocsánata legyen, és elnyerje az örök életet, mint Isten kegyelmének ingyenes ajándékát. A szó bibliai értelmében nem tért meg. Hindu maradt, vallásának összes tévhitével és babonájával együtt. Bűneiben hagyták, hogy Krisztus nélkül haljon meg. Egy olyan hindu volt, akit „szerettek”, de nem annyira, hogy a „világ legnagyobb evangélistája” elmondja neki az igazat, ami által megszabadulhat a pokoltól. Ilyen a katolicizmus „evangelizációja”, amely azt a célt tűzte ki, hogy 2000-re „megtéríti” a világot. „Én minden vallást szeretek” - mondja Teréz anya. Ez egy olyan gondolat, amely tökéletesen beleillik az eljövendő világ új vallásába.”

A Vatikán és az új világrend

Az új világrend vallása hasonlóképpen toleráns lesz mindenféle hittel szemben, amelyek hajlandóak lesznek egyesülni az emberiség jótékony megmentése céljából. Azokat a keresztényeket, akik nem lesznek hajlandóak megalkudni, meg fogják ölni, mert az egység és a béke útjában fognak állni. Dávid Koresh hamis messiás volt, de a wacói mészárlás megmutatja, hogy a hatalom milyen könnyen tudja igazolni bárkinek az elpusztítását, akinek a hite különbözik a világvallástól.

Clinton elnök a következőket mondta: Nagyon remélem, hogy azokat, akik ilyen kultuszokra csábítanak, és olyan emberekkel kerülnek kapcsolatba, mint Dávid Koresh, el fogják rettenteni azok a borzalmas képek, amiket láttak. (Ezek a felvételek az ún. Dávid ága csoport legyilkolásáról készültek a texasi Waco közelében lévő birtokukon) Sajnos ez a fajta fanatizmus az egész világon terjed, s lehet, hogy ismét szembe kell majd vele néznünk.”

Ijesztő arra gondolni, hogy az Egyesült Államok elnöke úgy értékeli a wacói mészárlást, mint amit a vallási fanatikusok jogosan megérdemel-

nek. Ezzel szemben a kormányok ápolják a kapcsolatot a római katolicizmussal. Ez nemcsak az elmúlt évszázadokban volt így, hanem a mai napokra is igaz. II. János Pál személyes kapcsolata Reagannel, Bushsal, Gorbacsowal, Arafattal és másokkal közismert. Már hivatalba lépése elején bebizonyította, hogy hajlandó elnézni az igazságtalanságot az ilyen jellegű kapcsolatok fenntartása érdekében. Meglátogatta Argentínában azt a juntát, amelyet három ember vezetett, (de) nem volt hajlandó fogadni annak a kb. húszezer embernek a rokonait, akiket a katonaság erőszakkal elhurcolt, és „eltűntek."

Az, hogy az antikrisztus erős partneri viszonyban lesz elsősorban a Vatikánnal, abból is látható, hogy minden egyes nemzet nagy hangsúlyt tesz arra, hogy jó kapcsolata legyen a pápasággal, amely az „ENSZ-et leszámítva a legkiterjedtebb nemzetközi szervezet a világon." A Vatikánban akkreditált amerikai nagykövet, Raymond Flynn ezt mondta: „A Vatikán kapcsolata az Egyesült Államokkal rendkívüli fontosságú, és az Egyesült Államoknak is rendkívüli érdeke, hogy szoros kapcsolatban legyen a Vatikánnal."

Clinton elnök a pápával való denveri találkozóját rendkívüli fontosságúnak tekintette. Többször találkozott Flynn nagykövettel, hogy előkészítsék a találkozót, és Flynn vele repült az elnöki géppel, hogy folyamatosan tudjanak megbeszéléseket tartani. Még egy év sem telt el, és Clinton elutazott Rómába, hogy találkozzon a pápával. Az egész világ elismeri ennek az eseménynek a jelentőségét. Rómától Washingtonig a geopolitikai elemzők egy „új szövetségről" beszélnek, amely a világ vezető katonai hatalma, az Egyesült Államok és a világ legfőbb szellemi vezetője, a pápa között jött létre.

A szövetség hamarosan a *világ ura* és a Vatikán között fog létrejönni. Valóban az asszony fog ülni a fenevadon - ennyire jelentős lesz szerepe. Az antikrisztus tudja, hogy vallások békéje nélkül nem lehet politikai béke. Amíg a világ vallásai nem fogadják el egymást partnerként egy közös cél megvalósítása érdekében, addig nem fog megvalósulni a világbéke és a pápa, az előbb felsorolt okok miatt, rendkívül jelentős szerepet fog játszani az ökumenizmus megvalósításában.

Róbert Muller, aki az ENSZ korábbi helyettes főtitkára és a Béke Egyetem rektora, (mellesleg katolikus is), ezt mondta: Szükségünk van egy kozmikus szellemiségre remélem, hogy a vallási vezetők egyszer összejönnek, és meghatározzák azokat a kozmikus törvényeket, melyek mindegyikük hitében megtalálhatók Azt is remélnünk kell, hogy pápa el fog látogatni az ENSZ-be még 2000 előtt, és beszélni fog az összes vallás és szellemiség képviselőihez, és meg fogja adni a világnak azt a vallásos látást, hogy hogyan lehetne a harmadik évezred egy szellemi évezred.

Amikor végül összefognak a vallásos vezetők és a politikai vezetők ugyan azoknak a céloknak a megvalósítása érdekében, akkor fog eljönni az Antikrisztus királysága. Ugyanez a helyzet állt fenn (egy tökéletlenebb formában) a múltban, több mint ezer évig a Vatikán vezetése alatt. És ismét ez fog megvalósulni, de ezúttal egy félelmetes totális ellenőrzéssel, amit csak korunk számítógépeivel és kémszakembereivel lehet megvalósítani.

Komoly figyelmeztetés a mennyből

Vajon a különböző vallási vezetők és követőik el fogják-e viselni ezt a fajta totalitárius rendszert? Nézzük meg az amerikai National Council of Churches (NCC) (Egyházak Országos Tanácsa) 266 tagú delegációját, akik 1984 júniusában ellátogattak a Szovjetunióba. 14 városban jártak, és számos államilag engedélyezett gyülekezetet látogattak meg. A *New York Times* beszámol arról, hogy az NCC delegáció kifejezte, „elismerését a vallásnak a társadalomban betöltött szerepe miatt a Szovjetunióban, és elítélte az Egyesült Államok szerepét a fegyverkezési versenyben, (és) bosszúságuknak adtak hangot, hogy látogatásuk nyugalmát két tüntető megzavarta, akik vallásszabadságot követeltek, és transzparenst tartottak a kezükben (amelyre a következő volt írva: „ez nem egy szabad gyülekezet”,) egy baptista istentisztelet alatt. Az NCC delegáció vezetője, Bruce Rigdon, akit a chicagói McCormick Theological Seminary (McCormick Teológiai Szeminárium) küldött ki, „sértőnek találta a tüntetést, és kifejezte az elismerését a szovjet hatóságoknak, akik elnyomták azt.”

1993. augusztus 4-13. között tartotta a World Council of Churches (WCC) (Egyházak Világtanácsa) V világkonferenciáját a hitről és a rendről a spanyolországi santiagói De Compostelában. Római katolikusok első ízben vettek részt egy WCC összejövetelen mint hivatalos résztvevők. A jelenlévők célja egy világvallás létrehozásának terve volt, amely nem annyira a *hit szintjén,* hanem *látható* egységként jelenik meg az egész világ szeme előtt. A küldöttek a következő nyilatkozatot fogadták el: Nem lehet visszafordulni attól az ökumenikus mozgalomtól, amely számára egyszerre fontos az egyház egysége és a világ problémája.

Ez a kiemelkedő jelentőségű nyilatkozat felismeri azt, hogy a világegyháznak együtt kell működni a világkormánnyal. A WCC központi bizottságának elnöke, Aram Keshishian kijelentette, hogy a WCC- nek „doktrinális" kérdésekben sokkal jobban kell kapcsolódnia a társadalmi etikához; a HIT és a REND nem hagyhatja figyelmen kívül a szociális és gazdasági területeket, miközben az egyház egységét keresi Az az állítás, miszerint ellentét lenne a keresztény hit és a politikában való részvétel, valamint egy egységes egyház és az igazságért való harc között, ökumenikus eretnekség."

Ez a cél meg fog valósulni. Az antikrisztus és a hamis világegyház közötti érdekházasság azonban nem fog örökké tartani Isten szerint az egyik legnagyobb bűn, amit a fenevadon ülő asszony elkövet, az, hogy nemcsak „arannyal, ezüsttel és drágakővel" kereskedik, hanem „rabokkal és emberek lelkeivel." (Jelenések 18,12-13) Ezt is tényekkel bizonyítottuk az előző fejezetekben.

Eközben egy „szózat a mennyből" a következőket mondja: Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból: Mert az ő bűnei az égig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól. Fizessetek úgy néki, amint ő fizetett néktek, kétszerrel kettőztessétek meg néki az ő cselekedetei szerint; amely pohárból itatott, ugyanabból kétannyit töltsetek néki. Amennyire dicsőítette magát és dobzódott, annyi kínnal és gyásszal fizessetek néki; mert ezt mondja az ő szívében: Úgy ülök, mint királynéasszony, és nem vagyok özvegy, és semmi gyászt nem látok. Ennek okáért egy nap jőnek őreá az ő csapásai: a halál, a gyász és az éhség; és tűzzel égettetik meg; mert erős az Úr, az Isten, aki megbünteti őt. (Jelenések 18,4-8)

Szívem legőszintébb vágya, hogy akik valóban szeretik Jézus Krisztust és az O evangéliumát, valódi egységben és szeretetben jöjjenek össze, hogy minél több embert mentsenek meg az eljövendő rettenetes ítélettől.

FÜGGELÉK

FÜGGELÉK A)

PURGATÓRIUM

Az isteni igazság kinyilatkoztatása szerint a bűn következménye a büntetés. Isten szentsége és igazságossága szerint a bűnökért vezekelni kell. Ez a földön az élet nyomorúságai, szenvedései és megpróbáltatásai, de legfőképpen a halál által valósulhat meg. A vezeklés a másvilágon is történhet tűz, gyötrelem és tisztító büntetések által Ez a büntetés Isten igaz és irgalmas ítélete. A büntetés azért fontos, hogy lelkünk megtisztuljon, az erkölcsi rend szentsége megerősödjön, és hogy Isten dicsősége helyreálljon teljes fenségében. (A II. vatikáni zsinat dokumentumából)

Ha valaki azt állítja, hogy a megigazulás kegyelmének elfogadása után a megtérő bűnös nem ítéltetik örök kárhozatra, és nincs szükség arra, hogy a földi élete során továbbra is vezekeljen bűneiért, illetve hogy a purgatóriumban megtisztuljon mielőtt átlépi a mennyek kapuját, legyen átkozott. (A tridenti zsinat határozatából)

Amint azt az előbbi idézetek mutatják, a katolicizmus azt tanítja, hogy bár Krisztus halála lehetővé tette a bűnök *bocsánatát,* a feloldozandó bűnösnek mégis némi ismeretlen intenzitású és időtartamú, meghatározatlan fájdalmat vagy tortúrát el kell szenvednie *megtisztulása* céljából, hogy ezáltal még alkalmasabbá váljon a menny számára. Noha a katolicizmus azt mondja, hogy a tisztulás elméletileg lehetséges ez élet szenvedései és valaki halála által, senki, még maga a pápa sem tudhatja, hogy vajon ez megtörtént-e már. Következésképpen szinte minden egyes katolikus számít arra, hogy bizonyos időt a purgatóriumban fog eltölteni. A purgatórium doktrínájának elutasítása a Római Katolikus Egyházból való automatikus kiközösítést vonja maga után.

A tridenti és a II. vatikáni zsinat is beszél azokról, akiknek, bár Krisztus szenvedett a bűneikért, „vezekelniük kell a purgatórium tüzében." Következzék a II. vatikáni zsinat további magyarázata e doktrínáról: A purgatórium doktrínája világosan megmutatja, hogy a bűn ugyan elvétetett,

de annak büntetése, avagy annak következményei megmaradnak levezeklésre vagy megtisztításra A purgatóriumban azok lelkei, akik Isten könyörületességében haltak meg és igazán bűnbánóak, de nem egyenlítették ki bűneiket és mulasztásaikat megfelelő penitenciával, a halál utáni büntetésekkel lesznek megtisztítva. Hogy milyen a *megfelelő* penitencia? Senki nem tudja. Az Egyház soha nem határozta meg. És vajon mondja-e valahol a Biblia, hogy a büntetés *megtisztít* a bűntől? Nem mondja.

A lehetetlen doktrína

A purgatórium doktrínája erőszakot követ el mind a logikán, mind a Szentíráson. A Róma 6,23 így szól: „Mert a bűn zsoldja a *halál*", vagyis Istentől való örök elválasztás, nem pedig egy korlátozott időtartam a purgatóriumban. Krisztus bűneinkért való áldozata nélkül örökre elveszettek lennénk. És a bűn sem olyan összetételű vagy tulajdonságú, hogy a *szenvedés* bármely formája megtisztíthatná attól a szívet és a lelket. A bűn az emberiség természetének szerves része. A szenvedés ugyan megváltoztathatja valakinek a magatartását egy rövid időre, de a fájdalom elmúltával a régi hajlamok visszatérnek, mivel a szív nem változott meg, A lélek bűntől való megtisztítására Isten csodájára van szükség - egy olyan csodára, amely meghagyja az ember döntési szabadságát és Isten végtelen igazságának követelését is kielégíti.

A Biblia egyértelműen kijelenti, hogy a lélek megtisztítására csupán egyetlen út létezik: Krisztus vére által, amely kifolyt a kereszten a bűnök bocsánatára, valamint az Isten Szellemétől való újjászületés, együtt a Krisztusba és az Ő elvégzett váltságművébe vetett hit által.

A purgatóriumi szenvedés doktrínája tehát kétszeresen is hamis:

1. A szenvedésnek *lehetetlen* megtisztítania a szívet a bűntől;
2. A megigazult bűnösnek *szükségtelen* szenvednie bűneiért, mivel Krisztus az Isten igazságossága által megkövetelt teljes büntetést már kifizette. Egyedül ezen az alapon tisztulhat meg bárki.

A Biblia azt is kijelenti, hogy Krisztus „minket bűneinktől megtisztítván, üle a Felségnek jobbjára a magasságban" (Zsidókhoz írt levél 1,3), rámu-

tatva ezzel, hogy a *megtisztítás* már elvégeztetett. És ismét: „Jézus Krisztusnak, az Ő (Isten) Fiának vére megtisztít minket *minden* bűntől" (l.János 1,7). A Szentírás teljesen világos afelől, hogy Krisztus Isten ítéletéből következő halálában kiontott vére az, amely megtisztított minket. Továbbá „vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat" (Zsidókhoz írt levél 9,22). A purgatóriumot nem a vérontás, hanem a „tisztító tűz" helyének mondják. A bűneinktől való egyedüli lehetséges megtisztítást Krisztus elvégezte. Ezt kizárólag hit által lehet elfogadni, és ez kizárólag Isten kegyelme által valósulhat meg a szívben.

Még egy ok létezik, amiért a bűnös képtelen saját szenvedései által akár a földön, akár a purgatóriumban megtisztítani önmagát: a bűnért való áldozat bemutatójának *bűn nélkülinek kell lennie.* Az Ószövetségben hatvankétszer olvashatjuk, hogy a felajánlott állatoknak épnek, hiba nélkülieknek kell lenniük (2Mózes 12,5; 29,1; 3Mózes 1,3 stb.). Ezek Krisztusnak, Isten bűn nélküli, szent Bárányának előképei vagy szimbólumai, „aki elveszi a világ bűneit" (János 1,29). Ezért tehát a bűnös bármilyen mértékű szenvedése sem itt, sem a purgatóriumban nem tisztíthatja meg önmagát, vagy bárki mást a bűntől.

Krisztusról azt olvashatjuk, hogy „bűnt nem cselekedett" (1Péter 2,22), „bűnt nem ismert" (2Korintus 5,21) és „Ő benne nincsen bűn" (l.János 3,5). A teljes bűntelenség létfontosságú volt, különben Jézus nem halhatott volna meg a bűneinkért, hiszen saját bűneiért O maga is a halál büntetése alá került volna. Péter azt mondta Krisztusról, hogy az „igaz szenvedett a nem igazakért (értünk), hogy minket Istenhez vezéreljen (vagyis *Istenhez,* nem pedig a purgatóriumba)." Hozzátette még, hogy akiben nincs meg ez a bizonyság, az elfelejtkezett „a régi bűneiből való megtisztulásáról" (2Péter 1,9). Ha hittünk Krisztusban, mint megmentőnkben, akkor hit által azt a tényt is el kell fogadnunk, hogy Isten megtisztított minket Krisztus elvégzett váltságműve által.

A doktrína forrásai, fejlődése és célja

A purgatóriumot, avagy a végső megtisztulás képzeletbeli helyét Nagy Szt. Gergely pápa alkotta meg 593-ban. Azonban olyan nagy ellenállás volt az ötlet elfogadását illetően (mivel az a Szentírással ellentétben állt), hogy a purgatórium még mintegy 850 évig nem vált hivatalos katolikus

dogmává - egészen az 1439-es firenzei zsinatig. Egyetlen más doktrína sem növelte meg nagyobb mértékben az Egyház hatalmát a tagjai felett vagy hozott annyit annak konyhájára. Mind a mai napig a purgatórium fenyegetése ott függ a katolikusok felett, akik ezért újra és újra adakoznak az egyháznak, hogy az segítse ki őket a gyötrelem azon helyéről.

Róma azt ígéri, hogy ha valaki követi törvényeit, az előbb-utóbb kiszabadul a purgatóriumból, és bejut a mennyországba. Az Egyház azonban még soha nem volt képes megállapítani, hogy egy személynek vajon mennyi időt kell el töltenie a purgatóriumban, és azt sem, hogy ez az idő mennyivel rövidíthető az általa felkínált eszközök által. Nagyfokú meggondolatlanságnak tűnik a purgatóriumból való szabadulást olyan Egyházra bízni, amely még az ott eltöltendő időt sem tudja meghatározni, ahogy azt sem, hogy a rituálék és a penitenciák mennyivel csökkentik az ott eltöltött szenvedéseket. Ennek ellenére a katolikusok bőven adakoznak az Egyháznak és jelentős összegeket hagynak hátra végrendeletekben (pl. VIII. Henrik!), hogy többszöri miséket mondjanak értük. A folyamat soha nem ér véget „biztos, ami biztos" alapon: inkább több mise legyen, mint kevesebb.

A tridenti zsinat, a II, vatikáni zsinat és az ezekből származó Egyházi Törvénykönyv sok bonyolult szabályt tartalmaz arra vonatkozóan, hogy az élők érdemeit, és különösen a miséket hogyan lehet hasznosítani a bűneik miatt a purgatóriumban lévő halottak érdekében, valamint az ott eltöltött idő csökkentésére: Az Egyház az Eucharisztikus áldozatot nyújtja, hogy a halottak számára segítség legyen az imák által, és az élők megvigasztalódjanak e reménységben." A halotti misék közül a gyászmise a legnagyobb fontosságú Egy halotti mise a halálhírt követően azonnal megtartható.

Az egyik legjelentősebb kifejlesztője ennek a rettenetesen hamis, ám zseniálisan profitáló doktrínának egy Ágoston rendi szerzetes, név szerint Augustino Trionfo volt. Az ő napjaiban (XIV század) a pápák abszolút monarchiaként uralkodtak a menny és a föld felett. Kötési és oldási hatalmukkal nemcsak királyokat és uralkodókat állítottak, hanem, a hit szerint, a menny kapuit is tetszés szerint be tudták zárni, vagy ki tudták nyitni az emberiség előtt. Trionfo zsenialitása XXII. János pápa rendelkezésére ezt a hatalmat egy harmadik birodalommá terjesztette ki. Von

Döllinger a következőket mondja: Az már ismeretes volt, hogy Isten helytartójának hatalma két birodalomra terjedt ki, a földire és a mennyeire A XIII. század végére a kúria teológusainak jóvoltából a pápának egy harmadik birodalomra is sikerült hatalmát kiterjesztenie - a purgatóriumra.

Problémák a Makkabeusok 2. könyvére való hivatkozásokkal

Gavin elmondja, hogy az ő napjaiban (XVIII. század eleje) még mindig általános elképzelés volt, hogy a purgatóriumnak nyolc szintje van. A szegények voltak a legalacsonyabb szinten, ahol a tűz a legenyhébb, míg a királyok a legmagasabb szinten, a hol a tűz a legforróbb volt. A feltételezés szerint Isten az Ő jóságából kifolyólag tervezte így, mivel királyok és a nemes emberek többet tudtak fizetni az Egyháznak a lelkeikért, mint a szegények. Gavin beszámol olyan szegényekről, akik miután értesültek arról, hogy egy hozzátartozójuk meghalt, és a purgatóriumban a koldusok közé került, összekapartak elegendő misére való pénzt, hogy magasabb szintre juttassák őket. Igaz, hogy a szenvedés nagyobb volt, de legalább jobb társaságba kerültek. A papok tehát díjat szabtak a purgatóriumi kínok növelésére is, és a lelkek kihozatalára is.

Sem a „purgatórium" szó, sem a purgatórium ötlete egyetlen egyszer sem található meg a Bibliában. Még Jézus, vagy az apostolok általi utalás szintjén sem. Kari Keating apologéta elismeri, hogy a doktrína „nincs nyilvánvalóan leírva a Bibliában."[7] A purgatórium igazolására leggyakrabban idézett vers egy apokrif iratból való: „Szent és hasznos dolog a halottakért való ima, hogy azok megszabadíttassanak a bűneikből." (2Makkabeus 12,46 - *New American Bible)*

Ezzel a verssel három nyilvánvaló probléma is van. Először is az egész Bibliában nincs arra példa, hogy valaki imádkozzék a halottakért. A Biblia világosan kijelenti, hogy „elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet" (Zsidókhoz írt levél 9,27). A halál után késő már imádkozni, ami azután jön, az csupán az ítélet. A vers tehát ellentétben áll a Bibliával.

Másodszor azok, akikről az idézet szól, bálványimádásban voltak vétkesek: „Ám a halottak ruhája alatt Jamnia bálványainak szentelt tárgyakat

találtak, amit a törvény tilt a zsidóknak" (2Makkabeus 12,40). A bálványimádás halálos bűn, ezért - a katolikus tanításnak megfelelően - ezek az emberek nem a purgatóriumba, hanem egyenesen a pokolba jutottak, ahonnan nincs szabadulás. Az értük való ima tehát istenkáromlás, eltékozolt idő, és aligha segíti elő a purgatórium doktrínájának elfogadását. Végül pedig, a Makkabeusok könyve maga jelenti ki, hogy abban az időben nem volt próféta, és az Istentől való kijelentés megszűnt: „így nagy üldözés folyt Izraelben, amilyen nem volt attól az időtől, hogy az utolsó próféta megjelent körükben" (I.Makkabeus 9,27). És ismét: „Ezért elhatározták a zsidók és a papok, hogy Simon legyen a fejedelmük és a főpapjuk, míg föl nem lép egy hitelt érdemlő próféta" (I.Makkabeus 14,41). Következésképpen a Makkabeusok két könyve a legjobb esetben is csupán történelmi beszámolónak tekinthető, de semmi esetre sem Szentírásnak, minthogy Isten abban az időben senkinek sem adott kijelentést az O népe közül. Nyilvánvaló tehát, hogy egyetlen doktrína igazsága sem támasztható alá ebből a forrásból vett idézetekkel.

De mi van akkor Pál szenvedéseivel?

A katolikus apologéták igyekeznek biblikusnak látszani azáltal, hogy a szenvedések általi megtisztulás doktrínáját a Kolossé 1,24-re alapozzák, ahol Pál ezt mondja: „Most örülök a ti érettetek való szenvedéseimnek, és a magam részéről betöltöm ami híja van Krisztus szenvedéseinek az én testemben az Ő testéért, ami az egyház." Ám az, hogy Pál szenvedéseinek semmi köze nincs a bűnökből való megtisztuláshoz, egyértelmű abból a tényből, hogy Krisztus szenvedése már elvégezte azt. Csupán a bűn nélküli áldozat és a vér kiontása járhatott eredménnyel.

Mit értett akkor Pál ezen? A saját vagy bárki más lelkének megtisztulásáért való szenvedés helyett Pál az *evangélium* másoknak való *hirdetéséért* szenvedett („a ti érettetek való szenvedéseim"). Pál arra az üldöztetésre utalt, amellyel „mindazok is, akik kegyesen akarnak élni a Jézus Krisztusban, üldöztetni fognak" (2Timóteus 3,12). Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy a világ gyűlölni és üldözni fogja őket (János 15,18-19). Létezik „a kereszt botránya" (Galata 5,11), és Pál szerint nekünk készen kell állnunk a Krisztus keresztjéért való szenvedésekre (Galata 6,12).

Nem arról van szó tehát, hogy Pál Krisztushoz hasonlóan a bűnökért szenvedett, hogy kipótolja az O szenvedéseit a kereszten, mivel az teljes volt. A szenvedés, amit Pál kiállt és minden az Úrhoz hűséges kereszténynek ki kell állnia - azért van, mert Krisztussal azonosul, és krisztusi életet él, amely megítéli a világot és rámutat annak gonoszságára. A világ ezért gyűlöl minket, ahogy Krisztust is gyűlölte. Sőt mi több, Krisztus azt mondta, hogy Pálnak sokat kell szenvednie „az Én nevemért" (Apostolok cselekedetei 9,16). Az Apostolok cselekedetei 5,41 szerint a tanítványok örvendeznek, hogy „méltókká tétettek arra, hogy az Ő nevéért gyalázattal illettessenek." A szenvedés, amelyen az igaz keresztények keresztülmennek, azok kezeitől származik, akik gyűlölik az Urat és megbotránkoznak a kereszten.

A Filippi 1,29 kijelenti, hogy a kereszténeyeknek a világ Krisztus iránti gyűlöletéből fakadó szenvedése kegyelem: „Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nem csak hogy higgyetek O benne, hanem hogy szenvedjetek is Ő érette." A 2Tesszalonika 1,5 Isten országáért való szenvedésről beszél. Az l.Timóteus 4,10 azt mondja, hogy „mi azért fáradunk és szenvedünk szidalmakat, mivel hogy reménységünket vetettük az élő Istenben." Péter szintén utalt arra a szenvedésre, amely minden olyan kereszténre jön, aki hű marad az Úrhoz (l.Péter 3,14; 4,13 és 16). Ezen kívül még sok más igerész tartalmazza ugyanezt a gondolatot.

Pál a Filippi 3,10-ben kifejezi azt a vágyát, hogy megismerje Krisztust „és az Ő szenvedéseiben való részesülést", amiről azt mondja, hogy segíti őt a Krisztus halálával és egyéniségével való azonosulásban. Nyilvánvaló, hogy Pál Krisztusért, bűnösök kezétől, itt a földön történő szenvedésekre utalt, nem pedig későbbi, purgatóriumbéli szenvedésekre a bűnöktől való megtisztulásért. A Róma 8,18-ban azt írja Pál, hogy a szenvedések „amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nékünk megjelentetik." Ebben nyomát sem találni a purgatórium gondolatának. A jelen világ szenvedéseiből egyenesen Krisztus és Isten dicsőségébe lépünk át.

Egyéb súlyos problémák a purgatóriummal

A purgatórium doktrínája egyébként is több szempontból hibás. Figyelmen kívül hagyja például, hogy a bűnökkel Isten tökéletes igazságát sértettük meg. Jakab azt mondja, hogy a legkisebb vétek is az egész törvény megrontását eredményezi (Jakab 2,10). Miért? Mert minden bűn lázadás Isten ellen, és elválaszt minket Istentől és az örökkévalóságtól. Mi nem vagyunk örökkévaló lények, ezért soha nem tudnánk leróni az Isten igazsága által megkövetelt örök büntetést. Következésképpen nincs menekvés a pokolból, és a vétkeseknek örökre ott kell szenvedniük. A bűnöket tehát szenvedés által „levezekelni" lehetetlen.

Természetesen Isten elméletileg kifizethetné az Ő igazsága által megkövetelt örök büntetést a bűnért, de az nem lenne igazságos, mivel Ő nem ember. Ezért Isten emberré lett, szűztől való születés által. Krisztus, a bűn nélküli ember és örök Isten egy személyben, képes volt kielégíteni a saját igazságának követeléseit olyannyira, „hogy valaki hiszen Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen" (János 3,16). A bűnöktől való egyetlen lehetséges megváltás Isten kegyelmének ingyen ajándéka. Bármilyen kísérlet ennek kiérdemlésére a méltatlan bűnösnek nyújtott isteni kegyelem elutasítását jelenti. Továbbá az a gondolat, hogy miután Krisztus a teljes büntetést elszenvedte és felkiáltott: „Elvégeztetett" (János 19,30), egy keresztény számára mégis hátra maradhatott a bűneiért lerovandó bármilyen szenvedés - ez Istenkáromló tagadása Krisztus megváltásának. Pál tanításaival szemben újra és újra láthatjuk, hogy a római katolicizmus nem fogadja el az Isten kegyelme által nyújtott üdvösséget, hanem ragaszkodik a Krisztus váltságművét kiegészítő emberi cselekedetekhez.

Bár a katolicizmus megerősíti, hogy az üdvösség kegyelem és hit által van, viszont azt is állítja, hogy a jócselekedetek (Isten kegyelme által működve az emberben) nélkülözhetetlenek az üdvösséghez. Ismét a II. vatikáni zsinatot idézzük: A legrégebbi időktől kezdve az Egyházban a jócselekedeteket szintén felajánlották Istennek a bűnösök üdvösségéért Szent emberek imái és jócselekedetei által a vétkes megmosatott, megtisztíttatott és megváltatott Krisztus nyomdokait követve azok, akik hisznek benne, mindig hordozzák az ő keresztjeiket, hogy vezekeljenek a saját és mások bűneiért segítve ezáltal az ő testvéreiket, hogy üdvösséget nyerjenek Istentől.

Feloldhatatlan ellentmondás

Csupán az egyháznak való vak engedelmesség akadályozhatja meg a római katolikus híveket attól, hogy meglássák a purgatórium doktrínájának nyilvánvaló és végzetes ellentmondásait. Egy részről ugyanis azt mondják nekik, hogy Krisztus áldozata nem elegendő ahhoz, hogy valaki a mennybe jusson, hanem Krisztus kereszten való szenvedéseit kiegészítve, a megbocsátásra váró bűnösnek magának is kínokat kell elszenvednie, hogy megtisztulhasson bűneiből. Másrészről viszont - az előbbivel teljes ellentmondásban - azt állítják nekik, hogy a mise, amely Krisztus áldozatának folytonos felelevenítése, valamely meghatározatlan mértékben csökkenti az egyén szenvedéseit. Tehát ha elegendő misét mondanak érte, az egyén feltehetően minden szenvedés nélkül is megtisztulhat.

Ha az embernek valóban szenvedni kellene ahhoz, hogy a menny kapui kitáruljanak, az egyház semmit sem tudna ajánlani, és így jelentős anyagi forrástól esne el. Ez utóbbi akkor is igaz lenne, ha elfogadnák a Biblia tanítását, hogy Krisztus bűnért való áldozata elegendő a bűnös megtisztításához. A katolikus egyház csődbe jutna. Következésképpen azért, hogy az egyház működőképes maradhasson és zsebei telve legyenek, tovább folyik a tanítás arról, hogy az egyház által szolgáltatott bizonyos eszközök által a bűnös megtisztítható, valamint hogy Krisztus kereszten való áldozata nem elegendő, ezért a purgatóriumi szenvedések csökkentésére és a menny kapuinak kinyitásához misékre van szükség, amelyek jól jövedelmeznek az egyháznak. Milyen bámulatos, hogy amit Krisztus kereszten való szenvedése nem tudott elvégezni, azt ugyanazon szenvedésnek állítólagos megismétlése a katolikus oltárokon el tudja.

Azt is mondják továbbá, hogy mások szenvedése szintén csökkentheti a kínokat a tisztítótűzben. Pio atya stigmái és a „szentek" szenvedései be tudják végezni azt, amire Krisztus keresztáldozata képtelen volt. Megismételve egy előbbi idézetet: „Krisztus nyomdokait követve azok, akik hisznek benne, mindig hordozzák az ő keresztjeiket, hogy vezekeljenek a saját és mások bűneiért." Krisztus keresztje csupán *megbocsátani* tudott, a bűntől *megtisztítani* viszont nem. A mások által hordott keresztek azonban képesek erre, vagyis többet érnek, mint Krisztus keresztje!

Láthatjuk, hogy a purgatórium doktrínája több végzetes ellentmondást tartalmaz. Kijelenti, hogy az egyénnek muszáj szenvednie a bűnöktől való tisztulásért, ugyanakkor azt is kijelenti, hogy nem muszáj - ha bizonyos szabályoknak eleget tesz. A szenvedéstől való megmenekülés legfőbb eszköze a misék ismételgetése, de ezen kívül sok más is van. A purgatóriumi szenvedések csökkentésére vagy teljes megszüntetésére a „búcsúk" is szolgálhatnak. Ennek a doktrínának a leírása a B) *függelékben* található.

FÜGGELÉK B)

BÚCSÚK

A búcsú az időleges büntetés elengedése Isten előtt azokért a bűnökért, melyek maga a bűn tekintetében már el vannak törölve; a búcsút a kellően felkészült krisztus-hívő bizonyos meghatározott feltételekkel az egyház közbejöttével nyeri el, amely mint a megváltás szolgája hivatalosan kezeli és alkalmazza a Krisztus és a szentek által adott elégtétel kincstárát.
A búcsú aszerint részleges vagy teljes, hogy a bűnökért járó időleges büntetéstől részben szabadít-e meg vagy teljes egészében. A részleges vagy teljes búcsút bármely hívő elnyerheti a maga számára, vagy fordíthatja könyörgésként az elhunytak javára.
(Az Egyházi törvénykönyv egyik kánonja)

Isten egyszülött Fia kincset szerzett az egyház számára ezt az áldott Péterre, a menny kulcsainak őrizőjére bízta, illetve az ő utódaira, Krisztus földi helytartóira, hogy megosszák azt a hívekkel… Az „egyház kincsestára" felbecsülhetetlen értékű és kimeríthetetlen; ebbe tartoznak a Krisztus által szerzett érdemek, az Áldott Szűz imái és jócselekedetei, melyek rendkívül értékesek Isten szemében, valamint azoknak a szenteknek az imái, akik jócselekedeteik által megszerezték önmaguk számára az üdvösséget, és mindent megtesznek azért, hogy testvéreik is elnyerjék azt…
(A II. vatikáni zsinat dokumentumából)

Elfogadhat- e egy Bibliában hívő keresztény egy ennyire nyilvánvalóan hamis „örömhírt", és csatlakozhat-e azokhoz, akik ezt prédikálják a világnak? Az evangéliumi keresztények irányíthatnak e jó lelkiismerettel bárkit is egy olyan egyházhoz, amely purgatóriumról és búcsúkról tanít, és egyetérthet-e azzal, hogy annak tagjai keresztények, és nem szükséges őket evangélizálni? Egy olyan egyházhoz, amely azt állítja, hogy hatalma van a menny kapuja felett és kinyithatja azt azoknak, akik a kezeibe helyezik magukat.

Sőt, azzal dicsekszik, hogy ő a „megváltás szolgája” (992. kánon). Róma pironkodás nélkül vallja, hogy az általa kínált üdvösséget részletekben lehet csupán elnyerni, és annak megvalósulása nem csupán „Krisztus érdemeiből”, hanem „minden szentek jócselekedeteiből” is származik, mindazokon túl, amit az egyénnek magának kell megtennie a saját üdvösségéért.

Megdöbbentő, hogy evangéliumi vezetők keresztényinek ismerik el a római katolicizmust, és készek mellette partnerként evangélizálni a világot! Csak azt tudjuk feltételezni, hogy tudatlanok annak igazi tanításait illetően és meg vannak tévesztve a katolikus apologétáktól származó (félre) magyarázatokkal. Máskülönben hogyan mondhatnák azok, akik egyébként a hit rendíthetetlen harcosainak látszanak, hogy az evangéliumi keresztények és a katolikusok megegyeznek az evangélium alapjait illetően?

A II. vatikáni zsinat kijelenti, hogy „a búcsúk elnyeréséért az előírt munkát el kell végezni.”[3] íme, egy további bizonyíték, ha erre még egyáltalán szükség van, hogy Róma hirdeti, ígéri és gyakorolja a cselekedetek által való üdvösséget. Mégis, bármily különös, a személynek magának nem muszáj a jó cselekedeteket elvégeznie. A Róma által kieszelt főkönyvben mások jó cselekedetei ráírhatóak az illető számlájára, és amikor az a megtévesztő számításokkal kiegyenlítődik, a menny kapuja kitárul.

A búcsúk doktrínájának eredete és kifejlődése

A búcsúk ötlete a pogányságból származik: vagyis az az ötlet, hogy szenvedések, formulák ismételgetése, szentélyekhez való zarándoklások és isteneknek szóló áldozatok érdemlegesek és az isteneket jóindulatra hangolják a halandók iránt. Az az ötlet, hogy az „Üdvözlégy Mária” számtalan elmondásával, vagy a feszület csókolgatásával és a formulák ismételgetésével csökkenthetők a purgatóriumi szenvedések, amelyre Krisztus keresztáldozata nem volt elégséges, önmagában is téves, de az a tanítás, hogy a búcsú a halottakra is alkalmazható, egy mennyiségi ugrással nagyobb abszurditás. Az az elmélet, hogy valakinek, aki nem tette meg a szükséges „előírt munkákat”, jó magaviseletért idő engedhető el a purgatóriumból, ismételten elárulja a katolicizmus szemfényvesztését. Pénzzel minden megoldható!

A búcsú „örömhíre" Róma egyik legdurvább bibliaellenes és illogikus doktrínája, amely a középkorból származik, és mind a mai napig hatályban van. A pogány eredet elhomályosult, a búcsú az évek folyamán fokozatosan a római katolicizmus részévé vált, és a pápaság legjövedelmezőbb ügyletévé fejlődött. Elméletileg egyetlen mise elegendő lenne, hogy minden lélek megszabaduljon a purgatóriumból; Mária, akinek a hatalma végtelen, egy pillanat alatt megtehetné ezt; és a pápák, akiknek a hatalma szintén korlátlan, egy tollvonással kiüríthetnék a purgatóriumot egy megfelelő búcsú megírásával. Miért nem történik ez meg mégsem? Talán nincs elég szeretet bennük a lelkek iránt? A válasz nyilvánvaló. Von Döllinger ezt írja: Trionfo, akit XXII. János a pápai jogkör részletes kifejtésével bízott ! meg, rámutatott, hogy a pápa - mint Krisztus értékeinek letéteményese - egyetlen tollvonással kiüríthetné a purgatóriumot a búcsúival minden ott fogva tartott lélektől, azzal a feltétellel, hogy valaki betölti a búcsúk elnyerésére lefektetett szabályokat. Azt tanácsolta azonban a pápának, hogy ezt ne tegye (Noha) a pápa hatalma oly mérhetetlenül nagy, hogy egyetlen pápa sem ismerheti meg annak terjedelmét.

Az üres purgatórium megállítaná a misékért tett felajánlások bevételözönét, a végtelen hálákat és szívességeket. Éppen ezért a purgatóriumból való szabadulás feltételeit bonyolultabbá tették, aminek következtében még nagyobb szükség lett az egyház szolgáltatásaira. A búcsúk doktrínáját 1343-ban VI. Kelemen pápa tette az egyház hivatalos dogmájává. Kelemen úgy okoskodott, hogy „Jézus vérének egyetlen cseppje is elegendő lett volna az egész emberiség megváltására." A kereszten kiontott vér maradéka az az érték, „megnövelten az Áldott Szűz érdemeivel és a szentek buzgó jócselekedeteivel (a saját üdvösségükhöz szükséges jócselekedeteken felül)", amely a fent említett „kincstárat" alkotja. Az 1476-os pápai bullában IV. Sixtus pápa „kiterjesztette ezt a kiváltságot a purgatóriumban lévő lelkekre (az ott eltöltött szenvedésük idejének csökkentésére) azon feltétellel, hogy egy élő hozzátartozójuk búcsút vásárol tőlük (az egyháztól)."

Ebből az „egyházi kincstárból" kerül az üdvösség és a megváltás apránként kiosztásra a hét szentség által a katolikus klérus közreműködésével. Lehetetlen tudni, hogy az egyes cselekedetekért, rítusokért, vagy búcsúkért mennyit számítanak be, vagy, hogy azokat meddig kell folytatni. Az

egyénnek soha nem adatik kielégítő bizonyosság a mennybejutásról. Újabb és újabb rózsafüzéreket kell mondani, újabb és újabb miséket kell celebrálni, újabb és újabb felajánlásokat kell tenni, hogy még több kegyelmet nyerhessenek az egyháztól. Péter, aki a katolikusok szerint az első pápa volt, figyelmeztetett azokra a hamis tanítókra „akik veszedelmes eretnekségeket fognak becsempészni és a telhetetlenség miatt költött beszédekkel vásárt úznek belőletek" (2Péter 2,1-3). Vásár valóban! Egyetlen aranybánya sem versenyezhetne vele!

A katolicizmusban soha senki nem megy át a halálból az életre, ellentétben Krisztus ígéretével 0ános 5,24), hanem az egyház segítségével állandóan az üdvösség kiérdemlésének a folyamatában van, várakozván a purgatóriumi tisztulás befejeződésére. Mi több, egy katolikusnak a kiközösítés a büntetése, ha azt mondja, hogy üdvössége van és tudja, hogy örök életet nyert Krisztus befejezett váltságművébe vetett hite által. Az örömhír szívét és lényegét, amelyet az evangéliumi keresztények vallanak, a katolicizmus tagadja hivatalos katekizmusaiban, kánonjaiban, törvényeiben és dogmáiban; és mindazokat, akik bátran kiállnak a bibliai örömhír mellett, kiátkozzák.

A kegyelem kiérdemlése

Szinte korlátlan az a zseniális „kegyelmi eszköztár", amelyet a pápák és segédjeik megalkottak. A kegyelem kiérdemlésének (ez a kifejezés már önmagában ellentmondásos) egyik legnépszerűbb módja a Kármel hegyi Miasszonyunk barna skapuláréjának viselete (amelyre már a korábbiakban utaltunk). A „Szombati Kiváltság" egy bullán alapszik, amelyet feltehetően 1322. március 3-án adott ki XXII. János (kinyilatkoztatva), hogy azok, akik viselik a skapulárét és két másik feltételt is teljesítenek megszabadulnak a purgatóriumtól (Szűz Mária által) a halál utáni első szombaton."

XXII. János pápa eretnekségei és gonoszsága ellenére, sok más pápa (V Sándor, VII. Kelemen, V. Piusz, XIII. Gergely stb.)[7] is megerősítette a barna skapuláréról való tanítását, amely önmagában is nyilvánvalóan teljesen ellentétben áll a Szentírással. X. Piusz pápa kijelentette: „Én hordom a ruhadarabot; soha ne vegyük le azt." XI. Piusz pápa „örvendezve vallotta meg: A Szűz Skapulárét anyám karjaiban tanultam meg szeretni„ V.

Pál pápa megerősítette, hogy „a Boldogságos Szűz meg fogja segíteni a Kármelhegyi Boldogságos Szűz rendjének Testvéreit és Nővéreit a haláluk után" XV Benedek pápa „részleges búcsút ajánlott fel a skapuláré megcsókolásáért." És 1950-ben XII. Piusz pápa megírta híres szavait a skapulárét illetően: „Legyen ez számotokra Mária Szeplőtelen Szívének való odaszentelésetek záloga, amire különösen buzdítunk titeket ezekben a nyomorúságos időkben."[s] Szóltunk már arról az ellentmondásról, hogy a búcsút a purgatóriumbéli idő rövidítésére tervezték, noha azt a szenvedés általi - éppen a mennybe való bejutás érdekében történő - megtisztulás hivatott elvégezni. Ez teljesen értelmetlen. Egy józan hívő nem tehet mást, csak csodálkozhat azon, hogy hogyan és miért lehet búcsút szerezni egy feszület iránti rajongással, avagy hogy egy mise hogyan lehet hatásosabb Krisztus igazi kereszthalálánál, vagy hogy a kálvária megjelenítése hogyan viheti végbe azt, amire Krisztus halála képtelen volt. Ez is mind teljesen értelmetlen. Ám a katolikusokat arra tanítják, hogy semmit ne firtassanak, hanem egyszerűen fogadják el, amit az egyház mond.

A II. vatikáni zsinatnak van egy 20 cikkelyből álló, a korábbi szabályokat módosító, bonyolult feltételeket tartalmazó terjedelmes szakasza arra vonatkozóan, hogy mikor és hogyan nyerhető el egy búcsú. Ez arra emlékeztet minket, amikor a Máté 23-ban Jézus elítélte a rabbikat szabályaik labirintusáért, amely az embereket az ő szellemi vezetésükre utalta. Róma ugyanezt tette. Az Egyházi törvényekre specializálódott ügyvédre lenne szükség annak kibogozásához, hogy hogyan és mikor használhatjuk a különböző „kegyelmi" ajánlatokat.

A következők jól illusztrálják ezt : Az a hívő, aki áhítattal használ egy kegyeleti tárgyat (feszület, kereszt, rózsafüzér, skapuláré, vagy medál) miután azt bármely pap megfelelően megáldotta, részleges búcsút nyerhet. Ha azonban a kegyeleti tárgyat a pápa vagy bármely püspök áldotta meg, akkor a hívő, aki azt áhítattal használja, teljes búcsút is nyerhet Péter és Pál apostolok ünnepén, feltéve, ha hitvallást is tesz bármely jóváhagyott formula szerint A részleges búcsúk eddig meghatározott módját - napok és évek szerint - megszüntették. Ehelyett új mértéket állapítottak meg szabványként: mostantól kezdve a részleges búcsút csupán „részleges búcsúdként jelölik, a napok és évek meghatározása nélkül.

Amennyiben Róma tévedett a múltban a búcsúra vonatkozó szabályokat illetően, hogyan lehet bárki is biztos abban, hogy most nem történik ugyanez? És mi van azokkal,, akik az előző szabályokra hagyatkoztak? A napok és az évek eltörlése természetesen semmit sem jelentett, hiszen az egyház azt sem tudta megmondani, hogy eredetileg mennyi időt kellett volna a purgatóriumban eltölteni. Az új szabályok szerinti búcsúnak sincs semmi értelmezhető fontossága. És miféle „Isten" lenne az,, aki meghajlítaná igazságát ilyen mesterkedésekre, attól függően adagolva kegyelmét, hogy a cselekedetek bizonyoson ünnepnapokon történtek-e, vagy hogy egy pap vagy egy püspök „áldotta-e meg" az állítólagos kegyelmi tárgyakat!

A teljesen ismeretlen hatással bíró búcsúk elnyerésének legfőbb eszköze természetesen a mise. A 904. kánon kijelenti: „A papok sohase feledkezzenek meg arról, hogy az eucharisztia áldozatának misztériumában újra meg újra a megváltás műve valósul meg; gyakran misézzenek". Ahogy azt korábban említettük, ahelyett hogy egy már befejezett váltságműre való megemlékezésről lenne szó, minden egyes mise egy piciny kis lépéssel közelebb visz a teljes megváltáshoz. Azt senki nem tudja, hogy egy lépés vajon mekkora, de nagyon picinynek kell lennie a sok millió misét tekintve, melyeket folyamatosan celebrálnak bizonytalan eredménnyel.

Üdvösség eladó

A búcsúk árusítása volt az, ami minden másnál inkább kiváltotta Luther haragját olyannyira, hogy 95 tézisből *álló listát szegezett* Wittenberg várkápolnájának a kapujára, kirobbantva ezzel a reformációt. Ahogy azt láthattuk, az üdvösséget a búcsúk mellett sok egyéb módon is áruba bocsátották, és ez így van mindmáig. Az árat bár „adomány- nak" nevezik, tulajdonképpen mégis pénz cserél gazdát, és az üdvösség ígérete az, ami ösztönzi az „ajándékot." Will Durant történész érdekes kommentárral szolgál: A búcsúcédulák árusításának kalmárszelleméhez hasonló volt a pénzösszegek, adományok, hagyatékok elfogadása és szorgalmazása a klérus által misék celebrálásáért, amelyek állítólag megrövidítették a halott lélek büntetésének idejét a purgatóriumban. A jámbor, istenfélő emberek hatalmas összegeket szenteltek erre, akár azért, hogy könnyítsenek az eltávozott hozzátartozón vagy baráton, akár azért, hogy a saját haláluk

utáni purgatóriumbéli megpróbáltatásaikat rövidítsék le, vagy szüntessék meg teljesen. A szegények reklamáltak, . hogy mivel ők képtelenek fizetni a misékért és a búcsúkért, a földi gazdagok azok, akik öröklik a mennyek országát, nem pedig a szelídek; Kolumbusz pedig rezignáltán magasztalta a pénzt, mondván: „Annak, aki azt birtokolja, hatalma van lelkeket szállítani a paradicsomba."

Micsoda szélhámosság! Mintha Istent pénzért meg lehetne vásárolni! Spanyolországban a keresztes háború éves pápai bulláját mindenkinek meg kellett vásárolnia hét éves kor felett. Senkit nem lehetett eltemetni, ha a koporsóban nem volt ott a bulla legfrissebb kiadása. A bulla megvásárlásakor azonnali búcsút és minden bűntől való feloldozást adott, kivéve az eretnekséget és a cölibátusi fogadalom megszegését. Egy katolikus megfigyelő a XVIII. századi Spanyolországban a következő elítélő megjegyzést tette a bullára vonatkozóan: Úgy gyanítjuk, hogy ez a bulla több lelket taszít a pokolba, mint amennyit attól megmenteni képes, mivel a világon ez adja a legnagyobb bátorítást a bűnre. Egy ember például azt mondhatná: nyugodtan kielégíthetem a vágyaimat és kívánságaimat, elkövethetem az összes gonoszságot, mégis biztos lehetek a bűnbocsánatban, ha megvásárolom a bullát két reálért *(spanyol ezüstpénz).* Ugyanezt az elvet követve, lelkiismeret-furdalása sem lehet, mert ha egy ember elkövet valami nagy bűnt, elmegy gyónni, ott feloldozást kap, megveszi a bullát - vagyis a vétkezési engedélyt — *és* a lelkiismerete tökéletes nyugalomban van, olyannyira, hogy miután megkapta a feloldozást, mehet újra vétkezni, aztán ismét a feloldozásért.

A jól ismert katolikus apologéta, Peter Kreeft azt állítja, hogy „az egyház hamar összeszedte magát (röviddel Luther Márton elpártolása után) és betiltotta a búcsúk árusítását„[3] Charles Colson tévesen ugyanezt állítja.[14] Természetesen ez egyszerűen nem igaz. De még ha igaz is lenne, nem lehet oly könnyen eltekinteni a nagy csalástól, amely kifosztotta a hívőket a pénzükből, és eközben megfosztotta őket még az üdvösségüktől is. Az üdvösség áruba bocsátása milliókat csapott be az évszázadokon keresztül, egészen a reformációig. Adott-e valamilyen kárpótlást az egyház? Természetesen nem. Valamilyen kártérítést azoknak, akik átléptek az örökkévalóságba azt gondolván, hogy megvásárolták az üdvösségüket? Nem. És tragikus bár, de a csalás mind a mai napig folytatódik.

Kreeft, a többi katolikus apologétához hasonlóan elismeri azt a tényt, hogy a búcsúk hamis és gonosz doktrínája a mai katolicizmusnak is szerves része. Még mindig adnak pénzt az üdvösség biztosítására. Ahogy azt már korábban írtuk, a II. vatikáni zsinat kijelenti: „Az Egyház megparancsolja, hogy a búcsúk használatát folytatni kell és kiátkozással sújtja azokat, akik azt állítják, hogy a búcsúk haszontalanok, vagy hogy az Egyháznak nem áll hatalmában azok adományozása az üdvösség elnyeréséért."

Helytelen védekezés az, hogy a múlt utálatosságait már nem gyakorolják Rómában. Nagyon is gyakorolják, méghozzá teljes nyíltsággal, különösen a katolikus országokban. Az Egyesült Államokban kevésbé, de az üdvösség (persze csak tyúklépésben a mennyország felé) még ott is megvásárolható az egyháznak tett felajánlások által. E könyv szerzőjének egyik barátja, akinek az apja nemrégiben meghalt az Egyesült Államokban, elmondta, hogy több mint kétezer dollárt költöttek a misecédulákra az édesapja temetésén, melyek jó néhány mise elmondására elegendőek, hogy kisegítsék őt a purgatóriumból.

Róma a kétségbeesés evangéliumát nyújtja híveinek. Katolikus tömegek élnek rettegésben a halálos bűn elkövetésétől vagy attól, hogy valamit kifelejtenek a gyónásból, vagy hogy megszegnek valamely szabályt vagy rendeletet, amit az egyház írt elő az üdvösséghez. Következésképpen teljesen az egyház kegyétől függnek, attól várván üdvösségüket, ahelyett, hogy megpihennének Isten gazdag kegyelmében és Krisztusnak a Kálvárián befejezett váltságművében.

FÜGGELÉK C)

Királyok feletti uralom: további dokumentáció

János azonosításának egyik kulcseleme a fenevadon ülő asszonyra vonatkozóan az az állítás, hogy az asszony egy város, amely a föld királyai felett uralkodik. Nagy gondossággal dokumentáltuk azt a tényt, hogy a pápai Róma betöltötte ezt a próféciát, és hogy az egyetlen város, amely

megfelel az összes többi kritériumnak is, amelyeket János a fenevadon ülő asszony azonosítására leír. Bárkivel kiállunk, hogy találjon Román és annak utódján, a Vatikánon kívül még egy olyan várost, amely betölti a Jelenések 17-ben kijelentett valamennyi jellemzőt.

Krisztus Jánosnak adott kijelentése, miszerint egy vallási testület, amely Krisztus mennyasszonyának vallja magát, királyokkal szentségtelen közösségbe lép, és még uralkodik is felettük, kétségtelenül az egyik legfigyelemreméltóbb prófécia a Szentírásban. Jó néhány könyv telne meg bizonyítékokkal, hogy a nevezett próféciát a római katolikus egyház teljességgel betöltötte. Itt azonban hely hiányában csak néhány dokumentációval szolgálhatunk az érdeklődőknek.

Mindenki bírája - senki által nem ítélve

X. Leó pápa (1513-21) az összes ország bíróságának megtiltotta, hogy valakit olyan bűnért ítéljen el, amelyre az egyház - a törvényszegésekre kiszabott díj kifizetése ellenében - feloldozást adott. Ha egy bíró megpróbálta ezt a rendeletet kikerülni, rövid úton kiközösítették. Az egyházból való kiközösítés egyben az állampolgárság elvesztését is jelentette, és a polgári hatóságoknak kötelező volt az egyház rendeleteit megtartani. IV Pál pápa (1555-59), egy *par excellence* inkvizítor, keresztények páratlan kínzója és zsidók üldözője, olyan trágár beszédű és hazudozó volt, hogy kijelentéseit nem lehetett elhinni, csupán legalább két tanú esküjére. Állandóan ellenségeskedett, még az akkori pápaság két barátjával, V Károly és II. Fülöp királyokkal is, mivel az Ő elméjében a pápaság legfőbb célja „királyok és uralkodók láb alá tiprása" volt.[1] Közvetlenül 1559-ben bekövetkezett halála előtt, válaszolva az egyre növekvő protestáns hitszakadásra, amely akkorra már riasztó méreteket öltött és magát a kardinális kongresszust is invázióval fenyegette, IV Pál kiadta a Cum *ex Apostolatus Officio* bulláját.

Mint „Róma Püspöke, Isten és a mi Urunk Jézus Krisztus földi helytartója, nemzetek és országok feletti teljes hatalom birtokosa, minden ember ítélője, és senki által nem ítélve e korszakban", IV. Pál azt állította, hogy korlátlan hatalommal rendelkezik az összes monarchia eltávolítására, és bárki javainak az elkobzására mindenféle törvényes eljárás nélkül; akik pedig segíteni próbálták a kiforgatottakat, azokat kiközösítették.

A nyilatkozat kijelentette: Bármely személy, akiről kiderül, aki elismeri, vagy akire rábizonyosodik, hogy elhagyta a katolikus hitet, vagy eretnekségbe esett, vagy skizmának *(elszakadásnak)* részese, vagy annak ösztönzője vagy elrendelője, a fent említett büntetés alá kerül (kiközösítés és vagyonelkobzás), élvezzenek bármilyen pozíciót, rangot, rendi állást vagy előkelőséget, *még* akkor is, ha egy gróf, báró, márki, herceg, király vagy uralkodó világi hatalmával és tiszteletével rendelkeznek Senki embernek nem megengedett ezen állítás vitatása Ám ha valaki megpróbálná ennek megkísérlését, legyen tudtára, hogy a Mindenható Istennek és az Ő áldott apostolainak, Péternek és Pálnak haragját vonja magára.
Kelt Rómában, a mi Urunk megtestesülésének 1559. évében, a márciusi Kalendae-ját megelőző tizenötödik napon, a mi pápaságunk negyedik évében.

V Sixtus pápa (1585-90), aki átíratta a Bibliát, hogy hozzáalakítsa saját különös ötleteihez, kijelentette, hogy nem csupán vallási, hanem világi fennhatósággal is rendelkezik a királyok és hercegek felett, és hogy jogában áll „kinevezni vagy eltávolítani tetszése szerint bárkit bármikor, az uralkodókat is beleértve." És ez nem csak üres fenyegetés volt. Azokban a napokban általánosan hitték, hogy a római katolikus egyházon kívül nincs üdvösség. így a pápa általi kiközösítés fenyegetése rettegésben tartotta az uralkodókat, mivel az egyenlő volt az örökkévaló ítélettel a pokolban.

XI. Kelemen pápa az 1715-ös In *Coena Domini* bullájában mindenkit kiközösített, aki nem engedelmeskedett a Szentatyának, és külö- nősen azokat, akik nem fizették meg neki adójukat. A bulla kijelentette, hogy a pápa rendelkezik a legfőbb hatalommal minden ember (beleértve a fejedelmeket is) és ügyeik felett, legyenek azok világiak vagy vallásiak. A következő pápák is megerősítették ezt a dogmát, és Róma azóta sem vonta vissza.

A pápai uralom fenntartása

A Vatikánt a „világ egyik legpompásabb művészeti tárházának" és „a világ legjelentősebb kincstárának" nevezik. Ennek a kincsnek egy része (például Michelangelo *Piétája)* világ körüli úton van, amely a coloradói

Denverben kezdődött, összehangolva II. János Pál pápa 1993. augusztusi látogatásával. A körút következő állomása Buenos Aires volt. A műkincs előreláthatólag csak 2000-re kerül vissza a Vatikánba, „időben a keresztény millennium ünneplésére." Az egyik ilyen kiállított tárgy IX. Piusz pápának, az I. vatikáni zsinat összehívójának ti- arája. A tiara leírásának egy részlete: A korona a pápaság szuverenitásának egyik jelképe A tiara gyöngyökkel és drágakövekkel van ékesítve, és latinul az alábbi szöveget vésték bele: „Krisztus csalatkozhatatlan Helytartójának; A világ Legfőbb Kormányzójának a földön; A nemzetek és királyok Atyjának."

Láthatjuk, hogy az olyan állítások, hogy a pápa a föld királyai felett uralkodik, betöltik János látomását. Ezeket Róma soha nem vonta vissza, tehát a pápákat még mindig a legfőbb fejedelmeknek tekinti, akik Isten nevében kormányozzák a világot. A monarchiák megszűnésével azonban nem maradtak királyok, akik felett a pápák uralkodhattak volna. A köztársaságok és demokráciák a kormányzást az emberek kezébe helyezték, és fokozatosan (legalábbis a legtöbb országban) egyenlőséget biztosítottak minden vallásnak. Már dokumentáltuk azt a tényt, hogy amint a pápák észlelték hatalmuk megingását, minden tőlük telhetőt megtettek az új kormányok aláaknázásáért. Az alapvető emberi jogok általuk történő következetes eltiprása tagadhatatlanul rekordot képez.

A pápai hatalom azonban nem halványult el annyira, mint ahogy első pillantásra látszik. A római katolikus egyház tovább folytatta tanításait (mintegy 980 millió embernek a világon), miszerint az egyházhoz való hűség a legelső, amely mindenkit feloldoz a polgári kormányzathoz való lojalitás alól. Ezt a tényt és a veszélyt, amit ez jelentett a polgári kormányok számára, Missouri Államban már több mint száz éve felismerték. Ennek következményeként Missouri Állam Alkotmányát 1864-ben módosították, megkövetelve, hogy „minden egyházi személy hűségi fogadalmat tegyen Missouri Államnak, és - következésképpen - az Egyesült Államoknak. A polgárháború e sorsdöntő pillanataiban St. Louis római katolikus érseke pásztori levelet küldött papjainak, elítélve benne a megkövetelt esküt, és a kormánnyal szembeni ellenállásra buzdította őket.

A totalitarianizmus igazolása

1870. szeptember 20-án az újonnan egyesített Olaszország erői Raffaele Cadorna tábornok vezénylete alatt áttörték Róma aurelianusi városfalait a *Porta Pia* mellett. A pápa hadserege Hermann Kanzler tábornok vezetésével csupán jelképes ellenállást tudott kifejteni. Róma és a megmaradt Pápai Állam feletti hatalmat az új Olaszország vette át. Régóta vágyott függetlenségüket éljenezve, a polgárok magatartása nyíltan ellenségessé vált az egyház felé, amely oly sokáig uralkodott vasököllel rajtuk. Amikor IX. Piusz (aki az első vatikáni zsinaton a pápai csalatkozhatatlanság ötletét keresztülvitte) néhány hónappal később meghalt, mialatt koporsóját nagy pompával vitték az utcákon a Szent Péter bazilikáig, olasz csoportok töltötték meg a teret köveket dobálva és kiabálva:

„Halál a pápára! Halál a papokra! Dobjátok a disznót a folyóba! Dobjátok a bestiát a Tiberisbe!”

Csupán a rendőrség beavatkozása tudta megakadályozni a fenyegetések végrehajtását. Ez a pápaellenes magatartás az utca embereiben évek óta növekedett már alapvető emberi jogaik lábbal tiprása miatt. Az I. vatikáni zsinat előtt öt évvel a pápa kiadta a hírhedt *Quanta cura* pápai körlevelét, amelyben elítélte „a lelkiismereti és vallásszabadság védelmezőit és mindazokat, akik azt követelik, hogy az egyház ne használjon erőszakot.”

A pápaság erőszakkal uralkodott évszázadokon keresztül, és most a pápák megrémültek a szabadság új szelétől, amely vágyat ébresztett az alapvető emberi jogok iránt. Az ilyen atmoszféra összeegyeztethetetlen volt a pápai gőggel és hatalmi ambíciókkal. A pápa bizonyos volt abban, hogy a pápai csalatkozhatatlanság dogmája, a világ különböző tájairól származó püspökök tanácsa által hivatalosan jóváhagyva, véget vet a szabadság képtelen álmainak.

Ahogy ezt egy elismert XIX. századbeli történész magyarázza: A kínhalál a vallás elleni vétkekért még mindig része volt a büntető törvénykönyvnek; az egyháznak továbbra is meg volt engedve a középkori törvénye-

lenség, a menedékjog a bűnözők számára; a plébánosoknak a teljes polgári anyakönyvezést meghagyták; a jezsuitáknak pedig a jogot, hogy bárhová behatoljanak - hogy irányítsák a királyi udvartartást, a polgárok otthonait, a közintézményeket, az iskolákat stb.; vagyis az ország teljesen a papi uralom tárgya volt.

A pápai hatalom és a klérus általi elnyomás elképesztő méreteit olvasva ámulatba ejtő, hogy az mennyire elfogadott volt az élet részeként, nemcsak az átlagemberek (akik nem tudtak szembeszállni vele), hanem a polgári uralkodók részéről is. Az egyház által elkövetett nyilvánvaló gonoszságok és igazságtalanságok láthatóan szintén nem támasztottak kételyt a pápai rendeletek megalapozottságát illetően.

Von Döllinger megdöbbentő képet tár elénk: Isten földi helytartója, akiről azt mondják, hogy Istenként cselekszik, gyakran ártatlan emberek tömegeire is kiterjesztette a néhány ember miatti büntetést; és ki bátorkodná megcáfolni őt? Ő isteni vezetés alatt cselekszik, és tetteit nem lehet mérlegelni az emberi igazság szabályaival Paradoxonnak hangzik bár, de történelmi tény, hogy minél gyanúsabbnak és botrányosabbnak tűnt a pápák viselkedése, a vallásos emberek annál inkább hajlottak arra, hogy saját kételyeiktől és gyanúiktól a pápai csalatkozhatatlanság kebelén találjanak védelmet gyerekkoruktól fogva arra taníttatván, hogy a pápa az egyház ura és mestere, akit nem lehet megcáfolni, vagy felelősségre vonni Peter Cantor már a XII, század elején elismeri, hogy a pápai romlottságra nincs bibliai igazolás de ugyanakkor szentségtörés lenne hibát találni abban, amit a pápa cselekszik.

FÜGGELÉK D)

A pápai csalatkozhatatlanság és az apostoli vonal

A XIV. század kezdetén az egyház csalatkozhatatlanságának mibenléte még nem volt pontosan meghatározva. Az a gondolat, hogy a pápának személy szerint csalatkozhatatlannak kellene lennie, még teljesen újszerű és az addigi hagyományos tanításokkal túlságosan ellentétben álló volt ahhoz, hogy szélesebb körben elfogadják. (Brian Tierney: A pápai csalatkozhatatlanság eredete (Origins of Papai infallibility) c. művéből)

Róma nyilatkozott, a vita ezzel le van zárva. (Szt. Ágoston 354-430)

Annak érdekében, hogy a pápai csalatkozhatatlanságban és a római katolikus egyházon keresztüli egyedüli üdvösség dogmájában való hitet terjeszteni tudják, az egyházi hierarchia eltüntette a tényeket és újra írta a történelmet. Az egyik ilyen példa az előző augustinusi idézet. Ha Augustinus, ahogy az érvelés szól, az egyház legnagyobb teológusa kész volt alárendelni magát mindennek, amit Róma (a pápa és hierarchiája) elrendelt, akkor az átlagos katolikusoknak is minden bizonnyal ezt kell tenniük. Ez az alávetettség azonban nem az, amiről Augustinus beszélt. Összefüggéseiben az idézet másról szól. Két zsinatnak kellett határoznia egy vitatott ügyben és Róma püspökének is egyet kellett értenie, ami „több mint elegendőnek tűnt Augustinusnak, hogy az ügy lezártnak tekinthető legyen. Az hogy a római ítélet önmagában nem volt perdöntő, és hogy egy *Concilium Plenarium-ra* volt szükség a döntéshez, ő maga is vallotta."

Terjedelmes írásaiban Augustinus sehol máshol nem említi, hogy Róma püspöke mondta volna ki az utolsó szót hit és erkölcs dolgában. Mi több, Augustinus azt mondta, hogy az afrikai egyháznak igaza volt, amikor elutasította István Római püspök (254-257) véleményét a keresztségi vitákat illetően. Augustinus számos argumentumában egyetlen egyszer sem utalt arra, hogy Róma püspökével, mint a hit végső döntőbírájával kellene tanácskozni, vagy hogy egyáltalán tanácskozni kellene.

Érdemes érdekességként megemlíteni, hogy amikor a niceai zsinat 325-ben úgy határozott, hogy Róma, Alexandria és Antióchia három püspöke (az a fogalom, hogy „pápa", akkor még ismeretlen volt) feljebbvalónak tekintendő kevésbé fontos keresztény központok püspökeinél, Róma akkori püspöke elutasította ezt a megkülönböztetést.

Lars Qualben történész megjegyzi: A konstantinápolyi egyetemes zsinat 381-ben a város püspökét pátriárkának nevezte ki; a kalkedoni egyetemes zsinat 451-ben ugyanezt a címet adományozta Jeruzsálem püspökének (kihagyva Róma püspökét) és Konstantinápoly pátriárkáját (nem Rómáét) szavazták meg az egész egyház legfőbb püspökének. Miután a nyugati birodalom 476-ban összeomlott, Konstantinápoly császára lett az

egész világ ura, és ebben az új szerepében természetesen biztosított néhány kiváltságot a város pátriárkájának Róma püspöke és Konstantinápoly pátriárkája lett a két fő versenyző az egyház feletti hatalomért.

Az uralkodók által először jóváhagyott doktrína

Az uralkodók valóban kijelentették Róma püspökének elsőbbségét a nyugati egyház felett (de nem az egyetemes egyház felett) és már az V. századtól a „római pápának" nevezték. Egy ediktumban III. Valentinianus és II. Theodosius uralkodók 445-ben kijelentették: „Ezen örök érvényű ediktumban elrendeljük, hogy Gallia vagy egyéb tartományok püspökeinek nem törvényes bármit megkísérelni az ősi hagyományok ellenében a nagy tiszteletű ember, az Örök Város Pápájának felhatalmazása nélkül."

Meg kell jegyeznünk, hogy a pápai hatalomnak ezen elismerése az uralkodóktól származik, és nem az egyházat képviselő egyetemes zsinattól. A cél az uralkodók részéről nem a Szentírással való azonosulás, hanem a birodalmon belüli egység fenntartása - illetve a rivális püspökök és követőik közötti egység fenntartása volt. Rómának, mivel főváros volt, nemcsak a polgári, hanem az egyházi hatalom központjává is kellett válnia.

A katolikusoknak továbbá azt a tényt is el kellett fogadniuk, hogy míg az uralkodók tiszteletben tartották Róma püspökének hatalmát, azt is világossá tették, hogy ők mégis fölötte állnak. Justinianus „Az egyház és az állam kapcsolata" című 535. április 17-i ediktumában kijelentette: „Valóban létezik a klérus és a laikusok közötti megkülönböztetés a kereszténységben; gyakorlati okokból azonban az uralkodó mindkettőnek irányítója, felügyeletet gyakorolva, mint ahogyan ezt nyilvánvalóan teszi is, a klérus „erkölcsi jóléte" felett."

Évszázadoknak kellett eltelnie, mielőtt a pápák kialakíthatták az uralkodók és királyok feletti hatalmukat, és még hosszabb időnek, mielőtt a pápai csalatkozhatatlanság és az egész egyház feletti uralom teljességgel kiépült. Mi több, a zsinatok fenntartották a pápák feletti hatalmukat. Nem egy zsinat utasított el különböző trónkövetelőket, akik Péter trónjára pá-

lyáztak, és akik mind ragaszkodtak ahhoz, hogy ők Krisztus igazi helytartói. Róma püspöke ugyan olykor-olykor megkísérelte önző célokból kiterjeszteni hatalmát az egyház többi részére is, de azt a kereszténység általánosságban egészen az ezredfordulóig elutasította. A pápa akkor még nem hivatkozhatott hagyományokra vagy zsinati határozatokra elképzelésének támogatására.

Az igény végül is nyugaton valósult meg 19 évvel a nagy szakadás után, amikor 1073-ban VII. Gergely pápa megtiltotta a katolikusoknak, hogy Róma püspökén kívül bárki mást pápának nevezzenek. Ezelőtt sok püspököt címeztek barátságosan „pápának" vagy „papának." Noha a római katolikus egyház a „pápákat" a legkorábbi időktől számítja, és az összes állítólagos római püspökre ma már általánosan mint pápára utalnak, a valóság az, hogy ezt a címet ezzel a jelentéssel 1073 előtt nem fogadták el.

A csalatkozhatatlanság megmentése annak tagadásával

Rámutattunk, hogy a mód, amellyel sok pápa megszerezte hivatalát (haderő, prostituáltak manipulációi, pénzösszegek, császári támogatás, erőszak stb.), ellene mond annak az állításnak, hogy a pápaság Pétertől származik töretlen apostoli vonalon keresztül. A tény, hogy időnként egyszerre több pápa is elfoglalta „Péter székét" - mindegyik állítva magáról, hogy ő az igazi és csalatkozhatatlan pápa, az egyház feje, és mindegyik felhasználva állítólagos hatalmát a másik kiközösítésére - szintén bizonyítéka annak, hogy az „apostoli vonal" csupán fikció. Legutoljára, amikor egynél több pályázó követelte magának a pápaságot, a dolgot oly módon intézték el, ami szintén kirántja a szőnyeget a pápák alól, hogy bármilyen érdemleges igényt támaszthassanak a csalatkozhatatlanságot illetően.

A XV század elején három ember igényelte magának a pápaságot. XII. Gergely (1406-15), akinek első pontifikátusi cselekedete az volt, hogy a daráját 6000 florenusért (*ezüst forint*) zálogba adta, hogy kifizethesse szerencsejátékokból származó adósságait; XIII. Benedek (1394- 1423) Avignonból, egyike azoknak a pápáknak, akik az avignoni pápai palotában lakoztak a több mint száz évig tartó skizma alatt, riválisokkal mind Rómában, mind Avignonban, akik azt állították magukról, hogy ők az igazi

pápák, és kiközösítették egymást, végül V Sándor (1409-10), akinek legfőbb időtöltése a dorbézolás volt, és akit a palotájában 400 női szolgáló látott el. Ez utóbbi pápát Baldassare Cossa mérgezte meg, aki a pápai széket XXIII. János néven foglalta el (1410-15).

A konstanzi zsinat (az addigi legnagyobb zsinat nyugaton, 300 püspök, 300 doktor és 15 egyetem képviselőjének részvételével) mindhármukat megfosztotta címüktől. Noha ma már „ellenpápaként" tartják számon, mégis XXIII. János pápa volt az, aki 1414-ben, mindenszentek napján formálisan megnyitotta a zsinatot. Olyan nagy volt az intrika az egyházvezetők ezen gyűlése körül, hogy több mint 500 ember végezte a közeli Konstanzi-tóban a szent találkozó négy éves időtartama alatt. Azt is feljegyezték, hogy 1200 prostituáltat kellett szállítani a jókedvű püspökök, kardinálisok és segédjeik számára. Ugyanez a zsinat volt az, amely Husz Jánost máglyahalálra ítélte 1415-ben azért, mert azt tanította, hogy a Szentírásnál nincs nagyobb tekintély, és annak minden ember, még a papok és a pápák is, kötelesek lennének engedelmeskedni krisztusi szent életet élve.

A három fentnevezett pápa közül, akik mind Krisztus helytartójának vallották magukat, csupán XII. Gergely szerepelt a hivatalos listán törvényes pápaként (annak ellenére, hogy a zsinat őt is elutasította), a másik kettőt pedig antipápaként tartják számon. Amikor 1958-ban XII. Piusz pápa utódja a XXIII. János nevet vette fel, több katolikus bíborosnak, látva, hogy pápai listájukon már szerepel egy XXIII. János, gyors korrekciókat kellett foganatosítani. Az eredeti XXIII. János pápát „kalóznak, tömeggyilkosnak, tömegparáznának - testvérnők iránti kiméletességgel házasságtörőnek - a legendák határait messze meghaladva, *par excellence.* szentségárulónak, zsarolónak, stricinek és mocskos trükkök mesterének" írták le.

Kalandfilmekhez illő fordulattal, XXIII. János pápa, aki hatalmas pompával nyitotta meg a zsinatot, ugyanazon zsinat által lett börtönre ítélve. Sokkal enyhébben bántak vele, mint amire rászolgált volna, ugyanis az eredetileg 54 ellene szóló vádat ötre szorították le. Edward Gibbon szarkasztikusan írt erről A *Római Birodalom hanyatlásának és bukásának története* (The History of the Decline and Fali of the Román Empire) című művében: „A legbotrányosabb vádakat XXIII. János ellen elejtették;

Krisztus helytartóját csupán kalózkodással, gyilkossággal, nemi erőszakkal, szodómiával és megrontással vádolták (és találták bűnösnek)." Míg a megvesztegethetetlen Husz Jánost máglyára küldte a konstanzi zsinat, mivel szót emelt az egyház reformjáért, XXIII. János pápának csupán három év börtön jutott számtalan visszataszító bűnéért.

A konstanzi zsinat Oddo Colonna kardinálist nevezte ki pápának, aki V. Mártonnak nevezte magát (1417-31), és aki XXIII. Jánost, ezt a mesterbűnözőt és gyilkost börtönből való szabadulása után Frascati püspökének és Tusculum kardinálisának nevezte ki. Ezek után a római katolikus egyház hatalmát gyakorolva Baldassare Cossa kardinális papokat szentelt fel, és az ostyát és a bort ünnepélyesen Krisztus testévé és vérévé változtatta - vagy legalábbis ez volt, amit a hívők gondoltak. Mint kardinális XXIII. János elítéltetése ellenére is jogosult volt új pápák megválasztására a többi kardinálissal együtt, akik szintén nem maradtak el messze tőle a bűnök tekintetében.

A sors iróniája, hogy a konstanzi zsinat három rivális pápától mentette meg az egyházat a pápaság feletti hatalmának megtartásával. A szavazás egyhangú volt az alábbi irányelv meghatározásában: Minden törvényesen összehívott, az egyházat képviselő egyetemes zsinat közvetlenül Krisztustól nyeri hatalmát, és mindenki, a pápát is beleértve, aláveti magát a hit dolgait, a skizma gyógyítását, és az egyház reformációját illetően.

Ha a pápai csalatkozhatatlanság, ahogyan az ma ismert, már akkor elfogadott lett volna, a három rivális pápa dilemmájának ezen megoldása elképzelhetetlen lett volna. A pápai csalatkozhatatlanság dogmája, amelyet 1870-ben az I. vatikáni zsinaton mondtak ki, önmagában tagadása annak az autoritásnak, amit a konstanzi zsinat gyakorolt a pápák felett az egyház megmentése érdekében.

Von Döllinger megjegyzései figyelemre méltóak, különösen mivel könyve néhány héttel azelőtt látott napvilágot, hogy az I. vatikáni zsinat megcáfolhatta volna Konstanzot a zsinati kontra pápai hatalom lényegbevágó kérdésében: XII. Gergelyt és XIII. Benedeket elhagyták kardinálisai, és mindaz, amit a római egyház alakításáért tenni lehetett, a kons-

tanzi zsinaton történt. Ha egy pápa a zsinat alá tartozik a hit dolgait illetően, akkor nem csalatkozhatatlan; az egyház és az azt képviselő zsinat örökli Krisztus ígéreteit, nem pedig a pápa, aki hibázhat a zsinaton kívül, de a zsinat megítélheti őt a hibáiért.

És ha a zsinat határozatai tagadják a pápai rendszer alapvető pozícióját, ezáltal hallgatólagosan, de sokatmondóan rámutatnak annak hibáira és visszaéléseire. Mégis, ez a rendszer évszázadokon át fennmaradt az egyház vezetésében, ma is tanítják az egyházjogi törvénykönyvekben és a szerzetesrendek iskoláiban, különösen a tomizmus teológusai által. Kimondhatatlanul vagy kifejezetten megerősítve jelen van az összes nyilatkozatban és döntésben, amelyet a pápák - az egyházi törvényalkotás új tekintélyei - kimondták. Pedig egyetlen hang sem hallatszott a pápai pozíció védelmében, és Konstanz doktrínáit sem ellenezte senki - senki nem protestált!”

FÜGGELÉK E)

Pápai eretnekek, a Biblia és Galilei

Már említettük, az eretnekség automatikus kiközösítést von maga után. Már egyetlen eretnek pápa is, ha nem tért meg eretnekségéből és nem állították vissza, megtöri az állítólagos, Péterig visszamenő apostoli vonalat. Az eddigiekben rámutattunk, hogy számos pápát vádoltak már eretnekséggel más pápák és különböző zsinatok, és néhányat közülük ki is közösítettek. VI. Adrián pápa (1522-3), aki személyesen nyilvánította III. Celesztin pápát (1191-98) eretneknek, kijelentette, hogy XXIII. János csupán egy volt az eretnek pápák hosszú sorában.

Eretnek pápák hosszú sora

Az egyik legkorábbi ismert eretnek azok közül, akik Péter állítólagos trónján ültek, Liberius (352-66) volt. Az uralkodóval való viszálya miatt száműzetésbe kényszerült Liberiusnak hazatelepedést ígértek, ha megtagadja Athanasiust, aki az arianus eretnekség elleni küzdelmet vezette. Liberius, aki a doktrínákkal nem sokat bajlódott, engedelmeskedett az

uralkodónak, és így azok mellé állt, akik azt vallották, hogy a Fiú kevesebb az Atyánál - vagyis egy olyan vélemény mellé, amelyet az egyház égbekiáltó eretnekségként következetesen elutasított.

Eretnek pápák szinte rendszerességgel támadtak. I. Ince (401-17) és I. Gelasius (492-96) azt hirdették, hogy a csecsemők egyenesen a pokolba (nem is a purgatóriumba!) kerülnek, ha az úrvacsora vétele nélkül meghalnak, még akkor is, ha meg vannak keresztelve. Végül is, ha valaki a János 6,53-at szó szerint veszi - „ha nem eszitek az ember Fiának testét, és nem isszátok az ő vérét, nincs élet bennetek" -, ahogy azt a katolicizmus tanítja, akkor ezeknek a pápáknak igazuk volt Ezt a nézetet azonban a tridenti zsinat eretnekségként elítélte.

Pontifikátusának utolsó két évében V Sixtus (1585-90) átírta az egész latin Bibliát, szeszélye szerint hozzáadva különböző kifejezéseket, mondatokat, kihagyva egész verseket, a zsoltárok címeit megváltoztatva, és önnön rendszerét alkalmazva a fejezetek és versek felosztására. Az Aeternus *lile* pápai bullájában (hitről és erkölcsről szóló állítólag csalatkozhatatlan kinyilatkoztatásában az egész egyház számára) kijelentette, hogy ezentúl a Bibliának ezen új „fordítását" kell „igaznak, törvényesnek és eredetinek elfogadni és tartani, és az kétségbevonhatatlan akár nyilvános akár magán beszélgetésekben, felolvasásokban, prédikálásokban és magyarázatokban." Aki pedig nem engedelmeskedett, azt kiközösítették. Természetes, hogy amikor a klérus meglátta a pápa lenyűgöző munkáját, amely azonnali hatállyal elavulttá tette a tridenti zsinat által jóváhagyott latin Bibliát és az összes arra épülő szövegkönyvet, rettenetbe esett. Szerencsére Sixtus néhány hónappal később meghalt, és Bellarmine eltussolta az ügyet. Ahogyan azt De Rosa kifejti: Ezt a bibliát a pápai hatalom teljességével, kiközösítéssel körítve, kényszerítették rá az egész egyházra és az hemzsegett a hibáktól. Az akadémikus világ felfordult - a protestánsok hatalmas gyönyörűségére és örömére, amit a római egyház e kínos helyzete szerzett számukra.

1590. november 11-én Bellarmine visszatért Rómába Megnyugodva attól, hogy Sixtus, aki őt az Indexre (betiltott könyvek és szerzők listája) akarta tenni, meghalt, a pápaság presztízsét kezdte el félteni Bellarmine azt tanácsolta az új pápának - bár rajongói közül néhányan kifogásolták -, hogy hazudjon. Hatalmas feladat állt előttük. A választás egyszerű volt: vagy

nyilvánosan elismerik, hogy a pápa tévedett egy kritikus bibliai témában, vagy pedig megpróbálják leplezni az ügyet, aminek a kimenetele viszont bizonytalan volt. Bellarmine az utóbbit javasolta.

Bellarmine egy csoport odaadó hittudóssal egyetemben titoktartást fogadott, és mintegy hat hónapi kemény munkába kezdett a néhai pápa hibáinak a kijavítására. A „Sixtus Biblia" új kiadását úgy publikálták, mintha az csupán az előzőnek egy újranyomása lenne - eközben pedig hatalmas erőfeszítéseket tettek az eretnek kiadvány eredeti példányainak a begyűjtésére, melyeket aztán megsemmisítettek. Amint azt sejteni lehet, néhány másolat túlvészelte a kampányt és fennmaradtak (egy példány az oxfordi Bodley könyvtárban található). Ezek a „bibliák" egy újabb bizonyítékot jelentenek arra nézve, hogy a pápák nem csalatkozhatatlanok, és hogy a csalatkozhatatlanság dogmáját fenntartsák az egyházban, további hazugságokra van szükség.

Galilei és az inkvizíció

További bizonyítékot arra - ha még egyáltalán szükséges -, hogy a pápák nem csalatkozhatatlanok, Galilei tragikomikus esetében találhatunk. Az egyház dogmájának védelmében VIII. Orbán pápa kínzásokkal fenyegette meg az öreg és igen beteg Galileit, ha nem tagadja meg azt az állítását, hogy a Föld forog a Nap körül. Kijelentve, hogy ez a hiedelem Szentírás ellenes, a pápa térdre kényszerítette Galileit, aki féltve életét, visszavonta eretnekségét az Inkvizíció Szent Hivatala *előtt*. A geocentrikus (*földközpontú)* nézet évszázadokon át hivatalos katolikus dogma maradt. Az egyik csalatkozhatatlan pápa a másik csalatkozhatatlan pápa után erősítette meg: A Föld a világegyetem központja, és minden égitest, a Napot is beleértve, a Föld körül forog.

Egészen 1992-ig tartott, míg Vatikán, 14 hónapos kutatás után elismerte, hogy Galileinek igaza volt. Ez a beismerés egyben annak beismerése is, hogy azok a pápák, akik Galilei tételét tévesnek kiáltották ki, maguk is gyarló emberek voltak, akik tévedhettek a Szentírás értelmezésében. Ám a II. vatikáni zsinat mégis megerősítette azt a dogmát, amely szerint kizárólag a csalatkozhatatlan pápa által vezetett magisztrátus értelmezheti a Szentírást, és minden hívőnek kérdés nélkül el kell fogadnia az ő értelmezésüket.

Ezek után azonban nem csoda, hogy a II. vatikáni zsinat a Biblia csalatkozhatatlanságát csupán hit és erkölcs dolgaira vonatkoztatja! Kijelenti, hogy „A Szentírás könyvei határozottan, hűségesen és tévedés nélkül tanítják azt az igazságot, amit Isten az üdvösségünk érdekében közölni kívánt a Szentíráson keresztül."[2] Egy másik kiadvány ezt így adja vissza: „Ezért a Biblia áz üdvösségünkre *kijelentett vallási igazsá*got *illetően* mentes minden hibától. Nem szükségtelenül hibátlan más témákkal (pl.: természettudományok) kapcsolatban hangsúlyozás az eredeti szerint."[3] Úgy tűnik tehát, hogy Isten, aki teremtette az egész univerzumot, és aki a Bibliát inspirálta, nem ismeri a természettudományokat!

A „tanítóhivatal", amely csalatkozhatatlannak és a Szentírás egyedüli értelmezőjének tartja magát, nyilvánvalóan messze van a csalatkozhatatlanságtól. Mivel muszáj, hogy a tudományos tévedésekre valahogyan magyarázatot adjon, a hibákért a Szentírást okolja. A római katolikus egyház megtagadva az egyénektől Isten Igéjének személyes és erkölcsi felelősséggel történő tanulmányozását, belekapaszkodik annak a hatalomnak utolsó maradványaiba, amelyet egykor gyakorolt minden ember és kormány léte és lelkiismerete felett.

FÜGGELÉK F)

És a hagyományok?

A római katolicizmus nem állítja magáról, hogy kizárólag a Szentíráson alapszik, hanem a tradíciókon is, amit állítólag az apostolok hagytak hátra. Az érdekesség azonban az, hogy egyetlen egy katolikus tradíció sem vezethető vissza az apostolokig. *Egyetlen egy sem!* A katolikus tradíciók egy sokkal későbbi korban alakultak ki, és a csalatkozhatatlanság ötlete volt a hagyományok közül a legkésőbbi. Az *ex cathedra* kinyilatkoztatások koncepcióját, amely központi fontosságú a csalatkozhatatlanságban, a tizenhatodik század előtt még csak el sem tudták volna képzelni. Elismert tény továbbá, hogy a tradíció számtalan változáson ment keresztül. A II. vatikáni zsinat beismeri, hogy a „tradíció, amely az apostoloktól származik, folyamatosan fejlődik növekedés van a ránk hagyott igék és igazságok szellemi megértésében.„ Tovább így folytatódik: A

Szentírás Isten beszéde, mivel a Szent Szellem lehelete alatt került leírásra. És a Tradíció annak teljességében továbbítja Isten Igéjét, amely az apostolokra bízatott az Úr Krisztus és a Szent Szellem által Ezért a Szentírást és a Tradíciót az odaadás és hódolat érzetével egyformán kell elfogadni és tisztelni Világos tehát, hogy Isten mindenekfelett valóan bölcs elrendezésében a szent Tradíció, a Szentírás és az Egyház Tanítóhivatala oly módon kapcsolódnak és tartoznak össze, hogy egyik a másik nélkül nem állhat meg. Együtt munkálkodva, mindegyik a maga útján a Szent Szellem működése alatt, mind hatékonyan hozzájárulnak a lelkek megmentéséhez.

A fenti nézet súlyos problémái azonnal nyilvánvalók: A Biblia nem elegendő önmagában, nem áll meg önmagában, és nincs meg benne minden igazság, amelyekre szükségünk van az üdvösséghez. Annak ki kell egészülnie a tradícióval és az „Egyház Tanítóhivatalának" értelmezéseivel. Sem a római katolikus egyház, sem annak tanítóhivatala, sem annak tradíciója nem létezett az Ószövetség 2000 éves ideje alatt, és kétségtelen, hogy Isten ama kor szerinti Igéjének (amely mind a mai napig fennáll, és nagyobb terjedelmű, mint az Újszövetség) egyikre sem volt szüksége. Láthatjuk, hogy ez a velejéig katolikus idea, miszerint a Biblia nem elegendő, már önmagában is ellentmond a Bibliának. De a problémák itt még nem érnek véget.

Magnó nélkül nehéz lenne nyomon követni bármilyen szájhagyományt, akár csupán tíz évre visszamenőleg is, nemhogy 1900 évre, az apostolok idejéig. A szóbeli kijelentések nem hagynak hátra olyan fennmaradó nyomot, amit egyértelműen azonosítani lehetne. A probléma még akkor sem oldódna meg, ha valaki a második század elején, alig 50 vagy 100 évvel az apostolok ideje után, leírta volna mindazt, amit szájhagyománynak állított, mivel még mindig maradna egy szóbeli továbbítással áthidalt hézag hitelesség nélkül. Egyértelmű tény tehát, hogy a római katolikus egyház az apostoli vonallal való hencegése ellenére képtelen bebizonyítani, hogy tradíciói közül akár egyetlen egy is az apostoloktól származna.

Krisztus idézett az írásokból, és azt mondta, hogy azokat mind be kell tölteni (Márk 14,49; Lukács 24,44). Hagyományt egyetlen egyszer sem idézett és nem utalt arra, hogy azokat be kellene tölteni - furcsa hanyag-

ság, ha a tradíció nélkülözhetetlen része a Szentírásnak. Pál biztosít minket arról, hogy a teljes írás Istentől ihletett (2Timóteus 3,16; vö. 2Péter 1,20-21). Ilyen biztosíték a tradícióról nem található. Sőt, éppen ellenkezőleg. Pál azt mondja Timóteusnak, hogy „Hirdesd az *igét*" (2Timóteus 4,2). Nem arra buzdított, hogy „hirdesd a tradíciót" - ismételten egy furcsa hanyagság, ha bármely tradíció létfontosságú, vagy akár érvényes lenne.

Nincs olyan ótestamentumi zsidó hagyomány, amely Ábrahámtól, Mózestől, vagy Dávidtól fennmaradt volna, és amelyet Isten Igéje mellett meg kellett volna tartani. Krisztus semmi jót nem mondott a zsidó tradíciókról, sőt inkább elítélte azokat, mivel áthágták és erőtlenné tették Isten parancsolatait (Máté 15,1-9). Krisztus bizonyosan nem követeli meg egyházától, hogy könnyen elferdíthető szájhagyományoktól függjön, hanem mint Izraelnek, írásban (az írásban) adta meg neki a szükséges instrukciókat.

Bibliai utalások a tradícióra

A „tradíció" vagy „tradíciók" szavak 14 alkalommal fordulnak elő az Újszövetségben. Nyolc utalás (Máté 15,2-3 és 6; Márk 7-ben a 3., 5., 8., 9. ésl3. versek) Krisztus kijelentései az evangéliumokban, és mindegyikük elítéli a zsidó tradíciókat. Pál öt utalást tesz, melyek közül kettő egyértelműen elítélő (Kolossé 2,8; Galata 1,14). Péter egyetlen utalása szintén elítélő (l.Péter 1,18). Ezek után csupán három pozitív utalás marad: „Dicsérlek pedig titeket atyámfiai, hogy énrólam mindenben megemlékeztek, és amiképpen meghagytam néktek, rendeléseimet megtartjátok." (l.Korintus 11,2); „Miért is atyámfiai, legyetek állhatatosak és tartsátok meg a tudományt, amelyre akár beszédünk, akár levelünk által taníttattatok A mi Urunk Jézus Krisztus nevében pedig, rendeljük néktek, atyámfiai, hogy vonjátok el magatokat minden atyafitól, aki rendetlenül él, és nem ama utasítás szerint, amelyet mi tőlünk kapott." (2Tesszalonika 2,15; 3,6).

A katolikusok tradíciók melletti érvelése ez utolsó három versen nyugszik. Ám e három vers egyike sem a római katolikus hagyományokra utal, mivel az az apostolok napjai utáni évszázadokban fejlődött ki. Pál nyilvánvalóan olyan dolgokról beszélt, melyeket ő és a többi apostol már

tanított. Nem olyan tradíciókra utalt, amelyek valamikor a jövőben talán majd ki fognak alakulni ismeretlen egyházi vezetők befolyására. Következésképpen, ha nem lehet bebizonyítani, hogy a jelenlegi római katolikus tradíciókat az apostolok tanították, és hogy azok tisztán fennmaradtak, ezek a versek nem támasztják alá ezt a nézetet. Arra pedig már rámutattunk, hogy a mai tradíciók egyikét sem lehet visszavezetni az apostolokig.

Továbbá, a római katolikus hagyományok cáfolják a Szentírás tiszta tanítását, ezért az apostolok semmiképpen nem taníthatták azokat. Még magukon a katolikus hagyományokon belül is sok ellentmondás van. A *Szentírás tanulmányozásához* című művében XII. Leó pápa (1823-9) azt írta, hogy az egyházatyák „néha a saját koruk elképzeléseit fejezték ki, és így olyan kijelentéseket tettek, amelyek ezekben a napokban, mint helytelenek, el lettek vetve." Mi is láthattuk, hogy számtalan hamis dekretáliát (rendeletet) fabrikáltak, amelyek aztán a mai napig fennmaradó hagyományok alapjaivá váltak, sőt még egyházi törvényekké is.

Szájhagyomány alkalomnak megfelelően

Az Újszövetség írásának ideje alatt nyilvánvalóan létezett egy időszak, amikor a korai egyháznak az apostolok szóbeli tanításaira kellett bíznia magát. Minden okunk meg van azonban feltételezni, hogy az összes olyan Szent Szellem által ihletett tanítást, amely a történelem folyamán élő valamennyi hívőnek szólt, írásban rögzítették volna.

Ezt igazolják a már kifejtett okok:

1. Az Ótestamentumi időkben nem volt olyan szájhagyomány, amit Mózestől, Dávidtól, Sámueltől továbbítottak volna Izrael számára, miért lenne tehát ilyen az egyház számára?
2. Krisztus minden szájhagyományt elítélt, amit a rabbik fejlesztettek ki, és amelyek elferdítették az Isten beszédét. Miért akarná hát, hogy az egyház ugyanezt a korrupciós befolyást bírja?
3. Lehetetlen a szájhagyományt visszavezetni annak forrásához, vagy bizonyosnak lenni annak pontosságában.
4. A szóbeli tanítás elkerülhetetlenül korrumpálódott a generációk közötti továbbítás során.

5. Nem minden volt Szentírás értékű, amit Pál vagy a többi apostol mondott, vagy esetleg nem minden korszak hívőinek szánták. A megkülönböztetés egyetlen biztos módja az állandó érvényű tanítások leírása lenne.

Hogy azokat az apostoli tanításokat, amelyeket minden kornak szántak, leírták, arra maguk az apostolok is utaltak. Sok ilyen bizonyítékot találunk Pál írásaiban. Az l.Korintus 11,23-ban Pál azt állítja, hogy levelében azt írja le, amit már szóban előzőleg tanított: „amelyeket néktek előtökbe is adtam." A 2Tesszalonika 2,5-ben Pál ugyanezt mondja: „Nem emlékeztek-é, hogy megmondtam néktek ezeket, amikor még ti nálatok valék?" Pál írásban is átadta nekik, (és nekünk) azt, amit már korábban szóban is elmondott. Ugyanaz igaz arra az utasításra, amelyre a 2Tesszalonika 3,6-ban utal. A 10. versben elmondja, hogy „amikor nálatok voltunk ezt rendeltük néktek." Péter szintén ezt mondja: „De igyekezni fogok azon, hogy ti az én halálom után is mindenkor megemlékezhessetek ezekről" (2Péter 1,15). Más szavakkal, írásban rögzítette azt, amit korábban már szóban tanított, hogy azt a halála után se felejtsék el.

Pál mélyen aggódott a hamis doktrínák miatt, és írásainak nagy része eretnekségek kijavításával foglalkozott. Az efézusi véneket így figyelmeztette: „Mert én tudom azt, hogy az én eltávozásom után jőnek tiközétek gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. Sőt ti magatok közül is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat maguk után vonják" (Apostolok cselekedetei 20,29-30). Oktalanság lenne azt képzelni, hogy Pál ne írt volna le mindent, amire a Szent Szellem ihlette őt. Ha az emberek a leírt igazságokat is megmásítják, menynyivel könnyebb dolguk van a szóbeliekkel, hiszen egyrészt az emlékezet megcsal, másrészt új generációk jönnek, akik még soha nem hallották az eredeti tanítást.

És az írásos tradíciók?

A katolikusok írásos tradíciói az úgynevezett egyházatyáktól származnak. Sajnálatos módon azonban ezekbe nagy adag csalás is keveredik, amely gyakran megkülönböztethetetlen a tényektől. Ezek a csalások és hamisságok váltak azoknak az elképzeléseknek a forrásává, amelyek mára megalapozott dogmaként maradtak fenn. Ilyen pl. az *Ál-Izidor-féle*

gyűjteményben Gyula pápának tulajdonított mondás kb. 338-ból: „Róma egyházának, mint egyedüli kiváltságosnak, jogában áll a mennyek kapujának kinyitása vagy bezárása azelőtt, aki előtt akarja”, és hogy a pápák „Pétertől ártatlanságot és szentséget örököltek, és ezért szentek és tévedhetetlenek, és az egész kereszténységnek reszketnie kell előttük.” Az ilyen állítások messzemenően nem bibliaiak, Az eredeti történelmi dokumentumokról írt kimerítő tanulmányában Von Döllinger így informál minket: Az ötödik század vége felé és a hatodik század elején aktívan gyártották a Róma érdekeinek megfelelő hamisításokat és koholmányokat. Aztán elkezdődött a római mártírok mondvacsinált cselekedeteinek gyűjtése, amit még jó néhány évszázadig folytattak. Miközben a dokumentumok meghamisításának tendenciája Rómában ilyen erős volt, figyelemre méltó, hogy mintegy ezer évig nem történt kísérlet a kánoni törvények összegyűjtésére Rómában több, mint húsz zsinatot tartottak 313 óta, de azokról egyetlen egy feljegyzést sem lehetett találni.

A meghamisított hagyományok fokozatosan a pápai rendszer és a kánonjog alapjává váltak. Ezek a dekretáliák formálták ki évszázadokon át - újból és újból átdolgozva és módosítva - a római katolicizmus mai arculatát. Von Döllinger további információkkal szolgál: VII. Gergely nem csupán az egyház megújítójának tartotta magát, hanem egy teljesen új rend Istentől küldött alapítójának is Gergely a legmegfelelőbb embereket gyűjtötte maga köré az egyházjogi rendszer általa kigondolt átdolgozására Anzelmet nevezhetjük az egyházjog új Gregoriánus rendszere megalapítójának. Először is ő hozta működőképes állapotba a pápai abszolutizmust szolgáló ál-izidori hamisítványokat; másodszor pedig ő módosította az egyházjogot új invenciók és beszúrások szövevényes rendszere által Ahogy a Gregoriánus párt előrehaladt, egyre világosabbá vált, hogy a múlt és a távoli országok illuzórikus világában éltek. Mégsem kerülhették el azt a szükségszerűséget, hogy az új rendszerük demonstrálása az egyház állandó gyakorlatává váljon, és ma már nehéz - ha nem lehetetlen - lenne megállapítani, hogy az akaratlan illúzió mikor ment át tudatos csalásba. Bármilyen szükséghelyzet adódott, azt vakmerően a legendák tárházából vett ötletekkel oldották meg; ezekhez friss ötleteket kevertek, és hamarosan Róma minden állítását alá tudták támasztani törvényes és létező (hamisított) feljegyzésekkel és határozatokkal.

A dekretáliákat kiagyalt pápai nyilatkozatok hitelesítésére is felhasználták (amelyek aztán törvénnyé is váltak), valamint arra, hogy a tradíciókat a Szentírással egyenértékűvé tegyék. Továbbá - a Bibliától eltérően, amely már rendelkezésre állt egy kötetben - a tradíció sok kötetet tartalmazott, telve egyházatyák állítólagos írásaival és zsinati rendeletekkel. A tradíció, az átlagember számára hozzáférhetetlenül, minimum 35 kötetet tartalmazott görög és latin egyházatyáktól, általában I. Gergelyig (i. sz. 604-ig); további 35 kötetet egyházi zsinatok rendeleteivel; 25 kötetet pápai nyilatkozatokkal és határozatokkal; és mintegy 55 kötetet a szentek állítólagos mondásaival és cselekedeteivel, összesen tehát mintegy 150 kötetet. Richárd Bennett volt katolikus pap további magyarázattal szolgál: Az átlagos katolikus püspök vagy pap, nem is beszélve az átlagos katolikusokról, sohasem találhatta meg az összes tradíciót, vagy olvashatta el azokat, mivel azok többnyire holt és idegen nyelven íródtak; dé még ha fordításuk rendelkezésre is állna, egy ember képtelen lenne elsajátítani mind a 150 kötetét oly módon, hogy az egyenértékű legyen a Bibliával. Az az állítás tehát, hogy a (Biblián kívüli) tradíció a Szentírás letéteményese, abszurdum.

A katolikus szent hagyományok, már csak terjedelmük miatt is, túlszárnyalják a Bibliát mintegy 150:1 arányban. Az átlag katolikus tehát nem juthat hozzá annak a nagyobb részéhez, amit az egyház az „Isten Igéjének" nevez. Továbbá, a Bibliával ismét ellentétben, az egyház írásos hagyományait és hivatalos dogmáit gyakran változtatták, akár ellentétes elképzeléseket is előterjesztve az olyan fontos témákkal kapcsolatban, mint például az abortusz. A legtöbb katolikus nincs tisztában azzal, hogy a tévedhetetlen egyház és pápák már jó néhányszor változtattak felfogást e témát illetően - ami a mai távlatból szinte hihetetlennek tűnik.

Az ötödik századtól kezdve Arisztotelész nézete, miszerint az embrió különböző fejlődési fokozatokon megy át a növényitől kezdve az állatin keresztül a szellemiig, elfogadott volt. Csak a végső stádium volt ember, VI. Gergely (1045-46) kijelentette, hogy „nem számít gyilkosnak az, aki abortuszt követ el, mielőtt a lélek a testben lenne." XIII. Gergely (1572-85) azt tartotta, hogy szintén nem számít gyilkosságnak egy 40 napnál fiatalabb embrió elpusztítása, mivel az még nem ember. Az őt követő V Sixtus, aki átírta a Bibliát, nem értett vele egyet. 1588-as bullájában az összes, bármi-

lyen okból elkövetett abortuszt gyilkosságnak nyilvánította, és kiközösítés okának. Az utána jövő XIV Gergely visszavonta ezt a határozatot. 1621-ben a Vatikán egy újabb pásztori direktívát adott ki, amely engedélyezte a 40. nap előtti abortuszt. Az egyház egyik legnagyobb erkölcsi teológusa, Liguori Szt. Alfonz még a XVIII. század végén is tagadta, hogy a lélek már a fogantatásnál jelen lenne, és némi rugalmasságnak adott teret, különösen, ha az anya élete veszélyben forgott. Végül is 1869-ben IX. Piusz határozatot hozott, hogy bármely embrió bármilyen módon történő elpusztítása abortusznak számít és kiközösítést érdemel - amely nézet mind a mai napig érvényben van.

SZÓJEGYZET

ANATÉMA

A római katolikus egyházból való kiközösítés, amit eretnekekre, vagy főbenjáró bűnök elkövetőire mondtak ki. Következménye az örök kárhozat, kivéve, ha a kiátkozott személy megtér, és visszatér az egyházhoz. A tridenti zsinat több mint százszor mondta ki az anatémát azokra, akik elfogadták a reformációs hitet. A II. vatikáni zsinat megerősítette ezeket az anatémákat; sőt a magáét is hozzátette; így a római katolicizmus minden mai evangéliumi kereszténytet az örök kárhozatra ítél. Az egyetlen orvoslat a megtérés az igazi (Róma szerint eretnek) evangéliumi hitelvekből, a belépés római katolikus egyházba, és az alárendelődés Róma szabályzatának. Következésképpen a katolikusok és evangélikusok közötti „párbeszédnek" vagy együttműködésnek - a katolicizmus meghatározása szerint - az evangélikusok római katolikus egyházhoz csatlakozásával kell végződnie - a saját üdvösségükért, persze.

BÚCSÚ

„A búcsú, a már megbocsátott bűnökért még bizonyos ideig járó büntetések elengedése Isten színe előtt. Ezt a katolikus hívő - aki megfelelően felkészült és teljesítette a kiszabott feltételeket - a nagy Egyház segítségével nyeri el, amely mint a megváltás szolgálója, Krisztus és a szentek elégtételt nyújtó érdemeinek kincstárát hivatalosan kezeli, és abban részesítheti tagjait. A búcsú részleges vagy teljes a szerint, hogy részlegesen vagy teljesen megszabadít a bűnök bizonyos ideig tartó büntetéseitől. A búcsúkat alkalmazni lehet élőkre vagy holtakra." Ezt mondja ki VI. Pál pápa az 1967. január elsején kiadott *Indulgentiarum doctrina* kezdetű apostoli konstitúcióban, és a II. vatikáni zsinat egyik post-zsinati dokumentumában is szerepel.

A búcsúk doktrínája a katolicizmus azon furcsa és bibliaellenes ragaszkodásán alapszik, hogy Jézus szenvedése a mi bűneinkért a kereszten, csupán a bűnbocsánatot érte el, de a „feloldozott bűnbánó vétkesnek" továbbra is szenvednie kell a bűneiért, akár ebben az életben, vagy ami valószínűbb, a „purgatórium tisztító lángjaiban." A feltevés szerint egy búcsú - az egyház hatalma által - meghatározatlan időtartammal vagy mennyiséggel csökkentheti a purgatóriumbéli szenvedések idejét vagy intenzitását.

BULLA, PÁPAI

Általános elnevezés, amellyel az elmúlt századokban a fontosabb pápai rendeleteket nevezték; ma már nincs használatban. A latin *bulla* szó pecsétet jelent. A pápai bullákat a viasz- vagy ólompecsétekről lehetett felismerni; ezeknek számos példánya maradt fenn.

DEKRETÁLIA

Az egyházzal kapcsolatos olyan kérdések megválaszolására kiadott pápai levél, amelyek hivatalos állásfoglalást igényelnek. Sok ilyen összegyűjtött és különböző pápáknak tulajdonított dekretáliát, amelyre a múltban alapoztak, ma már „hamis dekretáliaként" tartanak számon. Mindazonáltal sok olyan hiedelmet és gyakorlatot, amelyek ezeken a hamisítványokon alapulnak, soha nem vontak ki a katolikus tradíciókból, így azok mind a mai napig szerves részei maradtak a katolicizmusnak.

EGYHÁZI TÖRVÉNYKÖNYV

A II. vatikáni zsinat kánonjainak és rendeleteinek egy nagy kötetbe történt (több, mint 1000 oldal) kodifikálása 1983-ban, amely a régi zsinatok rendeleteit és a pápák nyilatkozatait is magában foglalja. A kódex részletes kommentárt is tartalmaz, elmagyarázva a helyes megvalósítását annak az 1752 kánonnak, amelynek a katolikusok alá vannak rendelve az egyháznak való engedelmesség értelmében. Az utolsó kodifikálást ezt megelőzően 1917-ben végezték.

ENCIKLIKA

A pápa által írt levél, amely az egyház hivatalos álláspontját fejezi ki nagy fontosságú ügyekben.

EUCHARISZTIA

Egy speciális formájú kenyér (egy kis darab ostya) és közönséges bor, amely a hit szerint Jézus Krisztus valóságos testévé és vérévé változik, miután a pap megszentelte egy speciális formulával és hatalommal, amellyel csupán a katolikus papok rendelkeznek. Ez a „transsubstantiatio" (átlényegülés). Az ezzel a csodával megalkotott Krisztus felajánlása a katolikus oltárokon a legfontosabb része annak a ceremóniának és rituálénak, amely „miseáldozatként" ismeretes, és amelyről úgy hiszik, hogy bűntörlő ereje van.

INTERDIKTUM

A pápák által egy városra, vagy akár egy egész országra kirótt büntetés, amely megtiltotta a római katolikus vallás gyakorlását. Következésképpen az üdvösséget biztosító szentségeket nem lehetett venni, és a teljes lakosság a bűnbocsánat és a mennybe való belépés lehetősége nélkül maradt. Halálos bűnnek számít misét meg nem látogatni legalább hetente egyszer, de ezt az interdiktum lehetetlenné tette. Ezért mindenki, aki egy interdiktum ideje alatt halt meg, halálos bűnben, a gyónás és a betegek kenetének szentsége vagy az utolsó rítusok általi bűnbocsánat nélkül maradt, és a pokolra kárhoztatott. Nem csoda hát, hogy királyok és uralkodók rettegtek a pápa ilyetén fenyegetésétől. Ez a büntetési mód a pápáknak olyan hatalmat biztosított, amely ellen halandó nem vehette fel a harcot, és a katolikus Rómát olyan várossá tette, „amelynek királysága van a földnek királyain" (Jelenések 17,18/b).

KONKORDÁTUM

Egyezmény, amely meghatározza a Vatikán és a világi kormányok közötti kapcsolatokat és feladatokat. Ez azért lehetséges, mert Vatikán városa, a föld többi városaitól eltérően, a világi nemzetekkel egyenértékű államként van elismerve, és ezáltal képes politikai és vallási egyezményeket kötni és követeket felállítani.

LIBERÁCIÓS TEOLÓGIA

A római katolikus egyházon belüli, Latin-Amerikából eredő mozgalom, amely a hangsúlyt a társadalmi igazságosságra helyezi. Ahhoz, hogy valaki teológiailag igazhitű legyen, szembe kell szállnia mind szóban, mind cselekedetekben a szegényeknek és az alsóbb osztályoknak akár az egyház, akár az állam általi elnyomásával. Az üdvösség bizonyítéka az elnyomás elleni eme szembenállásban áll inkább, mintsem az örömhír elfogadásában és a hit igaz doktrináinak megvallásában.

MISE

Krisztus állítólagos testének és vérének felajánlása a katolikus oltárokon („vér- nélküli módon"), amely testet és vért a „transsubstantiatio" csodája által állítottak elő. Ez az „áldozat" a kinyilatkoztatás szerint hathatós a bűnök bocsánatára és a purgatóriumbéli szenvedések csökkentésére.
Ennek a felfogásnak az a végzetes hibája, hogy Krisztus bűnért való keresztáldozatát részleges váltságra degradálja azáltal, hogy ugyanezt az áldozatot vég nélkül ismételgetik a katolikus oltárokon, azt tartva, hogy az nélkülözhetetlen a bűnökért való teljes bocsánathoz és a mennybe jutáshoz. Amit Krisztus kereszthalála (amelyről a Biblia azt mondja, hogy egyszeri és tökéletes) nem tudott elvégezni a katolikus doktrína szerint, azt a mise képes fokozatosan megtenni, ha elegendő alkalommal megismétlik. A római katolikus egyház azonban elfelejtette meghatározni (mivel nem is tudhatja), hogy hány miseáldozat kell ahhoz, hogy valakit a purgatóriumból a mennybe juttasson. Ezért tehát a hithű katolikus abban

reménykedik, hogy halála után a rokonai elegendő misét fognak fizetni érte.

PURGATÓRIUM

A „megtisztulás" helye, ahol a katolikusok hite szerint azoknak, akik a bűneikért való elegendő vezeklés nélkül hunytak el (elfelejtve, hogy Jézus értük is szenvedett), a szenvedésnek egy bizonyos idejét kell eltölteni annak érdekében, hogy eléggé tisztává váljanak a menny számára. A purgatórium tüze, úgy mondják, abban különbözik a pokol lángjaitól, hogy a purgatórium célja a mennybejutás, míg a pokol lángjai az örök gyötrelmet szolgálják.

SKAPULÁRÉ

Két ruhaszalag, az egyik elől, a másik hátul, amelyet bizonyos vallási rendekhez tartozó személyek a váll felett kapcsolnak össze, és külső viseletként hordanak. A laikusság számára általában zsinórokkal összekötött ruhadarab, amelyet a ruházat alatt a nyakban viselnek. Mintegy 18 különböző áldott skapuláré létezik, amit az egyház jóváhagyott. A skapulárék viselete, más adott feltételek betöltésével együtt, védelmet és privilégiumokat biztosít, sőt némely esetben csökkentheti, vagy teljesen megszüntetheti viselője számára a purgatóriumbéli tartózkodást.

SZENTSZÉK

A „Szentszék" vagy „Péter Széke" egy meghatározás Rómára, pontosabban a Vatikánra, mint a pápa rezidenciájára és a római katolikus egyház központjára, sok más hivatalával együtt. Arra is utal, hogy a pápa a feje az egy igaz egyháznak, amely Krisztus igaz hitének a letéteményese.

TE DEUM

Egy ősi latin himnusz, a *Te Deum Laudamus (Téged,* Isten *dicsérünk)*, amelyet vasárnaponként a breviárium befejezésekor és speciális alkalmakkor énekelnek. Különösen Istennek való hálaadáskor hangzik fel különleges áldásokért. A múltban például felhangzott a katolikus katedrálisokban Hitler születésnapjain, halálos összeesküvésektől való megmeneküléséért, a náci győzelmekért, vagy Ante Pavelicnek a horvát usztasa kormány vezetőjeként való hatalomra jutásáért stb.

UTÓSZÓ

Dave Hunt evangéliumi keresztény író/történész, akinek alapos történelmi kutatásait forrásként is használhatjuk.

A teológiai részekben az Antikrisztusra vonatkoztatott kijelentések, prófécia magyarázatok több ponton is eltérnek az elődök (Baptista-Metodista-Adventista) erről közzétett írásmagyarázataitól.

Ezt a hiányt azonban könnyen kiegészíthetjük

- *a http://igemorzsa.hu/index.html (Háló Sándor) honlapjáról,*
- *illetve egyéb előadók (pl.: Reisinger János) evangelizációiból.*

A könyvben szereplő bibliai idézeteknél - ha külön nem jelöltük - a Károli Gáspár-féle fordítást vettük alapul.

Dénes Ottó